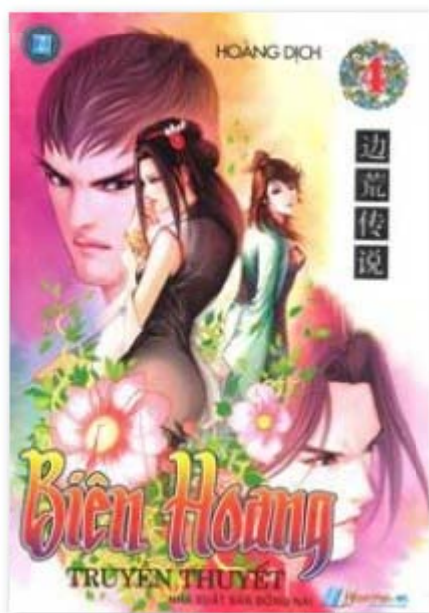

Huỳnh Dị

Biên Hoang Truyền Thuyết - Tập 4

MỤC LỤC

1. Binh Phân Đa Lộ
2. Sơ Chiến Đắc Lợi
3. Cuồng Phong Lôi Bạo
4. Xuất Kỳ Chế Thắng
5. Chung Thanh Khắc Địch
6. Kỳ Huyết Diệu Dụng
7. Kim Bài Miễn Tử
8. Huyền Chi Hựu Huyền
9. Địa Thế Bất Bại
10. Quan Quang Đại Nghiệp
11. Thoát Thai Hoán Cốt
12. Chân Long Bất Tử

13. Bắc Phương Vọng Tộc
14. Trạch Mộc Nhi Tê
15. Bảo Mệnh Kim Bài
16. Cối Kê Thất Hãm
17. Trọng Quy Bắc Phủ
18. Thiên Sư Độc Thủ
19. Phong Lưu Tẩn Tán
20. Minh Chủ Trạch Sĩ
21. Đắc Đạo Đa Trợ
22. Hào Tự Vi Chi
23. Cao Môn Tử Đệ
24. Quan Quang Thủ Pháo
25. Dự Tác Cảnh Cáo
26. Miễn Trí Hậu Hoạn
27. Ly Gián Đại Kế
28. Túc Quyết Chi Pháp
29. Đài Bích Chi Chiến
30. Cầm Vương Chi Đế
31. Thái Thú Thượng Nhâm
32. Nguyễn Giả Thượng Câu
33. Oan Gia Hẹp Lộ
34. Quyết Chiến Long Vương
35. Cổ Mộng Như Yên
36. Cô Đảo Chiến Thuật
37. Đại Thắng Khả Kỳ
38. Truy Kích Thiên Lý
39. Kinh Châu Chi Tranh
40. Nhu Thiên Công Chúa
41. Tinh Lữ Chi Minh
42. Hậu Hội Vô Kỳ
43. Sinh Tử Nhất Tuyến
44. Tử Lý Cầu Sinh
45. Tinh Thế Hữu Di
46. Các Thức Nhân Vật
47. Biến Loạn Tức Lâm
48. Trí Sĩ Văn Ca
49. Kiến Khang Chiến Tuyến
50. Lão Thần Thụ Nhục
51. Phản Mục Quyết Liệt
52. Tội Hậu Nhất Dạ
53. Đô Thành Mật Hội
54. Bí Mật Hiệp Nghị
55. U Linh Sứ Giả
56. Ma Phiền Quý Khách
57. Giai Hạ Chi Từ
58. Nhật Ích Cô Lập
59. Quân Tâm Hoán Tán
60. Yếu Điều Thục Nữ
61. Mật Mưu Binh Quyền
62. Thiên Hạ Đệ Nhất
63. Tội Giai Thứ Khách
64. Cừu Mệnh Chân Khí
65. Bất Tử Chi Nhân
66. Cảm Tình Phong Ba
67. Khu Dương Chi Pháp
68. Hào Hí Tại Hậu
69. Tuyệt Cực Cầu Sinh
70. Uổng Tác Tiểu Nhân

71. Hộ Hoa Sừ Mệnh
72. Kết Hợp Tâm Linh
73. Tham Hợp Chi Chiến
74. Tiên Môn Kiếm Quyết
75. Thiên Lý Báo Tin
76. Càn Tần Sát Tuyệt
77. Cư Tâm Nan Trắc
78. Khuông Tế Chi Tài
79. Tiên Môn Nan Độ
80. Ý Giả Tình Chân
81. Hối Bất Dương Sơ
82. Thiết Hán Nhu Tình
83. Tồi Hậu Thông Điệp
84. Động Cực Tiên Đan
85. Phá Toái Hư Không
86. Bạch Nhạn Bắc Phi
87. Xương Đế Thi Ky
88. Mưu Định Hậu Động
89. Khoái Lạc Ly Biệt
90. Mệnh Trung Chú Định
91. Tần Hoài Chiến Vân
92. Hoài Nguyệt Chi Hội
93. Công Tài Công Vọng
94. Nhân Tận Kỳ Tài
95. Thử Sát Hành Động
96. Phương Tâm Nan Trắc
97. Bán Bả Tiên Thi
98. Hoang Khư Chi Hung
99. Bí Trung Chi Bí
100. Lựu Các Ngộ Yển

Hồi 1

Binh Phân Đa Lộ

Mộ Dung Chiến ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa, hai mắt trừng trừng nhìn sự điều động của địch quân ở phía trước, một cái chớp mắt cũng không có, thần thái ung dung, nhàn nhã như cá về biển lớn.

Ở cạnh hắn có Diêu Mãnh và bảy, tám cao thủ bản tộc. Kỳ binh phân ra lập thành thế trận ở hai bên tả hữu. Ngoài ra, còn có một đội quân ngàn người ở hậu phương.

Diêu Mãnh nói: "Địch nhân chỉ có hai ngàn, chắc là chỉ hư trương thanh thế để đề phòng bọn ta tiến thẳng đến bên ngoài Nam môn thôi."

Mộ Dung Chiến không nói, lưu thần quan sát biến hoá của trận địch, đột nhiên cười đáp: "Đó là quân của Mộ Dung Lâm đang rời Tập đến chặn bọn ta. Chúng nghĩ sẽ ngăn cản thế tiến của bọn ta rất dễ dàng bởi vì sơ suất cho rằng bọn ta đang mệt mỏi vì phải trải qua một quãng đường dài đi tới đây, người ngựa đều kiệt sức. Chúng không biết tối qua bọn ta đã nghỉ ngơi cả đêm, giờ mới chỉ đi có hơn mười dặm thôi."

Diêu Mãnh bội phục thốt: "Chiến gia đúng là đã tính toán hết rồi. Ban đầu thì toàn lực đi một đêm một ngày, làm bọn ta mệt suốt nửa thì chỉ còn nửa mạng. Hoá ra là đã sớm dự kiến được tình hình này."

Hắn lại ngạc nhiên hỏi: "Nhưng bằng vào binh lực ít ỏi đó của đối phương, làm sao dám đối chọi cùng bọn ta?"

Mộ Dung Chiến lạnh lùng đáp: "Hừ! Địch nhân lúc này tuy tiến thoái chậm rãi ổn định, nhưng cũng có thể tùy

thời chuyển từ chậm sang nhanh, lập tức có thể xung phong bố trận. Chiến lược đó rõ ràng muốn lôi kéo sự chú ý của bọn ta, bắt bọn ta phải tập trung lực lượng cố thủ ở đằng trước. Con bà nó! Ta không trúng kế đâu. Muốn cùng ta chơi trò biến hoá trận pháp thì Mộ Dung Chiến ta cũng vui vẻ phụng bồi. Chúng cứ nghĩ rằng trận pháp là cái bọn ta yếu kém nhất thì ta sẽ cho chúng biết chúng đã lầm to."

Diêu Mãnh cũng là người xuất thân từ quân đội, liền xem kỹ trận thế bên địch. Hắn thấy cái bọn chúng đang dùng chính là Tiên Phong trận - tập trung chủ lực vào trung quân, tả hữu là phụ, toàn bộ đều là kỵ binh lợi cho tấn công. Khi tiến lên thì trung quân đi chậm, tả hữu quân áp hậu. Khi trung quân dừng lại thì đến lượt tả hữu quân tiến lên, làm người ta thấy trận thế rất hoàn chỉnh, tạo ra cảm giác trấn áp rất lớn.

Bỗng từ đằng xa bên trái có năm tia sáng loé lên. Rõ ràng là có người đang dùng kính phản chiếu ánh mặt trời thông báo tin tức cho bọn họ.

Mộ Dung Chiến vui mừng nói: "Quả nhiên không ngoài tính toán của ta. Năm ngàn địch nhân khác đang âm thầm tiến tới bên sườn, chuẩn bị dùng thủ pháp đánh lén, giáp kích bọn ta. Nhưng sao giấu được thám tử Hoang nhân của bọn ta chứ."

Diêu Mãnh tán thưởng: "Chiến gia chẳng khác nào người sẽ ăn chắc trận chiến này rồi, luôn nhàn nhã quan sát diễn biến của chiến sự. Chỉ cần nhìn thần thái nắm vững tất cả mọi sự trong lòng bàn tay của Chiến gia là tiểu nhân đã có mười phần tin tâm rồi."

Mộ Dung Chiến bật cười: "Người đến đây làm phó tướng cho ta, chứ không phải làm kẻ vô công ngựa để làm ta vui vẻ đấy nhé."

Tiếp đó hắn giật dây cương cho chiến mã cất vó hí dài, vươn thẳng người lên, đồng thời hét lớn: "Các vị huynh đệ!"

Các chiến sĩ thủ hạ ai ai cũng ngẩng đầu quay về phía hắn trên đồi cao.

Mộ Dung Chiến giục ngựa chậm chậm đi vòng trên đỉnh Trấn Hoang cương để cho người nào cũng có thể nhìn rõ hắn, giơ cao tay phải nắm chặt thành quyền hét lớn: "Ngày lành phản công Biên Hoang tập của bọn ta cuối cùng đã tới. Đại trượng phu da ngựa bọc thây, bọn ta thà chiến đấu oanh liệt đến chết chứ không thể sống hèn được đúng không?"

Các chiến sĩ ầm ầm hưởng ứng, sĩ khí tăng cao đến đỉnh điểm. Người nào cũng thề quyết tử chiến.

Mộ Dung Chiến hét lớn: "Nhưng Mộ Dung Chiến ta tuyệt không đưa các người đi chết. Người chết chính là bọn địch đang coi thường chúng ta kia. Bày bố Thuần trận cho ta!"

Mệnh lệnh vừa phát ra, lập tức hai bên tả hữu mỗi bên khoảng năm trăm người nhảy xuống ngựa, lấy chiếc đằng thuẫn gọn nhẹ ra, bố trí thành Thuần trận ở phía trước. Các chiến sĩ ở phía sau trước tiên dắt ngựa đi rồi lấy cung tên ra, chia thành hai đội dàn hàng ngang sau Thuần trận. Hành động của bọn họ nhanh chóng, trật tự. Một thế trận có khí thế vô cùng lớn bỗng nhiên hình thành, đè bẹp hoàn toàn khí thế ngồng nghênh đang tiến tới của địch nhân.

Tiếng tù và nổi lên, địch quân dừng lại không tiến thêm nữa, mà lập trận cách họ hơn hai ngàn bước, duy trì tư thế tùy lúc có thể xung phong tiến công.

Mộ Dung Chiến quay lại bên cạnh Diêu Mãnh. Diêu Mãnh không ngớt gục gặc đầu, biểu hiện sự kính phục và ngưỡng mộ hắn.

Mộ Dung Chiến khí định thần nhàn nhìn lướt qua quân sĩ trong Thuần trận bên mình một lượt rồi nói: "Chúng ta phải cảm ơn món quà của Kinh Châu quân đã tặng cho. Nếu không có bọn chúng khăng khái tặng cho quân trang thiết bị thì chúng ta chắc chắn không thể bố trí trận Thuần Bài này được. Ha ha..."

Mọi người tả hữu đều ngạc nhiên trước thái độ coi chết như về, đàm tiếu khi dụng binh của hắn. Diêu Mãnh nhìn sang phía địch nhân, tức giận chửi: "Con bà nó! Vẫn còn chưa sợ ư?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Bọn chúng không phải đang sợ đâu, mà vì thấy đầu chí bọn ta lên cao, sợ bọn ta đột

nhiên tấn công nên mới tạm ngừng thế tiến lên. Đợi đến khi cánh quân đánh úp bên cánh trái kéo đến, dùng ưu thế về binh lực làm dao động quân tâm bọn ta, rồi xem phản ứng của quân ta mới quyết định sách lược tấn công hay thoái thủ."

Diêu Mạnh nói: "Lúc đầu ta còn nghĩ địch nhân không dám rời Tập nghênh chiến. Giờ mới biết là ngược lại. Khi trận cuộc bọn ta còn chưa ổn định thì bọn rùa đen đó đã tới rồi."

Mộ Dung Chiến cười nhẹ: "Phán đoán của chúng ta về tình hình bên địch cơ bản không hề sai lầm. Nếu địch nhân điều ra hơn nửa quân số đối phó với bọn ta thì chúng sẽ đánh thẳng trực diện. Hiện giờ chúng vẫn giữ thế thủ là chính. Binh pháp có nói chỉ thủ mà không công chính là tử thủ, là một việc ngu ngốc mà người giỏi binh pháp không bao giờ làm. Trong mắt địch nhân, chúng ta là một lũ quân ô hợp không được huấn luyện, lợi thế duy nhất chỉ là sỹ khí cao vọt. Nếu giáp trận đánh bại bọn ta, gây ra thương vong lớn thì có thể bẻ gãy đầu chí của bọn ta, khiến khả năng chiến đấu của bọn ta đại giảm. Đó thật ra là một sách lược cao minh. Vấn đề là bọn ta tuyệt không phải là một lũ ô hợp nên chỉ cần bọn ta lộ ra một chút thực lực thì địch nhân chỉ còn cách rút lui về Biên Hoang tập. Đến khi bọn chúng còn đang nghĩ ở trong Tập kiên cố sẽ thủ vững thì đột nhiên mưa to gió lớn kéo tới. Rồi thế công của bọn ta dồn dập hết đợt này đến đợt khác đánh vào với khí thế nghiêng trời lệch đất thì lúc đó địch nhân mới biết mình đã sai lầm tệ hại thế nào."

Một người hỏi: "Làm sao Chiến gia lại đoán được địch nhân có viện quân phối hợp?"

Mộ Dung Chiến ngạo nghễ cười lớn, rồi điềm nhiên đáp: "Việc đó thật dễ dàng. Bọn ta xuất hiện rất đột ngột. Trong lúc địch nhân vẫn chưa hiểu rõ tình hình bọn ta, lại chưa biết cánh kỳ binh của Thác Bạt Nghi, nên chỉ điều ra một đội hai ngàn kỵ binh lập trận cách Tập hai dặm, nhằm áp chế không cho bọn ta tiến lên nữa. Đến khi địch nhân biết được viện quân của bọn ta vẫn còn đang trên đường đến đây, lại phát giác quân số bọn ta ở đây đã có năm ngàn người, chiếm gần một nửa tổng quân lực mà chúng ta có, đương nhiên khi đó chúng sẽ không chịu để cho bọn ta ý vào lợi thế trên cao của Trấn Hoang cương mà bố phòng. Chúng lại muốn thăm dò sức chiến đấu của bọn ta xong rồi mới quyết định công kích. Nếu quả như bọn ta dễ dàng bị đánh bại đương nhiên là lý tưởng nhất, còn nếu không chỉ cần có thể khóa chặt lấy bọn ta thì địch nhân cũng đã vô cùng thỏa mãn rồi."

Hắn lại nói tiếp: "Vừa rồi ta nhìn tư thế tiến lên mười phần tự tin của địch nhân là đủ biết chúng có viện binh, nếu không làm sao chúng dám khoa trương như vậy trước mặt bọn ta?"

Tiếng vó ngựa bỗng rộn lên.

Từ khu rừng bên trái đổ ra vô số kỵ binh địch, ở ngoài nửa dặm ồ ạt tràn tới như thủy triều.

Đồng thời, địch nhân đằng trước cũng từ tĩnh chuyển sang động, chậm chậm tiến về phía bọn họ.

Tiếng trống trận và tiếng tù và vang lừng, tạo thành uy thế xuyên lên đến tận mây xanh.

Mộ Dung Chiến cười lãnh khốc nói: "Phượng Hoàng đại trận."

Người nữ binh phụ trách cờ hiệu đứng bên lập tức lấy ra cờ hiệu Phượng Hoàng đại trận, được đặc biệt thiết kế dành riêng cho Trấn Hoang cương.

Mười hai chiếc Song Đầu thuyền kết thành trận pháp trên Dĩnh Thủy cách Biên Hoang tập mười dặm, phong tỏa hoàn toàn đường thủy.

Phía sau là rất nhiều chiến thuyền, thuyền hàng lớn nhỏ chia ra đậu hai bên bờ, đang vận chuyển vũ khí, lương thực và hàng hóa xuống các bến đò dừng tạm.

Toàn bộ ba mươi chiếc máy bắn đá siêu cấp đều được vận chuyển đến bờ Đông. Dạn bắn ra không phải là đá tảng mà chính là Vạn Hỏa Phi Sa Thần Pháo do Cơ Biệt chế tạo, đang được đựng đầy trong năm mươi chiếc rương lớn. Mỗi rương có hai mươi viên, tổng cộng là một nghìn viên. Số lượng nghe tưởng là nhiều nhưng trên chiến trường thì chắc chỉ công kích trong một tiếng đồng hồ là hết. Vì vậy chỉ tùy lúc mới được sử dụng, còn không thì dùng đá tảng bình thường thay thế.

Ngoài ra còn có hơn trăm thùng đựng Hỏa Thạch Độc Yên tiễn được quán vài dầu chống nước cẩn thận. Số

tiền này được chia ra vận chuyển sang cả hai bờ Đông Tây, giấu sẵn ở các ngọn núi cao hoang dã hai bên bờ. Các chiến sỹ lập trận phòng thủ trên những điểm cao hai bên thượng du để đề phòng địch nhân tới đột kích. Nhân số trước mắt tuy đạt gần vạn người, nhưng số người thực sự có thể huyết chiến với địch nhân trên chiến trường chỉ vào khoảng bốn ngàn. Hơn nữa tất cả đều là bộ binh, không có chiến mã nên họ không cách nào khác phải xuống thuyền ở chỗ không xa địch nhân quá, vì vậy cần được bộ đội tiên phong kiểm chế địch bảo vệ. Số còn lại chủ yếu là thợ thuyền và các nhân viên hỗ trợ. Chiếm hơn nửa là những phụ nữ khỏe mạnh của Hoang nhân. Trong số bọn họ không ít người là các cô nương yêu kiều từng oanh kêu yến hót tại thanh lâu, nay cũng cực khổ lao động bên cạnh các phụ nữ Hoang nhân khác, trở thành các hảo tỷ muội đồng cam cộng khổ với nhau.

Trên bờ Đông là một ngàn chiến sỹ và bốn ngàn bộ đội tiếp viện. Đó là lực lượng chủ lực tấn công Tập do Lưu Dự đích thân chỉ huy.

Ở bờ Tây là hai ngàn chiến sỹ và các nhân viên phục vụ, do Đồ Phụng Tam phụ trách. Các chiến sỹ chủ yếu đến từ Chấn Kinh hội của hắn, quen đánh đối kháng, sức chiến đấu cao hơn nhiều so với hơn ngàn bộ đội do Lưu Dự chỉ huy được tạo thành từ Khương nhân và chiến sỹ Đại Giang bang.

Giang Văn Thanh đương nhiên là chỉ huy của mười hai chiếc Song Đầu thuyền từng tung hoành thủy đạo Nam phương, có Tịch Kính và Phí Nhị Phiết phụ tá. Chiến sỹ đạt hơn ngàn người, đều là hảo thủ quen thủy chiến của Đại Giang bang.

Lưu Dự đứng ở chỗ cao trên bờ Đông, tả hữu có bọn Trác Cuồng Sinh, Tống Bi Phong, Hô Lôi Phương, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Phương Hồng Sinh và Trình Thương Cổ. Đằng sau là hơn hai mươi chiến mã duy nhất của cánh quân này, dành cho chủ soái và tùy tùng. Thấy việc vận chuyển hàng hóa lên bờ gần hoàn thành, mọi người vốn trong lòng vô cùng khẩn trương, đều cảm thấy nhẹ nhõm, thở ra một hơi khoan khoái.

Lúc lên bờ là lúc nguy hiểm nhất đối với quân đội. Nếu như có địch đến đánh úp, khẳng định sẽ bị thất bại nặng nề. May là thời khắc nguy hiểm nhất đã qua.

Đồ Phụng Tam ở bờ bên kia ra hiệu với bọn họ.

Lưu Dự vui mừng truyền lệnh: "Hành động!"

Những nữ binh phụ trách cờ hiệu phía sau với tư thế đẹp như múa, dùng các lá cờ màu sắc rực rỡ truyền đạt tin tức, làm cho bốn phía nổi lên từng tràng tiếng khen "đẹp quá". Tám vị nữ kỳ thủ mỉm cười, hưng phấn đến nỗi sắc mặt đỏ bừng cả lên.

Bên tả ngạn, tiếng tù và kêu vang, bộ binh chậm chậm theo bờ sông tiến lên, hơn trăm cỗ xe quân dụng từ từ bám theo.

Trác Cuồng Sinh vượt bộ râu dài, cười lớn: "Nhìn xem! Hoang nhân bọn ta đẹp để nhường nào. Những Hoang nhân vĩ đại ngày hôm nay sẽ vì Biên Hoang mà viết nên những trang sử tươi đẹp. Sự tích của Hoang nhân sẽ lưu truyền thiên cổ, vĩnh viễn không phai mờ."

Trình Thương Cổ ra vẻ bức bối nói: "Tên gia hỏa này đang cố gắng vì sự làm ăn của Thuyết Thư quán sau khi quang phục Biên Hoang tập đây mà."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ đáp: "Kể chuyện kiếm tiền ở Biên Hoang là cạnh tranh công bằng. Nếu người cho rằng người là người kể chuyện hay hơn ta thì rất hoan nghênh cạnh tranh."

Mọi người đều mỉm cười.

Lưu Dự thấy đội xe binh vận đã tập kết xong bèn nói: "Bây giờ đến lượt bọn ta hành động rồi."

Tống Bi Phong truyền lệnh: "Khởi hành!"

Tiếng tù và kêu dài vang vọng.

Đại đội bắt đầu chậm chậm di động.

Cơ Biệt lẩm bẩm: "Bẩm cáo lão thiên gia, ngàn vạn lần cầu xin Ngài cho mưa thật lớn xuống trước khi bọn tôi đến Biên Hoang tập. Chúng tôi đã chờ đợi hai ba ngày nay không được giọt mưa nào rồi, cầu mong lão nhân gia giúp cho."

Mọi người rất muốn cười mà không cười nổi.

Hồng Tử Xuân thân nhiên nói: "Bây giờ người muốn nói là ta thổi da trâu 1 cũng được, không còn mặt mũi gì cũng được. Nhưng ta dám khẳng định trước khi trời tối, chắc chắn phong vân sẽ biến chuyển, mưa to gió lớn. Người sẽ thấy dự báo của ta thành hiện thực."

Bỗng thấy một người chạy thẳng lên đỉnh đồi.

Trác Cuồng Sinh bật cười quái dị hỏi: "Có tin tức tốt gì đây?"

Người đến là tay chân thân tín của Cao Ngạn tên Tiểu Kiệt. Hắn chạy đến trước mặt mọi người, vừa thở hổn hển vừa bẩm báo: "Báo cáo các vị đại gia, tất cả đều y kế thi hành. Chiến gia đã chiếm cứ Trấn Hoang cương. Địch nhân chia binh hai lộ, điều ra ước khoảng tám ngàn người đến giáp kích Chiến gia. Vẫn chưa biết kết quả thế nào."

Cơ Biệt cười nói: "Hỏa Thạch Độc Yên tiền của ta có thể phát huy đại tác dụng rồi."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Tình huống mà chúng ta sợ nhất vẫn không hề xuất hiện. Tức là tình huống địch nhân chỉ lưu lại vài ngàn người cố thủ Biên Hoang tập, còn lại toàn thể đều ra ngoài tấn công. Hiện tại chúng mới chỉ đánh thử, thăm dò thực lực của bọn ta mà thôi. Chiến gia tự mình có thể ứng phó dễ dàng."

Tiểu Kiệt nói tiếp: "Kỳ gia và năm trăm người của ông ta đã thành công âm thầm tiến quân tới hậu phương của địch nhân, đến được vị trí mục tiêu."

Mọi người lập tức hoan hô ầm ỹ, hưng phấn nhất chính là Cơ Biệt.

Trình Thương Cổ khẩn trương hỏi: "Bên phía Nghi gia tình hình thế nào?"

Tiểu Kiệt đáp: "Nghi gia và các huynh đệ đã từ nơi ẩn phục xuất ra, tiến thẳng về bờ Đông Biên Hoang tập. Theo như thủ pháp truyền tin cho thấy thì Nghi gia sẽ giả vờ chuẩn bị công kích bờ Đông, thi triển kế để dụ địch giáp kích."

Trác Cuồng Sinh tán thưởng: "Hảo hán tử! Có đảm lượng!"

Hồng Tử Xuân nhíu mày: "Việc đó tựa hồ có điểm không đúng với kế hoạch đã định của bọn ta. Chỉ một sai sót sẽ lâm vào ách vận tiêu diệt toàn quân."

Hô Lôi Phương nói: "Hồng gia có thể yên tâm. Thác Bạt Nghi là anh em của người được xưng là Mã tặc chi vương Thác Bạt Khuê. Thủ hạ của hắn toàn là đại tướng hạng nhất, rất quen thuộc với chiến lược phản công trong tình hình bị địch nhân giáp kích. Ta khẳng định hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không phụ sự uỷ thác của bọn ta."

Tổng Bì Phong gật đầu nói: "Lâm trận có thể ứng biến mới là tướng soái tối cao minh đó."

Trình Thương Cổ lo lắng nói: "Hắn phải nắm được thời điểm rút lui thật chuẩn không chút sai lầm mới được."

Lưu Dụ điềm đạm nói: "Việc đó chắc chắn không có vấn đề gì. Quan sát địch tình là chuyên môn của Cao tiểu tử. Hắn chưa bao giờ đứng ở vị trí thứ hai tại Biên Hoang tập. Không biết các vị đã từng nghĩ qua chưa, địch nhân có ưu thế dùng đài cao chỉ huy, nhưng đó cũng là khuyết điểm lớn nhất của bọn chúng. Để chỉ huy phục binh hai bên bờ sông, chủ tướng địch đều phải dùng cờ hiệu chỉ huy. Cao Ngạn vốn rất tinh thông phương pháp truyền tin của các tộc, có thể nắm vững tiến thoái toàn cục của địch nhân trong lòng bàn tay, từ đó hoàn thành nhiệm vụ."

Mọi người cũng yên tâm hơn, đồng thanh khen phải.

Lưu Dụ nói tiếp: "Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có lúc không cần phải thi hành, quan trọng nhất là tùy cơ ứng biến. Chiến lược cũng có thể cải biến theo tình hình cụ thể, chỉ cần đạt mục đích là được. Nếu không làm được thế mới khiến ta phải lo lắng."

Tiếp đó gã hạ lệnh: "Trừ Song Đầu thuyền ra, tất cả các thuyền khác toàn bộ quay về Phụng Hoàng hồ."

Cờ hiệu lại tung bay.

Mọi người lên ngựa, từ từ rời khỏi đỉnh đồi.

Cuộc chiến phản công Biên Hoang tập theo bước chân này của họ, như tên đã rời khỏi dây cung, không thể dừng lại.

Yến Phi nhìn qua song cửa theo dõi tình cảnh của Chung lâu quảng trường. Với công phu trấn định của chàng mà cũng bất chợt phát sinh cảm giác tự lự, lo lắng.

Không gian rộng lớn của quảng trường dường như biến thành nơi trưng bày chất đồng hàng loạt vũ khí hạng nặng và các loại chiến xa được sắp xếp rất trật tự.

Làm người ta kinh hãi nhất là mấy chục chiếc xe bắn tên lớn ở Đông đại nhai. Mỗi xe có thể phóng ra bốn mũi tên cực lớn một lần, không chỉ lực xuyên thấu rất mạnh, có thể xuyên thủng thuẫn của đối phương, mà xạ trình còn đạt trên ngàn bộ. Loại xe bắn tên nặng nề này nếu tác chiến ở nơi hoang dã thì tác dụng chỉ có hạn, nhưng nếu dùng để thủ thành và chiến đấu trong phố thì uy lực lớn vô cùng. Chỉ cần tưởng tượng nhân mã bên mình từ Đông môn đánh vào mà gặp phải những xe đó, mỗi chiếc cứ phát ra bốn mũi tên một thì Hoang nhân khẳng định sẽ bị bắn cho tan rã, người đổ ngựa ngã. Hiện giờ các xe bắn tên này đều được đặt trong Dạ Oa Tử chính là để che giấu Hoang nhân. Khi thời cơ đến sẽ đột nhiên tham gia vào cuộc chiến, tạo ra hiệu quả thần diệu của công kỹ vô bị.

Ngoài ra còn có gần trăm chiếc máy bắn đá đang nghiêm trận chờ đợi trên quảng trường. Khi chiến sự xảy ra, bất luận địch nhân từ hướng nào đánh tới thì những vũ khí phòng thủ hạng nặng này đều có thể nhanh chóng được di chuyển đến chi viện cho khu vực đó. Hơn nữa, Dạ Oa Tử và bốn con đường lớn ở đây rất thuận tiện cho việc điều động nhanh chóng các vũ khí hạng nặng này. Thêm vào đó, còn có hơn trăm chiếc chiến xa có thể chống được tên. Khu vực quanh Chung lâu chất đầy thùng sắt đến ba bốn trăm chiếc. Nếu chàng đoán không sai thì trong thùng khẳng định là chứa chất gì đó như thạch hôi 2 chẳng hạn. Nếu như từ trên cao trút xuống sẽ tạo thành thương tổn ghê gớm đối với mắt người.

Yến Phi không nhìn thấy tung tích các thùng gỗ chứa Tây Qua Bì Pháo đã được nguy trang ở đâu. Có thể nó được để ở bên kia của Chung lâu, tầm mắt chàng bị che khuất nên không nhìn thấy.

Cổ Chung lâu đã biến thành một toà bảo lũy, chỉ có một lối ra vào duy nhất. Nếu đóng cánh cửa đó lại Chung lâu sẽ trở thành một thùng sắt khổng lồ kín mít. Ở phía dưới là một toà thạch bảo hình vuông cao chừng bảy, tám trượng. Bên trên thạch bảo là Cổ Chung lâu sừng sững giữa trời. Trên Quan Viễn đài cờ xí treo cao vút, không hề lay động vì không có gió, thành ra trông ủ rũ đáng thương.

Yến Phi bất chợt vô cùng bội phục địch nhân. Chỉ trong thời gian ngắn mà chúng đã tập hợp được nhiều loại vũ khí hạng nặng có thể vừa công vừa thủ như vậy. Có thể thấy mỹ danh "Khương nhân giỏi thủ" đúng là không phải hư truyền.

Làm thế nào đây?

Nếu như bọn Lưu Dụ không biết thực lực ẩn tàng của địch nhân ở đây thì nhiều khả năng bọn chàng sẽ bị lật thuyền trong kênh rạch. Khi họ tấn công đến nơi sẽ bị địch nhân một đòn đánh bại, thua sạch cả trận này.

Vào lúc này, một đội gần trăm người một nửa là Khương nhân, một nửa là Tiên Ti binh đang xuyên qua các vũ khí hạng nặng đó, tiến thẳng tới phía Thái Hoa Cư. Yến Phi giật mình kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ đối phương phát hiện có người động thủ động cước vào đám Tây Qua Bì Pháo nên mới đến Thái Hoa Cư truy tìm bí thất ẩn thân của người đó sao. Chàng còn đang phân vân nên lập tức bỏ chạy hay quay về địa đạo thì bọn kỵ sĩ đã đến trước cửa Thái Hoa Cư. Chỉ thấy người giữ cửa dùng Hán ngữ thét lớn: "Liên quân tất

thắng."

Những chiến sỹ vừa tới nơi liền đáp lại bằng khẩu lệnh: "Hoang nhân thảm bại."

Yến Phi quay đầu nhìn lại thấy đại đường rộng lớn vốn bày đầy các loại dụng cụ chiến đấu giờ đã bị lấy đi hết, chỉ còn lại hơn mười chiếc sọt tre lớn đựng tên.

Cửa mở ra.

Yến Phi nhanh như chớp nấp vào chỗ những chiếc sọt tre đó.

Bằng vào thân thủ của chàng, lúc nào cũng có thể đánh giết, chạy vào địa đạo rồi theo cửa ra bên ngoài đào tẩu. Quan trọng nhất là phải xem ý đồ địch nhân là thế nào.

1 Thối da trâu: Khoác lác.

2 Thạch hôi: Vôì bột.

Hồi 2

Sơ Chiến Đắc Lợi

Yến Phi tuyệt không hề hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội quay về địa đạo. Sau khi được thấy thực lực phòng thủ của địch bày trên quảng trường, chàng đã biến đổi hoàn toàn ấn tượng đối với Diêu Hưng, hiểu rõ nhận thức của mình về hấn trước đây là quá thô thiển.

Ngày đó chàng thấy địch nhân bố trí chiến lũy bên ngoài Tập, tuy biết địch nhân mở rộng tuyến phòng thủ ra tận bên ngoài Tập, gây khó khăn thêm rất nhiều cho Hoang nhân khi tấn công, nhưng chàng vẫn không để trong lòng. Đến vừa rồi nhìn thấy những vũ khí hạng nặng để phòng thủ Tập thì chàng mới biết đã đánh giá địch nhân quá thấp.

Những vũ khí hạng nặng này đại bộ phận đều được chế tạo trong các công xưởng của Biên Hoang tập. Riêng nỗ tiến xa khẳng định đã được mang từ Trường An tới theo đường thủy. Thạch hôi chắc là được thu gom từ các địa phương ở phía bắc. Như vậy có thể thấy công tác chuẩn bị của địch nhân đầy đủ như thế nào.

Vì vậy chàng quyết định lập tức ly khai để thông báo tình hình thực sự của địch nhân cho các huynh đệ bên mình. Chàng có lưu lại cũng không có tác dụng gì bởi vì Lưu Dự tuyệt không có khả năng đánh tới Dạ Oa tử. Đạo Nhật Phong trong tay chàng cũng khó phát huy được tác dụng xoay chuyển cục thế.

Quân địch tràn vào phòng. Nhiều người còn nói chuyện cười đùa âm ỹ. Yến Phi cảm thấy sỹ khí địch nhân không nhỏ. Điều này có thể hiểu được vì chúng ở trong Tập có thể phòng thủ rất tốt, binh lực lại nhiều gấp ba lần Hoang nhân. Hơn nữa, chỉ cần nhìn thấy các loại vũ khí hạng nặng được bày trên quảng trường kia thì lòng tin của chúng lập tức đại tăng, hữu hiệu hơn nhiều so với bất cứ lời khích lệ nào của chủ soái.

Yến Phi đặt tay lên cán Địch Luyến Hoa, chuẩn bị đánh giết trong lúc địch không đề phòng, chạy ra ngoài cửa, rồi bằng y phục quân Tiên Ti trên người và khẩu lệnh để xem vận khí của chàng có thể che mắt địch nhân trong lúc hỗn tạp mà thoát đi được không.

Tiếng giầy nhà binh trên cầu thang truyền vào trong tai. Yến Phi trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Sao địch nhân lại lên lầu chứ? Không phải vào đại đường điều tra sao? Chàng liền vội lưu tâm nghe ngóng. Một tên lính dùng tiếng Tiên Ti nói: "Khí trời nóng nực quá. Được đến chỗ có nước mà tắm mình còn hơn là sống dở chết dở trên mặt đất."

Một tên khác nói: "Đừng có cao hứng sớm vậy. Người không thể tắm dưới nước cả ngày được. Khi mặc thủy kháo 1 da trâu chống nước này phơi dưới ánh mặt trời chói chang ở bờ sông thì người mới hiểu rõ mùi vị là thế nào."

Yến Phi tình ngộ. Bọn lính này đến đây không phải vì chàng. Địch nhân vẫn chưa phát hiện chàng đã động chân động tay vào chỗ Tây Qua Bì Pháo. Vì thủy kháo để trên lầu, bọn này đến thay đồ để ra Dĩnh Thuỷ tiến hành các hành động đặc biệt của "thủy binh". Yến Phi lập tức động tâm. Nếu như muốn an toàn ly khai thì đây là cơ hội duy nhất đóng giả địch nhân để rời đi. Nghĩ tới đây, chàng vội giữ tinh thần tỉnh táo, rồi thò đầu ra nhìn.

Địch nhân đang nối đuôi nhau lên lầu, không ai thèm nhìn về phía chàng một cái. Yến Phi đợi đến khi tên cuối cùng bước vào cửa liền nhanh như chớp phóng ra, đuổi theo sau tên đó rồi bước theo lên lầu.

Mộ Dung Chiến hạ lệnh một tiếng. Năm ngàn chiến sỹ Hoang nhân lập tức biểu diễn sự biến hoá của trận thế. Thuần Bài trận hai bên cánh nhanh chóng di động, chuyển sang bảo vệ hai phía đông tây của Trấn Hoang Cương.

Trấn Hoang Cương hình thế hiểm yếu, ba mặt cao vút lên. Mặt hướng về Biên Hoang tập là cao nhất, vươn khỏi mặt đất hơn mười trượng, sau đó xuôi dần xuống phía nam thành một con dốc, là con đường duy nhất lên Cương. Sau khi biến trận thì trận thế của chiến sỹ Hoang nhân trở thành dựa vào Cương cố thủ, không còn lo mặt sau.

Đội ngũ binh lính đang ở hậu phương lúc này xuất ra ba trăm người phi lên rồi xuống ngựa, đi đến chỗ cao ở phía tây của Cương. Hơn trăm tiễn thủ trong số đó giương cung lấp tên. Hai trăm người còn lại người thì chuyển Hoả Thạch Độc Yên tiễn, người điểm hoả thì điểm hoả. Mọi hành động đều bình tĩnh trật tự, mau chóng mà không loạn, lộ rõ thành quả luyện binh của Mộ Dung Chiến.

Quân địch đang thi triển chiến thuật dùng toàn bộ kỵ binh xung kích. Đội quân đột kích từ phía tây tới gồm năm ngàn người tản ra thành hình rẽ quạt. Những tên đi đầu đều cầm đằng thuẫn lớn để chắn tên. Đây chính là chiến thuật mà người Hồ thành thạo nhất. Sau loạt xung phong hăm trận đầu tiên, họ sẽ tản ra quấy nhiễu các mặt khác của trận địch, rồi từ bốn phương tám hướng luân phiên công kích, tiêu hao tên nỏ, và giảm bớt sức chiến đấu của đối phương.

Chiến thuật đó vốn là vạn vô nhất thất vì Hoang nhân phải lao sư viễn chinh mệt nhọc chưa khôi phục được sức lực, trận cước chưa ổn định, sao có thể trụ được sự tấn công mạnh mẽ bằng phiêu kỵ với ưu thế binh lực hơn hẳn của chúng chứ?

Hai ngàn kỵ binh địch ở mặt bắc lại dùng một trận pháp khác, chậm chậm vững chắc tiến lên, đội hình tụ mà không phân tán. Ba hàng đầu đều dùng thuẫn bảo vệ người và ngựa. Bọn ở phía sau thì giương cung lấp tiễn, từng bước bức tới gây áp lực.

Mộ Dung Chiến đứng thẳng trên đỉnh Cương, thần khí an định giống như một thiên thần hạ phàm. Bỗng nhiên khoé miệng hắn lộ xuất một tia tiếu ý, thét lớn: "Sử dụng "Thốn Bộ Nan."²

Hơn năm mươi chiến sỹ sớm đã cầm sẵn "Thốn Bộ Nan" trong tay nghe lệnh liền đồng thanh quát lớn, ném mạnh loạt "Thốn Bộ Nan" đầu tiên về phía địch nhân. Bọn họ người nào lực tay cũng mạnh mẽ, lại ném từ trên cao xuống nên điểm rơi đạt tới năm sáu trăm bộ, tạo thành một lớp phòng ngự ngăn địch.

Số "Thốn Bộ Nan" này đã được gia công đặc biệt, cả hai mặt đều gắn đầy đinh nhọn hướng lên trên. Bất kể tiếp đất mặt nào thì mặt kia cũng đều có đinh nhọn hướng lên. Chiêu này nằm ngoài ý liệu của địch nhân, làm bọn chúng muốn tránh cũng không được. Tuyệt diệu nhất là chỉ có bọn địch ở phía trước mới biết đã phát sinh chuyện gì, bọn ở đằng sau vẫn giục ngựa thực mạng tiến lên làm bọn ở phía trước không thể dừng ngựa lại được.

Loạt "Thốn Bộ Nan" thứ hai đã được ném ra, rồi đến loạt thứ ba.

Đám địch nhân gần nhất chỉ còn cách trận thế bọn họ bảy trăm bước.

Bảy trăm kỵ sỹ Hoang nhân đang nghiêm trận chờ đợi ở hậu phương. Chỉ cần địch nhân phát sinh hiện tượng rối loạn là sẽ theo lệnh lao ra đánh giết, vòng đến quấy nhiễu hậu phương địch nhân. Điều Mãnh lúc này đã đi xuống hội họp với đội quân bảy trăm người này.

Mộ Dung Chiến lại quát lớn: "Châm lửa thần tiễn."

Các chiến sỹ cứ nghe lệnh mà thi hành.

Địch nhân công tới từ phía tây bắt đầu rối loạn. Đám ở phía trước đương nhiên không dám cho ngựa đạp vào Tiêm Đinh trận ³, nhưng lại không lùi lại được, chỉ còn cách chạy rẽ sang hai bên làm khí thế hùng mạnh như lôi điện lúc đầu bị giảm đi rất nhiều. Đám đi sau không biết sự tồn tại của "Thổn Bộ Nan", lại bị cò dại che khuất nên vẫn mù quáng xông thẳng về phía bọn họ.

Mộ Dung Chiến hạ lệnh: "Phóng thần tiễn."

Hơn trăm mũi Hoả Thạch Độc Yên tiễn đồng thời bắn ra, kéo theo những vệt khói bắn vào địch nhân trong tầm bắn, tạo ra một quang cảnh tráng lệ do hàng trăm vệt khói mỹ lệ tạo ra. Hoả Thạch Độc Yên tiễn vừa tiếp đất, lập tức làm bùng lên một đám khói đen, bao trùm lấy địch nhân.

Không chịu nổi trước tiên là đám ngựa. Chúng lập tức chạy tán loạn, cất tiếng hí thê thảm, đá lung tung khiến người đỡ ngựa ngã. Loạt Hoả Thạch Độc Yên tiễn thứ hai được bắn ra hướng lên cao làm tầm bắn ra xa hơn, rơi thẳng vào trận địch.

Vài trăm kỵ sỹ địch vẫn từ trong đám khói mù phóng ra, nhưng bọn ngựa như đã phát điên, không chịu sự khống chế của chủ nhân nữa. Một phần địch nhân khoé miệng đã ứa máu, thần tình thống khổ. Một số bị ngựa hất ngã xuống đất.

"Phóng tiễn!"

Những chiến sỹ ở dưới Cương nhận lệnh, lập tức bắn tên ra như mưa về phía địch nhân đang không có sức phản kích. Nhất thời máu thịt tung toé, thê thảm tới mức làm người không nổi nhìn. Quân địch từ mặt bắc đang áp tới thấy vậy vội vàng lùi lại. Kỵ binh địch ở mặt tây thương vong thảm trọng, cũng vội hoảng hốt chạy trốn.

Mộ Dung Chiến thầm hô đáng tiếc. Nếu như địch nhân mặt bắc cũng bị tổn thất thì hẳn có thể phản kích toàn diện. Bây giờ thì hẳn chỉ còn cách dùng công kích. Nhưng dù thế nào thì hẳn đã thành công giữ vững Trấn Hoang Cương mà không chút tổn thất nào. Thành quả như thế này cũng đủ để ăn nói rồi.

Mộ Dung Chiến lệnh: "Phóng pháo hoa báo tin vui."

Nữ binh phụ trách truyền tin nghe lệnh vội vã chấp hành.

Đồ Phụng Tam chậm chậm ruổi ngựa men theo bờ tây Dĩnh Thuỷ, dẫn bộ đội từ từ tiến về Biên Hoang tập. Hắn tịnh không lo lắng về vấn đề an toàn vì hai lộ quân của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đã đủ để khiến địch nhân phải vất vả ứng phó. Bọn địch tuyệt không ngu xuẩn tới mức kéo đến đây đánh đại quân Hoang nhân đang men theo bờ sông tiến lên, lại nắm trong tay quyền khống chế hạ du Dĩnh Thuỷ.

Địch nhân căn bản không thể đột tập ⁴ bọn hắn vì mạng lưới thám tử do Cao Ngạn chủ trì có thể nắm rõ toàn bộ một khu vực rộng lớn lấy Biên Hoang tập làm trung tâm. Bất kỳ gió khuwa ngọn cỏ thế nào, thám tử sẽ thông qua thủ pháp truyền tin từ xa để thông báo cho các lộ chiến sỹ.

Tuy bầu không khí chiến tranh càng lúc càng tới gần, tâm thần hắn lại rời khỏi Biên Hoang, suy nghĩ về những sự biến thiên nhân sự của triều đại cách đây hơn trăm năm.

Bản thân hắn vốn tuyệt không có tầm nhìn xa trông rộng như vậy, nhưng cuộc nói chuyện với Hầu Lượng Sinh trước khi rời khỏi Giang Lăng đã khai mở hoàn toàn đại kế lập vua mà trước đây hắn chưa từng nghĩ qua. Những suy nghĩ hùng tài đại lược để làm sao đưa Lưu Dự trở thành chủ nhân của phương Nam.

Nhân vật mà Hầu Lượng Sinh bội phục nhất chính là trí sỹ Tuân Úc thời Tam Quốc. Tuân Úc vốn là mưu thần của Viên Thiệu, là nhân vật đại biểu cho giới hào tộc thời Hán mạt. Nhưng do lão tin nhầm Viên Thiệu - một người mà "Ngoại khoan nội kị, dụng nhân nhi nghi chi, sở nhâm duy thân thích tử đệ" ⁵ vì thế lão có tài mà không được trọng dụng. Sau đó, lão bỏ Viên Thiệu mà theo về với Tào Tháo. Trong trận chiến Quan Độ, Tào Tháo đại phá Viên Thiệu, từ đó xác lập cơ sở để tranh bá thiên hạ.

Đó chẳng phải là câu chuyện phiếm Hầu Lượng Sinh tùy ý nói ra. Xét hoàn cảnh hiện tại của hắn thì càng thấy rõ tại sao Hầu Lượng Sinh lại cam chịu mạo hiểm có thể mất mạng khi phản bội Hoàn Huyền bởi vì Hầu Lượng Sinh không những có lý tưởng, mà còn có kiến thức. Hầu Lượng Sinh chỉ ra rằng từ thời Hán Vũ Đế, Nho học độc tôn trở đi thì sự phân tranh chính trị quyền lực, sự hưng vong của Ngụy Tấn thật ra là vấn đề thắng bại giữa giới hào tộc theo Nho giáo và giới hàn môn không theo Nho giáo.

Giới hào tộc theo Nho giáo thời Đông Hán hưng thịnh, tuân thủ đạo quân thần và phụ tử. Lấy Nho giáo làm môn học chính, mọi hành động đều phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức của Nho giáo, gọi là phép hiếu, hữu, lễ. Phương pháp đạo đức tu thân trị gia đó cũng được áp dụng cho việc trị quốc bình thiên hạ, định rõ danh phận quân thần, xác định người có hiếu với cha mẹ mới có thể trung với vua, dùng cách nhìn đó để tuyển dụng nhân tài, rồi dần dần thành chế độ tuyển dụng. Người có thể trở thành quan hay không đều phải dựa vào các hào tộc danh giá tiến cử cả. Quan trường biến thành chỗ vui đùa giữa các hào tộc. Nho gia hàn môn bị bài xích ra ngoài hoàn toàn. Phương pháp tuyển dụng đó phát triển đến mức cực đoan và trở thành chế độ cửu phẩm trong Tấn Thất. Sự cách trở và đối lập giữa cao môn và hàn môn ngày càng kịch liệt, mâu thuẫn càng nặng nề.

Tào Tháo xuất thân là hàn môn không theo Nho giáo. Bản thân lão kiến thức hơn người, hiểu rõ tầm quan trọng của việc phải phá bỏ sự quan trọng của giới cao môn hào tộc Nho giáo. Vì thế lão chọn người chỉ dựa vào tài năng, cho rằng người có đức chưa chắc đã có tài, đã phá tiêu chuẩn tuyển dụng nhân tài Nho giáo của nhà Hán.

Từ đó cuộc đấu tranh giữa hàn môn và cao môn bắt đầu. Sau khi Tào Tháo chết, Tư Mã Ý xuất thân từ hào tộc thừa lúc con cháu họ Tào nhu nhược hồ đồ đã đoạt hoàng quyền từ tay họ Tào và khôi phục hoàn toàn cục diện giai cấp cao môn đại tộc thống trị như thời Đông Hán. Sự đả phá của Tào Tháo đối với cao môn không được tiếp tục vì Tư Mã Ý được giới cao môn hào tộc ủng hộ soán Ngụy thành công. Hàn môn lâm vào thế bị áp bức hơn nữa dưới chế độ cửu phẩm bất công.

Nhưng tình trạng bất công đó không duy trì được lâu. Bản thân cao môn đại tộc vô cùng hủ bại, thêm vào đại họa người Hồ xâm lược nên hiện giờ Tấn Thất đã đến giai đoạn thoái trào như mặt trời về tây. Những nhân vật đại biểu cho cao môn đại tộc như Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử đều sinh hoạt xa hoa và hành động độc ác. Quân dân phương Nam đều đang chờ đợi một quang cảnh mới.

Dưới tình hình đó, Lưu Dụ trở thành người có nhiều khả năng nhất để thay đổi triều đại. Chỉ cần Lưu Dụ có thể khống chế Bắc Phủ Bình là có thể có được sự ủng hộ của toàn thể hàn môn trong thiên hạ và một bộ phận cao môn có lý tưởng cải cách. Vậy thì việc không thể sẽ biến thành có thể. Chỉ còn chờ xem bản thân Lưu Dụ có thể vận dụng được những điều kiện đặc biệt của bản thân không mà thôi.

"Uỳnh!"

Tiếng pháo hoa nổ ở phía sau từ trên cao bên trái vọng đến. Đồ Phụng Tam đang trầm tư mặc tưởng tỉnh lại, quay đầu nhìn về phía sau, vừa vặn thấy ánh sáng rực rỡ của pháo hoa báo hiệu.

Yến Phi dám dũng cảm xâm nhập vào đám thủy binh đó vì chàng đã nhìn rõ bọn chúng là những hảo thủ giỏi thủy tính được tuyển chọn từ người Khương và người Tiên Ti. Đại đa số bọn họ không biết rõ nhau. Hiển nhiên đây là đội ngũ được tuyển chọn lâm thời. Ủng hộ cho dự đoán của chàng là chỉ có một số ít người trong số đó biết nhau mới cười nói với nhau. Chàng còn nghe thấy chúng nói với nhau là số thủy kháo này chỉ vừa mới được vận chuyển tới Biên Hoang tập hai ba ngày trước đây.

Chàng cũng nghĩ tới chuyện khi lẫn vào với chúng, khả năng xấu nhất là số trang bị chỉ đủ dùng cho đám người đó, không thừa bộ nào cho chàng. Bất quá khả năng đó có thực thì chàng sẽ nghĩ cách khác để rời Tập sau. Tuy nhiên, khả năng đó tuyệt không lớn. Nói gì thì nói, chúng cũng phải có số lượng trang bị nhiều hơn để còn thay thế hoặc bổ sung. Vừa suy nghĩ trước sau, Yến Phi vừa đi lên lầu trên, lập tức trong lòng yên tâm rất nhiều.

Từng bộ thủy kháo được bày chỉnh tề để trên sàn. Bên cạnh là các vũ khí dùng dưới nước như thủy thích bén nhọn và dùi đục chuyên dùng để đối phó với thuyền địch. Ngoài ra, còn có ống đồng dài năm xích dùng để thò lên mặt nước để thở. Trang bị đủ dùng cho hai trăm người.

Điều làm chàng an tâm nhất là không một ai chú ý đến sự tham gia của vị khách không mời là chàng. Mọi người tự cởi quần áo để mặc thủy kháo vào, chụp mũ trùm đầu chỉ để lộ mắt, mũi và cằm. Yến Phi cố ý trà trộn vào đám người Khương để thay đổi y phục. Nhân lúc không ai để ý, chàng giấu Điệp Luyến Hoa vào song cửa.

Sau khi thay đổi y phục xong, chàng theo đại đội rời khỏi Thái Hoa Cư, xuyên qua quảng trường trước Chung Lôu, theo Đông đại nhai đi về phía Dĩnh Thuỷ. Chàng đi sau cùng, định thần lưu ý bố trí phòng ngự của địch nhân ở Đông đại nhai, đồng thời cũng lo lắng nếu trước khi hành động, đội này lại bị xếp hàng tập huấn thì thân phận gian tế của chàng không có cách gì che giấu được.

Toàn bộ Biên Hoang tập khấn trương như một cây cung giương hết cỡ. Từng đội kỵ binh chạy qua chạy lại. Các ụ phòng thủ tầng tầng lớp lớp. Tất cả cửa sổ của các hàng quán ở Đông đại nhai bị phá tung. Trên mái nhà và trong phòng tạm thời không có ai. Tuy nhiên, Yến Phi có thể tưởng tượng khi cuộc chiến bắt đầu thì địch nhân sẽ y theo kế hoạch bố phòng hình thế trong Biên Hoang tập, vũ khí hạng nặng sẽ được đưa vào vị trí thích hợp, thạch hôi mang lên mái nhà cao, linh hoạt ứng biến, và dùng các phương pháp hữu hiệu nhất để đối phó với sự tấn công của các huynh đệ chàng.

Sau khi đi qua Đông đại môn, mùi vị quen thuộc từ phía Dĩnh Thuỷ phả vào trong mũi. Yến Phi cẩn thận nhìn quanh một lượt, lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Chỉ thấy rất đông địch nhân đang nghiêm trận chờ đợi trên bờ sông, tiến lâu chi chút, máy bắn đá và xe bắn tên được bố trí ở chỗ mấy toà thạch bảo có vị trí chiến lược. Bốn chiếc phù kiều được dựng lên nổi thông hai bờ. Thanh thế như vậy quả thực làm người nhìn thấy phải kinh tâm động phách.

"Xếp hàng!"

Mọi người lập tức xếp thành mấy hàng trước sau. Yến Phi suýt nữa thì muốn lập tức phóng vào Dĩnh Thuỷ lặn xuống để bỏ chạy. May là chàng phát giác mọi người chỉ tùy ý xếp thành hàng, tuyệt không có thứ tự định trước. Có thể là do nhóm này mới thành lập, huấn luyện chưa đủ, hoặc là do bên trái có máy bắn đá, phía trước có tiến lâu, và bên phải lại để rất nhiều nỗ tiến xa nên không gian hạn chế, không thể bày hàng như chỗ rộng rãi bình thường nên chỉ xếp hàng cho có lệ. Khó chấp nhận việc công sức khó nhọc phải đổ sông đổ bể nên Yến Phi chỉ còn cách cứng cỏi đứng vào hàng cuối cùng bên ngoài. Tên "đồng đội" bên cạnh nhìn chàng một cái rồi lại quay đi. Yến Phi ngấm ngấm thở ra một hơi.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Hơn mười kỵ mã từ bờ sông phía nam Dĩnh Thuỷ tiến lại. Vừa nhìn, Yến Phi lập tức thầm kêu không hay. Nguyên người đi đầu chính là lão bằng hữu Tông Chính Lương. Yến Phi trong lòng thầm cầu xin lão thiên gia, hy vọng Tông Chính Lương chỉ là xảo hợp đi ngang qua. Nhưng ước nguyện của chàng không thành, Tông Chính Lương được thân vệ phò tá đi đến trước đội ngũ thì dừng ngựa lại.

Yến Phi thầm thở dài. Với loại cao thủ như Tông Chính Lương thì hần chỉ cần đảo mắt nhìn qua khẳng định sẽ có thể thấy chàng như vàng trong cát mà nhận ra ngay. Hà huống Tông Chính Lương còn là người có nhãn lực cao minh nhất trong số địch nhân.

Mình có nên làm thịt hần trước khi bỏ đi không?

Yến Phi khẽ di động một chút cho người đứng trước chắn thị tuyến của Tông Chính Lương. Nhưng chỉ sợ chiêu này không có tác dụng gì vì Tông Chính Lương hiện đang ngồi trên lưng ngựa, có thể nhìn rõ tất cả mọi người.

Vào thời điểm quan trọng đó, từ chỗ xa xa bờ bên kia tiếng tù và và tiếng vó ngựa vang dậy, rõ ràng là có vài ngàn kỵ mã đang phóng tới. Toàn bộ địch nhân lộ thần sắc cảnh giác, nhìn sang phía có tiếng vó ngựa vọng đến ở bờ bên kia. Yến Phi nhìn Tông Chính Lương, thấy hần đang quay đầu nhìn sang bờ bên kia, hừ lạnh nói: "Hoang nhân đã đến nhận chết rồi."

Rồi hần quay người lại làm Yến Phi giật mình vội vàng khom mình để tránh mục quang lợi hại của hần. Tông Chính Lương bị tiếng vó ngựa phân tán tâm thần, không còn tâm tình kiểm tra kỹ càng đối với đội thủy binh này nữa, dùng tiếng Hán quát lớn: "Tất cả phải hành động theo cờ hiệu. Nhiệm vụ của các người là bảo vệ hàng rào gỗ chặn ngang sông, tránh không bị địch nhân từ dưới nước phá hỏng. Rõ chưa?"

Mọi người đáp lớn: "Rõ!"

Tông Chánh Lương lại quát: "Đi đi."

Mọi người lại dạ lớn rồi di chuyển theo phía nam, men theo Dĩnh Thuỷ chạy về phía hàng rào gỗ.

Yến Phi thầm cảm ơn trời đất, vội vàng cúi thấp đầu xuống đi theo mọi người, trong lòng suy nghĩ bờ bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dưới thời tiết tốt như thế này mà lại cường công tuyến phòng thủ bờ đông của địch nhân thì thật chắc chết không nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ cũng vô ích, việc khẩn cấp lúc này của chàng là phải gặp được Lưu Dự để cho gã biết tình huống ở đây.

1 Thuỷ kháo: Áo lặn.

2 Thốn Bộ Nan: Cái cản chân.

3 Tiêm Đinh trận: Trận do Thốn Bộ Nan tạo thành.

4 Đột tập: Tập kích bất ngờ.

5 Ngoại khoan nội kị, dụng nhân nhi nghi chi, sở nhâm duy thân thích tử đệ: Bề ngoài thì có vẻ rộng rãi nhưng trong lòng luôn đổ kỵ, dùng người nhưng luôn nghi ngờ chỉ dùng thân thích, đệ tử.

Hồi 3

Cuồng Phong Lôi Bạo

Lưu Dự cùng mấy người Trác Cuồng Sinh, Tống Bi Phong và các nữ tướng phụ trách cờ hiệu truyền tin giục ngựa lên một ngọn đồi cao bên đông ngạn. Biên Hoang Tập hiện ra trước mắt cách họ chừng một dặm ở thượng du bờ tây.

Sau khi nhận được tin vui chiến thắng thần tốc của Mộ Dung Chiến, sỹ khí bọn họ đại thịnh, càng bớt nỗi lo lắng địch nhân sẽ chặn đánh đại quân đang men theo bờ sông tiến lên.

Chỉ thấy không xa phía phòng tuyến bên đông ngạn Dĩnh Thuỷ của địch bụi bốc mờ mịt. Điều này cho thấy cánh quân của Thác Bạt Nghi đang triển khai hành động, tiến một bước để kiểm chế địch nhân, làm bọn chúng không dám khinh cử vọng động đối với đội quân hoang nhân đang thẳng tiến tới Biên Hoang tập.

Lưu Dự nhìn sang bờ bên kia, thầm nghĩ theo như tính toán thì đội quân tiên phong của Đồ Phụng Tam đã tới vị trí mục tiêu. Chỉ cần nửa giờ là có thể bố trí thành trận thế, ổn định trận cước, không sợ địch nhân đến đánh.

Trác Cuồng Sinh nhìn vầng thái dương treo lơ lửng phía trời tây, gật đầu nói: "Nghị gia nắm thời gian vô cùng chuẩn xác. Địch nhân nếu như không lập tức truy kích họ thì chút nữa trời tối sẽ không còn tung tích mà truy đuổi. Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm tuyệt sẽ không để họ chiếm cứ thượng du. Nếu không khi họ cho dòng Dĩnh Thuỷ tràn vào Biên Hoang tập, làm sao chống lại được?"

Trình Thương Cổ thở dài.

Phương Hồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Hiện tại mọi việc đều thuận lợi, có gì mà phải thở than?"

Trình Thương Cổ đáp: "Ta đang lo lắng dự báo thời tiết của lão Hồng không chính xác. Nếu vậy tối nay bọn ta chỉ sợ không thể ngủ được, cả đêm lo lắng địch nhân tập kích doanh trại."

Cơ Biệt cười khỏ: "Thời tiết quả thực đang vô cùng tốt, đến nửa đám mây đen cũng không thấy."

Hồng Tử Xuân cười nhạt: "Đến Cơ đại thiếu gia người cũng hoài nghi bản lĩnh xem sắc trời của ta sao? Lão Trình có thể không tính tới vì lão từng thua ta thâm một lần trên bàn đồ bác, trong lòng không phục nên giờ mới lấy ta để tiết hận. Cơ đại thiếu gia người mỗi lần đến hỏi ta thời tiết, ta đã từng nói sai bao giờ

chưa?"

Trình Thương Cổ tức giận nói liên thanh: "Không cần lão tự dát vàng lên mặt đâu. Lần đó là ta cố ý cho lão thắng để khích lệ lão can đảm hơn trong đồ bác. Thủ pháp đó gọi là "phao chuyên dẫn ngọc" (dùng mỗi câu cá lớn). Hiểu chưa?"

Lúc này mọi người muốn cười mà không nổi.

Tổng Bi Phong không nhịn được hỏi: "Hồng lão bản có bao giờ đoán sai không?"

Cơ Biệt thần nhiên đáp: "Hầu hết là đoán đúng. Mỗi tội có lúc thì mưa lớn biến thành mưa phùn. Thời gian cũng có lúc sai lệch nửa ngày một ngày."

Trác Cuồng Sinh khần trương nói: "Hy vọng lần này mưa lớn không biến thành mưa phùn, thời gian chỉ sai nửa giờ một giờ chứ không phải nửa ngày một ngày."

Hồng Tử Xuân bưng bưng tức giận nói: "Con bà nguoi. Lần này ta sẽ không mất mặt đâu. Con mẹ nó! Ta đảm bảo trong vòng một giờ nữa mưa lớn sẽ đổ xuống như trút. Nóng nực đến mức không thể chịu nổi thế này nguoi đã từng gặp qua chưa? Đó là dấu hiệu mưa lớn sẽ tới, mà là mưa lớn rất hiếm thấy."

Lão nói chưa dứt lời thì từ tận bắc phương xa tít loáng thoáng vọng lại tiếng sấm rền. Tuy nhỏ đến mức khó nghe, nhưng lại như tiếng nhạc tiên vang lên trong tai mọi người.

Trác Cuồng Sinh vui mừng nói: "Không chỉ là mưa lớn, mà có thể là mưa cực lớn. Lần này được cứu rồi."

"Cờ hiệu nói gì thế?"

Cao Ngạn ngồi trên lưng ngựa, tầm mắt vượt qua lầu bắn tên bên đông ngạn của địch, dõi đến Quan Viễn Đài cao vút trên Cổ Chung Lâu, nằm chính giữa Biên Hoang tập. Cờ hiệu của địch nhân đang không ngừng ra hiệu lệnh cho đội quân phía bờ bên này.

Ba ngàn nhân mã bọn họ bày thành trận thế, cách chiến tuyến đông ngạn của địch nhân khoảng nửa dặm.

Người hiểu trận pháp chỉ nhìn qua là biết đó là Truy Hành Trận chuyên dùng để tấn công. Trận thế giống như hình chiếc dùi sắc nhọn. Đội tiên phong sẽ giống như mũi dùi đánh xuyên vào quân địch, sau đó đội quân đông đảo từ phía sau đánh phá mở rộng vết thương ra, khuếch đại thế công.

Đối với bộ đội Hoang nhân mà nói, đó đương nhiên chỉ là hư trương thanh thế. Nhưng cũng đủ để trấn nhiếp địch nhân, làm đối phương không dám bỏ sự yểm trợ của tiền lâu, thạch lũy, máy bắn đá, xe bắn tên mà khinh xuất phái kỵ binh ra đánh.

Cao Ngạn thấy thế, mồ hôi túa ra, hoảng hốt nói: "Ta chưa từng nhìn thấy thủ pháp vậy cờ hiệu như thế này bao giờ."

Thác Bạt Nghi thần sắc ung dung, gật đầu nói: "Ta đã sớm đoán Diêu Hưng sẽ làm như thế. Hẳn biết bọn ta có thể từ Hô Lô Phương học được cách nhìn cờ hiệu. Hẳn lại biết khuyết điểm lớn khi chỉ huy từ đài cao nên mới tạm thời cải biến cách vậy cờ hiệu."

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Nguoi đã biết như vậy sao còn dám mạo hiểm. Chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Thác Bạt Nghi vui vẻ đáp: "Nguoi có vẻ như không biết bọn ta trước đây vẫn thường làm việc gì. Làm mã tặc mà lúc nào cũng phải nhìn cờ hiệu của địch mới biết động tĩnh tiến thoái của địch nhân thì có đến mười mạng cũng không đủ. Nếu không có phương pháp văn minh thì chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất."

Tiếp đó quát lớn: "Hô Phong!"

Cao Ngạn tròn mắt hỏi: "Hô phong hoáoan vũ ư?"

Khi gã còn đang không hiểu gì thì một chiến sỹ nhỏ bé của Thác Bạt Tiên Ti tộc đã linh hoạt như mèo nhảy

xuống ngựa, nằm rạp xuống áp sát tai vào mặt đất.

Thác Bạt Nghi cười đáp: "Hô Phong là tên người, chính là một cao thủ giỏi thuật địa thính nhất của tộc ta. Khi hần giờ tay ra hiệu, nếu người hiểu thì có thể biết nhân số địch nhân bao nhiêu, chúng từ phía nào tới, quân chia thành mấy lộ. Hiểu chưa?"

Cao Ngạn nói: "Suýt nữa thì dọa chết ta rồi. Sao người không nói ra sớm? Tiểu mệnh của ta trân quý phi thường. Không có ta, lão Trác khẳng định sẽ không thể thu được lượng lớn hoàng kim."

Đinh Tuyên bật cười lớn: "Nếu quả thực tiểu mệnh của người cũng không giữ được tức là đại biểu cho việc bọn ta thua rồi. Đại kế phản công đương nhiên cũng tan thành mây khói. Lão Trác làm sao còn có thể thu nhiều hay ít hoàng kim đây? Căn bản là cả thuyết thư quán cũng không còn nữa."

Cao Ngạn nói: "Ta chỉ đề tỉnh người nên sớm chạy đi. Nếu như bị địch nhân chặn đứt đường chạy lên phía bắc, bọn ta chỉ còn nước ô hô ai tai."

Thác Bạt Nghi dụng tâm quan sát phòng tuyến địch nhân cách đó nửa dặm nói: "Bọn ta cần giả vờ không còn cách nào khác, làm bộ không thể không hốt hoảng bỏ chạy về phía bắc, địch nhân mới trúng kế đuổi theo. Chúng trước tiên sẽ chặn đứt đường quay về phương nam của bọn ta, làm bọn ta không cách nào hội hợp với quân chủ lực được. Sau đó chúng mới phong tỏa đường chạy đi phía đông hay phía bắc, chỉ như thế mới có thể cô lập được bọn ta. Không tin thì người có thể nhìn xem hiệu tay của Hô Phong."

Cao Ngạn nhìn sang Hô Phong. Cao thủ tinh thông thuật địa thính này đang giờ hai tay lên, làm một loạt động tác gã không thể hiểu nổi. Gã nhíu mày hỏi: "Hắn nói gì vậy?"

Đinh Tuyên đáp thay Thác Bạt Nghi: "Hắn nói địch nhân tới gần nhất là một đội kỵ binh đến từ phía nam, khoảng một ngàn năm trăm người, chỉ cách bọn ta nửa dặm. Còn có hai đội quân địch đang dùng hết tốc độ đuổi đến. Một đội tiến thẳng vào sau lưng bọn ta, đội còn lại cản đường lên bắc của bọn ta."

Cao Ngạn giật mình kinh hãi: "Không lập tức chuẩn bị, còn ở đây đợi chết à?"

Thác Bạt Nghi cười: "Nếu như ta không giữ được cái mạng nhỏ của người thì làm sao ăn nói với Tiểu Bạch Nhạn đây. Xem kia! Địch nhân phía trước cũng đã chuẩn bị xong rồi!"

Cao Ngạn nhìn ra phía trước, thấy trong trận địch đã tập kết ba đội kỵ binh, đang chờ lệnh xuất kích. Gã thấy vậy thì lạnh mình khiếp sợ, nhưng xấu hổ không dám giục già Thác Bạt Nghi mau bỏ chạy.

Những chiến sỹ Thác Bạt tộc xung quanh không ai lộ chút thần sắc hoảng sợ. Người nào cũng lạnh lùng bình tĩnh. Loáng cái Hô Phong đã từ mặt đất đứng dậy, phi thân lên ngựa. Thác Bạt Nghi hét lớn: "Chạy!"

Truy Hành Trận lập tức thay đổi đội hình, biến thành tán loạn không còn hình thế nào hết, cuối cùng nhằm phía bắc chạy thực mạng. Đúng lúc này, kỵ binh địch ở phía nam cũng hiện ra, phóng tới như trận gió. Bên trận địch tiếng tù và nổi lên, ba đội kỵ binh chỉnh tề cũng vượt phòng tuyến, phóng đuổi theo bọn họ.

Đồ Phụng Tam đứng ở tây ngạn Dĩnh Thủy, nhìn sắc trời phía đông bắc than thở: "Quả nhiên là khí số chưa hết."

Rồi hắn quay sang giải thích cho tả hữu: "Nếu trận mưa gió sấm sét lớn này đến sớm hơn nửa giờ thì đám quân mai phục của Âm Kỳ không cách gì sử dụng được hỏa khí. Hơn nữa, thị tuyến mờ hồ nên uy lực đương nhiên giảm mạnh. Trận mưa này đến rất đúng thời cơ, sau khi chúng ta bao vây chặt địch nhân, mưa gió sẽ làm tắt cả đèn tề liệt. Đó cũng là cơ hội cực tốt để bọn ta theo thủy đạo sấn vào. Chỉ cần chặn đứt được bốn chiếc cầu nổi, bọn ta có thể triển khai kế hoạch đánh chiếm đông ngạn. Địch nhân tuy có binh lực hùng mạnh, nhưng chỉ còn cách bó tay ngồi nhìn, không cách gì liên thủ được. Đó gọi là ý trời. Lão Hồng quả có mắt nhìn, là phúc phận của bọn ta. Ôi!"

Mọi người theo ánh mắt hắn nhìn ra Dĩnh Thủy. Chỉ thấy một bóng đen từ trong nước phóng vọt ra chạy về phía họ. Tả hữu thân binh kinh hãi bạt xuất binh khí. Đồ Phụng Tam lập tức ngăn lại nói: "Không cần vọng động, là người của bọn ta."

Yến Phi trong bộ đồ chống nước bằng da trâu màu xám đen, trên mình nước vẫn chảy ròng ròng, hạ xuống trước mặt mọi người. Chàng quay đầu nhìn đám mây đen cuộn cuộn nơi chân trời phía đông bắc, ung dung nói: "Ta có đại kế phá địch mới."

Cao Ngạn trong tình huống đó có cơ hội phát huy bản lãnh không ai bì được. Vì gã đối với địa hình Biên Hoang Tập phía đông ngạn Dĩnh Thuỷ rõ như lòng bàn tay. Có gã cưỡi ngựa phía trước dẫn đường giả vờ bỏ chạy, nơi nào gã cũng có thể lựa chọn lộ tuyến tốt nhất, đồng thời làm truy binh từ hai bên đuổi đến không thể không rối loạn, bỏ lỡ thời cơ. Khi đội ngũ Hoang nhân bỏ truy binh hoàn toàn lọt lại phía sau, ai cũng hiểu chiến thắng nằm ở trong tầm tay, vì đã vượt qua cửa ải khó khăn nhất để thực hiện thành công nhiệm vụ này.

Cao Ngạn dẫn mọi người chạy thực mạng, xuyên rừng vượt núi. Phía trước bỗng hiện lên một ngọn đồi nhỏ, cây rừng rậm rạp, chính là nơi Âm Kỳ và năm trăm phục binh đang ẩn thân. Cao Ngạn vội giảm tốc độ, vòng sang phía đông ngọn đồi. Thác Bạt Nghi và ba ngàn chiến sỹ như thủy triều vượt qua khu rừng thưa, bám sát sau lưng Cao Ngạn đang chạy như ngựa quen đường cũ.

Ba lộ truy binh đằng sau đã hợp thành một, cách độ nghìn bước, đang mau chóng đuổi tới. Còn một toán truy binh khác tụt lại đằng sau chưa tới nửa dặm. Tiếng vó ngựa vang trời dậy đất, tràn đầy ý vị chém giết vô tình của chiến trường.

Trong lúc địch nhân hoàn toàn không phòng bị, trên đỉnh đồi đột ngột xuất hiện vài trăm mũi Hoả Thạch Độc Yên bắn như mưa về phía truy binh đang trong khí thế hưng hăng.

Ba ngàn chiến sỹ của Thác Bạt Nghi lập tức chia thành hai. Một đội đang chạy qua đồi thì quay lại vòng sang sườn địch, ngồi trên lưng ngựa giương cung lấp tên bắn loạn xạ vào kỵ binh địch đang bị chìm trong khói độc, vô cùng rối loạn, chiến mã hý loạn. Một đội khác quay ngược ngựa lại giữ khoảng cách an toàn với khói độc, dùng kinh tiễn phản kích địch nhân.

Địch nhân trúng mai phục thê thảm, lập tức tan rã hoàn toàn. Tình thế rối loạn nhanh chóng lan rộng. Hơn nữa, phục binh của Âm Kỳ trong rừng đổ ra dùng cung cứng bắn cho địch nhân người đổ ngựa ngã. Địch nhân loạn không tụ nổi thành quân, bỏ chạy tứ tán.

Toán truy binh đến sau thấy thế bất diệu lại không rõ rốt cuộc là có bao nhiêu địch nhân mai phục liên hoành hốt tháo lui, chỉ hận sức ngựa không thể chạy nhanh hơn nữa.

"Àmmm!"

Ánh chớp tề liệt bầu trời. Tiếng sấm rền vang. Trận mưa lớn mà Hoang nhân chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đổ xuống, ầm ầm thị uy.

Mưa to gió lớn đến đột ngột phi thường, làm địch nhân phòng thủ trong Tập vô cùng rối loạn. Kể cả Hoang nhân dù đã sớm chuẩn bị cũng vô cùng khổ sở, phải ngừng mọi hoạt động ẩn vào trong các doanh trướng tạm thời, lại còn phải đấu sức với cuồng phong muốn thổi bay cả lều trướng.

Đầu tiên là một tiếng sấm khủng khiếp vang rền diếc tai, sự lưu động của không khí như ngừng hẳn lại, từ phía đông bắc Biên Hoang từng đám mây đen cuộn cuộn tràn tới, gió lớn từ bốn phương tám hướng nổi lên ầm ầm.

Chịu tai nạn đầu tiên chính là cờ xí trên Cổ Chung Lâu. Cuồng phong làm các lá cờ bay phần phật, một chiếc trong đó chịu không nổi gãy đoạn.

Sau đó, cuồng phong và mây đen không ngừng kéo tới làm cả đất trời tối đen, tưởng như đêm tối đã về. Toàn bộ bầu trời bị mây đen che kín, lại có mấy tia sét kinh người phá không đánh xuống, tiếng sấm dậy lên ngay sát mặt đất, làm người ngựa cả hai bên đều kinh tâm táng đảm.

Bất kể là võ công cao cường thế nào, dưới thiên uy của đại tự nhiên thì dù là người mạnh mẽ nhất cũng cảm thấy mình nhỏ bé và yếu đuối.

Mưa như trút nước, đi kèm theo là cuồng phong sấm chớp từ phía đông bắc tràn tới càn quét mọi thứ trên mặt đất một cách vô tình, làm toàn bộ Biên Hoang và thành tập trở lên mờ mịt tối tăm.

Kẻ duy nhất được lợi trong tình hình mưa to gió lớn này là mười hai Song đầu chiến thuyền của Giang Văn Thanh. Nhân lúc nước cao sóng lớn, họ giương buồm điều chỉnh góc độ tiếp nhận cuồng phong từ đông bắc thổi tới phối hợp với mái chèo thò ra từ mạn thuyền, sức người lại thêm sức gió được lợi dụng xảo diệu giúp hạm đội vượt sóng, nhanh chóng tiến thẳng tới phía hai hàng cọc gỗ ngăn sông. Sắc trời tối đen, ánh chớp nhè nhằng liên tiếp, mưa to như trút nước làm tầm mắt chỉ nhìn được xa vài trượng.

Giang Văn Thanh đứng trên đài chỉ huy, mặc kệ gió thổi mưa quất vẫn kiên trì tích cực chỉ huy chiến hạm ngược dòng tiến lên. Việc chiến thuyền không ngừng bị thổi dạt sang phía tây bắc, lợi dụng thêm sức gió gia tốc nên toàn bộ hạm đội mau chóng tiến về Biên Hoang tập, thể hiện toàn bộ kỹ thuật điều khiển thuyền trong điều kiện đi ngược dòng và hướng gió chéo do cha nàng truyền thụ.

Nàng lại không sợ sự tấn công của tiền lâu ở hai bên bờ vì mưa to gió lớn đã làm sức phòng ngự của địch nhân tê liệt. Trong tình thế địch ta nan phân như thế này, địch nhân không có cách nào dùng tên mũi lửa và máy bắn đá công kích hiệu quả được.

Nàng cũng không sợ việc xung phá cọc gỗ ngăn sông vì trước đó một chút đã có năm mươi cao thủ tinh nhuệ bao gồm cả bọn Yến Phi, Hồ Lôi Phương, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết và Trác Cuồng Sinh ngấm ngầm tới khu vực cọc gỗ ngăn sông. Bảng vào thân thủ của bọn họ, có thể trong một thời gian ngắn thu thập thủ vệ địch nhân trong lòng sông, đồng thời thi triển thủ cước lên đám cọc gỗ này.

Hàng cọc gỗ đã xuất hiện trước mắt. Trong sóng nước hung dữ, hàng cọc vươn cao hơn mặt nước khoảng nửa trượng. Hai bên bờ sông chìm trong mưa gió mịt mù, chỉ thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng hai toà thạch bảo, và hàng hàng tiền lâu trong mưa gió giống như những oan hồn chấp chờn.

"Ầmmm Ầmmm!"

Chớp loé đánh bật cả mưa gió.

Tiếng gỗ gãy vụn vang lên. Soái hạm của Giang Văn Thanh như húc vào đám cây khô gỗ mục, phá tan hai hàng cọc gỗ ngăn sông, tiến vào khu vực mặt sông thuộc phạm vi thế lực địch nhân.

Chiến sĩ Đại Giang Bang từ những lỗ châu mai hai bên khung thuyền bảo hộ chiến thuyền, dùng cung cứng cương tiễn bắn tới tấp vào địch nhân đang chạy rối loạn như đàn chuột hai bên bờ.

Hệ thống chỉ huy của địch nhân không thể vận hành trong điều kiện mưa to gió lớn này, làm cả một phòng tuyến phòng ngự mất năng lực tác chiến đồng bộ, không những khó khăn trong việc hỗ trợ lẫn nhau mà còn không thể cảnh báo cho đồng bọn ở phía trên thượng du, khiến các nơi lâm vào thế yếu phải tự phản kích một cách rời rạc, không tạo thành uy hiếp đáng kể đối với mười hai Song đầu chiến thuyền với tính năng ưu việt.

Thật ra, Giang Văn Thanh và các chiến sĩ cũng không cách nào phân biệt được mục tiêu trong mưa to gió lớn thế này. Nhưng chỉ cần nhắm bắn vào phía tiền lâu, máy bắn đá và xe bắn tên là được vì mục đích không phải là giết địch mà chỉ cần làm địch nhân đại loạn, giảm bớt sức chiến đấu của bọn chúng.

Pháp bảo lợi hại nhất dùng để đối phó với chiến thuyền không gì ngoài hoả tiễn. Nhưng dưới mưa to gió lớn như vậy, hoả tiễn hoàn toàn không có đất dụng võ.

"Uỳnh!"

Một khối đá đánh trúng vào thân chiếc soái thuyền của Giang Văn Thanh, nhưng chỉ là một sự phá hoại không đáng kể.

"Ầmmm!"

Soái hạm thế như chẻ tre húc vỡ chiếc cầu nổi thứ nhất nổi liền hai bờ. Tốc độ thuyền không thay đổi, tiếp tục tiến lên.

Địch nhân hai bên bờ lờ mờ nhìn thấy liền loạn cả lên, tứ tán trốn tránh tên từ chiến thuyền bắn ra. Song đầu

hạm đội đã khổng chế hết quyền chủ động, địch nhân không còn năng lực hoàn kích. Khi bọn chúng phát giác chiến thuyền đã tới thì tiên cơ đã mất, chỉ còn cách chịu đòn.

"Àmmmm!"

Chiếc cầu nổi thứ hai đứt tung đoạn giữa, toàn bộ bị nước sông cuốn cuộn xuống hạ du, càng tăng thêm uy thế phá hủy của chiến thuyền.

Lúc này, Yến Phi và đám huynh đệ đã mặc lên mình áo chống nước và mũ trùm đầu của địch, từ chỗ gần đông môn nhất trên Dĩnh Thủy lên bờ. Bọn họ lợi dụng lúc trời đất mịt mù, mưa gió toì bời tầm nhìn không rõ, địch nhân lại đang vội vã ứng phó với đội thuyền xâm nhập, nước đục thả câu tiến vào đông môn.

Quân thủ vệ của địch ở các phòng tuyến trên Đông đại nhai đã sớm lui vào các phòng ốc hai bên đường tránh mưa gió. Tuy nhìn thấy mấy chục người bọn chàng tiến vào, nhưng lại cho rằng đó là đám thủy binh lúc trước vừa điều ra Dĩnh Thủy nên không ai để ý.

Mọi người trở lại phố xưa, đều có cảm giác vui mừng như được cách thế trùng sinh.

Khi Yến Phi cảm giác không ai chú ý đến bọn chàng, liền dẫn mọi người chuyển vào một ngõ ngang, trèo lên mái nhà vượt nóc mà đi. Lúc họ từ cửa sau tiến vào Phong Thịnh Hải Vị thì mọi người đều biết diệu kế tiềm nhập Biên Hoang Tập đã thành. Bây giờ chỉ còn đợi trận sương mù dày đặc sau cơn mưa lớn bao trùm Biên Hoang tập như Hồng Tử Xuân đã dự báo nửa mà thôi.

Hồi 4

Xuất Kỳ Chế Thắng

Sức gió giảm dần, sấm chớp thưa hẳn. Nhưng mưa lớn vẫn sầm sập từ bầu trời đen kịt đổ xuống không ngừng.

Lưu Dự ngậy người đứng ở chỗ cao bên bờ sông. Bên cạnh gã chỉ có Tống Bi Phong. Những người khác đã ẩn vào trong trướng để tránh mưa gió. Gã cảm giác rõ ràng sinh mệnh của mình đang ở thời điểm chuyển đổi, theo mưa gió sầm chớp đầy trời mà tới với một phương thức rất đặc thù, mệnh vận của gã vì thế mà gắn liền với cái gọi là "thiên mệnh". Ít nhất thì trong mắt người khác, mệnh vận vốn nhỏ nhoi của gã đã không hề nhỏ.

Gã không thể phân biệt được là nước mưa hay nước mắt đang chảy đầy trên mặt. Mưa lớn làm gã toàn thân ướt nhẹp. Chỉ có cảm giác lạnh lẽo thấu xương này mới làm gã cảm thấy mình đang tồn tại, làm gã giữ vững một điểm tỉnh táo và không hoàn toàn mê man trong ký ức thống khổ.

Sau khi từ Thọ Dương trở về, gã luôn áp chế nỗi khổ sở bi ai tận đáy lòng do việc Vương Đạm Chân uống thuốc độc tự vẫn gây ra. Giờ đây, dưới trận mưa gió sầm chớp làm mưa với nước mắt khó phân này và cùng với sự kích động từ kỳ vọng vào đại thắng, gã có thể toàn lực bài trừ sự bi thương trong lòng.

Tống Bi Phong tuyệt không hề khuyên can gã, chỉ im lặng bồi bạn cạnh gã, thi hành lời hứa sẽ bảo vệ cho gã của mình. Lúc này, gã muốn làm gì cũng không được, tầm nhìn bị hạn chế, làm cho những việc đang phát sinh ở Biên Hoang tập tưởng chừng như xảy ra ở mãi tận nơi rừng xa biển lớn nào đó, ở bên ngoài cảm quan của gã. Thứ duy nhất liên kết gã với chiến sự ở Biên Hoang tập chính là dòng Dĩnh Thủy đang cuốn cuộn chảy bên trái.

Giả sử có một tia sét đột ngột đánh chết gã thì phải chăng đó là sự phóng thích lớn nhất đối với gã? Nỗi thống khổ của gã cũng theo đó mà kết thúc chăng? Hay là gã sẽ bắt đầu một sinh mệnh mới, cùng Vương Đạm Chân tiếp tục mối duyên chưa tròn?

Đất trời ngập chìm trong mưa rào nặng hạt dần dần yên tĩnh lại. Sức gió bắt đầu giảm bớt. Nhưng cứ theo tình huống trước mắt mà nói thì mưa lớn sẽ vẫn tiếp tục một thời gian nữa.

Lưu Dự trong lòng tự cảnh cáo mình đây là lần cuối cùng vì Vương Đạm Chân mà không thể khổng chế bản

thân. Gã cần có một bộ dạng như Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến, làm sao học họ để trở thành một chiến sỹ lãnh khốc vô tình. Chỉ có như vậy, gã mới có thể tiếp tục sinh tồn sau khi ly khai Biên Hoang tập, từng bước đi tới mục tiêu.

Qua song cửa, Yên Phi nhìn quảng trường ngoài Chung Lâu hoàn toàn chìm trong uy thế của trận cuồng phong bạo vũ, trầm ngâm không nói gì.

Quảng trường không một bóng người. Các vũ khí hạng nặng biến thành hàng hàng bóng đen trong mưa gió, như hàng đàn quái thú đang gục đầu, tuy lúc có thể vùng lên nhe nanh múa vuốt.

Trác Cuồng Sinh đến cạnh chàng, đưa mắt nhìn Cổ Chung Lâu chìm trong mưa gió mịt mù, song mục hiện ra cảm tình sâu sắc, lão thì thầm: "Ta chưa từng nghĩ tới việc Cổ Chung Lâu lại có thể biến thành hình dạng xấu xí thế này. Ngoài việc xây dựng thêm thạch bảo ở ngoài, chúng lại còn dùng tấm sắt bịt chặt toàn bộ cửa sổ nữa. Kín mít đến nỗi gió cũng không lọt."

Hồng Tử Xuân cũng đến bên cạnh Yên Phi ở đầu kia nói: "Khảng định là sương mù sẽ xuất hiện vì hơi nước đang bắt đầu ngưng tụ."

Trình Thương Cổ đứng sau lưng Yên Phi chen vào: "Bọn ta phải quyết định sẽ hạ thủ thế nào trước khi mưa tạnh. Nếu như bỏ lỡ cơ hội này thì độ khó sẽ bội tăng."

Trác Cuồng Sinh nói: "Nếu có thể thuận lợi tiến vào Cổ Chung Lâu là lý tưởng nhất."

Tất cả mọi người đều đã thay đổi trang phục Khương bình, nhưng vẫn chưa có cách thuận chỉ bằng khẩu lệnh mà lọt vào được trong Cổ Chung Lâu. Phí Nhị Phiết vừa từ trên lầu đi xuống nói: "Bọn ta cần động thủ trước khi Biên Hoang tập khôi phục lại trật tự như trước. Nếu trực tiếp đi vào không được suôn sẻ thì dụng sức đánh mạnh mà tràn vào, chỉ cần lên được nóc thạch bảo là có thể dùng dây leo lên Chung Lâu, rồi từ trên đánh xuống, như vậy có thể chiếm được Cổ Chung Lâu mà địch nhân vẫn không hay biết."

Trác Cuồng Sinh nói: "Như vậy thì chúng ta phải nhân lúc mưa chưa ngớt mà động thủ trước. Tiểu Phi người có chủ ý gì hay không?"

Hô Lôi Phương cũng đến gia nhập với bọn họ, còn những huynh đệ khác thì đang nghỉ ngơi trong Thái Hoa Cư đợi lệnh. Lính thủ vệ bên ngoài của địch không biết đã tránh đi đâu rồi. Tuy đại bộ phận lầu phòng của Dạ Oa Tử đã bắt đầu lên đèn, nhưng những lầu phòng mà bọn chúng dùng để chứa vật liệu vẫn tối om. Hơn nữa, trên quảng trường đèn lửa đều không có, thêm vào mưa gió vẫn mịt mù, hình thế này chính là sự yểm hộ tốt nhất cho họ.

Nếu như tất cả hồi phục lại như thường thì chỗ duy nhất bọn họ có thể ẩn thân là địa đạo. Chưa nói việc họ không thể ở lâu dưới địa đạo thiếu dưỡng khí có thể chết ngạt đó, mà chỉ cần địch nhân phát hiện ra có người đã động chân động tay vào Tây Qua Bì Pháo, hoặc ai đó sinh nghi đối với đám thủy binh lâm trận lại quay về thì khả năng sẽ có người đến truy tìm địa đạo bí mật ở đây.

Vì thế địa đạo đã mất đi tác dụng.

Yên Phi đưa mắt nhìn nóc toà thạch bảo, nét mặt lộ vẻ suy nghĩ.

Hô Lôi Phương nói: "Ta biết rõ tướng sỹ của Diêu Hưng, giờ đã có khẩu lệnh, chỉ cần mượn một cái cơ nào đó hợp lý là ta sẽ có phương pháp gạt cho bọn người trong bảo mở cửa."

Hồng Tử Xuân ngoái lại nhìn qua một lượt những sọt tre đựng tên hỏi: "Giả vờ mang tên đến thì sao?"

Trình Thương Cổ vốn suy nghĩ cẩn thận, bèn nhún mày: "Vẫn có một vấn đề là ở đó đã có tên đủ dùng rồi. Tại sao trong mưa gió lại đột nhiên có người mang thêm tên tới?"

Hồng Tử Xuân lộ vẻ khẩn trương: "Mau nghĩ cách nhanh đi. Mây đen trên cao đã bắt đầu tan rồi! Mưa sẽ mau tạnh đấy."

Yên Phi trầm giọng nói: "Bọn ta đã nhiều lần đánh giá thấp địch nhân nên hy vọng sẽ không lặp lại sai lầm đó."

Nếu không chẳng những mất công toi mà còn phải nuốt hận ở Cổ Chung Trường."

Mọi người vô cùng vui mừng, biết chàng đã nghĩ ra cách.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Người đã nghĩ ra cách gì?"

Yến Phi đáp: "Địch nhân chỉ cần phong bế cầu thang nối các tầng trong thạch bảo thì bọn ta dù ba đầu sáu tay cũng không cách gì chiếm được Chung Lâu. Lúc địch nhân từ bốn phương tám hướng tới chi viện thì bọn ta chỉ còn cách lực chiến đến chết. Vì thế cứ dụng sức tấn công thẳng vào là không thể thực hiện được."

Hô Lô Phương hỏi: "Nếu vậy thì bọn ta bằng cái gì gạt đối phương mở cửa cho vào?"

Yến Phi đáp: "Việc đó còn phải xem ai đang chủ trì đại cục trên đài cao. Nếu là bản thân Diêu Hưng hoặc Mộ Dung Lâm hay tướng lĩnh bậc nhất như Tông Chính Lương hoặc Địch Bá Hữu thì bọn ta không thể lấy cớ gì được vì tất cả đều do bản thân bọn chúng tự quyết định. Bọn ta có thể giả vờ truyền lệnh của chính chúng để tiến vào sao?"

Trình Thương Cổ gật đầu hưởng ứng: "Hiện giờ trong số bốn tên tiểu tử đó, khẳng định ít nhất cũng có một tên đang tránh mưa bên trong Lâu. Nhưng sau khi mưa tạnh thì nhiều khả năng hắn sẽ rời đi về khu vực bên cạnh để xem tình huống ở đó."

Phí Nhị Phiết đồng ý: "Đúng! Cứ ở trong Quan Viễn đài sẽ không có ý nghĩa gì vì mây mù sẽ làm hắn như bị mù."

Rồi hắn quay sang Yến Phi hỏi: "Người có diệu kế gì?"

Đối với việc chiếm Chung Lâu, Hoang nhân xác định phải làm bằng được vì nó đã trở thành vấn đề liên quan đến thắng bại. Địch nhân liên tiếp bị hai ba lần thất bại, giờ lại bị bao vây chặt chẽ, sỹ khí và đấu chí đã giảm sút đáng kể. Nếu như Cổ Chung Lâu đột nhiên bị mất, sẽ làm quân tâm chúng dao động dữ dội thêm hơn nữa. Ngoài ra bọn họ có thể từ trên cao khống chế cả khu vực quảng trường, bắn chết bất cứ ai tiến vào phạm vi đó và làm đối phương dù có rất nhiều vũ khí hạng nặng nhưng không thể sử dụng được. Khi đó đại quân hoang nhân bên ngoài Tập có thể toàn diện tấn công, lợi dụng lúc sương mù mờ mịt mà đánh mạnh. Quân phòng thủ Tập không đại loạn mới là lạ.

Yến Phi đáp: "Nóc toà thạch bảo mới được xây bên dưới Cổ Chung Lâu mới chỉ có tường phòng hộ xung quanh, nếu bố trí thêm vài cỗ máy bắn đá hoặc xe bắn tên trên đó thì rất hợp lý, có thể tăng cường sức phòng ngự của Cổ Chung Lâu. Bọn ta lấy cớ đó thì sao?"

Hô Lô Phương động dung: "Đó là cái cớ tốt nhất mà hiện tại chúng ta có thể nghĩ ra bởi vì đối phương sẽ phải mở cửa cho bọn ta vào lên nóc thạch bảo nghiên cứu xem xét làm sao để đưa vũ khí lên được."

Trác Cuồng Sinh trợn mắt nhìn cửa thạch bảo nói: "Bất kể là lão Diêu hay là tiểu Lâm cũng mau lăn ra ngoài cho ta."

Yến Phi nói: "Trước hết bọn ta phải chuẩn bị một chút, cất sáu hộp "Đạo Nhật Phong" vào trong sọt tên để ở đây rồi mang theo, nếu như hành động thất bại thì bọn ta có thể quay lại Thái Hoa Cư, rồi bằng "Đạo Nhật Phong" tạo ra hỗn loạn, đánh giết ra khỏi Đông môn, theo Dĩnh Thủy thoát đi."

Phí Nhị Phiết nói: "Ta lập tức thi hành." Rồi quay vội đi ra.

Yến Phi nhìn Hô Lô Phương hỏi: "Người có biết trong quân của Diêu Hưng, khi có nhiệm vụ dạng như thế thì ai sẽ nhiều khả năng là người phụ trách không?"

Hô Lô Phương đáp: "Chắc sẽ là một tướng tiên phong tên là Hô Duyên Nhiệm. Hắn từng nhiều lần gặp ta, hỏi han về vấn đề bố trí phòng thủ ở Biên Hoang tập. Ta có thể mô phỏng giọng nói và thần thái của hắn, cách một lần cửa thì không thể phân biệt được."

Trác Cuồng Sinh vui mừng nói: "Tiểu Phi suy nghĩ thật chu đáo. Như vậy đại tăng cơ hội thành công."

Hồng Tử Xuân bỗng cảnh báo: "Có người đi ra rồi!"

Mọi người dùng hết sức lực xuyên qua mưa gió nhìn ra Cổ Chung Lâu. Chỉ thấy cửa thạch bảo mở rộng, hơn mười người đi ra, dẫn đầu không ngờ chính là Diêu Hưng. Dưới ánh sáng đèn lửa trong bảo chiếu xuống, bóng người lồ lộ ngoài cửa của đối phương in xuống quảng trường mưa gió. Cảnh tượng có chút ý vị mê man khó tả.

Nhãn lực Yên Phi lợi hại nhất, chỉ thấy Diêu Hưng sắc mặt âm trầm, không còn vẻ ngạo nghễ như trước, ủ rũ dẫn thủ hạ cúi đầu vội vã tiến về Đông đại nhai trong mưa gió, đích đến chính là khu vực bến cảng. Diêu Hưng đã mất đi lòng tự tin vốn có, chỉ cần bọn họ có thể đoạt được Chung Lâu thì như đạp hán thêm một cước, lại là một cước trí mệnh không thể vãn hồi. Đấu chí của Diêu Hưng sẽ hoàn toàn tiêu tan. Chiến tranh vẫn là vô tình như thế. Song phương đều không từ thủ đoạn, lợi dụng mọi sơ hở để đánh đối phương, tránh trở thành kẻ bị thất bại.

Yên Phi điềm đạm nói: "Nếu như có thể làm bọn thủ vệ trên Lâu thấy bọn ta rõ ràng từ Đông đại nhai đi đến thì chúng sẽ càng tin là bọn ta phụng mệnh Diêu Hưng đến để tăng cường sức phòng thủ của Chung Lâu."

Hô Lô Phương khen: "Hảo chủ ý! Thời cơ khó gặp. Bọn ta lập tức hành động."

Mộ Dung Chiến dẫn năm ngàn chiến sĩ mình mặc áo tơi do phụ nữ Hoang nhân chế tạo, nhân lúc trời tối, vượt qua vùng hoang dã mưa gió mịt mù, hội hợp với bộ đội của Đồ Phụng Tam ở chỗ cách Biên Hoang tập nửa dặm bên bờ tây Dĩnh Thủy.

Mộ Dung Chiến tuyệt không rõ nguyên nhân tại sao kế hoạch lại đột nhiên cải biến. Tiểu Kiệt đến mang theo lệnh tiến của Đồ Phụng Tam, làm hắn không dám do dự phải y lệnh hành sự.

Đồ Phụng Tam sai người an trí cho lính kỵ binh rồi dẫn Mộ Dung Chiến đến chỗ cao phía trước để theo dõi tình hình Biên Hoang tập. Mộ Dung Chiến phát hiện bộ đội của Lưu Dự bên bờ bên kia đang chậm chậm tiến lên phía thượng du.

Đồ Phụng Tam giải thích tình hình mới nhất cho hắn rồi nói: "Tình thế đã thay đổi. Bọn ta không cần cố sống cố chết đánh vào Đông đại nhai nữa. Về chiến lược có thể linh hoạt nên đã thay đổi kế hoạch lúc đầu, tập trung toàn lực từ hai phía nam bắc đánh phá khu bến cảng, phá hủy ý chí và lực lượng phản kháng của địch nhân."

Mộ Dung Chiến không giấu được vẻ vui mừng nói: "Đó quả là tin tức tốt nhất. Giả sử đội cao thủ của Yên Phi có thể thành công đoạt được Chung Lâu thì sẽ phá tan hệ thống chỉ huy của địch, dao động quân tâm chúng, làm chúng không còn chỗ nào có thể nương cậy vào nữa."

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta chỉ đợi tiếng chuông báo tin vui từ Chung Lâu, rồi lập tức phối hợp đại cử tấn công. Người nghĩ mà xem! Chỉ cần bọn ta thành công chiếm lĩnh được kho lương Tiểu Kiến Khang thì địch nhân ngoài việc bỏ chạy còn có biện pháp nào?"

Mộ Dung Chiến nói: "Đại tiểu thư đã chặt đứt liên hệ giữa hai bờ. Chiến tuyến ở bờ Đông biến thành cô lập không viện trợ, căn bản thủ không nổi. Khi bờ Đông rơi vào tay bọn ta, máy bắn đá và Vạn Hoà Phi Sa Thần Pháo của Cơ đại thiếu gia có thể phát huy uy lực vô cùng, ở sát bờ mà tấn công mạnh mẽ phòng tuyến địch nhân bên bờ Tây đối diện. Hạm đội của đại tiểu thư liền có thể theo dòng đi xuống, đột nhiên tập kích vào thời điểm thích hợp, từ thuyền lên bờ đánh phá Tiểu Kiến Khang."

Đồ Phụng Tam gật gù đầu đồng ý: "Địch nhân đã mất chỗ dựa hiểm yếu là Dĩnh Thủy, lại mất hết quyền chủ động. Khi sương mù xuất hiện thì bọn chúng sẽ lâm vào cục diện chỉ có chịu đòn. Diêu Hưng và Mộ Dung Lan nếu là người thông minh sẽ biết khó mà rút lui, nếu không hối hận cũng không kịp. Mất Chung Lâu, địch nhân như thể bị điểm vào yếu huyệt, căn bản không có cách nào để vận khí dụng kình."

Mộ Dung Chiến cảm khái: "Bọn ta lại quay lại rồi!"

Không một ai ngoài Hoang nhân có thể hiểu rõ ý nghĩa của Biên Hoang tập với bọn họ. Mất đi Biên Hoang tập bọn họ cũng giống như mất đi tất cả.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta tin là bọn Yến Phi sẽ có thể đoạt được Cổ Chung Lâu, dùng tiếng chuông ở đó thông tri cho tất cả các vị huynh đệ tỷ muội, để họ hiểu rõ tiếng chuông Cổ Chung Lâu là tiếng chuông đại biểu cho niềm vui thắng lợi. Không còn bất kỳ lực lượng nào có thể ngăn cản bọn ta quay về nhà mình được nữa."

Hô Lô Phương dẫn đầu, phía sau là hơn năm mươi huynh đệ bao gồm cả Yến Phi, Trác Cuồng Sinh, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, và Hồng Tử Xuân. Cả bọn đội ngũ chỉnh tề, bước chân vội vã, mang theo sáu hộp "Đạo Nhật Phong" từ phía Đông đại nhai tiến về Cổ Chung Lâu.

Cổ Chung Lâu thấp thoáng ánh đèn lửa chiếu ra trong mưa gió, giữa quảng trường đen tối, trông giống như là một ngọn hải đăng cô độc, lẻ loi cao vút.

Mọi người cảm thấy bọn lính phòng thủ trong Lâu đang chăm chú nhìn họ qua khe cửa. Cả bọn thấy vậy đều cười thầm. Cứ theo như cách mà Lưu Dự thường dùng là đặt mình vào vị trí địch nhân, thì lính phòng thủ trong Lâu vạn lần cũng không tưởng nổi đội quân đang mặc quân phục bên mình, ngênh ngang tiến tới từ Đông đại nhai đó lại là địch nhân mạo xưng.

Hô Lô Phương dẫn mọi người chạy thẳng tới trước cánh cửa sắt lớn đóng chặt thạch bảo, cầm vòng cửa gỗ mạnh ba tiếng, thanh âm vang khắp không gian rộng rãi của quảng trường.

Lập tức trên Quan Viễn đài có mấy cái đầu thò ra nhìn họ. Một tên trong đó chắc là đầu lĩnh quát vọng xuống: "Chuyện gì?"

Vì mưa vẫn rơi nên đèn đuốc trên đài tắt hết. Địch nhân cách mặt đất mười lăm trượng nên khi Hô Lô Phương thấy địch nhân không nhìn rõ, bạo gan dùng tiếng Khương đáp lời: "Người làm cái quái gì thế? Không thấy ta là Hô Duyên Nhiệm sao? Thái tử điện hạ có lệnh, địch nhân sắp sửa tấn công, cần tăng cường toàn diện sức phòng ngự của Dạ Oa Tử và trên nóc thạch bảo cần phải đặt tám chiếc xe bắn tên. Mau lăn xuống đây nhận lệnh."

Trác Cuồng Sinh bên cạnh thấp giọng nhắc: "Khẩu lệnh."

Hô Lô Phương vội bổ sung: "Liên quân tất thắng!"

Tên đầu lĩnh Khương nhân trên đài ứng thanh: "Hoang nhân thảm bại! Xin Hô Duyên tướng quân đợi một chút. Tiểu nhân lập tức xuống ngay."

Mọi người bắt đầu khẩn trương. Thành công hay thất bại chính là lúc này.

Sự việc tưởng như dễ dàng ra ngoài ý của bọn họ.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào chiếc cửa sắt lớn, trong lòng nghĩ về ý nghĩa của cánh cửa đó đối với họ. Thành hay bại không ngờ lại nằm trên cánh cửa sắt này.

Yến Phi lo lắng là có đạo lý. Địch nhân đã biến đổi hoàn toàn Cổ Chung Lâu, dùng các tấm sắt bịt hết mọi cửa sổ của nghị sự đường. Những chỗ không nhìn thấy bên trong đương nhiên cũng đã bị động thủ động cước rồi. Chỉ cần chúng lắp đặt một cánh cửa sắt có thể đóng mở được tại cầu thang đá để lên xuống ở tầng một thì có thể chặn được đường lên, làm họ khó mà đánh chiếm được toàn bộ Cổ Chung Lâu. Về mặt phòng thủ mà nói, việc chỉ chiếm được Quan Viễn đài và chiếm được toàn bộ Cổ Chung Lâu và Thạch Bảo rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Trình Thương Cổ bỗng nhiên kinh hãi hô: "Không hay!" Rồi xoè tay sờ vào giữa cửa sắt.

Mọi người đều tỉnh ngộ. Nguyên vì trên cao chính giữa cửa sắt có gờ lên một ô cửa nhỏ hình vuông, hiển nhiên giống như ô cửa nhỏ trong nhà lao, không cần mở hẳn cửa sắt ra cũng có thể đối mặt nói chuyện hoặc trao văn kiện.

Mọi người đều cảm thấy trong lòng rối loạn, nhất thời tay chân luống cuống.

Chỉ cần người bên trong nhìn rõ Hô Duyên Nhiệm là Hô Lô Phương mạo xưng thì bọn họ chỉ còn cách dụng sức đánh mạnh vào. Yến Phi cấp trí nghĩ nhanh, thấp giọng nói: "Điểm hỏa "Đạo Nhật Phong", đồng thời

ngửa mặt nhìn lên, chỉ thấy địch nhân đã rút hết đầu vào không nhìn xuống nữa, rõ ràng chúng không đề phòng bọn họ.

Mọi người nhìn xem độ lớn của ô cửa nhỏ thấy vừa đủ để đút lọt một hộp "Đạo Nhật Phong", lập tức tỉnh ngộ, vội vàng hành động.

Ô cửa nhỏ phát ra tiếng động, có người đang mở cửa ra.

Hô Lô Phương liền quay người lại, lưng hướng vào cửa, dùng giọng điệu Hô Duyên Nhiệm quát: "Các người còn đứng đực ở đó làm gì, còn không mau mang tám chiếc xe bắn tên đến đây cho ta."

"Tách" một tiếng. Trác Cuồng Sinh đánh hoả tập lên và khom người che mưa. Người bên trong ô cửa sắt nhỏ bị khuất mắt không nhìn đến lão được. Phí Nhị Phiết mở một "Đạo Nhật Phong" ra dúi vào điểm hoả. Yến Phi và Hồng Tử Xuân chia nhau lấy trong bọc ra dây móc câu, chuẩn bị sẵn sàng.

Tên quân Khương bên trong gọi lớn: "Hô Duyên tướng quân!"

Hô Lô Phương quay người lại, hướng mặt về phía cửa sắt. Người bên trong ngờ ngác hỏi: "Người là ai?"

Hô Lô Phương cười: "Là thần đoạt mạng người đây."

Người đó lộ xuất thần sắc kinh hãi và nghi hoặc, đang định mở miệng kêu thì kiếm quang đã loé lên. Điệp Luyện Hoa của Yến Phi với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn rõ, xuyên qua cửa đâm vào.

Trác Cuồng Sinh đã sớm tiến sát lại cửa sắt, đem "Đạo Nhật Phong" đã bắt đầu bốc khói ra ném vào trong. Lập tức có tiếng bình vỡ vụn ra. Vào lúc xác người bên trong còn chưa kịp đổ xuống, Yến Phi đã đập vào tường bảo phóng lên, dây móc câu ném ra, mắc vào tầng có treo cổ chung, dùng thân pháp vô cùng nhanh chóng vọt lên Cổ Chung Lâu.

Bọn Trác Cuồng Sinh cũng hối hả bám theo sau.

Lúc này, khói độc bắt đầu tỏa ra từ các lỗ châu mai của thạch bảo, tiếng ho sặc sụa và tiếng la thảm vang lên không ngớt. Có thể thấy uy lực của "Đạo Nhật Phong" khủng khiếp thế nào.

Yến Phi lao đến chỗ cầu thang đá đi lên, lập tức thảm kêu nguy hiểm. Chỗ này quả thực đã gia cố thêm một cánh cửa sắt, may là lúc này đang mở. Yến Phi ra hiệu cho mấy người đằng sau. Lập tức phân thành hai lộ. Yến Phi và Trác Cuồng Sinh là hai người võ công cao nhất mạo hiểm xâm nhập đánh xuống khu vực khói độc đang ảm ảm bốc lên ở tầng dưới để mở cửa sắt cho các huynh đệ bên ngoài tiến vào. Còn Hồng Tử Xuân, Hô Lô Phương, Phí Nhị Phiết, và Trình Thương Cổ thì đánh giết thẳng lên Quan Viễn đài tiểu trừ địch nhân bên trên.

Mưa nhỏ dần, từng hạt mưa bụi lất phất bay xuống. Sương mù bắt đầu tụ lại. Biên Hoang tập trở thành một vùng mênh mông mờ ảo.

Hồi 5

Chung Thanh Khắc Địch

Đêu Hưng, Mộ Dung Lâm, Địch Bá Hữu, Tông Chính Lương và hơn hai mươi danh tướng Khương tộc và Tiên Ti tộc tụ tập ở ngoài cửa thành bên bờ Dĩnh Thủy, ai nấy thần sắc ngưng trọng.

Sương mù che lấp cả đất trời. Bên bờ sông có đốt đuốc lớn, nhưng ánh sáng chỉ soi tỏ trong một không gian nhỏ hẹp. Không gian ngoài trăm bước chỉ là một khoảng mênh mông hư ảo.

Chỗ xa xa bên kia bờ sương khói mênh mông, thấp thoáng thấy ánh sáng màu xanh, vàng và hồng di động ở những chỗ cao, cho thấy Hoang nhân đã sớm chuẩn bị, lợi dụng sào trúc để treo một loại đèn sương mù đặc biệt nào đó, dùng ánh đèn chỉ huy quân đội tiến thoái. Họ đang bày binh bố trận, chuẩn bị cường công các phòng tuyến sát bờ.

Tình hình trước mắt làm bọn chúng cảm thấy hoảng hốt. Chẳng lẽ việc mưa to gió lớn và sương mù dày đặc đã sớm nằm trong tính toán của Hoang nhân nên mới có thể phối hợp với thiên thời, phát động phản công Biên Hoang tập?

Diêu Hưng trầm giọng: "Bọn ta không thể giữ được bờ sông nữa rồi, chỉ còn trông mắt nhìn Hoang nhân hiển lộ uy phong ở bờ bên kia mà thôi. Tốt nhất là phá huỷ toàn bộ tiền lâu rồi triệt hồi toàn bộ nhân mã về bờ bên này."

Mộ Dung Luân nhíu mày: "Giờ là lúc địch nhân phát động. Bọn ta mới chặt được có hơn chục cây gỗ, liệu có kịp không?"

Diêu Hưng miễn cưỡng phấn khởi tinh thần: "Trước tiên cứ cho người triệt hồi, những trang bị không mang theo được thì đẩy hết xuống sông."

Hắn quay sang Địch Bá Hữu nói: "Bá Hữu! việc này giao cho người phụ trách."

Địch Bá Hữu nhìn ra mặt sông đang cuộn cuộn sóng, mặt lộ vẻ khó khăn, định nói lại thôi, cuối cùng cũng lĩnh mệnh rồi đi.

Mộ Dung Luân nói: "Khi mới chiến đấu tuy chúng ta liên tiếp gặp bất lợi nhưng thật ra tổn thất không lớn. Bất kể trang bị và nhân thủ vẫn hơn xa địch nhân nên bây giờ chỉ cần bọn ta ổn định được quân tâm, giữ vững trận cước, toàn bộ y theo kế hoạch đã định. Nếu như giữ được qua đêm nay, thắng lợi tất sẽ thuộc về bọn ta."

Chúng tướng hò reo hưởng ứng.

Diêu Hưng gật đầu: "Hiện tại Hoang nhân rõ ràng đột phá phòng tuyến của bọn ta từ khu bến thuyền. Bọn ta sẽ cho chúng toại nguyện, lùi tuyến phòng thủ về phía sau, tăng cường sức phòng ngự của Tiểu Kiến Khang và Đông môn. Hoang nhân nếu từ chiến thuyền lên bờ đánh vào thì bọn ta có thể đánh cho chúng không còn một mảnh giáp."

Tông Chính Lương nói: "Trong tình hình hiện nay, Tây Qua Bì Pháo có thể đại triển thần uy. Chỉ cần dùng máy bắn đá bắn vào đám Hoang nhân men theo bờ Dĩnh Thuỷ từ phía Nam đánh tới là có thể tạo thành thương vong lớn cho đối phương, làm Hoang nhân tránh cũng không được. Đến ngày mai, bọn ta có thể tiến quân như sấm sét, thu thập đám Hoang nhân đó đầu tiên. Ta không tin là Hoang nhân có thể chống cự được."

Mộ Dung Luân nói: "Chủ ý tốt, lập tức mang Tây Qua Bì Pháo vận chuyển đến đây."

Một viên tướng bên cạnh lĩnh mệnh rồi đi.

Diêu Hưng nói: "Hiện tại vấn đề lớn nhất của bọn ta là tầm nhìn hạn chế, không thể nắm được tình hình điều động của địch nhân, lại không thể phát huy chiến thuật chỉ huy từ đài cao, chỉ còn cách phòng thủ chiến tuyến càng lâu càng tốt. Ta thấy nên đưa trọng binh tập trung tại Dạ Oa Tử và khu vực bờ sông. Như thế có thể cùng Hoang nhân đánh một trận, không để binh lực phân tán quá độ cho địch thừa cơ."

Mộ Dung Luân nói: "Đồng ý! Trận này ta vẫn mười phần tin tưởng sẽ nắm chắc thắng lợi. Hiện tại, Hoang nhân khí thế lên cao nhưng thật ra như cung cứng đã giương hết cỡ. Cả hoả khí, cung tên đều không đủ để duy trì chiến đấu một ngày một đêm. Hà! Những vũ khí hạng nặng của bọn ta ở quảng trường đã đến lúc xuất động, cho Hoang nhân thưởng thức tư vị của chúng rồi."

Diêu Hưng đang định phát lệnh thì viên tướng lĩnh mệnh vận chuyển Tây Qua Bì Pháo hoảng hốt chạy về, kinh hoàng bẩm báo: "Tây Qua Bì Pháo bị người nào đó cắt hết dây dẫn hoả rồi, không thể châm ngòi được."

Không ai không biến sắc, ngậy người nhìn nhau.

Tông Chánh Lương buột mồm quát lớn: "Yến Phi!"

Diêu Hưng vô cùng tức giận nói: "Đúng! Yển Phi khẳng định vẫn ở trong Tập."

"Boong!" Tiếng chuông truyền tới.

Tất cả mọi người và toàn bộ binh lính phòng thủ khu vực bờ sông ai nấy đều dừng tay, không nói chuyện nữa, ngẩn ngơ nhìn về phía Chung lâu, nhưng chỉ thấy một làn sương mờ mịt.

"Boong!"

Chiếc chuông cổ thánh vật của Hoang nhân ngân vang tiếng thứ hai, đánh thẳng vào tận tâm can mỗi binh sĩ phòng thủ, làm chấn động cả hồn phách của chúng.

Nhất thời, tất cả tướng soái kể cả Diêu Hưng đều không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bỗng nhiên tiếng hô giết từ phía bờ bên kia và hạ du bờ tây Dĩnh Thuỷ nổi lên ầm ầm.

Tiếng chuông đã thay thế cho tiếng trống xung trận của Hoang nhân, lại làm khích lệ sĩ khí Hoang nhân hơn bất kỳ tiếng trống trận nào, đồng thời làm dao động ý chí và lòng tin của quân phòng thủ.

Yển Phi từ Quan Viễn đài ném ra hộp "Đạo Nhật Phong" cuối cùng. Khói độc hoà vào sương mù làm toàn bộ khoảng không gian hơn tám trăm bước xung quanh Chung lâu hoàn toàn bị khói độc bao phủ.

Toàn bộ địch nhân trong lâu đã bị tiêu diệt, cả toà thạch bảo cũng đã nằm trong vòng khống chế của họ. Trong lâu vẫn tràn đầy khí độc. Bọn họ giương cung đáp tiễn, dùng nóc thạch bảo, Chung lâu và Quan Viễn đài bố trí tuyến phòng ngự cố thủ. Kể cả khi địch nhân có thể vượt qua khói độc đến đánh thì cũng sẽ phải ôm hận vì tên cứng của họ từ trên cao bắn xuống.

Tuyệt nhất là quân địch phòng thủ Dạ Oa Tử đến lúc này vẫn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, lập tức thành một lũ rối loạn, không thể tổ chức thể công hữu hiệu. Hơn nữa, sự tấn công của quân lính Hoang nhân bên ngoài Tập càng làm dao động quân tâm của địch.

Boong!

Trác Cuồng Sinh phụ trách việc đánh chuông hướng lên phía Quan Viễn đài hét lớn: "Tiếng chuông thứ bảy rồi đó! Hô Lôi Phương chuẩn bị."

Hô Lôi Phương đang đứng trên Quan Viễn đài lấy tù và ra, đi đến bên tường bao, khấn trương chờ đợi.

Trình Thương Cổ đứng bên cạnh hắn nói: "Cứ thoải mái chút đi, giống như khi người đến thanh lâu rồi hốt nhiên nổi hứng thổi vài hơi giúp vui là được."

Hô Lôi Phương than: "Tất cả các người không cần trừng trừng nhìn ta như thế được không?"

Hồng Tử Xuân bật cười: "Đừng quên người là long đầu của một đại bang ở Biên Hoang tập nên cũng cần phải có chút uy phong đó."

Phí Nhị Phiết cười nói: "Người khấn trương là cũng có đạo lý đó. Hiện giờ không nhìn xa được, căn bản chúng ta không biết thế giới bên ngoài khu vực khói độc bao phủ đã phát sinh sự việc gì."

Boong!

Tiếng chuông thứ tám ngân lên.

Hồng Tử Xuân nói "May là lão Trác điên không có ở đây. Nếu để lão nhìn thấy, tả bộ dạng lúc này của người vào bộ Thiên thư của lão thì người sẽ lưu lại một điểm ô nhục đến thiên thu vạn thế. Ha ha!"

Yển Phi mỉm cười: "Việc đó thì Hô Lôi đương gia có thể yên tâm. Ta dám bảo đảm lão Trác sẽ miêu tả người uy mãnh không ai địch nổi, tiếng tù và thổi lên chấn động đến từng góc ngách của Biên Hoang. Địch nhân nghe thấy liền hồn phi phách tán, lập tức tan vỡ."

Trong tiếng cười lớn, tiếng chuông thứ chín lồng lộng vang khắp Biên Hoang tập.

Hồ Lôi Phương đưa tù và lên môi, thổi lên một tràng "Tu Tu Tu". Tiếng tù và cao vút xuyên qua đám khói độc và sương mù, truyền mãi ra xa phía sông nước sương khói mịt mù.

Vạn Hoả Phi Sa Thần Pháo từ ba mươi cỗ máy bắn đá liên tiếp bắn ra, rơi vào khu vực trận địa phòng thủ bờ Đông của địch. Đạn rơi xuống đất lập tức nổ tung, làm bùng lên hàng trăm ngàn đám lửa. Mỗi đám cháy rộng tới hơn hai mươi bước. Sau đó khói độc tấn công địch nhân. Địch nhân vốn đã nhìn không rõ, không thể tránh né, xe chẵn tên cũng không phát huy tác dụng chắn đạn, lập tức quân địch đại loạn. Quân chẳng ra quân.

Thật ra, binh lực địch ở phòng tuyến bờ Đông vẫn hơn gấp bội Hoang nhân. Nhưng sương mù đã che lấp hết mắt địch, chúng lại bị tiếng chuông làm rối loạn quân tâm nên bọn phòng thủ mất hết đầu chí.

Trong lúc dư âm của tiếng chuông vẫn còn vang vọng thì từ trên Chung lâu truyền đến tiếng tù và ra lệnh lui binh của Khương quân. Quân phòng thủ không còn lòng mà chiến đấu nữa. Lúc đầu thì chỉ hơn chục người nhảy vào dòng sông, mạo hiểm bơi sang bờ bên kia chạy trốn. Tiếp đó rất nhiều người từ bờ Dĩnh Thuỷ bỏ chạy lên phía bắc. Loạn thế một khi đã nổ ra thì không thể thu thập được nữa, địch nhân bỏ cả căn cứ tiền lâu chạy về phía bắc.

Lưu Dụ hạ lệnh một tiếng, Hoang nhân toàn lực tiến đến Dĩnh Thuỷ.

Lưu Dụ và Cơ Biệt phóng ngựa đi đầu. Lưu Dụ liếc Cơ Biệt một cái, ngạc nhiên: "Trên mặt người rớt cuộc là nước mắt hay là nước mưa vậy?"

Cơ Biệt kích động đến nỗi nước mắt lưng tròng nói: "Ta vốn cho rằng không thể nào trở lại Biên Hoang tập được nữa. Ài! Con mẹ nó! Đã nên dùng đèn hiệu triệu hạm đội vô địch của bọn ta về chưa?"

Lưu Dụ ung dung nói: "Vẫn còn hơi sớm. Khi dùng hết Vạn Hoả Phi Sa Thần Pháo thì có thể gọi họ về."

Trước khi Hồ Lôi Phương dùng tù và tấu lên khúc "đoạn hồn lệnh" khiến địch nhân lui binh, Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến đã áp tới đánh chúng. Đầu tiên họ dùng Vạn Hoả Phi Sa Thần Pháo, Hoả Thạch Độc Yên Tiễn đánh tan đầu chí địch nhân, rồi tấn công điên cuồng khu bờ sông và Nam môn. Khi quân phòng thủ của địch liên tục lùi lại, họ áp sát, dùng tên cứng sát thương địch.

Trong tình huống sương mù dày đặc, quân phòng thủ không nhìn rõ hư thực cuộc tấn công của Hoang nhân. Chúng chỉ đành cố thủ trận địa, trở thành mục tiêu rõ ràng cho cung tên. Hơn nữa, những tiếng chuông từng bước tước bỏ đầu chí của chúng. Dưới sự uy hiếp nghiêm trọng về mặt tâm lý do nỗi kinh hoàng Dạ Oa Tử thất thủ khiến quân phòng thủ mất hết cả năng lực chống đối ngoan cường.

Đến khi tiếng tù và ra lệnh lui binh nổi lên, Khương quân phụ trách phòng thủ Nam môn không cần biết là thật hay giả, hoảng sợ tranh nhau tháo chạy về phía bắc. Tuyến phòng ngự kiên cố vốn không thể phá vỡ của địch lập tức xuất hiện chỗ hở. Năm ngàn kỵ binh của Mộ Dung Chiến liền như nước lũ phá đê, ầm ầm tràn vào Nam môn, phá huỷ công sự phòng thủ, thâm nhập sâu vào trong.

Quân Tiên Ti phòng thủ khu vực bờ sông thấy thế bất diệu cũng lùi lại. Đồ Phụng Tam nắm vững thời cơ, tăng cường áp lực lên địch nhân, từng bước chắc chắn đánh về phía Đông môn, san bằng mọi chướng ngại trên đường tiến quân.

Lúc này, quân Hoang nhân của Lưu Dụ đã chiếm được trận địa bờ Đông, lại xoay máy bắn đá sang bên bờ bên kia, dùng Vạn Hoả Phi Sa Thần Pháo bắn phá trận địa phòng thủ của địch nhân bên bờ Tây. Nhất thời khói độc mù mịt, bức địch nhân phải lùi về tuyến phòng ngự thứ nhì ở trong tập.

Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm không còn biện pháp nào hữu hiệu để khống chế quân đội. Trong cuộc chiến tấn công – phòng thủ thành Tập thì chỉ cần bị địch nhân đánh phá ra một chỗ hở sẽ lập tức chấn động toàn thể, dẫn tới đại hỗn loạn. Hơn nữa chiến tuyến mặt Nam đã toàn quân tan rã.

Quân đội ở phòng tuyến phía nam bại trận lùi lại đã gây ảnh hưởng dây chuyền lên quân phòng thủ toàn Tập.

Tiểu hỗn loạn biến thành đại hỗn loạn, binh bại như núi đổ. Địch nhân phòng thủ tập càng chần chừ không tiến lên, lại càng không dám xung phong đánh trận. Chỉ có vài tướng lĩnh cá biệt chỉ huy thủ hạ dốc sức đốc thúc nhằm挽回 cục diện thất bại.

Tiếng trống trận động trời từ xa tiến lại.

Thì ra mười hai chiếc Song Đầu thuyền từng đại hiển uy phong đã quay lại. Những người đánh trống trên mười hai chiến thuyền tận lực đánh trống. Các chiến thuyền chở Thác Bạt Nghi và ba ngàn chiến sỹ thuận dòng tiến lại, đỗ ở bến thuyền ngoài Tiểu Kiến Khang. Dưới sự yểm hộ của tên nô tử trên thuyền liên tục bắn ra, các chiến sỹ rời thuyền lên bộ đánh thẳng vào Tiểu Kiến Khang.

Quân phòng thủ đã tới lúc toàn diện thất bại. Kể cả Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, ai nấy tranh nhau bỏ chạy, vứt cả binh khí giáp trụ chạy thực mạng về phương Bắc.

Biên Hoang tập cuối cùng lại trở về tay Hoang nhân.

Hoàn Huyền giục ngựa chạy men theo bờ Đại Giang. Bám theo phía sau là mấy chục thân binh. Sáng sớm hôm nay, hần bỗng nổi hứng đến Bát Lĩnh Sơn săn bắn. Lúc quay về thành thì mặt trời đã lặn, trời bắt đầu tối.

Thành Giang Lăng xuất hiện phía trước.

Giang Lăng không chỉ là một thành trì hùng vĩ nhất ở bình nguyên Giang Hán xinh đẹp phì nhiêu, mà còn là trọng trấn quân sự quan trọng nhất ở trung du Trường Giang. Ở bất kỳ phương diện nào cũng đẹp không kém gì Kiến Khang. Nó lại nằm ở vị trí địa lý ưu việt phía thượng du Kiến Khang nên càng làm nó chiếm ưu thế về quân sự.

Trong cuộc chiến tranh giành Kinh Dương sau khi Tấn thất dờ về phương Nam, chỉ có quân Kinh Châu đánh phá Kiến Khang quân. Kiến Khang quân không hề một lần đánh ngược lại Kinh Châu quân.

Hoàn Huyền có cảm tình rất sâu sắc đối với Giang Lăng.

Giang Lăng là nơi hần sinh ra, cũng là nơi sinh sống nhiều đời của họ Hoàn. Thời niên thiếu của hần phần lớn trôi qua ở đó. Vì thế hần rất mê say nền văn hoá Kinh Sở.

Nhớ lại thời Xuân Thu Chiến Quốc, Sở Vương vì để thường lăm hết thắng cảnh của Trường Giang nên đã xây dựng biệt cung ở đó. Chỉ cần tưởng tượng tình hình hưng thịnh thời đó, dòng nước cuộn cuộn hưng hần chảy về phía đông trước mặt biệt cung là Hoàn Huyền đã thấy mê say rồi.

Người Sở cuối cùng cũng mất nước. Trong quá trình đấu tranh, thủ đô không giữ được, đến thời Sở Khoảnh Tương Vương bị tướng Tần là Bạch Khởi lấy được Dĩnh thành, kinh đô nước Sở bị bức phải dời sang phía đông. Biệt cung trở thành đơn vị hành chính quận huyện. Nhà Tần thiết lập Nam Quận, tên gọi của huyện Giang Lăng. Thành Giang Lăng có từ thời đó.

Mấy hôm nay tâm tình hần đặc biệt không yên, càng lúc càng cảm xúc. Sớm nay hần bỗng cảm thấy có nhu cầu phải ly khai Giang Lăng một lần. Nhưng khi quay về, nhìn thấy thành Giang Lăng thì trong lòng hần lại nổi lên một mối tâm sự mà rốt cuộc bản thân hần cũng không hiểu rõ là thế nào.

Chẳng lẽ là do Vương Đạm Chân?

Ồi!

Với tác phong nhất quán của hần thì bất kể là mỹ nữ xinh đẹp động lòng người thế nào, qua vài ngày chung sống là hần lại cảm thấy chán. Vấn đề là Vương Đạm Chân lại tự kết liễu sinh mệnh nàng vào đúng lúc mà hần hứng thú nhất. Một đoá danh hoa diễm lệ nhất của cao môn đại tộc lại ra đi không lời giã biệt vào lúc đang rực rỡ nhất làm hần dù tâm can sắt đá cũng không thể chịu nổi.

Chưa từng có một nữ nhân nào làm hần động lòng như Vương Đạm Chân.

Nếu Vương Đạm Chân là mỹ nữ làm hấn động lòng nhất thì Nhậm Thanh Thị lại là nữ nhân mà hấn khó lường nhất trong số những nữ nhân từng gặp.

Nữ nhân này làm hấn cảm thấy mê ly điên đảo.

Hấn có thể cùng Lưỡng Hồ bang kết minh toàn là do ả đại biểu cho Tiêu Diêu giáo trung gian xe chỉ luồn kim. Hấn đương nhiên biết ả đang lợi dụng hấn, mục đích là để hô phong hoán vũ tại phương Nam. Nhưng hấn không tự chủ được bị ả hấp dẫn. Hấn thấy hình bóng mình trên thân thể ả.

Sau khi Tiêu Diêu giáo tan vỡ vì cái chết của Nhậm Dao, ả bỗng nhiên đến tìm hấn gây quan hệ, hiến cho hấn quỹ kế hành thích Tư Mã Diêu, làm hấn giảm bớt lo lắng.

Nhưng hấn vẫn không hiểu rõ ả.

Hấn biết nữ nhân này không ngừng dẫn dụ mình. Nhưng cho đến giờ, ả vẫn chưa từng chủ động quyến rũ hấn, vẫn kiên trì giữ tấm thân xử nữ thật làm người ta khó hiểu. ả chẳng phải là nữ nhân của Nhậm Dao sao? Rốt cuộc ả có quan hệ như thế nào với Nhậm Dao?

Sau khi Vương Đạm Chân tới Giang Lăng, ả liền biến mất tung tích. Phải chăng nữ nhân đó vì đổ kỵ mà sinh hận, rồi bỏ mình?

Hoàn Huyền giảm bớt tốc độ ngựa, gọi Can Quy lại.

Can Quy cung kính hỏi: "Nam Quận Công có phân phó gì?"

Hoàn Huyền làm như vô sự hỏi: "Người từng nghe qua cổ sự "khinh địch mất Kinh Châu" chưa?"

Luận võ công, Can Quy là cao thủ nhất đẳng, nhưng nói đến lịch sử thì không phải sở trường của y, không thể sánh được với Hoàn Huyền văn võ toàn tài. Y khiêm cung nói: "Thuộc hạ tuyệt không biết chuyện đó."

Hoàn Huyền nói: "Vào thời Tam quốc, Lưu Bị mượn Kinh Châu của Tôn Quyền, lại lấy Kinh Châu làm căn cứ, phát triển ra phía Tây, lập nên nước Thục, hình thành thế chân vạc Ngụy, Thục, Ngô tam quốc. Nhưng ông ta không những không đem Kinh Châu trả lại cho Đông Ngô mà còn phái đại tướng Quan Vũ trấn thủ thành Giang Lăng."

Can Quy gật đầu nói: "Quan Vũ quả là anh hùng hảo hán vô địch thời đó."

Hoàn Huyền cười lạnh: "Quan Vân Trường đúng là một đại danh tướng, kiêu ngạo tự phụ, không coi ai ra gì lại khinh địch, căn bản không để quân Đông Ngô vào trong mắt. Khi ông tấn công quân Ngụy bị Đông Ngô thừa cơ đoạt mất thành Giang Lăng. Cuối cùng lại trúng mai phục, bị quân Đông Ngô bắt rồi giết đi."

Can Quy vì được sủng ái quá sinh khiếp sợ, nghĩ không ra tại sao Hoàn Huyền lại thổ lộ tâm sự với mình. Y cũng hiểu Hoàn Huyền mượn chuyện đó để nói cho y rõ tình cảnh và sách lược của hấn.

Kiến Khang quân có thể so sánh với Đông Ngô quân, hình thế của Hoàn Huyền giống như của nước Thục. Nên Hoàn Huyền tạm thời bao dung nhẫn nhịn Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ vì sợ Kiến Khang quân thừa cơ xâm nhập.

Hoàn Huyền đang chờ đợi cơ hội.

Hoàn Huyền lại trầm mặc một lát, hỏi: "Người có nghe qua lời dao ngôn đang lưu truyền rộng rãi ở phương Nam gần đây không?"

Can Quy đáp: "Nam Quận Công phải chăng ám chỉ việc liên quan đến Lưu Dự? Đây là dao ngôn do Hoàng nhân cố ý tung ra, Nam Quận Công không cần để trong lòng."

Song mục Hoàn Huyền sát cơ đại thịnh, trầm giọng nói: "Nhưng việc đó làm tổn hại thanh danh ta rất nhiều. Chỉ một việc đó, Hoàng nhân đã đáng tội chết vạn lần rồi. Ta tuyệt không dung tha cho Lưu Dự sống sót, đến chỗ nào cũng dùng thân phận người kế thừa của Tạ Huyền mà kêu gọi lừa gạt. Người thừa kế cái quái gì. Ta

Huyền chưa hề làm Hoàng đế, có tư cách gì mà đưa ra người thừa kế."

Can Quy nói: "Chỉ cần Nam Quận Công gặt đầu, bắt luận Lưu Dụ trốn ở chỗ nào thuộc hạ cũng có biện pháp làm hắn phơi xác giữa đường."

Hoàn Huyền nói: "Lưu Dụ không khó thu thập. Vấn đề ở chỗ Yến Phi. Gần đây hắn từng đến Lương Hồ bang đại náo một trận. Với sự gian trá của Nhiếp Thiên Hoàn mà cũng không làm gì được hắn."

Can Quy tựa hồ không để Yến Phi trong lòng, nói: "Xin Nam Quận Công giao việc này cho thuộc hạ toàn quyền xử lý."

Hoàn Huyền gặt đầu: "Cứ quyết định thế đi. Nhất thiết không được cầu thả khinh địch như Quan Vũ đó."

Nói đoạn, hắn thúc mạnh vào bụng ngựa, dẫn đầu vượt qua điều kiện tiến vào Giang Lăng thành.

Hồi 6

Kỳ Huyệch Diệu Dụng

Hoang nhân có thể đoạt lại Biên Hoang tập lần thứ hai quả thật ngay cả bản thân họ cũng thấy như trong mơ. Đó là một kỳ tích không dám tin, làm Hoang nhân hân hoan như phát cuồng, ca hát nhảy múa suốt đêm. Đặc biệt, địch nhân để lại một lượng lớn vật tư, lương thực và vũ khí. Biên Hoang tập không những vẫn còn gần như hoàn chỉnh mà còn được thêm mấy chục toà tiền lâu và thạch bảo làm tăng thêm cảm giác an toàn của Hoang nhân, kiên định tin vào việc Biên Hoang tập sẽ phục hồi sự hưng thịnh.

Trận chiến này thành công thật đẹp mắt và nhanh chóng. So với quy mô trận chiến, số người chết trận không đến một trăm, quả là một con số không thể tin nổi.

Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến dẫn theo sáu ngàn huynh đệ truy sát bại quân năm mươi dặm, tiêu diệt hơn hai ngàn tên rồi mới rút về Tập. Đáng tiếc là đã để cho bọn tướng lĩnh chủ yếu như Diêu Hưng lợi dụng sương mù chạy thoát về phương Bắc.

Ba ngày sau, mây mù cuối cùng cũng tan hết. Biên Hoang tập tuy vẫn còn dấu ấn của cuộc chiến, nhưng sinh hoạt của Hoang nhân đã dần dần phục hồi lại như thường.

Sáng sớm ngày hôm đó, Yến Phi ngồi trên chiếc ghế được chế tạo riêng cho chàng ở chỗ vốn là Đệ Nhất lâu, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Điệp Luyến Hoa để ngang trên mặt chiếc bàn tròn lớn. Chàng thanh thần ngắm nhìn cảnh xe cộ và người ồn ào qua lại ở đường lớn phía đông.

Hoang nhân biết tính chàng nên không ai đến quấy nhiễu.

Bàng Nghĩa và Lưu Dụ người cầm chén, người cầm bình rượu đặt lên bàn tròn lớn rồi ngồi xuống hai bên chàng.

Bàng Nghĩa cười: "Đây là thùng Thiêu Dao Tử đầu tiên được chuyển đến từ Thọ Dương, quý hơn cả tính mạng. Bọn gian thương bán rượu đó quả là biết cách kiếm tiền. Nhưng vì thấy người sắp đi xa nên ta dù khuynh gia bại sản cũng chỉ còn cách bỏ tiền ra mua để mang đến tiễn người lên đường."

Lưu Dụ mở nắp bình, rót rượu cho Yến Phi, vui vẻ nói: "Sáng mai ta sẽ đi. Chúc người thuận buồm xuôi gió, đánh cho Mộ Dung Bảo vãi đái ra quần. Sau này mà có ai nói đến hai chữ Yến Phi trước mặt thì hắn cứ là run như dế, kêu cha gọi mẹ."

Bàng Nghĩa nói: "Hắn chắc chắn sẽ bị Điệp Luyến Hoa của tiểu Phi cắt mất cả trứng rồi, làm sao mà kêu cha gọi mẹ được?"

Yến Phi cười: "Không cần khoa trương như thế. Chúng ta cạn một ly đi."

Ba người chạm cốc, uống cạn.

Yến Phi nhìn vào đáy chén, gật gù: "Cũng không kém lắm. Nhưng nếu so với Tuyết Giản Hương vẫn còn thua xa. Hy vọng khi ta trở về thì có thể được uống tiên dịch do lão Bàng tinh chế."

Bàng Nghĩa vui vẻ đáp: "Cái đó không thành vấn đề. Ta đã chuẩn bị trùng kiến Đệ Nhất lâu. Khẳng định là khi người trở lại thì có thể ngồi trên lầu uống rượu. Việc này sẽ được toàn bộ Hoang nhân huynh đệ ủng hộ giúp đỡ."

Lúc này, ba người Trác Cuồng Sinh, Đồ Phụng Tam và Phương Hồng Sinh lục tục kéo đến, ngồi xuống đối diện với ba người. Bàng Nghĩa bày chén và rót rượu cho họ. Không khí vô cùng vui vẻ.

Sau khi chúc rượu, Trác Cuồng Sinh lấy tay áo lau miệng, cười nói: "Lần này trong vòng ba mươi tám ngày, chúng ta đã kinh qua đủ mọi cảm giác thất thủ, trốn tránh địch, tự nghĩa và phản công. Trong thời gian đó, cùng với các phía địch nhân đấu trí đấu lực. Chúng ta dùng lực ép Tư Mã Đạo Tử đương nhiên là một thắng lợi quang vinh, nhưng tối tinh xảo là đại phá Kinh - Hồ liên quân và việc dùng uy lực của mưa gió sấm chớp, trong một đêm quét sạch địch nhân đông hơn ta đến ba lần ra khỏi Biên Hoang tập. Điều đó cho thấy sự đoàn kết và bản lĩnh của Hoang nhân chúng ta. Từ nay về sau, bất kỳ ai muốn đến xâm phạm bọn ta đều phải suy nghĩ rất kỹ mới dám làm."

Đồ Phụng Tam lạnh lùng: "Lịch sử sẽ không lặp lại vì Hoang nhân đã thành kẻ mạnh hùng bá Biên Hoang. Chỉ có người khác sợ chúng ta đến xâm phạm chứ chúng ta không sợ người khác dám đến chọc giận chúng ta. Chúng ta sẽ thay đổi sách lược, đưa thế lực phát triển khắp hai phương Nam Bắc."

Hắn lại quay sang Yến Phi nói: "Khi Mộ Dung Bảo đại bại chạy về, Mộ Dung Thuý sẽ không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách tự thân dẫn quân thảo phạt Thác Bạt Khuê. Ta có thể đảm bảo khi đó thì đại quân Dạ Oa tộc của Hoang nhân đã chuẩn bị đầy đủ, có thể toàn diện xuất kích, nghênh đón Thiên Thiên tiểu thư từ ma trảo của Mộ Dung Thuý về Biên Hoang tập."

Ánh mắt Yến Phi nhìn Lưu Dự nói: "Nhưng điều kiện đầu tiên là Lưu huynh phải hoàn toàn khống chế Bắc Phủ binh, áp chế Hoàn Huyền và Tư Mã Đạo Tử. Nếu như để bất cứ bên nào trong bọn chúng thừa cơ xâm nhập thì Biên Hoang tập sẽ mất đi lần thứ ba. Vì địch nhân có bài học từ người đi trước, nên sẽ áp dụng chính sách tiêu thổ, không trường kỳ phòng thủ đồn trú ở đây, tránh tiêu hao nhân lực, vật tư và lương thực."

Lưu Dự cảm thấy trách nhiệm trên vai càng thêm nặng nề. Sự thật, nếu gã quay về Bắc Phủ binh thì vận mệnh vẫn liên quan chặt chẽ với Biên Hoang tập. Thậm chí cả vận mệnh của chủ tỳ Thiên Thiên cũng quan hệ tới thành bại của gã. Chỉ có gã mới có thể làm Hoang nhân viễn chinh phương Bắc mà không phải lo lắng về hậu phương. Dưới tình hình hiện nay, con đường đó thật khó khăn, thật xa xôi và không thể. Bất quá gã tuyệt không thể đánh mất dũng khí. Thành công của cuộc phản công Biên Hoang tập đã khai sáng cho gã một điều. Đó là trí tuệ, mưu lược và quyết tâm trong thế yếu tuyệt đối vẫn có thể tạo nên tác dụng hữu hiệu. Quan trọng hơn là gã đã trở thành anh hùng trong tâm trí của Hoang nhân và Bắc Phủ binh, đã chuẩn bị đủ điều kiện để trở thành người thừa kế Tạ Huyền.

Gã trầm giọng nói: "Ta sẽ không làm các huynh đệ thất vọng đâu."

Trác Cuồng Sinh giơ ngón tay cái khen: "Hảo hán tử! Sau khi Lưu soái về Quảng Lăng cần cẩn thận mọi chuyện, kể cả lúc đi dạo trên đường hay lúc ăn uống. Vì dao ngôn dành cho người là 'Lưu Dự một mũi tên bắn chìm Ân Long, chính là khi thiên thạch rơi xuống đất' đã truyền khắp mọi góc ngách ở phương Nam rồi, nhà nhà đều biết. Không tin người có thể tùy tiện hỏi bất kỳ ai từ phương Nam đến đây làm ăn là biết. Kẻ nào cầm quyền cũng sẽ không thể cho phép điều đó nên bọn chúng sẽ tìm trăm phương ngàn kế, không lựa thủ đoạn để diệt trừ người khi người vẫn chưa nắm quyền."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Trác quán chủ lời vàng ý ngọc, huênh hoang lộ liễu quá sẽ gây ra tai kiếp. Lưu huynh cần phải khiêm nhường hơn bình thường, đợi chờ thời cơ, dần dần bồi dưỡng thế lực trong Bắc Phủ binh. Bảo mã của Tạ Huyền người nên để lại Biên Hoang tập. Nếu không sẽ thành tội đó."

Năm người bọn Giang Văn Thanh, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, Tịch Kính và Âm Kỳ cũng kéo tới, ngồi đầy xung quanh chiếc bàn tròn lớn. Bàng Nghĩa vội sai đầu bếp đi lấy thêm về mấy cái ghế để dành cho những huynh đệ thân tình khác đến chia tay Yến Phi.

Đôi mắt xinh đẹp của Giang Văn Thanh trước tiên nhìn Lưu Dụ. Nàng lộ vẻ ngượng ngùng đầy nữ tính hiềm thấy, nói: "Tổng đại ca đã đến Hoài Thủy, hai ngày sau sẽ đến Kiến Khang."

Sau khi quang phục Biên Hoang tập, ngay sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Bi Phong đã ly khai. Giang Văn Thanh phái Song Đầu thuyền tiến lão một đoạn đường đến bờ nam Hoài Thủy. Sau đó, lão lên bờ theo đường bộ về Kiến Khang. Nàng báo cáo cho mọi người biết cho thấy Song Đầu thuyền đã trở về.

Trong số mọi người, chỉ có Yến Phi và Lưu Dụ biết rõ Tổng Bi Phong vì Tạ Đạo Uẩn nên mới hoả tốc trở về Kiến Khang để xem xét tình hình.

Không biết tại sao, khi Giang Văn Thanh liếc Lưu Dụ một cái như thế làm gã cảm thấy tim đập thành thịch. Mỹ nữ này vẫn vận trang phục nam nhân như trước nhưng trong ánh mắt nàng ngập tràn vẻ quyến rũ dụ hoặc, phong thái tươi như hoa nở rộ đầy nữ tính.

Giang Văn Thanh quay sang Yến Phi nói: "Xin chúc Biên Hoang đệ nhất cao thủ của chúng ta tiếp tục dương uy ở Bắc vực, đại phá quân viễn chinh của Mộ Dung Bảo."

Mọi người ầm ầm hưởng ứng, kính chàng tuần rượu thứ ba.

Hồng Tử Xuân, Hô Lô Phương, Thác Bạt Nghi, Đinh Tuyên, Diêu Mạnh và Cơ Biệt lúc này cũng tới làm không khí càng thêm nồng nhiệt. Thắng lợi có được không hề dễ dàng càng làm người ta cảm thấy giá trị. Mọi người vẫn đang đắm chìm trong nỗi vui mừng đoạt lại được Biên Hoang tập lần thứ hai.

Trình Thương Cổ nói: "Tên tiểu tử Cao Ngạn không biết đã lặn đến chỗ nào?"

Cơ Biệt cười: "Chỉ sợ hắn đã bắt đầu phát điên rồi!"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nhẹ: "Tiểu tử đến rồi kìa!"

Mọi người nhìn theo mắt lão, thấy Cao Ngạn đang theo đường lớn phía Đông chạy tới. Thần tình hân hưng phấn đến mức đem ngay ghế của mình chen vào giữa Yến Phi và Bàn Nghĩa rồi thốt lên: "Khó có dịp các vị đại ca, đại thư toàn thể có mặt ở đây. Ta có một tuyệt thế hảo kế nhất tiễn xạ tam điều muốn nói ra để các vị đại ca, đại thư tham khảo, xem có làm được không, để báo đáp các vị không ngừng giúp đỡ hết mình trong cuộc đấu tranh vì hạnh phúc chung thân đại sự của ta."

Hồng Tử Xuân cười lên quái dị: "Tên tiểu tử nguoi rớt cuộc là đến để chia tay hay là để nói chuyện làm ăn đây?"

Cao Ngạn nhiệt tình như cũ, hoa tay múa chân nói: "Thế nào cũng được. Tuyệt thế hảo kế của lão tử, thứ nhất có thể phát tài rất lớn, tiền bạc thu bộn. Thứ hai là có thể mở rộng sức ảnh hưởng của chúng ta ở phương Nam. Thứ ba là có thể tạo thanh thế cho Lưu gia. Như thế thì không những chúng ta có thể yên tâm về quân phí của Biên Hoang, lại có thể ổn định phương Nam, làm đại tăng kho tiền của Lưu gia dùng tranh đấu với người ta. Khi điều kiện chín muồi, chúng ta sẽ Bắc phạt cứu Thiên Thiên và chị Tiểu Thi, không cần lo lắng phương Nam có ai dám đánh vào đường thoái hậu của chúng ta nữa!"

Tất cả mọi người bật cười lớn, kể cả Yến Phi và Lưu Dụ. Vì gã luôn mồm nói những chuyện kinh thiên động địa, không ai tin gã có thể nghĩ ra được cái gì có tính xây dựng.

Trình Thương Cổ nói: "Ta dám cùng bất cứ ai đánh bạc một ván. Lời Cao tiểu tử nói ra dù lộ chuyển phong hồi thế nào, cuối cùng nhất định sẽ có quan hệ đến tiểu Bạch Nhận."

Cơ Biệt cười lớn: "Trình Đồ tiên làm nhà cái được không? Ta cược là người nói đúng."

Cao Ngạn tuyệt không tức giận, vui vẻ nói: "Các vị khẳng định sẽ thua to. Đại kế để cưới tiểu Bạch Nhận sớm đã có rồi, không cần phiền các vị."

Gã chuyển sang phía Trác Cuồng Sinh hỏi: "Đúng không? Người chuẩn bị hôn lễ của ta?"

Mọi người nhìn Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nói: "Cao tiểu tử đúng là không nói ngoa. Ta đã quyết định sẽ cùng hần đi Lương Hồ, dũng cảm xông vào cửa ải tình ái, mang bằng được mỹ nhân về. Hà! Thật sáng khoái."

Đồ Phụng Tam nhú mày: "Các người muốn đùa với Nhiếp Thiên Hoàn tâm ngoan thủ lạt sao. Hần làm sao có thể dung cho các người được?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lão Nhiếp đương nhiên không phải là loại lương thiện gì, nhưng cũng không phải là một tên tiểu tử vô tri, bọn ta sẽ có cơ hội thành công. Hơn nữa, chia lìa tình cảm vợ chồng là oan nghiệt nhất đời. Bọn ta định sẽ biến uyên ương cuối cùng trở thành quyến thuộc, chứ không phải đến đó đánh giết làm chia lìa Cao thiếu gia của bọn ta và tiểu Bạch Nhạn. Hà!"

Mọi người chẳng còn gì để nói nữa. Một tên điên nặng thêm vào một kẻ đa tình, Lương Hồ không bị chúng làm náo loạn đến nghiêng trời lệch đất mới là lạ.

Cao Ngạn hưng phấn nói: "Không nên vì chuyện tình ái của lão tử ta mà bỏ bê chính sự. Lần này, khi bọn ta đi Lương Hồ thì sẽ tiện dịp làm luôn tuyệt thế hảo kếp mà bây giờ ta sẽ nói ra. Đảm bảo các người sẽ phải khen tuyệt."

Yến Phi vốn chỉ mỉm cười không nói gì, lúc này than: "Nói mau đi! Ta không có nhiều thời gian điên rồ với người đâu."

Cao Ngạn cười hề hề thần bí nói: "Cái đầu vĩ đại của ta nghĩ ra cái gì, làm sao có thể sai được? Ngồi cho vững nhé. Kếp này có một cái tên rất kêu, gọi là Hắc! gọi là "chuyến du lịch thám hiểm động thiên" được không?"

Giang Văn Thanh yêu kiều cười "phì" một tiếng, nhìn Cao Ngạn hỏi: "Người đang nói lung tung gì thế?"

Cao Ngạn giật thót một cái rồi định thần liếc nhìn Giang Văn Thanh vài lần, ngạc nhiên hỏi "Phải chăng ta nhìn nhầm? Đại tiểu thư hôm nay đặc biệt mê người, đây về xuân sắc, khác hẳn với ngày thường."

Khuôn mặt tươi cười của Giang Văn Thanh ửng hồng, gất: "Ta cảnh cáo người, không được nói xằng nói bậy về ta, nếu không, sẽ làm tiểu Bạch Nhạn của người khi đến đây không chịu nổi đâu."

Mọi người cười ầm ĩ, nhưng đều cảm thấy Cao Ngạn nói có căn cứ.

Lưu Dự thấy ánh mắt Đồ Phụng Tam đang ra hiệu cẩn thận, gã nói: "Nói đi! bọn ta đang rửa tai để nghe đây."

Cao Ngạn nói: "Biên Hoang luôn là cấm địa của người phương Nam. Biên Hoang tập càng là một địa phương thần bí nhất, hứng thú nhất đối với họ. Chỉ vì họ ngại đường xa nguy hiểm, sợ bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng nên những người yêu quý sinh mạng mình đều không có gan đi du lãm Biên Hoang. Chỉ có những người ưa mạo hiểm và không sợ chết mới dám tới."

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên tán đồng: "Có đạo lý! Con người đều như thế, càng là nơi không thể đặt chân tới càng có sức hấp dẫn. Biên Hoang tập trong mắt người ngoài luôn là một nơi truy lạc, ăn chơi trác táng nhất. Các loại dịch vụ vui vẻ cần gì có nấy, kể cả những thứ tưởng chừng không có cũng có đủ, thứ nào cũng sẵn sàng. Hà! Nếu có cơ hội thì ai không muốn hưởng thụ tư vị truy lạc."

Cao Ngạn vui mừng nói: "Đề nghị này của ta nếu trước đây thì không thể thực hiện được vì các bang hội trong Tập lúc nào cũng có thể phát sinh đấu đá. Tự mình còn khó giữ, ai dám đảm bảo sự an toàn cho người đến dự nhiệt náo. Bây giờ thì vấn đề đó đương nhiên không tồn tại."

Mộ Dung Chiến nhú mày hỏi: "Rốt cuộc là người muốn nói gì? Có thể nói thẳng ra không?"

Cao Ngạn nói: "Mộ Dung lão đại nhấn nài một chút được không? Nếu như quả thật ta không giải thích rõ ràng toàn bộ nguồn gốc quá trình thì chỉ sợ câu chuyện không có sức thuyết phục."

Bàng Nghĩa nói: "Bọn ta đã sẵn sàng nhấn nài rồi đây."

Cao Ngạn trừng mắt nhìn hấn nói: "Đừng hòng dùng lời lẽ điên rồ ảnh hưởng đến lão tử. Con bà nó! Nói ngắn gọn thì tuyệt thế hảo kế của ta là phương pháp nhanh nhất để chấn hưng Biên Hoang tập. Chúng ta tuy lấy lại được Biên Hoang tập nhưng sự trù phú trước đây đã mất, ai nấy cũng biến thành bần cùng hết. Tất cả phải làm lại từ đầu. Nếu không có thủ đoạn khuyến khích kinh tế thì làm sao khôi phục lại tài lực trước đây? Bằng vào cái gì mà Nam chinh Bắc thảo? Con mẹ nó! Các người đã rõ ta chỉ nghĩ cho mọi người chưa?"

Phí Nhị Phiết gật đầu: "Bắt đầu có chút đạo lý rồi! Nhưng vẫn chưa vào tới chính đề."

Cao Ngạn hùng hồn tiếp: "Chấn hưng đại kế của ta là thành lập chuyến lữ hành có tên là "tham quan động thiên", do Biên Hoang tập chúng ta đứng ra bảo đảm an toàn tuyệt đối, an bài cho những người có hứng thú đến Biên Hoang tập tham quan. Nơi thăm quan chủ yếu là khu vực Bạch Vân Sơn, thiên hạ kỳ cảnh nóng bỏng nhất hiện nay. Ta dám đảm bảo người tham gia khi đứng bên miệng động huyết lớn do thiên thạch rơi xuống tạo ra sẽ nhìn tới mức trợn mắt há miệng, cảm thấy đã không uống công đến đây."

Mọi người đều động dung.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn hỏi: "Mỗi người thu bao nhiêu?"

Cao Ngạn đáp: "Lớn bé già trẻ đều đồng hạng, mỗi người hai lạng hoàng kim, giá cố định không thay đổi. Nhưng 3 tháng đầu có thể ưu đãi giảm một nửa phí."

Phí Nhị Phiết là người tinh thông tính toán nhất, nhíu mày hỏi: "Thế thì có tiện nghi cho họ quá không? Bọn ta còn phải đưa đón, bao ăn bao ở, lãi không được bao nhiêu đâu."

Cao Ngạn đáp: "Chỗ tinh tế chính là ở đây. Đối với bọn giàu có quyền quý phương Nam thì hai lạng hoàng kim không đáng gì. Nhưng sau khi đến Biên Hoang tập rồi, thấy các thứ hấp dẫn mê người thì ai có thể không mở hầu bao chi tiêu? Hà! Đảm bảo trăm nghề đều hưng vượng, các vị đại lão bản ngày nào cũng có thể thu được cả thúng vàng."

Đồ Phụng Tam nói: "Việc này nói thì dễ, làm mới khó. Bọn ta làm sao quảng bá thu hút người ta ở phương Nam? Lại làm sao ứng phó với sự can thiệp của triều đình? Nếu như có khách của một thuyền nào đó bị tống vào nhà lao thì bọn ta còn mặt mũi nào mà tiếp tục làm ăn nữa?"

Cao Ngạn nói: "Vì thế ta và lão Trác sẽ phải tự thân xuất mã đi thuyết phục đại bang hội các nơi, mọi người hợp tác kiếm tiền. Hắc bang ở các địa phương sẽ là đại lý cho bọn ta, do bọn chúng tự đi mời chào lôi kéo du khách, đã thông bọn tham quan ô lại ở các địa phương. Vậy thì chúng ta có thể không cần vấy máu đao thương cũng mở rộng được thế lực ở phương Nam. Trong tình thế mọi người đều có lợi, tự nhiên sẽ xưng huynh gọi đệ, hợp tác chặt chẽ. Ít nhất thì bất cứ gió lay ngọn cỏ thế nào sẽ lập tức thông báo. Ai đến xâm phạm Biên Hoang tập đập vỡ nồi cơm chung, khẳng định sẽ trở thành công địch."

Hồng Tử Xuân nói: "Tên tiểu tử này nói chẳng có lí do chính đáng gì cả."

Cao Ngạn càng hưng phấn, phồng mang trợn mắt nói: "Không có lí do gì ư? Con bà người chứ! Mọi người nghĩ mà xem! Cái gì là "Lưu Dụ một mũi tên bắn chìm Ân Long, là lúc thiên thạch rơi xuống đất". Chỉ là dao ngôn, nhưng nếu như mỗi ngày có mười mấy đoàn du lịch như bướm vờn hoa đến xem kỳ tích mà lão thiên gia tạo ra đó, ai còn dám nghi ngờ Lưu gia của bọn ta không phải là chân mệnh thiên tử? Con mẹ nó! Ngày đó, khi đứng bên miệng huyết, ta nhìn đến nổi rợn cả tóc gáy, toàn thân run lẩy bẩy. Kỳ cảnh như thế, trong đời khó được thấy một lần. Không tin cứ hỏi thiên hạ đệ nhất cao thủ tiểu Phi của bọn ta mà xem. Khi đó ta thấy hấn đứng ngắn ra bên cạnh miệng huyết đó."

Yến Phi và Lưu Dụ nhìn nhau cười khở. Không một ai hiểu tâm sự họ.

Trác Cuồng Sinh lại vỗ bàn: "Thông qua! Thành tựu lớn nhất trong đời Cao tiểu tử chính là việc này. Phương án chấn hưng kinh tế vĩ đại như thế, chỉ có Hoang nhân chúng ta mới có thể nghĩ ra được, cũng chỉ có Hoang nhân chúng ta mới dám làm. Tuyệt diệu nhất là chúng ta chuẩn bị ngựa xe đón rước người đến uống rượu đánh bạc. Những tên ngày thường thì là kẻ sĩ đạo mạo cao xa ấy chắc chắn sẽ bỏ hết những thứ nguy trang xuống, lấy tiếng là đi xem "động thiên" nhưng đến Biên Hoang tập là để xả khí. Con bà nó! Ta sẽ viết thêm một vở thuyết thư "Nhất tiễn chìm Ân Long" đảm bảo mọi người mê say quên cả đường về, bao nhiêu tiền bạc trong túi chắc chắn sẽ đem ra xài bằng hết."

Đồ Phụng Tam nói: "Thế thì quá lộ liễu. Tốt nhất là hoàn toàn không nói đến quan hệ giữa Lưu gia và "động thiên", mọi người chỉ biết trong lòng là được rồi."

Bàng Nghĩ thất thanh nói: "Đến Đồ gia người cũng đồng ý với ý tưởng quái dị đó của tên tiểu tử này sao?"

Giang Văn Thanh nghiêm nét mặt nói: "Đề nghị của Cao tiểu tử đúng là phương thuốc rất tốt cho tình hình trước mắt của chúng ta, lại rất khả thi. Từ trước tới nay, Biên Hoang tập luôn có sức lôi cuốn rất lớn đối với người ngoài. Những người luôn tuân thủ nghi lễ, luật pháp đều muốn thử qua phương thức sinh hoạt vô pháp vô thiên của Hoang nhân. Hơn nữa bây giờ bọn ta lại cho họ cơ hội thưởng thức một kỳ cảnh của thiên hạ."

Diêu Mãnh hỏi: "Lưu gia có ý kiến gì không?"

Lưu Dụ xoè tay ra nói: "Chức thống soái của ta từ ba ngày trước đã giải giáp quy điền rồi. Việc này phải do hội nghị quyết định."

Âm Kỳ hỏi: "Có ai phản đối không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi cười rộ lên.

Cao Ngạn hét lớn: "Yến tiểu tử mau tỏ thái độ. Đề nghị của ta người dám không ủng hộ sao? Ta đã động não vì sự quay về của Thiên Thiên và chị Tiểu Thi đó."

Yến Phi đứng dậy, đeo Địch Luyện Hoa lên lưng, một tay đặt lên bao hành lý nhỏ trên mặt bàn, ánh mắt nhìn Thác Bạt Nghi chưa hề mở miệng hỏi: "Tiểu Nghi thấy ý tưởng của Cao tiểu tử có thực hiện được không?"

Thác Bạt Nghi vui vẻ nói: "Ta không thấy có gì là nguy hiểm cả, nên thử một lần."

Yến Phi nhìn Cao Ngạn cười "Nghe thấy chưa? Lần này thì cho người phong quang nhé."

Chàng lại nhìn Lưu Dụ hỏi: "Lưu huynh đưa ta một đoạn đường được không?"

Mọi người đều biết chàng có chuyện riêng muốn nói với Lưu Dụ, liền tề nhĩ đứng dậy cung kính tiễn hai người lên đường.

Hồi 7

Kim Bài Miễn Tử

Yến Phi và Lưu Dụ sánh vai đứng ở lưng chừng một ngọn đồi nhỏ phía bắc Biên Hoang tập. Dĩnh Thuỷ đang cuộn chảy bên phải họ. Đường thuỷ và đường bộ đều không một bóng người. Chỉ sợ phải một thời gian nữa mới có thể hồi phục lại tình hình khách thương qua lại tấp nập như trước. Vì thế, đại kế chần hưng do Cao Ngạn nghĩ ra quả là đề nghị hay, xem bệnh bốc thuốc.

Lưu Dụ cười nói: "Lần thu phục Biên Hoang tập này xuất hiện một cục diện hoàn toàn mới. Nếu như ta đoán không sai thì vài năm tới, Biên Hoang tập sẽ đạt trạng thái hưng thịnh đến cực điểm sau khi bọn ta đoạt lại Thiên Thiên và Tiểu Thi về."

Yến Phi than: "Việc đó còn phải xem lão ca người có thể ngồi lên bảo tọa đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh hay không."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Người dường như không tin ta chút nào. Ài! Ta minh bạch rồi! Vì người biết rõ cái huyết động quỷ quái kia hoàn toàn không liên quan gì đến ta, nên ta không phải là chân mệnh thiên tử gì. Người vì hiểu được chân tướng nên mới lo lắng cho ta. Người không giống như những người khác, hiểu lầm cho rằng ta chính là chân mệnh thiên tử và là quái vật đánh không chết."

Yến Phi nhún vai: "Con người ta không thể vĩnh viễn dựa vào vận khí được. Người có là chân mệnh thiên tử hay không điều đó không quan trọng. Dao chém tới thì phải đỡ thôi. Nhưng câu dao ngôn: "Lưu Dụ một tiễn

bắn chìm Ân Long, chính là lúc thiên thạch rơi xuống đất" thì lợi chưa thấy đâu mà chỉ thấy hại. Nếu người không nghĩ ra được biện pháp ứng phó thích hợp thì ta đảm bảo người về Quảng Lăng sẽ không sống được mấy tháng đâu."

Lưu Dụ không vội đáp lời chàng. Gã trầm mặc một lúc, đột nhiên thay đổi đề tài: "Tại sao người kiên trì không cho Thác Bạt Nghi đi cùng đường với người đến Thịnh Nhạc?"

Yến Phi cười khỏ: "Đó là vấn đề ta không muốn trả lời người, hiểu không?"

Lưu Dụ đáp: "Hiểu rồi."

Yến Phi trầm giọng: "Thời đại của chúng ta là thời kỳ đại loạn trước nay chưa từng có tiền lệ, nơi nơi đầy đấu tranh và cừu sát. Ta và người bất hạnh bị lôi kéo vào vũng bùn đại loạn này rồi, cần phải tận tâm suy nghĩ biện pháp cần thiết để sinh tồn. Nếu không sẽ gặp tai họa. Vì thế, ta đã nghĩ cho người một biện pháp."

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Chuyện đó mà cũng có thể nghĩ ra biện pháp sao?"

Yến Phi khôi phục vẻ ung dung, cười nhẹ: "Chiêu này gọi là "Kim bài miễn tử"."

Lưu Dụ như lạc vào đám sương mù hỏi: "Kim bài miễn tử? Phải chăng người muốn nói đùa?"

Yến Phi đáp: "Ta nói đang có phần hứng thú nên khoa trương một chút mới làm người có ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Ôi! Ta làm sao có tâm tình nói chuyện đùa. Thật ra ta đã làm liên lụy người vì việc tam bội hợp nhất chính do một tay ta tạo ra. Thêm vào Lão Trác điên tở về thêm, Hoang nhân hòa theo tát nước theo mưa làm người hăm thân vào tình cảnh vô cùng bất lợi, biến thành đích ngắm của các bên. Bọn ta thì lại muốn giúp người mà không được. Sau khi người về Quảng Lăng rồi thì phải đơn thân tác chiến."

Lưu Dụ nói: "Tình thế không ác liệt đến thế chứ? Những người ủng hộ ta ở Bắc Phủ binh đâu phải ít."

Yến Phi nói: "Những người ủng hộ người nhiều hay ít có khác biệt gì đâu. Vì người vẫn phải nghe lệnh của Lưu Lao Chi mà hần lại là một trong những người muốn giết người nhất vì người không những làm hần mất mặt mà còn trực tiếp uy hiếp đến uy quyền của hần ở Bắc Phủ binh. Hần càng tỏ ra tán thưởng người bao nhiêu thì càng cho thấy hần sẽ ngấm ngầm thi triển thủ đoạn đối phó với người bấy nhiêu. Bây giờ, Lưu Lao Chi với Tư Mã Đạo Tử cùng chung một phe nên hần căn bản không cần động thủ đối phó người mà chỉ cần tạo cho Tư Mã Đạo Tử một tình huống có lợi, để người của Tư Mã Đạo Tử đối phó người. Do địch nhân hiểu rõ thực lực của người nên không đến thì thôi, một khi đã đến nhất định sẽ lấy được mạng người, người sẽ không còn đường mà chạy."

Lưu Dụ hít một hơi, gật đầu: "Người là người bàng quan nên hiểu rõ. Ta lại không hề nghĩ được thấu triệt như người. Ta có một chủ ý, chỉ cần có người trung gian có phân lượng như Hồ Bân hoặc Chu Tự thuyết phục Tạ Diễm, lão có thể đề xuất với Lưu Lao Chi điều ta về dưới cờ lão thì Lưu Lao Chi sẽ không có cách gì cự tuyệt."

Yến Phi nói: "Biện pháp đó không sai, nhưng lại là hạ hạ chi kế. Trước tiên người sẽ bị Hồ Bân và Chu Tự không coi trọng nữa. Hiện tại người nào cũng coi người là chân mệnh thiên tử, người chỉ còn cách chứng minh bản thân đúng là chân mệnh thiên tử không ai đánh chết được. Khi thời cơ đến, người sẽ có cơ hội vượt lên."

Lưu Dụ cười khỏ: "Trời biết đất biết, người biết ta biết, Lưu Dụ ta thật không phải là chân mệnh thiên tử như miệng mọi người đã nói, lại càng không phải là đánh không chết."

Yến Phi cười: "Vì thế nên ta nghĩ ra chiêu "Kim bài miễn tử" để người biến thành người đánh không chết."

Lưu Dụ than: "Người càng nói ta càng hồ đồ. Trên thế gian này lại có người đánh không chết được ư?"

Yến Phi nói: "Đương nhiên ta đã khoa trương một chút. Nếu quả thực địch nhân có thể đường đường chính chính đến đối phó người, ví dụ như xuất động hơn một, hai trăm người đến đánh người thì dù là ta cũng chết chắc không sai. May là địch nhân tuyệt không dám ngang nhiên lộ liễu, chỉ còn cách sử dụng âm mưu thủ đoạn. Khi đó người có cơ hội bằng tài trí võ công để vượt qua cửa ải khó khăn này."

Lưu Dự hỏi: "Sao ngươi còn chưa nói ra "Kim bài miễn tử" là cái quái gì thế?"

Yến Phi không trả lời trực tiếp gã, hỏi: "Ví dụ như ngươi biến thành Tôn Ân thì địch nhân có biện pháp nào thích sát ngươi không?"

Lưu Dự nhíu mày: "Giả sử Tôn Ân chỉ cần giữ mạng đào tẩu thì chỉ sợ bất luận ngươi phát xuất bao nhiêu người đối phó lão nhưng cũng tay trắng ra về mà thôi. Ài! Nhưng ta tuyệt không phải là Tôn Ân, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể trở thành cao thủ như lão được."

Yến Phi nói: "Không cần coi khinh mình như thế. Nói về võ công đao pháp thì trong thiên hạ này, người đơn đả độc đấu thắng được người chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngươi lại có thể chất phi phàm, thêm vào khả năng cấp trí ứng biến lâm thời, chỉ cần có một đạo "Kim bài miễn tử" nói không chừng có thể nhân họa được phúc, tăng thêm uy vọng "Chân mệnh thiên tử" của ngươi đó."

Lưu Dự nói: "Nghe xong ta thấy trong lòng ngứa ngáy lắm rồi. Xem ra ngươi nói thật chứ không phải nói đùa cho ta vui vẻ mà thôi."

Yến Phi hỏi: "Ngươi có phát giác kinh công của Cao tiểu tử có tiến bộ rất lớn không?"

Lưu Dự đáp: "Cao tiểu tử quả thật tiến bộ rất nhiều. Lần trước ngươi dùng chân khí đã thông kinh mạch làm ta được lợi không ít, cảm giác giống như là được thoát thai hoán cốt vậy. Chỗ khác biệt lớn nhất là nội khí có thể liên miên bất tuyệt, lưu chuyển tự nhiên. Ài! Kinh lực so với trước đây cũng mạnh hơn rất nhiều."

Yến Phi nói: "Do năm đó khi ta chữa thương cho Tống đại ca và Huyền soái thì ta bắt đầu phát hiện chân khí có từ Đan kiếp của ta có khả năng cải biến thể chất người khác, có công hiệu kích phát những lực lượng tiềm tàng trong cơ thể con người. Đến khi ta từ An Thế Thanh học được bí mật của Thủy độc, đưa hai cổ lực lượng của Đan kiếp và Thủy độc hợp lại làm một thì ta càng nắm chắc khả năng ở phương diện đó. Nhưng loại công pháp này tuyệt không phải ai cũng có thể tiếp nhận được. Nếu không cẩn thận sẽ biến thành thêm dầu vào lửa, không những vô ích mà ngược lại gây hại rất lớn. Như đối với Cao Ngạn, ta cũng chỉ thấy được là dừng, không dám toàn lực giúp hắn. Nếu không, nói không chừng hắn lại lăn quay ra chết mất."

Lưu Dự cuối cùng cũng minh bạch "Kim bài miễn tử" mà chàng nói là cái gì. Gã chấn động kịch liệt hỏi: "Ngươi muốn dùng phương pháp tốc thành, giúp ta tăng cường công lực sao?"

Yến Phi đáp: "Trên thế gian này tuyệt không có diệu pháp thần công nào chỉ chớp mắt là được. Tất cả còn phải xem nỗ lực của người thế nào. Hai đêm qua, ta đã xem kỹ hai lần quyển bí lục Tham Đồng Khế do An Công tặng ta, cuối cùng đã tìm ra chỗ diệu dụng, có thể biến chân khí trong thể nội người từ hậu thiên chuyển thành tiên thiên. Ta nói nhiều lời như thế là muốn ngươi không được khinh suất. Ta sẽ làm chân khí của ngươi hoàn toàn chuyển vận ngược lại, phương pháp hành công cũng khác hẳn với trước đây. Những kinh mạch yếu huyết trước đây chừng như không quan trọng sẽ biến thành mạch huyết chủ yếu. Quá trình này cần một thời gian thích ứng, sẽ giống như khi ngươi ở Kiến Khang trọng thương mới khởi không thể động thủ với người khác. Nhưng đó chỉ là vấn đề nhỏ. Bằng tài trí và thể chất của ngươi có thể ứng phó được."

Lưu Dự nghe xong nửa tin nửa ngờ, thở ra một hơi: "Phải chăng ngươi quá đề cao ta rồi? Việc đó chỉ cần một sơ suất nhỏ thì tiểu mệnh của ta không giữ được mà tổn hại đối với ngươi càng lớn."

Yến Phi thân nhiên nói: "Nếu vậy thì phải thấy An Công đã ủy thác nhầm người. Chúng ta không thể không mạo hiểm. Đó là phương pháp duy nhất làm ngươi đột phá bản thân. Sau này cũng cần xem nỗ lực của ngươi nữa."

Chàng lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Thật ra ta suy nghĩ như vậy chính là vì ngươi có thể chất khác thường. Ngươi có thấy bản thân mình học cái gì cũng dễ dàng giỏi hơn người khác không. Việc đó không liên quan đến vấn đề thông minh hay ngu xuẩn, mà là một khả năng trời phú. Ta không dám dùng thủ đoạn đó vì trước đây ta không nắm chắc. Nhưng việc Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất đã khai phá rất lớn cho ta. Bây giờ ta sẽ khai mở Tiên môn trong võ đạo cho ngươi, làm ngươi bước chân vào Động thiên phúc địa tồn tại trong thân thể mình. Còn việc ngươi có sở đắc thể nào phải xem nỗ lực bản thân lão ca ngươi và tạo hóa an bày ra sao nữa."

Lưu Dụ khẩn trương: "Người nói làm ta rợn cả người. Theo ta nghĩ thì quá trình cải tạo toàn bộ chân khí đó cần rất nhiều thời gian. Ta cần phối hợp thế nào?"

Yến Phi nói: "Ta tính chỉ cần năm sáu giờ thôi. Nhưng người cần hoàn toàn tin tưởng vào ta, phối hợp làm theo mọi chỉ đạo của ta, quên hết tập quán hành công trước đây. Chuẩn bị xong chưa?"

Lưu Dụ ngồi ngay ngắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim đáp: "Ta có cảm giác đang phải thụ hình. Động thủ đi!"

Yến Phi chuyển ra sau lưng gã, một chưởng đánh mạnh vào yếu huyệt bối tâm.

Lưu Dụ toàn thân chấn động, lộ vẻ đau khổ khó chịu nổi, đau đến nỗi không nói nên lời được.

Yến Phi cười hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Lưu Dụ cười khổ: "Người còn cười được ư. Lục phủ ngũ tạng của ta tưởng chừng đảo lộn hết cả lên, khó chịu muốn chết."

Yến Phi bật cười: "Đó gọi là "phạm là người được thiên tướng giáng xuống trọng trách, trước hết cần khổ công tâm trí, lao lực gân cốt, ăn đói, mặc rách, thú vui là hành hiệp trừ loạn". Đạo chân khí đó của ta chỉ là đá thử vàng, sau khi tiến vào nội thể người, hai cổ cực đoạn tương phản là Thái Dương chân hỏa và Thái Âm chân thủy sẽ hợp thành chân khí chạy theo các kinh mạch ngược chiều với chân khí bản thân người nên mới làm người khó chịu. Khi cải tạo thành công thì chân khí của người sẽ tự nhiên lưu chuyển theo phương thức ngược lại. Giả thiết người chịu không nổi hay cơ thể người bài xích đạo chân khí đó thì ta chỉ còn cách từ bỏ kế hoạch. Bây giờ thì người đã qua cửa quan rồi."

Lưu Dụ vui mừng: "Ta đương nhiên muốn có đạo "Kim bài miễn tử" mà. Sau khi được cải tạo, chân khí của ta liệu có thể phân thành âm dương giống như người không?"

Yến Phi đáp: "Đến ta còn không có bản lĩnh đó. Nhưng chân khí của người sẽ biến thành chân hỏa chân thủy cùng lưu chuyển, tăng cường rất lớn uy lực của chân khí, khi đào tẩu lại càng đắc tâm ứng thủ vì chân khí tuần hoàn không ngừng nghỉ, sinh sinh bất tuyệt. Kể cả khi dùng hết chân khí thì người cũng có thể hồi phục nhanh hơn trước đây rất nhiều. Chỗ tốt nói không hết được."

Lưu Dụ cười: "Chỉ cần biến thành một nửa Yến Phi người thì ta cũng vô cùng mãn nguyện rồi."

Yến Phi nói: "Lưu Dụ vĩnh viễn vẫn là Lưu Dụ. Người sẽ phát triển một loại võ công tâm pháp độc môn của người. Cá tính của người sẽ quyết định phương hướng phát triển trong tương lai của người. Được rồi! Bây giờ mời người tập trung toàn bộ chân khí vào đan điền nơi huyệt Khí Hải. Ta đầu tiên cần đánh tan toàn bộ chân khí của người đã."

Lưu Dụ kinh hãi: "Làm thế chẳng phải là phé hết võ công ta ư?"

Yến Phi đáp: "Vừa may là ngược lại. Ta chỉ khu động chân khí trong thể nội người, đã thông và khai mở những kinh mạch và yếu huyệt mà trước đây người chưa từng dùng đến. Đó gọi là đặt vào chỗ chết để tìm đất sống. Ta giống như thay thế vị trí chủ soái của người, ra lệnh chỉ huy đại quân chân khí trong thể nội người, dành thắng lợi toàn diện trên chiến trường trong mình người. Người không thể hấp thu chân khí hoàn toàn bất đồng của ta, nhưng có thể giúp lực lượng của ta tổ chức huấn luyện đại quân chân khí trong thể nội người. Giống như là chân khí trong thể nội người từ trước tới nay chỉ là một đạo quân ô hợp, qua tổ chức và huấn luyện sẽ trở thành đội hùng sư lợi hại không thể kháng cự. Cuộc cải biến này vô cùng bá đạo. Nếu không phải thể chất người phi thường hơn người thì ta tuyệt không dám thí nghiệm."

Lưu Dụ nói: "Mới nghĩ đã làm ta kinh hãi. Con bà nó! Ta chuẩn bị xong rồi. Động thủ đi! bọn ta sẽ đánh bạc con mẹ nó một ván! Xem xem rốt cuộc là "Kim bài miễn tử" hay là phù chú đòi mạng đây."

Khu vực phía đông Ba Lăng thành.

Trong một tòa trạch viện mà nếu chỉ nhìn bề ngoài thì hoàn toàn không khác gì những trạch viện của dân thường khác, Nhiếp Thiên Hoàn ngồi trong thư trại im lặng trầm tư.

Lão vốn xuất thân từ thế gia vọng tộc phương Bắc, dưới vó ngựa xâm lăng của người Hồ, nhà tan cửa nát, hơn mười tuổi đã lưu lạc giang hồ. Lúc đó, lão quen biết Nhậm Dao. Khi đó lão hoàn toàn không biết tường tận Nhậm Dao, chỉ vì tính tình giống nhau, đều mang đại chí nên Nhậm Dao là một trong những bằng hữu trong số rất ít bằng hữu của Nhiếp Thiên Hoàn.

Đến năm mười chín tuổi, lão biết người Hán ngoài việc phụ thuộc vào người Hồ thì chẳng làm được trò trống gì ở phương Bắc nên lão mới một mình xuống thiên hạ phương Nam. Lão vốn muốn bằng xuất thân và tài trí võ công mình giành một chức quan trong triều đình Nam Tấn. Không ngờ không những không được gì mà còn bị kiêu tộc phương Nam bài xích.

Nhiếp Thiên Hoàn không cam tâm làm người bình thường. Lão nhìn rõ mâu thuẫn giữa thế tộc và cường hào địa phương, nhân lúc Tấn Thất bận rộn đối phó kỵ binh người Hồ ở phương Bắc, bèn chọn Lương Hồ là nơi thế lực quan phủ không với tới được, bằng đôi Thiên Địa Minh Hoàn và mưu lược của mình lập ra thiên hạ của Lương Hồ bang.

Mục tiêu của lão tuyệt không chỉ là đại long đầu của một bang hội hùng bá nhất phương như vậy, mà còn muốn đứng đầu thiên hạ. Vì thế khi Nhậm Dao đến Lương Hồ gặp lão, hai người liền dính chặt vào nhau. Đối với Nhiếp Thiên Hoàn mà nói, phương Nam càng loạn càng tốt nên lão không cần đề phòng hợp tác với Tôn Ân.

Nhưng Tôn Ân tuyệt không biết rõ giao tình giữa lão và Nhậm Dao, còn cho rằng họ chỉ kết hợp vì lợi ích. Tôn Ân giết Nhậm Dao làm lão phát sinh phản cảm rất lớn nên lập tức rút lui.

Có tiếng gõ cửa.

Thủ hạ bên ngoài báo cáo: "Nhậm tiểu thư đến!"

Nhiếp Thiên Hoàn từ từ đứng dậy nói: "Mời Nhậm tiểu thư vào."

Cửa mở.

Nhậm Thanh Thị đi vào, thi lễ nói: "Thanh Thị xin vãn an Nhiếp đại ca."

Nhiếp Thiên Hoàn cười nhẹ: "Là người nhà cả, không cần khách khí. Ngồi xuống uống chén trà rồi hãy nói."

Nhậm Thanh Thị thần tình lãnh đạm ngồi xuống. Thị nữ dâng trà Hương Minh lên. Thị hớp một ngụm nhỏ, than: "Có thể muối đã tính sai rồi."

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Muội nói đến Lưu Dự?"

Nhậm Thanh Thị khẽ gật đầu, đáp: "Lưu Dự chỉ qua một đêm không ngờ đã trở thành người nổi bật nhất phương Nam. Ài! "Lưu Dự một tiễn chìm Ân Long", việc đó có thật không?"

Nhiếp Thiên Hoàn không vui hỏi: "Muội từ xa đến đây chỉ để hỏi việc đó sao?"

Nhậm Thanh Thị điềm đạm đáp: "Muội không nghĩ sẽ mạo phạm Nhiếp đại ca. Chỉ muốn nắm rõ tình hình trước mắt rồi ra quyết định chính xác. Lúc này, phương Nam đang lâm vào cục diện hỗn loạn nhất kể từ khi Tấn Thất xuống phía nam. Chúng ta không thể phạm bất kỳ sai lầm nào, nếu không sẽ chết không có chỗ mà chôn."

Nhiếp Thiên Hoàn than: "Xin lỗi! Mấy hôm nay tâm tình ta bị nha đầu Thanh Nhã làm rối loạn hết cả, nên có chỗ.... Ài! Ta vẫn không hiểu ý tứ của muội thế nào? Đó rõ ràng là Hoang nhân hý lộng truyền ra, chỉ có dân chúng vô tri mới tin được."

Nhậm Thanh Thị cúi đầu khẽ cười. Hai bên má thị xuất hiện hai núm đồng tiền vô cùng khả ái, lập tức làm không khí vốn đang ngưng đọng thay đổi hoàn toàn, cả căn phòng tràn ngập xuân sắc. Cảm giác như thị thi triển pháp thuật vậy.

Nhiếp Thiên Hoàn thầm hô lợi hại. My thuật của nữ nhân này quá cao, đã đạt tới cảnh giới tông sư. Chỉ cần một nụ cười đã có thể hấp dẫn hoàn toàn tâm thần mình. Với tu vi của mình mà cũng suýt nữa không nhận được thì trong thiên hạ này chỉ sợ không nam nhân nào có thể kháng cự được sự mê hoặc của thị.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị đồng thời sáng long lanh, dịu dàng nói: "Muội chính là một phụ nữ vô tri như thế đó, cần phải đối chứng với sự thật mới dám phán đoán thật giả. Hai câu ca dao đó thì chỉ cần Nhiếp đại ca trả lời cho câu đầu tiên là có thể biết thật giả. Câu thứ hai thì cần đến Biên Hoang tận mắt chứng kiến huyệt động của thiên thạch mới được."

Nhiếp Thiên Hoàn trừng trừng nhìn thị không chớp, trầm giọng: "Nếu như cả hai câu đều là thật thì sao? Phải chăng chúng ta nên thay đổi, ủng hộ Lưu Dụ?"

Nhậm Thanh Thị khẽ thở dài, nói: "Nhiếp đại ca tức giận rồi. Thật ra chân tướng của hai câu truyền ngôn đó vĩnh viễn không có cách gì chứng thực được. Hai việc đó xảy ra ở hai nơi xa nhau hơn trăm dặm, ai có thể biết chắc nó xảy ra vào cùng một thời điểm? Theo lập trường của chúng ta, đương nhiên cho là do Hoang nhân tạo ra để mê hoặc nhân tâm, nhưng cũng rất nhiều người lại tin rằng Lưu Dụ là chân mệnh thiên tử. Chúng ta cần đưa ra phán xét thật chuẩn xác đối với tình huống đó rồi hoạch định sách lược vạn toàn."

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Muội có đề nghị gì hay không?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Nhiếp đại ca còn chưa nói ra việc "Lưu Dụ một tiễn chìm Ân Long" rốt cuộc là thật hay giả?"

Nhiếp Thiên Hoàn ngưng thần nhìn thị, song mục thần sắc biến thành vô cùng lợi hại sắc bén. Ánh mắt Nhậm Thanh Thị lại đầy vẻ mong chờ nhìn lão.

Một lát sau, Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu cười nói: "Tiêu Dao Công của Thanh Thị mỗi ngày một tiến bộ thực làm người khó tin. Chẳng lẽ cừu hận quả thực có thể tạo ra kỳ tích sao? Với hạ tầng võ công bậc thấp mà nói thì có thể đúng là như thế. Nhưng theo tu hành võ đạo thượng thừa mà nói, trong lòng có chuyện thì lại trở thành chướng ngại, có thể dẫn tới mỗi hoạ tẩu hoả nhập ma. Hơn nữa, luyện công tối kỵ nóng nảy luyện quá gấp, quan trọng nhất là pháp quyết "điều hoà" nhân nhĩ trong lúc vội vàng. Cứ theo ta biết, sau một thời gian qua lại với Nhậm huynh, thật không muốn thấy muội luyện công quá gấp mà sinh sự cố nên mới nhịn không được nói nhiều một chút."

Nhậm Thanh Thị cười ngọt ngào, hoan hỷ nói: "Đa tạ Nhiếp đại ca quan tâm. Thanh Thị tuyệt sẽ không quên đề tỉnh của Nhiếp đại ca."

Nhiếp Thiên Hoàn đột nhiên cảm thấy hoàn toàn không có biện pháp nắm bắt được thị.

Lão thân là bá chủ một phương, không muốn khi phụ thị lúc này đơn độc không nơi nương tựa. Càng quan trọng là lão biết rõ thị đang thi triển my thuật với mình, nhưng vẫn không hoàn toàn khống chế được nên biểu hiện đối với thị vô cùng hân thưởng. Với tu vi của lão đương nhiên không dễ bị thị dụ hoặc, lại biết nữ nhân này là nhân vật nguy hiểm vô cùng. Nhưng thị lại có thân hình vưu vật trời sinh, đã in hình bóng trong lòng lão nên dù lão không cao hứng nhưng vẫn nhẫn nhịn thị, không muốn đường đột với giai nhân.

Lão thở dài nói: "Muội vẫn kiên trì muốn biết thì ta sẽ cho muội biết chân tướng. Ân Long đúng là bị Lưu Dụ dùng một cây hoả tiễn siêu cấp bắn trúng cột buồm chính rồi thiêu rụi. Bây giờ muội đã biết câu ca dao đó ít nhất cũng có nửa phần thật thì có tính toán gì?"

Tiếp đó, lão lại lạnh lùng nói: "Hoang nhân lần này khéo quá hoá vụng, ngược lại hại chết Lưu Dụ. Từ trước đến nay, Lưu Dụ luôn cầu tồn giữa sự giằng co của hai đại thế lực là Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử, lại được dư âm của Tạ Huyền bảo hộ, làm không một ai dám đường đường chính chính đối phó gã. Nhưng hai câu ca dao do Hoang nhân truyền ra đã đưa hắn vào cảnh vạn kiếp bất phục. Trừ khi gã vĩnh viễn trốn ở Biên Hoang tập, nếu không sẽ chết rất thê thảm."

Nhậm Thanh Thị ngạc nhiên: "Không ngờ Hoang nhân lại phản công thành công sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Sáng sớm nay ta nhận được một tin là ba ngày trước, Hoang nhân đã đại phá liên quân Tiên Ti và Khương nhân, đánh đuổi bọn chúng về phương Bắc. Giao thông thuỷ lục giữa Biên Hoang

tập với phương Bắc vẫn bị cắt đứt, nhưng có một số người phương Nam đã đến Biên Hoang tập làm ăn."

Nhậm Thanh Thị lộ vẻ phức tạp nói: "Lưu Dụ tinh hoa phát tiết, tuy nổi bật nhưng đối với gã chỉ có hại."

Nhiếp Thiên Hoàn thần sắc lạnh lùng, ung dung nói: "Muội không cần phải đến Bạch Vân sơn nữa. Ta đã sớm phái người tới điều tra, quả thực có một động huyết cực lớn do thiên thạch trên trời rớt xuống tạo thành. Ngọa Phật tự vốn ở chỗ đó đã biến thành tro bụi, không còn lưu lại đến nửa điểm dấu vết. Được! Bây giờ đến lượt muội trả lời ta một vấn đề. Muội rốt cuộc có tình toán thế nào? Phải chăng muốn bỏ Hoàn Huyền mà theo Lưu Dụ?"

Nhậm Thanh Thị đến bên song cửa, lơ đãng nhìn ra bên ngoài, mục quang lấp loáng đầy vẻ cô đơn tịch mịch. Mỹ nữ kiều ngạo này bỗng nhiên giống như là một nữ tử bạc mệnh cô khổ không nơi nương tựa, lang thang phiêu bạt làm người ta thương hại.

Một lát sau, ánh mắt Nhậm Thanh Thị quay về phía Nhiếp Thiên Hoàn nhẹ nhàng hỏi: "Muội thay huynh giết Lưu Dụ được không? Để chứng thực lời truyền ngôn chỉ là lời nói chơi của mấy tên Hoang nhân hiếu sự. Mất Lưu Dụ thì Đại Giang bang chỉ còn cách vĩnh viễn trốn ở Biên Hoang tập. Muội cũng có món nợ phải tính toán với Lưu Dụ. Việc này cũng để Thanh Thị báo đáp Nhiếp đại ca, cảm tạ huynh chiếu cố cho trong lúc muội thất vọng nhất. Được không?"

Với tài trí Nhiếp Thiên Hoàn mà cũng không cách gì đoán được lời này của Nhậm Thanh Thị là thật hay giả, chỉ còn cách nói: "Ta ở đây chờ tin tốt lành của muội."

Nhậm Thanh Thị thì lễ rồi đi.

Hồi 8

Huyền Chi Hựu Huyền

Cạch! Cạch! Cạch!"

Tôn Ân đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn nói: "Đạo Phúc vào đi."

Từ Đạo Phúc mở cửa khoang, quỳ xuống kính cẩn thi lễ.

Tôn Ân nói: "Đứng dậy đi!"

Từ Đạo Phúc thả lỏng tay cúi đầu bẩm báo: "Hơn hai tiếng nữa thì thuyền đội sẽ cập bến. Theo tin tức cuối cùng nhận được thì Vương Ngưng Chi vẫn đang niệm chú cầu xin thiên binh thiên tướng đến cứu hần, thủ hạ tướng sỹ nhân tâm phân tán. Chúng ta chỉ cần bày trận bên ngoài thành Cối Kê thì quân thủ thành sẽ sợ đến nổi bỏ thành mà chạy."

Tôn Ân hỏi: "Phải chăng đại tỷ của Tạ Huyền đang ở Cối Kê?"

Từ Đạo Phúc trong lòng không hiểu tại sao Tôn Ân lại quan tâm đến Tạ Đạo Uẩn, phu nhân của Vương Ngưng Chi dường như còn hơn cả thành Cối Kê. Nhưng dù hần có nghi vấn trong lòng, nếu Tôn Ân không nói ra thì hần cũng không dám hỏi. Hần đáp: "Có người thấy Vương phu nhân hôm qua vào thành, đến biệt phủ của Tạ gia ở Cối Kê."

Tôn Ân hài lòng: "Tin tức của người thật linh thông."

Từ Đạo Phúc nói: "Biết người biết ta có quan hệ đến thắng bại. Tuy Vương Ngưng Chi căn bản không có tư cách là đối thủ của đệ tử, nhưng đệ tử vẫn không dám khinh thường hần."

Tôn Ân trầm ngâm một lát, thần sắc phớt qua một tia tiểu ý, thản nhiên hỏi: "Cuộc phản công Biên Hoang tập của Hoang nhân thành bại thế nào?"

Từ Đạo Phúc lắc đầu đáp: "Tin tức cuối cùng nhận được thì Hoang nhân đang tiến quân đến Biên Hoang tập,

chưa biết thắng bại thế nào. Đệ tử cho rằng việc này phải mất vài ngày mới có kết quả."

Tôn Ân điềm đạm nói: "Hoang nhân căn bản không có tư cách thực hiện cuộc chiến bao vây lâu dài. Chúng chỉ có một phương pháp duy nhất là tốc chiến tốc thắng. Vì thế, Hoang nhân thành công hay thất bại chỉ trong một thời gian ngắn là rõ."

Từ Đạo Phúc than: "Nếu quả thật lần này Hoang nhân thành công đoạt lại Biên Hoang tập lần thứ hai thì người hưởng lợi lớn nhất chính là Lưu Dụ."

Tôn Ân ngạc nhiên: "Tại sao không phải là Hoang nhân nào khác mà lại là Lưu Dụ?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Vì sau khi quân ta khởi hành tiến tới Cối Kê thì Thiên Sư mới xuất quan nên Đạo Phúc chưa có cơ hội báo cáo với Thiên Sư. Mấy ngày gần đây, phương Nam có hai câu ca dao lan truyền như lửa cháy, nói cái gì "Lưu Dụ một tiễn chìm Ẩn Long, là lúc thiên thạch rơi xuống đất" làm Lưu Dụ trở thành nhân vật được cho là có thiên mệnh để thay đổi triều đại trong lòng dân chúng. Ảnh hưởng của hai câu ca dao này rất sâu sắc đến mức không thể tính hết được. Đối với Thiên Sư quân chúng ta vô cùng bất lợi."

Tôn Ân kinh ngạc hỏi: "Hai câu ca dao đó muốn nói tới việc gì vậy?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Theo tin đệ tử nghe ngóng được thì liên quân Kinh Châu và Lương Hồ bang viễn chinh đánh quân Hoang nhân tập kết ở Tân Nương hà phía nam Hoài Thủy, không biết thế nào lại bị Hoang nhân phát hiện, khéo léo bố trí cạm bẫy vây hãm. Lưu Dụ bắn một mũi hỏa tiễn lớn đặc chế thiêu chìm chiến thuyền siêu cấp vô địch của Lương Hồ bang là Ẩn Long. Điều mà dao ngôn kích động lòng người dân ngu dốt nhất chính là lúc mũi hỏa tiễn bắn trúng Ẩn Long thì một khối thiên thạch rất lớn từ trên trời rơi xuống khu vực Bạch Vân sơn, tạo ra một đại huyệt động rộng tới mấy chục trượng."

Tôn Ân nghĩ người một lúc, rồi bật cười nói: "Ta có thể đảm bảo Lưu Dụ tuyệt không phải là nhân tuyển gì đó của ông trời đâu."

Từ Đạo Phúc nói: "Chúng ta đương nhiên hiểu rõ đó chỉ là dao ngôn do phía Hoang nhân tạo ra, miễn cưỡng ghép hai sự việc hoàn toàn khác nhau làm một. Nhưng hai việc đó quả là kỳ lạ. Tân đế của Tấn Thất cũng hạ Tội kỷ chiếu nhận lỗi với dân, khiến những người háo sự lại càng mạnh mẽ, làm dao ngôn lan truyền đến mức lòng người hoảng hốt."

Tôn Ân không giải thích thêm tại sao lão lại có thể bảo đảm chuyện đó. Lão lộ thần sắc suy tư, một lát sau nói: "Ta hiểu rõ những nỗi ưu tư của Đạo Phúc. Nếu để Lưu Dụ một lần nữa đoạt lại được Biên Hoang tập thì sẽ làm người ta càng tin tưởng hẳn chính là chân mệnh thiên tử không sai."

Từ Đạo Phúc nói: "Đệ tử có mối lo rất lớn, sau này trên chiến trường phải đối đầu với Lưu Dụ, nếu chúng ta không thể đánh nhanh thắng nhanh hay gặp chút bất lợi, thân phận đặc thù của hần sẽ làm dao động lòng quân ta."

Tôn Ân nhíu mày hỏi: "Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử liệu có cho Lưu Dụ cơ hội cầm quân không?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Đệ tử không thể không lo lắng về mỗi tình huống mà chúng ta có thể gặp phải trong tương lai."

Tôn Ân nói: "Lưu Dụ tuyệt không phải là chân mệnh thiên tử gì cả, chỉ là một phạm phu tục tử giết một cái chết ngay. Nhưng lo lắng của người rất có đạo lý. Khi người người tin tưởng sâu sắc mà không nghi ngờ thì chuyện hoang đường nhất cũng có thể biến thành sự thật. Cứ thế đi! Nếu như Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử cũng thất thủ thì sẽ do ta làm thay. Ài! Chỉ một tên tiểu tướng nhỏ nhoi của Bắc Phủ binh mà lại cần ta ra tay thì hần có thể tự hào rồi."

Lưu Dụ quay về Tập vào lúc hoàng hôn, bị Đồ Phụng Tam chặn lại ở bên ngoài cửa Bắc.

Đồ Phụng Tam nói: "Tối nay chúng ta có thể sẽ không có cơ hội nói chuyện nữa. Mọi người tâm tình cao hứng, Hồng Tử Xuân đã đặt mấy chục chỗ ở Lạc Dương lâu để làm lễ tiễn người. Đồ ăn toàn bộ mang từ Thọ Dương đến. Người chắc chắn sẽ bị chuốc cho say mềm."

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Ta không thể uống rượu được."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Sắc mặt ngươi thật khó coi, phải chăng gặp phải địch nhân? Cứ theo thời gian mà tính thì ngươi ít nhất cũng tiến Yến Phi đi bốn năm chục dặm đường rồi."

Lưu Dụ đặt tay lên vai hắn, cùng sánh vai đi về phía Dĩnh Thủy. Đến bờ sông, hai người ngồi xuống. Lưu Dụ nói: "Có một việc ta luôn muốn nói với ngươi, nhưng đều chưa nói được. Nhân cơ hội này, ta quyết định cho ngươi biết."

Đồ Phụng Tam nhíu mày hỏi: "Việc gì mà nghiêm trọng thế?"

Lưu Dụ cười khổ: "Ta thật không biết coi nó là nghiêm trọng hay không nữa. Ài! Ta tuyệt không phải là chân mệnh thiên tử gì cả. Đó chỉ là một chuyện hiểu lầm mà thôi."

Đồ Phụng Tam cảm thấy hồ đồ: "Ngươi có tin mình là chân mệnh thiên tử hay không tuyệt không quan trọng. Chỉ cần người khác tin thế là được rồi."

Lưu Dụ nói: "Ta không phải muốn nói việc đó. Ta muốn nói là căn bản không có thiên tai do thiên thạch từ trên trời rơi xuống đâu."

Đồ Phụng Tam như lạc trong sương mù nói: "Tối qua, ta và Mộ Dung Chiến đến khu vực Bạch Vân sơn xem qua rồi. Có thể thấy dù dùng tất cả người của Hoang nhân thì trong một đêm cũng không thể đào được một động huyệt lớn như thế. Lại vì dấu vết đất đá và cây cối xung quanh đó bị thiên hỏa thiêu rụi không thể giả mạo được. Sức người căn bản không thể làm được."

Lưu Dụ nói: "Ta thật hy vọng Yến Phi có mặt ở đây để hắn tự giải thích cho ngươi nghe."

Đồ Phụng Tam động dung hỏi: "Có liên quan đến Yến Phi sao?"

Lưu Dụ thuật lại giải thích của Yến Phi. Đồ Phụng Tam nghe không chớp mắt.

Lưu Dụ nói: "Sự thật là như thế. Không hề có thiên thạch từ trên trời rơi xuống nên không có thiên tai hay điềm lành gì cả, hoàn toàn không có quan hệ với ý trời. Chỉ có thể miễn cưỡng so sánh với vụ nổ của một loại hỏa khí siêu cấp mà thôi."

Đồ Phụng Tam trầm giọng hỏi: "Tiên môn phải chăng đã xuất hiện?"

Lưu Dụ trả lời: "Việc này Yến Phi nói không rõ ràng, xem ra lúc đó hắn như đang trong mộng, mơ mơ màng màng, không nói rõ tình hình."

Đồ Phụng Tam cau mày hỏi: "Bất kể Yến Phi và Tôn Ân võ công cao cường đến thế nào, cũng chỉ là người phàm có huyết nhục, làm sao tạo ra được vụ nổ uy lực kinh nhân như thế?"

Lưu Dụ đáp: "Hai người họ đều bị trọng thương. Ni Huệ Huy ngọc nát hương tan."

Đồ Phụng Tam than: "Thiên hạ lại có sự việc kỳ dị như thế ư. Thực làm người ta không thể tin được."

Tiếp đó, hắn thêm hỏi: "Tại sao ngươi lại nói cho ta biết bí mật đó?"

Lưu Dụ nhún vai cười nhẹ: "Vì nói xong ta thấy nhẹ cả người. Khi ta kết minh với Nhậm yêu nữ, đã giấu cả Huyền soái và Yến Phi. Cảm giác giương mắt nói dối bạn bè khiến ta cảm thấy vô cùng thống khổ, đặc biệt đối với một người có thể coi là một nửa là ân sư và một người là hảo huynh đệ vào sinh ra tử với mình. Vì thế ta nghĩ sẽ không tái phạm sai lầm như thế nữa."

Gã lại tiếp: "Ta cũng không muốn ngươi vì coi ta là chủ nhân thật sự có thiên mệnh gì đó mà có phán đoán và quyết định sai lầm."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Ngươi muốn nói phán đoán và quyết định sai lầm nào?"

Lưu Dự đáp: "Ví dụ như vì mù quáng tin tưởng ta là người được ông trời tặng cho Kim bài miễn tử mà theo ta bồi táng thêm một mạng."

Đồ Phụng Tam bật cười: "Phải chăng người định sẽ đem chuyện này nói cho mọi người quen biết?"

Lưu Dự cười khở: "Ta chưa từng nghĩ thế. Giải thích chuyện này vô cùng rắc rối. Theo ta thấy thì Yến Phi muốn càng ít người biết càng tốt. Nhưng ta thực không muốn giấu người."

Đồ Phụng Tam vui mừng nói: "Người cuối cùng cũng thể hiện tố chất của một chân mệnh thiên tử. Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa binh bất yếm trá, việc đó lại tuyệt không phải là do bản thân người tạo ra. Người còn ngại gì nữa?"

Lưu Dự ngạc nhiên: "Dường như người vẫn coi ta là chân mệnh thiên tử sao?"

Đồ Phụng Tam cười: "Có gì khác nhau đâu? Nói ta biết, khi bắn mũi siêu cấp thần tiễn do lão Cơ chế tạo, người có chắc sẽ trúng cột buồm chính của Ấn Long không? Nếu không chuẩn xác như thế thì có thể tạo ra sức tàn phá trí mạng đối với Ấn Long không?"

Lưu Dự đáp: "Chỉ là xảo hợp thôi mà!"

Đồ Phụng Tam nói: "Cái đó gọi là thiên duyên xảo hợp. Lại cho ta biết, Thiên Địa Tâm tam bộ là dị bảo từ thời viễn cổ, bao nhiêu người không thể làm tam bộ hợp nhất. Nhưng lúc Ấn long bị bắn chìm lại phát sinh đại kỳ sự từ cổ chí kim chưa từng có. Nếu bảo những việc đó không phải đã được định ở mệnh trời thì có đánh chết ta cũng không tin."

Lưu Dự cười khở: "Hai việc đó chỉ sợ không xảo diệu đến mức phát sinh cùng một lúc đâu."

Đồ Phụng Tam hỏi lại: "Làm sao người biết là không xảo hợp như thế?"

Lưu Dự há mồm không nói nên lời, không phản bác lại được.

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Ta rất cảm kích người giải thích cho ta biết chuyện đó, cho thấy người coi ta là một chiến hữu và huynh đệ như Yến Phi vậy. Nhưng không có gì có thể làm dao động lòng tin của ta đối với việc người là chân mệnh thiên tử. Mỗi việc đều là sự thật, không ngừng chứng minh người là người được ông trời sủng ái. Trận mưa to gió lớn khi phản công Biên Hoang tập cũng là một minh chứng. Người còn chưa cho ta biết sao sắc mặt người lại trắng bệch khó coi thế. Giống như bị nội thương."

Lưu Dự không còn gì để nói, than: "Chính là vì Yến Phi hiểu rõ cái gì thiên thạch chỉ là giả, lại biết ta không phải là chân mệnh thiên tử người đánh không chết nên mới sợ sau khi ta trở về Bắc Phủ binh sẽ bị người ta hại chết. Vì thế hấn dùng phương thức đặc biệt của hấn cấp cho ta một đạo Kim bài miễn tử. Đây là cách hấn gọi việc đó."

Đồ Phụng Tam vô cùng hứng thú hỏi: "Yến Phi có biện pháp gì?"

Lưu Dự đáp: "Hấn dùng tuyệt thế thần công bản thân cải tạo toàn bộ chân khí trong nội thể ta, từ hậu thiên biến thành tiên thiên."

Đồ Phụng Tam không tin hỏi: "Không thể nào. Các người không đồng thời tẩu hỏa nhập ma mới là lạ."

Lưu Dự giơ tay ra cho hấn nắm, nói: "Trong quá trình đó đúng là trong đất chết tìm cái sống. Nếu Yến Phi thiếu một chút kiên trì, hay ta thiếu lòng tin đối với hấn thì bọn ta không thể qua được cửa quan đó. Sự thật nhãn tiền là bọn ta đã làm được rồi."

Đồ Phụng Tam vận công thăm dò tình trạng kinh mạch trong nội thể gã, bỗng nhiên buông tay ra nói: "Hiện giờ, chân khí trong người người yếu ớt khó dò, nhưng chừng như lại sâu rộng vô biên, quả là không thể tin được. Bây giờ, cảm giác của người thế nào?"

Lưu Dự cười khở: "Khó chịu muốn chết. Chân khí tự nhiên lưu chuyển, tới chỗ nào thì chỗ đó đau đớn như bị kim châm vậy. Nổi thống khổ trong kinh mạch này làm ta không nói rõ ra được, chỉ còn cách im lặng chịu."

đựng. Giống như có người dùng hỏa khí đánh phá lung tung trong cơ thể vậy."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Không kỳ quái tại sao người nói không thể uống rượu được. Sự thống khổ có giảm chút nào không?"

Lưu Dụ trả lời: "Bây giờ tốt hơn nhiều rồi. Khi mới hoàn thành, Yến Phi vì tổn hao chân nguyên quá độ nên suyết chút nữa thì hư thoát, còn ta đau đớn muốn chết. Bọn ta nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, cố gắng hồi phục lại chút ít."

Đồ Phụng Tam hân hoan: "Đúng là phải chúc mừng Lưu gia người. Tình hình dần dần tốt lên chứng tỏ người từng bước tiến vào tình trạng tốt, quen dần đi. Yến Phi dùng tử rất chuẩn không thiếu không thừa, đó đúng là một đạo "Kim bài miễn tử". Thử tượng tượng mà xem, chỉ cần người quay về Bắc Phủ binh, cho địch nhân dùng mọi thủ đoạn nhưng không cách gì đưa người vào tử địa thì ai còn dám nghi ngờ người không phải là chân mệnh thiên tử? Mặt khác, nếu Yến Phi không cảm thấy tình trạng người có thể thành công thì hẳn cũng không dám mạo hiểm cải tạo kinh mạch cho người."

Lưu Dụ đáp: "Người nói làm ta hồ đồ rồi."

Đồ Phụng Tam nói: "Người trong cuộc thì vĩnh viễn không bao giờ hiểu rõ được, chỉ có thể đưa ra phán đoán xác nhận chuyện đó chính xác, đợi thực tế trong tương lai chứng minh. Không cần suy nghĩ lung tung đâu. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Dù tính toán ngàn vạn lần cũng không bằng được thiên tính. Ta và người đều chỉ có một con đường để đi, đó là bỏ hết sinh tử thành bại ra ngoài, tận hết sức mình là không uổng kiếp làm người rồi. Ta quả thực hoài nghi Yến Phi đã nhìn thấy Tiên môn, chỉ là không dám nói ra thôi."

Lưu Dụ nói: "Nhưng Yến Phi và Tôn Ân vẫn còn trong nhân thế. Đó chính là sự thật không nghi ngờ gì nữa."

Đồ Phụng Tam nói: "Đó là việc huyền bí quỷ dị. Ta không muốn phí công suy nghĩ nữa. Xem tình hình bây giờ của người thật không phù hợp để quay về Biên Hoang tập. Nếu không sẽ phải không ngừng nói dối các huynh đệ của mình đúng không? Ha ha!"

Lưu Dụ cười khổ: "Người lại còn cười ta nữa."

Đồ Phụng Tam cười: "Chỉ vì tâm tình ta quá tốt nên không nhịn được phải cười to. Người không tiện trường đồ bạt thiệp quay về Quảng Lăng. Ta về mời đại tiểu thư phái thuyền đưa người đi được không? Đối với những người khác thì để ta lo cho. Không có người thì bọn họ cũng không mất hứng đâu. Cũng tiện dịp để người tự mình nói lời chia tay với đại tiểu thư."

Lưu Dụ hỏi: "Người từng nói sẽ an bày để ta gặp Ân Trọng kham và Dương Toàn Kỳ. Việc này làm thế nào?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Thời cơ vẫn chưa đến. Việc đó tạm thời do đích thân ta đi xử lý. Sau khi người về Quảng Lăng, ngàn vạn lần không nên khinh cử vọng động. Bất kể Lưu Lao Chi bất nhân độc ác như nào đối với người cũng phải nghiêng răng mà chịu. Đến khi Biên Hoang tập hồi phục lại sự hưng vượng, lại trở thành trung tâm vận chuyển mậu dịch hai miền Nam Bắc thì người sẽ có vốn để tranh đấu với địch. Nếu không thì dù cho người lập tức trở thành đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh, nhưng lại thiếu sự hậu thuẫn của một lực lượng kinh tế lớn mạnh thì vẫn không thể đấu lại Tư Mã Đạo Tử và Hoàn Huyền."

Lưu Dụ gật đầu: "Ta rõ rồi. Người có thể thông tri cho đại tiểu thư để ta và nàng gặp nhau nói vài câu, nhưng không cần nàng phái thuyền đưa ta về Quảng Lăng đâu. Đường trở về Quảng Lăng chính là thời gian tu hành quan trọng đầu tiên đối với võ công của ta, làm ta trong một thời gian ngắn nhất nắm được Kim bài miễn tử của Yến Phi, xem xem có thể tạo đột phá về mặt đạo pháp hay không."

Đồ Phụng Tam đồng ý: "Chúc người thành công. Người cứ ở yên đây, ta về kêu đại tiểu thư đến gặp người. Nhớ kỹ, tạm thời ngàn vạn lần không nên thay đổi quan hệ bạn bè hiện nay với đại tiểu thư. Nếu không sẽ xuất hiện biến hoá khó lường đó."

Đồ Phụng Tam đi rồi, Lưu Dụ trong lòng cười khổ. Hào cảm của Giang Văn Thanh đối với mình lộ liễu ai cũng thấy. Minh đối với nàng lại có cảm giác vi diệu giữa nam và nữ. Khi chia tay, gã có thể lấy cái tâm cứng rắn, không nói vài câu thân mật có thể làm nàng thoải mái được không?

Hồi 9

Địa Thế Bất Bại

Yến Phi đứng ở bờ nam Tứ Thủy, quan sát khu bình nguyên hoang dã bên bờ đối diện.

Dòng Tứ Thủy là giới tuyến thiên nhiên phân cách Biên Hoang và trời đất bên ngoài, đối với chàng có ý nghĩa sâu sắc không gì so sánh được. Hơn năm mươi ngày trước, chàng vượt sông trở lại Biên Hoang, trải qua biến hoá nghiêng trời lệch đất, mất Biên Hoang tập, chàng rơi vào giai đoạn thất vọng nhất trong cuộc đời. Nhưng cũng trong thời khắc đó, chàng đã làm ra một thần thoại của võ lâm, trong thế yếu tuyệt đối lại chém chết Trúc Pháp Khánh, hoàn thành lời hứa đối với Tạ An, lại làm xoay chuyển cả cục diện, mở ra con đường hướng tới thắng lợi đoạt lại Biên Hoang tập lần thứ hai.

Bây giờ, tất cả đã nằm trong tay chàng. Cảm giác thống khổ và khoái lạc trong đó thật khó nói nên lời.

Mỗi một Hoang nhân đều có cảm thụ sâu sắc giống nhau, đều trân trọng những thành quả trước mắt.

Yến Phi không phải là Yến Phi của lần trước theo bờ bên kia trở về Biên Hoang tập nữa. Bí mật Tiên môn làm chàng có thể nghiệm hoàn toàn khác trước đối với sinh mệnh cho tới ái tình.

Đứng trước con sông đang cuộn cuộn chảy, chàng vô cùng cảm khái.

Yến Phi hú dài một tiếng, phát tiết hết hào tình tráng khí trong lòng. Tiếp đó, chàng ném một khúc cây nhỏ xuống dòng sông rồi tà tà vọt mình đi. Khi thân hình gần đáp xuống mặt nước thì mũi chân điểm vào khúc cây nhỏ đang nổi bông bênh trên mặt nước, tá lực vọt sang bờ bên kia, và biến mất trong vùng hoang dã đen tối xa xa.

Lưu Dụ mở mắt ra, liền thấy hình bóng xinh đẹp của Giang Văn Thanh xuất hiện trước mặt. Nàng đang chạy nhanh về phía gã, trên vai đeo một bao hành lý nhỏ.

Gã cảm thấy niềm hạnh phúc được gặp giai nhân trong đêm bên bờ Dĩnh Thủy, lại không thể không áp chế tình cảm đó xuống. Trong lòng mâu thuẫn vô cùng khó chịu.

Phải chăng lời khuyên chân thành của Đồ Phụng Tam có đạo lý? Gã quả thực không rõ. Nhưng bản thân gã có một cảm giác trong thời khắc trở về Bắc Phủ binh, gã không thể có thêm một gánh nặng tình cảm. Kết cục vô cùng khuất nhục của Vương Đạm Chân vẫn còn để lại vết thương sâu sắc không thể xóa mờ trong lòng gã.

Lưu Dụ đứng lên gọi: "Văn Thanh!"

Giang Văn Thanh dừng lại trước mặt gã, chỉ thêm nửa bước nữa là nàng đã ngã nhào vào lòng gã. Không biết là do phải chạy gấp tới đây hay là do tâm tình nàng có chút khấn trương mà bộ ngực nàng phập phồng không ngớt. Nàng lộ vẻ hờn giận, ngửa mặt nhìn gã hỏi: "Tại sao bỗng nhiên lại phải ra đi. Ở lại một đêm không được sao? Ồi!"

Lưu Dụ chợt phát hiện tay phải mình đã nắm lấy bờ vai thơm của nàng. Chỗ tay gã nắm vào là thân thể mềm mại như không xương đầy nữ tính. Da thịt nàng tươi trẻ và căng tràn sức sống. Hơi thở thanh xuân từ phía nàng phả tới.

Lưu Dụ ghé miệng sát vành tai tròn tròn xinh xắn của nàng, thấp giọng hỏi: "Chúng ta đến bờ sông ngồi nói chuyện được không?"

Giang Văn Thanh cúi mặt, lộ vẻ thẹn thùng đầy nữ tính, khẽ gạt đầu ra hiệu đồng ý. Bộ dạng nàng lúc này thật làm người ta không tưởng nổi nàng là chủ nhân của một bang hội.

Lưu Dụ buông tay ra, dẫn nàng đến bên bờ sông ngồi xuống. Hai người vai kề vai ngồi nhìn dòng Dĩnh Thủy đang chảy qua trước mặt.

Gió xuân từ bờ bên kia nhẹ nhàng thổi tới làm y phục hai người nhẹ nhàng lay động.

Lưu Dụ nói: "Lần này ta về Quảng Lăng, cát hung khó đoán. Văn Thanh cần cẩn thận bảo trọng, đề phòng thủ đoạn ti bỉ của địch nhân."

Giang Văn Thanh quay sang nhìn gã, hân hoan nói: "Chàng phúc lớn mệnh lớn mà! Không ai có thể làm phiền chàng. Hơn nữa, trong Bắc Phủ binh có rất nhiều huynh đệ theo chàng."

Lưu Dụ trầm nghĩ Giang Văn Thanh tin tưởng sâu sắc không nghi ngờ rằng mình là chân mệnh thiên tử. Vì thế, gã không thể để nàng hiểu rõ "chân tướng", khỏi làm nàng phải lo lắng.

Gã đáp: "Hy vọng là như thế! Sau khi ta đi rồi, Văn Thanh nên hợp tác cho tốt với Đồ Phụng Tam. Hắn là người có thể tin tưởng tuyệt đối."

Giang Văn Thanh cười: "Việc Lưu gia phân phó, Văn Thanh không dám không tuân theo. Bọn ta sẽ thông qua quan hệ với Khổng lão đại để duy trì liên hệ mật thiết với chàng. Nếu quả chàng không thể làm gì ở Bắc Phủ binh thì hãy quay về Biên Hoang nhé! Đường đi tuyệt không chỉ có một."

Lưu Dụ trầm giọng: "Ta hoặc bị người hại chết, hoặc thành lãnh tụ tối cao của Bắc Phủ binh, căn bản không có con đường thứ hai. Nếu không chỉ còn cách ngồi chờ chết ở Biên Hoang tập, hoàn toàn mất hết sự năng động tự chủ của mình."

Giang Văn Thanh cúi đầu không nói.

Lưu Dụ nói: "Chúng ta cách trở hai nơi, vạn nhất khi có việc thì nước xa không cứu được lửa gần. Nhưng nàng có thể giúp ta một tay, tăng thêm thanh thế cho ta."

Giang Văn Thanh vui mừng hỏi: "Văn Thanh có thể làm được gì cho Lưu gia?"

Lưu Dụ đáp: "Đó là việc kết thành quan hệ bạn bè làm ăn mật thiết với Khổng lão đại. Biên Hoang tập vẫn cần một thời gian mới có thể hồi phục lại được. May là chúng ta đoạt được một số lớn chiến mã thượng đẳng từ tay địch nhân. Phương Nam chỗ nào cũng thiếu thốn chiến mã. Chúng ta có thể dùng nó để tranh thủ tình cảm của Khổng lão đại, cung cấp chiến mã với giá chỉ bằng một nửa cho Khổng lão đại như lần trước, để lão thu được lợi lớn thì tự nhiên lão sẽ hiểu chúng ta là những người luôn giữ chữ tín và trọng tình trọng nghĩa trong giao dịch. Khổng lão đại là cường hào một phương quan hệ mật thiết với Bắc Phủ binh. Nếu lão hoàn toàn đứng về phía ta thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới thành bại của ta."

Giang Văn Thanh đáp: "Tình hình Biên Hoang tập bây giờ khác rồi. Tất cả đều phải được hội nghị đồng ý mới có thể bán một phần chiến mã với giá ưu đãi cho Khổng lão đại được."

Lưu Dụ đáp: "Nàng và Trình công, lão Phí chiếm ba ghế rồi. Chỉ cần nàng cho Đồ Phụng Tam biết đó là ý kiến của ta thì hắn sẽ phụ trách việc thuyết phục những thành viên khác. Mọi người đều là người hiểu biết, sẽ nghĩ cho đại cục. Việc đó có thể dễ dàng thông qua."

Giang Văn Thanh tinh nghịch nói: "Đúng! Ý tứ của Lưu gia, ai dám chống lại đây?"

Lưu Dụ cười khổ: "Nàng không cần gọi ta là Lưu gia nữa, làm ta cảm thấy không được thoải mái."

Giang Văn Thanh yêu kiều cười phì một tiếng, hỏi: "Người ta gọi Lưu gia là gì đây? Chẳng lẽ lại như lúc mới quen, cứ Lưu huynh nọ Lưu huynh kia ư?"

Lưu Dụ cảm thấy tim mình đập mạnh. Khi Giang Văn Thanh lộ vẻ kiều mỵ của nữ nhân quả thực có sức hấp dẫn gã rất lớn. Chỉ cần là nam nhân, ngắm nhìn bộ dạng yêu kiều của nàng lúc này ai có thể không bấn loạn?

Gã lại nhớ lại tình cảnh cảm động khi lần đầu tiên gặp Vương Đạm Chân ở Tạ phủ. Khi đó, Vương Đạm Chân đối với gã cao không thể với tới, chỉ có thể từ xa ngắm nhìn, lại không thể lộ ra chút ý ngưỡng mộ nào làm nàng coi thường mình và cười Lưu Dụ gã là kẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Lúc đó gã không thể ngờ mình cùng với thiên chi kiều nữ của cao môn đại tộc Kiến Khang đó lại phát triển thành một mối tình đau khổ có kết cục thê thảm như thế.

Nghĩ đến đây, trong lòng gã đau đớn vô cùng.

Giang Văn Thanh thúc giục gã: "Mau nói đi! Gọi chàng là gì thì được đây?"

Lưu Dụ áp chế nỗi đau đớn trong lòng xuống, đáp: "Gọi ta là Lưu đại ca được không?"

Giang Văn Thanh lộ vẻ then thùng cúi gằm mặt xuống, thở thê khẽ gọi: "Lưu đại ca!"

Một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đầu Lưu Dụ. Trái tim gã suýt tan chảy, không nói nên lời. Nếu thế mà còn chưa biết tình ý của Giang Văn Thanh đối với mình thì gã sau này không thể sống trong tình trường được nữa.

Giang Văn Thanh lại nhìn gã, ôn nhu hỏi: "Tại sao chàng không nói gì? Ta gọi khó nghe lắm sao?"

Lưu Dụ đáp: "Đương nhiên rất dễ nghe", rồi gã lộ vẻ lúng túng hỏi: "Nàng còn nhớ tình cảnh ngày đó khi hai ta cùng nhau chạy trốn về Thọ Dương rồi bỗng nghe tin Yến Phi chém chết Trúc Pháp Khánh không?"

Giang Văn Thanh nhớ lại chuyện xưa, đáp: "Ta có chút bối rối đối với những chuyện phát sinh trong quá khứ. Tưởng chừng như hôm qua bị người ta đoạt mất Biên Hoang tập, hôm nay lại đoạt lại về tay mình. Cảm giác cực kỳ cổ quái."

Lưu Dụ trầm giọng: "Ký ức con người quả thật rất thần kỳ. Có những việc nàng sẽ ghi nhớ sâu sắc rõ ràng, nhưng có những việc lại dần dần quên lãng. Nhưng những việc phát sinh trước đây đã thành quá khứ, quan trọng nhất là làm sao nắm cho chắc tương lai của chúng ta. Con đường đó tuyệt không dễ dàng, nhưng chúng ta sẽ nắm tay nhau từng bước từng bước tiến lên, không một ai có thể cản trở chúng ta được."

Nói xong, gã đứng dậy.

Giang Văn Thanh đứng lên theo, đôi mắt xinh đẹp long lanh trong bóng đêm. Nàng trân trọng đeo bao hành lý nhỏ lên vai gã, dịu dàng thốt: "Chàng hãy sống để về đây gặp ta. Nếu không có chàng, ta sẽ mất hết lòng tin và đầu chí."

Hai tay Lưu Dụ nắm chặt hai vai nàng, nhìn sâu vào trong mắt nàng nói: "Sẽ có một ngày Đại Giang bang trùng chấn thanh uy."

Nói xong gã phi thân đi mất.

Thác Bạt Khuê và một toán tướng lĩnh thân binh, dưới ánh nắng ấm áp đang giục ngựa chạy lên một khu núi cao phía đông nam Thịnh Nhạc, phóng mắt nhìn quanh.

Thân binh tản ra bốn phía để phòng thủ. Theo hấn lên núi chỉ toàn là đại tướng và mưu thần mà hấn tin cậy nhất trong đó có Trường Tôn Tung, Thúc Tôn Phổ Lạc, Trương Cỗn, Hứa Khiêm và Trường Tôn Đạo Sinh.

Thác Bạt Khuê hỏi: "Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?"

Trường Tôn Tung đáp: "Tất cả đã chuẩn bị xong rồi, tùy lúc có thể khởi hành. Xin tộc chủ cho biết lần này chúng ta đi đâu?"

Thác Bạt Khuê không trả lời hấn, cười nhẹ: "Nếu đổi ta là người Hán, biết rõ không dùng chiêu đó thì không được, nhưng cũng không thể bỏ vì đất đai của chúng chính là tài phú của chúng. Người có thể đi, nhưng đất đai thì không thể di chuyển được. Vì thế, cho tới nay, Thác Bạt tộc của chúng ta vẫn chưa thoát khỏi phương thức sinh hoạt di cư. Nói đi là đi, hôm sau là có thể di chuyển rồi."

Mọi người gật đầu khen phải.

Rõ ràng tâm tình Thác Bạt Khuê cực tốt, cười nói oang oang: "Ta chưa từng nói lần này sẽ đi đâu vì Thác Bạt

tộc chúng ta vẫn trong tình trạng liên minh giữa các bộ lạc. Những tù trưởng khác bề ngoài thì coi ta là chủ nhân của Thác Bạt tộc, nhưng dưới sự uy hiếp của Mộ Dung Thủy, không thể đảm bảo không có ai đó bán đứng chúng ta. Vì thế trước khi tiến vào đại thảo nguyên thì hành tung phải đảm bảo bí mật. Lúc đầu phải chia thành nhiều lộ mà tiến, làm người khác không thể hiểu rõ điểm đến của chúng ta. Sau khi tiến vào đại thảo nguyên rộng lớn vô biên rồi thì chúng ta sẽ không còn sợ bị đuổi theo hoặc bị phục kích nữa. Hà! hiện nay, ở Tái Bắc ai dám đến khiêu chiến Thác Bạt Khuê ta?"

Mọi người lại hò reo hưởng ứng.

Thác Bạt Khuê hô hô cười rộ, khí phách ngạo nghễ thiên hạ, điềm nhiên nói: "Sau khi qua giờ Ngọ, chúng ta lập tức khởi trình. Điểm đến là thảo nguyên Sắc Lặc phía đông bắc Thịnh Nhạc."

Trưởng Tôn Đạo Sinh ngạc nhiên: "Thảo nguyên Sắc Lặc cách Thịnh Nhạc hơn ngàn dặm, không sợ xa quá sao?"

Thác Bạt Khuê ung dung trả lời: "Chỉ có như thế thì Mộ Dung Bảo dù có tám vạn tinh kỵ cũng hoàn toàn không có cách nào tìm được chủ lực của chúng ta. Lúc đó thì hắn không thể tiến nhưng lại không muốn lùi. Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan đó, chính tay Thác Bạt Khuê ta sẽ xuất thủ dâng lên hắn một đại lễ diện kiến."

Trương Cỗn không hiểu hỏi: "Tộc chủ chẳng phải đã nhiều lần nói qua đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể làm lung lay căn cơ của Đại Yên sao? Nếu quả Mộ Dung Bảo biết khó mà lui, tiện đường thu phục Bình Thành và Nhạn Môn thì chúng ta sẽ mất cơ hội tốt ngàn năm có một sao?"

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Trong số hai vạn rưỡi chiến sỹ của chúng ta chỉ lưu lại hai ngàn người ở đó, nhưng hai ngàn người này là chiến sỹ tinh nhuệ nhất của chúng ta, toàn là cao thủ nhất đẳng về kỵ xạ và thân kinh bách chiến. Người nào cũng có thể lấy một địch mười."

Lần này thì Thúc Tôn Phổ Lạc nghe xong nhíu mày, không hiểu hỏi: "Bất kể là hai ngàn người đó kiêu dũng thiện chiến thế nào, nhưng địch nhân tinh binh tướng giỏi, nhân số lại nhiều hơn vài chục lần. Chúng ta tối đa cũng chỉ quấy rối địch nhân mà thôi. Chỉ sai sót một chút là toàn quân mất hết. Xin tộc chủ nghĩ lại."

Thác Bạt Khuê cười nhẹ: "Đó chỉ là một bộ phận nhỏ trong tổng thể sách lược tác chiến của ta. Hai ngàn chiến sỹ đó tuyệt không cần khiêu chiến tám vạn đại quân Mộ Dung Bảo, mà chỉ cần đùa giỡn với cái tên ngu xuẩn Mộ Dung Bảo tự đại hiểu thắng đó, đồng thời giám thị địch nhân. Cánh quân đó sẽ do ta tự thân chỉ huy, di chuyển linh hoạt. Ta sẽ cho Mộ Dung Bảo ném mũi lún sâu vào đất địch như thế nào."

Hắn lại tiếp: "Lần này số tộc nhân tạm thời tránh lên phía bắc đạt mười vạn, súc vật hơn trăm vạn con, cần có đủ binh lực bảo vệ tránh người khác thừa cơ. Đặc biệt phải phòng ngừa người Nhu Nhiên đánh lén và cướp bóc. Việc này giao cho Trưởng Tôn Tung chỉ huy, dẫn theo hai vạn ba ngàn chiến sỹ, chịu trách nhiệm nặng nề đảm bảo an toàn trên đường."

Trưởng Tôn Tung lộ vẻ chán nản đáp ứng. Chỉ nhìn thần sắc hắn là biết trong lòng hắn không được thoải mái.

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Tất cả chỉ là kế mê hoặc địch, làm Mộ Dung Bảo lầm tưởng chúng ta trốn tránh mà không dám đánh. Thật ra, lực lượng bộ chủ lực đó tuy ở xa ngàn dặm, nhưng chỉ cần mỗi ngày thay ngựa ba lần là có thể quay trở lại trong vòng ba ngày, vẫn không mất khả năng tác chiến. Khi Mộ Dung Bảo không chịu đựng nổi, lộ ý lui binh chính là cơ hội tốt để chúng ta ngày đêm không nghỉ quay trở lại. Hà! Các người nghĩ ta sẽ tha cho Mộ Dung Bảo sao?"

Chúng tướng nghe xong tinh thần đại chấn, lúc này mới biết Thác Bạt Khuê đã định ra một sách lược tác chiến hoàn chỉnh.

Thác Bạt Khuê lại phân phó Trương Cỗn: "Người phụ trách nhiệm vụ dùng phong hỏa truyền tin tức đi ngàn dặm. Khi thấy khói bốc lên là biết thời gian bọn ta phản kích đã tới."

Chúng tướng dạ to vâng lệnh, sỹ khí đại chấn.

Kế này của Thác Bạt Khuê quả là không có chỗ hở để đánh vào. Mộ Dung Bảo lao sư viễn chinh, lại không tìm thấy chủ lực địch nhân, không thể mãi mãi đóng quân ở đó, tiêu hao thời gian và lương thảo. Khi hấn lui binh, vì sai lầm cho rằng đại quân chủ lực của Thác Bạt tộc vẫn còn ở xa ngoài ngàn dặm sẽ sơ hở không đề phòng. Hơn nữa, lúc lui binh thì quân tâm phân tán, người nào cũng muốn mau chóng quay về, đúng là thời cơ tốt nhất để đánh phá chúng.

Thật ra, quân đội của Thác Bạt tộc đứng vào thế bất bại. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là để cho Mộ Dung Bảo và người của hấn an nhiên quay về, lấy lại hai đại trọng trấn là Bình Thành và Nhạn Môn.

Hứa Khiêm hỏi: "Chúng ta xử trí Thịnh Nhạc thế nào?"

Thác Bạt Khuê thần nhiên nói: "Đốt cháy hết đi."

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Thác Bạt Khuê nói: "Dưới tình hình đó, Thịnh Nhạc còn có thể giữ được sao? Cứ cho rằng chúng ta dùng cách tiêu thổ thì khi Mộ Dung Bảo lui binh cũng sẽ hủy diệt nó đi để tiết hận. Hiện giờ là lúc Mộ Dung Bảo từ xa tới, thấy Thịnh Nhạc chỉ là một toà thành hoang phế, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình. Thủ hạ tướng sỹ cảm thấy thất vọng. Để đạt mục đích nêu trên, hủy đi Thịnh Nhạc coi như cái giá phải trả, thật ra vẫn là dùng hết giá trị của nó, đạt được giá trị tuyệt đối."

Mọi người nghe xong thấy chấn động kinh hãi. Thủ đoạn của Thác Bạt Khuê quả nằm ngoài suy nghĩ của con người, quỷ bí kỳ dị khó lường.

Hai mắt Thác Bạt Khuê thần quang lấp lánh, mục quang nhìn về phía Đại Hà đang cuộn chảy xa xa phía tây nam, trầm giọng nói: "Sau khi đánh bại Mộ Dung Bảo thì có thể tiến thẳng về Bình Thành, uy hiếp Trung Sơn. Mộ Dung Thùy không còn cách nào khác, phải tự thân xuất chinh đến đối phó chúng ta."

Tiếp đó hấn cười lãnh khốc nói: "Sông có khúc, người có lúc, Mộ Dung Thùy sẽ phát giác hấn đã mất cơ hội đánh bại chúng ta. Hà! Chỉ cần Mộ Dung Thùy nuốt hận trong tay ta thì ở phương Bắc còn ai dám đối đầu với Thác Bạt Khuê ta nữa?"

Hấn lại hỏi: "Có tin tức của Biên Hoang tập chưa?"

Trương Cồn đáp: "Tin cuối cùng nhận được là đại quân Hoang nhân chia binh nhiều lộ tiến tới Biên Hoang tập. Chiến sự vẫn đang nóng bỏng."

Thác Bạt Khuê chậm chậm lắc đầu: "Thắng bại chắc đã rõ rồi. Hoang nhân căn bản không thể có năng lực đánh một trận lâu dài, sẽ chỉ là cuộc chiến một đêm một ngày. Ta hiểu rõ Lưu Dự là người thế nào, thêm vào hảo huynh đệ Yến Phi của ta tương trợ hấn. Mới đây, họ đã có thể đại phá liên quân Kinh Châu và Lương Hồ nhanh như chớp, thì họ cũng sẽ có bản lĩnh dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai để thu phục Biên Hoang tập, dạy cho hai cái tên tiểu nhân vô tri chỉ dựa vào oai cha là Điều Hưng và Mộ Dung Lân một trận đích đáng."

Mọi người im lặng không nói.

Biên Hoang tập có liên quan mật thiết với sự tồn vong và thành bại của bọn họ. Nếu như Biên Hoang tập trường kỳ rơi vào tay Mộ Dung Thùy thì kể cả họ có thể đánh bại Mộ Dung Bảo, nhưng vì mất sự chi trì của Biên Hoang tập ở nhiều phương diện, mất khả năng tiền hậu giáp kích thì thành quả của họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Thác Bạt Khuê thở ra một hơi, vui vẻ nói: "Nếu như ta đoán không sai, lúc này Yến Phi đang trên đường đến đây. Rất mau thôi, ta có thể cùng với hảo huynh đệ của ta kề vai tác chiến rồi."

Mọi người không biết nên đáp lời hấn thế nào vì Yến Phi có thể lập tức đến đây hay không phải xem xem Hoang nhân có thể như Thác Bạt Khuê đã hình dung, trong một thời gian ngắn một ngày một đêm sáng tạo kỳ tích, đoạt lại được Biên Hoang tập không.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt nhìn trời, trong lòng vô cùng kích động.

Cuộc chiến tranh này tiêu biểu cho một cuộc tranh giành đẫm máu vô cùng quan trọng giữa các bộ tộc Tiên Ti. Vào cuối thời Đông Hán, người Tiên Ti di chuyển đến nơi ở cũ của người Hung Nô là thảo nguyên phía nam đại sa mạc, dần dần hình thành một liên minh bộ lạc lớn mạnh. Các bộ lạc bất đồng đó kết hợp, ly khai không nhất định, sự phát triển riêng có chỗ khác nhau. Đất đai của bộ tộc Mộ Dung ở gần Liêu Đông và U Châu, tiếp thu ảnh hưởng của văn hoá Hán rất sớm, là bộ lạc đầu tiên vượt lên, lập ra Yên quốc vào thời kỳ đầu Đông Tấn. Cuối cùng, tuy vì Phù Kiên mà sức mạnh giảm sút, nhưng thế lực vẫn tồn tại. Đế Quốc Phù Tần tan rã, hai nhánh thế lực của bộ tộc Mộ Dung lập tức quật khởi. Đấu tranh giữa Mộ Dung Thùy và Mộ Dung Vĩnh hiện nay chính là để giải quyết vấn đề ai là chủ nhân của Mộ Dung Tiên Ti tộc.

Tổ tiên của bộ lạc Thác Bạt nằm ngoài bộ lạc Mộ Dung, là một thế lực lớn nhất ngoài Tiên Ti tộc. Đến khi tổ phụ Thác Bạt Khuê là Thập Dực Kiên tại vị, kiến lập đại quốc, uy nhiếp miền Tái ngoại.

Nhưng cho đến tận ngày nay, bộ lạc Thác Bạt và các bộ lạc Tiên Ti lân cận vẫn ở trạng thái kết minh rời rạc. Tuy lúc mà bộ lạc hữu hảo bỗng nhiên biến thành thù địch.

Nhưng nếu như có thể đánh bại Mộ Dung Bảo thì toàn bộ tình hình sẽ thay đổi. Khi đó, Thác Bạt Khuê sẽ không còn mối lo đằng sau nữa, có thể vượt qua Trường Thành, lấy Bình Thành và Nhạn Môn làm căn cứ để triển khai đại nghiệp tranh bá Trung Nguyên, toàn lực cùng Mộ Dung Thùy quyết một trận tử chiến để định ra ai là chủ nhân phương Bắc.

Hồi 10

Quan Quang Đại Nghiệp

Sáng sớm ngày thứ năm sau khi giành lại Biên Hoang tập.

Bên trong tiểu điểm "Bánh bao lão Vương" mới mở lại đối diện Đệ nhất lâu, Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn vừa ăn bánh bao lão Vương tinh chế vừa thương lượng đại kế xâm nhập Lương Hồ.

Nguyên liệu lão Vương làm bánh bao mới vừa được chia, dưới sự đồng ý nhất trí của thành viên nghị hội, Hoang nhân được chia đều toàn bộ lương thực địch nhân lưu lại ở tiểu Kiến Khang. Người người đều hết sức vui mừng bởi vì ít nhất trong ba, bốn tháng tới không cần lo lắng về sinh kế.

Nghị hội cũng quyết định làm theo đề nghị Lưu Dự bán toàn bộ gần bảy ngàn con chiến mã với nửa giá tiền cho Khổng lão đại, để lão thừa dịp phương Nam đang rất cần chiến mã kiếm một món tiền lớn. Do chiến mã vốn của quân Diêu Hưng và Mộ Dung Lân được Hoang nhân liều mạng cướp về, nên số ngân lượng bán ngựa cũng chia đều ra dùng khao thưởng ba quân, càng bộc lộ tác phong không vụ lợi của tân Biên Hoang tập, để người người có vốn làm lại nghề cũ.

Lương thực, dầu muối được chia của Cao Ngạn và Bàng Nghĩa toàn bộ đưa vào kho cửa hàng lão Vương, ngày ba bữa do lão Vương trung hậu cung ứng, chỉ cần trả chút phí ăn uống.

Hai người bàn luận vẫn chưa đi vào chính đề, bỗng cao thủ chế đèn Tra Trọng Tín vội vã đi tới nói: "Cuối cùng tìm được Trác lão và Cao gia, ta còn tưởng các vị đến tham dự lễ khai trương hôm nay của Hồi Hồi lâu, làm phí công một chuyến."

Cao Ngạn cười: "Ngồi đi! Ăn gì chưa? Có điều lão không phải là Trác lão mà là Trác phong tử hoặc Trác danh sĩ, và bất luận phong tử hay danh sĩ đều không đáng kính làm lão. Ta càng không phải Cao gia con mẹ gì đó mà là Cao tiểu tử hay phu quân tương lai của Tiểu Bạch Nhạn. Khả khả..."

Tra Trọng Tín trợn trắng mắt nhìn Cao Ngạn, á khẩu vô ngôn mắc cỡ ngồi xuống.

Trác Cuồng Sinh hai mắt đảo một vòng nói: "Đừng quên lần này ngươi có được như sở nguyện hay bại trận tình trường đều phải xem tâm tình lão tử ta, ngươi dám không tôn kính ta à?"

Cao Ngạn giật mình vội cười cầu tài: "Ta chỉ nói đùa cho có không khí, Trác lão danh sĩ đại nhân, lão nhân gia người người giận."

Xoay qua phía Tra Trọng Tín, lập tức ra oai nói: "Có việc gì mau bẩm báo, bọn ta còn có việc quan trọng cần thương lượng."

Tra Trọng Tín chưa nói gương mặt đã đỏ lên, thần sắc gương gạo khó mở miệng, nói ấp úng: "Việc là như vậy, ta muốn tìm chỗ trong Dạ Oa Tử mở tiệm chuyên bán đèn."

Cao Ngạn nhíu mày: "Lâu phòng của Dạ Oa Tử đều thuộc về các đại bang hội và cường hào, tiền thuê cũng không rẻ chút nào, sao ngươi không đến quảng trường Cổ Chung lâu bày một gian hàng rong có lợi hơn? Ngươi có vốn không?"

Tra Trọng Tín cười khỏ: "Trong túi ta không có tới nửa tiền ¹ mới tìm ân công người giúp đỡ. A! Ta nên nói sao nhỉ? Ta thấy đám người tham quan sẽ mang lại sanh ý cho ta, chỉ cần Trác quán chủ chịu tuyên truyền giùm ta chút là ta tin chắc vụ làm ăn này sẽ phát đạt."

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn nói: "Tiểu tử giỏi! Có đầu óc làm ăn, tiệm đèn lão Tra của người khẳng định buôn bán ngon lành."

Cao Ngạn cầm một cái bánh bao cho vào miệng, vừa nói mập mờ không rõ: "Biên Hoang tập còn thiếu tiệm bán đèn à? Theo ta thấy chuyên bán dầu thắp còn tạm tạm, bây giờ Biên Hoang tập thiếu nhất lại là dầu thắp. Hô hô..."

Trác Cuồng Sinh liếc gã mắng: "Thật không biết người ngu như thế... Con bà nó! Đèn của tiểu Tra là đèn bình thường sao, Tẩu Mã đang do hấn chế tác là vật định tình của tiểu Phi và Thiên Thiên tiểu thư chúng ta. Lần này chúng ta phản công Biên Hoang tập, hấn nghiên cứu ra thải sắc đại vụ đăng ² càng lập được kỳ công, chỉ cần ta cho hai đoạn truyền kỳ về đèn này vào thuyết thư, bảo đảm đèn tiểu Tra bán đắt hàng, ai không mua về làm kỷ niệm sao được xem đã đi đến Biên Hoang? Vật liệu cần dùng loại tốt nhất và giá tiền càng không thể mập mờ, càng đắt càng tốt, nếu không sao biểu lộ được giá trị. Con bà nó, nhớ trên đèn cần phải có hàng chữ "Đăng vương Biên Hoang tập Tra Trọng Tín kính chế", như thế mới có giá trị kỷ niệm."

Tra Trọng Tín mừng phát cuồng nói: "Hiếm khi được Trác quán chủ tán thưởng, ta ..."

Cao Ngạn cũng trở nên hưng phấn ngắt lời hấn: "Đúng! Đúng! Là ta cả ngày nhớ Tiểu Bạch Nhạn, nhớ đến thần hồn điên đảo, não cân nhất thời không nghĩ tới. Cha người! Hình vẽ trên đèn không thể toàn là loại uyên ương hỷ thủy, long phượng, hán hán diềm lành gì gì đó, mà phải là Biên Hoang chi chiến, bạch vân thiên khanh ³ nhân vật nổi tiếng như Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Kỳ Thiên Thiên, những đề tài nóng bỏng có giá trị kỷ niệm. Chỉ cần báo người dẫn đoàn một tiếng và cho hấn chút đỉnh, khẳng định người tham quan đến Biên Hoang ai ai cũng mua về vài chiếc đèn tặng người quen hay làm gì cũng được, có bao nhiêu bán hết bấy nhiêu sẽ khiến con mẹ nó cung không đủ cầu."

Tra Trọng Tín hứng phần gãi gãi đầu nói: "Tiệm đó, hắc! Tiệm của ta ..."

Trác Cuồng Sinh cười: "Tiệm của người cứ mở cạnh thuyết thư quán của ta, nghe xong truyền kỳ về đèn tiện thể qua bên cạnh mua đèn, đó mới không cảm thấy phí công đi một chuyến. Chi bằng tiểu Tra người cũng phụ trách kể một chương sách luôn! Hiện thân kể chuyện mới khiến người ta cảm động nhất, thuyết bỗng đương nhiên do ta cung cấp. Hiện tại thuyết thư quán của ta cao thủ thuyết thư như mây, tuyệt đối truyện nào cũng ly kỳ chương nào cũng hấp dẫn."

Cao Ngạn nói: "Tiệm cạnh lão thuộc về lão Hồng phải không? Lão này làm ăn rất nhạy bén, ngàn vạn lần đừng để lão biết làm ăn chắc chắn có lãi, nếu không lão nhất định hét giá trên trời khiến tiểu Tra tiền kiếm được không đủ trả tiền thuê."

Trác Cuồng Sinh nói: "Thời bây giờ không giống ngày xưa, có sản nghiệp thì sao? Chắc gì dễ dàng cho thuê được, qua một trường hạn kiếp vẫn chưa hồi phục nguyên khí, một trường hạn kiếp khác liền đến. Ai cũng cố đào tẩu giữ mạng, tài sản đều lưu lại trong Tập sớm bị địch nhân thuận tay dắt dê cướp sạch sẽ, ai cũng biến thành kẻ nghèo xác xơ, người cho lão Hồng không cần ngân lượng trắng lóa ư?"

Tra Trọng Tín giật mình: "Các người cũng là kẻ nghèo xác xơ à?"

Trác Cuồng Sinh trả lời: "Có câu thuyền nát cũng còn được ba cân đinh, huống hồ Ngạn thiếu gia của chúng ta là người giỏi xoay sở nhất Biên Hoang tập. Khả khả! Làm ăn tiền bạc nên rõ ràng, ta và Ngạn thiếu gia xuất vốn cho người mở tiệm đèn, xuất lực làm đèn chính là người, để người chiếm bảy phần lợi nhuận, mở miệng tuyên truyền là ta theo lý nên chiếm hai phần, còn lại một phần thuộc về Ngạn thiếu gia, chỉ cần phiền gã đi một chuyến đến gặp đại tiểu thư tài chủ duy nhất Biên Hoang tập hiện thời mượn mười lượng hoàng kim làm phí khai nghiệp."

Cao Ngạn vốn không minh bạch Trác Cuồng Sinh vì có gì tăng bốc gã lên tận trời, bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra, cầu nhàu: "Lão quỷ người chiếm tiện nghi hơn ta, còn chia nhiều hơn ta một phần, ở đâu có cái lý ấy."

Trác Cuồng Sinh nháy mắt nói ra ba chữ chân ngôn "Tiểu Bạch Nhạn".

Cao Ngạn lập tức khuất phục.

Ánh mắt Trác Cuồng Sinh nhìn ra đường, vui mừng nói: "Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Tuyệt diệu nhất lão Tào còn là chủ tử tổ tiên ta. Khả khả! Xem ai đến kia?"

Tra, Cao hai người nhìn ra cửa, Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ đang cùng một trung niên nam tử gương mặt tinh minh, vừa nhìn đã biết nhân vật giang hồ đi vào.

Tra Trọng Tín cảm ơn không ngớt rồi rời khỏi trước.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn tuy không biết đối phương là thần thánh phương nào, bất quá thấy có thể khiến Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ ra mặt chào hỏi nhất định không phải hạng tầm thường, vội đứng dậy hoan nghênh.

Giang Văn Thanh trước tiên dẫn kiến hai người rồi giới thiệu: "Vị này là sinh tử chi giao với tiên phụ, Phương Tường bang chủ đại long đầu Dĩnh Khẩu bang. Chúng ta lần này phản công Biên Hoang tập toàn dựa vào sự giúp đỡ to lớn của bang chủ, đã vì chúng ta mà đi khắp nơi thu thập các loại vật tư cần dùng."

Dĩnh Khẩu bang là đệ nhất đại bang của Thọ Dương, rất có sức ảnh hưởng tại các thành trấn hai bên Hoài Thủy, hiếm thấy nhất chính là danh tiếng Phương Tường trên giang hồ cực tốt, dù là bang hội có địch ý cũng không kém kính trọng hẳn.

Niên kỷ so với Giang Hải Lưu nhỏ hơn nhiều, đáng ra là thủ lĩnh bang hội đời sau, Giang Văn Thanh nói hẳn là sinh tử chi giao của Giang Hải Lưu hiển nhiên rất nể mặt hẳn.

Dù sao đi nữa, trận chiến phản công Biên Hoang lần này, Phương Tường lựa chọn đứng về phía Hoang nhân khẳng định là chọn đúng, điều này dĩ nhiên có thành thủ Thọ Dương Hồ Bân ngầm ra sức, bằng không Phương Tường gan to bằng trời cũng không dám nghịch ý người cầm quyền.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn biết Phương Tường là lão đại bang hội mà Giang Văn Thanh muốn lôi kéo, vội nói "Cửu ngưỡng" và sau khi ngồi xuống cung kính dâng trà nóng càng làm cho bầu không khí hòa hợp.

Trình Thương Cổ cười: "Phương lão đại đúng là bằng hữu tốt, trên thuyền còn mang theo trăm vỏ mỹ tửu và lượng lớn trà thơm thượng đẳng, chính là thứ chúng ta hiện tại thiếu hụt nhất."

Phương Tường vui vẻ nói: "Một chút lễ gặp mặt vẫn chưa đủ tỏ lòng ngưỡng mộ, coi như Phương Tường ta chúc mừng các vị quang phục Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn thấy hẳn nói chuyện khéo léo nên hảo cảm cũng tăng thêm, chúng nhân nói cười rất vui vẻ.

Phương Tường lại nói tiếp: "Ta không phải có ý tăng bốc mà chỉ nói ra sự thật, bây giờ tại võ lâm phương Nam nói đến anh hùng hảo hán Biên Hoang ai không nói chữ "phục". Theo ta thấy thời gian sau Văn Thanh tiểu thư nhất định có thể trọng chấn thanh uy của Giang đại ca, các hà đạo lớn nhỏ khắp phương Nam lại có thể nhìn thấy cờ Đại Giang bang bay phấp phới dương uy."

Giang Văn Thanh hai mắt chột đỏ, khẽ nói: "Còn cần Tường thúc nâng đỡ."

Phượng Tường vỗ ngực nói: "Điều này Phượng Tường ta dĩ nhiên không từ chối. Trước khi đến ta có gặp Hồ đại nhân, người căn dặn ta mọi chuyện cứ thẳng tay làm, vạn sự có người ở đằng sau chống lưng. Hiện thời hảo hán tử trong Bắc Phủ binh trừ Hồ đại nhân quả là càng lúc càng hiếm." Lời nói của hắn có chút bí ai.

Người Thọ Dương hiểu rõ nhất công lao của Tạ Huyền trong trận chiến Phì Thủy, nên đặc biệt quan tâm đối với người của Bắc Phủ binh sau khi Tạ Huyền mất.

Trình Thương Cổ dẫn vào chính đề: "Lão Phượng hôm nay đường xa đến đây là cùng thương lượng đại kế đoàn tham quan với chúng ta."

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn hai người sau khi nghe xong đều lần không ra manh mối, không hiểu vì sao Giang Văn Thanh dẫn Phượng Tường đến gặp họ.

Phượng Tường nói: "Vụ làm ăn Cao huynh đệ nghĩ ra ta cho rằng làm rất được, hơn nữa khẳng định là một khi bắt đầu thì tiền sẽ vô như nước. Ta từng hỏi qua ý kiến một số người giàu có ở Thọ Dương, hơn một nửa nhờ ta lập tức an bài, trong đó có hai người còn đặt cọc trước. Nên ta lập tức đến thương lượng Cao lão đệ xem đoàn tham quan đầu tiên có thể đến Biên Hoang tập nội trong mười ngày không."

Cao Ngạn biến sắc: "Ta..."

Giang Văn Thanh cố nhịn cười nói: "Người là người khởi xướng dĩ nhiên do người toàn quyền phụ trách."

Cao Ngạn gương mặt đỏ khốc đỏ cười thốt: "Nhưng ta phải đến Lương Hồ a!"

Trình Thương Cổ nói: "Không ai ngăn cản người đến Lương Hồ nhưng chỉ ít phải đợi tám hay mười đoàn hoàn thành tham quan, mọi chuyện đi vào quỹ đạo người mới có thể rút áo ra đi. Hiểu chưa?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu đồng ý: "Có lý ! Hai chúng ta trên người không có xu nào, đến Lương Hồ lẽ nào đi ăn mày qua bữa ư? Hơn nữa nếu sinh ý đoàn tham quan ngày càng phát triển, mỗi ngày đến ba bốn đoàn có thể lập tức tăng cao thanh thế Biên Hoang tập bọn ta, lúc người đến Lương Hồ cũng có thể nở mày nở mặt đến gặp Tiểu Bạch Nhạn, không cần nài nỉ móc tiền túi cứu tế bọn ta."

Cao Ngạn giờ mới biết bản thân mua dây tự trói, cười khổ: "Mỗi ngày đến ba bốn đoàn người, A! Chúng ta kêu gọi nổi không?"

Phượng Tường vui mừng nói: "Ta nắm chắc số người tham quan, có thể đạt đến mục tiêu mười đoàn mỗi ngày như Văn Thanh tiểu thư nói."

Trác Cuồng Sinh tức thì hai mắt sáng rực, kêu lên thất thanh: "Mỗi ngày mười đoàn? Trời ạ, mỗi đoàn chỉ mười người cũng quá đủ, chỉ cần có một nửa chiều cổ thuyết thư quán của ta, không đầy vài năm ta đã thành người giàu nhất Biên Hoang tập."

Giang Văn Thanh nói: "Phượng lão đại sẽ liên lạc các bang hội lớn nhỏ ở khắp nơi phương Nam, do họ tự tìm khách hàng rồi đưa khách đến Thọ Dương, sau đó chúng ta phái thuyền đón họ đến Biên Hoang tập, như thế quan phủ cũng chẳng làm gì được ta. Còn việc chia lợi nhuận, chúng ta chiếm năm phần, còn lại năm phần do Phượng lão dựa vào lộ trình xa gần phân chia với các bang hội."

Phượng Tường nói: "Ta có nghi vấn muốn hỏi rõ, giả như người tham gia đoàn tham quan là địch nhân các vị, ví dụ Nhiếp Thiên Hoàn hoặc Tôn Ân, ta nên xử lý như thế nào?"

Giang Văn Thanh hai mắt sát cơ lóe lên, trầm giọng nói: "Chúng có gan đến bọn ta cũng đủ gan tiếp đãi chúng, chỉ cần chúng không vi phạm đoàn quy, bọn ta cũng dùng lễ đối đãi."

Trình Thương Cổ vỗ vỗ vai Phượng Tường nói: "Lão Phượng và ta là bằng hữu hơn mười năm! Ta dám dùng tính mạng đảm bảo hắn là bằng hữu tốt nhất, nên chúng ta lần này tìm hắn làm tổng đại lý ngoài Tập của đại kế đoàn tham quan, có hắn làm người trung gian những nan đề trước đây nghĩ không thông đều có thể giải

quyết dễ dàng."

Giang Văn Thanh tiếp lời: "Biên Hoang tập là hậu thuẫn của người, mọi nhân lực vật lực tùy người điều động, Cao Ngạn người phải chú tâm làm tốt việc này, đừng phụ lòng hậu ái Phượng lão đại dành cho chúng ta."

Cao Ngạn nghe vậy hết sức đau đầu, bất lực nói: "Có thể cho ta thời gian một buổi sáng, suy nghĩ kỹ thêm được không?"

Giang Văn Thanh đáp: "Dĩ nhiên cần cho người thêm chút thời gian. Lúc chính ngọ, chúng ta gặp lại ở Hội lầu Tây đại nhai, để Phượng lão đại thưởng thức mùi vị thịt dê nướng chính tông! Đến lúc đó, người phải có một kế hoạch đơn giản có thể thực hiện."

Dứt lời dẫn Phượng Tường đi khỏi.

Còn lại Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh hai người nhìn nhau.

Cao Ngạn than: "Lần này là cưỡi hổ khó xuống, xem ra trong thời gian ngắn dường hòng thoát thân đến Lương Hồ, lão dạy ta nên làm sao đây?"

Tiếp đó võ bàn nói: "Là đại tiểu thư cố ý, cô ta mượn việc này cản trở ta đến Lương Hồ."

Trác Cuồng Sinh vẫn ung dung nói: "Đại tiểu thư vì có gì phải ngăn cản hảo sự của người? Lẽ nào cô ta cũng yêu người ư?"

Cao Ngạn nói: "Đừng nói bậy nói bạ, cô ta sao nhìn ta vừa mắt. Chỉ cần mắt không mù cũng nhìn ra trong lòng cô ta chỉ có Lưu Dụ."

Trác Cuồng Sinh nói: "Được! Nói ta hay! Cô ta vì sao phải ép người lưu lại nơi này?"

Cao Ngạn oán hận nói: "Ta sao biết được? Sao biết cô ta phát điên gì."

Trác Cuồng Sinh nói: "Trong lòng người chắc chắn hiểu rõ. Có vài việc không thể nóng vội, tiểu thư nghĩ cho người, muốn loại si tình yêu đến phát điên như người trước tiên tỉnh táo bình tĩnh đã. Ha ha! Nghĩ mà xem! Sinh ý đoàn tham quan của người càng làm càng lớn, chấn động cả phương Nam dấy lên làn sóng đến Biên Hoang du ngoạn. Sau đó chúng ta nghĩ cách đưa Tiểu Bạch Nhạn vào trong đoàn tham quan Biên Hoang nào đó, để cô ta danh chánh ngôn thuận thừa cơ đến Biên Hoang tập thăm người thân, đây là việc tuyệt vời biết mấy đúng không?"

Cao Ngạn mặt mày rạng rỡ nói: "Đúng! Nàng có thể đến thăm người thân, ta là phu quân của nàng, nên đương nhiên là nàng sẽ đến thăm!"

Giây lát sau lại thất vọng: "Sao có khả năng? Nhiếp Thiên Hoàn nhất định không cho nàng tham gia đoàn do chúng ta tổ chức."

Trác Cuồng Sinh nheo mắt nói: "Nếu như Nhiếp Thiên Hoàn ngăn cản cô ta, chính là nhúng tay vào việc của người và Tiểu Bạch Nhạn vậy sẽ vi phạm đồ ước."

Cao Ngạn hưng phấn trong phút chốc lại lắc đầu nói: "Tiểu Bạch Nhạn vẫn không đến được."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Người không phải nói cô ta sống chết yêu người sao?"

Cao Ngạn lúng túng ho khan một tiếng đáp: "Lão không hiểu trái tim thiếu nữ. Loại kiều nữ giống như Tiểu Bạch Nhạn da mặt mỏng nhất, sao chủ động đến tìm ta?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Cô ta không đến, chúng ta sẽ chọn cách chủ động. Chúng ta có thể nói với cô ta, cô đã thắng cuộc tuyển chọn người tham quan may mắn thứ một ngàn hay một vạn của chúng ta, được miễn phí du lịch tham quan Biên Hoang, còn có một phần tặng phẩm quý giá."

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Đầu lão dùng làm bằng thứ gì thế? Không ngờ nghĩ ra kế ngu ngốc không thực tế

như vậy. Con bà nó! Lão xem Tiểu Bạch Nhạn của ta thành tiểu nữ hài có thể dùng băng đường hồ lô ⁴ mua chuộc được sao? Dùng cách người đề nghị dẫn dụ nàng đến chỉ khiến nàng coi thường ta."

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm hỏi: "Theo người Tiểu Bạch Nhạn biết việc sư phụ cô ta thua cá cược không?"

Cao Ngạn mù tịt đáp: "Điều này... Ấy da! Điều này rất khó nói."

Trác Cuồng Sinh cười: "Ta dám đảm bảo lão Nhiếp giấu Bạch Nhạn đáng yêu của người việc đó. Đề nghị của ta hoặc giả vẫn cần cân nhắc nhưng tuyệt không phải không làm được, chỉ cần khiến Tiểu Bạch Nhạn có thêm lý do trở lại Biên Hoang, bề ngoài lại không liên quan đến Cao thiếu gia người, cô ta có thể vứt bỏ kiêu ngạo vui mừng hơn hờ mà đến."

Cao Ngạn chán nản hỏi: "Sao có loại lý do này? Lão rõ nhất tình hình ta và nàng! Hừ! Lão muốn nửa đường bỏ cuộc không chịu cùng ta xông vào Lưỡng Hồ phải không?"

Trác Cuồng Sinh cười: "Người có thể yên tâm, đối với câu chuyện tình của hai người ta còn khản trương hơn. Bất quá đại tiểu thư làm đúng, có vài chuyện dự tốc bất đạt. Chỉ bằng chúng ta trước tiên làm cho tốt đại nghiệp tham quan Biên Hoang tập, chấn hưng kinh tế, sau khi tăng cường thực lực và sức ảnh hưởng, nước cao thuyền lên làm chuyện gì cũng hết sức thuận lợi, minh bạch chưa?"

Lại nháy mắt nói: "Người cũng có thể dựa vào đó biểu lộ bản lĩnh với Tiểu Bạch Nhạn, để cô ta biết người tình không phải tiểu hồn đản cả ngày không có việc làm chỉ biết ghẹo gái."

Cao Ngạn hỏi: "Đấy sao xem là bản lĩnh?"

Trác Cuồng Sinh trả lời: "Hình tượng có thể tạo ra, không có bản lĩnh cũng có thể biến thành đại bản lĩnh, mặt này do ta phụ trách."

Cao Ngạn vẫn mặt ủ mày chau.

Trác Cuồng Sinh hai mắt kỳ quang lấp lánh, lộ ra thần sắc mong đợi mãnh liệt nói: "Để ta khẳng định rõ cho người hay, du lịch Biên Hoang tập là việc lớn trước đây chưa hề có, người dùng đầu nghĩ xem! Người ta từ các nơi mượn có xem thiên tượng kỳ dị đến thành tập truy lạc, vô pháp vô thiên nhất thiên hạ, hưởng thụ vài ngày khoái hoạt, là chuyến đi đầy dự hoặc mê người. Lũ công tử, tiểu thư thế gia đại tộc người người đều buồn chán, đột nhiên có cuộc vui thú vị kích thích như thế chịu để lỡ mới quái lạ. Thử nghĩ mỹ nữ cao môn ngày thường giam mình trong lầu son, giờ đổ xô đến Biên Hoang tập tham gia nhiệt náo, còn địch nhân chúng ta thì phải thích khách tham gia đoàn, đến mưu đồ bất chính. Khà! Cực kỳ thú vị."

Cao Ngạn càu nhàu: "Thiên vương lão tử đến cũng thế thôi. Ta chỉ cần Tiểu Bạch Nhạn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Tiểu tử người phấn chấn lên một chút được không? Thật muốn nện người một trận. Ý! Ta nghĩ ra biện pháp rồi."

Cao Ngạn không tin tưởng hỏi: "Lão làm gì có biện pháp?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lợi dụ không được thì dùng kỳ chiêu khích tướng. Tìm cách chọc giận nàng như thế nào? Khiến nàng không chế không nổi nộ hỏa trong lòng tìm người tính sổ, không phải cũng đạt được mục đích ư?"

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Không sợ biến khéo thành vụng à? Chọc tức khiến nàng thật muốn làm thịt ta thì làm sao?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ là tạo cho nàng lý do thôi! Nàng dùng chiêu bài muốn giết người vậy không có vấn đề gì về da mặt dày hay mỏng. Quan trọng nhất là nàng có thể đến Biên Hoang tập danh chính ngôn thuận, nàng có thể nói với lão Nhiếp tìm người rửa hận chứ không phải đến Biên Hoang tập gặp tình lang. Minh bạch chưa?"

Cao Ngạn tinh thần hơi chấn động, nói: "Sợ nhất nàng nhìn thấu chúng ta cố ý chọc nàng."

Trác Cuồng Sinh nói: " Chiêu ta nghĩ ra nàng sao không mắc lừa? Khà! Phàm đến thuyết thư quán nghe thuyết thư, đều tặng một màn "Tiểu Bạch Nhạn chi luyến" thế nào? Khi nàng biết chuyện tình của mình truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, không giận lập tức tìm người liều mạng mới quái."

Cao Ngạn giật mình hỏi: "Lão đang đùa à? Chuyện như thế, nàng sao chịu bỏ qua cho ta?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Còn biện pháp nào tốt hơn không? Đối với điều man nữ ⁵ được Nhiếp Thiên Hoàn nuông chiều hóa hư như Tiểu Bạch Nhạn thủ pháp ôn hòa thông thường sao có tác dụng, cần phải dùng thủ đoạn phi thường. Hiểu hay không? Con bà nó! Làm việc phi thường dĩ nhiên có thủ đoạn phi thường. Càng khiến nàng đối với người vừa yêu vừa hận, đến lúc ái hận khó phân, người càng có cơ hội thu được trái tim nàng."

Cao Ngạn vội nói: "Trước hết để ta nghĩ cẩn thận đã, lão điên người nói làm lòng ta loạn lên hết."

Trác Cuồng Sinh nói: "Nghĩ nhiều vô ích, làm như thế đi. Được rồi! Chuyện này tạm để sang một bên. Ta muốn hỏi người, ban nãy vì sao không tiện thể mượn tiền tiểu thư? Phát triển tiệm đèn của chúng ta."

Cao Ngạn nói: "Cần gì phải mượn tiền? Làm đoàn tham quan đương nhiên cần kinh phí, có câu ba quân chưa động lương thảo động trước. Ta đến hội quán lữ du ⁶ của Biên Hoang tập xin đại tiểu thư cấp trăm lượng hoàng kim làm vốn kinh doanh, trong đó lấy ra mười lượng mở tiệm bán vật kỷ niệm Biên Hoang lữ du."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày nói: "Thế chẳng phải lấy tiền công làm việc riêng? Để người ta phát giác thì không hay!"

Cao Ngạn cười: "Người tốt có mượn có trả, tương lai kiếm được tiền trả lại khoản này. Mẹ nó! Đây gọi là kế quyền biến, hiểu chưa? Lại đây! Mau nghĩ giúp ta sao có thể làm tốt đại nghiệp tham quan của chúng ta? Làm sao cho ngon lành nha?"

Trác Cuồng Sinh vờn vai nói: "Người hỏi đúng người rồi. Cả Biên Hoang tập chỉ một mình Trác Cuồng Sinh ta có tư cách nói câu này, sáng kiến của ta bảo đảm không ngừng mới lạ, kích thích lòng người không ai có thể kháng cự."

Cao Ngạn nhảy lên thốt: "Như thế tốt nhất! Lão viết toàn bộ suy nghĩ ra cho lão tử, đợi chút nữa ta có thể cầm kế hoạch đem cho lão Phượng xem, không cần lãng phí nước bọt."

Trác Cuồng Sinh mắng: "Tiểu tử giáo hoạt lười biếng người muốn đi đâu đó?"

Cao Ngạn cười nói: "Ta nào giống lão chơi bời lêu lổng, không chịu làm gì. Xin lỗi, ta phải đi đây!"

Lời vừa dứt đã vụt đi mất.

¹ Tử nhân/nhi: hột giồng, sinh lợi.

² Thái sắc vụ đăng: Đèn màu dùng trong sương mù.

³ Thiên khanh: Hổ trời.

⁴ Băng đường hồ lô: Kẹo đường trên que.

⁵ Điều man: ngang bướng, cứng đầu.

⁶ Lữ du hội quán: Hội quán du lịch.

Hồi 11

Thoát Thai Hoán Cốt

Lưu Dự điểm mũi chân lên đầu một cành cây đại thụ mượn lực lướt nghiêng xuống, đồng thời tuốt hậu bối đao ra, tức thì đao quang lóe lên. Lúc gã đáp xuống khu rừng, xoay đầu nhìn lại thấy cành cây bị chém đứt trước sau loạt xoạt rơi xuống đất.

Gã liên tục bỏ ra chín đao, chém đứt chín cành cây, có thể tán thưởng đao chém ra không hề trật. Hiếm thấy nhất là gã xử lý trong tình huống bay lượn rất nhanh, góc độ mỗi đao bỏ ra và thời gian chém đứt mỗi cành khác nhau, chỉ dựa vào một hơi chân khí.

Lưu Dụ có chút không dám tin vào mắt mình.

Trong ba ngày ba đêm, chân khí trong thể nội nghịch chuyển khiến tinh thần gã hoàn toàn tập trung vào quá trình gian khổ điều chỉnh sao cho thích hợp. Do vậy gã chỉ có thể chọn đường rừng rậm hoang dã mà đi.

Một ngày một đêm đầu tiên là khó khăn nhất. Chân khí mỗi lần vận chuyển xong một chu thiên đều khiến gã khó chịu đến gần chết, huyết mạch giống như muốn bạo nổ, sau đó tình hình dần cải thiện.

Gã đã vượt qua Hoài Thủy, cách Quảng Lăng còn có năm ngày đường. Gã tin chắc lúc đến được Quảng Lăng, gã không còn là Lưu Dụ trước đây, tự tin đối diện với bất kì kinh địch nào. Dù lực không thể thắng thì cũng đủ bỏ chạy. Gã có lòng tin nếu ở trong vùng rừng núi, dựa vào kĩ thuật đặc biệt của bản thân, dù mạnh như Tôn Ân cũng đuổi không kịp.

Lưu Dụ ngồi dựa vào một cây đại thụ thô ráp, hậu bối đao gác trên đùi và nghĩ đến Vương Đạm Chân.

Ba ngày nay gã kìm nén không nghĩ về nàng, lúc này đột nhiên thất bại.

Gã sợ lúc ở một mình vì không có sự vật nào phân tán tâm thần gã. Việc nhớ đến Vương Đạm Chân không chỉ khiến gã thống khổ mà còn có cảm giác tâm lực hết sức mệt mỏi. Trong thời khắc cường địch vẫn còn rình rập, gã cần phải phấn chấn lên.

Không biết có phải vì chôn dấu kí ức liên quan đến Vương Đạm Chân quá sâu hay không, mà lúc nhớ về nàng trong đầu gã chỉ hiện lên một hình bóng mờ nhạt. Hoa dung của nàng mơ hồ không rõ.

Bản thân bắt đầu quên dần nàng sao?

Hay là người không chịu nổi sức ép, vô thức kháng cự nỗi nhớ về nàng?

Lại nghĩ đến Giang Văn Thanh, nhớ lại tình hình lúc chia tay. Khi đó nếu như ôm hôn nàng, nàng phản ứng ra sao?

Suy nghĩ này khiến gã cảm thấy kích thích.

Yến Phi nói đúng, con người dẫu sao không thể mãi mãi sống trong sự dày vò bản thân. Trong cuộc sống còn rất nhiều điều tốt đẹp khác. Giang Văn Thanh có thể thay thế vị trí Vương Đạm Chân chiếm cứ trong tim gã không?

Gã không biết.

Suy nghĩ này càng khiến gã có cảm giác áy náy, cảm thấy có lỗi với Vương Đạm Chân.

Trong lòng lại vang lên lời khuyên chân thành của Đồ Phụng Tam.

Dù gã không muốn thừa nhận cách nhìn của Đồ Phụng Tam, nhưng lại hiểu rõ y nói rất có lý. Tình cảm nam nữ biến ảo khó lường, trộn lẫn với việc công thi hậu quả sinh ra sẽ không thể ngờ được.

Chí ít trong tình thế phức tạp rối mù trước mắt, gã không nên có bất kì gánh nặng tình cảm nào khiến gã trong tâm có lo lắng giống như trước.

Mua vui qua đường chắc không có vấn đề gì!

Ài! Làm sao đây?

Trong lúc nổi bi thương vì mất đi Vương Đạm Chân vẫn hoành hành trong tim, lại đeo bông thêm Giang Văn

Thanh, rồi lại đi vui đùa với nữ nhân xa lạ sao?

Chính lúc này gã nhìn thấy ở đầu núi phía trước cách khu rừng năm dặm bốc lên một làn khói dày.

Lưu Dụ nhảy bật lên.

Đây tịnh không phải khói bếp bình thường mà là khói hiệu cố ý thu hút người khác.

Khói hiệu dĩ nhiên không phải vì gã, trừ phi có người nắm chắc nội trong mấy ngày này gã sẽ đến Quảng Lăng, tính ra lộ tuyến gã từ Biên Hoang tập đến Quảng Lăng. Ý! Cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Dụ chợt động, ngẫm cảm thấy mục tiêu của kẻ đốt khói hiệu rất có khả năng là mình.

Nếu như đổi lại trước đây, gã thà bớt đi một chuyện còn hơn nhiều thêm một chuyện, nhất định đi đường vòng. Nhưng hiện tại bất luận nội công hay đao pháp đều có đột phá lớn. Gã không những không sợ đối phương mà còn hi vọng có cơ hội thử đao. Liền gạt bỏ tâm tình, lướt nhanh đến chỗ khói hiệu bốc lên.

Lúc mặt trời đi dần đến chính Ngọ, Cao Ngạn tay cầm bản kế hoạch của Trác Cuồng Sinh mang theo tâm tình nhẹ nhõm, đến trước cửa chính Hồi Hồi lâu cao hai tầng ở Tây đại nhai.

Bên ngoài tiệm ăn với món thịt dê nướng lừng danh Biên Hoang tập đầy nghẹt người, giống như ăn không cần trả tiền.

Cao Ngạn đang kì quái vì sao các Hoang nhân trong túi không có một đồng đột nhiên giàu lên. Hắn nhìn rõ chút mới phát giác ở cửa chính Hồi Hồi lâu treo một tấm bảng gỗ dùng các loại văn tự Hán, Hồ viết lên "Cho phép thiếu nợ".

Cao Ngạn thầm nghĩ lão bản Hồi Hồi lâu Mộc Sa Tâm thật biết làm ăn, biết sau khi bán ngựa ai ai cũng được chia tiền nên không sợ thiếu nợ. Lúc gã bật cười khanh khách chợt có người vỗ mạnh lên vai.

Cao Ngạn vừa xoay người nhìn thì ra là Diêu Mãnh.

Diêu Mãnh cười hì hì: "Nhìn bộ dạng người mặt mày hớn hờ là do nhận được thư tình tiểu Bạch Nhạn ngàn dặm đưa tới hay là thuyết phục được đại tiểu thư chịu trả người đến Lưỡng Hồ gặp giai nhân vậy?"

Cao Ngạn tịnh không ngu ngốc nên lập tức tỉnh ngộ nói: "Té ra các người có sẵn âm mưu, ép ta phụ trách việc kinh doanh đoàn tham quan chính là không để ta đến Lưỡng Hồ."

Diêu Mãnh nói: "Bọn ta cũng nghĩ cho cái mạng nhỏ người thôi, đừng trách mà. Bây giờ ai ai cũng động não suy nghĩ biện pháp giùm người. Việc người và tiểu Bạch Nhạn đã không còn việc cá nhân người mà là có quan hệ đến vinh nhục của Biên Hoang tập. Hi! Ta đối đãi người tốt như thế, người nên báo đáp ta như thế nào đây? "

Cao Ngạn ngạc nhiên thốt: "Không phải thi ân bất cầu báo ư? Ở đâu có loại người mặt dày giống như người. Bây giờ ta là thằng khổ rách áo ôm không hơn không kém, làm sao báo đáp người? Con bà người! Người ngoại trừ dùng miệng nói suông, trên thực tế đã vì ta làm được gì chưa? "

Diêu Mãnh cười hì hì nói: "Cao thiếu gia đừng giận. Có câu "nuôi binh ngàn ngày dụng binh một giờ". Diêu Mãnh ta dẫu gì cũng là người có danh có tiếng ở Biên Hoang tập. Con bà người, chỗ du ngoạn của người có thể chia việc gì béo bở cho huynh đệ bọn ta làm không, bọn ta đang rất túng quẫn!"

Cao Ngạn lập tức ra vẻ là đã hiểu rồi nói: "Ta bây giờ không rảnh bàn luận những chuyện nhỏ này với người, yên tâm đi! Ai chịu nghe lời tự nhiên thì có phúc cùng hưởng. Đợi ta có thời gian rảnh sẽ ngồi cùng ly nói chuyện cho thống khoái."

Nói xong bỏ Diêu Mãnh ở đó tiến vào Hồi Hồi cư.

Yến Phi đứng trên ngọn đồi, nhìn bụi bốc lên xa xa ở phía tây. Tuy cách hơn mười dặm nhìn không rõ tình

hình chuẩn xác đối phương, nhưng chàng dựa vào kinh nghiệm cũng biết số người cưỡi ngựa đến vài trăm. Đó là binh mã phe nào đây?

Khu vực này thuộc phạm vi thế lực của Mộ Dung Vĩnh. Đối phương tuy không phải địch nhân của mình, bắt quá nể mặt Mộ Dung Chiến, lại thêm Mộ Dung Vĩnh đang cùng đối phó đại quân Mộ Dung Thủy, chàng cũng không muốn làm chuyện giậu đổ bìm leo.

Nghĩ đến đó, Yên Phi chạy xuống đồi tiến về phía bắc.

Đi chưa được hơn mười dặm, phía trước khói bếp khắp nơi bốc lên nghi ngút, thì ra là một tiểu trấn khá quy mô.

Yên Phi trong lòng chấn động, cuối cùng biết được mã đội ban nãy không phải binh mã phe nào, mà là một đám mã tặc đi khắp nơi giết người phóng hỏa, gian dân cướp bóc.

Dù có việc trọng yếu bên mình, Yên Phi sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Vỗ vỗ Địch Luyến Hoa trên lưng, Yên Phi toàn lực lướt tới tiểu trấn phía trước.

Hồi 12

Chân Long Bất Tử

Lao Ngạn đến ngoài cửa chính Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh cạnh con đường lớn ở Tây môn, đối diện chính là Lạc Dương lâu của Hồng Tử Xuân. Ngoại trừ Thuyết Thư quán ra, bảy, tám lâu phòng trong khu này đều là sản nghiệp của Hồng Tử Xuân, khiến y trở thành đại địa chủ của Dạ Oa Tử.

Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh giống như phần lớn các thanh lâu đồ trường trong Dạ Oa Tử vẫn chưa mở cửa làm ăn lại. Đạo lý cũng dễ hiểu, bởi vì Hoang nhân trong túi thiếu tiền, mở cửa làm ăn, sẽ chỉ rơi vào tình trạng loe hoe vài người khách. Bởi vậy Hoang nhân khôn ngoan đều án binh bất động, để tránh hao phí đèn dầu các thứ, lại còn phải trả chi phí nhân công.

Biên Hoang Tập thật sự cần gấp một đại kế chấn hưng kinh tế.

Bước chân vào sảnh đường của Thuyết Thư quán, trong không gian có thể chứa đến trăm người chỉ có một mình Trác Cuồng Sinh, đang cầm cúi viết lách trên án đối diện một dãy ghế trống không, cảm giác hết sức cổ quái.

Trác Cuồng Sinh dừng bút nhìn về hướng hắc, cười hà hà nói: "Cao tiểu tử ngươi đến thật đúng lúc, ta vừa mới viết xong tám bảng tiêu đề cho chuyện của ngươi."

Cao Ngạn vội bước tới xem, nhìn thấy năm sáu tám thẻ bài bằng gỗ hình dài nằm trên án. Trong số đó có một tấm dùng chu sa viết lên năm chữ lớn màu đỏ "Mối tình Tiểu Bạch Nhạn". Những tám thẻ bài này sẽ được treo ở cửa ra vào Thuyết Thư quán, để người đến nghe chuyện biết có những truyện nào mà chọn.

Cao Ngạn thất thanh nói: "Lão quỷ ngươi điếc rồi hả? Ta đã nói phải nghĩ lại cho kỹ đã mà. Con bà nó! Cái kế ngu xuẩn nhất trên đời của ngươi nhất định sẽ không làm được gì cả, chỉ hại chết ta thôi, càng làm Tiểu Bạch Nhạn tức giận cuối cùng lập mưu giết chồng."

Nói xong đưa tay ra giật lấy tám thẻ bài "Mối tình Tiểu Bạch Nhạn".

Trác Cuồng Sinh không chút gì muốn cản trở hắc, vuốt râu cười: "Tiểu Ngạn ngươi bình tĩnh lại giúp ta, biện pháp ta nghĩ ra, chưa có thử qua sao biết không được. Cứ nghĩ đi! Lúc Tiểu Bạch Nhạn nộ khí dâng lên chẳng ngại đường xa lại kiếm người tính chuyện, mới phác giác chỉ là chuyện hiểu lầm, hóa giận dữ thành vui vẻ, ngươi nói có phải là cảm động không."

Cao Ngạn nhấc thẻ bài trong tay lên, cười khò nói: "Chuyện này còn có hiểu lầm sao? Luôn cả vật chứng cũng có, nàng sẽ cho rằng ta là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, đem chuyện riêng tư của nàng ra bán kiếm tiền. Ta dám

khẳng định, ngoài chuyện mưu sát chồng, nàng còn phá sập luôn Thuyết Thư quán của người. Người hại ta, cũng là hại mình đó."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Yên tâm đi! Kĩ xảo là ở đây, kế hoạch này của ta chia làm hai bước, trước tiên là làm sao cho Tiểu Bạch Nhận giận đến phát điên lên, không đến Biên Hoang Tập tìm người thì không hết giận, làm cho nàng ta không thể tự kiềm chế chính mình."

Cao Ngạn lùi lại, chán nản cầm tấm thẻ bài ở hàng ghế đầu, tới ngồi xuống ngay ở giữa, ai oán than thở: "Người càng nói lão tử ta lại càng kinh tâm động phách, người làm rối tung mọi chuyện lên như vậy, cuối cùng chỉ phá vỡ mối nhân duyên tuyệt đẹp của ta và Tiểu Bạch Nhận thôi."

Trác Cuồng Sinh trừng mắt nói: "Nghe chuyện phải nghe cho đầy đủ, đừng có hạ quyết định nhanh như vậy. Con bà người, đến Lưỡng Hồ là cách cuối cùng khi không còn đường lựa chọn. Nếu có thể chọn lựa, đương nhiên tốt nhất là dẫn dụ đại tiểu thư nàng ta đến Biên Hoang Tập. Chỉ có ở Biên Hoang Tập, người mới có thể muốn làm gì thì làm, hí thiên lộng địa. Nếu như ở Lưỡng Hồ, bất luận Tiểu Bạch Nhận thích người ra sao, thế nào cũng phải coi chừng nét mặt của Nhiếp Thiên Hoàn, không dám quá phép, có hiểu không? Rất có khả năng là lão Nhiếp đã phong tỏa tin tức, căn bản không để nàng ta biết người đến Lưỡng Hồ tìm nàng ta, dùng Vân Long đem nàng ta cách ly ngoài hoang đảo không người, để hai thằng gốc bọ ta tồn công vô ích."

Cao Ngạn chán nản nói: "Nàng đến được đương nhiên là tốt nhất, ở Biên Hoang Tập ta càng có thêm tinh thần, lại thông thuộc khắp nơi. Nhưng nếu như dùng biện pháp ngu xuẩn của người, nàng có thể vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ta."

Trác Cuồng Sinh nói: "Nàng ta nổi giận, là vì người đem bán mối tình bí mật của người và nàng ta. Nhưng nếu như khi nàng ta tới Biên Hoang Tập tìm người tính sổ, mới phát giác người hoàn toàn không bán đứng nàng, lại hiểu rõ đây là thủ đoạn duy nhất khiến cho đôi tình nhân có thể gặp nhau, liền bị một khối tình si của người làm cảm động. Má nó ơi! Không thể có cách nào tốt hơn được."

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Người lúc nãy nói muốn buôn bán cổ sự của ta và nàng, bây giờ lại nói sẽ không bán đứng nàng, không phải trước sau bất nhất sao?"

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Đó chính là chỗ tuyệt diệu, ta bán chính là bản do ta ráp nối mà ra, là lấy lập trường người ngoài cuộc để kể. Chỉ cần nàng ta nghe qua câu chuyện này, sẽ biết ngay, sự thật là người đối với chuyện của nàng ta thủ khẩu như bình, căn bản chỉ là một trường ngộ nhận mà thôi."

Cao Ngạn ngây ra hỏi: "Chuyện này có được không?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Luôn cả Biên Hoang tập cũng bị bọn ta đoạt lại, còn có chuyện gì mà làm không được? Bản thảo mối tình Tiểu Bạch Nhận sẽ do ta viết, xong rồi sẽ để người xem qua, sau khi xem xong người có thể yên tâm."

Cao Ngạn gãi đầu nói: "Nếu là như vậy, chỉ sợ không đủ uy lực khiến nàng đến đây."

Trác Cuồng Sinh chỉ chỉ vào đầu, kiêu ngạo nói: "Chuyện do ta nghĩ ra, người chỉ có thể vỗ án khen hay. Xem ra tiểu tử người cũng có chút khiếu biểu diễn, hay ta để cho người ra mặt đích thân kể lại câu chuyện hay ho này. Sao? Như vậy có đủ uy lực chưa?"

Cao Ngạn biến sắc nói: "Người không phải là đang dọa ta chớ? Để ta đích thân bán đứng nàng, nàng lại chịu tha cho ta sao? Cho dù là dựng chuyện lên, vẫn không thể làm được."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đó chính là chỗ tối tuyệt diệu, để xem tình cảm của Tiểu Bạch Nhận đối với người có đủ không. Để ta nói cho người biết, mặt trái của ái tình là căm hận. Yêu thương càng nhiều, thì hận lại càng sâu. Dùng cái đầu nhỏ của người mà suy nghĩ đi! Nếu như cùng với sự phát triển đại kế tham quan của bọn ta, tin tức được truyền đi khắp nơi, trong đó đứng đầu là chuyện Cao tiểu tử người sẽ tự mình đến Thuyết Thư quán kể về "Mối tình Tiểu Bạch Nhận". Tin tức truyền đến Lưỡng Hồ, nàng ta sẽ phản ứng ra sao?"

Cao Ngạn ôm đầu nói: "Đương nhiên là làm cho tiểu kiều thê tương lai của ta giận đến chết, hận không thể đem ta ra lột da xé xác, băm nát như tương."

Trác Cuồng Sinh vỗ án nói: "Đó chính là phản ứng lý tưởng nhất. Lão Nhiếp và tiểu Hác khẳng định sẽ không bùng bít 'tin tức tốt lành' như vậy, để cho Tiểu Bạch Nhận của người biết ngay chuyện này. Khiến nàng ta hiểu rõ đã quen làm kẻ tiểu nhân bỉ ổi như người. Đúng không?"

Cao Ngạn buông tay nói: "Đó không phải là hại ta sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Với tính cách của Tiểu Bạch Nhận, khẳng định sẽ bỏ hết mọi chuyện, lại kiếm gã phụ tình người tính chuyện. Mà Nhiếp Thiên Hoàn lại không sao phản đối, bởi vì hắn phải tuân theo lời hứa, không thể ra tay can thiệp chuyện giữa hai người, cai quản chuyện tình chàng ý thiếp, hoặc là lập mưu giết chồng. Hiểu chưa?"

Cao Ngạn ủ rũ nói: "Đại khái chắc là như vậy!"

Trác Cuồng Sinh đã dự liệu hết mọi chuyện nói: "Cứ nghĩ lại đi, lúc nàng ta khí thế hung hăng lại phá quán, lại phát hiện người căn bản không ngồi lê đôi mách chuyện nàng ta đến nửa câu, có chết cũng không chịu bán đứng nàng, cảm giác của nàng ta sẽ ra sao?"

Cao Ngạn rối loạn trong đầu, đứng dậy nói: "Khoan đã! Người mới nói muốn ta kể chuyện chỉ là giả vờ phô trương thanh thế, căn bản không có kể lại?"

Trác Cuồng Sinh cười to nói: "Người cuối cùng cũng hiểu rồi. Nhớ đó! Nói dối thì sau này phải biết giấu, mới có thể gạt nắm đầu Tiểu Bạch Nhận được. Mà anh hùng cứu mỹ nhân của người chỉ là giả bộ, tuyệt đối không để nàng ta nhìn ra. Toàn bộ Hoang nhân huynh đều vì người mà giấu chuyện này. Mọi người giống nhau đều nói người không muốn giang sơn, chỉ muốn mỹ nhân, vì Tiểu Bạch Nhận mà phản bội lại Biên Hoang Tập. Câu hỏi sẽ là, phản bội Biên Hoang Tập là trọng tội, không thể không có trừng phạt. Tuy nhiên tại Chung Lâu hội nghị, mọi người cho rằng người biết mình làm đường quay lại, có thể đoái công chuộc tội, lại thêm Yến Phi đem mạng ra bảo đảm cho người. Bởi vậy chỉ phạt người đến tệt quán kể lại chuyện, để biểu lộ quyết tâm và thành ý của người dứt khoát rõ ràng chuyện với Tiểu Bạch Nhận, rút tuệ kiếm chặt đứt dây tơ tình, biểu thị lòng hối hận."

Cao Ngạn ngây người hồi lâu đoạn vỗ án nói: "Thật là hoang đường! Người nghĩ ra cái cách ngu ngốc như vậy đó hả. Con bà nó, như vậy ta là hảo hán phú quý bắt dờ, uy vũ bất phục, kiếm bao nhiêu cách thoái thác, có chết cũng không chịu đứng lên biện bạch. A! Nhưng người không phải mới nói là còn có bản khác nữa sao? Lại là chuyện gì nữa?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Đây là bản đặc biệt dành cho Tiểu Bạch Nhận và những người đồng lòng muốn phá hoại chuyện hai vợ chồng người, là văn bản được phát tán ở biên hoang truyền đến các thành trấn ở phương nam. Mỗi tình Tiểu Bạch Nhận của người chỉ là tiêu đề chung cho các hồi chương, còn phải thêm mắm thêm muối, chẳng hạn như "Tiếng Sét Ái Tình", "Tình Chàng Ý Thiếp", "Bên Nhau Đêm Xuân", tóm lại, không làm Tiểu Bạch Nhận tức chết không thôi. Hà hà! Đương nhiên rồi! Những tiêu đề trên đâu có cái nào là thật, chỉ là người ngoài cuộc nghĩ vậy thôi."

Cao Ngạn suy nghĩ lại, nhú mày cố nghĩ, lẩm bẩm: "Cái kế khích tướng này của người thật ra có làm được không?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Tin ta đi! Chuyện này không mạo hiểm không được. Lại còn một chuyện nữa, ta không muốn dùng đến công khoản. Số tiền làm ăn tiệm đèn của tiểu Tra, người phải trực tiếp mượn ngân lượng của Đại tiểu thư, chuyện này không thể thương lượng, hiểu chưa?"

Cao Ngạn không còn cách nào khác đành đáp: "Người nói sao thì làm vậy! Ta dám không làm theo ý người sao? Con bà nó! Chuyện này ta còn muốn suy nghĩ lại cho chắc chắn, lão tử ta gạt đầu mới được làm."

Lưu Dụ đi lên ngọn đồi nhỏ, lửa hiệu vẫn còn hừng hừng cháy, bốc lên trời cao những cột khói dày đặc.

Hốt nhiên trong lòng chấn động, trong đầu hiện lên hoa dung quyến rũ của Nhậm Thanh Thị.

Lưu Dụ trong lòng thắc mắc, có thể nào mình lại thừa kế linh giác của Yến Phi, có thể sinh ra cảm ứng thần diệu đối với người khác. Lại bỏ qua ý nghĩ đó, bởi vì gã thoáng nghĩ được hương thơm thoang thoang như

có như không, mà lại là mùi hương trên thân thể động lòng người của Nhậm Thanh Thị. Gã dám khẳng định, nếu như không phải là nội công có đột phá, nhất định đã không để ý đến mùi hương này.

Mình có nên phơi bày trò quỷ của thị không, nhanh tay đánh một đòn phủ đầu? Ý nghĩ thoáng qua, lại quyết định bỏ đi ý tưởng hấp dẫn đó, bởi vì trong lòng gã đã hình thành một sách lược tuyệt hảo khác.

Mấy ngày qua, gã đặt toàn bộ tinh thần vào chuyện vận chuyển chân khí trong người, cũng như làm sao đem chân khí hoàn toàn khác trước, ứng dụng vào đao pháp. Lúc nghỉ ngơi lại suy tính con đường sinh tồn sau khi trở về Bắc Phủ binh.

Đồ Phụng Tam đã nói trúng tâm ý gã. Gã cần phải giả ngu nằm chờ, địch nhân càng coi thường gã càng tốt, bởi vậy gã quyết định đem thực lực hiện tại tận lực giấu đi, để địch nhân lầm tưởng rằng gã vẫn còn là Lưu Dụ lúc trước.

Gã là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, rất giỏi truy lùng mục tiêu qua mùi vị. Từ mùi hương để lại của Nhậm Thanh Thị, gã có thể đoán được Nhậm Thanh Thị đã ly khai chỗ lừa hiệu khá lâu rồi, có thể được đến hai, ba canh giờ. Nếu đổi là gã trước đây, khẳng định sẽ không cách gì ngửi ra được mùi hương gì cả, bởi vậy gã quyết định giả khờ, khiến cho yêu nữ này không sao nắm được bản lĩnh hiện tại của gã.

Ánh mắt Lưu Dụ lướt qua khu rừng rậm rạp ở phía nam ngọn đồi, đó là chỗ duy nhất gần đó có thể ẩn thân, Lưu Dụ thầm cười trong lòng, quay đầu bỏ đi.

"Lưu Dụ!"

Lưu Dụ đã đến bìa sườn núi phía đông, nghe kêu dừng lại hỏi: "Nhậm hậu có gì chỉ giáo?"

Tiếng gió cất lên sau lưng.

Lưu Dụ xoay người lại, Nhậm Thanh Thị phong nhã đứng khoảng hai trượng trước mặt gã, có chút hốc hác, vẫn nét yêu kiều đến động lòng người đó, lặng lẽ nhìn gã.

Nhớ tới đã từng cùng với thị đụng chạm thân xác, cùng giường chung chiếu, lại nói không ra được là loại tư vị gì.

Nhậm Thanh Thị u oán thở dài, nhãn thần vốn lạnh lùng đột nhiên thay đổi, hiện ra nét u oán thê lương, nhẹ nhàng nói: "Lưu Dụ, chàng hiện tại là người nổi danh! Trận chiến Hoài Thủy khiến tên chàng truyền khắp thiên hạ, hiện tại luôn cả Biên Hoang Tập cũng đã rơi vào tay chàng, đủ để chàng vẫy vùng, sao lại muốn trở về Quảng Lăng tìm chết?"

Lưu Dụ cười to: "Ta chết đi không phải là điều mong muốn của Nhậm hậu sao? Quan hệ bọn ta đã sớm kết thúc ở Kiến Khang, từ đó là địch không phải là bạn. Chớ có làm bộ quan tâm tới ta, người cho ta là tên khờ kêu thì lại, đuổi thì đi sao?"

Nhậm Thanh Thị nhẹ rung bờ vai mềm, mỉm cười: "Ai dám coi chàng là tên khờ? Ta lại tìm chàng tính sổ, Tâm bội của ta đâu?"

Lưu Dụ lắc đầu thờ dài: "Người còn mặt mũi kiểng ta đòi này đòi nọ, người hãy bỏ ý nghĩ đó đi! Cho dù Tâm bội ở trên người ta, ta cũng tuyệt đối không lấy ra giao cho người. Ta không có thì giờ để lãng nhãng với người, người muốn gì, hãy hỏi đao của ta trước đã."

Ánh mắt Nhậm Thanh Thị sát cơ đại thịnh, trầm giọng: "Đừng có chọc giận ta, bản lĩnh mèo cào của người ta biết rõ hơn bất cứ ai. Ta đặc biệt tới đây, lại để cho người hư ngôn hăm dọa phải bỏ đi sao. Ta biết người có công phu đào tẩu trong rừng núi hoang dã, bất quá trước khi người đến được khu rừng gần đây nhất, chỉ sợ mệnh người đã ô hô ai tai. Đừng trách ta không có cảnh cáo trước."

Lưu Dụ nghe nói nổi giận, nhưng vội dè nén tình cảm vì sợ ảnh hưởng đến chân khí. Trước đây mỗi lần gã tức giận trong lòng, chân khí trong người lại càng chạy nhộn nhạo, khí thể lại càng cường đại. Nhưng tiên thiên chân khí sau khi được cải tạo, lại trái ngược hẳn, có thể giữ cho linh đài càng được sáng suốt, trạng thái càng cao. Chỉ ở mặt này thôi, tình huống cũng đã khác hoàn toàn, làm cho lòng tin của Lưu Dụ đối với

bản thân mình tăng lên rất nhiều.

Từ khi ly khai Biên Hoang tập, mục tiêu hàng đầu của gã là ráng giữ cái tiểu mạng của mình, dụng hết mọi thủ đoạn để đạt được mục tiêu đó, đương nhiên tuyệt đối không thể nóng nảy làm liều để phải vì chuyện nhỏ làm hư chuyện lớn.

Nhìn bề ngoài, Nhậm Thanh Thị tịnh không thể gây ra bất cứ uy hiếp nào với gã. Nhưng Lưu Dụ hiểu rõ thị, so với bất cứ người nào khác, gã biết rõ sự nguy hiểm của thị. Trừ phi có thể giết chết thị, nếu không gã biết thị sẽ dùng bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào để đối phó với gã.

Gã có thể giết thị không? Ý nghĩ này đúng là hấp dẫn hết sức.

Gã đã sớm hạ quyết tâm, bất cứ người nào muốn cản trở, gã sẽ không do dự mà trừ đi.

Đột nhiên, một cổ chân khí tà ác âm độc kích thẳng đến gã.

Lưu Dụ kinh sợ trong lòng, biết rằng Tiêu Dao ma công của thị lại có đột phá, còn cao hơn lần trước gặp tại Kiến Khang. Gã không giận lại ung dung cười nói: "Thì ra công phu của Nhậm hậu lại có thăng tiến, thành ra khẩu khí mới lớn như vậy. Xem ra sinh tử của ta đã nằm trong tay của ngươi rồi, mời Nhậm hậu xuất thủ, để ta xem ngươi có bản lĩnh giết chết Lưu Dụ ta không."

Khẩu khí của gã tuy vẫn còn cứng rắn, nhưng thật ra đã để lại chút dư địa, không đặt Nhậm Thanh Thị vào chỗ không lối thoát.

Nhậm Thanh Thị đột nhiên yêu kiều cười khúc khích, sát khí trong mắt lập tức biến mất, trở nên ôn nhu, đáng vẻ yêu mị phong tình dụ người, căn môi: "Bọn ta giảng hòa được không?"

Lưu Dụ thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Nhậm Thanh Thị đã khôi phục lại bộ dạng phong lưu đầy nét yêu mị, làm như không có chuyện gì, tươi cười: "Từ trước tới nay, phân phân hợp hợp là chuyện thường tình, đâu có gì lạ. Người ta nói thật với chàng đó! Người ta chưa từng để cho ai đụng được đến nửa ngón tay, chàng là ngoại lệ duy nhất. Chàng là nam nhân có kinh nghiệm, tự có biện pháp biết được người ta có giữ được tấm thân xử nữ hay không. Chàng muốn chiếm đoạt người ta ở bất cứ nơi nào, người ta tuyệt đối không có nửa câu phản đối, nếu như vẫn chưa giải tỏa được nghi ngờ của chàng. Bất luận Thanh Thị tàn độc ra sao, cũng không thể hại chết nam nhân đầu tiên trong đời mình."

Cho dù Lưu Dụ biết rõ thị là loại yêu nữ nào, nhưng khi thị xinh đẹp tươi cười như tình huống trước mắt, nói đến hiển dương nhục thể động lòng người có sức mị hoặc vô cùng, cũng làm cho nhịp tim đập loạn xạ, chịu không nổi, lại càng làm cho ấn tượng xấu xa thị để lại trong lòng gã mờ nhạt đi.

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, nhớ lại tư vị quán quít động người ngày đó trong quân xá ở Quảng Lăng, thở dài: "Nhậm đại tỷ đừng có đùa giỡn với ta. Người từ lúc đó đã bỏ ta chọn Hoàn Huyền, bây giờ sao lại phí công nói với ta những lời như vậy? Không phải người nói ta trở về Quảng Lăng là đi tìm chết sao? Hiển thân cho một kẻ không giữ nổi cái mạng của mình, không phải là đã biết thua còn muốn đánh cá sao?"

Nhậm Thanh Thị hai mắt hiện ra thần sắc ôn nhu, nhẹ nhàng: "Tiểu nữ trước đây có chỗ đắc tội với Lưu gia, mong Lưu gia đại nhân đại lượng, bỏ qua không tính tội. Chàng à, cứ làm dữ như vậy Thanh Thị sợ rồi nè! Chàng có biết người ta vì sao đặc biệt lại đây kiểm chàng không?"

Lưu Dụ mĩa mai nói: "Không phải là muốn giết ta chứ?"

Nhậm Thanh Thị vui vẻ: "Oan gia chàng đoán đúng rồi! Người ta đúng là lại để giết chàng đó."

Lưu Dụ giật mình, trơ mắt nhìn thị.

Nhậm Thanh Thị bình tĩnh nói: "Đó gọi là nổi danh nên khổ thân. Lời đồn rằng 'Lưu Dụ một tiễn hạ Ân Long, đúng vào lúc hỏa thạch từ trên trời rơi xuống.' Ta lại không tin những thứ nhảm nhí. Mà muốn chứng minh chàng có phải là người được ơn trên ưu đãi hay không thì chỉ có một cách, phải xem có thể giết được chàng

hay không. Nếu như chàng thật sự bị giết, đương nhiên không phải cái gì chân mệnh thiên tử. Phải không?"

Lưu Dụ lại cảm thấy áp lực của chân khí tà dị của thị, biết mình đã bị chân khí của thị vây chặt, muốn chạy cũng không được, chỉ còn cách liều mạng.

Gã đương nhiên không phải là sợ, chỉ là không nguyện để thị từ thủ pháp trực tiếp đó, nhìn ra thực lực thật sự của mình. Gã ung dung cười nói: "Khó mà được Nhậm đại tỷ coi trọng ta như vậy, thật là vinh hạnh cho ta. Bất quá, Nhậm đại tỷ mạo hiểm như vậy thật không đáng chút nào! Nếu như tỷ không giết được ta, thì phải ôm hận dưới đao của bốn nhân. Tỷ cho rằng còn có khả năng khác sao?"

Nhậm Thanh thị nhẹ nhàng đáp: "Chỉ có cách này mới có thể biết được chàng có thật là chân mệnh thiên tử quật khởi ứng với thiên mệnh hay không. Việc đó cũng đáng để mạo hiểm. Nếu như thật sự giết được chàng, có thể mang thủ cấp của chàng đi lĩnh thưởng. Còn giết không được chàng, Nhậm Thanh Thị ta sau này sẽ toàn tâm toàn ý đi theo chàng. Lưu lang à! Chàng chịu giết người ta sao? Người ta không những có thể giúp chàng hưởng thụ lạc thú trên giường, còn là con cò bí mật lợi hại nhất trong tay chàng, sẽ giúp chàng lúc phải ứng phó với Hoàn Huyền. Ta có thể thề độc, vĩnh viễn không phản bội chàng, vĩnh viễn nghe lời chàng."

Lưu Dụ cảm thấy hết sức đau đầu, lạnh lùng quát: "Vô sỉ!", bói đao rời vỏ.

Gã bất luận tài trí võ công, không còn khờ khạo như ngày trước, trải qua sự rèn luyện trong những ngày qua, lòng tin với chính mình lại càng tăng thêm, có thể ứng phó với bất kỳ tình huống nào.

Gã quyết định phải tàn nhẫn, giết chết yêu nữ này, giải quyết hết mọi chuyện.

Nhậm Thanh Thị yêu kiều cười lên một tiếng, tay áo đong đưa, hai luồng sáng trên dưới công tới Lưu Dụ.

Hồi 13

Bắc Phương Vọng Tộc

Yến Phi trèo lên đồi cao, nhìn về phương Bắc, không cảm được cảm thấy phản chấn hẳn lên.

Ở phía trước khoảng ba, bốn dặm là một tòa sơn bảo quy mô hoành tráng, tọa lạc trên vùng đồi núi trập trùng nằm giữa hai dòng sông, nhấp nhô lên xuống theo thế núi, khí thế bức người. Người xây dựng sơn bảo này khẳng định là một nhân vật cao minh, phát huy hết những ưu điểm về địa lý, tận dụng sự thuận tiện cả hai mặt giao thông thủy bộ.

Tường bảo cao đến ba trượng, chân bảo dùng đá tảng dựng nên. Bên trong trồng đầy những cây đa, tán lá tỏa rộng xen lẫn với những nhà dân tường đất mái ngói. Theo đó mà tính thì có đến trên mấy ngàn gia đình sinh sống nơi đây. Một tòa sơn bảo hưng vượng như vậy thật ít thấy ở Bắc phương.

Hiện tại chàng không còn lo cho dân trong thành nữa. Với thực lực của đám mã tặc, căn bản không có cách gì đánh hạ được sơn bảo này. Loại sơn bảo này là cứ điểm vững chắc cho dân thường Bắc phương trốn tránh ngọn lửa của chiến tranh và nạn đao tặc. Cho dù người nắm quyền mắt nhắm mắt mở chỉ lo chuyện trả thuế nộp lương, mọi người vẫn được bình an vô sự.

Yến Phi nhìn lướt vào trong bảo, trong lòng do dự không biết có nên đi đường vòng không, cuối cùng quyết định là cảnh báo dân trong bảo xong sẽ tiếp tục lên đường. Đột nhiên, trong bảo truyền lại ba tiếng chuông.

Chàng biết đã bị người canh gác trên đài quan sát phát hiện, trong lòng thầm tán thưởng mức cảnh giác cao độ của đối phương. Cửa bảo hạ xuống, hơn hai mươi kỵ mã từ trong phóng ra, người người y phục tề chỉnh quát ngựa, cung đao sẵn sàng, tạo thành khí thế bức người.

Yến Phi lầy lầm lự, không những cuộc sống của người dân trong thành sung túc, mà người chủ sự khẳng định không phải loại tầm thường. Yến Phi ung dung nghênh đón, lại chia ra cả hai tay, biểu thị không có ác ý.

Đội kỵ binh nhanh chóng kéo tới, cách Yến Phi hơn trượng liền tỏa ra thành hình cánh quạt, vây xung quanh chàng, khí thế hung hăng. Chỉ cần nhất cử nhất động không hợp, sẽ lập tức tấn công.

Đột nhiên có người kêu lên: "Người không phải là Yến Phi sao?"

Yến Phi không ngờ có người ở tòa sơn bảo phương Bắc xa xôi này, chỉ nhìn qua đã nhận ra mình, cảm thấy hết sức kỳ quái. Chàng liền nhìn về phía người mới nói, lập tức ánh mắt sáng lên.

Người vừa mới lên tiếng là một hán tử niên kỷ khoảng ba mươi, mặc quần áo võ sĩ màu trắng, lưng thẳng vai ngang, khôi ngô uy vũ, búi tóc oai hùng, nhưng tướng mạo lại thanh tao văn nhã, đầy nét thư sinh, ánh mắt lấp lánh trí tuệ, khiến người khác cảm thấy y không những là võ sĩ siêu quần, mà còn là một học giả uyên bác. Hán nhân văn võ kiêm toàn như vậy ở phương Bắc thật là khó kiếm.

Người này rời yên xuống ngựa, ôm quyền trấn tĩnh sự hưng phấn nói: "Thanh Hà Thôi Hoành, bái kiến Yến huynh."

Những người khác hiển nhiên đã nghe qua danh Yến Phi, đều lộ ra thần sắc tôn kính ngưỡng mộ, lập tức thi lễ tỏ ý tôn kính.

Yến Phi lần đầu tiên nghe đến tên Thôi Hoành này, nhưng đối với Thanh Hà Thôi thị thật ra đã nghe qua lâu rồi.

Sau 'Vĩnh Gia chi loạn' [1](#), cao môn đại tộc lần lượt dời về Nam, nhưng vẫn có thể tộc chọn ở lại Bắc phương. Thanh danh hiển hách nhất trong số đó, chính là đại tộc họ Thôi ở Thanh Hà, là long đầu gia tộc ở ẩn nơi phương Bắc.

Người này có phong phạm danh sĩ một phái, phong thái đại tộc truyền từ đời trước lại như thế không thể nào giả mạo được.

Yến Phi mỉm cười hỏi: "Thôi huynh sao lại có thể nhìn qua một cái đã nhận ra Yến mỗ?"

Thôi Hoành mừng rỡ bước tới nói: "Bởi vì Thôi Hoành từng đến Biên Hoang tập chọn mua binh khí, kỵ mã và chiến thuyền. Lần nào đi qua con đường chính phía đông, cũng đều thấy Yến huynh ngồi uống rượu trầm tư ở Đệ Nhất lầu. Lúc đó trong lòng ta đã rất kính mộ huynh, chỉ là không dám quấy nhiễu, cứ tiếc không có cơ hội làm quen. Nhắc tới còn thấy buồn cười! Ta từng nhờ Cơ Biệt công tử dẫn đi diện kiến Yến huynh, cho rằng y thấy ta làm ăn lớn, sẽ chịu vất vả một chuyến mà giới thiệu, không ngờ lại bị y từ chối thẳng thừng. Ài! thật là làm ta thất vọng. Bất quá hôm nay cũng có thể cùng Yến huynh gặp mặt nói chuyện, cũng là hoàn thành tâm nguyện còn lại. Nếu như ta đoán không sai, Yến huynh chỉ vì đi ngang phát hiện tung tích tặc nhân, bởi vậy đặc biệt lại để cảnh báo."

Yến Phi nghe y nói chuyện khiêm tốn đúng cách, lại không đánh mất khí phái thân phận của thế gia đại tộc, thẳng thắn trình bày ý định của bản thân, chứng tỏ y hiểu rõ mọi chuyện, nên sinh ra có hảo cảm với y.

Chàng vui vẻ nói: "Thôi huynh thì ra đã nắm vững tình huống, nên đệ cũng không cần phải nhiều lời. Hiện tại đệ còn có chuyện gấp phải làm, nên sẽ tạm thời chia tay, ngày sau nếu có duyên, mọi người lại uống rượu nói chuyện được không?"

Thôi Hoành đáp: "Yến huynh có lẽ đang vội đến Hà Sáo [2](#), trợ giúp Đại chủ Thác Bạt Khuê ứng phó đại quân Mộ Dung Bảo bắc phạt. Bất quá, theo như ta phán đoán, quyết chiến thật sự của hai bên, vẫn còn phải chờ một thời gian nữa, sớm là hai, ba tháng, muộn là sáu tháng một năm, Yến huynh ở lại tị bảo một ngày, chắc không có vấn đề. Ta đương nhiên hiểu rõ tâm tình của Yến huynh, muốn càng sớm hội hợp với Đại chủ càng tốt. Nhưng ta có thể đảm bảo, Yến huynh ở lại tị bảo sẽ không phải là lãng phí thời gian đâu. Nếu không, ta chỉ còn cách bồi tiếp Yến huynh một đoạn đường, thì những khát vọng trần trở bao lâu trong lòng may ra mới thỏa mãn được."

Yến Phi lập tức càng coi trọng y. Y không những là người hiểu biết chuyện thiên hạ đại sự, lại có hùng tâm tráng chí, không phải là loại cao môn danh sĩ bình thường. So với cái đám được gọi là danh sĩ suy đồi ở Nam phương, ngoại trừ Tạ An, Tạ Huyền hai người, thật là khác nhau một trời một vực.

Chàng ngạc nhiên hỏi: "Thôi huynh sao biết cuộc chiến còn lâu mới tới?"

Thôi Hoành khiêm tốn đáp: "Thôi mỗ trước giờ luôn lưu ý đến động tĩnh của các tộc ở phương Bắc, đứng ngoài quan sát, nhìn được những điểm đặc biệt. Như Đại chủ Thác Bạt Khuê quả quyết bỏ đi hai thành không phải dễ dàng đoạt được là Bình Thành và Nhạn Môn, ta liền đoán ra Đại chủ chọn chiến lược "vườn không nhà trống", tránh mũi nhọn của địch. Hơn nữa, việc này cũng phù hợp với tác phong xưa nay của Đại chủ, nên ta mới đoán như vậy."

Yến Phi chấn động trong lòng. Chàng thầm nghĩ, nếu như người này không được Thác Bạt Khuê trọng dụng, quay lại đầu nhập vào bên địch quân, không những Thác Bạt Khuê cuối cùng cũng phải ném mũi bại trận, mà mình cũng vĩnh viễn không cứu về được chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên.

Tuy nhiên sắc mặt chàng không chút gì thay đổi, vui vẻ: "Như vậy Yến mỗ không làm khách nữa! Lại quấy nhiễu huynh một đêm rồi!"

Thôi Hoành vui mừng nói: "Thôi mỗ sẽ chu toàn bổn phận chủ nhà."

Lại quát to: "Nhường ngựa!"

Một người nghe vậy mừng rỡ nhảy xuống, nhường ngựa lại, rồi cỡi chung với một người khác.

Thôi Hoành đích thân giúp Yến Phi lên ngựa, sau đó cùng tộc nhân vây quanh Yến Phi, đi về sơn bảo của Thôi gia.

Hậu bối đao của Lưu Dụ liên tục chém ra.

Trong mấy ngày qua, Lưu Dụ đã suy tư nhiều về đao pháp, trọng điểm tập trung ở chỗ làm sao trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của địch nhân, có thể đột phá thoát ra.

Trước trận chiến Phì Thủy, bản thân Lưu Dụ đã là nhất đẳng cao thủ, gặp phải người cường mạnh như Lưu Tuần, vẫn có thể liều mạng. Sau bao phen vào sinh ra tử, từ trong những trận chiến, liên tục đào luyện đao thuật, cố gắng tinh tiến, đao pháp đã tiến được một bước dài. Có thể nói, trừ phi gặp phải cao thủ ở đẳng cấp tôn sư như Tôn Ân, Mộ Dung Thủy; còn không nếu đơn đả độc đấu, có thể làm cho gã úy kị tính ra không có bao nhiêu người.

Đương nhiên khi người ta muốn lấy cái đầu trên người gã, sẽ không bao giờ nói đến chuyện quy củ giang hồ. Không đến thì thôi, đến thì quần khởi vây công, trong hoàn cảnh hoàn toàn có lợi cho đối phương, bức gã vào tử địa, nhân thủ đầy đủ, ưu thế áp đảo, đoạt đi cái mạng nhỏ của gã.

Chính là để đối phó với những tình huống tương tự, nên gã đã đau đầu sáng tác ra đao pháp đặt tên là "Cửu tinh liên châu". Trong mấy ngày qua gã không ngừng khổ luyện, đến hôm nay chính thức dùng trong cuộc chiến này.

Liên tục chém ra chín nhát đao, cao thủ bình thường đều có thể làm, nhưng nếu muốn có đầy đủ kinh lực trong mỗi đao thì phải là cao thủ về đao pháp, lại có kinh mạch đặc biệt, nội công tinh thuần, mới có thể làm được. Còn nếu như muốn giống như Lưu Dụ hiện tại, chỉ bằng một hơi chân khí, nhẹ nhàng tùy ý bắn nhanh lên cao, liên tục chém ra chín đao như thiểm điện, thì gã trước khi được Yến Phi cải tạo chân khí, tự vẫn cho dù khổ luyện ra sao cũng tổn công vô ích không làm được.

Chỗ tối lợi hại là từ thân pháp "Dã Lâm Viên Khiêu Thuật" gã lĩnh ngộ ra, mỗi lần hậu bối đao chém trúng mục tiêu như thân cành cây cối, hoặc là binh khí của địch nhân, đao kinh xảo diệu của gã sẽ dựa vào kinh lực của đối phương cải biến thế đao, nhanh chóng thay đổi thân pháp. Đối chọi với thân pháp quỷ mị khó nắm bắt của địch nhân, gã như đang tiến mạnh tới lại có thể biến thành nhanh chóng thối lui, tiến ngang hóa thành búng lên cao. Thân pháp và đao thuật phối hợp liền lạc không một kẻ hở.

Bởi vậy chiêu "Cửu tinh liên châu" này tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là một đao thế đặc biệt lăng lệ, mà là đại biểu cho đột phá trong đao pháp của gã. Hành trình đi tìm sự hoàn thiện trong đao pháp của gã đã mở ra một đoạn rộng thênh thang và hoàn toàn mới mẻ. Đó cũng có thể là đoạn mở đầu cho gã trở thành đại gia về đao pháp thời nay.

"Keng!"

Chiêu thứ nhất phát ra, đánh trúng đoản đao sắc bén của Nhậm Thanh Thị đâm thẳng tới trước mặt. Đồng thời mượn lực quay ngang, hoành tay phát ra chiêu thứ hai, chém trúng vào tả thủ đao đang hợp thể công lại, giống như cắt đứt sự liên mạch trong đao thể của thị. Thế công vốn cường mãnh hung hăng lập tức tan vỡ.

Lưu Dụ thầm kêu nguy hiểm, từ hai đao đó, gã dò ra Tiêu Dao ma công âm u tà dị của Nhậm Thanh Thị, so với giao thủ lần trước lại có tinh tiến. Nếu không phải gã cũng chẳng còn là Lưu Dụ ngày trước, lần này khẳng định không thể trốn thoát được.

Nét mặt kiêu diễm của Nhậm Thanh Thị hiện thần sắc ngạc nhiên không giấu được, hiển nhiên không ngờ Lưu Dụ lại cường mạnh như vậy.

Chiêu thứ ba của Lưu Dụ không để cho thị kịp thở lấy một hơi, nhanh chóng xuất ra, chém vào chiếc cổ đẹp của thị.

"Keng!"

Nhậm Thanh Thị xoay nhanh tám thân kiêu diễm, với một tư thế ưu mỹ đến độ không thể hình dung lại tràn đầy sức mê hoặc, quay lại nhìn thẳng Lưu Dụ, song đao bắt chéo ngạnh tiếp một đao hung bạo vô bì của Lưu Dụ.

Lưu Dụ toàn thân chấn động. Chân khí âm độc băng hàn, từ chỗ giao kích với song đao tổng nhập vào đao của Lưu Dụ, hóa giải đao kinh cường đại của gã. Sau đó hàn khí tựa mũi tên từ cánh tay cầm đao bắn thẳng vào kinh mạch khiến gã suýt thụ thương. May mắn tiên thiên chân khí trong nội thể kịp thời vận chuyển, hóa giải tà khí của đối phương vừa mới xâm nhập.

Nhậm Thanh Thị yêu kiều kêu lên một tiếng, mượn lực bay ngược về sau.

Nội lực Lưu Dụ chưa kịp hồi phục, nhìn Nhậm Thanh Thị thối lui ngoài ba trượng, gươm đao đứng thẳng, cười khổ trong lòng.

Nhậm Thanh Thị hoa dung trắng nhợt, lồng ngực phập phồng thở gấp, mặt hoa hiện thần sắc không thể tin được.

Đao khí của Lưu Dụ lập tức khóa chặt lấy thị, có thể nhân cơ hội phát động đột công kích thứ nhì. Bất quá gã cũng đã dùng hết khí lực, lại càng không nghĩ ra điểm mấu chốt để có thể giết thị.

Vấn đề là "Cửu tinh liên châu" chỉ đạt được hiệu quả lý tưởng nhất nếu dùng trong lúc quần chiến để đột vây tìm đường sống. Gặp phải loại cao thủ siêu cấp như Nhậm Thanh Thị này, đối phương thấy thế bất lợi, có thể tá kinh thoát thân, sẽ không ngu xuẩn tiếp tục chặn đánh gã.

Lưu Dụ lúc này thầm nghĩ trong lòng phải sáng chế thêm đao chiêu, để có thể dùng vào trường hợp đơn đả độc đấu như thế này. Cho dù đối phương có quyết ý đào tẩu, mình cũng có năng lực để chặn lại.

Hai má Nhậm Thanh Thị hồng hào trở lại, thương thế nhẹ trong người nhờ chân khí vận chuyển đã thuyên giảm.

Lưu Dụ song mục sát cơ đại thịnh, đao phong chỉ thẳng Nhậm Thanh Thị, chuẩn bị thế tấn công.

Nhậm Thanh Thị đột nhiên buông hai tay xuống, thu cặp đoản đao vào trong tay áo, tươi cười như hoa nói: "Không đánh nữa!"

Lưu Dụ cảm thấy như bị lừa dối, thất thanh thốt lên: "Không đánh? Người cho là bọn ta đang đùa giỡn hay sao?"

Nhậm Thanh Thị khoái chí nói: "Cũng gần như vậy, trò du hí này được kêu là "Ai là chân mệnh thiên tử", thuộc loại trò chơi đi tìm báu vật. Thật khó tin chàng đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy. Ta tự thấy không có cách gì giết được chàng, từ đó có thể chứng minh, chàng có thể thật sự là người được lão thiên gia tuyển

chọn để thay đổi sang một triều đại mới."

Lưu Dụ cười khỏ trong lòng. Chỉ có gã mới rõ, Nhậm Thanh Thị vừa mới đỡ ba đao xong, thật ra là cơ hội duy nhất của mình để giết Nhậm Thanh Thị. Chỉ vì đao pháp của gã chỉ mới đạt tiểu thành, một khi để cho yêu nữ này biết rõ đao chiêu của "Cửu tinh liên châu", gã sẽ khó bảo vệ lấy mình. Nói không chừng sẽ bị thị dùng Tiêu Dao ma công tấn công không ngừng cho đến chết. Nhậm Thanh Thị lúc này, cũng như Nhậm Dao ngày đó, bất luận chiêu số hay công lực, đều tương đương với nhau.

"Đang!"

Hậu bội đao về lại trong bao. Lưu Dụ cảm thấy bó tay, nhưng cũng biết đây là cách hay nhất.

Nhậm Thanh Thị phong nhã tươi cười tiến thẳng đến trước mặt gã cách khoảng hai bước. Ngọc thủ thu về sau lưng, lồng ngực phập phồng lên xuống, ngẩng mặt nhìn gã, thị dịu dàng thủ thi: "Chàng ngày càng có khí phách nam nhi! Ba đao mới đây, xem khắp thiên hạ, ngoài chàng còn ai có được phong độ đó, thiệt làm mê chết người ta rồi."

Lưu Dụ thật sự không biết nên cười hay nên tức, hay là muốn để yên được ca tụng lên chín tầng mây. Gã chỉ tỏ ra không thèm để ý gì đến thị. Không hiểu sao, gã cảm thấy sự chán ghét trong lòng đối với thị đã giảm đi nhiều, lại còn cảm nhận được mị lực dụ hoặc không bì được của thị. Gã đương nhiên hiểu rõ, cảm giác này là sai lầm và nguy hiểm. Chỉ hận là ngoại trừ thâm kêu yêu nữ lợi hại ra, gã không sao chống lại được cảm giác đến tận đáy lòng.

Làm cho gã càng đau đầu chính là nếu như thị tiết lộ với Hoàn Huyền mọi chuyện về gã, sách lược che giấu thực lực khẳng định sẽ tan thành bọt nước.

Nghĩ đến đây, trong lòng đã định ra kế.

Người bây giờ đã gạt ta, ta gạt lại người cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Lưu Dụ nhíu mày lạnh giọng: "Người còn nhớ ta ở Kiến Khang đã nói sao với người không?"

Nhậm Thanh Thị thản nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì với gã ổng ẹo: "Chàng đã nói gì? Hôm nay mọi chuyện bắt đầu hoàn toàn mới đi, chuyện của quá khứ còn nhớ lại làm gì."

Lưu Dụ trong lòng thầm kêu vô sỉ.

Bất quá thật ra mà nói, biết là một chuyện, cảm giác lại là một chuyện khác. Trước mắt thị kiều diễm như vậy, yêu nữ vô sỉ cũng không còn là chuyện quan trọng. Ma lực của thị đủ để tiêu trừ mặt trái của mọi chuyện.

Sao gã lại có cảm giác mâu thuẫn kiểu này.

Đột nhiên trong mũi tràn đầy mùi hương của thị. Thì ra thị đã đến gần thêm một chút, chỉ cần thêm nửa bước là thân thể có thể nhập vào nhau. Đôi mắt tuyệt đẹp của thị lóng lánh rực rỡ, có thể câu dẫn hồn phách người ta. Thân hình yêu kiều động lòng người tỏa ra hương khí thanh xuân khỏe mạnh. Cổ áo lộ ra ngoài da thịt trắng nõn, trơn tru mềm mại, đủ để làm cho nhịp tim của bất cứ nam nhân bình thường nào cũng phải đập loạn xạ, sinh ra ham muốn nhục dục cuồng liệt với mỹ nhân.

Lưu Dụ sức tỉnh lại, thầm nghĩ mình sao lại như vậy, vào thời khắc này lại bị thị mê hoặc đến mức hồ đồ. Minh thật ra là người không có định lực sao? Sau khi gặp lại thị, gã vẫn sinh ra cảm giác như lần đầu, cảm thấy không thỏa đáng.

Lưu Dụ nghĩ thầm, đây chẳng lẽ là một loại mị thuật cao minh? Thế gian thật ra lại có loại dị thuật tà pháp như vậy sao?

"Chàng đang nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ thật sự nghĩ đến chuyện lùi ra sau, nhưng cũng biết như vậy sẽ lộ rằng mình sợ thị, bèn mỉm cười: "Người lại gần như vậy làm gì? Quên là ta đã từng nói với người, kêu người đi càng xa càng tốt sao?"

Nhậm Thanh Thị nhíu đôi mày thanh, cúi đầu nhẹ nhàng nũng nịu: "Người ta đầu hàng rồi. Thỉnh Lưu gia đại nhân đại lượng, bỏ qua những sai lầm người ta đã phạm phải. Hiện tại Thanh nhi nguyện để cho Lưu gia xử trí, tiếp nhận bất cứ hình phạt nào của ngài."

Đổi lại là bất cứ nam nhân nào khác, giờ khắc này khẳng định sẽ không chống cự nổi những lời mềm mại cầu hòa của thị. Nhưng Lưu Dụ đã trải qua biết bao khổ nạn và tôi luyện, tính cách bản thân kiên nghị không đổi, còn đã sớm sinh ra lòng cảnh giác, sao dám khinh địch để thị mê hoặc.

Lưu Dụ không nhịn được cười nói: "Nhậm đại tiểu thư không cần phải rót mật vào tai ta đâu. Chỉ bằng vào những lời đó của người, lại muốn ta tín nhiệm như trước sao?"

Nhậm Thanh Thị rung rung đôi vai thon, ra vẻ kinh ngạc: "Sao lại như trước được? Hiện tại người ta nhận ra chàng là chân long tái sinh, là người được chọn để thay ngôi đổi triều, đương nhiên đối với chàng phải thật lòng, đến chết không đổi sẽ đi theo chàng, vì chàng mà hành sự. Ít đi địch nhân vẫn tốt hơn nhiều địch nhân, nhất là một tiểu nữ đặc biệt như người ta."

Lưu Dụ lãnh đạm: "Người đối với ta lại có giá trị gì?"

Thốt xong câu đó, bản thân Lưu Dụ cũng phải giật mình. Tự nhiên gã buột miệng nói ra, lộ rõ suy nghĩ trong lòng. Vào lúc này, Lưu Dụ biết rằng mình đã có thay đổi, trở nên thực tế hơn. Thay đổi này là do tình thế ép buộc mà ra.

Nhậm Thanh Thị không có chút phản ứng khác lạ nào, vui vẻ xoay tròn thân hình trước mặt gã, tư thái man dại đến cực điểm. Lúc đối diện lại với gã, thoắt nhẹ làn hơi thơm như hoa lan nói: "Thanh nhi có thể giúp đi sát bảo vệ chàng. Lúc Lưu gia tịch mịch, người ta có thể vì chàng làm người giải sầu, bảo đảm chàng sẽ quên hết những nữ nhân trước đây. Người ta cũng có thể nghe theo chỉ thị của chàng đi nằm vùng bên địch nhân, vì Lưu gia do thám tin tức, thậm chí làm thích khách sát thủ. Người ta không muốn bất cứ danh phận gì, chỉ nghĩ đến việc làm tình nhân của chàng. Yêu cầu duy nhất, chỉ là muốn thấy Thiên Sư đạo tan vỡ trong tay chàng, Tôn Ân thảm bại mà chết. Một Thanh nhi ngoan ngoãn vâng lời như vậy, Lưu gia nữ nhĩ tâm cự tuyệt sao?"

Lúc thị nói đến quên hết những nữ nhân trước đây, Lưu Dụ không cầm được nghĩ đến Vương Đạm Chân, trong lòng vô cùng đau xót. Nhậm Thanh Thị đang có mị lực dụ hoặc cao độ, phẳng phất như là lời thủ thi tâm tình đêm khuya khi đầu gối tay ấp của tình nhân, lúc này uy lực đại giảm.

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Người và Nhậm Dao thật ra là có quan hệ ra sao?"

Nhậm Thanh Thị nhìn gã một cái, buông thõng tay đáp: "Y thật ra là thân huynh của ta, bọn ta là huyết mạch cuối cùng của Hoàng triều Đại Ngụy. Mạn Diệu là chị họ của ta. Thân phận hậu phi của bọn ta chỉ là vỏ bọc. Hiện tại ta là người cuối cùng còn sót lại của Hoàng triều Đại Ngụy, bởi vậy ta muốn báo phục Tôn Ân, rửa đi mối hận mất triều. Mọi chuyện người ta đã nói hết với chàng rồi, chàng thu xếp cho người ta ra sao đây?"

1 Vĩnh Gia chi loạn: Năm 311, đời Tấn Hoài Đế, tức năm Vĩnh Gia thứ 5, Lưu Thông diệt hơn mười vạn Tấn quân tại Bình Thành (nay là Lộc Ấp tỉnh Hà Nam) giết lũ Thái úy Vương Diễn. Sau đó sai tướng Hô Diên Yến đánh Lạc Dương. Cuối cùng bắt sống Tấn Hoài Đế, giết thái tử, tôn thất, binh sĩ và bách tính đến hơn ba vạn người, lại phá hủy lăng mộ, cung điện. Sử sách gọi là "Vĩnh Gia chi loạn" hay "Vĩnh Gia chi họa".

2 Hà Sáo (河套) - Tiếng Anh là He Tao chỉ vùng bình nguyên, cao nguyên trung thượng du hai bờ Hoàng Hà vì nông nghiệp khá phát đạt nên còn gọi là khu vực tưới tiêu Hà Sáo. Hà Sáo nằm phía đông núi Hạ Lan (có Hạ Lan bộ tộc - tập 17x BHTT có nhắc đến cả Hà Sáo và Hạ Lan), phía tây Lương Sơn, nam Âm Sơn, bắc Trường Thành. Bao gồm bình nguyên Ngân Xuyên, cao nguyên Ngạc Nhĩ Đa Tư, cao nguyên Hoàng Thổ, nay phân thành Trữ Hạ, Nội Mông Cổ và Thiểm Tây. Hoàng Hà tại đây trước tiên chạy men Hạ Lan sơn lên Bắc, bị Âm Sơn ngăn trở ở hướng đông, sau men theo Lương Sơn về hướng nam, hình thành nên chữ "几" nên gọi là Hà Sáo (nghĩa là chỗ uốn lượn của sông). Trong lịch sử thì Hà Sáo khá nổi, Xuân Thu thuộc Triệu quốc là quận Vân Trung, đến Tần thì phái Mông Diêm đuổi Hung Nô đóng quân ở hai quận Vân Trung, Cửu Nguyên. Sau Tần rút, Hà Sáo lại thuộc Hung Nô. Đến Tây Hán, trước năm 127, Hán Vũ Đế xuất quân ra Vân Trung đánh bại Hung Nô chiếm lĩnh Hà Sáo, đóng binh khai khẩn và nuôi ngựa ở đây, biến Hà Sáo thành căn cứ phòng ngự Hung Nô tấn công, đổi thành Sóc Phương quận, Ngũ Nguyên

quận... Được dẫn nước từ Hoàng Hà vào tưới tiêu, nên nông nghiệp phát triển nhanh chóng, kinh tế phồn vinh. Đến thời Nam Bắc triều, Hà Sáo thành trọng địa tranh đoạt giữa các chính quyền Bắc phương. Trong các tài liệu khác còn có địa danh Hà Sóc (河朔). Tiếng Anh là Heshuo là chỉ vùng Bắc Hoàng Hà thời TQ cổ đại (Sóc là Bắc), bao gồm cả Sơn Tây, Hà Bắc và Sơn Đông. Hà Sóc xuất hiện nhiều trong thơ ca bởi thời Thanh có một phái gọi là Hà Sóc thi phái. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Viên Thiệu chiếm miền Hà Sóc. Trong tiểu thuyết Kim Dung, Liêu Trai Chí Dị cũng xuất hiện Hà Sóc rất nhiều.

Hồi 14

Trạch Mộc Nhi Tê

Trước khi trời sập tối, Yến Phi và Thôi Hoành tìm đến được nguồn nước, để ngựa có thể gặm cỏ uống nước nghỉ ngơi.

Bọn y vội vã đi được hai ngày đường, Thái Nguyên đã nằm xa tít ở đằng sau, thẳng tiến tới Hà Sáo. Với đề nghị của Thôi Hoành, bọn y hai người sáu ngựa, mang hành trang nhẹ lên đường, luân phiên thay đổi chiến mã, chỉ trong hai ngày đã đi được sáu trăm dặm.

Hai người ngồi xuống cạnh bờ sông, nhâm nhi mấy miếng lương khô.

Yến Phi thuận miệng: "Thôi huynh đối với địa thế vùng này rành như lòng bàn tay, thật khiến người ta phải kinh ngạc."

Thôi Hoành cười nói: "Ta từ nhỏ đã thích ra ngoài xông xáo, đi khắp Bắc phương, cũng từng ghé qua Kiến Khang, muốn xem sau khi Tấn thất dời về Nam đã chấn chỉnh đến đâu."

Yến Phi hỏi: "Kết quả ra sao?"

Biểu tình Thôi Hoành hiện ra nét cay đắng, đáp: "Kết quả? Ài! Ta đã dùng tộc hiệu của Thôi gia, cầu kiến hơn mười cao môn hiển hách nhất ở Kiến Khang, nhưng chỉ có Tạ An khải khái tiếp kiến. An công thật xứng đáng là nhân vật lỗi lạc nhất xưa nay, chỉ tiếc là "một cây làm chẳng nên non". Dưới áp chế của Tư Mã thị, căn bản khó có thể làm được chuyện lớn. Mà sự thật cuối cùng cũng chứng minh ta không nhìn lầm, đại thắng Phì Thủy lại mang tai họa đến cho Tạ gia. Tấn thất khí số đã tận, bại vong chỉ là vấn đề thời gian."

Yến Phi không cảm được nghĩ đến Lưu Dự. Không biết gã đã đến Quảng Lăng chưa? Mình đã cải tạo thể nội chân khí của gã từ hậu thiên đổi thành tiên thiên, không biết có thể giúp gã vượt qua tử kiếp không? Bèn nói: "Thôi huynh đối với tình huống gần đây của Nam phương biết thật tường tận."

Thôi Hoành vui vẻ nói: "Thôi gia bọn ta đã trở thành đệ nhất đại tộc ở Bắc phương, có đệ tử ở khắp thiên hạ. Hơn nữa các tộc ở Bắc phương ít nhiều đều có quan hệ với bọn ta. Ta lại đặc biệt lưu ý tình thế biến hóa các nơi, bởi vậy so với người khác biết nhiều hơn một chút."

Trầm ngâm giây lát, lại nói tiếp: "Ta mời Yến huynh đến tề bảo, nói chuyện tâm tình cũng là hy vọng có một ngày Yến huynh có thể dẫn ta diện kiến Đại chủ. Nào biết Yến huynh không những đáp ứng không chút do dự, lại còn muốn ta đi chung với huynh lên Bắc. thật sự là một đặc ân vượt quá sự trông đợi của ta. Không biết Yến huynh là hứng chí nhất thời, hay là đã sớm suy nghĩ cẩn thận?"

Yến Phi đáp: "Ta muốn hỏi ngược lại Thôi huynh, ở Bắc phương, khiến Thôi huynh bội phục nhất là nhân vật nào?"

Thôi Hoành không chút do dự đáp: "Người ta bội phục nhất là Vương Mãnh, y là Quản Trọng của Phù Kiên. Nếu như y vẫn còn tại thế, khẳng định sẽ không có thất bại ở Phì Thủy."

Yến Phi có chút ngạc nhiên, chàng vốn cho rằng người Thôi Hoành bội phục là Thác Bạt Khuê tay không dựng nước. Bất quá suy nghĩ kỹ lại, chuyện Thôi Hoành hân thưởng Vương Mãnh là hết sức hợp tình hợp lý. Chuyện này phải nhìn từ xuất thân của Thôi Hoành mới hiểu. Thanh Hà Thôi thị là long đầu và đại biểu cho đại tộc ở Trung Nguyên, ngang với Vương, Tạ hai nhà ở Nam phương. Mà Thôi Hoành lại trưởng thành từ vọng tộc Thanh Hà Thôi thị. Thế gia đại tộc hết sức coi trọng thân phận địa vị, đó là tập tính của người trong

thế gia, không thể thay đổi. Bởi vậy, Thôi Hoành đối với Thác Bạt Khuê khởi lên từ mã tặc, thật khó sinh lòng kính phục.

Bất quá trong thời đại loạn lạc như bây giờ, thế gia đại tộc lưu lại ở Bắc phương, đều muốn kiếm một chỗ dựa dẫm, để bảo trì địa vị thế tộc của bọn họ, cũng như có thể phát triển hoài bão và lý tưởng chính trị của mình. Thôi Hoành chính là loại chí sĩ có triển vọng đó, bởi vậy sùng bái Vương Mãnh, lấy đó làm mục tiêu tối cao.

Gật đầu nói: "Ta hiểu rồi! Ta tuyệt đối không nhìn lầm Thôi huynh. Ta vốn nghĩ Thôi huynh vì có đạo tặc dòm ngó bên cạnh, muốn đợi ít lâu mới có thể khởi hành, nào biết Thôi huynh không chút do dự lập tức theo ta lên đường."

Thôi Hoành ngẩng lên nhìn trời đêm, song mục lấp lánh thần quang, nói: "Bởi vì đây là cơ hội mơ ước từ lâu của ta, là cơ hội mà ta trước giờ vẫn đợi. Ta tuyệt đối không lo đám đạo tặc. Nếu Thôi Hoành ta không thể tề gia, sao lại dám đến trước mặt Đại chủ hiền kế sách trị quốc bình thiên hạ. Trong khoảng mười dặm nơi thượng du của tệ bảo, còn có hai tòa sơn bảo cũng quy mô như vậy, được người gọi là "Thập Lý Tam Bảo". Hơn mười năm nay đã bị bọn ác đạo tặc bình quấy nhiễu không biết bao nhiêu lần, nhưng bọn ta chưa có lần nào thua cả. Hiện tại đã đến lúc tộc nhân của ta học tự lập, không còn ỷ lại vào ta nữa."

Yến Phi cảm thấy cùng với người này nói chuyện thật là một lạc thú. Thôi Hoành không những là trí sĩ kiến thức phong phú, mà còn là nhân vật siêu quần tinh thông binh pháp võ công. Có ý trợ giúp Thác Bạt Khuê, khẳng định là như hổ thêm cánh.

Chàng cảm thấy thích thú hỏi: "Vì sao lại không chọn Mộ Dung Thùy? Người như Thôi huynh đây, bất cứ người nào chỉ cần nghe qua huynh nói chuyện, bả đảm sẽ trọng dụng huynh."

Thôi Hoành đáp: "Nói ra nhiều có khi Yến huynh sẽ không tin. Cho đến giờ phút Mộ Dung Thùy công hãm Biên Hoang tập bắt đi mỹ nhân, y vẫn là tuyển chọn duy nhất trong lòng ta. Nhưng đây là sai lầm của y, y không nên đối địch với Hoang nhân. Ta từng đến qua Biên Hoang tập, hiểu rõ tiềm lực kinh người của Hoang nhân. Y đã làm ta thất vọng, lại nhìn không ra chỉ cần không chọc giận Hoang nhân, họ sẽ tuyệt đối không quản tới chuyện ngoài Biên Hoang. Trở thành công địch của Hoang nhân là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời."

Yến Phi ngây người thốt: "Huynh không phải là đánh giá quá cao bọn ta sao?"

Thôi Hoành cười đáp: "Chuyện Mộ Dung Thùy hai lần công hãm Biên Hoang tập, cũng hai lần bị đuổi ra khỏi Biên Hoang, là một sự thật không ai có thể phản bác. Đối với thực lực của Mộ Dung Thùy cố nhiên có ảnh hưởng nhất định, tổn thất đến danh dự lại càng không thể lường được. Nếu như lần này Mộ Dung Bảo viễn chinh phương Bắc lại đại bại trở về, sẽ làm dao động địa vị bá chủ Bắc phương của Mộ Dung Thùy. Biên Hoang tập lại tựa như mãnh thú đang ngủ say, hiện tại mãnh thú đã bị kinh động tỉnh dậy."

Yến Phi định thần nhìn y hồi lâu, nói: "Thập Lý Tam Bảo của Thôi huynh khẳng định có danh vọng rất cao ở vùng này. Khu vực này cũng đã từng rơi vào tay Mộ Dung Thùy một lần, y không chiêu dụ bọn huynh sao?"

Thôi Hoành đáp: "Ta muốn thỉnh giáo Yến huynh một vấn đề, ngàn lần mong Yến huynh thẳng thắn nói hết."

Yến Phi phì cười: "Huynh sợ ta không thành thật sao?"

Thôi Hoành vội nói: "Thôi mỗ nào dám? Bất quá vấn đề này tuyệt đối không dễ đáp. Đó là giả sử ta cáo tố với Yến huynh, ta quyết định cùng tộc nhân quay đầu về với Mộ Dung Thùy, Yến Phi có giết ta không?"

Yến Phi không ngờ y hỏi vậy đáp: "Một ngày huynh còn chưa thành người của Mộ Dung Thùy, chỉ là lời ở miệng mà thôi, ta sẽ không hạ thủ. Nhưng nếu huynh thật sự trở thành mưu thần đại tướng thủ hạ của Mộ Dung Thùy, thì sẽ là địch nhân của Yến Phi, ta sẽ hạ thủ không lưu tình."

Thôi Hoành không chút phản ứng hỏi tiếp: "Yến huynh là người có nguyên tắc, nhưng đối lại là Đại chủ, người sẽ xử trí ta ra sao?"

Yến Phi ung dung đáp: "Không lạ là huynh sợ ta không dám nói lời thật. Ta có thể khẳng định nói cho huynh biết. Trước khi chuyện huynh trở về đầu phục Mộ Dung Thùy trở thành sự thật, y sẽ không chứa bất cứ thủ

đoạn nào đem Thôi gia của huynh nhổ tận gốc rễ, không có chuyện kiểm chế chỉ giết một người rồi thôi. Huynh đệ Thác Bạt Khuê của ta xem xét sự tình rất sâu sa, mà Thôi gia của huynh là long đầu thế tộc ở Bắc phương. Sự chọn lựa của bọn huynh sẽ ảnh hưởng đến nhân tâm của các đại thế tộc, bởi vậy Đại chủ tuyệt đối sẽ không để cho bọn huynh đầu phục phe địch nhân."

Thôi Hoành vui vẻ nói: "Đa tạ Yến huynh thành thật cho biết. Bây giờ đến phiên tại hạ hồi đáp câu hỏi lúc trước của Yến huynh. Mộ Dung Thùy đúng là đã từng phái người lại dụ thuyết bọn ta quy phục Đại Yên của y. Không những đó là chuyện sau khi Biên Hoang bị Hoang nhân quang phục, mà Mộ Dung Thùy lại không có chút nào thành ý. Điều đó càng làm ta tin tưởng nhận định của bản thân, là Mộ Dung Thùy không hề để các thế tộc Bắc phương bọn ta trong mắt."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Huynh sao biết Mộ Dung Thùy không có thành ý?"

Thôi Hoành tỏ vẻ khinh thường đáp: "Trước tiên là Mộ Dung Thùy không đích thân lại gặp ta. Tiếp đến là ta đã đưa ra một câu hỏi với người tới, sứ giả lại ăn nói hàm hồ, né tránh câu hỏi của ta."

Yến Phi lại càng quan tâm hỏi: "Câu hỏi này của Thôi huynh khẳng định không dễ trả lời?"

Thôi Hoành đáp: "Đối với người có thành ý mà nói, chỉ là một câu hỏi đơn giản. Ta hỏi hấn, Đại Yên chi chủ có phải chuẩn bị giả bộ điều binh lên Bắc thảo phạt bộ tộc Thác Bạt, bỏ rơi thành trì ở vùng phụ cận bao gồm cả Thái Nguyên trong đó, thật ra chỉ muốn dẫn dụ Mộ Dung Vĩnh xuất quan thôi không."

Yến Phi động dung nói: "Thôi huynh nhìn thật chính xác."

Thôi Hoành giận dữ nói: "Mộ Dung Thùy chỉ là lợi dụng ta, dùng bọn ta kiểm chế Mộ Dung Vĩnh. Ha! Ta há là người dễ bị lợi dụng sao."

Yến Phi nghe thấy ngẫm lo lắng trong lòng. Không những nhân tố có thể ảnh hưởng đến thành bại của Mộ Dung Thùy rắc rối phức tạp, mà còn nhiều phần chàng và Thác Bạt Khuê không thể khống chế, thậm chí không sao nắm bắt hoặc tiên đoán con người y được. Thôi Hoành trước mắt và sức ảnh hưởng của Thôi thị y lại có thể ảnh hưởng đến sự thay đổi trong tình hình cuộc chiến. Nếu như Thôi Hoành đứng về phía Mộ Dung Thùy, lại theo Mộ Dung Bảo xuất chinh, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. May mắn bây giờ tình huống đó không xảy ra, Thôi Hoành đang cùng với mình kết bạn lên Bắc.

Thôi Hoành nói: "Tại hạ có một yêu cầu quá đáng, ngàn lần mong Yến huynh ưng chuẩn."

Yến Phi thật sự không sao nhìn thấu nhân vật Thôi Hoành này. Không hiểu tại sao y lại đột nhiên đưa ra thỉnh cầu, thật ra là thỉnh cầu như thế nào. Chàng nói: "Thỉnh Thôi huynh nói ra, xem ta có thể làm được không."

Thôi Hoành nói: "Yến huynh đương nhiên là làm được. Đó là trước khi Đại chủ quyết định có dùng ta hay không, huynh không cần phải vì ta nói bất cứ lời tốt nào, cũng không cần tiết lộ xuất thân lai lịch của ta."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Vậy có thể nói ra danh tự của Thôi huynh không?"

Thôi Hoành đáp: "Chuyện đó đương nhiên là được."

Yến Phi cười: "Sao lại có phân biệt? Sao y lại có thể không biết đến nhân vật như huynh?"

Thôi Hoành mơ màng đáp: "Ta thật ra rất muốn biết có phải như vậy không. Hy vọng y sẽ không làm ta thất vọng!"

Lưu Dụ mở mắt ra, tất cả trời đất đều đã khác đi. Lúc gã bắt đầu tọa tức, mặt trời vừa vượt qua đỉnh đầu, nét đẹp của rừng hoang khiến người hoa mắt. Hiện tại lại là một trời đầy sao.

Gã chưa từng thử qua tọa tức chuyên chú đến mức độ đó, hoàn toàn quên hết thời gian trôi qua. Gã cho rằng chỉ vừa mới nhắm mắt, bồi dưỡng tinh thần, để ứng phó trên đoạn đường tối nguy hiểm trước khi về đến Quảng Lăng, nào biết ngồi luôn từ sau Ngọ cho đến mãi đêm khuya.

Bản thân đích xác có tiến bộ, lại có thêm nhiều điểm xuất thần nhập hóa tuyệt diệu.

Trừ phi địch nhân, giống Nhậm Thanh Thị dùng lửa hiệu trên đường dẫn dụ gã đến gặp. Nếu muốn phục kích gã trên đường, căn bản không thể làm được, bởi vì không nắm được lộ tuyến trở về Quảng Lăng của gã.

Nhưng hiện tại trong đoạn đường còn cách Quảng Lăng chỉ có hai canh giờ, tình thế đó đã thay đổi. Chỉ cần địch nhân mai phục ngoài thành Quảng Lăng, mà gã lại lơ là coi thường, rất có thể sẽ rơi vào cạm bẫy do chúng dày công bố trí.

Bởi vậy gã cần phải nghỉ ngơi cho đủ, hồi phục tinh lực, cho tinh thần và thể lực lên đến đỉnh cao nhất, để vượt qua cửa ải này.

Lo lắng của gã rất hợp lý.

Đối với Lưu Lao Chi mà nói, tình huống lý tưởng nhất là khiến cho gã không còn sống mà trở về Quảng Lăng. Như vậy sẽ không bị mất mặt, lại có thể khi Lưu Dụ gã chưa làm được gì, trừ đi mầm họa có thể ảnh hưởng đến quyền lực của y. Thật là gọn gàng sạch sẽ.

Trước mắt có hai lựa chọn. Một là bằng vào sự thông thuộc vùng xung quanh Quảng Lăng của gã, bí mật trở về mà thần không hay quỷ không biết, đợi đến khi trời sáng nghênh ngang nhập thành. Gã tin rằng có thể dễ dàng làm được.

Một cách khác là đột kích đối phó mai phục. Đi trước một bước tìm hiểu tình hình địch nhân, sau đó dùng đòn sấm sét giết đối phương không còn một mảnh giáp, giải tỏa nộ hỏa trong lòng đối với Lưu Lao Chi. Như vậy sẽ trùng trùng đá kích y, để y biết rằng mình không phải loại hiền lành gì.

Chọn lựa thứ nhì thật hết sức hấp dẫn đối với gã, có thể coi là luyện võ thử đao, lại có thể tiên phát chế nhân, khuất nhục đám nhân mã của Lưu Lao Chi đang bí mật đối phó gã.

Như vậy có bộc lộ thực lực hiện tại của bản thân không? Sau đó còn phải xem gã thu xếp ra sao. Chỉ cần không giống như Yến Phi giết chết Trúc Pháp Khánh mà danh chấn thiên hạ, Lưu Lao Chi sẽ chỉ cho rằng thủ hạ vô tích sự thôi.

Nghĩ đến đó, Lưu Dụ búng người nhảy lên đi về hướng Quảng Lăng.

Cối Kê thành.

Tạ Đạo Uẩn toàn thân mặc đồ võ phục xuống ngựa ngoài đại môn phủ thái thú. Phó tướng phòng vệ Lý Tông Nhân thần sắc hốt hoảng ra nghênh đón, hạ giọng bẩm báo: "Quân giặc ba ngày trước ở Tiếp Khẩu lên bờ, sau đó chia quân hai đường, một đội tiến tới Cú Chương, đội kia tiến về Cối Kê. Dư Diêu và Thượng Ngu đã lần lượt thất thủ, rơi vào tay quân giặc."

Tạ Đạo Uẩn bước lên thềm vào phủ, hướng tới Lý Tông Nhân đang đuổi theo sau thắc mắc hỏi: "Cả hai tòa thành cũng không cầm được chân Thiên Sư quân chút nào sao?"

Những binh tướng khác đang theo sau lưng hai người, ai ai mặt cũng không còn giọt máu, vì hiểu rõ sự bế tắc của tình hình.

Dư Dao và Thượng Ngu là hai huyện thành lớn ở mặt đông Cối Kê, có sức phòng ngự cực mạnh, tuyệt đối không thể nào không đánh mà thua được.

Lý Tông Nhân than thở: "Còn chưa giao chiến, Thiên Sư đạo trong thành đã ra tay trước tạo phản, tấn công quân ta, mở cửa nghênh tiếp Tôn Ân. Hiện tại lo nhất là tình huống này lại tái diễn ở đây, đại nhân người lại....ai...."

Tạ Đạo Uẩn xuyên qua đại sảnh, bước lên con đường trái sỏi dẫn đến hậu đường, trầm giọng hỏi: "Chúng ta hiện tại có bao nhiêu nhân mã?"

Lý Tông Nhân cười khổ đáp: "Không quá hai ngàn người."

Tạ Đạo Uẩn kinh ngạc, dừng chân thất thanh: "Chỉ có hai ngàn người?"

Lý Tông Nhân thở dài: "Từ khi tin Dư Diêu và Thượng Ngu thất hãm nối nhau truyền về, ở nơi này của chúng ta đã xuất hiện một loạt đào binh. Phần lớn binh sĩ tháo bỏ quân phục, vứt bỏ vũ khí, gia nhập đám dân lính nạn bỏ chạy khỏi Cối Kê. Người bỏ trốn đã quá nhiều, bọn thuộc hạ không sao ngăn cản. Hai ngàn người là con số đếm được lúc trưa nay, hiện tại chỉ sợ không còn con số đó nữa."

Tạ Đạo Uẩn tiếp tục cất bước, mỗi bước đều nặng tựa ngàn cân, hỏi: "Đại nhân thì sao?"

Lý Tông Nhân miễn cưỡng đáp: "Thái thú đại nhân từ lúc hoàng hôn đã giam mình trong đạo phòng, lại ra nghiêm lệnh cho dù phát sinh ra bất cứ chuyện gì, đều không cho quấy nhiễu người. Ai phạm lệnh sẽ chém không tha."

Tạ Đạo Uẩn lãnh đạm nói: "Người nào phạm lệnh sẽ chém không tha ư? Ta cũng hy vọng ông ấy chém ta, như thế có khi lại đỡ khổ."

Lý Tông Nhân hạ giọng: "Phu nhân ngàn vạn lần chớ có nản lòng, đây là cơ hội cuối cùng cho chúng ta. Cối Kê thành cao hào sâu, chỉ cần thái thú đại nhân chịu hăng hái kháng địch, chúng ta có thể giữ được mười bữa nửa tháng, đợi thành trì phụ cận phái quân lại cứu viện, liền có thể ngăn chặn khí thế quân địch. Nhưng nếu như Cối Kê thất thủ, các thành phụ cận như Gia Hưng, Hải Diêm, Lâm Hải, Chương An, Đông Dương, và Tân An sẽ không thể giữ được, Kiến Khang cũng sẽ rơi vào thế nguy."

Tạ Đạo Uẩn nói: "Để ta thử lại xem sao."

Tổng Bi Phong đang dốc hết tốc lực chạy về Cối Kê.

Lão vốn cỡi ngựa đi, nhưng đường đi bị nghẽn tắc vì dòng người chạy loạn, nên phải bỏ ngựa đi bộ, nhưng vẫn phải chọn đồng núi hoang dã mà đi.

Lấy Cối Kê làm trung tâm, tất cả các thành trì xung quanh đều rơi vào cơn cuồng loạn, tựa như địa ngục trần gian. Có thể thấy dân chúng ở khu vực này, phần lớn tuyệt không tín nhiệm Tôn Ân, đặc biệt là tín đồ sùng Phật.

Cuộc nổi dậy của Thiên Sư đạo đại diện cho tuyên cáo, trận quyết chiến giữa Thiên Sư đạo và Phật môn Nam phương đã bắt đầu.

Chỉ xem thái độ hung hăng ấy, cũng biết Kiến Khang kỳ này gặp nạn rồi.

Hiện tại hy vọng duy nhất của lão là trước khi Thiên Sư quân công đánh vào đến Cối Kê có thể tìm ra mẹ con Tạ Đạo Uẩn, kiếm cách bảo vệ bọn họ rời khỏi hiểm cảnh.

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi đi theo đại đội. Trên bình nguyên rộng lớn, kỵ binh ngày đêm không nghỉ thẳng tiến.

Binh lính của Mộ Dung Thùy vào lúc hoàng hôn đã nhổ trại khởi hành, đem đại quân chia thành hai đội. Ba vạn người lưu lại nơi đây, hai vạn chiến sĩ Đại Yên theo Mộ Dung Thùy lên đường, đương nhiên bao gồm cả chủ tì bọn họ trong đó.

Không có ai báo cho nàng đã xảy ra chuyện gì. Kỷ Thiên Thiên toàn bằng quan sát của mình đưa ra phán đoán, chẳng hạn như nhân số quân lính Mộ Dung Thùy cỡ khoảng bao nhiêu, có bao nhiêu loại binh chủng.

Bởi vì nàng từng nghiên cứu cẩn thận bản đồ Mộ Dung Thùy đưa cho, nên biết rằng toàn bộ đội kỵ binh hai vạn người này, đã rời khỏi lộ tuyến đến Đài Bích, chỗ đến phải là chỗ nằm giữa Trường Tử và Đài Bích.

Thủ pháp dụng binh của Mộ Dung Thùy đúng là nằm ngoài dự đoán của người ta, thâm sâu khó dò. Y không muốn công đánh Đài Bích đã bị rút đi binh lực ư? Sao lại muốn phân tán binh lực? Sau khi lần mò đi trong đêm tối một đoạn đường, nàng đã từ từ hiểu ra, thâm kinh ngạc trong lòng. Mộ Dung Thùy không phụ thịnh danh là đệ nhất đại gia về binh pháp ở Bắc phương, không lạ là mọi người đều úy kỵ y.

Mộ Dung Thùy đến Nghiệp Thành mà không công đánh, dẫn dụ Mộ Dung Vĩnh đem quân trú thủ Đài Bích điều đến Trường Tử, đã là một kỳ chiêu dụ địch hết sức cao minh. Sau khi Mộ Dung Vĩnh trúng kế, Mộ Dung Thùy lập tức bỏ Nghiệp Thành thẳng tiến đến lấy Đài Bích, càng làm cho Mộ Dung Vĩnh trận cước đại loạn.

Đài Bích là tòa thành trọng yếu nhất ở mặt nam Trường Tử. Một khi thất hãm, địch nhân có thể dùng Đài Bích làm cứ điểm kiên cường, trực tiếp công đánh Trường Tử, bởi vậy, không thể mất Đài Bích được. Chỉ cần Mộ Dung Vĩnh có thể giữ được Đài Bích, Trường Tử sẽ vững như Thái Sơn.

Mộ Dung Thùy chính là nhìn ra điểm này, biết Mộ Dung Vĩnh sẽ phái đại quân lại giữ Đài Bích, bởi vậy chia binh làm hai cánh.

Một cánh làm ra vẻ muốn công đánh Đài Bích. Sau khi đến Đài Bích, chặt cây làm thang, xe bắn tên, xe lôi mộc và các loại dụng cụ công thành. Kỳ thật mục đích lại không phải là Đài Bích.

Mưu kế chân chính là cánh quân đang bí mật hành quân này của Mộ Dung Thùy, sẽ mai phục trên đường từ Trường Tử đến Đài Bích. Khi viện quân của Mộ Dung Vĩnh đang vội vã kéo đến Đài Bích, Mộ Dung Thùy sẽ từ nơi ẩn nấp đánh ra, giết người của Mộ Dung Vĩnh đang luống cuống không kịp trở tay.

Tại một nơi không có tường thành bảo vệ, bên Mộ Dung Vĩnh đã đi một đoạn đường dài, người ngựa mệt mỏi, trong khi binh lính mai phục của Mộ Dung Thùy được nghỉ ngơi đầy đủ, nằm yên chờ đợi. Với tình huống như vậy, người của Mộ Dung Vĩnh càng không phải là đối thủ.

Mộ Dung Vĩnh khẳng định sẽ trúng kế, bởi vì y không có chọn lựa. Khi Mộ Dung Vĩnh điều đại quân đang chốt ở Thái Hành đại đạo đến Đài Bích, y liền bước lên con đường bại vong định mệnh.

Mộ Dung Thùy thật là lợi hại.

Hồi 15

Bảo Mệnh Kim Bài

Lưu Dụ đứng trên một gò núi nhỏ ở bờ Tây Nam hồ Cao Bưu, cúi nhìn đèn đuốc ở thành Quảng Lăng nơi mặt nam bầy, tám dặm, trong lòng không ngừng kinh nghi.

Chẳng lẽ mình đã nhìn lầm, Lưu Lao Chi lại không có lòng giết Lưu Dụ gã. Nếu như Lưu Lao Chi bỏ qua cơ hội này, muốn giết gã thì sẽ phải tốn rất nhiều tâm huyết nữa, thật không phải việc làm của người khôn ngoan.

Gã đã điều tra rõ ràng vài tuyến đường bộ từ mạn tây bắc trở về Quảng Lăng, nhưng tìm không thấy tung tích của địch nhân. Cái khác gã không dám khoe khoang, nhưng làm thám tử thì gã tin tưởng mười phần.

Lưu Lao Chi nếu phái người đến giết gã, khẳng định sẽ là một đám sát thủ kinh nghiệm lão luyện, lại không có quan hệ gì với Bắc Phủ binh, là loại hắc đạo nhân vật hoặc bang hội có giao tình thâm hậu với Lưu Lao Chi. Hoặc là Lưu Lao Chi thông qua kẻ trung gian, mời sát thủ chuyên nghiệp. Bất luận sử dụng loại biện pháp gì, thành công hay thất bại, Lưu Lao Chi đều có thể phủ tay sạch sẽ.

Gã đương nhiên không phải loại tầm thường, cho nên địch nhân không tới thì thôi, chứ khi tới khẳng định có đủ nhân thủ, lại phải bày ra cạm bẫy, làm gã khó có thể thoát thân. Lý tưởng nhất phải là ở địa phương cách Quảng Lăng khoảng mười dặm phục kích gã. Quá gần Quảng Lăng sẽ kinh động quân phòng thủ, quá xa thì phạm vi quá rộng.

Rốt cuộc thì là việc gì?

Bây giờ cách bình minh chỉ có vài canh giờ, đã không có phục binh, mình cũng nên sớm chạy vào thành, để tránh làm kinh động, dẫn đến sự cố kị của Lưu Lao Chi.

Nghĩ vậy, Lưu Dụ lao xuống sườn núi, hướng về phía Quảng Lăng chạy tới.

Sau khi lướt đi vội vã được nửa dặm, gã xuyên qua đồng ruộng mênh mông đặt chân lên đường quan đạo mặt bắc Quảng Lăng, rồi bỗng dừng lại. Tại màn đêm đen sẫm trước lúc bình minh, một đạo nhân ảnh đứng thẳng ở phía trước, chặn đường.

Lưu Dự định thần nhìn kĩ, lập tức trong lòng kêu không xong, lần đầu tiên hoài nghi miễn tử kim bài mà Yên Phi tặng cho đã mất đi hiệu dụng.

Thôi Hoành theo Yên Phi đi lên một gò núi nhỏ, chỉ thấy tại bên đường hướng tây bắc, thẳng đứng một cột gỗ to như tay người, dài ước chừng sáu thước.

Yên Phi đi một vòng quanh cột gỗ, lưu tâm nhìn kĩ.

Thôi Hoành đi nhanh tới trước đưa mắt nhìn cột gỗ, thân cột chỉ chít vết đao sắc bén khảm vẽ, có lẽ là ám hiệu và tiêu kí.

Yên Phi đột nhiên đánh ra một chưởng vào đỉnh cột, gỗ khô tắc tắc vỡ vụn, rơi xuống mặt đất.

Thôi Hoành trở mắt đứng nhìn, nói không ra lời. Sự sắc bén của chưởng kinh Yên Phi, y bình sinh chưa thấy qua. Điều khiến y bội phục nhất chính là tư thái thông dong nhẹ nhàng của chàng.

Yên Phi mỉm cười: "Huynh đệ của ta đã biết rằng ta tới."

Thôi Hoành hỏi: "Đại chủ hiện tại ở nơi nào?"

Yên Phi chỉ hướng tây bắc đáp: "Y ở vùng đồi phía đông Đại Hà và mặt nam Thịnh Nhạc."

Thôi Hoành tinh thần chấn động, nói: "Đó là Ngũ Nguyên trứ danh. Vì có năm con sông như Đại Hà, Phần Thủy chảy qua, nên có tên là Ngũ Nguyên. Dọc ngang hơn trăm dặm, đồi rừng chẳng chít, rất tốt để ẩn nấp."

Ánh mắt Yên Phi nhìn về phía Ngũ Nguyên, nói: "Mộ Dung Bảo không phải là kẻ ngốc, sẽ không vì việc nhỏ này mà dễ dàng trúng kế."

Thôi Hoành hỏi: "Yên huynh hiểu rõ tính cách của Mộ Dung Bảo sao?"

Yên Phi đáp: "Huynh đệ của ta đối với hắn càng có hiểu biết sâu hơn."

Thôi Hoành gật đầu nói: "Ta đối với Mộ Dung Bảo mặc dù có nhận định, nhưng thủy chung giới hạn ở lời đồn, chỉ là hiểu biết bề ngoài. Đại chủ cùng Mộ Dung Bảo đều là người Tiên Ti, lại quen biết từ nhỏ, đối với tác phong hành sự của Mộ Dung Bảo, cách bày mưu tính kế thì nắm trong lòng bàn tay. Chỉ nhìn việc đem Bình Thành và Nhạn Môn tặng cho Mộ Dung Vĩnh, thì cũng biết Đại chủ trăm phương ngàn kế muốn kích thích lửa giận và cừu hận của Mộ Dung Bảo, làm hắn mất đi lý trí. Ta tin rằng Đại chủ nhất định có biện pháp, khiến cho Mộ Dung Bảo giao tranh với mình ở khu vực Ngũ Nguyên."

Yên Phi lo lắng: "Tính cách của Mộ Dung Bảo có lẽ có nhược điểm, nhưng dưới tay không thiếu mưu thần dũng tướng, có thể bổ trợ cho sự thiếu sót của hắn. Bọn chúng từ đường thủy tới, lại có thể chạy bằng đường thủy. Tới lui tự nhiên như thế, không có cách nào chặn được."

Thôi Hoành thông dong nói: "Kéo dài tới mùa hè mưa nhiều thì sao? Một dải Hà Sáo, mùa hè hàng năm đều vì mưa lớn mà nước sông dâng lên, bất lợi cho việc dùng thuyền. Một phía là lao sư viễn chinh, tướng sĩ nhớ nhà; một bên là chiến đấu bảo vệ đất đai, sĩ khí cao ngất. Chiến sự càng kéo dài, đối với Mộ Dung Bảo càng bất lợi. Mộ Dung Bảo từ đường thủy tiến tới Thịnh Nhạc, đã đi sai một bước cờ. Nếu như Mộ Dung Bảo trước tiên thu phục Bình Thành và Nhạn Môn, cùng Trung Sơn thiết lập liên lạc, bố trí tuyến tiếp tế từ Trường Thành đến Thịnh Nhạc, trận này Đại chủ sẽ thất bại không nghi ngờ gì nữa."

Yên Phi cười: "May mắn Thôi huynh không phải là quân sư của Mộ Dung Bảo."

Thôi Hoành nói: "Hắn căn bản sẽ không dùng ta làm quân sư, cũng sẽ không nghe lời của Hán nhân."

Yên Phi nói: "Ta cũng muốn nhìn xem tiểu Khuê sẽ đối đãi với người thế nào. Chúng ta lên đường thôi."

Lưu Dụ kinh ngạc trong lòng là có lý do.

Đầu tiên là thời gian người này xuất hiện đúng lúc gã không có đề phòng nhất. Nếu đối phương không phải tình cờ gặp được gã, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, chứng tỏ rằng mình liên tục dưới sự giám thị của đối phương. Và chỉ ít về hai loại công phu khinh công và ẩn giấu tung tích, đối phương đã hơn xa gã.

Tiếp đến là đối phương chỉ một thân một mình. Quan đạo này nằm ở nơi đồng ruộng mênh mông, vài dặm xung quanh toàn là thảo nguyên hoang dã, có thể thấy rõ đối phương không có trợ thủ nào khác. Địch nhân đã nắm chắc chỉ bằng sức của một người sẽ thu thập được gã, lại biết rõ gã là Lưu Dụ, đương nhiên là kẻ tài cao gan lớn, có lòng tin mười phần giết được gã.

Thứ ba là người này xuất hiện rất đột nhiên, vừa thấy hoa mắt đã bị y chắn ngang đường, đồng thời bị sát khí của y vây chặt, muốn quay đầu chạy cũng không được.

Lưu Dụ sinh ra cảm giác kì dị, người này toàn thân mặc hắc y dạ hành, mũ trùm màu đen, chỉ lộ ra mắt, mũi và miệng, thân hình cao lớn. Nhưng thể hình to lớn của y lại cho cảm giác y bất nam bất nữ, làm gã nhất thời khó mà phân biệt được.

Đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hai người đứng cách gần năm trượng, nhưng chẳng biết thế nào, cảm giác của Lưu Dụ lại như đối phương đã gần trong gang tấc. Chỉ cần đối phương động thủ, đòn đánh sẽ như cuồng phong bạo vũ, lập tức đến trước mặt, không có chút khe hở, hoàn toàn không bị ảnh hưởng của khoảng cách.

Loại cảm giác này làm gã hiểu được rằng chạy trốn là tự chịu diệt vong, ngay cả cơ hội xả thân liều mạng cũng sẽ mất đi.

Lưu Dụ biết rõ rằng đã gặp phải địch nhân đáng sợ, đối lại là gã trước kia hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Người này là cao thủ gần bằng như Tôn Ân, nhưng có miễn tử kim bài của Yên Phi thì sẽ thế nào? Trong thời khắc khẩn trương ở ranh giới sinh tử ngàn cân treo trên sợi tóc này, sự sợ hãi lo lắng của gã giống như thủy triều rút đi vô ảnh vô tung, tâm linh trở nên sáng suốt, chân khí trong cơ thể tự nhiên vận chuyển.

"Cheng!"

Lưu Dụ rút Hậu Bối đao trên lưng ra, chĩa vào địch nhân.

Lưu Lao Chi sao lại mời được loại cao thủ thế này? Loại cao thủ như vậy, đáng lý phải là nhân vật uy chấn thiên hạ, bản thân gã chưa từng nghĩ tới có loại nhân vật thế này? Nghĩ tới đây, trong đầu chợt lóe linh quang, đã nghĩ được đối phương là người nào.

Trong mũ trùm đen song mục địch nhân sắc tím cực thịnh.

Lưu Dụ biết đối phương sắp ra tay nên mắt hiện sắc tím. Gã lần đầu được thấy, do vậy có thể biết chân khí của đối phương quái dị khó dò như thế nào.

Chợt lui về sau, đồng thời song thủ nắm đao, giơ lên cao trên đầu.

Giữa lúc này, gã cảm nhận được tâm, thần và ý hoàn toàn tập trung vào Hậu Bối đao, không người không ta, sinh vinh tử nhục, đều trở nên không quan trọng.

Quả như liệu định, hắc y cao thủ bị mặt dưới sự cảm ứng về luồng khí chuyển động, toàn lực tiến đánh. Một đạo kinh khí kinh nhân lạnh thấu xương đến mức làm người ta hô hấp khó khăn, hai mắt đau nhức, cơ thể như bị kim đâm, theo sự di động ập tới đập thẳng vào mặt. Rõ ràng là trong lúc ngày xuân ấm áp, gã lại cảm thấy như đang ngâm mình ở nơi băng thiên tuyết địa, khí huyết trong cơ thể cũng giống như bị đông lại thành băng.

Chân khí âm hàn đáng sợ như thế, gã cũng lần đầu gặp được.

Khoảng cách năm trượng, giống như chỉ vài thước, đối phương sai một bước đã tới. Phép rút đất trong truyền thuyết chắc cũng chỉ như loại trước mắt mà thôi.

Hậu bối đao chém thẳng xuống.

Gã sinh ra cảm giác trên chiến trường đối diện thiên quân vạn mã, trong lòng dâng lên khí phách chưa từng có từ trước tới nay. Cho dù tử chiến sa trường, cũng không lùi nửa bước, không có chút gì tiếc nuối.

Vài ngày vừa qua ngày đêm tu luyện, lập đi lập lại sử dụng tiên thiên chân khí, đao phát liền lạc. Kì diệu nhất là gã cảm thấy được, năng lượng của vũ trụ trời đất giống như bị gã hấp thu hết vào trong chiêu đao này.

Thời khắc này, gã cuối cùng đã phân biệt được sự khác nhau của hậu thiên và tiên thiên.

Đao khí kinh nhân theo đao đi ra, như mũi thuyền kiên cố phá sóng, mạnh mẽ xuyên qua chưởng phong từ song chưởng địch nhân xé tới, mở ra một lỗ hổng, nhanh chóng xông vào khe hở giữa song chưởng của đối thủ.

Đao thể của Lưu Dụ lúc này thật sự đã là một kiệt tác hoàn mỹ nhất, là tuyệt chiêu cứu mạng bị bức xuất ra khi đối diện sinh tử, hoàn toàn không có kĩ xảo, lại tinh diệu tuyệt luân, nhưng cũng vô cùng đơn giản.

"Bùng!"

Đao chưởng chạm nhau.

Lưu Dụ kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết toàn thân bốc lên, mắt đỏ hào quang, khó chịu thiếu chút nữa thổ huyết. Khi hồi phục trở lại, gã mới phát giác bản thân bị lão đảo đẩy lùi hơn mười bước.

Nhưng đối phương cũng bị gã đánh lui về phía sau, không có cách thừa thế tiến đánh, nếu không gã khẳng định khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Lưu Dụ hồn thể được thả lỏng, thoát ra khỏi kinh khí vẫn trói buộc gã từ sau khi đối phương hiện thân.

Gã phúc chí tâm linh ¹, hiểu được đối phương cũng có kì công tuyệt nghệ là một loại tiên thiên chân khí. Tuy công lực trên gã hơn một bậc, nhưng lại bị Lưu Dụ gã dừng cảm không sợ chết, dùng khí thể bồi dưỡng được từ chiến trường áp chế, nên không có cách nào chiếm được thượng phong.

"Giỏi!"

Đối thủ cuối cùng cũng lên tiếng, tuy chỉ là một từ, vẫn bị Lưu Dụ nghe ra có chút lạnh lạnh, gây cho người ta cảm giác âm dương quái khí, càng chứng thật phán đoán về thân phận đối thủ.

Phút chốc ngàn vạn chưởng ảnh, nhằm mặt công tới, đối phương như đã biến mất trong chưởng ảnh.

Lưu Dụ biết đây là lúc sinh tử lâm đầu, đối phương đã thi triển một loại bộ pháp kì diệu, nhanh nhẹn như quỷ mị di chuyển đến gã. Trong mỗi thời khắc vị trí đều biến hóa, vì vậy chiêu thức cũng thiên biến vạn hóa. Gã một phần nắm chắc cũng không có, một chưởng nào đó sẽ biến thành bùa lấy mạng gã. Luận về chiêu số, gã thật sự không bằng đối phương nên nào dám lơ là, vội xuất ra đệ nhất đao của "Cửu tinh liên châu".

Lưu Dụ bay lên không, phi tới phía trên đối phương.

Đôi mắt thường của gã mặc dù không có cách nào nắm bắt được vị trí của đối thủ, nhưng lại cảm ứng được rõ ràng trung tâm mạnh mẽ nhất của kinh khí đối phương. Bằng cảm ứng này, gã nắm được mục tiêu để phản kích.

"Choang!"

Hậu bối đao như đánh trúng khiên cứng, vang lên tiếng kinh khí giao kích. Đối phương hóa chưởng thành thủ đao, giống như binh khí để ngạnh đối ngạnh, đánh chặn được một đao có khí thế hùng hậu của gã.

Lưu Dụ như bị đại thiết chùy đập một cái trầm trọng, đánh trúng không phải Hậu Bối đao của gã, mà là trái tim. Trong lòng biết là bản lĩnh không bằng người, cho nên bị kinh khí đáng sợ của đối phương công nhập kinh mạch, chấn động gã bắn lên giữa không trung. Nhưng lập tức hồi phục trở lại, hiển nhiên vẫn chịu đựng được.

Quyền đầu đánh tới.

Đối phương căn bản không để cho gã có nửa khắc cơ hội thở gấp, bắn khỏi mặt đất, một quyền bay đuổi về phía gã.

Lưu Dụ biết là thời điểm tốt nhất để vạch trần thân phận đối phương, cười dài: "Trần công công so với chủ của ngươi có lẽ còn lợi hại hơn."

Đối phương nghe được, thế công lập tức bị ảnh hưởng, trì hoãn trong phút chốc. Cao thủ tương tranh, sao cho phép có sơ hở gì. Lưu Dụ hét lớn một tiếng, Hậu Bối đao chém mạnh xuống, vào giữa thiết quyền của Trần công công, làm hắn chấn động rơi xuống.

Đến lúc này, Lưu Dụ cuối cùng cũng giành được một chút tiên cơ, vội dùng thế thiên cân trụ nhanh chóng hạ xuống, Hậu Bối đao liên tiếp công tới. Mỗi đao đều nhân thế mà thi triển, giữa đao với đao hoàn toàn không có kẽ hở. Nhất thời ánh đao mau lẹ chớp lên, như cuồng phong bạo vũ rơi xuống bao trùm mặt đất nơi Trần công công rơi xuống.

Trần công công cũng thật cao cường, tuy bị Lưu Dụ triển khai đao pháp truy kích, vẫn đứng thẳng trên mặt đất, gặp chiêu phá chiêu, nhất nhất chặn được, chấn gã không ngừng văng lên.

Đến đao thứ chín, Lưu Dụ hiểu rằng, nếu như không có khả năng bức lùi đối phương, đêm nay khẳng định mạng tuyệt chẳng sai. Trong lòng dậy lên ý niệm mạnh mẽ bắt đối phương bồi tang. Tâm linh lại trống rỗng sáng suốt, không để ý tới chiêu số của đối phương, điên cuồng hét lên một tiếng, Hậu Bối đao lẳng không chém xuống.

Trần công công cuối cùng phải dời sang bên, lưỡng thủ rút vào trong tay áo, song tụ đánh ra, phát trúng Hậu Bối đao.

Lực đạo vô cùng cuồng mãnh truyền qua tay áo đánh đến, Lưu Dụ giống như lá rụng bị cuồng phong cuốn đi, bay tới một hướng khác.

"Hộc!"

Lưu Dụ phun ra một ngụm máu tươi, nhưng cũng biết miễn tử kim bài mà Yến Phi tặng gã vẫn đang hiệu nghiệm.

Chiêu này của Trần công công giống như tiến gã một đoạn đường, nhưng lại là không có lựa chọn nào khác, bởi vì y tính không hiểu được Lưu Dụ lúc này như cung đã giương hết. Nếu để gã từng đao từng đao không ngừng nghỉ, theo thế liên hoàn tinh kì chém xuống, lại không để ý tới tính mạng bản thân, cuối cùng khẳng định cũng đi đến kết cục cùng xuống hoàng tuyền.

Y đương nhiên không chịu cùng chết với Lưu Dụ.

Trong chốc lát, Lưu Dụ đã ở ngoài mười trượng.

Một phát này của Trần công công cũng là toàn lực, trong nhất thời không có cách nào lập tức truy sát Lưu Dụ.

Lưu Dụ trước khi chân thực sự chạm đất, chân khí trong cơ thể đã hồi phục vận chuyển, vội hít sâu một hơi, vận công vào hai chân, lúc chạm đất liền mượn thế bắn lên, bay về hướng đông.

Tiếng xé gió nổi lên ở phía sau, chứng tỏ Trần công công đang với tốc độ kinh nhân từ phía sau đuổi theo.

Lưu Dụ hướng về khu rừng rậm ở ngoài hai dặm bay nhanh đến. Gã thầm nghĩ, chỉ cần tới khu rừng, bằng bản lĩnh độc môn của bản thân, khẳng định có thể dễ dàng thoát thân.

Gã bèn cười lớn: "Trần công công không cần tiến nữa. Hãy trở về sớm một chút để hầu hạ Lang Nha vương đi."

Đồng thời tăng tốc, chạy trốn.

Yến Phi và Thôi Hoành thúc ngựa chạy như bay tại nơi hoang dã, bốn thót kiện mã phi theo ở phía sau, đá văng bụi bay mịt mù.

Sau ba canh giờ phi nước đại, mặt trời đã lộ diện ở dãy núi hướng đông, dưới mặt đất gió xuân mơn man dễ chịu.

Ngũ Nguyên chỉ còn trong vòng nửa ngày mã trình.

Chiều theo thời gian tính toán, quân tiên phong của Mộ Dung Bảo cần phải mất hai ngày để tới Hoàng Hà Hà Sáo. Thác Bạt Khuê có đến để làm giảm uy phong, đột kích đội ngũ tiên phong của đối phương hay không?

Yến Phi liếc nhìn Thôi Hoành đang sóng vai phi ngựa. Mặc dù lặn lội đường xa, chạy ngày chạy đêm, cao thủ xuất thân từ long đầu vọng tộc phương Bắc này vẫn có thần thái phấn chấn, tinh thần sáng láng, không lộ chút gì mệt mỏi.

Yến Phi tuyệt ít khi sinh ra ý sợ hãi với một người nào, nhưng Thôi Hoành đúng là một người như vậy. Khi nghĩ đến nếu để y nương nhờ Mộ Dung Thủy, lại được hấn trọng dụng, trở thành địch nhân, cả sống lưng cũng cảm thấy từng cơn ớn lạnh.

Người này không chỉ là mưu lược đại gia trên chiến trường, mà còn là nhân tài trị quốc, thêm vào xuất thân đặc thù, đối với cao môn đại tộc phương Bắc thật có sức ảnh hưởng không gì có thể sánh bằng.

Đã có một Vương Mãnh, làm Phù Kiên trở thành chủ Bắc phương.

Liệu Thôi Hoành trước mặt, có khả năng phù trợ Thác Bạt Khuê trở thành Phù Kiên thứ hai, hoàn thành cái chí chưa thành của Phù Kiên là Nam chinh thành công, thống nhất thiên hạ hay không?

Yến Phi trong lòng mâu thuẫn.

Nếu Lưu Dụ trở thành đề quân của phương Nam, Thác Bạt Khuê trở thành bá chủ duy nhất của phương Bắc, với tính cách chí hướng của hai người, quyết chiến sinh tử tại chiến trường là việc không thể tránh khỏi.

Bản thân bây giờ tiến cử Thôi Hoành cho Thác Bạt Khuê, chẳng khác nào tăng cường lực lượng của Thác Bạt Khuê trên chiến trường, khẳng định bất lợi với Lưu Dụ. Chuyện này rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Yến Phi dâng lên tư vị cổ quái.

Yến Phi phá lên cười, bản thân có nghĩ quá xa vời hay không? Mỗi một cá nhân, đều chỉ có thể y theo tình hình trước mắt, tạo ra lựa chọn tốt nhất. Còn chuyện tương lai, đành phải đợi lão thiên gia quyết định vậy.

Thôi Hoành ngó về phía chàng, tò mò hỏi: "Yến huynh đang nghĩ tới chuyện thú vị gì vậy?"

Yến Phi trong lòng chợt động, hỏi lại: "Thôi huynh xem Lưu Dụ ấy như thế nào?"

Thôi Hoành một mặt thúc ngựa đi, một mặt đáp: ""Lưu Dụ một mũi tên bắn chìm Ân Long, đứng hóa thạch từ trên trời giáng xuống", hai câu ca dao này nếu như hại không chết được y thì Lưu Dụ có trở thành Nam phương tân quân hay không, chỉ là vấn đề thời gian. Ha! Nguyên là người nhớ tới y. Y là hảo bằng hữu của người mà."

Yến Phi hỏi: "Người không có ý nghĩ nương nhờ y sao? Y trước sau vẫn là Hán nhân mà."

Thôi Hoành mỉm cười trả lời: "Trải qua những năm tháng này, giới tuyến giữa Hán Hồ đã càng lúc càng mờ hồ. Hán Hồ sống hỗn tạp đây là sự phát triển tất nhiên. Phương Nam tuy có sơn minh thủy tú ², luận về quốc lực và tài nguyên lại không bằng phương Bắc. Thêm vào đó phương Bắc địa thế hùng ki, dễ thủ khó công, phương Nam đa phần là đồng bằng đồng ruộng bát ngát. Cho nên, chỉ cần phương Bắc thống nhất đoàn kết, người phương Nam căn bản không có năng lực ngăn cản. Nơi nương thân tốt như thế, Yến huynh cho rằng ta sẽ có lựa chọn như thế nào?"

Yến Phi cảm thấy không còn lời có thể nói được.

Đột nhiên phía trước bụi cát bốc lên, hơn mười thớt ngựa xuất hiện ở đằng xa, hướng về phía bọn họ phi tới.

Yến Phi cười thốt: "Người tiếp ứng bọn ta đã đến rồi."

¹ Phúc chí tâm linh: Phúc đến khôn ra.

² Sơn minh thủy tú: Ý nói phong cảnh hữu tình, có núi có sông, đẹp động lòng người.

Hồi 16

Cối Kê Thất Hãm

Tạ Đạo Uẩn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, liền vội vàng cầm kiếm ngồi bật dậy, nhất thời vẫn không rõ được mình đang ở chốn nào. Tiếng chém giết vang trời từ phương nào đó truyền lại.

Định thần lại một chút mới nhớ ra vẫn còn ở trong phủ Thái thú, nàng vốn chỉ muốn vào nội đường nghỉ ngơi giây lát, nào ngờ không cưỡng lại nổi sự mỏi mệt của hơn mười ngày vừa qua, ngủ một giấc say như chết.

Tạ Đạo Uẩn chống kiếm đứng dậy.

Nàng từ nhỏ đã luôn cùng Tạ Huyền luyện kiếm, cho đến sau khi làm dâu Vương gia mới ngừng luyện tập võ nghệ, nào ngờ hôm nay lại phải cầm cây kiếm này lên.

Tạ Minh Tuệ cùng thân binh của gã hỏn hể xông vọt vào, mặt tái xanh môi nhợt nhạt nói: "Thành bị phá rồi! Quân giặc đã tấn công vào trong thành, chúng ta phải chạy ngay lập tức, chậm trễ e không kịp."

Tạ Minh Tuệ là con trưởng đường đệ Tạ Xung của Tạ Đạo Uẩn, theo Vương Ngưng Chi trấn thủ Cối Kê, phụ trách phòng ngự tại cửa Đông. Hiện tại gã thoát hồi phủ Thái thú, có thể biết Cối Kê đại thể đã mất, không thể chi trì được nữa.

Tạ Đạo Uẩn ngay nằm mộng cũng không hình dung được, chỉ chớp mắt một chút mà thành đã bị phá, nàng liền chạy ra khỏi nội đường, gạn hỏi: "Thái thú đại nhân đâu?"

Tạ Minh Tuệ đáp: "Lý tướng quân cùng Vinh đệ đã đi thỉnh giá rồi, chúng ta ước hẹn sẽ tập hợp tại Tây viên."

Lý tướng quân chính là Lý Tông Nhân, là trợ thủ của Vương Ngưng Chi. Vinh đệ mà Tạ Minh Tuệ gọi chính là con trai của Tạ Đạo Uẩn và Vương Ngưng Chi, tên gọi Vương Vinh Chi. Tạ Minh Tuệ tuy nói khách khí nhưng Tạ Đạo Uẩn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của việc "Thỉnh giá" là phá cửa xông vào đạo phòng, cưỡng bức Vương Ngưng Chi, vẫn đang ở tại đây khẩn cầu Đạo tổ phái xuất thân binh thiên tướng đến cứu, chạy trốn, tìm đường sống sót.

Hơn trăm thân binh vũ trang đầy đủ, thần sắc nghiêm trọng đứng canh phòng ở lâm viên bên ngoài nội đường chờ lệnh.

Tạ Đạo Uẩn bước ra khỏi nội đường, đang muốn rẽ trái về phía đạo phòng của Vương Ngưng Chi thì cửa sau đại sảnh ở trước mặt bật mở, vài chục quân thủ thành bỏ hết cả giáp trụ, kéo lê giáo mác trốn chạy, một đám Thiên Sư quân rất đông đang truy đuổi đằng sau lưng.

Tạ Minh Tuệ không hổ danh là con cháu Tạ gia, hét lớn: "Mau đưa phu nhân thoát khỏi đây. Chúng ta lên!"

Gã đốc xuất thủ hạ tiến lên chém giết địch nhân.

Tạ Đạo Uẩn biết bản thân lưu lại cũng vô dụng, gọi với: "Minh Tuệ cẩn thận đấy", rồi dưới sự vây quanh bảo hộ của hơn mười thân binh, nhằm hướng đạo phòng mà chạy tới.

Vừa chạy đến hành lang uốn khúc nơi vườn giữa, một đám đông cũng từ đầu kia của hành lang chạy tới, người nào người nấy mình đầy thương tích, nhếch nhác vô cùng, chính là Lý Tòng Nhân và thủ hạ của gã.

Tạ Đạo Uẩn trong lòng chùng xuống, tình huống so với sự tưởng tượng của nàng xem ra còn ác liệt hơn nhiều, nghiến chặt răng, xông thẳng lên trước.

Phải chết thì mọi người cùng chết!

Lý Tòng Nhân kinh ngạc giật nảy người, chặn nàng lại: "Phu nhân xin đi theo thuộc hạ, Thái thú đại nhân và công tử chắc đã đột vây chạy về phía Tây viên rồi. Nơi đó có sẵn ngựa, chúng ta có thể theo Tây môn thoát đi."

Từ đằng sau vọng lại tiếng chém giết đinh tai nhức óc, chỉ nghe thanh thế, cũng biết Tạ Minh Tuệ khó mà kiếm chế được địch nhân.

Phủ Thái thú nhiều nơi đã bốc cháy, khói bay mù trời, tình huống hỗn loạn đến cực điểm.

Tạ Đạo Uẩn chưa từng trải qua hiểm cảnh như vậy, nhưng lại có thể lâm nguy mà vẫn không loạn.

"Cô mẫu!"

Tạ Đạo Uẩn còn cho rằng đó là Tạ Minh Tuệ, song nhìn về phía tiếng kêu thì thấy em của Tạ Minh Tuệ là Tạ Phương Minh, sắc mặt kinh hoàng nhìn nàng, hai mắt lộ ra vẻ van xin cầu khẩn.

Tạ Đạo Uẩn chợt thấy mềm lòng, có thể bảo tồn sinh mệnh con cháu Tạ gia càng nhiều càng tốt! Nàng dứt khoát nói: "Chúng ta chạy về phía Tây viên!"

Lưu Dụ nhằm thẳng hướng thành Quảng Lăng mà chạy đến.

Nghĩ lại tình huống tối qua, quả là kinh hiểm vạn phần, nếu như Trần công công đỡ thêm được một đao của gã, thì giờ Lưu Dụ gã khẳng định đang chạy trên Nại Hà kiều ¹.

Kim bài miễn tử do Yến Phi tặng đã liên tục hai lần phát huy tác dụng, giúp gã vượt qua hai kiếp nạn chết người. Sợ rằng Yến Phi cũng nghĩ không ra được việc gã mới vừa quay trở lại Quảng Lăng đã tức thì hai lần gặp nguy hiểm.

Công phu của Trần công công thật đáng sợ, nếu như bản thân không có tinh tiến, thì chỉ một người này cũng đủ để uy hiếp cái mạng nhỏ của gã rồi.

Kể từ sau khi sáng tạo ra "Cửu tinh liên châu", dưới áp lực của Trần công công, gã lại sáng tạo được chiêu mới, tạm gọi là "Thiên địa nhất đao", biến vụng thành khéo, thích hợp nhất để dùng trong các tình huống đơn đả độc đấu. Cảm giác dạng này đến bây giờ vẫn còn dư vị đọng lại trong gã.

Vào khoảnh khắc hai tay nắm chặt thanh đao, Lưu Dụ có cảm giác kỳ diệu như thể nắm trọn trời đất trong lòng bàn tay, vung đao qua đầu càng khiến gã có được bá khí không ai bì nổi, vô nhân vô ngã ², chỉ còn lại thanh đao trên tay. Bằng vào khả năng của Trần công công, với chưởng pháp thiên biến vạn hóa như vậy mà cũng vẫn bị một đao giản đơn mộc mạc không chút hoa mỹ này của gã phá giải hoàn toàn, khiến lão không cách nào sử ra được chiêu kế tiếp. Chính vì vậy mà "Cửu tinh liên châu" của gã mới có đất dụng võ, hai chiêu này đều có chỗ độc đáo riêng biệt. Tình huống vi diệu thật khó diễn tả bằng lời.

Lưu Dụ say sưa đắm chìm trong xúc cảm của những sáng tạo mới, vì vậy, dù cho suốt đêm không chợp mắt,

tinh thần vẫn ở trong trạng thái đỉnh điểm.

Làm thế nào mới có thể sáng tạo thêm được vài chiêu thức đao pháp có uy lực tương tự như vậy đây? Nếu quả thật bản thân có khoảng mười chiêu đao như thế thì có gặp lại Trần công công, gã vẫn có tự tin sẽ ứng phó được.

Nhưng bất kể gã khổ tâm suy nghĩ thế nào, đầu óc vẫn hoàn toàn trống rỗng.

"Lưu đại ca!"

Lưu Dụ nghe tiếng gọi bừng tỉnh lại, hóa ra đã tới được cửa thành.

Vệ binh trấn thủ cửa thành lũ lượt kéo đến, vây tròn xung quanh gã, ai nấy đều hoan hô nhiệt liệt, thần tình vô cùng hưng phấn kích động. Người một câu ta một câu dồn dập hỏi, khiến cho Lưu Dụ không biết nên trả lời người nào cả.

"Lưu Dụ! Quả đúng là người đã quay trở lại rồi."

Bành Trung từ phía cửa thành chạy lại, đằng sau còn có hơn mười huynh đệ Bắc Phủ binh.

Nhìn thấy hảo bằng hữu trong quân ngũ với mình là Bành Trung, Lưu Dụ trong lòng bất giác chua xót. Gã nghĩ lại ngày ấy, trên đường cùng Vương Đạm Chân quay về Quảng Lăng, giữa đường cũng gặp đội tuần binh do Bành Trung chỉ huy, giờ nhìn thấy Bành Trung mà tưởng nhớ tới Vương Đạm Chân, làm sao không khiến gã phát sinh nỗi thống khổ đứt gan đứt ruột.

Bành Trung đẩy vệt những người khác ra, đến thẳng trước mặt Lưu Dụ, mắt rạng ngời nhìn gã, đoạn hét lớn: "Yên lặng chút nào, bọn người muốn làm phiền chết tiểu Lưu gia hả?"

Đám binh sĩ lập tức yên lặng trở lại.

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Tiểu Lưu gia?"

Bành Trung mặt không giấu nổi vẻ vui mừng, hoan hỉ nói: "Đại tiểu chỉ là phân biệt về tuổi tác, trong con mắt của bọn ta, so với người không ai có thể hơn được nữa."

Tiếp đó túm lấy tay trái Lưu Dụ, kéo gã tiến vào cửa thành, những người khác tất cả đều đi theo sau lưng hai người.

Bành Trung đột nhiên dừng bước, quay đầu quát: "Là huynh đệ thì mau quay trở lại vị trí đi, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ta đã giáo huấn các người như thế nào hả?"

Đám binh sĩ đồng thanh hưởng ứng, đều quay trở về vị trí cũ.

Lưu Dụ hỏi: "Sao người biết được mấy ngày nay ta sẽ quay trở lại?"

Bành Trung đáp: "Từ khi tin tức quang phục Biên Hoang tập truyền đến Quảng Lăng, phần lớn đám huynh đệ bọn ta đều mong ngóng người trở về, nhưng cũng sợ người nhất thời giở quẻ, chọn ở lại Biên Hoang tập nơi núi cao, xa hoàng đế mà vạch đất xưng vương, không biết đã nóng lòng chờ đợi biết bao nhiêu."

Lưu Dụ cười nói: "Ta là hạng người nào người còn không rõ sao? Lưu gia có chỉ thị gì với ta?"

Bành Trung nói: "Hắn phân phó xuống, một khi nhìn thấy tiểu Lưu gia người thì phải lưu giữ lại, sau đó lập tức cấp báo lại, hắn sẽ sắp xếp phái người đón người tới phủ Thống lĩnh."

Lưu Dụ nghe được dựng tóc gáy, thầm nghĩ lẽ nào Lưu Lao Chi lại có gan lớn trù trừ như vậy, định thủ tiêu gã rồi sẽ thông thả thu thập tàn cuộc sau hay sao?

Bành Trung thấy sắc mặt gã trở nên khó coi, cười: "Yên tâm đi! Tôn gia và Khổng lão đại hôm qua đã gặp mặt nhau để thảo luận về vấn đề của người. Họ đều cho rằng Lưu gia nhất định sẽ giở đủ mọi trò, nhưng tính

đi tính lại thế nào thì ngoài mặt cũng sẽ phải tỏ vẻ rộng lượng với người, cùng lắm là bắt người phải ngồi chơi xơi nước không có việc gì làm thôi. Nếu quả hấn mà dám hạ độc thủ với người, uy tín của hấn sẽ mất hết, Bắc Phủ binh khải định cũng lập tức chia năm xẻ bảy."

Lưu Dụ gạn hỏi: "Tôn gia và Khổng lão đại có còn nói gì nữa không?"

Bành Trung nói: "Bọn họ đều là lão giang hồ, phân phó một nhóm huynh đệ quan tâm đến người, bằng mọi giá cũng không để lộ rộng rãi ra ngoài, chỉ có thể ngầm ngầm giúp đỡ người mà thôi, càng tuyệt đối không thể đề cập tới hai câu ca dao mà trong phố cũng hay ngoài ngõ cũng tường: "Lưu Dụ nhất tiễn trăm Ân long, đúng lúc hỏa thạch trời giáng xuống." Sau này bọn ta liệu có thể có được cuộc sống tốt lành hay không, tất cả đều trông cậy vào người đấy! Ta đối với người có tình có nghĩa, nhớ trong tương lai phải sắp xếp một chỗ béo bở cho ta đấy."

Lưu Dụ vì điều này mà cảm thấy dở khóc dở cười, hỏi: "Tình huống hiện giờ của Lưu gia thế nào?"

Bành Trung hừ lạnh: "Hấn hiện tại là Đại thống lĩnh, đương nhiên nắm quyền lớn trong tay, ngay cả các tướng lĩnh thuộc phe Hà Khiêm cũng phải hướng tới mà cúi đầu nghe lệnh, khiến hấn càng ngông cuồng tự cao tự đại. Đám đại tướng như bọn Cao Tổ, Trúc Khiêm Chí, Trúc Lang Chi, Lưu Tập, Lưu Tú Vũ đều gần gũi với hấn. Vấn đề mặt này, người hỏi Tôn gia sẽ có thể nắm được rõ ràng hơn."

Lưu Dụ trong lòng thấy kỳ quặc, Lưu Lao Chi biết rõ quan hệ mật thiết giữa Tôn Vô Chung và gã, tại sao lại không ra lệnh điều Tôn Vô Chung đi chỗ khác, khiến gã bị cô lập một thân một mình, không có được bất kỳ trợ giúp nào từ bên ngoài? Xét từ điểm này, Lưu Lao Chi quả đúng như Tôn Vô Chung và Khổng lão đại dự đoán, ít ra ở ngoài mặt cũng phải biểu hiện phong thái khoan dung độ lượng với gã.

Nghĩ vậy đoạn nói: "Hiểu rồi! Phái người đến báo cáo với Lưu gia đi!"

"Cao tiểu tử! Lại đây!"

Cao Ngạn vừa đặt chân lên lầu hai của Hồi Hồi lâu, nghe tiếng gọi bèn ngược sang, thấy Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến đang ngồi bên một chiếc bàn ở trong góc, vẫy tay gọi gã lại.

Hơn hai mươi chiếc bàn tròn lớn đều không còn lấy một chỗ trống, ồn ào náo nhiệt, như thể tối qua vừa mới thắng trận vậy. Một nhóm khách nhân là người ở bên ngoài đến, có thể thấy thương khách ngoài Biên Hoang đang lục tục kéo đến Tập để làm ăn buôn bán.

Cao Ngạn đầu nặng trĩu đến cạnh bên chỗ hai người ngồi. Tối qua cùng thương lượng đại kế với chư vị đại ca đại tỷ quản lý khách sạn lữ điểm, ai nấy đều giành kính rượu lên gã - vị tân đương gia được quý mến, lại nắm đại quyền quản lý lữ nghiệp của Biên Hoang tập trong tay này. Cuối cùng, gã bị chuốc cho say mềm phải cho người đặt lên giường khiêng về.

Đối với Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến, Cao Ngạn không dám huênh hoang tự cao tự đại, nguyên nhân bởi hai người này đều là nhân vật đại danh鼎鼎 trên giang hồ, lại càng nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt. Tuy nói hiện giờ mọi người đều là huynh đệ, hòa hợp êm ấm, nhưng thói quen vừa kính vừa sợ đối với bọn họ của gã, nhất thời rất khó có thể thay đổi triệt để được.

Cao Ngạn thành thành khấn khấn ngồi xuống, nói: "Hai vị đại ca cho gọi ta lại, có việc gì chỉ giáo không?"

Mộ Dung Chiến cười nói: "Xem tiểu tử nhà ngươi đi đường mà chân bước còn không vững, tối qua chắc lại đến thanh lâu làm bữa, coi chừng kéo thân thể tàn tạ, tương lai ứng phó không nổi tiểu Bạch Nhạn đâu."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Thanh lâu đã mở cửa làm ăn lại rồi à?"

Mộ Dung Chiến nói: "Chỉ có Lạc Dương lâu của Hồng lão bản và Hoang Nguyệt lâu ở Đông đại nhai là đã khai trương. Chỉ có điều, nghiệp thanh lâu so với các nghề khác, phí tổn chính là thân thể mềm mại rung động lòng người của các cô nương, chỉ cần tu sửa bên ngoài là có thể mở cửa đón khách. Mấy ngày nay, tất cả thanh lâu đều lần lượt mở cửa. Dạ Oa Tử không có thanh lâu, liệu có thành Dạ Oa Tử nữa hay không?"

Cao Ngạn kêu oan: "Chớ có nói oan cho ta. Ta tối qua đến gặp người thương lượng đại kế lữ nghiệp của

Biên Hoang."

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Tính khí của tiểu tử ngươi, Biên Hoang tập ai còn không rõ nữa? Tiểu Bạch Nhận lại xa tít tận Lưỡng Hồ, làm sao quản được ngươi. Kể cả hôm nay ngươi không đi, mai cũng không đi, nhưng những ngày sau đó liệu có chịu đựng được nổi nữa không? Oan cho ngươi à? Oan cái con mẹ ngươi!"

Cao Ngạn bắt mắt nói: "Ngươi chưa nghe qua câu nói hôm nay không còn là hôm qua hay sao? Ta vì tiểu Bạch Nhận, quyết định sẽ lột xác biến đổi triệt để, từ nay không đặt chân vào thanh lâu nữa bước để hiển thị lòng thành cùng tình ý của ta đối với nàng, hiểu rõ chưa hả?"

Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam đồng thanh cười lớn.

Cao Ngạn nói: "Bớt nói lời thừa đi, lão tử rất bận, có chuyện gì hay ho không? Mau nói ra đi."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Không cần nổi nóng, chuyện này có quan hệ đến hạnh phúc cả đời của ngươi đó. Ngươi trước hết hãy trả lời ta một vấn đề, ngươi đối với kẻ khích tướng của lão Trác, đã có quyết định gì chưa?"

Cao Ngạn ôm đầu nói: "Ta chính vì việc này mà đau đầu nhức óc đây, chuyện này mạo hiểm quá mức!"

Mộ Dung Chiến nói: "Có gì khó quyết định chứ? Cứ như tiến vào đồ trường mà độ sức, một ván đặt cả xuống, rồi đợi thời khắc mở bài, không biết sẽ thống khoái biết bao nhiêu."

Đoạn nghiêng người hạ giọng: "Nếu quả ngươi không đánh một ván này, sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội được bạc đầy."

Cao Ngạn khổ sở nói: "Nhưng cũng có khả năng thua đến khuynh gia bại sản, vĩnh viễn không thể đòi lại được nữa."

Đồ Phụng Tam xúc cảm mà than: "Phu thê là nhân duyên kiếp trước, của ngươi thì sẽ là của ngươi, còn không phải của ngươi thì dù có cưỡng cầu cũng chỉ phí công thôi."

Mộ Dung Chiến sốt ruột nói: "Chớ có dài dòng, nhu nhược như đàn bà thế nữa! Quyết đoán hành sự như một nam tử hán đi."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta hiểu rõ nhất con người của Nhiếp Thiên Hoàn, với tính cách của hắn, nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp phá hoại chuyện tốt của ngươi với tiểu Bạch Nhận. Nếu ngươi còn do dự không quyết đoán, vượt mất cơ hội tốt này, ngày sau chớ có trách bọn ta không giúp đỡ."

Mộ Dung Chiến tiếp lời: "Chuyện của ngươi cùng tiểu Bạch Nhận đã biến thành vinh nhục của Hoang nhân chúng ta, mọi người đều vì ngươi mà nghĩ hết cách hết nước, không thể nghĩ sự kiện 'Nhất tiến trăm Ân long' lại kết thúc âm đạm, thê lương vậy đâu."

Cao Ngạn ngẩng đầu vội vàng nói: "Ta nên đến Lưỡng Hồ, chỉ cần gặp tiểu Bạch Nhận nhi của ta, lão tử ắt sẽ có biện pháp."

Mộ Dung Chiến trách móc: "Cái tên khốn hồ đồ ngu xuẩn này, bọn ta đã sớm nghiên cứu qua biện pháp ngu đàn này của ngươi, khẳng định sẽ nhọc công mà chẳng thu được gì, khi đi hưng phấn bao nhiêu, khi về cụt hứng bấy nhiêu. Thậm chí một khi không ổn thỏa, còn phải bù thêm vào hai mạng của ngươi và quán chủ."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Lão Trác tuy là cao thủ nhất đẳng của Biên Hoang tập, nhưng so với Yến Phi, trước sau vẫn còn cách biệt, có thể bảo hộ ngươi an toàn quay trở lại hay không vẫn còn là ẩn số chưa biết rõ được."

Cao Ngạn ngây người: "Hóa ra hai người bọn ngươi đồng mưu với đại tiểu thư, muốn ép ta chôn chân tại Biên Hoang tập, khiến lão tử không cách nào phân thân ra ngoài tìm tiểu Bạch Nhận của ta."

Mộ Dung Chiến thản nhiên: "Thì đã sao nào? Ngươi dám trách bọn ta à? Mọi người đều chỉ muốn tốt cho ngươi thôi."

Đồ Phụng Tam nói: "Không phải nghĩ nhiều! Chủ ý mà lão Trác nghĩ ra nhất định có thể đoạt được mỹ nhân về cho người."

Mộ Dung Chiến giục già: "Mau mau quyết định đi. Tính nhẫn nại của lão tử chỉ có hạn thôi."

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Hai người sáng sớm thế này gọi ta đến, rốt cục là vì muốn ta phải lựa chọn à?"

Đồ Phụng Tam hớp một ngụm trà sữa dê, vui vẻ: "Hiện tại đại kế cưới vợ của người đã nhập vào trong tổng thể hành động chiến lược của Biên Hoang chúng ta."

Mộ Dung Chiến tiếp lời: "Thử nghĩ xem, khi toàn bộ phương Nam đều bị ảnh hưởng vì chuyện tình ái giữa người và tiểu Bạch Nhạn mà ghi nhớ kỹ trong lòng sẽ tạo nên tình huống gì? Chúng ta đã quyết định, muốn đem sự tình có bao nhiêu thì làm âm ỉ lên bấy nhiêu, mối tình cuồng nhiệt giữa người và tiểu Bạch Nhạn, trong thời kỳ chiến loạn khiến lòng người hoang mang sẽ giống như giữa đám lửa mạnh lại có được dòng suối mát chảy mãi không thôi, khiến người ta trong bóng tối vô tận thấy được hy vọng."

Cao Ngạn nói: "Giọng điệu của người vì sao lại giống lão Trác cuồng ấy thế?"

Đồ Phụng Tam giải thích: "Bởi vì hần đang chuyển lại lời cao luận của lão Trác cuồng. Tối qua Trác danh sĩ có triệu tập bọn ta tới Thuyết Thư quán, tham gia còn có đại tiểu thư, Hồng lão bản cùng với Cơ đại thiếu gia. Chúng ta đã thành lập một tổ công tác nhỏ "Tiểu Bạch Nhạn chi luyện" ³, chuyên vì người mà bày mưu tính kế, người không biết mình may mắn thế nào đâu."

Cao Ngạn gãi đầu: "Chuyện của ta và Tiểu Bạch Nhạn đáng được các vị đại ca đại tỷ nhọc lòng như vậy sao?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Điều này quan hệ đến hình tượng của Biên Hoang tập. Trước đây, trong mắt người ngoài, Biên Hoang tập chỉ là một nơi cường đồ tụ tập, vô thiên vô pháp. Điều này đối với chúng ta hết sức bất lợi, vì vậy ắt phải xây dựng lại hình tượng mới, như vậy cũng có lợi rất lớn cho sự nghiệp tham quan Biên Hoang của chúng ta."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Hãy dùng cái đầu của người mà suy nghĩ thử cho ta xem, một gã lưu manh tiểu tử của Biên Hoang tập lại đem lòng yêu thương ái đồ của bá chủ tối cao của hắc bang tại Nam phương, bản thân chuyện này đã hết sức hấp dẫn khiến người ta phải lưu truyền rồi."

Mộ Dung Chiến bồi thêm: "Huống hồ sự kiện 'Lưu Dụ nhất tiễn trầm Ân Long' lan truyền khiến thiên hạ xôn xao sôi sục, cũng là vì người mà bắn ra. Hai sự kiện xảy ra cùng một chỗ lại càng khiến chuyện tình thêm màu sắc truyền thuyết. Loại này, đối với hình tượng Lưu gia của bọn ta cũng có điểm lợi cực kỳ to lớn, khiến người khác hiểu được Lưu gia tuyệt đối không phải chỉ giỏi giết người, mà là... mà là... hầy... ta cũng không biết nên miêu tả thế nào nữa."

Cao Ngạn biến sắc nói: "Như vậy tiểu Bạch Nhạn làm sao không biết ta cùng các người hợp lại bày mưu tính kế với nàng cho được?"

Đồ Phụng Tam nói: "Dao ngôn chính là kiểu như vậy, hư hư thực thực, ai có thể phân biệt rõ được? Con bà người! Kế sách mà bọn ta đã nghĩ ra, người lại không tin hả? Nếu tiểu Bạch Nhạn chịu gửi gắm thân mình cho hạng si tình như người, khẳng định sẽ bóp chết liên minh giữa Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Ta hiểu Hoàn Huyền quá rõ mà, hần trừ bản thân ra còn lại không tin bất kỳ kẻ nào khác. Nếu quả thực để chuyện tình ái giữa người và tiểu Bạch Nhạn truyền đến tai hần, ta dám đảm bảo hần cùng Nhiếp Thiên Hoàn khó có thể hợp tác tiếp được, càng không có khả năng tổ chức một đợt tấn công khác vào Biên Hoang tập."

Ngữ điệu Cao Ngạn đầy vẻ khỗ sở van nài: "Cho ta nghĩ thêm hai ngày nữa được không?"

Đồ Phụng Tam quả quyết nói: "Không phải bọn ta muốn bức bách người, mà là không còn thời gian nữa. Ta hiện tại phải lập tức dời thân tới Giang Lăng làm nhiệm vụ, chuyện của người là một trong số đó. Hiện tại, ta chỉ muốn nghe người nói một câu thẳng thắn."

Cao Ngạn ôm đầu rên rỉ: "Tốt thôi! Cứ y theo lời các người đã nói mà làm cho tốt vào."

1 Nại Hà kiều - cầu Nại Hà. Đây là con đường người chết phải đi qua để chuẩn bị đầu thai sau khi đi gặp Thập diên diêm la. Tại đây Mạnh Bà sẽ cấp cho mỗi quỷ hồn một Mạnh Bà thang để quên hết ký ức của đời trước rồi mới đầu thai trở lại nhân thế. Từ "Nại Hà" dẫn từ Phạn văn của đạo Phật, nghĩa là "Địa Ngục", kẻ có tội khi chết qua cầu sẽ bị ngưu đầu mã diện chìm xuống Huyết hà trì chịu đày đọa bởi trùng, kiến và rắn độc còn người tốt khi chết qua cầu sẽ giản đơn vô cùng.

2 Vô nhân vô ngã: Quên hết vạn vật. Không biết đến người, không biết đến cả bản thân.

3 Tiểu Bạch Nhạn chi luyện: Mỗi tình tiểu Bạch Nhạn.

Hồi 17

Trọng Quy Bắc Phủ

Ba Lăng thành.

Trên Động Đình lâu nổi danh nhất Ba Lăng thành, Hác Trường Hanh ngồi tại chiếc bàn nhìn ra phố, ánh mắt hướng về phía người xe qua lại nhưng nhìn mà không thấy gì cả, gã chính vì chuyện của Doãn Thanh Nhã mà lo nghĩ muộn phiền.

Gã bắt đầu có chút minh bạch vì sao Doãn Thanh Nhã lại phát sinh hứng thú đối với Cao Ngạn.

Hôm qua, gã đã sắp xếp một cuộc dạo chơi săn bắn ở bên ngoài thành, mời hơn mười thanh niên tuấn kiệt ở vùng này đến tham gia. Đám thanh niên đó đều đến từ các quận, huyện phụ cận, nếu không phải xuất thân thế gia vọng tộc bản địa thì cũng là nhi tử của các nhà phú thương cự hào, trong đó không thiếu người văn võ toàn tài, trải qua sự tuyển chọn kỹ lưỡng của chính Hác Trường Hanh gã. Mọi loại nhân vật đều có đủ cả, gần như dám khẳng định Doãn Thanh Nhã có thể để vào mắt một vài người. Chỉ cần nàng phát sinh hảo cảm với bất kỳ kẻ nào, gã sẽ có thể đổ thêm dầu vào lửa, tác hợp bọn họ, để hoàn thành trách nhiệm khó khăn mà Nhiếp Thiên Hoàn đã phân phó.

Ác thay dự đoán của gã chỉ đúng có một nửa, đám thanh niên tuấn tú kiệt xuất kia nhìn thấy Doãn Thanh Nhã thì như ong thấy mật, ai cũng tranh nhau làm hết sức mình để khiến nàng hài lòng. Nào ngờ Thanh Nhã lại hoàn toàn chẳng chút rung động, chưa tới nửa ngày đã không còn chút hứng thú nào nữa, buồn bực bỏ đi, làm cho gã vô cùng khó xử, không biết ăn nói thế nào.

Vấn đề có thể nằm ở chính Doãn Thanh Nhã, khi so sánh với Cao Ngạn, đám người này đều biến thành chán ngắt vô vị.

Bất kể Biên Hoang tập hay cái xứ sở Biên Hoang ấy đều là địa phương độc nhất vô nhị trên đời, vô pháp vô thiên, nguy cơ rình rập khắp nơi. Điều thực sự hấp dẫn Thanh Nhã có thể không phải là Cao Ngạn, mà là sự kích thích và nguy hiểm tại Biên Hoang, khiến nàng có được cảm nhận tươi mới. Cao Ngạn thì có đức gì tài gì? Làm sao có thể khiến một Doãn Thanh Nhã kiêu hãnh ngạo mạn động lòng được? Chẳng qua chỉ vì Cao Ngạn đến từ Biên Hoang tập, chiếm được tiện nghi "địa lợi dụng người" mà thôi.

Nhưng làm sao mới có thể khiến vị tiểu sư muội bướng bỉnh thay lòng đổi dạ, quên cái tên hỗn đản đáng ghét kia đây?

Hồ Khiếu Thiên đến ngồi xuống bên cạnh gã, vẻ mặt hoang mang, thần sắc nặng nề.

Hác Trường Hanh rót rượu cho lão, kinh ngạc hỏi: "Thiên thúc vì sao lại có vẻ ngẩn ngang tâm sự vậy? Có chuyện gì khó giải quyết, Trường Hanh liệu có thể chia sẻ bớt với người được không?" Đoạn hướng đến lão dâng rượu.

Hồ Khiếu Thiên lẳng lặng uống cạn chén rượu, trầm giọng: "Hoang nhân đã đoạt lại được Biên Hoang tập rồi."

Hác Trường Hanh rất muốn nói vài câu an ủi lão, nhưng lại nhớ ra bản thân cũng là bại tướng dưới tay

Hoang nhân, mà lại còn thua hết sức mơ hồ, uất ức đến cực điểm. Những lời nói hùng hồn lập tức nghẹn lại tại yết hầu, không sao thốt ra được, chỉ có thể rót tiếp một chén khác cho Hồ Khiếu Thiên.

Hồ Khiếu Thiên nhìn gã rót rượu, có chút chán nản nói: "Sợ rằng trong khoảng thời gian tới đây, không ai có thể làm gì được Hoang nhân."

Hác Trường Hanh hiểu lão đang nói sự thật, nhưng cũng biết tuyệt không thể phụ họa làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng lão. Từ khi giết được Giang Hải Lưu, Hồ Khiếu Thiên luôn luôn buồn bực không vui. Có lẽ tư vị làm kẻ phản đồ nội ứng tuyệt không dễ chịu chút nào!

Gã nghiêm mặt nói: "Bang chủ đã có kế hoạch chu toàn đối phó Đại Giang bang, chỉ cần giết chết được Giang Văn Thanh, Đại Giang bang cũng sẽ sụp đổ."

Hồ Khiếu Thiên nói: "Biên Hoang tập hiện giờ không còn là Biên Hoang tập của trước kia nữa, Hoang nhân đã đoàn kết nhất trí, chúng ta muốn đối phó Đại Giang Bang, cũng như trở thành công địch của toàn bộ Biên Hoang tập, khó có thể dễ dàng như trước đây."

Hác Trường Hanh hừ lạnh: "Bang chủ hôm qua đã khởi hành đến Giang Lăng theo ước hẹn thương lượng đại sự của Hoàn Huyền, Biên Hoang tập khẳng định sẽ là một vấn đề cần bàn luận. Thiên thúc yên tâm đi! Chúng ta ắt sẽ tìm ra được phương pháp đối phó với Biên Hoang tập. Huống chi ở Lương Hồ, Thiên thúc tuyệt đối không cần lo lắng đến an toàn của bản thân, Hoang nhân nếu dám tới xâm phạm, chính là chuyện chúng ta cần chờ chẳng được."

Hồ Khiếu Thiên lãnh đạm hỏi: "Nghe nói Yến Phi từng đến Ba Lăng, thực sự có chuyện này không?"

Hác Trường Hanh trong lòng cười khỏ, thầm nghĩ bản thân cũng chính bởi chuyện này mà cảm thấy phiền muộn. Gật đầu đáp: "Hắn quả có từng ghé qua, suýt nữa thì không thể thoát thân."

Hồ Khiếu Thiên nhìn thẳng vào mắt gã, trầm giọng: "Ta muốn thoát ần!"

Hác Trường Hanh ngậy người hỏi: "Thoái ần? Thiên thúc không phải suy nghĩ vẩn vơ. Tiểu diệt có thể thay mặt đại bang chủ bảo đảm an toàn cho Thiên thúc. Chỉ cần người cẩn thận hơn một chút, không để cho kẻ địch nắm rõ được hành tung, tiểu diệt bảo đảm thích khách Đại Giang bang phái đến, ngay cả bóng của thúc cũng sẽ không thấy được, động một chút là toàn quân sẽ bị diệt sạch. Tại địa phương của Lương Hồ Bang chúng ta, ai dám sinh cường, chúng ta sẽ cho bọn chúng nuốt không trôi, phải vút giáp trụ mà chạy."

Hồ Khiếu Thiên chán nản nói: "Ta chính là không muốn mỗi ngày đều phải sống cuộc sống hãi hùng lo sợ, nơm nớp đề phòng địch nhân đến tập kích."

Hác Trường Hanh nói: "Xin Thiên thúc suy nghĩ kỹ lại, xem xét rõ ràng tình huống rồi hẵng ra quyết định."

Hồ Khiếu Thiên đưa mắt nhìn mỹ tửu trong chén, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một: "Ta năm nay đã bốn ba tuổi rồi, nhiều năm hành sự dưới danh nghĩa thủ hạ của Giang Hải Lưu đã chán ngấy cuộc sống kiểu này, hiện tại chỉ hy vọng có thể tìm một tiểu trấn sơn thủy hữu tình mà yên tĩnh sống qua ngày đoạn tháng, chuyện gì cũng không cần phải quản tới nữa, quên đi tất cả mọi chuyện."

Hác Trường Hanh cười khỏ: "Thiên hạ còn có xứ sở an lạc thế hay sao?"

Hồ Khiếu Thiên nói: "Thế thì phải xem vào phúc phận của ta. Ta thấy hơi khó mở lời với Bang chủ, hy vọng Trường Hanh có thể vì ta mà nói vài câu tốt đẹp trước mặt người, hoàn thành tâm nguyện của ta."

Hác Trường Hanh còn biết nói gì hơn nữa, đành gật đầu đáp ứng.

Lưu Dụ đến bên ngoài phủ Thống lĩnh, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, gạn hỏi: "Lưu gia muốn gặp mặt ta ở đại đường à?"

Thân binh đến cửa thành tiếp đón gã đến đây hạ giọng đáp: "Bọn ta chỉ y lệnh hành sự, những việc khác bọn ta không nắm rõ được."

Lưu Dụ thầm nghĩ, chiêu này của Lưu Lao Chi cao minh hơn dự liệu của mình. Gã vốn đoán rằng Lưu Lao Chi sẽ tiếp kiến gã tại một nơi bảo mật, như thư trai hoặc nội đường, chứ tuyệt đối không phải ở chỗ công khai như đại đường. Lưu Lao Chi khẳng định chắc lại định giờ thủ đoạn. Hắn muốn để cho tất cả mọi người cùng thấy Lưu Dụ gã là do một tay hắn tạo ra, những việc như lập quân lệnh trạng thu phục Biên Hoang tập gì gì đó chỉ là thuật dùng người của hắn, giúp cho gã có thể sáng tạo nên kỳ tích. Còn sự thật thì hắn tuyệt đối không hề chĩa mũi nhọn vào gã, ngược lại còn yêu quý trân trọng gã, những điều đại loại như vậy.

Khi Lưu Dụ đang trầm than không ổn thì đã nghe lính giữ cửa xướng lên: "Phó tướng Lưu Dụ đến."

Lưu Dụ muốn nghĩ kỹ thêm một chút cũng không có thời gian, bèn gạt bỏ mọi lo lắng, bắt cháp khó khăn bước vào đại đường nghị sự của phủ Thống lĩnh. Cảnh tượng đập vào mắt khiến gã phải hít vào một hơi thật sâu, đồng thời hiểu ra, bản thân đã đánh giá thấp Lưu Lao Chi, rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, quyền chủ động hoàn toàn nằm hết trong tay hắn.

Ngồi chính diện trong đại đường là Lưu Lao Chi, kẻ nắm trong tay đại quyền của Bắc Phủ binh, hai bên tả hữu đặt hơn mười chiếc ghế thái sư, quá nửa số người đang ngồi trên đó là các tướng lĩnh cao cấp của Bắc Phủ binh, bao gồm cả ba người Tôn Vô Chung, Lưu Nghị cùng Hà Vô Ky.

Mới nhìn sơ qua đã thấy luận về cấp bậc trong quân, cấp thấp nhất chính là Lưu Dụ gã.

Lưu Dụ nhớ lại đạo lý Trác Cuồng Sinh đã nói trước đây là nghe thuyết thư thì nghe cho hết, bèn nén hận với Lưu Lao Chi xuống đáy lòng, không dám chậm trễ vội vàng đến thẳng khoảng giữa đại đường, theo quân lễ bái kiến Đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh mà quỳ gối hành lễ: "Ti chức Lưu Dụ tham kiến Thống lĩnh đại nhân. Nhờ hồng phúc của đại nhân, ti chức may mắn không làm nhục mệnh, y theo lời đại nhân phân phó, quét sạch đám Hồ nhân chiếm lĩnh Biên Hoang tập."

Những lời này vừa đủ giữ thể diện cho Lưu Lao Chi, lại vừa đúng mức không kiêu không hèn, thực vô cùng phù hợp, kể cả Lưu Lao Chi có hận không thể lập tức lôi gã đi xử trảm cũng nhất thời khó mà giáng tội cho gã được.

Các tướng lĩnh có mặt còn chưa kịp gạt đầu tán thưởng, đã thấy Lưu Lao Chi trong quân phục thống lĩnh từ bảo tọa lao xuống, một tay đỡ Lưu Dụ dậy, cười ha hả nói: "Lưu Dụ, người quả nhiên không khiến ta thất vọng, Huyền soái lại càng không nhìn lầm người. Chỉ có người mới có thể đem đám Hoang nhân như một dùm cát khô rời rạc đoàn kết lại một khối, sáng tạo ra kỳ tích thu phục Biên Hoang tập. Bắt đầu từ hôm nay, Lưu Dụ người sẽ được thăng lên cấp tướng được quyền dẫn binh, bổng lộc cũng gia tăng gấp bội."

Lưu Dụ bị nhiệt tình của Lưu Lao Chi vờn cho trở tay không kịp, mơ mơ hồ hồ đứng thẳng người dậy, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Đám tướng lĩnh đều đồng thanh hoan hô.

Lưu Dụ từ phó tướng được thăng lên cấp tướng soái được quyền dẫn binh, tăng liền hai cấp. Cấp tướng cũng có phân biệt cao thấp, trong Bắc Phủ binh, số người đạt cấp tướng có hơn ba mươi người, những chỉ có tướng soái cao cấp mới có thể lĩnh binh xuất chinh.

Lưu Dụ cuối cùng cũng đã tiến thân được vào hàng ngũ tướng lĩnh cao cấp.

Lưu Dụ mơ hồ nghe bản thân đáp tạ: "Đa tạ Thống lĩnh đại nhân đã đề bạt."

Gã đương nhiên hiểu được, Lưu Lao Chi chỉ đang biểu diễn chút công sức vờ vĩnh bề ngoài, cũng vờ về được các tướng lĩnh Bắc Phủ binh, làm tiêu tan những hoài nghi về việc hắn muốn trừ khử đi cái đinh trong mắt là Lưu Dụ gã. Tương lai dù cho gã có bị Lưu Lao Chi hại chết, mọi người cũng không ai hoài nghi đến hắn cả.

Lưu Lao Chi hô: ""Cho ngồi!"

Lưu Dụ biết điều lùi lại chiếc ghế hàng cuối cùng để ngồi xuống, bên cạnh gã là Hà Vô Ky, đối diện là Lưu Nghị, ba người đều không dám đưa mắt nhìn nhau lộ liễu, sợ bị người khác phát hiện ra manh mối.

Lưu Lao Chi quay trở lại vị trí chủ tọa, ý khí trào dâng mà hứng khởi nói: "Tiểu Dụ lập được đại công, khiến uy danh của Bắc Phủ binh ta càng thêm thịnh. Ngoại trừ việc thăng chức, ta còn muốn thưởng cho hắn hơn nữa, các vị có cao kiến gì không?"

Điều này càng nằm ngoài dự liệu của Lưu Dụ, Lưu Lao Chi thể hiện thái độ chiêu hiền đãi sĩ đã biểu thị ra rằng hắn đã sớm có thủ đoạn lợi hại để ngấm ngầm đối phó gã. Tình huống hung hiểm suýt nữa thì bị Trần công công thủ tiêu tối hôm qua, trong ký ức hắn vẫn còn như mới.

Ngồi hai bên tả hữu phía dưới Lưu Lao Chi lần lượt là Thái thú Cao Tổ và Phụ quốc tướng quân Trúc Khiêm Chi. Trong đại đường, bọn họ là người có cấp bậc chỉ dưới Lưu Lao Chi, cũng là tướng lĩnh tâm phúc của Lưu Lao Chi. Trong số tướng lĩnh gã biết còn có Lưu Tập, Cao Nhã Chi cùng Lưu Tú Vũ, đều là các tướng lĩnh nổi danh ở Bắc Phủ binh.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn về phía Tôn Vô Chung, thấy ông gật nhẹ đầu một cái, biểu thị rằng đã hiểu rõ nghi ngờ của gã, chỉ có điều, xem ra ông cũng không rõ được mảnh khỏe của Lưu Lao Chi.

Hà Vô Kỵ nghiêng người qua, khẽ giọng: "Nhấn nhục chịu đựng."

Lưu Dụ trong lòng vô cùng cảm kích. Hà Vô Kỵ là cháu ngoại của họ Lưu, quan hệ mật thiết, so với các tướng lĩnh khác lại càng hiểu rõ tâm ý của Lưu Lao Chi hơn. Vậy mà trong tình huống như thế này vẫn cảnh tỉnh gã, quả đúng là một bằng hữu chí cốt.

Tôn Vô Chung mở miệng trước tiên: "Hiện tại chính là lúc triều đình cần dùng người, hạ tướng cho rằng cần cho tiểu Dụ thêm nhiều cơ hội rèn luyện. Đúng lúc Diêm thiếu gia cũng vừa yêu cầu thêm người từ bên phía chúng ta, tiểu Dụ lại là người Diêm thiếu gia quen thuộc, vì vậy là nhân tuyển thích hợp nhất. Xin Lưu gia xem xét."

Những lời này nói ra, khiến các tướng lĩnh thuộc phe Lưu Lao Chi ai nấy đều lộ ra thần sắc không tự nhiên. Bởi những lời của Tôn Vô Chung chẳng khác gì ám thị ông vẫn còn chưa tín nhiệm thành ý của Lưu Lao Chi đối với Lưu Dụ, vì vậy, hy vọng có thể cho Lưu Dụ đến làm việc dưới quyền của Tạ Diễm."

Trái lại Lưu Lao Chi không để bụng chút nào, mỉm cười nói: "Đây là một chủ ý hay."

Lưu Dụ đối với việc Tôn Vô Chung cam chịu mạo hiểm đắc tội với Lưu Lao Chi mà đề xuất kiến nghị này, trong lòng xúc động vô cùng, đồng thời cũng biết rõ, Lưu Lao Chi tuyệt không buông gã sang chỗ của Tạ Diễm. Sự tình chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, tâm phúc của Lưu Lao Chi là Cao Tổ nói: "Lưu đại nhân trải qua nhiều trận đại chiến, bôn ba đường trường, cũng đã mệt mỏi rồi. Ta cho rằng nên cho Lưu đại nhân một vài ngày nghỉ ngơi dưỡng sức, nhân dịp này mà áo gấm về quê, cũng là đoàn tụ với thân nhân. Đây là sự thưởng thưởng tốt nhất, ta cũng chỉ mong sao có được cơ hội như thế."

Các tướng lĩnh có mặt đều đồng thanh sôi nổi cười hưởng ứng.

Nhìn bề ngoài, hắn càng có vẻ như quan tâm đến tình hình của Lưu Dụ hơn Tôn Vô Chung.

Lưu Lao Chi mỉm cười gật đầu: "Chủ ý này lại càng hay hơn nữa, tiểu Dụ người có ý kiến gì không?" Những lời này xem ra đã phủ định đề nghị của Tôn Vô Chung.

Lưu Dụ trầm nghĩ, đối phương tán thành thì đương nhiên phải phản đối. Ý đồ của bọn chúng đã biểu lộ rõ, bản thân gã một mình quay trở về kinh thành sẽ biến thành mục tiêu ám sát cho hạng cao thủ như Trần công công, ở lại Quảng Lăng còn có chút ổn thỏa.

Nghĩ vậy bèn vội vàng đáp: "Ti chức chỉ là gặp may mà được, căn bản không thể tính toán được là thành tựu gì cả, sao dám mặt dày mà vênh váo hồ hởi. Xin Thống lĩnh đại nhân phân phó một nhiệm vụ khác."

Trong lòng gã biết Lưu Lao Chi làm sao có thể thả cho gã có được sự bảo hộ của Tạ Diễm, vì thế dứt khoát giữ nguyên thái độ dù trời có sụp xuống cũng không sợ, xem xem Lưu Lao Chi có thủ đoạn gì để đối phó với gã.

Lưu Nghị và Hà Vô Kỵ không dám lên tiếng, sợ bị Lưu Lao Chi nhìn ra mối quan hệ giữa họ và Lưu Dụ. Trong tình huống này, Tôn Vô Chung cũng chẳng thể có tác dụng gì nữa.

Một đại tướng tâm phúc khác của Lưu Lao Chi là Trúc Khiêm Chi mừng rỡ nói: "Triều đình không phải đang cần người của chúng ta sao? Ta cho rằng Lưu tướng quân là nhân tuyển thích hợp nhất đấy."

Tôn Vô Chung, Lưu Nghị và Hà Vô Kỵ ba người đều tức thì biến sắc. Triều đình do Tư Mã Đạo Tử khống chế, nếu đem Lưu Dụ giao cho Tư Mã Đạo Tử, so với việc tống gã vào miệng hổ nào có khác biệt gì? Lưu Dụ khẳng định không thể toàn mạng.

Lưu Dụ thầm chửi lớn trong lòng, nếu làm như vậy chẳng lẽ không phải cưỡng bức gã thoát ly Bắc Phủ quân, mà chạy về Biên Hoang tập, trở thành một tên đao binh hay sao? Thật là bỉ ổi quá mức.

Tôn Vô Chung không nhịn nổi nói: "Hiện tại ở Nam phương khắp nơi đồn đại, gán ghép tiểu Dụ cùng với chuyện trời giáng thần thạch ở Biên Hoang lại làm một, đã gây nên nghi kỵ của triều đình. Lang Nha Vương làm sao có thể trọng dụng tiểu Dụ cho được?"

Lưu Lao Chi vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, nhìn về phía Lưu Dụ mà nói: "Tiểu Dụ ở đây là tốt nhất. Chỉ có điều, tiểu Dụ phải tự mình giải thích rõ vấn đề này, rồi ta sẽ báo lên Hoàng thượng, giải tỏa mối hiềm nghi của ngài."

Trong đại đường yên lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Lưu Dụ có cảm giác bất lực mặc người xẻo thịt, càng hiểu rõ hơn chỉ cần gã nói sai một câu sẽ để cho Lưu Lao Chi nắm được thóp, có thể ghép cho tội chết tạo phản, sẽ không có ai dám nói đỡ cho gã dù chỉ nửa câu.

Gã nghiêm sắc mặt nói: "Thuộc hạ dám lập thệ với trời, hai câu gì gì đó "Nhất tiễn trầm Ẩn Long, chính là lúc trời giáng xuống hỏa thạch", hoàn toàn là lời nói quảng xiên. Ẩn Long quả đúng là bị hỏa tiễn thiêu hủy mà chìm ngấm, nhưng đó là ở trong tình cảnh vây công. Hai sự kiện này cũng đúng là phát sinh trong cùng một đêm, nhưng trong cùng một thời gian hay không thì chỉ có ông trời mới biết được. Còn hai câu ca dao là phát ra từ miệng của Hoang nhân Trác Cuồng Sinh, mục đích là để Hoang nhân đoàn kết lại một khối, là một dạng sách lược kích lệ lòng người. Nào ngờ khi truyền ra khỏi Biên Hoang lại biến thành một chuyện hoàn toàn khác hẳn."

Những gì gã có thể nói ra cũng chỉ có bấy nhiêu. Nếu Lưu Lao Chi không chấp nhận những lời này, gã đành phải rời khỏi Quảng Lăng, xem xem miễn tử kim bài của Yến Phi liệu có còn tác dụng hay không.

Ngoài với những dữ liệu của mọi người, Lưu Lao Chi lại chỉ mỉm cười nói: "Ta hoàn toàn tin tưởng tiểu Dụ, vấn đề này ta sẽ tự mình giải thích với Hoàng thượng, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì cả."

Mọi người nhao nhao tán tụng, đối với việc Lưu Lao Chi khẳng khái gánh lấy chuyện đại kỵ phạm tới Hoàng triều Tư Mã thị này vào thân, đúng là trân quý thuộc hạ hết mức. Ba người Tôn Vô Chung, Lưu Nghị và Hà Vô Kỵ đều cảm thấy bối rối trong lòng, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ Lưu Lao Chi thực sự đã thay đổi cách nhìn đối với Lưu Dụ.

Chỉ có Lưu Dụ là hiểu rõ, Lưu Lao Chi còn có thủ đoạn khác để đối phó với gã. Bởi vậy, hắn cố mua chuộc lòng người, khiến tướng lĩnh Bắc Phủ binh đều ngộ nhận rằng hắn trân trọng Lưu Dụ. Kiểu này tương lai dù cho gã có gặp sự cố, cũng không một ai nghi ngờ hắn có liên quan.

Lưu Lao Chi vui vẻ nói: "Trong tình huống này, càng thích hợp để tiểu Dụ đi phụ trách trọng trách do triều đình phái xuống, để biểu thị tiểu Dụ thực sự một lòng một dạ trung thành với triều đình."

Lưu Dụ thầm hô "Đến rồi đây", lần này khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì, chỉ hận bản thân không có đủ tư cách để mà cự tuyệt. Vội vàng nói: "Thỉnh Thống lĩnh đại nhân cho chỉ thị."

Lưu Lao Chi nói: "Hai năm gần đây, vùng duyên hải xuất hiện một đám hải tặc hung tàn, đến nơi nào cũng giết người phóng hỏa, gian dân phụ nữ, làm đủ mọi chuyện xấu khiến người phẫn nộ. Bởi vì đám hải tặc này

đến đi như gió, xuất quỷ nhập thần, quan binh trước nay không cách nào làm gì được bọn chúng cả, ngược lại còn bị thiệt thòi mấy lần, tổn thất nghiêm trọng. Tháng trước, đại tướng Vương Thúc do triều đình phái đi phụ trách việc tiêu phi, đã bị hải tặc chém bay đầu, chỉ còn lại thi thể không đầu đưa trở lại Kiến Khang, gây chấn động triều đình. Vì vậy, Hoàng thượng đã ban thánh chỉ xuống, muốn ta tuyển trong Bắc Phủ quân ra người có năng lực để thay thế cho Vương Thúc."

Tôn Vô Chung chấn động nói: "Lưu gia có phải đang ám chỉ đến "Ác Long vương" Tiêu Liệt Vũ cùng đám hải tặc của hắn không?"

Trúc Khiêm Chi nói: "Chính là tên súc sinh ấy, kẻ này tàn nhẫn háo sát, lại có võ công cao cường, chưa từng gặp qua địch thủ. Ta vốn không tin gã lại lợi hại như vậy, nhưng mà Vương Thúc tề danh trên bảng "Cửu phẩm cao thủ", bài danh ngay sau Vương Quốc Bảo, vậy mà theo lời những người đã tận mắt chứng kiến thì chỉ trong vài chiêu đã bị Tiêu Liệt Vũ thu thập. Từ đó có thể thấy võ nghệ của kẻ này đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa."

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại. Từ tư liệu vừa nghe được, quan binh vùng duyên hải đã bị đám hải tặc đáng sợ này đánh cho tan tác, không thể tụ lại thành quân được nữa. Muốn gả thống lĩnh một nhóm bại quân không đủ dũng khí, đi ứng phó với bọn hải tặc tung hoành vô địch, cho dù bản thân ba đầu sáu tay cũng khó có thể đạt được thành tựu gì.

Kế này có thể điều gã ra khỏi trung tâm quyền lực của Bắc Phủ binh, lại có thể hãm gã lâm vào hiểm cảnh tương tranh cùng hải tặc, nếu không hoàn thành được cũng có thể gán cho tội hành sự bất lực. Hơn nữa lại do triều đình trực tiếp ra tay, còn Lưu Lao Chi cũng có thể giữ bỏ trách nhiệm, làm gì còn chuyện gì có lợi hơn thế này nữa.

Lưu Dụ trong lòng thầm than, bản thân quả thực đã đánh giá quá thấp thủ đoạn của Lưu Lao Chi. Tức thì trong lòng máy động, nghĩ lại Lưu Lao Chi có lẽ chỉ theo chỉ thị của Tư Mã Đạo Tử mà hành sự. Lưu Lao Chi làm sao có thể nghĩ ra độc kế hoàn mỹ đến vậy được. Rốt cục sẽ có một ngày, gã sẽ thanh toán hết món nợ này với Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử.

Những ý niệm này, với tốc độ nhanh như chớp chỉ thoáng xẹt qua trong đầu Lưu Dụ. Gã liền đứng lên tiến hành quân lễ, lớn tiếng đáp: "Lưu Dụ tiếp lệnh!"

Tôn Vô Chung cau mày: "Lưu gia liệu có thể từ trong Bắc Phủ binh phân phó một số nhân thủ giao cho tiểu Dụ, để y tăng cường thực lực đối phó đám hải tặc hung tàn này không?"

Lưu Lao Chi thờ dãi: "Ta cũng đã nghĩ qua vấn đề này, nhưng mà, Thiên Sư quân đã phát động tấn công toàn diện, thật khó có thể điều động nhân thủ cho được."

Lưu Dụ lớn tiếng nói: "Tôn gia an tâm, Lưu Dụ nhất định có thể hoàn thành được nhiệm vụ, đem đầu của Tiêu Liệt Vũ dâng lên triều đình."

Lưu Lao Chi cuối cùng cũng lộ ra một nét cười gian hiểm, nói: "Khiêm Chi sẽ thông báo lại tường tận tình hình có liên quan đến bọn hải tặc cho tiểu Dụ nghe. Sự việc đã không thể trì hoãn được nữa rồi, tiểu Dụ sáng sớm mai hãy lập tức lên đường."

Lưu Dụ cố đè nén lửa giận trong lòng xuống, lớn giọng đáp ứng.

Hồi 18

Thiên Sư Độc Thủ

Từ Đạo Phúc được các tướng Chu Trụ, Hứa Doãn Chi, Tạ Giem tiền hô hậu ủng, dẫn binh từ cửa Đông phóng ngựa vào thành Cối Kê.

Đây là lần thứ hai gã công hạ Cối Kê, tâm tình hoàn toàn không hề giống nhau.

Lần thứ nhất vào thành là lúc mới bắt đầu khởi nghĩa, Tôn Ân nhắc tay hô lên một tiếng, Cối Kê cùng các

quận xung quanh lập tức hưởng ứng, giúp cho Thiên Sư quân thể như chẻ tre mà chiếm trọn tám quận Cối Kê, Ngô Quận, Ngô Hưng, Nghĩa Hưng, Lâm Hải, Thủy Gia, Đông Dương cùng Tân An, chấn động Nam phương, thanh thế nhất thời không ai sánh nổi, chính thức thành lập nên Thiên Sư quân, cũng biến thành một lực lượng có khả năng uy hiếp tồn vong của nhà Tư Mã tại Kiến Khang.

Tuy nhiên, Từ Đạo Phúc vốn là một thống soái thấu triệt binh pháp, nên hiểu rõ quân đội thành lập trong tình huống như vậy vẫn chỉ là một nhóm ô hợp, không đủ sức để ứng phó nhiều trận đánh ác liệt liên tiếp. Vì vậy, ngay khi thất thế phải lui binh tại Biên Hoang tập, lại thêm thủy quân của Lưu Lao Chi từ Trường Giang ra biển, men theo bờ nam đến thảo phạt, gã khảng khái đề xuất lên Tôn Ân, tạm thời buông bỏ tám quận, lui về trấn thủ Ông Châu, để tránh mũi nhọn công kích của Bắc Phủ binh.

Hiện tại, gã lại lần nữa công hạ thành Cối Kê, phương nam đã xuất hiện tình thế biến chuyển có lợi cho bọn gã khởi nghĩa, giúp mộng tưởng mở rộng Thiên Sư đạo ra khắp phương nam, đã không còn là điều xa vời không thể với tới nữa.

Thế nhưng sự hưng phấn trong lòng gã, lại còn xa mới bằng được lần đầu công hạ thành. Lần ấy vào thành, gã là tùy tùng đi theo Tôn Ân, hiện tại, ngay cả gã cũng không biết được Tôn Ân đã bỏ đi chỗ nào, rốt cục là đang muốn điều gì? Gã có một cảm giác kỳ lạ, từ khi Tôn Ân quay trở lại sau trận quyết chiến với Yển Phi, Tôn Ân tựa hồ mất đi hứng thú đối với việc tranh bá thiên hạ, cực kỳ ít khi hỏi han tới chuyện trong quân, cũng giảm thiểu việc thuyết pháp truyền đạo cho tín đồ Thiên Sư đạo.

Rốt cuộc giữa Thiên Sư và Yển Phi đã phát sinh vấn đề gì? Vì sao ngài lại nói đối phó Yển Phi là chuyện của cá nhân ngài, không có quan hệ với bất kỳ người nào khác. Đối với việc này gã không cách nào lý giải nổi. Gã đồng thời cũng nhớ đến Kỷ Thiên Thiên, phát sinh cảm giác bất lực, mất mát và chán nản.

Tại thời khắc này, gã biết rõ rằng, Thiên Sư quân chính đang vỗ cánh bay lên, không lực lượng nào có thể áp chế sự phát triển của Thiên Sư quân được nữa, chỉ có điều, sự huy hăng do mất Kỷ Thiên Thiên cũng vĩnh viễn không cách nào bù đắp được cả? Việc gã duy nhất có thể làm, chính là tập trung tinh thần vào đại nghiệp tranh bá, huy quân công nhập Kiến Khang, cho đến khi phương nam hoàn toàn thần phục dưới chân gã.

Tạ Đạo Uẩn thúc ngựa phóng ra khỏi cửa Tây, do quan đạo chật kín quân dân chạy nạn, nên đành theo sự dẫn đường của Lý Tông Nhân, chọn vùng rừng núi ở mặt tây nam để chạy trốn. Lúc này theo sau lưng nàng ngoại trừ Tạ Phương Minh, chỉ còn lại hơn mười thân binh.

Nàng không dám nghĩ đến chuyện của trượng phu và nhi tử, sợ không nhận được sẽ quay đầu trở lại thành, chỉ hy vọng bọn họ cát nhân thiên tướng, thoát khỏi Cối Kê trước nàng một bước.

Tất cả phát sinh quá nhanh, khiến nàng nhận thức sâu sắc tình cảnh binh bại như núi lở. Nếu quả Vương Ngưng Chi chồng nàng từng một lần nỗ lực kháng giặc, thì còn có thể bàn đồ tội cho chiến trận, nhưng nàng lại hiểu rõ, tai nạn đáng sợ giáng xuống Cối Kê, là do vị phu quân ngu xuẩn của nàng một tay tạo thành, điều này khiến nàng cảm thấy áy náy trong lòng không sao chịu nổi.

Nếu như Tạ Huyền vẫn còn tại thế, nhất định sẽ chẳng bao giờ xuất hiện tình huống như hiện nay.

"A!"

Tạ Đạo Uẩn, Tạ Phương Minh cùng Lý Tông Nhân sợ hãi quay lại đằng sau nhìn, vừa vặn nhìn thấy tên thân binh chạy ở cuối cùng, thất khiếu rỏ máu ngã lộn nhào xuống ngựa.

Một nam tử tướng mạo kì lạ, như một cánh đại bàng lừng không từ trên cao vượt qua người chiến binh vừa ngã ngựa, đến phía trên hai chiến binh khác, hai tay đưa ra, quắp lấy đầu bọn họ.

Tạ Đạo Uẩn tâm thần khiếp đảm, trong lòng thầm kêu tên "Tôn Ân", Lý Tông Nhân đã vung kiếm lên, rồi ngựa lừng không quay trở lại nghênh đón Tôn Ân.

Các chiến binh khác ai nấy cũng đều vung đao rút kiếm, vì bảo toàn mạng sống mà lao vào quyết chiến.

Lý Tông Nhân hét lớn: "Phu nhân cùng công tử mau chạy đi."

Tạ Đạo Uẩn trước sau vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, đang không biết nên cùng Lý Tông Nhân chung sức kháng đại địch hay nghe lời gã thì nàng cùng Tạ Phương Minh đã chạy xa hơn mười trượng rồi.

Con ngựa không người cưỡi của Lý Tông Nhân vẫn chạy như điên về phía trước, tựa như không biết chủ nhân của nó đã rời khỏi từ lâu rồi.

Tiếng kêu thảm thiết từ đằng sau liên tiếp vọng lại.

Tạ Đạo Uẩn cuối cùng cũng hồi tỉnh thần trí, vội vung bội kiếm, đâm mạnh vào đuôi con ngựa của Tạ Phương Minh, quát lớn: "Chớ có dừng lại, mau quay về Kiến Khang đi."

Con ngựa Tạ Phương Minh đang cưỡi bị đau tung vó phi như điên, mang theo Tạ Phương Minh má đầm đìa nước mắt chỉ trong chớp mắt đã đi được một quãng xa.

Tạ Đạo Uẩn chạy thêm tầm trăm bước nữa, ghìm cương ngựa, nhảy xuống hiên ngang đứng chờ.

Tôn Ân đang thông thả đuổi tới, Lý Tông Nhân và đám thân binh ở phía sau đều đã trúng độc thủ, xác phơi trên đất hoang, chỉ còn lại những con ngựa không người cưỡi chạy tán loạn khắp nơi.

Tạ Đạo Uẩn lâm nguy mà vẫn không chút sợ hãi, chỉ mũi kiếm về phía Tôn Ân, bình tĩnh nói: "Muốn giết thì giết ta đi!"

Tôn Ân tựa như chưa từng hạ độc thủ giết chết một người nào vậy, tâm tình không một chút lay động, lạnh lùng nhìn Tạ Đạo Uẩn, sau một hồi lâu, đột nhiên ánh mắt phát sinh biến hóa, lóe ra những tia nhìn dạt dào tình cảm khiến Tạ Đạo Uẩn cũng cảm thấy bất ngờ, thở dài nói: "Nếu như được lựa chọn, bản nhân tuyệt đối không mạo phạm phu nhân, còn nguyên nhân trong đó, xin thứ bản nhân khó có thể nói rõ ra được."

Tạ Đạo Uẩn mặc dù thông minh hơn người, vẫn không cách nào hiểu rõ hàm ý trong lời nói này của Tôn Ân. Trầm giọng nói: "Trượng phu và nhi tử của ta sao rồi?"

Tôn Ân lạnh lùng nói: "Bọn chúng không có tư cách để làm phiền ta xuất thủ."

Tạ Đạo Uẩn trong lòng trào dâng hy vọng, hét vang một tiếng, trường kiếm trong tay phát ra sáu đóa kiếm hoa, tựa như đóa tiên hoa bung cánh nở rộ, hướng về phía vị tuyệt đại tông sư tề danh Nam phương đệ nhất nhân ấy mà triển khai công thế, phong thái toàn mỹ.

Nàng biết rõ bản thân mình, khi còn trẻ ở vào đỉnh điểm của giai đoạn tập võ, nàng có thể xuất ra chín đóa kiếm hoa, hư thực hỗ trợ, khiến địch thủ không cách nào nắm được vị trí nàng muốn công kích, ngay cả Tạ Huyền cũng khen ngợi hết lời.

So với bản thân lúc này, nàng đã có sự thụt lùi khá xa.

Tôn Ân phát tay áo một cái, nhanh như chớp đánh vào một đóa kiếm hoa trong đó.

Kiếm quang tức thì tiêu tán như băng tan ngói vỡ, Tạ Đạo Uẩn lão đảo lùi lại, khoe miệng rỉ máu.

Chỉ nhìn qua một lần, cũng biết nàng đã thọ thương.

Tôn Ân dịu giọng nói: "Sinh tử chỉ là một cơn ác mộng, giữa đêm choàng tỉnh hay sáng sớm mộng tan căn bản cũng không hề có liên quan đến nhau. Hiện tại ta nói gì phu nhân cũng đều không thể hiểu, nhưng rất nhanh thôi phu nhân sẽ hiểu được những lời ta nói. Ta sẽ cho phu nhân có được một kết thúc thư nhàn sướng khoái, phu nhân muốn oán thì hãy oán Yến Phi, và quan hệ mật thiết với lệnh đệ!"

Tạ Đạo Uẩn cuối cùng cũng đưa ra quyết định, hét lên một tiếng, kiếm hóa cầu vồng, bắt chắp sinh tử nhằm thẳng vào Tôn Ân mà lao tới.

Hai mắt Tôn Ân hồi phục lại dáng vẻ trước đây, tâm tình hoàn toàn không còn chút rung động, tay phải lộ ra từ trong ống tay áo rộng, xuất một quyền đánh thẳng vào mũi kiếm, quyền kinh tập trung cao độ, dù chỉ nửa

chiếc lá rụng hay hạt bụi nhỏ cũng không hề bay lên, chỉ có Tạ Đạo Uẩn người trực tiếp hứng chịu mới cảm thụ được uy lực đáng sợ mang đầy khí tức tử vong của một quyền này.

Bất chợt kiếm quang bỗng lóe lên, sát khí xung thiên ép đến, một đạo kiếm quang từ ngọn cây bên tay trái ập thẳng tới, đột kích Tôn Ân.

Tôn Ân tựa như đã biết từ trước, tay trái lộ ra từ trong ống tay áo còn lại, tụ chỉ thành đao, trực tiếp chém mạnh vào kiếm quang đang mãnh liệt lao nhanh đến của người tập kích, động tác tự nhiên linh hoạt như mây bay nước chảy, thần thái ung dung thông thả.

Quyền kiếm giao nhau, một cỗ kinh khí nóng như lửa truyền thẳng qua kiếm, kinh mạch toàn thân Tạ Đạo Uẩn tựa hồ bốc cháy, ngũ tạng lục phủ cũng giống như bị cuộn ép thành một khối, khó chịu muốn chết đi được, trường kiếm đã sớm rời tay mà rơi xuống đất, còn người thì bị chấn bay lộn nhào khỏi đất, rơi xuống cách đó bảy, tám trượng.

Tiếng kiếm kinh và chân khí giao nhau liên miên bất tuyệt nhưng nhỏ dần tưởng chừng chỉ còn mong manh như tơ trong tâm tưởng của nàng.

Khi thân hình Tạ Đạo Uẩn chạm đất, ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu tuyệt không phải quan tâm tới sinh tử của bản thân, mà là không ngờ trong thiên hạ lại còn có được một nhân vật có thể cầm đồng với kẻ đáng sợ như Tôn Ân.

Liền đó tức thì hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu thư! Tiểu thư!"

Kỷ Thiên Thiên mở mắt ra nhìn, đập vào mắt là khung cảnh tươi đẹp say đắm lòng người của tiểu hồ dưới ánh hoàng hôn, đoạn quay đầu nhìn về hướng doanh trại, thấy Tiểu Thi đang bước nhanh đến chỗ nàng.

Mặc dù không có người nào nói lại với nàng, Kỷ Thiên Thiên vẫn hiểu được, vị trí của địa phương trước mắt, chính là vùng rừng hoang vu bao phủ gần quan đạo từ Trường Tử đến Thai Bích. Sâu bên trong khu rừng rậm lại có một cái hồ nhỏ, cùng một thảo nguyên nhỏ rộng chừng hai dặm, đúng là cảnh đẹp hiếm thấy.

Mục đích của Mộ Dung Thùy chính là đột kích đại quân cứu viện Thai Bích của Mộ Dung Vĩnh, làm suy yếu thực lực của địch nhân, khiến Mộ Dung Vĩnh không thủ được Trường Tử. Trường Tử mà bị phá, thế lực của Mộ Dung Vĩnh cũng sẽ tan biến như băng tan ngói vỡ.

"Nhìn người kia! Chạy gì vội vậy, một khi bất cẩn ngã lộn ra đấy thì làm sao?"

Tiểu Thi chạy đến bên cạnh nàng hỏn hển vừa thở gấp vừa nói: "Hoàng thượng trở về rồi! Ngài muốn tiểu thư đến cùng ăn bữa tối, uống chút rượu."

Kỷ Thiên Thiên hướng ánh mắt trở lại mặt hồ, không vui nói: "Da mặt của con người này đúng là dày thật, hẳn không sợ đựng đầu vào đinh hay sao?"

Tiểu Thi đáp: "Người chuyển lời là Phong Nương, bà ta còn nói hoàng thượng sẽ kể cho tiểu thư những tin tức mới nhất có liên quan đến Biên Hoang tập trong lúc dùng tiệc."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ, chẳng lẽ Yến lang và Hoang nhân đã thua rồi sao, vì vậy Mộ Dung Thùy mới muốn uống rượu mừng chiến thắng. Thở dài: "Nói với Phong Nương, ta sẽ không đến đâu."

"Cộc! Cộc! Cộc!"

Trong phòng lập tức truyền lại giọng nói có vẻ không vui của Doãn Thanh Nhã: "Kẻ nào dám gõ cửa phòng ta thêm lần nữa, ta sẽ chém đầu kẻ đó ngay."

Hác Trường Hanh cười khở trong lòng, gặng nói: "Là ta, Hác đại ca!"

"Ý da!"

Cửa phòng bật mở, Doãn Thanh Nhã vận bộ y phục dạ hành xuất hiện ngay trước mắt, cất tiếng cười trong trẻo lườm gã chậm chạp: "Hôm kia là tuần lang quân nửa người nửa quỷ gì gì đó, hôm qua lại tìm đến một đám trứng ngốc khiến người phát ngán bắt muối cùng đi săn, hôm nay liệu là chủ ý quỷ quái gì nữa đây?"

Dưới ánh mắt phát ra từ cặp mắt đẹp sáng ngời trong suốt không chút tỳ vết của Doãn Thanh Nhã, Hác Trường Hanh phát sinh cảm giác không còn chỗ nào giấu mình được nữa, chút nữa thì muốn chạy trốn vào nơi đồng hoang rừng rú. Đối với bất kỳ người nào gã đều có thể bày trò dối trá bịp bợm, nhưng mà, đối với nữ nhân yêu kiều từ nhỏ đã thân thiết với gã như huynh muội này, gã lại có cảm giác bối rối, khó xử không biết ứng phó cách nào, bởi vì, gã chưa từng nghĩ qua sẽ phải bày mưu tính kế với nàng, càng không quen dối trá với nàng.

Cười khở đáp: "Hôm nay ta đặc biệt đến chuộc tội, mời Thanh Nhã cùng đi quây phá thanh lâu để giải tỏa muộn phiền trong lòng, nghĩ thử xem có hứng thú lắm không, Thanh Nhã giả trang làm một nam tử hán tuấn tú, đến thanh lâu nổi danh nhất Ba Lăng, tìm danh kỹ xinh tươi nhất đến tiếp muội cùng uống rượu hát ca, khiến cô nương của thanh lâu phải sinh lòng cảm mến muội. Thật là hưng phấn và thú vị biết bao nhiêu?"

Doãn Thanh Nhã yêu kiều "Phì" một tiếng cười nói: "Hác đại ca làm sao vậy? Đây là ý huynh nghĩ ra sao? Trung thu năm ngoái muội đã có đề nghị như thế, nhưng bị huynh một mực cự tuyệt, hiện giờ lại biến thành chủ ý của bản thân huynh đến rủ rê muội. Huynh coi muội là đứa bé gái ba tuổi chắc?"

Đầu Hác Trường Hanh tựa như to ra, cười cầu tài: "Có chuyện đó sao? Tại sao ta lại quên đi mất nhỉ. Ai nghĩ ra cũng đều tốt cả, quan trọng nhất là có trò vui để chơi, ta cho muội một canh giờ để cải trang, sau đó chúng ta sẽ đóng giả làm con cháu thế gia vọng tộc mà ngênh ngang tiến vào thanh lâu, sao phải giam mình trong phòng làm gì?"

Doãn Thanh Nhã nhin cười đi qua cạnh người gã, đi về phía cửa vào phòng trong, cặp môi đỏ mọng khẽ khàng nói: "Muội hiện giờ không có hứng thú, không đi."

Hác Trường Hanh đuổi theo sau lưng, nói: "Thế muội muốn đi đâu nào?"

Doãn Thanh Nhã dừng bước ngay trước cửa, mỉm cười nói: "Muội muốn đến Động Đình bơi thuyền du ngoạn cảnh hồ, ngắm nghĩ sự tình đôi chút, không cần bắt kỳ ai đi cùng với muội cả."

Hác Trường Hanh thở dài: "Thanh Nhã có tâm sự à?"

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng xoay thân hình mềm mại của nàng lại về phía gã, cười nói: "Sau khi muội từ Biên Hoang tập trở về, huynh với sư phụ đều kỳ kỳ quái quái, nói lời thì toàn muốn nói lại thôi, có phải có chuyện gì giấu diếm muội không?"

Hác Trường Hanh trong lòng cảm thấy khó mà chống chế cho nổi nhưng vẫn ngoan cố: "Thanh Nhã không cần quá đa tâm như thế, chúng ta thì có chuyện gì giấu muội cơ chứ?"

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Muội muốn lời nói thật của huynh cơ. Đổi lại là người khác, muội còn có thể trở kiếm vào yết hầu hắn, dọa đánh dọa giết để bức cung, nhưng huynh lại là Hác đại ca! Huynh không nguyện lòng muốn nói, Thanh Nhã có thể làm gì được chứ? Ai mà nghĩ được Hác đại ca lại bạc bẽo như vậy, hứa cùng sư phụ để ăn hiếp người ta."

Hác Trường Hanh cảm thấy, nhiệm vụ mà Nhiếp Thiên Hoàn phái xuống đã rơi vào thế thất bại hoàn toàn, khó có thể làm gì được nữa.

Trong lòng đã có quyết định: "Bởi vì chúng ta sợ muội bị Cao Ngạn tên tiểu tử ranh ma đa tình ấy dối gạt tình cảm."

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Hai người làm sao biết được chuyện giữa ta và tên tiểu hồn đản ấy? Ta không có kể lại với hai người mà?"

Hác Trường Hanh thất thanh: "Muội thực sự ưa thích tên xú tiểu tử rượu chè cờ bạc ngón nào cũng đủ đó

hay sao?"

Doãn Thanh không biết nhớ lại chuyện gì, hiện ra vẻ mặt ngờ ngác như để tâm trí ở chốn nào. Tiếp đó bèn yêu kiều cười nhạt, gật đầu nói: "Tên tiểu đó quả là không thấy hấn làm chuyện gì tốt, chuyện xấu đủ loại thì lại cực kỳ tinh thông. Nói dối thì trơn tru lưu loát như bôi mỡ, không có lấy một nửa câu chân thật."

Hác Trường Hanh nhìn nàng nói với vẻ khó tin: "Hóa ra muội thích hấn thật."

Doãn Thanh Nhã làm bộ dạng tinh nghịch như thể muốn kêu lên "Ồi trời ơi!", hai mắt chớp đảo, sau đó yêu kiều cười nói: "Huynh nghe được từ đâu vậy?"

Hác Trường Hanh đương nhiên không kể lại với nàng, chuyện Cao Ngạn cùng Yến Phi đã từng đến Lưỡng Hồ tìm nàng. Chỉ nói: "Muội không phải đã sai người lưu ý tên tiểu tử nào có tên gọi là Cao Ngạn, dặn bảo một lời rằng nếu nhìn thấy hấn tại Lưỡng Hồ, phải lập tức báo lại với muội ngay hay sao?"

Doãn Thanh Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi hậm hực nói: "Lại có kẻ chán sống đây, muội đã dặn qua là không được báo lại cho hai người rồi mà." Khuôn mặt vốn trắng bóc lại lộ hồng, hiện rõ hai áng mây hồng, khiến nàng càng thêm kiều diễm mê người.

Hác Trường Hanh nói: "Thanh Nhã không phải trách lầm người tốt, muội đã giao phó nhiệm vụ thì làm gì có kẻ nào dám trái lệnh, chỉ vì người chấp hành mệnh lệnh của muội quá tận tụy với công việc, dặn dò đảm vệ binh giữ thành lưu ý đến một kẻ như vậy, thời tin tức mới truyền đến tai ta."

Doãn Thanh Nhã trừng mắt nhìn gã một cái, lại lảng tránh ánh mắt dò hỏi của gã, giậm chân giận dữ nói: "Không cho phép huynh nhìn Thanh Nhã như thế! Căn bản không có gì cả. Muội chỉ sợ tên tiểu tử không biết sống chết ấy bám theo người ta đến đây sẽ ăn phải quả đắng thôi!"

Hác Trường Hanh than: "Thanh Nhã quan tâm đến sinh tử của hấn à?"

Doãn Thanh Nhã gân dử nói: "Không cho phép huynh với sự phụ nghĩ quàng nghĩ xiên! Hấn chết đi là tốt nhất, sau muội đỡ phải phiền nhiễu, ai hơi đâu quan tâm đến sinh tử của hấn chứ?"

Cuối cùng ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy lời mình nói trước sau mâu thuẫn, tâm khẩu bất nhất. Bèn phồng mang trợn má giận dữ nói: "Nói cho huynh biết! Muội không hề thích hấn. Mà là.... mà là hấn đã vì muội mà phản bội lại Hoang nhân, cứu muội thoát khỏi tay của Hoang nhân. Ôi! Hoang nhân lòng dạ nham hiểm, thủ đoạn độc ác như vậy, khẳng định sẽ không bỏ qua cho hấn, hấn đã không thể quay trở lại Biên Hoang tập, không biết làm sao để sống qua ngày đây?"

Hác Trường Hanh đối với chuyện phát sinh tại Biên Hoang giữa nàng và Cao Ngạn, cuối cùng cũng đã có chút manh mối. Trầm ngâm hồi lâu, cau mày nói: "Cao tiểu tử trong đám Hoang nhân tính ra cũng không phải nhân vật cao cấp gì cả, có tư cách gì mà cứu được người? Liệu trong đó có dối gạt gì chăng?"

Đôi mắt to đẹp ranh mãnh của Doãn Thanh Nhã chợt sáng lên, mặt mày hớn hờ nói: "Muội ban đầu cũng cho rằng hấn là một tên tiểu hấn dẫn chỉ biết ăn chơi đàng điếm, nhưng sau khi hiểu con người y hơn một chút, mới biết được gã cũng có một thân bản lĩnh, bằng không, làm sao giữ được vị trí thủ lĩnh phong môi tại Biên Hoang tập. Không! Tình huống hấn cứu muội quả cũng có chút cổ quái, chỉ có điều, hấn thực sự đã giúp muội thoát khỏi sự truy sát của Sở yêu nữ, đây là chuyện tuyệt đối chân thực, không thể giả được."

Hác Trường Hanh kinh hãi hỏi: "Bọn muội đã gặp Sở Vô Hạ ư?" Đối với sự lợi hại của Sở Vô Hạ, gã đến giờ vẫn còn hãi sợ.

Doãn Thanh Nhã tựa như không nghe được những lời Hác Trường Hanh nói, tâm trạng tự ý say sưa tận đầu tận đầu hồi tưởng: "Lần thứ nhất, muội bị Yến Phi tên chết tiệt đáng hận ấy bắt sống, chọc Thanh Nhã chút nữa thì tức muốn chết, cũng nhờ Cao tiểu tử mới có thể thoát đi được. Thực là! Tiểu tử này cứ mê mẩn bám rịt lấy khiến người ta phải phiền lòng. Huynh có thể sẽ không tin, nhưng muội đã nói với hấn, người đánh trộm từ sau lưng hấn ở sông Vu Nữ là muội, hấn vẫn kiên quyết không chịu tin."

Lại như nhớ lại gì đó mà rung rinh cười "hi hi", hai mắt chớp ngời lộ ra thần thái giận dữ mê người. Tiếp tục nói: "Đúng là một tên tiểu tử hồ đồ, không phân biệt được địch bạn, nói dối thì biểu tình thuần chất, lừa thần

giống thần, lừa quỷ như quỷ. Có lúc chỉ muốn giáo huấn cho hắn một trận."

Hác Trường Hanh nghe thấy nàng nhắc đến Yến Phi, hồi tưởng lại chuyện đêm đó, nếu không phải nàng bắt chấp sinh tử ngăn cản, bản thân e rằng đã sớm mất mạng xuống hoàng tuyền, không thể ở đây nghe nàng nói tựa như tràn nước vỡ đê, thao thao bất tuyệt cho sướng mồm, nhưng vẫn một mực không chịu để lộ ra nửa câu tâm sự, trong lòng mềm ra nói: "Muội thích tên tiểu tử đó phải không?"

Doãn Thanh Nhã không trực tiếp trả lời gã, mà xòe năm ngón tay thon dầm nhẹ vào ngực gã ba cái, nghiêm mặt nói: "Mau nói rõ đi! Huynh liệu có đứng về phía muội không?"

Hác Trường Hanh bất lực đáp: "Muội đã quá rõ đáp án rồi còn gì! Ngày ấy bang chủ vốn không chịu để muội đến Biên Hoang tập, tất cả là do ta vỗ ngực bảo đảm an toàn cho muội. Vì vậy, chuyện muội với Cao tiểu tử đến mức này ta cũng phải chịu trách nhiệm."

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Huynh nghĩ ngại tận đâu tận đâu vậy? Ai nói là muội ưa thích cái tên hỗn đản xuẩn ngốc ấy. Muội chẳng qua chỉ muốn ân oán phân minh, không muốn hắn khờ khạo mà đến Lương Hồ, rồi lại bị các người không phân rõ trắng đen làm thịt, chết oan uổng."

Hác Trường Hanh chấn động tinh thần, gạn hỏi: "Muội không ưa thích hắn ta à?"

Doãn Thanh Nhã giận dữ đáp: "Có mà thêm vào! Báu bỏ gì cái đồ quỷ to đầu ấy" Vụt chốc lại như nhớ đến chuyện gì đó mà che miệng cười khúc khích. Đoạn lườm Hác

Trường Hanh một cái, nói: "Muội đã nói qua là lấy lợn lấy chó chứ tuyệt không lấy hắn, huynh yên tâm đi. Úy! Huynh còn chưa đáp ứng muội."

Hác Trường Hanh trầm nghĩ, Cao tiểu tử đã sớm đến rồi chuồn mất còn đâu, nhưng lại không dám tiết lộ sự thật. Gật đầu nói: "Muội yên tâm đi! Nếu như Cao tiểu tử có ngênh ngang đến Lương Hồ đi nữa, ta có thể đảm bảo không ai đụng đến nửa sợi lông tơ của hắn."

Doãn Thanh Nhã vui mừng nói: "Thế thì tốt quá. Muội muốn đến hồ hóng gió, huynh tự mình đến thanh lâu quây phá đi nha!"

Nàng vươn tay ra sau lưng Hác Trường Hanh vỗ vỗ vài cái, tung tăng nhảy chân sáo mà rời đi.

Hồi 19

Phong Lưu Tẩn Tán

Lưu Dụ ngồi tại tiểu đình ở vườn sau phủ thống lĩnh, trong lòng đan xen nhiều cảm xúc. Ngày đó Tạ Huyền đã ngăn cản gã tại nơi này, khiến gã không có cách nào cùng trốn đi với Vương Đạm Chân. Giả như Tạ Huyền biết trước được kết cục bi thảm của Vương Đạm Chân, thì ông liệu có vẫn một lòng cản gã nữa hay không?

Trong thoáng chốc, gã cảm thấy cô độc vô cùng, Tạ Huyền đã thành người thiên cổ, Vương Đạm Chân cũng lìa gã mà đi, tất cả đã trở thành quá khứ không cách nào cứu vãn lại được, đồng hành với gã giờ đây chỉ có nỗi đau đớn căm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dù có dốc cạn nước Giang Hà [1](#), cũng không sao tẩy hết được lửa hận trong lòng gã.

Lưu Lao Chi đã thay đổi một khuôn mặt càng ngày càng khiến người chán ghét, giả dạng người tốt, nhưng lại tìm trăm phương ngàn kế để hại chết gã. Còn chỉ thị rõ ràng Lưu Dụ gã mang trọng trách nhà binh bên mình, trước khi lên đường không cho phép rời khỏi phủ thống lĩnh, nói trắng ra là không muốn cho gã có được bất kỳ cơ hội nào liên hệ với những người giúp đỡ gã trong quân ngũ.

Dưới tâm trạng tức cảnh sinh tình, trong lòng gã trào dâng một nỗi bi thương đau xót khó tả, không phải chỉ đơn thuần vì Vương Đạm Chân, mà còn vì bản thân là người trong thời loạn lạc, nhận thức sâu sắc được cừu hận giữa dân tộc với dân tộc, hiểu được mỗi một con người đều vì ham muốn sinh tồn, mà tiến hành chiến tranh vô cùng vô tận mãi chẳng chấm dứt. Tất cả điều này đã làm phát sinh trong lòng gã một nỗi niềm

bùi ngùi xúc động.

Nhớ thời gian đầu lúc mới gia nhập Bắc Phủ binh, gã làm gì cũng đều cố hết sức, làm gì cũng đều muốn làm tốt hơn so với kẻ khác, chỉ để nhận được lời biểu dương khen ngợi của thượng cấp, hoàn thành mỗi một nhiệm vụ được giao cho, trong lòng đều có cảm giác mãn nguyện, vì bản thân vì quân đội mà cống hiến hết mình, tư tưởng vô cùng giản đơn thuần chất.

Nhưng hiện tại gã đã thành hy vọng của phần lớn huynh đệ Bắc Phủ binh, lại có thể là vị chúa cứu thế mà người Nam phương trông ngóng đợi chờ, gã đối với việc thành bại thịnh suy tuy không nguyện ý nhưng bất giác cũng đã có những suy nghĩ hoàn toàn đổi khác. Cũng vì gã hiểu rõ chân tướng của việc hỏa thạch giáng thế, khiến gã càng thêm thấy thẹn với lương tâm, tất cả những suy nghĩ này hợp lại, hình thành nên tâm trạng phức tạp của gã, loại tư vị này quả thực rất khó để hình dung nổi.

Sự thật thì gã đã không còn đường rút lui, chỉ có thể kiên trì tiếp tục, dưới ma trảo của Lưu Lao Chi mà đấu tranh cầu tồn, chờ đợi thời cơ. Nếu như thời cơ vĩnh viễn không đến với gã, thì gã cũng chỉ đành chấp nhận số mệnh mà thôi.

Mây đen dày đặc phủ xuống bầu trời đêm đen nghìn nghịt, phẳng phất giống như tâm tình nặng nề của gã. Gã hiện giờ tuy cô độc một thân một mình, nhưng gánh nặng khiêng trên vai, khiến gã có cảm giác thống khổ không sao kể xiết; gã bằng lòng dùng dao thương quang minh chính đại quyết một trận tử chiến cùng địch nhân, chỉ tiếc mọi việc lại trái với ý nguyện, đối mặt gã lại là một tương lai không hề tươi sáng đầy trắc trở chông gai, nhiệm vụ trước mắt, khẳng định là một cạm bẫy khiến gã phải vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Ngày mai liệu sẽ là một ngày như thế nào đây? Gã thực không có được một chút gì chắc chắn nữa.

Buổi lửa tiệc ngoài đồng nội được cử hành ở ven hồ. Mộ Dung Thùy cùng Kỷ Thiên Thiên ngồi trên tấm thảm gạ dày mềm êm ái phủ trên mặt đất, thức ăn dâng lên là những lát thịt dê nướng vừa mới được đưa qua lửa còn nóng hôi hổi, thức uống thì là lại rượu gạo nguyên chất mà người Tiên Ti ưa thích.

Mộ Dung Thùy thần sắc điềm tĩnh tự nhiên như thường, cùng Kỷ Thiên Thiên tán chuyện đông tây trên trời dưới bể, nói đến chuyện cũ trước đây lúc bị tộc nhân bài xích, mà đầu quân cho Phù Kiên. Ý dùng từ sinh động, trong lời nói chứa đầy cảm tình sâu sắc, khiến Kỷ Thiên Thiên dù cho không có chút tâm trạng nào để nghe, vẫn không thể không thừa nhận, nghe y nói đúng là một loại lạc thú.

Đột nhiên Mộ Dung Thùy lặng im không nói, lại còn uống cạn liền hai chén rượu, sau đó chăm chú nhìn Kỷ Thiên Thiên không chớp mắt. Kỷ Thiên Thiên chuyển dần ánh mắt đi chỗ khác, nhìn ra phía tiểu hồ, mặt hồ phản chiếu ánh trăng non lười lười cùng vài đám mây đang giăng ra bầu bạn gần đó, có vẻ là cảnh đẹp duy nhất có thể khiến người nhìn thấy được hy vọng tại nơi chiến trường lạnh lùng tàn khốc này, trong những năm chiến tranh loạn lạc không biết đến bao giờ chấm dứt.

Giọng nói của Mộ Dung Thùy truyền vào tai nàng: "Hoang nhân thắng rồi!"

Tất cả hoài nghi lo lắng trong lòng Kỷ Thiên Thiên bất chợt tan biến hết, chút nữa còn cao giọng hoan hô, nhưng không thể không kiềm chế nỗi hân hoan khôn xiết ở trong lòng.

Hoang nhân đã thắng! Đây đại biểu cho điều gì? Thắng lợi thường phải trả bằng một cái giá không nhỏ, nếu như hoang nhân tổn thất quá lớn, lại trong tình huống cường địch từ mọi phía đang nép mình chờ chờ cơ hội, thì vẫn không thể có lấy được một ngày tươi đẹp.

Mộ Dung Thùy than: "Hoang nhân lại lần nữa sáng tạo nên kỳ tích, đã thắng một trận vô cùng đẹp mắt."

Thân hình yêu kiều của Kỷ Thiên Thiên không giấu nổi rung lên một cái, đôi mắt đẹp hiện ra thần sắc khó tin, nhìn về phía Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy vẫn đắm đắm nhìn nàng, chú ý mỗi một thay đổi trong biểu tình của nàng.

Kỷ Thiên Thiên gạn hỏi: "Lấy ít thắng nhiều, thực không dễ chút nào: bọn họ làm sao có thể hoàn thành được chuyện như thế?"

Mộ Dung Thùy lãnh đạm nói: "Máu chốt của thành bại, nằm ở một trận mưa to gió lớn cùng sương mù dày đặc tiếp sau đó. Nếu như ta đoán không sai, Hoang nhân phải có một cao thủ tinh thông nhìn trời đoán khí hậu, cộng thêm hiểu biết đối với các thay đổi về thời tiết tại Biên Hoang tập, nên đã đem thay đổi thời tiết phối hợp cùng tổng thể chiến lược phản công hoàn hảo đến mức không chệch vào đâu được, như áo tiên không thấy vết chỉ khâu, khiến cho quân phòng thủ liên tiếp sai sót, cuối cùng tan rã toàn diện. Mặc dù ta là bên phải gánh chịu thất bại cay đắng này, nhưng không thể không thừa nhận, cuộc chiến phản công của Hoang nhân ngoạn mục vô cùng, khẳng định sẽ lưu danh sử sách, trở thành chiến dịch nổi danh khiến cho người đời sau phải ngưỡng mộ."

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ, Mộ Dung Thùy bình tĩnh nói ra những lời này, còn biểu hiện ra lòng dạ vĩ đại hơn người, không hề cố ý dè bĩu đối thủ, tựa như mất đi Biên Hoang tập, đối với y mà nói chỉ là một chuyện rất nhỏ bé mà thôi. Nhưng sự thực có được như vậy không? Nàng dám khẳng định, tình huống xác thực hoàn toàn ngược lại, việc mất đi Biên Hoang tập đối với Mộ Dung Thùy là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng, không những khiến y mất hết thể diện, mà còn giáng một đòn vào bố trí cùng sách lược thống nhất Bắc phương của y.

Y sở dĩ biểu hiện ra được vẻ ung dung điềm tĩnh như vậy, là bởi vì cơn chấn động đã trôi qua, và cũng đã trù tính được sách lược ứng biến tốt. Nói không chừng sau khi công phá Mộ Dung Vĩnh xong, y sẽ tự thân dẫn binh chinh phục Biên Hoang tập. Chính vì trong lòng đã định sẵn kế sách, nên mới có thể cười nói đàm luận về thất bại nghiêm trọng lần này của bản thân.

Nàng cảm thấy càng ngày càng có thể nắm rõ hơn tâm lý của Mộ Dung Thùy. Mộ Dung Thùy liệu có lạc quan quá hay không? Y có thể dùng binh lần thứ ba với Biên Hoang tập hay không, đều quyết định bởi cuộc chiến chinh phạt Thác Bạt Khuê thành công hay thất bại. Nếu như Thác Bạt Khuê thua, Biên Hoang tập coi như cũng vậy.

Mộ Dung Thùy tiếp tục: "Tạ Huyền quả thực không tìm nhằm người kế thừa, Lưu Dụ khẳng định là thống soái xuất sắc nhất ở Nam phương kế tiếp ngay sau thời Tạ Huyền, đem thiên thời, địa lợi, nhân hòa ba nhân tố quyết định, phát huy đến mức tinh tế, có thể trở thành mẫu mực lưu lại cho binh pháp gia đời sau."

Lưu Dụ nhận được sự đánh giá cao của Mộ Dung Thùy, mà những lời tán dương này lại phát ra từ miệng của vị binh pháp đại gia xuất sắc nhất Hồ tộc, khiến Kỷ Thiên Thiên cũng cảm thấy có được vinh dự.

Mộ Dung Thùy chợt cau mày lại, hỏi: "Lưu Dụ rốt cục sẽ lưu lại Biên Hoang tập làm Hoang nhân, hay là sẽ quay lại đơn vị trở về Bắc Phủ Bình? Thiên Thiên có thể tiết lộ cho ta được không?"

Y ít khi dùng ngữ điệu mang ý khấn cầu dạng này để nói chuyện với nàng, nên tức thì khiến Kỷ Thiên Thiên phát sinh cảm giác kỳ dị. Mộ Dung Thùy liệu có phải đã mất đi tự tin hay không? Mất Biên Hoang tập, đối với lòng tin và sự tự phụ của y khẳng định ít nhiều có ảnh hưởng. Giả như cuộc chiến Bắc phạt mà có kết cục Thác Bạt Khuê đại thắng, thì đối với vị thống soái vô địch tung hoành bất bại đang đứng ngay trước mắt này, liệu sẽ tạo thành một đả kích khác trầm trọng ra sao? Mộ Dung Thùy có vì liên tiếp thất bại nặng nề mà mất đi tiêu chuẩn chiến lược hay không? Những ý nghĩ này, khiến Kỷ Thiên Thiên tựa như nhìn thấy tia nắng sớm ban mai đầu tiên chiếu rọi xuyên màn đêm đen kịt không ánh sáng. Cũng cảm thấy ý nghĩ này hết sức tàn nhẫn đối với Mộ Dung Thùy, tư vị mâu thuẫn dạng ấy thực không hề dễ chịu.

Kỷ Thiên Thiên dịu giọng đáp: "Lưu Dụ ắt phải quay trở về Bắc Phủ binh để đốc sức phục vụ, bằng không, gã sẽ phụ sự kỳ vọng của Huyền Soái đối với gã."

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên hỏi: "Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử lại chịu bỏ qua cho hần ư? Hần mà quay về thì khác gì đi tìm cái chết?"

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng nói: "Hoặc có thể gã thực sự là chân mệnh thiên tử! Ai có thể rút ra kết luận được đây?"

Mộ Dung Thùy lộ ra thần sắc ngưng trọng, gật đầu nói: "Câu nói này của Thiên Thiên, đã nhắm trúng vào điểm quan trọng nhất của toàn bộ vấn đề. Nếu chỉ dùng trí óc, không dùng cảm tính để phân tích, Lưu Dụ mà biến thành cái đích cho trăm tên nhắm vào, khẳng định khó thoát khỏi độc thủ của địch nhân. Thế nhưng, nếu hần thực sự có thể chèo chống qua được, và bảo toàn cái mạng nhỏ của hần, như vậy thì, ngay cả những kẻ không tin hần chính là chân mệnh thiên tử nhất, cũng sẽ dao động lòng tin. Nếu vậy, hần sẽ trở thành người

có sức hiệu triệu nhất tại Nam phương, thậm chí có thể hấp dẫn cả thủ hạ của địch nhân về đầu hàng theo hần."

Kỷ Thiên Thiên hiểu rõ, vì sao Mộ Dung Thùy đặc biệt quan tâm đến Lưu Dự. Sự thực thì, quần hùng Nam Bắc hiện giờ, chính đang tiến hành một trường thi đua ngầm ngầm không tuyên bố, âm thầm bí mật so sánh lực lượng, để xem ai có thể thống nhất Bắc phương hoặc Nam phương trước tiên. Phương đầu tiên thống nhất, sẽ có thể lợi dụng thời cơ phương kia đang chia rẽ xung đột, mà thừa thế chinh phạt, nhằm thống nhất thiên hạ.

Mộ Dung Thùy vì tình huống bản thân mà sốt ruột lo lắng, không hy vọng trước khi dẹp yên được quần hùng phương Bắc, Nam phương lại quy về một mối sớm trước một bước. Vì vậy, việc Lưu Dự nổi lên quá nhanh, đã tạo thành uy hiếp đối với sự nghiệp vĩ đại của y.

Kỷ Thiên Thiên nghĩ, nếu như Mộ Dung Thùy có thể nhìn thấu được ý nghĩ của bản thân nàng đối với y, liệu y sẽ có cảm nhận như thế nào? Có phát sinh lòng cảnh giác đối với mình hay không? Nàng hỏi: "Hoàng thượng còn chưa nói rõ với ta, trận chiến này đã bại như thế nào?"

Mộ Dung Thùy ngẩng đầu nhìn trời đêm, thở dài một tiếng, đáp: "Có phải ngoại trừ chuyện của Biên Hoang tập ra, Thiên Thiên không còn có hứng thú với bất kỳ chuyện nào khác có phải không?"

Kỷ Thiên Thiên nhún vai đáp: "Ta từ nhỏ đã là một người có lòng hiếu kỳ, hứng thú cũng có thể có rất nhiều! Chỉ có điều, chuyện ta quan tâm nhất hiện giờ chính là Biên Hoang tập, đây là do một tay hoàng thượng tạo thành, hoàng thượng không phải là muốn ta đem nguyên nhân trong đó một lời nói thẳng ra chứ!"

Mộ Dung Thùy nhất thời nói không nên lời, càng không biết trả lời nàng như thế nào, đủ mọi cảm nhận, dâng vọt lên đầu.

Tạ Đạo Uẩn hồi phục lại thần trí, mở to mắt để nhìn, thấy được khuôn mặt đã lưu lại bao vết sẹo năm tháng chịu nhiều gian nan khổ cực của Tống Bi Phong, nhưng lại cảm giác không được thân thể bản thân nàng có bất kỳ đau đớn khổ sở nào.

Từ hai mắt Tống Bi Phong ánh ra những tia nhìn róm rộ, nàng hiểu được bản thân đã thụ nội thương nghiêm trọng, chỉ có điều, nàng không có chút nào khiếp sợ, sinh mệnh cũng không là điều đáng để nàng lưu luyến nữa.

Nàng dịu dàng nói: "Ta còn cho rằng đây là cảnh trong giấc mộng, nhưng ta quả thực đã mơ đến cầu Chu Tước gần sông Tần Hoài, cùng hẻm Ô Y cạnh cầu Chu Tước, cuộc sống ấy tựa như chuyện cũ luân hồi từ kiếp trước, phát sinh trong quá khứ trước đây rất lâu, lâu lắm rồi. Vương, Tạ hai nhà chúng ta đã cùng chung sống trong hẻm qua nhiều thời đại dài dằng dặc, phong lưu hào phóng, cuộc sống xa hoa, cũng đồng thời đối mặt với kiếp nạn đáng sợ trước giờ chưa từng có. Đây chính là số mệnh đã an bài của chúng ta, không một ai có thể thay đổi được."

Tống Bi Phong đau buồn than: "Ta thực không hiểu nổi, Tôn Ân vì sao lại hạ độc thủ đối với ngươi? Làm như vậy, đối với gã chỉ có hại mà chẳng có ích lợi gì."

Tạ Đạo Uẩn bình tĩnh nói: "Tống thúc hãy sớm rời khỏi Tạ gia đi, đây sẽ là lần cuối cùng thúc nhúng tay vào chuyện của Tạ gia. Đi giúp Lưu Dự đánh thiên hạ! An công tuyệt đối không nhìn nhầm người đâu."

Tống Bi Phong bi thương tột độ, năm đó khi Tạ An bệnh mà qua đời, ông cũng không mất tự chủ đến thế này. Phong lưu của Tạ gia, quả thực đã đi đến cùng đường tận lộ, nếu lại đến lượt Tạ Đạo Uẩn quy thiên, thì cũng mang đi theo nàng vết tích mờ nhạt cuối cùng còn sót lại của ánh hào quang nơi thế gia hiển hách nhất hẻm Ô Y này. Thời đại của Tạ An coi như đã kết thúc

Tạ Đạo Uẩn nói: "Ta nhìn thấy Vương lang và Vinh Nhân! Ta thực sự không thể cầm cự nổi nữa rồi. Tống thúc gắng bảo trọng, ta đã từng có qua những năm tháng huy hoàng nhất, thế cũng là quá đủ rồi. Tất cả đều không còn quan trọng gì nữa."

Hai mắt của Tống Bi Phong hiện ra thần sắc kiên quyết, ngón tay điểm xuống như mưa, điểm cả các yếu huyệt nằm ở trước ngực nàng, đây chính là phương pháp bắt chước cách mà năm đó Yến Phi dùng để cứu

chữa cho lão.

Kỷ Thiên Thiên quay trở vào trong trướng, Tiểu Thi đang nóng lòng như thiêu như đốt chờ chờ đợi đợi, vội vàng chạy lại hầu hạ nàng, nói: "Em thực sợ y không khống chế được bản thân, không chịu thả tiểu tỷ quay trở về, hoặc là tìm cách chuốc say tiểu tỷ."

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười: "Mộ Dung Thùy không phải hạng tiểu nhân bỉ ổi này đâu. Cha nuôi đã nói qua, phàm là người có thể trở thành cao thủ đệ nhất lưu, đều có năng lực chế ngự thất tình lục dục của bản thân, vậy mới có thể không bị chuyện tình cảm ảnh hưởng, mà trở nên xuất sắc hơn người trên phương diện võ nghệ. Huyền Soái là một người loại này, có rất nhiều điểm khác biệt so với đám con cháu thế gia vọng tộc Kiến Khang. Ngài chẳng những không bao giờ quá đà trong quan hệ nam nữ, mà còn không có chút hứng thú nào đối với những cái gọi là Ngũ Thạch Tán, Hàn Thực Tán 2 gì gì đó mà đám Kiến Khang danh sĩ vẫn đồ xô theo như vịt. Tại phương diện này cả cha nuôi cũng phải hổ thẹn không bằng được."

Tiểu Thi vẫn lo lắng nói: "Nhưng Mộ Dung Thùy là Hồ nhân mà!"

Kỷ Thiên Thiên kéo tay Tiểu Thi ngồi xuống tám thăm gia, vui vẻ nói: "Hồ nhân ở Bắc phương hiện giờ, đã không còn sự phân biệt rõ ràng với người Hán chúng ta, đặc biệt là tầng lớp lãnh tụ Hồ nhân, dưới nỗ lực đem Hán hóa các Hồ tộc Bắc phương của Phù Kiên, Hồ nhân đều nói được Hán ngữ, có những người còn đọc cả sách thánh hiền. Giống như Mộ Dung Thùy, trừ lúc ở trên chiến trường, là vẫn duy trì tác phong dũng mãnh, gan dạ, tàn nhẫn, háo thắng của Hồ nhân, còn lúc bình thường nhìn thế nào cũng không nhận ra được y là người dị tộc."

Tiểu Thi cúi thấp đầu nói: "Bộ dạng của y thật đáng sợ! Giống như không một ai có thể là đối thủ của y vậy."

Kỷ Thiên Thiên cười nói: "Chớ để bị khí thế khuất phục, hươu chết về tay ai, còn phải xem vào sự thực trên chiến trường. Trong thiên hạ tuyệt không hề có người không thể bị đánh đổ. Báo cho người biết một tin tức cực kỳ tốt lành, Hoang nhân chúng ta trong chiến dịch phản công Biên Hoang tập lần thứ hai, đã đạt được thắng lợi triệt để, đem liên quân Tiên Ti và Khương tộc có binh lực nhiều hơn gấp ba lần trực xuất ra khỏi Biên Hoang tập, thắng một trận vô cùng đẹp mắt. Yếu lang lại càng đại triển thần uy, giữa mưa to gió lớn dũng cảm tử thủ Cổ Chung lâu, làm lung lay sức phòng thủ của địch nhân từ tận trung tâm của Biên Hoang tập. Trận chiến này đã làm cả thiên hạ kinh hoàng, hãi sợ, khiến danh tiếng của Hoang nhân chấn động khắp nơi, thử xem sau này còn có kẻ nào dám coi thường Hoang nhân chúng ta."

Tiểu Thi hoan hỉ nói: "Hoang nhân thực là có bản lĩnh."

Kỷ Thiên Thiên hạ giọng nói khẽ: "Mất đi Biên Hoang tập, đã làm suy yếu đi rất nhiều lòng tin vốn kiên định không dời của Mộ Dung Thùy, ta chưa từng thấy qua đáng về mà y lộ ra tối nay, mặc dù đang nói chuyện cùng ta, nhưng thỉnh thoảng lại không tập trung tư tưởng, có thể thấy y tâm sự trùng trùng. Vì vậy, chỉ cần thua thêm một trận nữa thôi, y sẽ đối mặt với nguy cơ sụp đổ lòng tin lớn nhất trong đời, không thể quay lại là Mộ Dung Thùy trước kia được nữa."

Tiểu Thi nói: "Nhưng Hồ nhân rốt cục vẫn là Hồ nhân, em sợ y nổi điên lên sẽ làm hại đến tiểu thơ?"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Vì vậy, chúng ta phải cẩn thận xử lý quan hệ với y, để y có thể duy trì tác phong quân tử. Xu hướng của thế cuộc hiện thời, đối với chúng ta cực kỳ có lợi. Ai coi thường Hoang nhân chúng ta khẳng định sẽ ăn phải quả đắng."

Tổng Bi Phong vài lần kiệt sức vì phải nỗ lực, thúc ngựa chạy chậm chậm, dắt theo một con ngựa khác đang chở Tạ Đạo Uẩn trên lưng, từ vùng rừng núi hoang vu chuyển sang đường lớn đi về phía Bắc.

Đưa nàng quay trở lại Tạ gia ở Kiến Khang, là chuyện duy nhất lão có thể làm lúc này.

Ba người mà lão tôn kính nhất ở Tạ gia, chính là Tạ An, Tạ Huyền và Tạ Đạo Uẩn. Đối với Tạ Đạo Uẩn ngoại trừ sự kính phục, trong lòng lão còn tràn đầy nỗi niềm thương tiếc bởi cuộc hôn nhân bất hạnh của nàng. Ông trời đối với nàng thật quá bất công bằng, đã ban cho nàng dung mạo mỹ miều, tài trí cùng tấm lòng thiện lương, nhưng lại không ban xuống cho nàng một cuộc sống hạnh phúc khoái lạc. Nàng không chỉ là người bị hại của cái gọi là hôn nhân môn đăng hộ đối trong tầng lớp thế gia đại tộc, mà còn là vật hy sinh chính trị.

Đến thời điểm này lão vẫn nghĩ không thông, vì sao Tôn Ân lại phải hạ độc thủ đối với nàng, rốt cục là vì cừu hận đối với Tạ An, hay là bởi nguyên nhân nào khác.

Nếu vì báo thù Tạ gia, vì sao Tôn Ân lại bỏ qua cho Tống Bi Phong lão? Lúc đó lão liệu chết ngăn cản Tôn Ân, sau hơn ba mươi chiêu, lão đã nhụt hết nhuệ khí, chân khí lưu động khó khăn, bị Tôn Ân bức đến mức hạ phong.

Tôn Ân chỉ cần tiếp tục kiên trì, nhất định có thể lấy mạng của lão, nhưng Tôn Ân chỉ một chiêu đánh lão loạng quạng ngã nhào xuống đất, sau đó dừng tay không đánh tiếp nữa, lưu lại một lời khiến người khó hiểu.

Lão đã nói: "Nếu như đổi lại ở một tình huống khác, ta tuyệt đối sẽ không hạ sát thủ với nàng ấy, đây là vận mệnh đã an bài. Mà thôi! Mang nàng ấy quay trở lại Kiến Khang mà an táng cho tốt vào! Trước khi lia trần thế, nàng ấy sẽ không phải chịu bất kỳ thống khổ đau đớn nào nữa."

Lão thực sự không hiểu nổi, vì lẽ gì mà Tôn Ân lại cho rằng đây là sự an bài của số mệnh? Võ công của Tôn Ân còn đáng sợ hơn so với trong truyền thuyết, quả là nhìn khắp thiên hạ, liệu còn có người nào đáng là đối thủ của lão nữa đây? Tống Bi Phong mặc dù tự phụ, nhưng cũng biết bản thân không có khả năng vì Tạ Đạo Uẩn mà báo mối thâm cừu này. Yển Phi liệu có thể chăng? Nghĩ đến đây, trong lòng chợt động, cuối cùng cũng đột nhiên nghĩ thông suốt hành vi khiến người khó hiểu của Tôn Ân.

Y chính là muốn dẫn dụ Yển Phi tới quyết một trận tử chiến. Yển Phi có quan hệ mật thiết cùng Tạ gia, sau khi Tạ An, Tạ Huyền mất đi, Tạ Đạo Uẩn đã trở thành nhân vật đại biểu cho Tạ gia, giả như người bị Tôn Ân giết là Tống Bi Phong lão hay Tạ Diễm, thì đây chỉ là kết cục của những cừu hận chém giết lẫn nhau trên chiến trường, sẽ không thể tạo thành chấn động quá lớn, thế nhưng, đối tượng mà Tôn Ân hạ độc thủ lại là một Tạ Đạo Uẩn đứng ngoài vòng thế sự, đây rõ ràng là nhắm đến Yển Phi, chỉ cần Yển Phi vẫn còn lại một hơi thở, quyết sẽ không bỏ qua cho Tôn Ân.

Đây là cừu hận không thể có cách nào cởi bỏ được. Tôn Ân đã quyết chí đến cùng đối với việc trừ khử Yển Phi, chuyện này quan hệ đến thanh danh của Tôn Ân, cùng uy thế của Thiên Sư quân, may mà thuật hồi sinh của lão có thể miễn cưỡng bảo trì được tính mệnh của nàng, cũng chính là nhờ vào chân khí Yển Phi truyền cho lão để trị thương năm đó. Chỉ có điều Tạ Đạo Uẩn có thể cầm cự được bao lâu, ngay cả lão cũng không biết được.

Tôn Ân thật quá tàn nhẫn, bỉ ổi, vì thù hằn cá nhân, mà gây họa đến cho một người không hề có chút liên quan. Càng đáng giận hơn chính là Tư Mã Đạo Tử, cưỡng ép gia đình Vương Ngưng Chi từ lớn tới bé, phải tiến vào bãi lầy chiến tranh, chỉ vì muốn gài bẫy, giở thủ đoạn hại người. Ông trời rốt cục đang làm cái gì vậy, mà sao nơi nơi để cho kẻ ác hoành hành, khiến thế giới này chỉ có cường quyền không có chính nghĩa công bằng? Trong thoáng chốc, lão đã minh bạch tất cả hy vọng của bản thân đều gửi gắm trên thân một người, người ấy chính là người kế thừa do Tạ Huyền đích thân tuyển chọn, Lưu Dự!

Tống Bi Phong ngẫm hạ quyết tâm, bất kể sống chết cũng phải trợ giúp Lưu Dự thành công, chỉ có thông qua Lưu Dự, lão mới có thể coi như đã rửa sạch hết nỗi nhục nhã cho Tạ gia, báo thù Tư Mã hoàng triều, báo thù Tôn Ân. Sinh tử vinh nhục đã không còn quan trọng nữa rồi, chỉ có cách này lão mới có thể báo đáp Tạ An, biểu thị tấm lòng cảm động và nhớ nhung không quên của lão đối với vị thiên hạ đệ nhất danh sĩ này.

1 Giang Hà gồm sông Trường Giang và sông Hoàng Hà.

2 Hàn Thạch tán còn gọi là Ngũ Thạch tán, bắt nguồn từ thời nhà Tần (221BC – 206BC) phổ biến đến thời Ngụy Tấn (220AD – 439AD), sau triều Đường (618AD – 907AD) thì dần dần bỏ không dùng nữa. Ngũ Thạch Tán do năm vị thuốc từ đá hợp thành, gồm thạch nhũ, thạch anh tím - ametit, thạch anh trắng, lưu huỳnh tinh chất và xích thạch chi (bột đá đỏ). Sau khi dùng thân thể khô nóng, cần ăn món lạnh, uống rượu đun nóng, dùng để tẩy lạnh để phát tán được lực, gọi là "Hành tán". Ngũ Thạch Tán nguyên là thuốc được dùng những năm cuối thời Đông Hán để trị bệnh sốt rét. Nguyên liệu phần lớn là các phương thuốc có tính thạch và tính nóng, nên sau khi dùng toàn thân khô nóng không chịu nổi, phải dùng đồ ăn âm hàn để ức chế, vì vậy còn có biệt danh là "Hàn Thực Tán". Hà Yển thượng thư đời Ngụy đã viết: "Dùng Ngũ Thạch Tán, không chỉ chữa được bệnh, mà còn làm thần trí minh mẫn". Thường xuyên dùng, da sẽ trở nên trắng mịn. Nhưng Hàn Thạch Tán đến cùng vẫn là độc dược, dùng nhiều sẽ có tác dụng phụ "Hồn không giữ được yên tĩnh, huyết không giữ được màu tươi thắm, tinh yếu ột không rõ, mặt như gỗ khô, đến quỷ cũng phải lánh xa" – trích Tấn thư – Hoàng phủ mật truyền.

Hồi 20

Minh Chủ Trạch Sĩ

Yến Phi và Thôi Hoành đến doanh trại của Thác Bạt Khuê, lúc đó đã là gần sáng. Thác Bạt Khuê được tin vội cưỡi ngựa đến đón. Thân binh không theo kịp tốc độ của hắn, chỉ còn cách hồi hã đuổi theo phía sau.

Yến Phi ghim cương dừng ngựa lại, nhìn chăm chú vào Thác Bạt Khuê tựa như quên hẳn những người đang phi nhanh đằng sau hắn bấy, tám trượng. Thác Bạt Khuê thoát cái đã cho ngựa chạy chậm lại, thần thái bay bổng, song mục tinh quang sáng rực nhìn chăm chăm vào Yến Phi. Khi hắn đến gần mới thấy nét tiếu ý trên môi. Hắn quát ngựa đến trước mặt Yến Phi lắc đầu than thở: "Tiểu Phi bọn người sao lại thành công vậy?"

Yến Phi cũng chăm chăm nhìn lại vào mục quang sắc bén của hắn, bình thần đáp: "Nhờ có được cả ba thứ thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Lý do này đã đủ chưa?"

Thác Bạt Khuê lại hỏi: "Bọn người tổn thất bao nhiêu người?"

Yến Phi có chút xúc động trả lời: "Thật chỉ hy vọng là không có thương vong nào. Đáng tiếc là không thể. Bọn ta mất hơn một trăm huynh đệ."

Thác Bạt Khuê hai mắt lại càng sáng hơn, cảm thán nói: "Khẳng định đó là một cuộc chiến rực rỡ phi thường. Người phải kể cho ta nghe toàn bộ quá trình, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua. Huynh đệ của ta ới, bọn ta lại được kể vai tác chiến. Lão thiên gia đối đãi với bọn ta không tệ a!"

Nói rồi mục quang hắn rời khỏi Yến Phi, chuyển sang Thôi Hoành rồi chiếu thẳng vào mắt Thôi Hoành.

Thôi Hoành cung tay thi lễ theo kiểu giang hồ của người Hán, rành rọt nói: "Kính chào Đại chủ." Thần tình không sợ không kiêng giao kích thẳng với mục quang của Thác Bạt Khuê, khí độ làm người ta phải nể phục.

Thác Bạt Khuê nhìn hắn trên dưới một hồi, rồi liếc Yến Phi một cái, thấy chàng không có ý giới thiệu thì cất tiếng cười to nói: "Nguyên lai là Thập Lý Tam Bảo Thôi Hoành Thôi huynh, Thác Bạt Khuê ta sớm đã có ý muốn đến bái phỏng, chỉ là vì thấy cơ hội chưa tới, nên không dám mà thôi."

Yến Phi và Thôi Hoành hai người đều cùng ngạc nhiên, không ngờ Thác Bạt Khuê một lời đã nói ra được danh tự của Thôi Hoành.

Thôi Hoành xúc động hỏi: "Đại chủ sao lại nhận biết ra Thôi mỗ vậy?"

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: "Nhân phẩm và võ công của Thôi huynh như thế, vạn người mới có một, làm ta thu hẹp phạm vi đi rất nhiều. Lúc Thôi huynh cung tay thi lễ, bộc lộ rõ thần thái xuất thân thế gia đại tộc không thể giả mạo. Quan trọng là đáng về Yến Phi muốn ta phải đoán cộng với việc Thôi huynh cố tình không nói ra tên, chứng tỏ Thôi huynh không phải là kẻ tầm thường mà là một nhân vật danh tiếng lừng lẫy. Lúc đó ta đã có thể đoán ra được. Lại thêm Thập Lý Tam Bảo nằm trên đường tiểu Phi có thể đến đây, nếu không nhận ra Thôi huynh, Thác Bạt Khuê ta chẳng phải là đồ vô dụng sao?"

Rồi hắn lại mừng rỡ hỏi: "Thôi huynh có phải đã nhìn trúng ta chăng?"

Lần này đến lượt hai mắt Thôi Hoành sáng rực, hiển nhiên trong lòng kích động do thấy được sự tinh minh của Thác Bạt Khuê. Hắn bèn đáp: "Chim khôn chọn cành mà đậu. Đại chủ quả nhiên danh bất hư truyền. Lần này Thôi Hoành đến là để hiến kế tất thắng Mộ Dung Bảo, hy vọng Đại chủ thu nhận."

Hai mắt Thác Bạt Khuê thần quang lấp lánh, từng từ từng chữ nói: "Nếu Thôi huynh có thể giúp ta thắng được trận này, Thác Bạt Khuê ta chẳng những để Thôi huynh là quốc sư mà còn vĩnh viễn để cho huynh đệ của Thôi huynh kế tục ngôi trên chiếc ghế địa vị của đại gia tộc đệ nhất ở Trung Nguyên."

Sau đó hắn quay lại tả hữu quát lớn: "Các người lưu lại ở đây."

Rồi hướng sang Yến Phi và Thôi Hoành nói: "Mời tiểu Phi và Thôi huynh đi theo ta."

Hắn cười ngựa dẫn đầu hướng về phía doanh trại.

Lưu Dụ quay trở lại phòng. Đúng lúc định mở cửa đi vào, chưa kịp mở khoá, ở phòng bên cạnh bỗng có người bước ra gọi khẽ: "Lưu đại nhân! Có thể nói chuyện vài câu không?"

Lưu Dụ thấy phòng đó không hề thấp đèn, nhưng người này lại không mặc quần áo kiểu đi ngủ, chứng tỏ hắn đang nhất mực đợi gã quay về, như vậy không thể chỉ là để nói chuyện vài câu đơn giản được.

Gã nhíu mày hỏi: "Tên gọi của huynh đài là gì?"

Người đó niên kỷ tầm hai mươi, hai mươi lăm, thân hình cũng khá cao to và tráng kiện, có sức lực. Dáng vẻ căn bản là tốt, đáng tiếc hai mắt trên khuôn mặt hình chữ quốc của hắn hơi nhỏ, làm Lưu Dụ thấy hắn trong lòng có điều bất chính.

Đối phương trả lời: "Tại hạ tên là Trần Nghĩa Công, là một trong mười đội trưởng trong thân binh đoàn của Thống lĩnh đại nhân, rất ngưỡng mộ Lưu đại ca đây."

Đến giờ Lưu Dụ có thể khẳng định sự nhận xét vừa xong của mình. Kẻ này chính là gian tế do Lưu Lao Chi sai đến. Bởi vì nếu bản thân gã là người có dã tâm, đương nhiên sẽ rất vui mừng thu nhận lấy người có thể thân cận với Lưu Lao Chi. Lưu Dụ không kìm được cười thầm, tự nghĩ xem xem bọn người định giở trò gì đây? Đồng thời gã cũng lạnh người. Lưu Lao Chi quả thật cao minh hơn gã tưởng, không ngờ có thể thi triển được loại thủ đoạn như thế này.

Gã vừa nâng then cửa bước vào phòng vừa cất giọng như không có gì hỏi: "Trần huynh có gì cần nói vậy?"

Trần Nghĩa Công theo hắn đi vào trong phòng đáp: "Ta mạo hiểm tính mạng đến gặp Lưu đại ca bởi vì ta thật sự nhìn trúng đại ca. Ngày trước ta luôn ở bên cạnh Huyền soái lo việc, biết rõ Lưu đại ca chính là người mà Huyền soái coi trọng nhất."

Lưu Dụ thầm kêu tới rồi. Hắn trước tiên muốn xây dựng lòng tin của mình với hắn, nên giả vờ nói ra tâm ý của bản thân.

Gã thoải mái ngồi xuống giường, chăm chú nhìn hắn nói: "Lưu gia đối với ta cũng không tồi! Có việc gì cũng dùng đến ta. Nếu quả để ta vô sự, ta sẽ buồn chết mất."

Trần Nghĩa Công cúi người hạ giọng nói khẽ: "Lưu đại ca có điều không biết rõ. Hôm nay Thống lĩnh đại nhân không có ý tốt, rõ ràng muốn Lưu đại ca đi chịu chết. Trong hai năm nay, ai là thái thú của Diêm Thành cũng đều chết thảm cả, kể cả Vương Thức cũng vậy. Các vị thái thú cứ trước trước sau sau mà chết. Có người nói Tiêu Liệt Vũ chính là Nhiếp Thiên Hoàn trên biển. Đáng sợ nhất là quân sỹ Kiến Khang phụ trách diệt trừ hải tặc không có đầu chí, vừa gặp hải tặc trên biển tức thì ầm một tiếng chạy hết cả. Vương Thức cũng vì vậy mà mới bị chết."

Lưu Dụ thầm nghĩ chỉ cần những lời người này nói đúng một nửa thì quả như Yến Phi đã từng nói, địch nhân sẽ dùng mình dao mình thương để giết gã. Kể cả có Yến Phi ở cạnh hộ tống, đối phó với hàng trăm hải tặc hung hãn như vậy, gã muốn thoát được cũng phải rất may mắn.

Trần Nghĩa Công lại nói: "Tiêu Liệt Vũ võ công cao cường không cần phải nói, thủ hạ dưới tay hắn cũng là loại đao tặc hung hãn nhất các quận huyện duyên hải, thủ đoạn ác độc, giết người không chớp mắt. Vì vậy quan phủ và dân chúng duyên hải sợ mang họa vào người, không ai dám hợp tác với quân phái đến diệt trừ hải tặc. Nhiều người còn chịu bức ép phải báo tin cho chúng. Vì vậy Tiêu Liệt Vũ với các hành động của quan quân rõ như lòng bàn tay, làm hắn dễ dàng chỉ huy hãm toàn bộ quan quân vào thế bị động và chịu thiệt. Nếu Kiến Khang phát xuất đại quân đến, hải tặc lại rút lui về biển rộng. Triều đình không thể để trọng quân trường kỳ lưu lại duyên hải mãi. Lần này Thống lĩnh đại nhân giao cho Lưu đại ca nhiệm vụ này, bởi vì không ai muốn tiếp nhận cả, do đã cảm chắc là thất bại, không cần thận một chút thậm chí tính mạng cũng bị mất."

Lưu Dụ nghe xong hít vào một hơi khí lạnh, cũng đồng thời tỉnh ngộ. Lưu Lao Chi chính là đang mượn mồm người này để làm làm gã sợ hãi mà trở thành đào binh. Nếu vậy thì hắn sẽ đạt được mục tiêu bỏ đi cái gai trong mắt, còn gã thì mất hoàn toàn ảnh hưởng tại Bắc Phủ binh.

Gã bèn cười khở đáp: "Lưu Dụ ta không phải là người chưa lâm trận đã rút lui. Bất luận nhiệm vụ gian khổ khó khăn thế nào, ta sẽ gắng hết sức mình để báo đáp ân tri ngộ của Huyền soái với ta. Đại trưởng phu có thể vì quốc gia chết trên chiến trường, chết vậy cũng đáng. Đúng không?"

Trong lòng gã cười thầm, tình huống tựa như đã biến đổi ngược lại. Gã ở vào địa vị của người chiếm hữu Biên Hoang tập, còn quân địch thì lại thành Hoang nhân, điều khác biệt là trên tay gã chẳng có binh lính gì cả.

Hai mắt Trần Nghĩa Công phát ra thần sắc tôn kính và nhiệt tình, trầm giọng nói: "Lưu đại ca không phụ là đệ nhất hảo hán của Bắc Phủ binh. Trần Nghĩa Công ta có chết cũng quyết ý đi theo Lưu đại ca. Lưu đại ca có phân phó gì cứ nói ra, ta có chết cũng phải hoàn thành, có chết cũng không để lộ ra."

Lưu Dụ chưa thể khẳng định chắc chắn hẳn là người do Lưu Lao Chi phái đến để thăm dò mình hay không, bèn thăm dò ngược lại: "Vạn lần không được nói như vậy, ta hiện thời đến tự bảo vệ bản thân cũng khó. À! Ta còn có thể làm gì nữa chứ?"

Trần Nghĩa Công hạ giọng thăm thì hết mức có thể nói: "Thống lĩnh đại nhân không cho phép Lưu đại ca gặp ai trước khi khởi hành cả. Lưu đại ca có lời nào cần chuyển, ta có thể thay Lưu đại ca truyền đạt lại."

Lưu Dụ trong lòng cười rộ. Tiểu tử người cuối cùng cũng lòi đuôi chồn ra rồi, muốn tìm hiểu về đồng đảng của ta ở Bắc Phủ binh rồi sau này một mẻ bắt sạch hả?

Gã tỏ vẻ chán nản nói: "Không cần phải lo. Hiện tại ta đã biến thành ôn thần ¹ của Bắc Phủ binh. Ai dám ủng hộ ta chứ? Người tốt nhất hãy làm như chưa bao giờ gặp ta nói chuyện, đợi khi nào ta còn mạng trở về hãy nói. Mẹ nó chứ! Không biết kiếp trước ta tạo ra oan nghiệt gì mà kiếp này rơi vào hoàn cảnh này. Đi đi! Nếu không để người ta phát giác người ở trong phòng ta, có nhảy xuống Trường Giang cũng không rửa hết hiềm nghi đâu."

Trần Nghĩa Công cuối cùng hiện ra thần sắc thất vọng, y lời bỏ đi.

Yến Phi, Thác Bạt Khuê và Thôi Hoành đến một chỗ cao gần đó nhìn xuống. Nước Hoàng Hà cuộn cuộn chảy ở trước mặt tầm năm dặm.

Thác Bạt Khuê đưa roi ngựa chỉ dòng sông lớn nói: "Ba ngày trước, thuyền đội tiên phong đầu tiên của Yên quân đã đi qua đây, đến Ngũ Nguyên thì lên bờ, rồi lập tức thiết lập bến thuyền và mộc trại liên tục không ngừng nghỉ. Thật muốn thiêu sạch chiến thuyền và mộc trại của chúng hạ đi để hạ bớt uy phong của Mộ Dung Bảo."

Thôi Hoành ra dáng vẻ quan tâm hỏi: "Tại sao Đại chủ lại không làm điều đó?"

Thác Bạt Khuê cười khê: "Bởi vì ta biết rõ Hoàng Hà là con sông như thế nào. Bây giờ chính là sắp đến mùa mưa, nên để cho Mộ Dung Bảo phải chịu đựng. Ngoài ra Yên quân không giỏi thủy chiến. Trên tay có một số gọi là chiến thuyền, thật ra chỉ là thương thuyền bắt được rồi cải biến thành chiến thuyền mà thôi, tính năng và chiến lực đều không đáng sợ. Ta để Mộ Dung Bảo tiếp tục nắm đội thuyền này trong tay, là để hẳn có thể chuyển nhiều quân hơn đến chịu chết, còn hao phí nhân lực vật lực để bảo vệ và duy trì. Điều đó với bọn ta chỉ có lợi mà vô hại."

Sau đó hẳn quay sang Yến Phi hỏi: "Tiểu Phi sao lại gặp được Thôi huynh? Tính cách của tiểu Phi vẫn là độc lai độc vãng, sao bây giờ lại chiêu hiền đãi sĩ hộ ta vậy?"

Yến Phi mang chuyện đã qua kể lại, cuối cùng cười nói: "Nói thật là khi nhận biết được Thôi huynh, trong lòng ta run sợ, hiểu rằng nếu để Thôi huynh vào tay đối phương, bọn ta chết cũng không có đất chôn. Vì vậy ta chỉ còn cách áp tải Thôi huynh đến cho lão ca người thôi."

Thôi Hoành cười lớn: "Yến huynh không hề tiến cử ta. Sự thật là Yến huynh chịu để cho ta đi theo đến gặp Đại chủ chính là phúc phận của Thôi hoành này. Chỉ cần nghe lời Đại chủ nói vừa rồi là biết Đại chủ đã có kế hoạch, sớm đã nghĩ ra toàn bộ sách lược tác chiến cả rồi."

Thác Bạt Khuê vui mừng nói: "Hiện giờ phương Bắc đại loạn, quần hùng cát cứ khắp nơi. Nếu luận thực lực, Thác Bạt Tộc ta tuy cũng khá nhiều, nhưng cũng chỉ ở tầm giữa, Thôi huynh sao lại lựa chọn ta?"

Thôi Hoành đáp: "Sớm từ lúc Phù Tàn hùng bá làm chủ phương Bắc, tại hạ đã để ý đến Đại chủ. Khi Đại chủ họp bộ tộc ở Ngưu Xuyên đại hội rồi thiên đô về Thịnh Nhạc, tại hạ đã nhận ra Đại chủ chẳng những tâm hoài đại chí mà còn có tầm nhìn và sự quyết đoán. Việc Đại chủ nhẹ nhàng đoạt lấy hai thành Bình Thành và Nhận Môn rồi sau đó lại dễ dàng bỏ đi để dẫn dắt Mộ Dung Bảo tiến tới Thịnh Nhạc, đã làm tại hạ thật sự kinh động. Ngay sau đó, không ngờ tại hạ lại được gặp người tại hạ vô cùng ngưỡng mộ là Yên huynh đây, trong lòng tự nghĩ, đây chẳng phải là ý trời sao? Vì vậy tại hạ lập tức hạ quyết tâm, bỏ qua những lo nghĩ về sinh tử của bản thân hay sự tồn vong của gia tộc, thề sẽ theo làm tả hữu của Đại chủ. Lòng này không bao giờ thay đổi."

Yên Phi tĩnh lặng quan sát trận đấu của hai cao thủ trước mặt. Bọn họ đang cùng tìm hiểu tâm ý của đối phương, đồng thời xem xét cân lượng của đối phương, chỉ cần một câu không hợp, chuyện tốt lập tức biến thành chuyện xấu. Sự việc có tính nguy hiểm rất cao, bởi vì hai người xuất chiêu, hoàn chiêu hay giải chiêu đều liên quan đến các bí mật quân sự, không thể để tiết lộ ra ngoài.

Thôi Hoành là một trí sĩ, vì vậy nói thẳng ngay vào vấn đề chính là muốn đi theo Thác Bạt Khuê. Còn nếu hần cứ nói dông dài vòng vèo sẽ làm Thác Bạt Khuê chán ghét.

Yên Phi có một cảm giác. Thôi Hoành tuy là lần đầu gặp Thác Bạt Khuê, nhưng đã sớm biết rõ tác phong của hần. Thôi Hoành chính là đang đi tìm một "Phù Kiên" cho mình. Còn Thác Bạt Khuê cũng đang đi tìm "Vương Mãnh". Hai người vừa gặp đã hận là biết nhau quá muộn. Sau đó họ có phát sinh quan hệ gắn bó như Vương Mãnh và Phù Kiên không đây?

Thác Bạt Khuê nghiêm túc nói: "Đúng là thiên ý. Không hiểu Thôi khanh có kế phá địch nào không?"

Chỉ một câu "Thôi khanh" đã xác định xong quan hệ chủ tớ giữa bọn họ.

Thôi Hoành cười nhẹ: "Sách lược của chúa công chính là ở ở tám từ "Cư như xử tử, xuất như giáo thảo" ². Người nhìn rõ thấy Mộ Dung Bảo kiêu ngạo ngang ngược, lúc nào cũng muốn ăn sống nuốt tươi bọn ta, nên áp dụng sách lược tránh đi, làm cho chúng kiêu căng không phòng bị, sau đó sẽ phát binh đột tập. Hạ thần muốn hiến một kế, như trên gắm thêm hoa, làm chiến thắng càng rực rỡ hơn, chín phần mười thành công, gây ra huỷ hoại lớn nhất cho Yên quân, xoay chuyển tình thế binh lực Yên quân luôn vượt trội so với chúng ta, rất có lợi cho việc đấu tranh giữa ta và chúng sau này.

Lời gọi "Chúa công" của hần, đáp lại tiếng gọi "Thôi khanh" của Thác Bạt Khuê, xác nhận quan hệ quân thần giữa hai người.

Thác Bạt Khuê biến sắc nói: "Mong được nghe kỹ."

Yên Phi trong lòng thầm tán thưởng Thôi Hoành hết lời. Hần vừa mới nói đã thể hiện hiểu rõ kế sách của Thác Bạt Khuê, hơn nữa ngôn ngữ khúc chiết uyển chuyển, không hề làm cho Thác Bạt Khuê tự ái, thể hiện rõ đạo "bạn quân như bạn hữu" ³. Hơn nữa, hần còn thể hiện tầm nhìn xa trông rộng, không chỉ hạn chế trong trường tranh hùng đấu thắng của riêng trận đánh này. Tinh tế nhất là hần đã động đến tâm sự của Thác Bạt Khuê làm sao biến trận đánh này thành mở đầu cho sự bại vong của Mộ Dung Thuý. Đó chính là tâm niệm quan trọng nhất của Thác Bạt Khuê.

Thôi Hoành nói tiếp: "Tình thế hiện tại rất rõ ràng. Đại quân của Mộ Dung Bảo tập kết ở Ngũ Nguyên, dựa vào Đại Hà thiết lập doanh trại, lấy Đại Hà làm chiến tuyến. Nếu phòng thủ thì không có gì có thể chọc thủng. Chỉ cần một ngày hần không thiếu lương, bọn ta khó làm gì được."

Hần ngừng chút lại tiếp: "Bất quá, nhân tâm tịnh không phải bằng thép. Khi người Yên phát giác Thạch Nhạc chỉ là một toà thành trống, không thấy bóng dáng địch nhân, tức thì bị hấp vào thế tiến thoái lưỡng nan. Lúc đó chỉ cần chúng ta chọn lúc thích hợp, làm một việc thật chính xác là có thể giành chiến thắng."

Thác Bạt Khuê và Yên Phi nhìn nhau một cái, lúc này đều cảm nhận rõ được Thôi Hoành này, dùng từ sinh động, rất có sức thuyết phục làm người nghe hần nói ra diệu kế không dám khinh tâm chút nào.

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Nói rất đúng! Ta hiện giờ đã hiểu tâm tình của tiểu Phi lúc mới gặp Thôi Khanh. Đổi lại là ta, nếu quả không có được Khanh làm thủ hạ, ta sẽ không do dự giết chết Khanh ngay. Ha ha! Lúc thích hợp đây là lúc nào?"

Thôi Hoành vui vẻ đáp: "Về chuyện đó chúa công rõ hơn hạ thần rất nhiều. Đó chính là lúc nước sông dâng cao làm việc đi lại bằng đường thủy trở nên khó khăn. Hạ thần có thể điều tám chiến thuyền của Thập Lý Tam Bảo ra, tuy không thể chặn đứt hoàn toàn giao thông thủy lộ của Yên Nhân, nhưng cũng đủ để chúng không dám rút quân theo đường thủy. "

Hai mắt Thác Bạt Khuê sáng rực, thở dài: "Thôi Khanh quả là hiểu rõ tâm ý của quả nhân."

Sau đó hán hướng Yên Phi cười nói: "Tiểu Phi đã mang đến cho ta một đại lễ cả đời không dùng hết này rồi, giờ muốn mắng chửi ta thế nào cũng đáng."

Yên Phi biết hán ám chỉ đến việc ám sát Lưu Dự, bèn cười lớn: "Người đứng là tiên phát chế nhân, làm ta khó có thể phát tác ra với người được."

Thác Bạt Khuê giang tay ra điệu bộ đầu hàng nói: "Nói gì cũng được, là lỗi của ta. Ta không phải anh hùng. Ta không từ thủ đoạn nào. Ta ngu xuẩn. Người muốn chửi ta thế nào ta cũng nghe. Liệu khí tức của người có thoát hết ra không? Ta xin lỗi có được không?"

Với trí tuệ của Thôi Hoành cũng thấy đầu ông ông không hiểu.

Yên Phi cười khỏ: "Ta có thể làm vậy với người sao? Sau này không nói đến chuyện này nữa được không?"

Thác Bạt Khuê chuyển hướng sang Thôi Hoành hỏi: "Làm một việc thật chính xác, đó là việc gì?"

Thôi Hoành đáp: "Chúng ta sẽ gửi một tin đồn tới Mộ Dung Bảo. Khi tin đồn đó tới tai Mộ Dung Bảo, tuy biết cực nhiều có khả năng là giả, nhưng thà tin còn hơn là không tin, lập tức rút quân triệt thoái. Do đường thủy khó đi, lại không có thuyền đội có thể cùng lúc chuyển được tám vạn người, lại sợ gặp phải phục kích trên đường thủy vì vậy hán chỉ còn cách theo đường bộ triệt thoái vào trong Trường Thành. Đó chính là địa phương tốt nhất mà Mộ Dung Bảo dù phải bỏ đường thủy đi bằng đường bộ cũng phải tới. Bởi vì hán cần phải vội vã trở về Yên Đô Trung Sơn thật nhanh."

Thác Bạt Khuê bỗng nhiên giật mình nói: "Ta đã hiểu rồi."

Yên Phi nhú mày nghĩ ngợi hồi lâu rồi cũng gật đầu nói: "Quả nhiên là tuyệt diệu."

Thôi Hoành nói tiếp: "Việc truyền tin đồn này ta cứ để người của Thập Lý Tam Bảo hạ thần phụ trách. Chỉ cần chúng ta có thể cắt đứt được liên hệ giữa Mộ Dung Bảo và Mộ Dung Thủy, lời đồn sẽ biến thành càng giống thật, rất khó bị phá. Lời đồn phát ra từ các thương lữ người Hán, càng làm cho người ta tin tưởng không nghi ngờ gì."

Thác Bạt Khuê ngửa mặt cười lớn: "Có Thôi Khanh giúp sức, còn có việc gì mà Thác Bạt Khuê ta không làm được chứ? Lời Thác Bạt Khuê ta đã nói, tuyệt không thu lại. Từ hôm nay trở đi, Thôi huynh là Quốc Sư của ta, dưới thời của ta sẽ đối đãi hết lòng với Thôi Khanh và các tộc nhân."

Thôi Hoành đáp: "Trước khi chúa công đăng ngôi đế vị, hạ thần sẽ lấy danh nghĩa là khách Khanh để giúp sức cho chúa công thì tốt hơn. Mong chúa công minh xét."

Thác Bạt Khuê vui vẻ: "Vây cứ như Thôi Khanh nói đi."

Thôi Hoành lại nói: "Trong cả sách lược này, còn một kế lừa địch vô cùng trọng yếu, đó là cứ để Mộ Dung Bảo tưởng rút về đến nơi tuyệt đối an toàn. Như vậy chúng ta có thể đánh lúc chúng không phòng bị, gây ra thiệt hại lớn nhất cho bọn chúng."

Cả Yên Phi cũng phải thấy rõ là kỳ mưu diệu kế của Thôi Hoành dùng mãi không hết. Có hán giúp Thác Bạt Khuê, tương lai sẽ là tình cảnh thế nào đây?

Thác Bạt Khuê cười nói: "Chúng ta về doanh trại đàm luận cả đêm có được không? Ta cũng muốn để mọi người được nghe ý kiến của khanh."

Cả hai đương nhiên cười lớn đáp ứng, vung roi thúc ngựa trở về doanh trại.

1 Ôn Thần là những vị Thần làm ra bệnh ôn dịch. Theo truyện Phong Thần, Ôn Bộ gồm 7 vị Ôn Thần:

1. Lữ Nhạc: Chưởng Ôn Hoàng Hạo Nhiên Đại Đế.
2. Châu Tín: Đông phương Hành Ôn Sứ giả.
3. Lý Kỳ: Nam phương Hành Ôn Sứ Giả.
4. Châu Thiên Lân: Tây phương Hành Ôn Sứ Giả.
5. Dương Văn Huy: Bắc phương Hành Ôn Sứ Giả.
6. Trần Canh: Khuyển Thiên Đại Sứ.
7. Lý Bình: Hòa Ôn Đạo Sĩ.

2 "Cư như xử tử, xuất như giao thảo": Lúc ở thì rụt rè như xử nữ nhưng khi xuất ra giao quyết như thảo rùng. Ở đây ý nói lúc đầu Thác Bạt Khuê nên nhịn, thậm chí tỏ ra yếu đuối sợ sệt, nhưng khi cơ hội đến thì phải nhanh chóng giao quyết mà chớp lấy.

3 "Bạn quân như bạn hổ": Làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Ý nói dễ chết như chơi.

Hồi 21

Đắc Đạo Đa Trợ **1**

Lư Tuần đến ngoài cổng đại đường phủ thái thú Cối Kê, một tướng lĩnh trong Thiên Sư quân đi ngang qua lão, sau đó nhận ra bèn nhanh chóng hành lễ rồi mới bước đi.

Lư Tuần đi vào đại đường. Từ Đạo Phúc đang phân phó thủ hạ thu xếp công việc sau khi chiếm được Cối Kê. Lư Tuần không muốn làm phiền, chấp hai tay sau lưng đứng yên đợi.

Sau khi Từ Đạo Phúc cho thủ hạ ra ngoài bèn đến gần Lư Tuần nói: "Đệ rất muốn đánh vài trận khổ cực rồi mới lấy được Cối Kê, chứ thắng dễ dàng thế này chẳng thú vị gì. Thế gia đại tộc Kiến Khang nếu không phải vô cùng hủ bại, sao lại có tên Vương Ngưng Chi này?"

Lư Tuần điềm đạm hỏi: "Lúc ta đến gặp một kẻ vừa ra khỏi cửa là ai vậy?"

Từ Đạo Phúc cười đáp: "Sư huynh chú ý hẩn rồi! Có thể thấy sư huynh đã có tinh tiến mới, vừa nhìn đã nhận ra. Kẻ đó tên là Trương Mãnh, đến từ thế tộc Lĩnh Nam, là kẻ có danh tiếng lớn nhất ở đó, võ công không kém hơn đệ. Đệ luận công ban thưởng, đề bạt hẩn làm phó soái của đệ. Có người này về theo, lo gì đại sự không thành."

Lư Tuần gật đầu: "Người này quả là nhân tài khó kiếm, chẳng những có phong phạm của cao thủ mà khí phách còn nhiếp người, quả có tài đại tướng."

Từ Đạo Phúc tựa như sợ người nghe thấy hạ thấp giọng hỏi: "Thiên Sư đã về Ông Châu rồi phải không?"

Lư Tuần đáp: "Ta đích thân tiễn người lên thuyền. À! Thiên Sư thay đổi nhiều quá, nhưng ta lại không nói ra được rốt cuộc người thật sự thay đổi ở điểm nào."

Từ Đạo Phúc than thở: "Đệ cũng đang lo. Từ lúc trở về sau trận quyết chiến với Yên Phi, Thiên Sư trừ Yên Phi ra tựa hồ không còn hứng thú tới bất cứ việc gì, kể cả thiên thu đại nghiệp của Thiên Sư đạo ta. À! Hy vọng chuyện này chỉ là tạm thời."

Lư Tuần cười khỏ: "Yên Phi không biết là có ma lực gì vậy? Sau lần quyết đấu đầu tiên với Yên Phi, Thiên Sư đã mang hết chuyện của Thiên Sư đạo giao cho huynh đệ bọn ta. Sau lần quyết đấu thứ hai, Thiên Sư chẳng còn hứng thú nói năng gì nữa. Vừa rồi ta tiễn người lên thuyền, người chẳng có nửa câu dặn dò gì cả, làm ta không nhịn được phải hỏi. Thiên Sư mới bảo bọn ta phải củng cố thành quả, nhẫn nại tĩnh tâm, đợi phản ứng của Tạ Diễm, chuẩn bị tốt nhất để một đòn đánh bại Bắc Phủ binh. Như vậy Kiến Khang có thể dễ

dàng lợt vào tay bọn ta."

Từ Đạo Phúc gật đầu: "Thiên Sư vẫn luôn có trí tuệ siêu phàm, tính toán không chút sơ hở, đó quả thật là chiến lược tốt nhất."

Lưu Tuần vỗ vỗ vai Từ Đạo Phúc nói: "Hai sư huynh đệ bọn ta phải đồng tâm nhất trí. Đạo Phúc phụ trách chính trị và quân sự, ta phụ trách tuyên truyền thánh đạo, cho đến ngày Thiên Sư đạo của bọn ta đức trùm thiên hạ, hoàn thành mộng tưởng của bọn ta."

Lưu Dụ trước lúc bình minh đã lên thuyền do Lưu Lao Chi an bài đưa gã đến Diêm Thành. Gã ngồi lặng ở đuôi thuyền nhìn về Quảng Lăng dần khuất đằng xa.

Buồm căng gió, thuận dòng đi về Đại Giang, Lưu Dụ trong lòng trống rỗng. Với việc quay lại Quảng Lăng, gã hoàn toàn không nắm chắc chút nào. Chiêu này của Lưu Lao Chi cao minh phi thường. Chỉ một câu mà ném gã vào tuyệt địa, chẳng những làm gã rơi vào uy hiếp tử vong của hải tặc duyên hải, còn làm gã biến thành mục tiêu ám sát rõ ràng của các phía.

Tiếng bước chân lại gần. Lưu Dụ ngẩng đầu nhìn lên, ngạc nhiên hỏi: "Chẳng phải Lão Thủ đây sao?"

Lão Thủ đến trước mặt gã, vui mừng nói: "Không ngờ Lưu gia vẫn nhớ đến ta. Ngày xưa ta lái thuyền đưa Lưu gia, Yên gia cùng Thiên Thiên tiểu thư đến Biên Hoang tập, không ngờ ngày nay lại được đưa Lưu gia đến Diêm Thành nhậm chức. Hà! Ta vốn họ là Trương. Lão Thủ là do các huynh đệ gọi thôi."

Vừa nói lão vừa ngồi xuống bên cạnh gã.

Lưu Dụ gác bỏ tâm sự trong lòng cười nói: "Ta lại thích gọi lão là Lão Thủ, vì nó gợi đến một đoạn hồi ức động lòng người. Vừa rồi sao ta không nhìn thấy lão nhỉ?"

Lão Thủ đáp: "Ta cố ý không để Lưu gia nhìn thấy đó, tránh để người ngoài hoài nghi. Thuyền ra khơi rồi thì không phải cố kỵ gì nữa. Trên thuyền toàn là huynh đệ theo ta nhiều năm có thể tin tưởng được. À! Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi ..."

Lưu Dụ đáp: "Sẽ có một ngày Hoang nhân nghênh đón bọn họ trở lại Biên Hoang tập."

Lão Thủ chán nản nói: "Chỉ còn cách nghĩ vậy mới có thể thấy thoải mái trong lòng."

Sau đó lão hạ giọng nói nhỏ: "Lần này ta có thể được nhận nhiệm vụ là nhờ Khổng lão đại, Tôn gia và các huynh đệ khác bí mật đứng sau xuất lực."

Lưu Dụ phát sinh cảm giác ám áp, thấy mình không phải đơn độc tác chiến mà còn có sự ủng hộ bên trong và bên ngoài Bắc Phủ binh.

Lão Thủ bức tức nói: "Lần dùng người này, Thống lĩnh cương quyết ép Lưu gia lĩnh chức thái thú Diêm Thành, lại là tướng soái không quân. Mọi người đều cảm thấy ái ngại cho người."

Lưu Dụ ngạc nhiên thốt: "Tướng soái không quân?"

Lão Thủ giải thích: "Ta vốn là người ở làng Lương Điền trong vùng phụ cận Diêm Thành, với tình hình các quận huyện duyên hải rõ như lòng bàn tay. Riêng năm nay ta đã ba lần đến các quận huyện phụ cận Diêm Thành. Vì vậy lần này Khổng lão đại mới đặc biệt nhờ cậy ta đưa Lưu gia đi để ta có thể nói rõ tình huống ở đó cho Lưu gia nghe."

Lưu Dụ không nhịn được hỏi: "Sao Khổng lão đại lại rõ ta biết lão?"

Lão Thủ đáp: "Ta và Khổng lão đại vẫn bí mật làm ăn với nhau do chiến thuyền Bắc Phủ binh bọn ta đến đâu cũng không có ai dám tới làm phiền. Ngay khi ta quay lại sau khi đưa bọn Lưu gia tới Biên Hoang tập, Khổng lão đại đã tìm đến hỏi chuyện, rồi còn khen ngợi Lưu gia và Yên gia là anh hùng không sợ trời, không sợ đất."

Sau đó lão ghé sát thềm thì: "Hiện tại Khổng lão đại và các vị huynh đệ đều nhận định Lưu gia là chân mệnh thiên tử sau này. Vì vậy đều đặt hết mọi hy vọng lên người Lưu gia, mọi người đều sẵn sàng chết vì Lưu gia."

Lưu Dụ cảm thấy vô cùng xấu hổ, lại biết rằng dù có phủ nhận cũng không thể cải biến được định kiến đã khắc sâu vào lòng người khác, chỉ có thể thu nhận, mặc nhiên công nhận chuyện đó.

Gã quay trở lại chủ đề chính: "Tình hình Diêm Thành hiện nay ra sao?"

Lão Thủ đáp: "Kiến Khang phái xuất Vương Thúc đến dẹp hải tặc, có thể nói là đòn kiên quyết nhất. Nếu không vì Tiêu Liệt Vũ làm mọi người và thương lữ chuyển hướng thương thuyền ra hải ngoại buôn bán ảnh hưởng đến hàng hoá cung ứng và tiền thuế cho triều đình, triều đình cũng chẳng thêm lý tới. Triều đình của bọn ta thêm gì quan tâm đến chuyện sống chết của dân chúng ở duyên hải chứ, chỉ chăm chăm bảo vệ Kiến Khang và các thành trì phụ cận để cao môn hoàng tộc tiếp tục hàng đêm ca múa phê phỡn."

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Dân chúng duyên hải không tự tổ chức các đội chống hải tặc hay sao?"

Lão Thủ đáp: "Nếu An công còn sống căn bản là sẽ không xuất hiện tình huống này. Từ khi Tư Mã Đạo Tử nắm quyền bèn bắt hết tráng đinh ở các quận huyện duyên hải tổ chức nên "Nhạc Chúc quân" ², nhằm tăng cường quân lực cho Kiến Khang, làm cho ở đó hoang phế tiêu điều, không có lực chống tại hải tặc. Mới đầu thủ hạ Tiêu Liệt Vũ chỉ có vài người, hai năm nay phát triển lên thành gần hai nghìn, toàn là do cầu tặc Tư Mã Đạo Tử đó tạo nên."

Lưu Dụ trong lòng tràn ngập phẫn nộ, làm gã vô cùng đồng cảm với dân chúng duyên hải. Gã bản thân xuất phát là bần nông, hiểu rất rõ nỗi khổ "cướp ngày là quan" của bách tính. Nói chuyện với Lão Thủ làm gã mới đầu chỉ coi đây là nhiệm vụ nhằm đưa gã vào bẫy, giờ gã lại nhìn nhiệm vụ này với con mắt khác. Gã tự nhủ phải gắng hết sức mình để phục hồi hoà bình và an ninh cho các quận huyện đang bị ách hải tặc.

Gã bèn hỏi: "Tiêu Liệt Vũ là thần thánh phương nào? Vương Thúc sao cũng bị chết trong tay hắn?"

Lão Thủ đáp: "Tiêu Liệt Vũ vốn xuất thân là vọng tộc của Đông Ngô, bị thế tộc đến từ Bắc phương bài xích, làm hắn nhà tan người chết, uất ức ra biển trở thành hải khấu. Từ bé đã nổi tiếng giỏi võ, giỏi dùng trường côn, tính tình háo sát, đi đến đâu đến chó gà cũng không tha. Chiến lược của hắn có vẻ như bắt chước Nhiếp Thiên Hoàn. Quan binh thế lớn, hắn liền rút về hoang đảo trên biển, sau đó tìm cơ đột tập, làm quan quân sợ hãi như sợ hổ, chỉ cần nghe tin hắn đến đánh là bỏ chạy tứ tán. Quân lực phòng ngự hiện thời ở duyên hải chỉ có trên danh nghĩa. Giờ ai đến đó so với việc mang dê vào miệng cọp tịnh không phân biệt."

Lưu Dụ nghe vậy hít vào một hơi khẩu khí thầm nghĩ tình thế so với tưởng tượng của mình ác liệt hơn rất nhiều. Câu nói "Tướng soái không binh" của Lão Thủ tuyệt không phải là nói quá.

Gã bèn cười khổ: "Vương Thúc bị giết như thế nào?"

Lão Thủ phì cười tỏ vẻ khinh miệt: "Vương Thúc cũng giống như đa số lũ thế gia đệ tử, tự thị quá cao ³. Nếu hắn học cách thủ trong thành cao hào sâu thì đã không bị địch giết như vậy. Nhưng hắn tự nghĩ mình là một Huyền soái khác, dựa vào ba nghìn lính đến cùng hắn từ Kiến Khang chủ động xuất kích, bị Tiêu Liệt Vũ dùng tin tức giả dụ hắn tiến vào nơi phục kích làm cho toàn quân tiêu tan, mạng cũng chẳng giữ nổi. Các quan phủ hiện tại ở các quận chỉ dám quản việc trong thành, việc ngoài thành bỏ mặc. À! Lưu Lao Chi phái Lưu gia đi đánh hải tặc, lại không phái người đi theo, rõ ràng muốn Lưu gia đi chết."

Lưu Dụ trầm ngâm. Vương Thúc xấu tốt gì cũng là tướng lĩnh hàng đầu ở trong quân đội Kiến Khang, có kinh nghiệm nhất định. Nếu không Tư Mã Đạo Tử đã không để hắn gánh vác trách nhiệm nặng nề này. Người này võ công chẳng những cao cường, còn có quân lính chính quy, với tất cả ưu thế như vậy, phối hợp với nhân lực vật lực của quan phủ ở địa phương mà còn lâm vào cảnh toàn quân bị diệt. Từ đó có thể thấy Tiêu Liệt Vũ tuyệt không phải là hải tặc tầm thường, chẳng những có trí có dũng mà còn có tài quân sự. Lão Thủ đã đánh giá thấp hắn.

Gã bèn hỏi: "Tình hình Diêm Thành như thế nào?"

Lão Thủ đáp: "Diêm Thành vốn là nơi đồn trú quân đánh hải tặc. Bất quá hiện tại quân đánh hải tặc ở đó chỉ

có tầm trăm người, thêm vào bốn trăm quân thủ thành nữa tổng số tầm sáu trăm người, lương thực thiếu thốn, lính không có đầu chí, muốn chúng đi tìm hải tặc quả là trò đùa."

Lưu Dụ trầm ngâm một hồi rồi hỏi tiếp: "Còn các thành khác thì sao?"

Lão Thủ đáp: "Không thể chống cự. Nếu Tiêu Liệt Vũ đến tấn công khẳng định là thua chạy. Ài! Ta quả thật không nói quá lên đâu. Hiện tại ở các thành duyên hải, bất kể quan phủ hay bách tính đều sống trong sợ hãi, chỉ có thể làm duy nhất một điều là cầu thần khẩn Phật, hy vọng tặc tử bỏ qua bọn họ."

Lưu Dụ hỏi: "Có xuất hiện làn sóng chạy tị nạn không?"

Lão Thủ đáp: "May là mấy tháng gần đây Tiêu Liệt Vũ tập trung cướp bóc các thương thuyền ngoại quốc ở Đại Hà, vì vậy dân chúng quận huyện duyên hải tạm thời dễ thở."

Lữ Dụ nghĩ ngợi hồi lâu rồi nét mặt nở nụ cười nói: "Dạ dày ta hiện tại đang sôi ùng ục. Từ lúc đến phủ Thống lĩnh ta không dám ăn uống gì, chỉ uống hai ba ngụm nước trong giếng ở hậu viện. Có gì nhét tạm vào bụng không?"

Lão Thủ tán thêm: "Lưu gia cẩn thận thế là phải, không thể không đề tâm được, đặc biệt với Thống lĩnh càng phải gia tăng đề phòng. Ha ha! Bất quá khi bọn ta nhận lệnh đưa Lưu gia đi, lương thực trên thuyền đã được phủ Thống lĩnh cung cấp đầy đủ. Đợi ta sai người làm gì đó cho Lưu gia ăn."

Lưu Dụ trong lòng chợt động, gọi lão lại nói: "Ta còn vài câu nữa muốn hỏi lão."

Lão Thủ lại ngồi xuống, vui vẻ đáp: "Chỉ cần là ta biết, sẽ trả lời Lưu gia."

Lưu Dụ hỏi: "Lưu Lao Chi có biết lão làm việc cho Khổng Tĩnh không?"

Lão thủ đáp: "Đương nhiên là biết, bởi vì chuyện làm ăn của bọn ta và Khổng lão đại là do Huyền soái ban cho. Khi Lưu Lao Chi lên chức, Khổng lão đại lại tự thân đến yêu cầu Lưu Lao Chi, hy vọng được tiếp tục làm việc với bọn ta, bởi vì hắn rất tín nhiệm bọn ta."

Lưu Dụ thở dài: "Lưu Lao Chi rất có thể để lão và mọi người bồi táng theo ta đó."

Lão Thủ biến sắc hỏi: "Lưu gia nghĩ rằng lương thực có vấn đề sao? Ta lập tức sẽ đi xem."

Lưu Dụ đáp: "Lão có biết một thân binh của Lưu Lao Chi tên là Trần Nghĩa Công không?"

Lão Thủ hoang mang lắc đầu: "Chưa từng bao giờ nghe đến tên người này."

Lưu Dụ nói: "Hắn tự xưng là đội trưởng của một trong số mười đội thân binh của Lưu Lao Chi."

Lão Thủ ngạc nhiên nói: "Mười đội trưởng thân binh của Lưu Lao Chi ta đều biết hết, không một ai có họ là Trần cả."

Lưu Dụ lại nói: "Chỗ gạo đó không cần kiểm tra cũng biết đã bị người ta động thủ cướp vào rồi. Thuốc độc là loại chậm tác động, đợi bọn ta liên tục ăn hai ba ngày mới phát huy tác dụng, làm chúng ta khó mà biết được. Lão đi lấy một bát đến đây cho ta xem."

Lão Thủ đi rồi, Lưu Dụ thầm tính toán trong lòng.

Sáng nay khi gã biết Lưu Lao Chi sẽ phái thuyền đưa hắn đến Diêm Thành, gã đã nghi ngờ trong lòng. Bởi nếu để gã một mình lên đường, bằng vào bản lĩnh nhận địch, tránh địch của gã, chỉ cần gã không dùng ngựa mà xuyên rừng lợi suối thì kẻ địch dù nhiều cũng không thể chặn được gã. Chỉ có đi theo đường thủy thế này mới làm gã thành mục tiêu bị công kích rõ ràng.

Lưu Lao Chi chắc đã gặp qua Trần công công, biết rằng việc truy sát gã ở trong rừng núi là không thể, nên mới nghĩ ra độc kế giết gã theo đường thủy thế này.

Mưu kế của Lưu Lao Chi quả là lợi hại phi thường. Hắn biết mối liên hệ giữa Lão Thủ và gã nên cố ý bắt tin cho Tôn Vô Chung, mượn lời Tôn Vô Chung chuyển tới Khổng lão đại. Làm Khổng lão đại phải gắng sức an bài cho bọn Lão Thủ nhận nhiệm vụ này. Sự thật là đã rơi vào gian kế của Lưu Lao Chi, để Lưu Lao Chi thuận tiện tiêu diệt luôn thế lực của Khổng lão đại trong Bắc Phủ binh và thế lực của Lưu Dự.

Kế này quả là cao tuyệt vì bản thân gã tin tưởng bọn Lão Thủ, nên không tin Lão Thủ làm hại gã, lại càng tin tưởng vào bản lĩnh dùng thuyền của Lão Thủ ở Bắc Phủ binh. Trong tình huống bình thường trên sông to gió cả, căn bản không có ai có thể chặn được Lão Thủ.

Lưu Lao Chi hiểu rõ tính cách của gã, biết rằng khi bị tấn công, Lưu Dự gã không bỏ rơi Lão Thủ và các huynh đệ mà vô sỉ tự đào sinh, nên chỉ còn cách chiến đấu tới chết.

Đây quả là độc kế không kể hờ, khả năng lớn là do Lưu Lao Chi và Trần công công bàn bạc nghĩ ra. Bởi vì công việc này phải do người ngoài tiến hành, cũng có thể đổ rằng do Tiêu Liệt Vũ hạ thủ, truy cứu vô cùng khó khăn.

Lưu Dự thâm kêu quá hiểm, khi đang thâm lau mồ hôi lạnh thì Lão Thủ đã mang một bát gạo tới.

Sắc mặt Lão Thủ vô cùng khó coi nói: "Quả nhiên có nhiều mùi rất lạ. Nếu không có Lưu gia đề tỉnh, khẳng định sẽ không nhận ra."

Lưu Dự đón lấy chiếc bát gạo đưa cho, cúi xuống ngửi.

Chuyện kỳ lạ xảy ra. Chân khí trong người gã bỗng như tùy ý chuyển động, tụ tập lại trong kinh mạch ở mũi. Mùi vị trong gạo lập tức trở nên rõ ràng, tràn vào trong mũi. Kỳ diệu nhất là chẳng những ngửi rõ mùi, mà còn phân biệt được nồng độ. Gã nhận thấy trong đó có một mùi không phải có ở trong gạo mà là phủ ở bên ngoài hạt gạo.

Gã chưa từng ngửi mùi mình lại có thể linh mãnh như vậy, không kịp được nghĩ đến khứu giác của loài chó, chắc cũng kiểu như vậy, rồi lại nghĩ đến Phương Hồng Sinh.

Gã nói: "Gạo này đã bị người ta tẩm độc, sau đó làm khô cho hơi ẩm bay hết, độc được theo đó bám vào trên hạt gạo. Hạt gạo bị làm khô nên mới giòn như vậy."

Gã đặt bát gạo xuống, quay sang nhìn Lão Thủ đang lộ vẻ kính phục.

Lão Thủ đã hồi lại, bức bối nói: "Lưu Lao Chi thật không phải là người, không ngờ lại đẩy bọn ta cùng chết."

Lưu Dự cười nhẹ: "Đấu tranh quyền lực luôn là như vậy, không bao giờ nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, cũng không từ thủ đoạn nào để đạt mục đích."

Gã nói tiếp: "Hiện tại lão vẫn có lựa chọn, đó là đưa thuyền vào bờ để ta lên, rồi quay lại Quảng Lăng phục mệnh, đổ hết mọi sự lên người ta, bảo ta kiên trì bỏ thuyền, lão không thể cản trở. Như vậy không ai có thể trách được lão."

Lão Thủ lắc đầu kiên quyết nói: "Lão Thủ ta khi nhận nhiệm vụ này đã sớm thương lượng qua với anh em huynh đệ, quyết định mang tính mạng giao thác vào tay Lưu gia. Ta hiện tại càng hạ quyết tâm, chẳng những đưa Lưu gia tới Diêm Thành mà còn ở lại kề vai chiến đấu cùng Lưu gia, vì dân trừ hại."

Lưu Dự nghe vậy rất xúc động. Vì vậy mới nói không ai có thể làm được gì nếu không có đủ lực. Nên dù gã có ba đầu sáu tay, nhưng một mình đối địch được với hải tặc tung hoành trên biển, chỉ là nói đùa. Nhưng nếu có Lão Thủ là cao thủ dùng thuyền lại quen thuộc với tình hình ở đó giúp đỡ, thế của gã sẽ trở nên hoàn toàn khác trước.

Lão Thủ lại nói: "Bọn ta có thể dùng cớ là Tiêu Liệt Vũ phong tỏa hải khẩu của Đại Giang làm bọn ta không thể trở về được. Lưu Lao Chi cũng khó mà trị tội bọn ta."

Lưu Dự gật đầu khen: "Ý kiến hay!"

Thấy Lưu Dụ đồng ý, Lão Thủ vô cùng hưng phấn nói: "Trên Đại Giang này, kể cả Nhiếp Thiên Hoàn tự đến cũng không thể chặn ta lại được. Đừng có đánh giá thấp chiến thuyền nhỏ này. Khổng lão đại từng xuất ra hơn mười đỉnh hoàng kim cải tạo lại. Thân thuyền cực dày, đầu đuôi thuyền đều được bọc sắt. Ta vốn xuất thân từ nhà làm thuyền nên rất am hiểu chiến thuyền."

Lưu Dụ nghĩ chắc Lưu Lao Chi phải lưu gã lại trong phủ Thống lĩnh một ngày một đêm chính là để cho Trần công công có đủ thời gian sắp xếp đối phó với gã.

Gã bèn nói: "Lưu Lao Chi tất nhiên biết rõ bản lĩnh của lão, vì vậy chẳng ngu ngốc gì làm chuyện chặn bắt trên Đại Giang như vậy, mà sẽ tìm kế để lên thuyền. Như phương pháp Vương Quốc Bảo làm với Hà đại tướng quân vậy. Thử nghĩ mà xem! Trong lúc chúng ta không phòng bị, bỗng nhiên gặp vài chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang đến chặn hỏi bọn ta đi đâu, yêu cầu bọn ta cho xem văn kiện thông hành. Bọn ta khẳng định sẽ bị trúng kế."

Lão Thủ hoàn toàn nề phục nói: "Lại là Lưu gia suy tính chu đáo. Không lạ khi Lưu gia luôn giành thắng lợi, Lưu Lao Chi phải sợ Lưu gia như vậy."

Lưu Dụ vỗ vỗ vai Lão Thủ, tâm thần bay bổng đến tận Diêm Thành.

Lão Thủ hạ giọng nói: "Còn một việc chưa nói với Lưu gia, Khổng lão đại cho mang lên thuyền một hòm sắt, dặn phải để Lưu gia tự thân mở khoá xem. Như ta thấy khẳng định Khổng lão đại đưa quân phí cho Lưu gia chi dùng."

Lưu Dụ trong lòng thấy cảm động, Khổng lão đại lại lần nữa đứng bên cạnh hắn trong lúc khó khăn, đồng thời cũng thấy hiệu quả ảnh hưởng kinh người của hoả thạch. Xem ra Khổng lão đại, Lão Thủ và các anh em huynh đệ đều tin chắc rằng Lưu Dụ gã không nghi ngờ gì chính là chân mệnh thiên tử. Vì vậy họ chẳng nghĩ ngợi đắn đo gì tới tình huống thật sự hiện tại của gã mà vẫn dễ dàng chọn quyết định đó.

Chỉ có gã mới biết rõ mình tuyệt không phải chân mệnh thiên tử gì đó.

1 Đắc đạo đa trợ: Xuất phát từ thành ngữ "得道多助，失道寡助" (đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ), nghĩa là người hiểu đạo lý của Trời, có đạo đức thì được nhiều ủng hộ, còn người không hiểu biết đạo lý Trời, thiếu đạo đức thì được ủng hộ ít. Ý tác giả chỗ này trở Lưu Dụ.

2 "Nhạc Chúc quân": Nghĩa đen là quân phục vụ việc giải trí ca hát. Ở đây là tên riêng của đạo quân mới do cha con Tư Mã Đạo Tử gây dựng, nhằm đối lại với Bắc Phủ binh.

3 Tự thị quá cao: Tự cho mình tài giỏi hơn thực tế.

Hồi 22

Hảo Tự Vi Chi **1**

Giữa đêm đen, hai đạo hắc ảnh trong rừng di động như quỷ mị, như những u linh trong bóng tối hiện lên, hợp thành một thể với màn đêm u tối mịt mùng.

Yến Phi và Thác Bạt Khuê như trở lại thời còn bé, chỉ khác ở chỗ hiện tại họ không phải đang chạy nhảy chơi đùa mà là chiến đấu cho sự tồn vong của Thác Bạt tộc.

Cuối cùng hai người cũng đến bìa rừng, nhảy lên một cây cổ thụ cao nhất ở đó.

Ánh sáng từ doanh trại địch nhân đã ở trong tầm mắt.

Thác Bạt Khuê và Yến Phi cùng đạp chân tiến sang ngang, người đi trước cười nói: "Tiểu tử ngươi ngày càng trở nên lợi hại. Quả là không chạy nhanh hơn người được."

Yến Phi điềm tĩnh đáp: "Nói thật ra ta đã cố ý nhường ngươi đó. Nếu không ngươi đã ở sau ta hàng dặm, cầm cúi bực tức khổ sở đuổi theo rồi."

Thác Bạt Khuê cười ngất: "Nói khoác nhiều quá. Ta lại kém người nhiều vậy sao?"

Hai người nhìn nhau một cái, rồi cười lớn như hồi còn bé, cảm nhận rõ tư vị của tình cảm bạn bè chân thành.

Thác Bạt Khuê đưa tay ra nắm chặt lấy vai Yên Phi nói: "Nhìn kia! Ta khẳng định Mộ Dung Thuý đã chỉ điểm cho thằng nhãi Mộ Dung Bảo của bọn ta. Nếu không tiểu tử đó không thể có được chiến thuật công thủ đều tốt cao minh như thế này. Nếu quả bọn ta không có diệu kế, chỉ còn cách trừng mắt nhìn địch nhân thiếu nhẫn nại rút binh rồi chán nản xây dựng lại Thạch Nhạc. Nhưng như vậy đại kế phục quốc của ta cũng đi tong."

Yên Phi gật đầu đồng ý.

Mộ Dung Bảo dựng lên hơn mười trại, chiếm cứ hơn mười dặm các vùng đất cao có ưu thế chiến lược ở ven bờ sông của Ngũ Nguyên, một bên dựa vào mặt sông. Với trận thế như vậy, dùng hết cả quân lực của Thác Bạt Khuê cũng chẳng có hy vọng làm gì được đối phương. Chỉ cần Mộ Dung Bảo giữ chặt liên hệ với Mộ Dung Tường đang chiếm đóng Bình Thành và Nhạn Môn, việc trường kỳ kháng chiến hoặc rút lui hoàn toàn do Mộ Dung Bảo tự quyết định.

Thác Bạt Khuê vui mừng nói: "Lần này hoàn toàn nhờ người mang Thôi Hoành đến. Lờn đồn do người Hán truyền đi thật không có chút sơ hở nào."

Yên Phi cười: "Thôi Hoành chỉ là vẽ gấm thêm hoa mà thôi. Kể cả nếu không có hắn, lão ca người cũng đã có kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh. Mộ Dung Bảo có thể là đối thủ của người sao?"

Thác Bạt Khuê nghiêm sắc mặt đáp: "Thôi Hoành chính là đại tướng và khai quốc quân sư ta đang mong cầu. Người đó suy tính cẩn mật, có thể bổ túc vào các điểm yếu của ta."

Yên Phi đề tỉnh hắn: "Người phải lưu tâm đến chuyện nhân sự. Thôi Hoành dù gì cũng là người mới đến, nếu quả người thiên vị dùng hắn quá sẽ làm thủ hạ cũ của người phát sinh đổ kỵ, làm mất sự đoàn kết giữa các tướng lĩnh."

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Việc này ta rất lưu tâm. Cũng may Thôi Hoành hiểu rõ vị trí của mình nên hai ngày nay tỏ ra vô cùng khiêm tốn, không làm ai phản cảm cả."

Sau đó hắn lại than thở: "Có một việc ta vẫn giấu người, sợ nói ra người lại mắng ta."

Yên Phi ngạc nhiên: "Chẳng lẽ có chuyện như vậy sao? Bất quá người cũng không cần phải lo. Tiểu tử người có một ma lực cổ quái gì đó, bất kể ta muốn đánh đập người thế nào, đến khi đối diện với người, nổi tức giận trong lòng đều tan biến đi mất. Nhân tiện ta cũng đề tỉnh người một câu. Tiểu Nghi tịnh không phản bội lại người, nếu người dám trách tội hắn, ta là người đầu tiên không tha cho người."

Thác Bạt Khuê cười khở: "Ta chính đang muốn dùng chuyện đó để làm điều kiện trao đổi, ai ngờ người đã nói trước ra rồi. Ài!"

Trong bóng tối mực quang Yên Phi sáng rực kỳ dị, không chớp mắt chăm chú quan sát Thác Bạt Khuê hồi lâu, sau đó chàng mới trầm giọng hỏi: "Người tựa hồ đang có tâm sự. Rốt cuộc với chuyện đó có quan hệ thế nào?"

Thác Bạt Khuê chán nản đáp: "Ta gặp phải nữ nhân đầu tiên làm cho ta chân chính phải động lòng."

Yên Phi cười ngất: "Hồi thiếu niên mỗi khi người thích cô gái đẹp nào cũng đều nói ra câu này."

Thác Bạt Khuê cười khở: "Lần này khác. Bởi vì ta biết không nữ nhân nào nguy hiểm bằng nữ nhân này. Người biết rõ ta là người thích mạo hiểm và kích thích. Về chuyện này, chiến đấu trên chiến trường làm ta được thoải mái, nhưng trong quan hệ nam nữ ta chưa bao giờ trải qua cả. Vì vậy nữ nhân cực kỳ nguy hiểm này tự bản thân đã tạo ra một hấp lực lớn với ta, làm ta phải động tâm. Nàng thật sự là nữ nhân của nữ nhân, đẹp thấu đến tận cốt tuỷ, làm người ta thấy mất nàng sẽ là một tổn thất lớn trong đời."

Yên Phi động dung hỏi: "Lần này người không ngờ lại thật sự động lòng hả?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Vấn đề là ta biết rõ tuyệt không nên dính dáng đến nữ nhân này, bởi vì ta muốn mọi chuyện ta đều phải nắm trong lòng bàn tay. Nàng khẳng định là một nhân tố bất lợi với ta, còn làm ảnh hưởng đến tình nghĩa huynh đệ giữa ta và người."

Yến Phi bình tĩnh hỏi: "Như vậy tức là ta biết nàng ta. Rốt cuộc là mỹ nữ phương nào vậy?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Là Sở Vô Hạ."

Yến Phi vẫn nhìn hẩn không chớp mắt.

Thác Bạt Khuê lảng tránh, đưa mắt nhìn về phía doanh trại địch nhân nói: "Bọn ta phải đoạt được Bình Thành và Nhận Môn của Mộ Dung Tường, tiêu diệt tám vạn Yên binh của Mộ Dung Bảo."

Yến Phi nói: "Từ khi có chuyện của mẹ, người chưa từng nghe lời của ta. Lần này cũng không phải ngoại lệ, đúng không?"

Thác Bạt Khuê cười khở: "Người đúng là rất hiểu ta."

Yến Phi nhún vai: "Vậy ta còn biết nói gì nữa đây?"

Thác Bạt Khuê vô cùng ngạc nhiên hỏi lại: "Chỉ có một câu đó thôi sao?"

Yến Phi đáp: "Người sao lại gặp nàng ta?"

Thác Bạt Khuê mang hết mọi chuyện ra thật tình kể lại, cuối cùng nói: "Nữ nhân này hiểu rất rõ thủ đoạn nam nữ. Từ khi nàng rời ta đi tìm bảo tàng, ta có phần không thể khống chế mà thường nhớ tới nàng. Điều đó cũng làm ta biết tình hình lần này không tốt, vô cùng không tốt."

Yến Phi nói: "Có thể sau khi người thật sự có được nàng ta rồi, hấp lực của nàng ta với người sẽ dần mất đi."

Thác Bạt Khuê nói: "Đó chính là ý nghĩ vô cùng nguy hiểm, làm ta thực sự muốn có nàng, rồi xem xem có phải như vậy không. Hắc! Người tựa hồ không hề trách móc huynh đệ này không tốt. Cô ấy rất có khả năng sẽ trả thù người đó."

Yến Phi nhớ lại cảnh cáo của Ni Huệ Huy, ngẩng đầu nhìn trời, từ từ thở ra một hơi nói: "Chỉ cần người không khi nào cho phép nàng ta can dự chính sự, ai thêm quân vào việc riêng tư của người."

Thác Bạt Khuê nhìn chàng, hạ thấp giọng hỏi: "Người có phải trong lòng đang không vui vì chuyện nàng ta không?"

Yến Phi ngênh đón ánh mắt của hẩn lắc đầu đáp: "Ta thật sự không biết sao? Nàng ta đã từng ám sát ta ở Kiến Khang. Ta còn biết rõ nàng ta là loại người tùy vào nóng giận nhất thời mà hạ thủ giết người. Nhưng ta vẫn thấy khó mà quản việc này của người được. Sự thật người vì đại nghiệp phục quốc mà phải cố gắng áp chế mọi tình cảm vào sâu kín trong lòng. Chẳng những chỉ là tình cảm nam nữ mà còn cả những tình cảm bình thường của nhân gian, làm người khác thấy người như không có trái tim, lãnh khốc vô tình. Tuy nhiên người thật ra lại là người có tình cảm vô cùng phong phú. Sở Vô Hạ chính là ngòi dẫn làm cháy bùng tình cảm vốn có sẵn trong tim người."

Thác Bạt Khuê cười: "Nói đúng quá! Hiểu ta không ai bằng Yến Phi."

Yến Phi nói tiếp: "Ngừng nói về nàng ta ở đây. Ta chỉ có một câu là "hảo tự vi chi". Bọn ta về thôi."

Buồm đón gió chuyển vào Hoài Thủy, thuyền đi ngược dòng.

Đồ Phụng Tam đứng ở đầu thuyền, y phục theo gió bay phấp phới.

Hẩn sẽ cùng Hầu Lượng Sinh bí mật gặp mặt trước xem xét tình huống sau đó mới quyết định gặp gỡ Dương Toàn Kỳ thế nào.

Tác phong không đổi của hắn luôn là nghĩ trước làm sau, tuyệt không vì muốn lập công mà mạo hiểm mong thắng. Cũng bằng sách lược chậm nhưng chắc đó mà hắn có thể cưỡng chế được sự khước từ của Lương Hồ bang. Đương nhiên tình thế hiện tại đã biến đổi khác xưa. Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền lại câu kết với nhau còn Đồ Phụng Tam hắn thì rút về Biên Hoang tập.

Nếu như không gặp Lưu Dụ, hắn cuối cùng chỉ còn cách sống bám vào Biên Hoang tập, theo sự thích suy của Biên Hoang tập mà lên xuống. Hiện tại hùng tâm tráng chí của hắn lại còn lớn hơn xưa, chẳng những muốn tính sổ thù cũ với Nhiếp Thiên Hoàn, mà còn phải trả món nợ máu mới với Hoàn Huyền. Muốn đạt được cả hai mục tiêu này, hắn cần phải hết sức giúp đỡ Lưu Dụ trở thành người quyền lực nhất ở phương Nam.

Hắn không thể không thừa nhận Hầu Lượng Sinh có một ảnh hưởng không đồng đếm được với hắn, giúp hắn mở rộng tầm nhìn ra đến vô tận, làm hắn càng tự tin hơn trong việc phụ trợ Lưu Dụ.

Chính trị phương Nam là chính trị của cao môn đại tộc. Nếu chỉ có được riêng Bắc Phủ binh tuyệt không thể đưa Lưu Dụ lên ngôi hoàng đế. Nhớ năm xưa Hoàn Ôn quyền khuynh phương Nam. Quân Kinh Châu lúc đó là lực lượng quân sự mạnh nhất của Tấn thất. Trước khi chết lão cũng chỉ dám cầu danh xưng vinh dự nhất là "Cửu Tích", nhưng do người đứng đầu cao môn là Tạ An và Vương Thân Chi cản trở mà cũng khó thành.

Như vậy có thể thấy, chính trị của cao môn đại tộc có ảnh hưởng rất lớn.

Vì vậy tranh thủ được sự ủng hộ của cao môn đại tộc là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch "Tạo hoàng đại kế" của Đồ Phụng Tam. Nếu không sau này Lưu Dụ dù có ngồi trên ghế Thống lĩnh Bắc Phủ binh cũng có khả năng lớn là không thể hoàn thành đế nghiệp. Hiện giờ hắn muốn gặp Dương Toàn Kỳ chính là bước đầu tiên để thực hiện kế hoạch đó.

Hầu Lượng Sinh là trí sỹ hiền nhân thông kim bác cổ. Đồ Phụng Tam hắn thì là mưu lược gia quân sự mưu sâu kế hiểm. Hai người trung thành hợp tác với nhau sẽ tạo nên vương hầu bá nghiệp bất hủ của Lưu Dụ.

Đồ Phụng Tam là người duy nhất ngoài Lưu Dụ, Yến Phi và Tôn Ân biết rõ không có chuyện trời tạo điềm hoá thạch kia. Nhưng điều đó chẳng chút ảnh hưởng nào với cái nhìn Lưu Dụ chính là chân mệnh thiên tử của hắn. Lời hắn an ủi Lưu Dụ mới chỉ là một phần ý nghĩ của hắn. Phần khác quan trọng hơn là sau trận chiến Phì Thuỷ, phương Nam đã xuất hiện một tình thế bất đồng giai cấp có ảnh hưởng mới trong xã hội.

Khi Tạ Huyền với tám vạn quân đánh bại trăm vạn quân của Phù Kiên tạo nên thành quả trận thắng Phì Thuỷ chấn động từ xưa tới nay, người phương Nam kể cả những kẻ "ngu dân đồng tử" ² đều có lòng "Chấn mê lâm giang, tư sở dĩ quải kì thiên sơn, phong nê hàm cốc" ³, tràn đầy hy vọng thu phục lại trung nguyên. Nhưng Tư Mã thị lập tức bài trừ Tạ An, Tạ Huyền làm chính quyền giang tả ngôi yên lờ mất thời cơ khôi phục lại Trung Nguyên. Bất quá ước nguyện đó vẫn là khát vọng của các giai cấp và quần dân ở phương Nam, do bị áp bức đè nén, nên người ta phát xuất tình cảm thất vọng chán ghét với Tư Mã hoàng triều. Ước muốn này không mất đi, và cũng tuyệt không có khả năng mất đi. Chỉ là nó đang đợi thời cơ khi xuân đến, sẽ như cỏ dại thiêu cũng không hết mà phá đất chui lên, lớn nhanh và mạnh.

Hoàn Huyền và Tôn Ân cũng đều muốn mượn chuyện đó để quật khởi, thay thế Tư Mã hoàng triều. Nhưng Đồ Phụng Tam chỉ ưng độc có Lưu Dụ. Bởi vì hắn có một ưu thế là người kế thừa của Tạ Huyền mà hai kẻ kia đều thiếu.

Trở lực lớn nhất của Thiên Sư quân là đến từ Phật môn phương Nam. Cao môn đại tộc Kiến Khang chẳng những sùng kính Phật giáo mà bọn họ tuyệt không để một tà giáo như Thiên Sư đạo độc tôn thiên hạ.

Hoàn Huyền có thể gộp thành cùng một dạng hủ bại như Tư Mã Đạo Tử, đại biểu cho sự phản đối chính sách hữu hiệu "Trấn chi dĩ tĩnh" ⁴ của Tạ An, vì vậy sẽ thi hành các chính sách của thế lực phản động trong cao môn.

Chỉ cần Lưu Dụ trở thành đại biểu cho phái cải cách, chẳng những gã sẽ nhận được sự ủng hộ của quần chúng luôn bị đàn áp bóc lột, mà còn tranh thủ được sự ủng hộ của các chí sỹ hiểu biết trong cao môn đại tộc. Như vậy việc không thể cũng sẽ biến thành có thể.

Ngẩng mặt đón gió, Đồ Phụng Tam hít vào một hơi dài, từ chỗ không có gì, hắn hiện tại rất có tin tâm có thể làm tròn giấc mộng hoàng đế cho Lưu Dụ.

Lưu Dụ từ trạng thái tọa tức sâu tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần chưa bao giờ thanh tĩnh và tràn đầy như bây giờ.

Trăng ngoài cửa sổ đã xuống sâu, từ khi gã bắt đầu điều tức, đến giờ tối thiểu đã là sáu canh giờ. Hai ngày trên thuyền vừa rồi, hắn trừ việc ăn uống linh tinh gì đó xong là lại ngồi điều tức để đạt được trạng thái tốt nhất, nhằm ứng phó với đội quân hải tặc đông đảo của Tiêu Liệt Vũ, hay các sát thủ thích khách do địch nhân phái tới. Chỉ một chút thiếu bản lĩnh là không thể chống đỡ. Gã mở mắt nhìn ra, thấy cánh cửa trước mắt đang đóng kín, còn bản thân gã ngồi trên ghế.

Giả sử có người phá cửa xông vào, trước tiên ném ám khí sau đó là thi triển sát chiêu, bản thân gã khẳng định là tay chân sẽ bị luống cuống, sai một chút cũng bị kẻ đột kích đoạt mất cái mạng nhỏ.

Trong hoàn cảnh và tình huống đó, cái "Cửu tinh liên châu" hay "Thiên địa nhất đao" gì đó đều không có đất dùng, chỉ có thể dùng đao pháp cực tinh vi mà thôi.

Bỗng nhiên trong lòng gã chợt động.

"Xoảng!"

Tay trái Lưu Dụ nắm lấy hậu bối đao sau lưng, tay phải bạt đao xuất vỏ.

Gã gần như không cần phải nghĩ, cứ tay đưa ra là phát chiêu. Hậu bối đao của gã lao về phía trước, tiếng "vụt vụt" nổi lên, trước mặt gã hiện lên bảy đoá hoa đao. Tuyệt diệu nhất là khi hoa đao tiêu thất, đao khí vẫn còn rồi bắn thẳng về đằng trước. Cánh cửa gỗ bỗng nhiên chấn động. Khi Lưu Dụ cho đao vào vỏ, trên cửa gỗ hiện lên bảy vết đao chém nông sâu khác nhau.

Lưu Dụ trong lòng vui như phát cuồng, sống đến tận bây giờ gã lần đầu tiên có thể phát ra đao khí lăng lệ như vậy, nếu không vì lực đạo không giống nhau, mỗi vết đao chém sẽ nông sâu giống hệt.

Vô tình gã đã lĩnh ngộ được chiêu đao mới. Chiêu này sẽ gọi là gì? Bỗng tiếng chân vang lên, tiếp đó là tiếng gõ cửa.

Lưu Dụ đáp: "Cứ vào!"

Lão Thủ mở cửa đi vào, thần sắc trên mặt nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi là thanh âm gì vậy? Tựa như phi đao cắm vào cửa gỗ. Ta sợ Lưu gia có chuyện nên vội đến xem sao."

Lưu Dụ trầm nghĩ tưởng tượng của Lão Thủ khá chuẩn xác. Bất quá đây là phi đao vô hình, vậy chiêu này sẽ gọi là "Vô hình không đao" đi. Gọi vậy là rất chuẩn.

Gã cười hỏi: "Thuyền đi quả là nhanh, có thể đến hải khẩu sớm được không?"

Lão Thủ đáp: "Đã ra đến biển rồi. Hiện giờ đang men bờ đi lên phía bắc, một ngày nữa có thể đến được Diêm Thành."

Lưu Dụ thất thanh hỏi: "Cái gì? Ta ngồi bao lâu rồi?"

Lão Thủ mặt hiện nét sùng kính đáp: "Lưu gia ngồi lần này hết hai ngày một đêm. Quả là cao thủ của cao thủ. Trong các cao thủ ở Bắc Phủ binh, ta chưa bao giờ nghe thấy ai có thể đả tọa lâu như vậy, ngồi vài canh giờ là đã không chịu nổi rồi."

Lưu Dụ giờ mới cảm thấy hai chân tê cứng, vội duỗi chân ra rồi ngồi ra sát thành ghế thống hai chân xuống đất. Lúc này mới an tâm hơn.

Miền tử kim bài của Yến Phi quả là không tồi, biến gã thành một cao thủ tự gã cũng khó tin nổi. Mẹ nó chứ,

thật sáng khoái cực điểm. Gã thuận miệng hỏi: "Không có ai chặn đường bọn ta sao?"

Lão Thủ đáp: "Ra khỏi hải khẩu Đại Giang bảy, tám dặm thì có hai quan thuyền giăng cờ ra hiệu cho bọn ta dừng lại. Ta mặc kệ bọn chúng, giở vải bản lĩnh ra đã cho chúng chạy ở đằng sau. Phì! Muốn trên Đại Giang chặn bắt Lão Thủ ta, đầu thai vải kiếp nữa cũng đừng hòng."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Lưu Lao Chi lần này bị hổ rồi, chẳng ngờ để lão thành chiến hữu tốt nhất của ta. Bất quá khi đến Diêm Thành, ta nghĩ bọn lão hãy giả vờ ly khai, rồi ẩn mình đi, khi nào ta cần bọn lão, bọn lão hãy xuất hiện, biến thành một đạo thủy kỳ binh không ai ngờ được. Chuyện đó có làm được không?"

Lão Thủ trầm ngâm một lúc rồi đáp: "Ẩn đi là chuyện quá dễ dàng. Nhưng làm sao vẫn liên lạc được với nhau mới là chuyện khó, cần phải tìm bang hội ở địa phương trợ giúp đưa tin hộ. Chuyện này tuyệt không dễ, kể cả có người nhận lời Lưu gia, Lưu gia cũng không thể tin được. Ai biết được chúng có phải là đồng đảng của Tiêu Liệt Vũ hay không?"

Lưu Dụ hỏi: "Bang hội thế lực nhất ở đó là ai?"

Lão Thủ đáp: "Đương nhiên là Đông Hải bang. Bang chủ Hà Phong là đường đệ của Hà Khiêm. Lúc Hà Khiêm còn sống, hần như một chúa tể ở các quận huyện duyên hải. Hiện tại đã thu hẹp lại nhiều, vì sợ bị Lưu Lao Chi giết."

Lưu Dụ nói: "Hà Phong sẽ do ta thuyết phục hần giúp đỡ. Nếu quả có thể thuyết phục hần ở bên ta, khả năng thắng tăng lên rất nhiều."

Lão Thủ nói: "Chỉ sợ sẽ khó vô cùng. Bang hội địa phương sợ Tiêu Liệt Vũ như sợ hổ, sợ đắc tội với hần không sớm thì muộn cũng bị tể cờ, do bồng của Tiêu Liệt Vũ vô cùng xuất sắc."

Lưu Dụ nói: "Đó là vì bang hội địa phương không có chút tín nhiệm nào với quan phủ. Hy vọng chúng sẽ nhìn bọn ta bằng con mắt khác."

Lão Thủ cười khò: "Lưu gia vẫn chưa minh bạch tình thế ác liệt vô cùng của quan phủ các quận huyện duyên hải, chẳng những không có một binh sỹ nào có thể dùng được mà một cỗ chiến thuyền cũng chẳng có."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Ít nhất cũng có một chiếc! Lại do người lái thuyền giỏi nhất Bắc Phủ binh phụ trách."

Lão Thủ gật đầu: "Bọn ta nguyện xả mệnh bồi quân tử. Bất quá phải nói thật nếu không phải là Lưu gia, bọn ta khẳng định sau khi đưa người đến Diêm Thành sẽ lập tức quay về Quảng Lăng, không nguyện ý lưu lại một chút nào."

Lưu Dụ cười lạnh: "Tiêu Liệt Vũ tịnh không phải là Nhiếp Thiên Hoàn. Hần chỉ biết dùng thủ đoạn sát nhân phóng hỏa làm người ta sợ mà thôi. Chỉ cần chúng ta có được một hai thành công ban đầu, làm người ta thấy quyết tâm đối phó với Tiêu Liệt Vũ của chúng ta. Rồi sau đó phát giác ra nơi ẩn náu chính trên biển của Tiêu Liệt Vũ, quân dân duyên hải sẽ đến tụ tập dưới cờ của bọn ta thôi."

Lão Thủ đáp: "Ta và các huynh đệ luôn mười phần tin vào Lưu gia."

Lưu Dụ thầm nghĩ nếu như Lão Thủ và hơn mười huynh đệ không nhận định gã là rỗng chuyển thế, chỉ sợ nửa phần tín tâm cũng không có, vì vậy càng thấy ảnh hưởng của chuyện hoả thạch như thế nào.

Hiệu ứng của hoả thạch tại tình huống ác liệt như thế này có thể tiếp tục phát huy ảnh hưởng được nữa không? Thân thuyền bỗng nhiên trầm xuống, tốc độ giảm nhanh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Lưu Dụ nhảy khỏi cửa lao ra ngoài trước tiên. Lão Thủ vội theo sau vì biết đã có chuyện.

Chẳng lẽ Tiêu Liệt Vũ thần thông quảng đại nên tiên phát chế nhân, trên biển rộng trong đêm đột kích chặn bọn họ vĩnh viễn không thể đến được Diêm Thành sao?

-
- 1 Hào tự vì chi: Hãy vui vẻ tự thân mà lo lấy chuyện của mình.
 - 2 Ngu dân đồng tử: Chỉ dân đen, kém hiểu biết, không để ý đến chính trị.
 - 3 Chấn mê lâm giang, tư sở dĩ quải kì Thiên sơn, phong nê Hàm cốc: Đây là ý trích trong Tấn thư. Ở đây tác giả muốn nói, mọi người đều muốn tiến lên phía Bắc thống nhất Trung Hoa, đóng lại Hàm Cốc để giặc Ngũ Hồ (Hung Nô, Yết, Tiên Ti, Đê và Khương) không tràn xuống Nam nữa.
 - 4 Trấn chi dĩ tĩnh: Chính sách này bắt đầu từ Vương Đạo, phương châm là ổn định lại chính cục, vỗ yên dân chúng để cùng nhau kháng địch, không kể cao môn hay hàn môn. Sau thời ấy trong cao môn thế tộc, có Hoàn Ôn cùng Tạ An tán thành và đi theo chính sách này. Những người ủng hộ chính sách này được gọi là phái cải cách.

Hồi 23

Cao Môn Tử Đệ

Lão Thủ nhú mày hỏi: "Có thể là một cái bẫy không?"

Dưới ánh sáng của ngọn phong đăng, một đại hán trông như đã chết đang ôm khúc gỗ giống như bị gãy ra từ cột buồm, theo sóng bập bênh trôi nổi trên mặt biển giông bão.

"Trĩ triều phi" của Lão Thủ từ vượt qua kẻ xấu số. Do việc dừng thuyền trên mặt biển lớn là một việc vô cùng ngu xuẩn, nên cơ hội duy nhất để cứu hắn đã qua đi, ngoại trừ việc phải cho thuyền vòng lại. Tuy nhiên trên mặt biển lớn trong đêm tối thế này, có thể tìm được hắn hay không cũng là một điều nghi vấn.

Lưu Dụ ngập ngừng nói: "Nếu quả địch nhân thần thông quảng đại đến vậy, Lưu Dụ ta cũng đành chấp nhận số phận, nhưng chẳng thể nào thấy chết mà không cứu. Đến đây! Cột dây vào thắt lưng cho ta!" Vừa nói vừa tháo bội đao ra.

Chúng nhân nhìn thấy gã không chút do dự tự mình xuống biển cứu người, đều tôn kính hết mức, liền đem dây dài tới, cột chặt thắt lưng gã, đầu kia do bọn người Lão Thủ nắm giữ.

Lúc mũi thuyền rời xa kẻ đó khoảng gần hai trượng thì Lưu Dụ hét lên một tiếng, lao mình xuống mặt biển. Lúc trôi lên khỏi mặt nước cũng vừa đúng ngay bên thân kẻ kia.

Lưu Dụ đưa tay nắm lấy cánh tay kẻ đó, hét lớn: "Bằng hữu! Ta đến cứu ngươi đây."

Kẻ đó không hề có phản ứng, để gã gỡ lỏng hai tay ra. Nguyên lai hắn đã sớm hôn mê, tất cả chỉ nhờ vào ý chí cầu sinh, ôm chặt thanh gỗ trôi.

Lưu Dụ vì không đề phòng, bị chìm xuống biển theo đối phương. Gã liền đề khí mạnh, vốn chỉ muốn trôi lên mặt nước, nhưng không biết sức lực lấy từ đâu ra, ôm trọn kẻ kia, song song phi lên, rời mặt biển đến ba, bốn thước.

Bọn Lão Thủ không nhận được đồng thanh reo hò, tán thưởng gã.

Lưu Dụ hét lớn: "Kéo dây!"

Chúng nhân hô to, dùng lực kéo mạnh. Mượn lực kéo, Lưu Dụ ôm thắt lưng kẻ đó, bay xéo lên, hạ xuống sàn tàu, hoàn thành nhiệm vụ cứu người.

Trên chiến hạm Vân Long.

Trong khoang thuyền, Nhiếp Thiên Hoàn thần thái ưu nhàn đang ăn điểm tâm. Hác Trường Hanh đứng bên cạnh báo cáo tình hình mấy ngày lão không có mặt tại Lưỡng Hồ.

Khi nói đến lời thỉnh cầu muốn thoái ẩn của Hồ Khiếu Thiên, Nhiếp Thiên Hoàn hờ hững nói: "Khiếu Thiên chỉ là đang xuống tinh thần, qua một thời gian là hết, không sao đâu. Hắn tạm thời không cần làm bang vụ, hãy

giao lại cho kẻ thân cận. Để hẩn tìm một nơi vui vẻ mà giải trí, đợi tâm tình hồi phục rồi hãy quay lại!"

Hác Trường Hanh trầm giọng: "Hẩn đã quyết định rửa tay gác kiếm, hy vọng nhờ đó mà mai danh ẩn tính, an tĩnh sống nốt nửa đời còn lại. Theo thuộc hạ thấy, hẩn có ý định nghiêm túc."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm mặc một lúc, gật đầu nói: "Đó là di chứng sau khi làm gián điệp, phản bội người khác tuyệt không phải là điều dễ chịu, ta hiểu hẩn. Ài! Khiếu Thiên là một nhân tài. Trong bang của chúng ta, hẩn là người hiểu rõ Đại Giang bang nhất. Cứ cố gắng thuyết phục hẩn. Ta có thể để cho hẩn nghỉ ngơi một thời gian dài, đợi hẩn tự mình hiểu rõ tình thế, rồi quyết định lại là nên đi hay ở."

Hác Trường Hanh gật đầu đáp: "Đó là một cách dàn xếp ổn thỏa. Nếu bang chủ có thể cho phép hẩn quay về bất cứ lúc nào, hẩn sẽ cảm kích bang chủ vô cùng."

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: "Lưu Dụ đã trở thành kẻ làm ta và Hoàn Huyền đau đầu nhất. Lý do làm Khiếu Thiên nửa đường bỏ cuộc, chính là bị câu chuyện hoang đường giả dối "Lưu Dụ nhất tiễn trầm Ẩn Long, chính thị hỏa thạch thiên hàng thời" của Hoang nhân làm cho bối rối."

Nói đến đây, trong lòng không khỏi nghĩ đến Nhậm Thanh Thị. Thị nói muốn giết chết Lưu Dụ để chứng minh hẩn không phải là chân mệnh thiên tử, rốt cuộc thành bại thế nào? Lão thực sự muốn biết.

Hác Trường Hanh dùng tay ra dấu chém.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Không cần bàn đến chuyện Lưu Dụ nữa, hy vọng có thể ai đó sẽ giải quyết hẩn, không cần chúng ta phải xuất thủ. Tiểu Thanh Nhã của ta đang nổi giận à?"

Lần này đến phiên Hác Trường Hanh đau đầu, cười khổ: "Muội ấy biến thành cô độc, chỉ thích một mình bơi thuyền trên hồ. Thuộc hạ thật sự lo muội ấy mắc phải bệnh tương tư."

Nhiếp Thiên Hoàn nói một cách thoải mái lạ thường: "Nó thích nhất nhiệt náo, mà "non sông dễ đổi, bản tính khó dời". Chỉ cần người an bài một vài thứ kích thích lời cuốn, làm nó được giải tỏa, vui vẻ trở lại, khẳng định nó có thể quên được tên xú tiểu tử kia."

Hác Trường Hanh nói một cách chán nản: "Mười tám đường võ nghệ thuộc hạ đã đem ra sử dụng hết, nhưng không lấy được của muội ấy một nụ cười."

Nhiếp Thiên Hoàn cười nói: "Tiểu Thanh Nhã của chúng ta đã bắt đầu biết rung động với người khác giới. Người không hiểu sở thích của nó, cấp thuốc sai bệnh, đương nhiên là phí công vô ích."

Hác Trường Hanh thở dài: "Vùng phụ cận này có đầy kẻ trẻ tuổi anh tuấn xứng đáng để mắt đến. Thuộc hạ đã tạo cơ hội cho đại tiểu thư nhìn qua nhưng muội ấy không thèm liếc lấy một cái. Trong mấy gã trẻ tuổi ấy, tùy tiện lấy ra một tên, không ai không phải là người tình trong mộng của nữ nhân cả. Nhưng trong mắt tiểu thư chỉ là gã Giáp, tên Ất, toàn một lũ gây khó chịu mà thôi. Bang chủ, người nói xem có đáng tức hay không?"

Nhiếp Thiên Hoàn thoáng nhìn hẩn nói: "Người dường như hoàn toàn không có biện pháp."

Hác Trường Hanh trầm kinh hãi, liền nói: "Thuộc hạ vẫn đang nghĩ cách."

Lại thở dài: "Thuộc hạ biết vấn đề ở chỗ nào rồi. Bọn tiểu tử thủ hạ tuyển chọn đến gặp muội ấy, so với loại ham mê tửu sắc, miệng lưỡi ngon ngọt như Cao Ngạn, đúng là khác biệt rất nhiều. Bọn họ đều là những người mà chúng ta có thể nhận làm chồng cho Thanh Nhã, là nam nhân đường đường chính chính. Nhưng việc câu dẫn gái trẻ, bọn họ thế nào cũng không phải là đối thủ của tên tiểu tử họ Cao quen lặn lội trong chốn hoa nguyệt."

Nhiếp Thiên Hoàn bật cười lớn: "Đúng! Đúng! Chúng ta phải làm thế nào để tìm được một hoa hoa công tử chuyên câu dẫn đến so thủ đoạn với tên Cao tiểu tử. Nhưng cũng không được, như vậy thì thành công trước đón hỏ, công sau tiễn sói mất."

Hác Trường Hanh đáp: "Có thể qua một thời gian, Thanh Nhã sẽ hồi phục bình thường. Nói cho cùng, muội

ấy vẫn nghe lời bang chủ nhất, sẽ không để bang chủ phải phiền lòng đâu."

Nhiếp Thiên Hoàn hít một hơi dài, thư thả nói: "Kẻ gây ra chuyện phải tự mình giải quyết. Chuyện như vậy giữa nam và nữ phải đối phó như chữa cháy rừng, phải dập tắt khi mới vừa nhen nhóm. Còn nếu để cho thế lửa lan xa, tắt thành tai họa."

Hác Trường Hanh cuối cùng cũng nhận ra thần thái như nắm rõ mọi việc của Nhiếp Thiên Hoàn, ngạc nhiên nói: "Bang chủ đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn lấy trong túi ra một quyển trục ¹, đưa cho Hác Trường Hanh nói: "Hoang nhân nhất định đang rất phát hoảng, mới nghĩ ra đại kế phát tài lỗ bịch như vậy. Chúng muốn cùng các bang hội địa phương cùng nhau đón đoàn tham quan đến Biên Hoang. Khách do các bang hội mời, chỉ cần gửi khách đến Thọ Dương, Biên Hoang tập sẽ phái thuyền đến đón. An toàn của đoàn tham quan do Hoang nhân bảo chứng. Quyển trục đó liệt kê các hạng mục có thể tham quan, cái gì mà Thiên Huyết, Phượng Hoàng hồ, Cổ Chung lâu. Còn có các mục đại loại như Thuyết Thư quán, thanh lâu và đồ trường thì thực sự thiếu gì mà lũ Hoang nhân tưởng sẽ thành công sao."

Hác Trường Hanh tiếp lấy quyển trục, cầm trong tay, hỏi: "Quyển trục này từ đâu mà có?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Là Hoàn Huyền đưa cho ta, vốn chỉ là cho ta nhìn qua. Ta vừa nhìn thấy lập tức như bỏ được gánh nặng, toàn thân nhẹ nhàng, thư thái, liền nói với Hoàn Huyền là muốn có nó. Ha ha! Hoàn Huyền chỉ còn cách tìm người sao lại một bản khác để dành."

Hác Trường Hanh không hiểu hỏi: "Thọ Dương là địa phương của Bắc Phủ binh. Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi làm sao để cho Hoang nhân phóng túng như vậy?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Tình thế hiện thời rất cổ quái. Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử đều không dám đắc tội với Hoang nhân, sợ bọn chúng đứng về phía chúng ta, cũng muốn cùng bọn chúng làm mậu dịch. Cho nên đối với việc không ảnh hưởng gì lắm này, bọn chúng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi."

Hác Trường Hanh hỏi: "Hoàn Huyền có thái độ như thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Hắn sẽ giả vờ như không biết chút gì."

Hác Trường Hanh thất thanh: "Không biết chút gì?"

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười đáp: "Bất cứ ai muốn tham gia vào đoàn tham quan đó, chỉ cần trả tiền là được. Giả sử chúng ta muốn giết Cao tiểu tử, không tiện lợi hay sao?"

Hác Trường Hanh đột nhiên nói: "Không trách gì bang chủ có cảm giác như trút được gánh nặng. Tuy nhiên, Biên Hoang tập luôn tự do mở cửa, không từ chối một ai, không có đoàn tham quan thì cũng giống thế thôi."

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ nói: "Người sao không mở quyển trục ra xem. Chỉ cần xem hạng mục Thuyết Thư quán, sẽ tự mình bạch tại sao ta hân hoan thế này."

Hác Trường Hanh cảm thấy tò mò, mở quyển rồi đọc chăm chú, chần động nói: "Hào tiểu tử, dám đem chuyện tình cảm của Thanh Nhã ra bán lấy tiền."

Nhiếp Thiên Hoàn ngẩng đầu nhìn trời cười nói: "Đây là hậu quả của kẻ không biết đánh giá người khác. May mắn là Cao tiểu tử lóa mắt vì tiền, trong phút chốc lộ đuôi hồ ly, làm chúng ta tiết kiệm không ít công phu."

Hác Trường Hanh nhảy dựng lên nói: "Thuộc hạ lập tức đi tìm Thanh Nhã đến, để muội ấy nhìn rõ bộ mặt thật ghê tởm của Cao tiểu tử."

Nhiếp Thiên Hoàn la lên: "Đợi đã!"

Hác Trường Hanh hỏi: "Không phải càng nhanh để tiểu muội biết con người Cao tiểu tử như thế nào càng tốt sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng: "Nếu Thanh Nhã muốn tự mình đến Biên Hoang tập tìm Cao tiểu tử tính sổ, chúng ta nên để nó đi hay ngăn cản nó? Nếu nó nhất định muốn đi một mình, chúng ta có thể nhốt nó lại được sao?"

Hác Trường Hanh chán nản ngồi xuống, gật đầu nói: "Thật làm người ta tiến thoái lưỡng nan. Bất quá gọi là "hảo sự bất xuất môn, phôi sự truyện thiên lý" ². Việc này trước sau gì cũng sẽ đến tai Thanh Nhã."

"Phách!"

Nhiếp Thiên Hoàn một chưởng vỗ lên mặt bàn gỗ, dấu chưởng liền hiện lên rõ ràng. Hai mắt của vị bá chủ hắc đạo uy chấn Nam phương ấy hiện lên tia sáng khiến người ta phải run sợ, hung dữ nói: "Dưới cái đề "Tiểu Bạch Nhạn chi luyến" ³, có một chương cái gì mà "Cộng Độ Xuân Tiêu" ⁴, cuối cùng là có ý gì đây? Sự thanh bạch của Thanh Nhã có phải là đã bị hủy trong tay Cao tiểu tử? Ta rửa mười tám đời tổ tông nhà thằng Cao Ngạn. Chỉ với chương đó, ta càng muốn phanh thây xé xác nó."

Hác Trường Hanh đồng tình: "Khẳng định là Cao tiểu tử phóng đại. Thanh Nhã quyết không phải loại người tùy tiện như vậy."

Nhiếp Thiên Hoàn hung dữ thét: "Ta cũng không tin Thanh Nhã không biết cách giữ mình như vậy. Thật là sỉ nhục! Hắn dám bôi nhọ danh tiết của Thanh Nhã."

Hác Trường Hanh nói: "Cao Ngạn chẳng là cái gì. Việc này cứ giao cho thuộc hạ, đảm bảo những ngày hắn còn sống sẽ không còn nhiều."

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: "Chỉ hận ta đã có đồ ước, nếu không ta có thể tự tay vặn cổ Cao Ngạn. Việc này ta sẽ nhờ Hoàn Huyền xuất thủ. Hắn sẽ thu xếp thỏa đáng cho chúng ta."

Lại nói: "Về chuyện Thanh Nhã sẽ do ta phụ trách. Ta có thể làm cho nó trong một thời gian không nhận được bất cứ một thông tin gì từ giang hồ. Đợi sau khi Cao tiểu tử hồn du địa phủ, nó biết cũng không sao."

Hác Trường Hanh gật đầu nói: "Là nhờ bang chủ suy nghĩ chu đáo."

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: "Về chuyện phát sinh giữa Thanh Nhã và Cao Ngạn, ta không muốn biết. Người nếu biết cũng không cần báo với ta. Hiện tại, điều ta muốn nghe nhất là tin về cái chết của Cao Ngạn."

Hác Trường Hanh luôn miệng vâng dạ. Đồng thời cảm thụ sâu sắc tình cảm và sự dung túng của Nhiếp Thiên Hoàn dành cho Doãn Thanh Nhã.

"Trĩ triều phi" rẽ sóng tiến lên trong buổi bình minh. Bên trái là đất liền tràn ngập cảnh xuân, sóng yên bể lặng. Bề ngoài tuyệt không nhận ra cư dân vùng duyên hải vừa chịu thảm trạng bị tàn phá bởi bọn cướp biển hung tàn.

Lưu Dụ đứng trên mũi thuyền đón gió, tâm trí rong ruổi theo cuộc chiến ở phương Bắc.

Hai trường chiến tranh mang tính quyết định đang tiến triển một cách rộn rịp, đều có mối liên quan trực tiếp tới quốc gia hùng mạnh nhất phương Bắc ngày trước, Yên quốc. Một bên là cuộc chiến Mộ Dung Thủy dẫn dụ Mộ Dung Vĩnh ra khỏi Trường An, quyết định ai sẽ là người có tư cách trở thành lãnh tụ của Mộ Dung Tiên Ti tộc. Còn một bên là cuộc chiến thảo phạt Thác Bạt Khuê của Mộ Dung Bảo. Kết quả trận chiến không những ảnh hưởng đến sự sinh tử tồn vong của Thác Bạt tộc, mà còn ảnh hưởng đến sự thịnh suy của Biên Hoang tập.

Lão Thủ đến bên Lưu Dụ nói: "Hắn tỉnh lại rồi!"

Lưu Dụ liếc thấy thần sắc Lão Thủ không được hài lòng, nghi ngờ hỏi: "Hắn đắc tội với lão?"

Lão Thủ hờ hững đáp: "Hắn muốn gặp Lưu gia."

Lưu Dụ thốt: "Rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào? Hắn không biết bọn ta là ân nhân cứu mạng của hắn

ư?"

Lão Thủ tức giận nói: "Hắn tuy không chịu nói tên ra, nhưng ta nghe hắn lẩm bẩm một số câu. Xem cái bộ dạng tự cho mình cao quý của hắn, thì biết hắn là tiểu tử xuất thân trong cao môn đại tộc. Con bà hắn! Sớm biết thế này đã để hắn chết chìm rồi."

Lưu Dụ bật cười to: "Đợi ta làm rõ thân phận của hắn xong, rồi mới vứt hắn xuống biển được không?"

Lão Thủ nhin không được bật cười, gật đầu nói: "Ta thật muốn xem bộ dạng đáng thương của hắn khi bị ném xuống nước. Cái bọn con em nhà thế tộc ấy, thật làm người ta khó mà hiểu nổi. Vừa mới nghe thấy ta không phải là người chủ sự, liền lập tức mất hứng thú nói chuyện với ta, cứ như sợ ta làm ô nhục huyết thống cao quý của hắn ấy."

Lưu Dụ vỗ vỗ vai Lão Thủ, tiến về phía khoang thuyền, trong lòng dấy lên nhiều xúc cảm.

Trên thực tế từ cuối đời Đông Hán, thế tộc nổi lên. Xã hội phân chia thành hai giai cấp, cao môn và hàn môn. Giữa hai giai cấp ấy có một hố ngăn cách không thể vượt qua. Hiềm khích giữa hai bên ngày càng sâu, không giao thiệp và không trao đổi.

Thế tộc hình thành nên một tập đoàn vì lợi ích, chiếm những tài nguyên quan trọng nhất của quốc gia, xem hàn môn như nô bộc có thể chà đạp tùy ý. Hàn môn bị áp bức và bóc lột, oán khí ngày càng tăng. Chỉ có trên chiến trường, hàn sĩ mới có cơ hội thăng tiến bằng quân công. Lưu Lao Chi là một ví dụ tốt. Nhưng nếu không có Tạ Huyền kiên trì tài bồi, Lưu Lao Chi cũng không thể có ngày hôm nay. Bản thân gã cũng như vậy, nếu không, sợ không có tư cách nói chuyện với người của cao môn nữa đâu.

Gã không kìm được lại nhớ tới Vương Đạm Chân.

Ài! Gã đã cố hết sức không nghĩ tới nàng, nhưng tư tưởng như con ngựa hoang lòng lộn không chịu khống chế, thường xuyên xâm nhập vào vùng mà gã không muốn đặt chân vào.

Gã đẩy cửa bước vào phòng.

Kẻ đó đang ngồi trùm chăn, trên mặt có một chút huyết sắc biểu hiện sự hồi phục, thần tình hoang mang và cô độc. Hắn vừa mới thoát chết, có bộ dạng ấy cũng phải. Xem niên kỉ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, mái tóc đen dày. Hắn có dáng vẻ ngạo mạn mà cao quý của cao môn thế tộc. Ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ tự tin, tịnh không vì chịu đả kích mà biểu lộ sự bất an trong lòng. Đó là một công tử thế gia rất dễ nhìn.

Nửa thân trên người hắn không mặc áo. Vết thương nơi xương sườn được đắp thảo dược, mùi thảo dược nồng nặc lan đi.

Lưu Dụ nhìn hắn, hắn cũng đang đánh giá gã, nhưng cũng nhú mày như tỏ vẻ kỳ lạ sao Lưu Dụ không gõ cửa, chưa được mời đã bước vào.

Lưu Dụ đến trước giường, cúi đầu nhìn hắn, mỉm cười: "Bằng hữu khi thấy ta tới, trên mặt hiện thần sắc không bằng lòng, đột nhiên lại hiện thần sắc kinh ngạc, thật sự là có chuyện gì đây? Chúng ta chưa từng gặp nhau phải không?"

Thần sắc kinh ngạc của kẻ đó càng rõ nét, hiển nhiên là không ngờ được Lưu Dụ lại nói chuyện trực tiếp như vậy, mỉm cười gật đầu: "Huynh đài có khả năng quan sát rất tốt, đương nhiên không phải là kẻ bình phàm, dám hỏi cao tính là gì?"

Lưu Dụ kéo ghế đến cạnh giường, thoải mái ngồi xuống nói: "Người có biết là đã mạo phạm đến huynh đệ của ta. Nếu không phải huynh ấy phát hiện ra người trôi nổi bồng bình trên mặt nước, người đã sớm thành oan hồn nơi đáy biển rồi."

Kẻ đó hiện xuất thần sắc bối rối, ho khan một tiếng, nói: "Ta sẽ cẩn thận. Bởi vì trước khi chưa biết rõ các người là ai, ta quả không dám nói thật. Chao ôi! Tại khu vực duyên hải này, thật khó mà nhìn ra được ai là ác tặc, ai là lương dân."

Lưu Dụ trong lòng chột động, không đưa bốn hấn nữa, nói: "Bản nhân Lưu Dụ, tôn tính đại danh của bằng hữu?"

Kẻ đó tỏ thần sắc chần động, buột miệng: "Nguyên lai là huynh, không trách gì khi huynh đi ngang qua ta, có tư thế "long hành hổ bộ" ⁵. Đường như tin đồn tịnh không hề có chút nào phóng đại."

Lưu Dụ đây là lần đầu tiên được người khác tán thưởng tư thế đi, bối rối: "Bằng hữu..."

Kẻ đó nói: "Gia phụ là Vương Tuấn, tiểu đệ Vương Hoàng, đã từng gặp qua Lưu huynh. Đại ân này không lời cảm tạ nào có thể nói hết. Lần này được Lưu huynh và các huynh đệ của huynh xuất thủ tương cứu, Vương Hoàng đệ sẽ mãi nhớ không quên."

Lưu Dụ trong lòng chần động, trong mơ cũng không tưởng được có thể trong tình huống này gặp gỡ con của Vương Tuấn.

Trong các cao môn thế gia tại Kiến Khang, luận về danh vọng, ngoại trừ Tạ An phải kể đến lão. Mà lão cũng là người ủng hộ Tạ An, bối phận tương đồng với Tạ Huyền, có địa vị cao quý. Ngay cả Tư Mã Đạo Tử không bằng lòng với lão, nhưng vì Vương Tuấn bản thân không chỉ là cao môn ở Kiến Khang, mà còn là cháu của khai quốc công thần Vương Đạo, cho nên ngoài mặt Tư Mã Đạo Tử vẫn phải đối với lão khách khách khí.

Lưu Dụ đánh giá lại Vương Hoàng, trong lòng thầm nghĩ, nếu như không phải dưới tình huống đặc biệt này, việc cùng ngồi nói chuyện với cháu của Vương Đạo, căn bản là không thể xảy ra.

Vương Hoàng đối với sự kinh ngạc của hấn khá hài lòng, vui vẻ nói: "Lưu huynh hiện tại là người được bàn luận nhiều nhất ở Kiến Khang. Cuối cùng chuyện "Nhất tiễn trầm Ân Long" có phải là chuyện thật hay không?"

Lưu Dụ thầm nghĩ đó cũng là chuyện ta không muốn luận đàm nhất, bèn lái sang chủ đề khác: "Rất nhanh sẽ đến Diêm Thành. Sau khi đến Diêm Thành, chúng ta có thể uống rượu nói chuyện. Bây giờ ta cần biết rõ làm thế nào mà Vương huynh đệ bị thương rơi xuống biển?"

Trên khuôn mặt của Vương Hoàng lập tức như có màn sương bao phủ, cười khổ đáp: "Lưu huynh đến đây có phải là phụng mệnh trừ tặc không? Để ta nói huynh nghe! Bất luận là ai cử huynh đến đây, đều là muốn giết hại huynh."

Lưu Dụ cũng đại khái nghĩ ra, lạnh lùng nói: "Nếu quả Lưu Dụ ta dễ bị người ta hại chết như vậy, thì đã sớm chết hơn mười lần rồi, còn đâu ngồi đây nói chuyện với Vương huynh như vậy?"

Vương Hoàng động dung nói: "Đúng rồi! Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi trăm mưu ngàn kế đặt huynh vào tử địa, nhưng huynh vẫn sống tốt hơn bao nhiêu kẻ."

Lưu Dụ thấy dấu chí của hấn tăng, mỉm cười hỏi: "Có thể nghe cổ sự của huynh không?"

¹ Quyển trục: Cuộn giấy hoặc da, người xưa hay dùng để viết lên, như chiếu chỉ, bản đồ...

² Hào sự bất xuất môn, phôi sự truyện thiên lý: Việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu truyền xa ngàn dặm.

³ Tiểu Bạch Nhạn chi luyến: Tình yêu của tiểu Bạch Nhạn.

⁴ Cộng độ xuân tiêu: Đêm xuân bên nhau.

⁵ Long hành hổ bộ: Rong bay hổ chạy. Ý là tư thế quân vương.

Hồi 24

Quan Quang Thủ Pháo

Cao Ngạn đi vào quán "Bánh bao lão Vương". Bàn Nghĩa đang lơ đãng lặng lẽ ăn điểm tâm.

Quán bánh bao này cho đến hôm nay, do thiếu nguyên vật liệu, vẫn chưa thể mở cửa buôn bán lại. Quán chỉ chiêu đãi khách quen có giao tình sâu sắc, ngược lại đã biến thành nơi giải quyết công việc của Cao Ngạn.

Cao Ngạn ngồi xuống bên cạnh Bàn Nghĩa, cười nói: "Lão béo lại có tâm sự sao? Đời người là cần phải tích cực đối mặt. Ta không muốn chưa sáng ra đã thấy cái bộ dạng đau buồn, giống như hoài niệm phong quang ngày trước của người."

Bàn Nghĩa gắt gỏng: "Ta tối qua ngủ không ngon đấy! Trên mặt ta nên lộ ra biểu tình gì đây? Phải hỏi người và được người đồng ý mới làm sao? Con bà người, trước tiên hãy quan cho tốt việc của người đi!"

Cao Ngạn mỉm cười nói: "Không cần nói dối. Tối qua người bí bí mật mật đến quảng trường, tới bên ngoài gian hàng bói toán Thần Côn. Người cho là ta không biết sao? Lúc đó, ta ở phía trước, người xếp hàng phía cuối. Con bà nói Tên Thần Côn ấy rõ ràng là phường lừa đảo bắt cơm, ngàn vạn lần đừng tin hấn. Nếu quả hấn tối nay lại dám đến treo biển ra, ta sẽ đi đập vỡ chiêu bài của hấn, con bà hấn! Ta trúng câu chiêm tinh hôn nhân cái gì mà 'Uyên ương hoan hợp kinh phong vũ' ¹. Điều này nghĩa là sao? Tình yêu của ta và tiểu Bạch Nhạn là được ông trời xe duyên, vậy mưa gió từ đâu ra? Hừ! Người bói trúng câu gì? Nói ra cho tổ sư này biết chút."

Bàn Nghĩa cười khẩy: "Người không phải nói hấn là lừa đảo sao? Có chuyện gì thì nói đi."

Cao Ngạn cười cầu tài: "Ta chỉ là không thích ba chữ 'kinh phong vũ', chứ 'uyên ương hoan hợp' vẫn tốt. Lý do ta nói hấn không đúng là vì lão tử chưa cùng tiểu Bạch Nhạn hoan hợp bao giờ."

Lại nói: "Đi mà! Cho ta xem xem người bói được quẻ nào. Yển Phi không có ở đây, người duy nhất quan tâm đến hạnh phúc cả đời người chính là ta."

Bàn Nghĩa đáp: "Cút con mẹ người đi! Người quan tâm đến ta? Chuyện của ta khỏi cần người quản, càng không cần người lý đến."

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Sao người lại nóng nảy như vậy? Ta đắc tội với người ở đâu à?"

Bàn Nghĩa nghiêm mặt trầm mặc một lúc, rồi không vui nói: "Người làm chuyện quá đáng gì thì người là người rõ nhất. Sao người có thể đem chuyện với tiểu Bạch Nhạn đến mua vui cho mọi người ở Thuyết Thư quán. Người một điểm cũng không tôn trọng tiểu Bạch Nhạn, càng không tôn trọng bản thân mình."

Cao Ngạn rung mình một cái, run giọng: "Lần này hồngбет rồi! Cả người cũng như người ngoài đều cảm thấy phần nộ. Tiểu Bạch Nhạn khẳng định sẽ băm vằm ta. Lần này bị lão Trác hại chết rồi!"

Bàn Nghĩa nghi ngờ hỏi lại: "Chuyện gì liên quan đến lão Trác điên?"

Cao Ngạn lập tức kể hết sự tình cụ thể, chán nản nói: "Lần này đúng là tên đã rời cung, bát nước đổ đi không hốt lại được. Thiếp đã phát rồi, muốn hối cũng không kịp."

Bàn Nghĩa tỏ ra thông cảm, thư thái nói: "Người tính đi! Chỉ cần người không theo lời dẫn dụ của lão Trác điên nữa, thì chết không chịu đến Thuyết Thư quán nói nửa lời, thì cũng có thể tránh được cái họa đang đến."

Cao Ngạn thấy nhẹ lòng thốt: "Hay lắm! Rốt cuộc người bốc trúng quẻ gì?"

Bàn Nghĩa thờ dài nói: ""Nguyệt chiếu thâm lâm nguyệt túc lí. Uyên ương phân tán kỷ đa thời. Mãn đường âu lộ phân phân lập. Nhất đoá hồng liên trường bích trì" ². Người có biết đó là quẻ gì không?"

Cao Ngạn gãi đầu đáp: "Thật khiến người ta khó lý giải. Câu cuối nếu đổi thành "Lưỡng đoá hồng sen trường bích trì" thì càng đại cát đại lợi rồi."

Diêu Mãnh lúc này đến tìm Cao Ngạn, thần tình hưng phấn, từ cửa đã hét lớn tiến vào: "Thành công rồi! Có đoàn tham quan rồi!"

Bàn Nghĩa đứng dậy vỗ vỗ vai Cao Ngạn nói: "Sau khi người nói đến quẻ ấy, ta thế nào cũng ngủ ngon. Ta đang vội phải đi chút!"

Gã đứng vào Diêu Mãnh đang đi tới rồi bỏ đi.

Diêu Mãnh dường như không nhìn đến Bàng Nghĩ, cũng chẳng hỏi han gì ngồi xuống đối diện với Cao Ngạn rồi nói: "Đoàn tham quan thứ nhất đã định mười ngày sau lên thuyền từ Thọ Dương. Đó là phát pháo đầu tiên trong đại kế phát tài bằng tham quan của bọn ta, cần phải làm cho tiếng lành đồn xa, kiến lập danh tiếng tốt."

Cao Ngạn hướng về phía vị phó thủ Diêu Mãnh ấy, lập tức thần khí nổi lên, nói: "Sao ngươi lại biết việc này trước cả ta? Rốt cuộc ai mới là lão đại đây?"

Diêu Mãnh ngậy người, không kìm được cười ha hả: "Lão đại đương nhiên là ngươi, ta tối đa cũng chỉ là lão nhị. Ài! Cái mặt đỏ của tiểu tử ngươi còn tẻ hơn về mặt của tên cầu quan ở Kiến Khang. Lão đại chỉ cần ngồi nghe báo cáo tình hình, còn bọn ba tìm kiếm tin tức đương nhiên là do lão nhị phụ trách. Con bà nó! Có cần phải ra oai thế không?"

Cao Ngạn cười thoải mái: "Cái này gọi là sinh uy phong. Ha ha! Con bà nó! Tiểu tử ngươi ấy, ý việc trở thành thành viên của Chung lâu hội nghị, vênh mặt lên trời, ta không trừ bớt nhục khí của ngươi thì còn ra thể thống gì. Hắc! Đoàn tham quan của phát pháo thứ nhất có bao nhiêu người? Là tài chủ đến từ phương nào?"

Diêu Mãnh đáp: "Đoàn này có ít nhất hơn bốn mươi người. Đến lúc này số người chỉ có tăng chứ không giảm, chủ yếu đến từ hai nơi, Kiến Khang và Thọ Dương. Khách đến từ Kiến Khang chiếm đại đa số."

Cao Ngạn hỏi: "Ta thấy ngươi suy tính về hành trình, đã nghĩ ra chưa?"

Diêu Mãnh đáp: "Đầu tiên hãy nói đến thuyền tham quan của chúng ta. Đó là một trong những chiếc do Tư Mã Đạo Tử gửi đến. Sau khi sửa sang đã trở nên dàng hoàng lộng lẫy, thiết bị xa hoa, lại mang đầy sắc thái của Biên Hoang tập. Tốt nhất là ngươi có thể thuyết phục lão Bàng, đem một đoàn đầu bếp lên tàu lúc đó. Như vậy thì càng hoàn mỹ vô khuyết!"

Cao Ngạn vươn người nói: "Ngươi tính cũng không tồi! Lão Bàng luôn rộng rãi với ta, làm sao lão không nghe ta được."

Lại hỏi: "Hành trình thì sao?"

Diêu Mãnh đáp: "Toàn bộ hành trình tổng cộng là mười tám ngày. Thành viên trong đoàn nếu mê chơi đến quên đường về, muốn lưu lại thêm mười ngày, nửa tháng, chúng ta sẽ có bố trí riêng. Đương nhiên là phải thu thêm tiền rồi. Người tham gia vào đoàn khẳng định là đều có túi tiền to. Đoàn sẽ do thiên hạ đệ nhất thuyết thư, cao thủ của chúng ta - Trác danh sĩ tự thân dẫn đầu, thuyết minh trong suốt quá trình. Sau khi thuyền rời Thọ Dương, đầu tiên sẽ đến Phượng Hoàng hồ tham quan cứ địa tự nghĩa phản công lần thứ hai của Hoang nhân bọn ta. Sau đó dong thuyền đến Biên Hoang tập. Chỗ ở được an bài rất tráng lệ. Trong mười hai ngày lưu lại Biên Hoang tập, cứ hai ngày một lần lại đổi lữ quán, ở khắp bốn con phố lớn Đông Nam Tây Bắc."

Cao Ngạn động dung nói: "Quả nhiên có điểm đáng khen đấy."

Diêu Mãnh hỏi: "Phương án do lão Trác điên nghĩ ra có thể sai sót ở đâu không?"

Cao Ngạn hỏi lại: "Về mặt an toàn thì thế nào?"

Diêu Mãnh đáp: "Phương diện an toàn lại càng không phải là vấn đề. Hai lộ trình đi và về đều có Song Đầu chiến thuyền hộ tống. Việc bảo an cho thuyền tham quan thì do Chiến gia xuất lĩnh cao thủ phụ trách. Đảm bảo không có gì phải lo. Trong hội nghị ngày hôm qua, khi đặc biệt thảo luận về chuyện này, bọn ta đều nghĩ cần phải tăng cường bảo vệ cho ngươi."

Cao Ngạn biến sắc hỏi: "Tại sao lại đặc biệt đề cập đến lão tử?"

Diêu Mãnh không nhịn được bật cười: "Vì bọn ta sợ tiểu Bạch Nhạn dịch dung cải trang đến mưu sát vị hôn phu tương lai."

Cao Ngạn tức giận chửi: "Cút con mẹ ngươi đi! Dám đùa với ta, muốn Biên Hoang tập loạn hả!"

Diêu Mãnh cười nói: "Đúng là có bàn luận về ngươi, nhưng không có chút gì liên quan đến an nguy của ngươi cả. Mà là bọn ta muốn ngươi bớt nghĩ đến tiểu Bạch Nhạn, muốn ngươi lo nghĩ làm sao mở rộng mạng lưới tình báo của chúng ta. Lại sợ nếu đưa tiền cho ngươi, Cao tiểu tử ngươi sẽ biển thủ ném vào rượu chè, gái gú hết."

Cao Ngạn không vui thốt: "Ta là loại người như vậy sao?"

Diêu Mãnh đáp: "Được rồi! Được rồi! Ta chỉ nói đùa thôi mà! Đoàn tham quan đầu tiên này, lão ca ngươi cần phải tham gia toàn bộ hành trình, tiện xem xem có chỗ nào cần phải cải thiện không. Đó là quyết định của hội nghị, ngươi không thể thoái thác. Do muốn ngươi nhận hạ nên phái ta tới phụ trách. Ta hầu như sẽ ở bên cạnh ngươi. Rõ chưa?"

Cao Ngạn biết là không có cách nào từ chối, chỉ còn biết nhận lời.

Diêu Mãnh lại nói: "Điều cần nói ta đã nói hết. Đại tiểu thư có chuyện muốn tìm người, bảo ngươi lập tức đến gặp nàng."

Cao Ngạn chán nản đứng dậy than: "Thà như ngày trước, tự do tự tại, chứ bây giờ thân bất do kỷ ³, muốn ngồi một chút cũng không được nữa."

Hắn thở ngắn than dài bỏ đi.

Tại Diêm Thành.

Lưu Dụ và Lão Thủ kê vai đứng trên đài quan sát, tâm tình đều có chút khản trương.

Bọn họ khi biết rõ sự tình Vương Hoảng thụ thương rơi xuống biển, tâm tình càng khó yên.

Vương Hoảng và đường huynh Vương Thức cùng nhau đến đây trừ giặc. Y làm phó tướng cho Vương Thức. Tư Mã Đạo Tử phái bọn họ đi, nhìn bề ngoài thì giống như trọng dụng họ, nhưng sự thật là lão muốn dă kích phái vẫn ủng hộ chính sách "Trấn chi dĩ tĩnh" của Tạ An do Vương Tuấn cầm đầu.

Thật ra, Lưu Lao Chi hại chết Vương Cung đã làm yếu đi thực lực của phái này rất nhiều. Mà Vương Thức và Vương Hoảng đều là những nhân tố hứa hẹn, thông thạo binh pháp võ công. Những người như vậy còn lại rất ít trong phái. Chỉ cần mượn tay Tiêu Liệt Vũ trừ khử hai người, thì phái này lại càng không đủ lực để phản kháng.

Ngày đầu mới đến Diêm Thành, Vương Thức hùng tâm ngời ngời. Y tin lắm vào thông tin tình báo giả, đem toàn quân đến quần đảo nhỏ trên biển gọi là "Ngũ Tinh Tự" với ý đồ thu thập Tiêu Liệt Vũ, không ngờ lại rơi thẳng vào bẫy của địch nhân.

Vương Thức bị chính tay Tiêu Liệt Vũ giết chết. Vương Hoảng một mình chạy trốn lên thuyền, quay lại Diêm Thành.

Vương Hoảng tự biết không đấu lại Tiêu Liệt Vũ, đâm ra nản chí. Tuy biết rõ nếu quay về Kiến Khang sẽ bị Tư Mã Đạo Tử giáng tội không tha, nhưng vẫn thấy tốt hơn là bỏ xác nơi đất khách quê người. Lại thêm binh sĩ nhụt chí, không hề có ý muốn lưu lại, liền thừa đêm tối dong thuyền bỏ trốn. Ai biết được Tiêu Liệt Vũ hoàn toàn nắm được hành tung của y, nửa đường chặn đánh. Vương Hoảng đối đầu với Tiêu Liệt Vũ, qua mấy chiêu đã bị hấn đánh rơi xuống biển. Nếu không gặp được Lưu Dụ thì mạng y sớm đã ô hô ai tai.

Tiêu Liệt Vũ bạo ngược làm người ta phải sợ hãi.

Lưu Dụ thân kinh bách chiến, nhìn tận các mặt nông sâu, đương nhiên không dễ dàng bị hấn đánh lừa, nhưng vẫn không thể không thêm bội phục hắn. Kẻ này tịnh không phải là một tên hữu dũng vô mưu bình thường. Băng cướp biển của hắn được tổ chức nghiêm mật như một tập đoàn quân sự. Mà Tiêu Liệt Vũ khẳng định là kẻ tinh thông binh pháp, giỏi dụng kế, tin tức tình báo chuẩn xác phi thường.

Điều Lưu Dụ lo sợ nhất lúc này là trận cước chưa ổn định có thể bị hấn tập kích. Gã không chỉ phải chiếu cố cho cái mạng nhỏ của mình, mà còn phải lo cho bọn người huynh đệ Lão Thủ.

Lão Thủ chấn động kêu lên: "Cái gì đang cháy kia?"

Hơn mười đám khói mù bùng lên ở hướng Diêm Thành.

Lưu Dụ nhấn lực hơn xa lão, lạnh gáy than: "Mẹ của ta ơi! Đám cháy là từ các thuyền đậu tại bến Diêm Thành. Tiêu Liệt Vũ đến rồi!"

-
- 1 Từ kết quả quẻ của Bàn Nghĩa và Cao Ngạn có thể thấy gã Thần Côn ở đây dùng Quỷ Cốc toán mệnh - hay còn gọi là Lưỡng Đầu Kiềm toán pháp. Đó là môn toán mệnh dùng tám chữ Can Chi của Năm, Tháng, Ngày và Giờ sinh, gọi là Bát tự. Khi tính xong Bát tự, dùng 2 chữ Can của năm sinh và Can của giờ sinh làm thành một Lưỡng Đầu để đi vào lá số. Kết quả đưa ra là bài thơ Đường thất ngôn. Hai bài thơ cho thấy cả hai gã đều cầu xem hôn nhân. Quẻ của Cao Ngạn là Nhâm – Nhâm, bài đầy đủ là:

Uyên ương hoan hiệp kinh phong vũ.

Đức trọng ân thâm thủy cửu trường.

Hồng liệu bạch bình âu lộ thịnh.

Lục song chu hộ vạn gia hương.

Tác giả dùng câu đầu, ý là: Uyên ương muốn hoan hợp, vui vầy bên nhau nhưng sợ cảnh mưa gió không làm được.

Quẻ của Bàn Nghĩa là Canh - Mậu.

Nguyệt chiếu thâm lâm nguyệt túc lí.

Uyên ương phân tán kỷ đa thời.

Mãn đường âu lộ phân phân lập.

Nhất đoá hồng liên trường bích trì.

Muội duahau tạm dịch nghĩa:

Trăng chiếu rừng sâu trăng nơi đâu.

Uyên ương chia cách đã bao lần.

Cò trắng bên bờ đứng bối rối.

Một đoá sen hồng trong ao xanh.

herobk13 dựa vào ý thơ tặng Kỷ A Qua (duahau). Chỉ lấy 2 câu đầu, hai câu sau là tình cảm dành cho A Qua. Bài thơ làm vội, lộn xộn Hán-Nôm, mong độc giả thông cảm.

Trăng chiếu rừng sâu trăng nơi đâu.

Uyên ương chia cách đã bao lâu.

Sóng dâng ào ạt lòng bối rối.

Bắn khoăn lại khứ sầu cánh sầu.

Lời dịch giả: Vì thời gian eo hẹp và giới hạn của một chương truyện, chúng tôi chỉ trích vắn tắt về phép toán mệnh này. Các bạn độc giả có ý kiến xin hãy liên lạc lại. Bạn nào thành thạo về vấn đề này, xin mời giới thiệu cho tất cả mọi người cùng biết. Xin trân trọng cảm ơn!

- 3 Thân bất do kỷ: Không được làm/quyết định việc cho mình. Thành ngữ này xuất hiện lần đầu khá muộn, đó là trong Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, hồi 74.

Hồi 25

Dự Tác Cảnh Cáo

Lưu Dụ thần sắc ngưng trọng quan sát tình hình của bến thuyền Diêm Thành từ xa, đột nhiên vấy tay ra hiệu cho Lão Thủ thay đổi lộ tuyến, lái thuyền chuyển hướng ra phía biển.

Lão Thủ lập tức truyền lệnh, sau đó hỏi: "Chúng ta sẽ đi đâu vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Chúng ta đi đường vòng đến mạn Bắc của Diêm Thành, sau đó tìm một nơi kín đáo cập bờ. Tiện đường xem xem có một hoang đảo không người nào đó không quá xa bờ, thích hợp cho các người nghỉ ngơi."

Lão Thủ nhìn về phía Diêm Thành nói: "Trong thành không hề có lửa cháy, theo lý chắc không có chuyện gì."

Lưu Dụ lạnh lùng nói: "Bên trong Diêm Thành vẫn yên tĩnh vô sự. Tiêu Liệt Vũ chỉ tập kích những thuyền neo ở hai bên bờ sông, giờ chắc đã đi tận đâu tận đâu rồi. Bất quá xem cửa của Diêm Thành đóng chặt như vậy, không hề có ai dám xuất thành cứu người chữa lửa, có thể thấy quan dân trong thành đã bị dọa sợ đến vỡ mật rồi. Con mẹ nó! Cái bọn tặc tử ngang ngược hung hãn này, lúc đầu ta không nên coi thường mới phải."

Lão Thủ lặng lẽ hỏi: "Vì sao Tiêu Liệt Vũ muốn công kích thuyền bè ở khu bến thuyền?"

Lưu Dụ giận dữ đáp: "Khả năng đề thị uy là lớn hơn cả, để chứng tỏ hắn mới là người duy nhất làm chủ ở khu vực này. Nghĩ mà xem! Việc làm ăn buôn bán trên biển là sinh mệnh của các quận huyện duyên hải, nếu như bị Tiêu Liệt Vũ chặt đứt đường giao thông trên biển, sinh hoạt của dân chúng Diêm Thành sẽ như thế nào? Tiêu Liệt Vũ hắn dựa vào chuyện này để cảnh cáo các quận huyện duyên hải, kẻ nào dám đối địch với hắn ắt sẽ gặp đại họa lâm đầu. Con mẹ nó! Lần này hắn chọc tức đến Lưu Dụ ta, ta sẽ dạy cho hắn biết thế nào là lấy máu trả máu."

Đoạn gã lại dùng tay ra hiệu, Lão Thủ vội vàng truyền lệnh, chuyển hướng tiếp tục đi men theo bờ về hướng Bắc, bỏ Diêm Thành lại sau lưng.

Lão Thủ hỏi: "Chúng ta có thể làm được điều gì đây?"

Lưu Dụ đôi mắt như bốc lửa, hiển nhiên đã thực sự nổi giận trước những hành động tàn bạo của Tiêu Liệt Vũ, gã trầm giọng: "Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng ¹! Đầu tiên chúng ta cần nắm rõ tình thế đã. Nếu lúc này chúng ta cập bờ ở một chỗ nào đó vào thành, e rằng chỉ sống sót được dăm bữa. Lát nữa sau khi neo thuyền lại, một mình ta sẽ đích thân vào thành thám thính rõ ràng tình hình, cố gắng tìm cách nói chuyện với người của Đông Hải bang, xem thử có thể thuyết phục Hà Phong đứng về phía chúng ta không. Chỉ cần khiến Hà Phong hiểu ra đây là cơ hội cuối cùng quan hệ đến sự thành bại tồn vong của Đông Hải bang, không lo hắn không ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta."

Giọng Lão Thủ có vẻ tươi tỉnh hẳn lên: "Lại là Lưu gia có biện pháp. Hà hà! Chỉ cần Lưu gia tái hiện thần uy, một phát bắn chìm soái hạm "Hải Bá" của Tiêu Liệt Vũ, bảo đảm quan dân vùng ven biển sẽ hiểu rõ cứu tinh đã tới, đồng lòng quy phục."

Lưu Dụ cười khở trong lòng.

Sự thật bày ra trước mắt, ai cũng nhìn ra thế địch rất mạnh, nhưng có thể thấy Lão Thủ lại không hề có nửa điểm e sợ. Nguyên nhân chính là vì lão nghĩ rằng Lưu Dụ là chân long chuyển thế, một tên nhãi nhép Tiêu Liệt Vũ sao có thể làm khó được Lưu Dụ? Chỉ hận một nỗi Lưu Dụ trong lòng tự hiểu cái gọi là chân mệnh thiên tử, chỉ có thể xuất hiện sau khi đã vượt qua những thử thách khó khăn, một lần sơ suất không những tính mạng khó giữ mà còn làm liên lụy đến những người dốc lòng tin tưởng mình.

Lưu Dụ vỗ vỗ vai Lão Thủ, nói: "Cứ theo lời ta mà làm! Ta phải đi nói chuyện với Vương Hoảng đây."

Lão Thủ vui vẻ lĩnh mệnh.

Khi Lưu Dụ đến căn phòng nơi Vương Hoảng dưỡng thương, vị công tử thế gia đại tộc này đang trùm chăn ngồi ngây ngẩn trên giường. Thấy Lưu Dụ tiến vào, hắn gắng gượng miễn cưỡng nở nụ cười.

Lưu Dụ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế rồi nói: "Tình hình vừa rồi chắc Vương huynh đã thấy rồi."

Vương Hoảng khẽ gật đầu, rồi thở ra một hơi dài, thần tình có vẻ ngẩn ngơ tan nát. Ai cũng có thể nhìn ra hắn đã hoàn toàn không còn lòng tin vào bản thân nữa. Đột nhiên hắn liếc qua Lưu Dụ, chỉ thấy gã lộ vẻ ung dung tự tại một cách đáng ngạc nhiên.

Lưu Dụ than thầm trong lòng, ở một góc độ nào đó gã đang lừa dối mọi người, khiến từng cá nhân tin rằng gã là thiên tử trong tương lai. Cái từ "lừa dối" này có lẽ cũng có chút giá trị của nó, nhưng không thể phủ nhận rằng gã thực sự đang đánh lừa chính mình. Thật ra khi mỗi người nắm giữ địa vị chủ soái đều không tránh khỏi sử dụng trá thuật, không nhiều thì ít, không những để đánh lừa địch nhân, mà còn phải lừa dối cả những người đi theo mình.

Hiện tại Lưu Dụ hoàn toàn nhìn không ra khả năng nào có thể đánh bại Tiêu Liệt Vũ. Nhưng có thể thấy gã bắt buộc phải giả vờ biểu hiện vẻ như đã nắm rõ trong lòng bàn tay, để khích lệ sĩ khí thủ hạ. Nếu không, giả như thần tình Lưu Dụ gã cũng tỏ vẻ vô phương bí lối, tình cảnh này sẽ còn đi đến đâu? Tất cả mọi người sẽ vì giữ lại cái mạng nhỏ mà cao chạy xa bay.

Đối với Vương Hoảng, Lưu Dụ lại trông chờ ở y một điều khác.

Ảnh hưởng của Vương Hoảng trong lớp thanh niên của Kiến Khang thế tộc thực sự không nhỏ. Nếu như có thể khiến hấn vượt qua được trận chiến trong lòng bản thân, đến khi thời cơ chín muồi, có thể thông qua y nhận được sự ủng hộ của những người nhìn xa thấy rộng trong thế hệ mới của Kiến Khang thế tộc.

Cha đẻ của Vương Hoảng - Vương Tuần là nhân vật quan trọng nhất hiện nay của phái cải cách theo đường lối Tạ An. Nếu như được bản thân Vương Tuần chỉ trì, tình thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Chính trị Nam phương chính là chính trị của cao môn đại tộc. Vương Tuần là đại biểu cho lực lượng chính trị đó, nhưng chỉ bằng vũ lực thì tuyệt không thể làm được đại sự. Nếu không, Hoàn Ôn đã sớm lên ngôi Hoàng đế, nhưng liệu có nhận được sự chấp thuận và ủng hộ cao môn đại tộc không? Lúc nghe được tin về cái chết của Vương Đạm Chân, gã đã ngầm hạ quyết tâm bỏ mặc tất cả, dùng mọi thủ đoạn để lên ngôi đại thống lĩnh Bắc Phủ binh, diệt Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi để báo thù. Bây giờ là do tình thế ép buộc gã phải nhắm đến ngôi vị tối cao của Nam phương. Chỉ khi trở thành người có quyền thế nhất ở Nam phương, gã mới có thể giữ lại tính mạng bản thân và thủ hạ. Thực sự gã không còn sự lựa chọn nào khác.

Lưu Dụ nhẹ nhàng hỏi: "Người của Tiêu Liệt Vũ sao lại công kích thuyền dân neo trong bến thuyền của Diêm Thành vậy?"

Vương Hoảng đưa mắt nhìn gã một cái, lát sau nói vẻ cay đắng: "Người bình thường sao hiểu suy nghĩ của kẻ điên khùng được? Tiêu Liệt Vũ luôn luôn hành sự vô cùng bất thường, lấy giết người làm vui, căn bản không nói chuyện đạo lý."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Nếu ta nhìn hấn như Vương huynh đây, phen này chắc chắn thất bại không sai. Tiêu Liệt Vũ không những không điên, mà còn là một người rất có mưu lược, hấn chính là muốn thị uy với ta, bởi vì hấn biết được ta đã đến đây."

Vương Hoảng ngăn người ra hỏi: "Làm sao hấn biết được huynh đã đến đây?"

Lưu Dụ nói như không có chuyện gì: "Hắn đã được dịch nhân của ta tiết lộ cho biết."

Vương Hoảng nhìn gã chốc lát, vẻ như không hiểu nổi điều này, nhưng không phản bác nửa lời.

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Nhận định của ta đúng hay sai mọi người sẽ biết nhanh thôi. Nếu như ta muốn phá giặc thành công, đầu tiên phải hiểu rõ chính mình. Tiêu Liệt Vũ đối với bản thân ta không phải không hề có kỵ, chỉ vì hấn đã tìm hiểu qua về những công tích của ta, khiến hấn khó mà nghĩ rằng ta chỉ đơn thuần là một quan thái thú do triều đình phái tới. Vương huynh đừng trách ta nói thẳng, không phải là ta tự đề cao chính mình, mà một kẻ từng lăn lộn trên giang hồ một thời gian như Tiêu Liệt Vũ, càng biết rõ ta là loại đối thủ như thế nào, cũng hiểu được ta không hành sự theo phương thức của quan phủ thông thường, trái lại có tác phong gần giống Hoang nhân. Vì vậy, hấn trước là đến thị uy với ta, đốt cháy thuyền dân ở ngoài Diêm Thành. Một mặt là cảnh cáo quân dân Diêm Thành không được theo về phía ta. Mặt khác là chặt đứt giao thông đường biển để cô lập Diêm Thành."

Vương Hoảng chán nản nói: "Lưu huynh đương nhiên không phải là hạng người bình thường. Bất quá cho dù Lưu huynh thần thông quảng đại ra sao cũng không thể ứng phó nổi chiến thuật linh hoạt khi đánh, khi chạy, khi ẩn nấp của Tiêu Liệt Vũ. Huống hồ sau khi Tiêu Liệt Vũ biết rõ tình hình của Lưu huynh, Lưu huynh có muốn tránh cũng tránh không xong."

Lưu Dụ không hề vì có người phản bác mà không vui, trái lại vẫn ung dung nói: "Cho dù là một sự kiện nào, nhìn từ một góc độ khác mà quan sát, tất sẽ có một kết luận hoàn toàn khác biệt. Ta muốn thỉnh giáo Vương huynh. Huynh thử nghĩ ta thống lĩnh Bắc Phủ thủy sư nhân cường mã tráng tiến về phía Đông để dẹp giặc, so với việc hiện tại chỉ có một chiếc chiến thuyền và hơn hai chục huynh đệ ngênh chiến, tình huống nào có khả năng chém được thủ cấp của Tiêu Liệt Vũ hơn?"

Vương Hoảng đờ người ra, thần sắc vẻ như đang suy nghĩ nát óc.

Lưu Dụ quả quyết nói: "Chiến thuật mà Tiêu Liệt Vũ dùng chính là chiến thuật du kích mà Hoang nhân thông thạo nhất. Dù cho người có bao nhiêu người, hấn chỉ cần chạy ra biển là có thể tiêu dao ngoài tầm với của người. Vì vậy, chỉ có một phương pháp có thể làm hấn cần cầu, đó là lấy Lưu Dụ ta ra làm mồi, lập ra một thế trận như hấn dẫn thân vào bẫy, khi đó mới có khả năng lấy được cái mạng chó của hấn."

Vương Hoảng giật mình nhìn gã, dường như lần đầu tiên hiểu được con người Lưu Dụ nên nhìn bằng một con mắt khác, hấn gật đầu nói: "Lưu huynh thực có đởm lượng rất lớn, bất quá nếu như đao của huynh không thắng nổi "Bá Vương côn" của hấn, thì đừng hòng làm được chuyện gì."

Lưu Dụ nói: "Chỉ thắng ngọn côn trong tay hấn còn chưa đủ, ta muốn trước tiên đập tan Đại Hải minh của hấn, sau đó ép hấn vào nơi tuyệt địa, khi đó mới chém đầu hấn xuống được."

Vương Hoảng cau mày hỏi: "Nếu so với Cửu Thiệu Định Âm kiếm của Huyền soái thì Lưu huynh tự nghĩ cao thấp ra sao?"

Lưu Dụ cười khở đáp: "Bảo ta làm sao trả lời vấn đề này của người đây? Nhưng ta từng giao thủ với Vương Quốc Bảo, ta có lòng tin có thể giết được hấn trong vòng hai mươi chiêu."

Lưu Dụ quả thực đã từng giao đấu qua với Vương Quốc Bảo, lúc đó hai người chênh lệch không đáng kể. Giờ đây Lưu Dụ tự nghĩ võ công gã phải cao hơn Vương Quốc Bảo một bậc, cộng với chiến thuật mưu kế của gã, có thể ép Vương Quốc Bảo bỏ chạy thoát thân trong thế hạ phong.

Hiện tại đã nhận được miễn tử kim bài của Yến Phi, gần đây đao pháp của Lưu Dụ liên tục có lĩnh ngộ và đột phá mới, vậy gã mới mạnh dạn nói cứng như vậy. Gã tuyệt không phải cố ý khoa trương để an ủi Vương Hoảng.

Lưu Dụ tiêu tốn một phen miệng lưỡi, mục đích là muốn nâng cao đầu chí của Vương Hoảng, thêm được một người có thực lực giúp đỡ. Trong tình thế ác liệt hiện nay, thêm một người đương nhiên là tốt hơn so với việc bớt đi một người, huống chi đó lại là nhân tài văn võ kiêm tu như Vương Hoảng.

Vương Hoảng sừng sốt nhìn gã không chớp mắt, thần sắc lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Lưu Dụ cất tiếng, giọng cảm xúc sâu sắc: "Trong trận chiến phản công tại Biên Hoang tập, ta đã từng có những ý định sai lầm, muốn buông xuôi tất cả, thậm chí chết đi cho xong. Đương nhiên ta đã không làm như vậy, mà còn nhân đó học được thêm một đạo lý. Đó là không ai có thể nắm chắc việc của tương lai, trước mắt ta chỉ là những sự lựa chọn khác nhau mà thôi, nên đi theo đường nào, hoàn toàn do chúng ta tự mình quyết định. Hiện tại ác tắc trước mặt, một là chúng ta lập tức tránh đi, hoặc là phải đối diện với nó. Giả như huynh lựa chọn cách thứ hai, thì phải quên đi chuyện thành bại sinh tử, toàn tâm tận lực lao thẳng đến mục tiêu, biến những việc không thể thành có thể. Nếu không, chỉ bằng lập tức buông tay chạy trốn."

Vương Hoảng thở ra một hơi, đầu rũ xuống. Đột nhiên hấn lại ngẩng đầu lên, trầm giọng: "Người có biết tình hình ác liệt như thế nào chưa?"

Lưu Dụ mỉm cười đáp: "Sau khi Huyền soái tạ thế, ta chưa hề có được nửa ngày an nhàn. Từ Lưu Lao Chi đến Tư Mã Đạo Tử, rồi Hoàn Huyền đến Tôn Ân, kẻ nào cũng dùng trăm phương ngàn kế để lấy lấy đi cái mạng nhỏ của bản nhân. Lưu Dụ ta chính là nhờ những hoàn cảnh như vậy mà trưởng thành. Đối diện với hiểm cảnh ta cũng sợ hãi như người, đó là chuyện thường tình của con người. Nếu như Vương huynh lựa chọn quay về Kiến Khang, ta sẽ không nói thêm nửa câu nào nữa."

Ánh mắt Vương Hoảng bắt đầu sáng lên, đoạn hỏi: "Lưu huynh có thể tiết lộ thêm về điểm mấu chốt của kế hoạch đối phó với Tiêu Liệt Vũ không?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Ta cần tìm cách đi gặp Hà Phong, khi đó mới biết được chúng ta là đơn độc tác chiến hay có được sự giúp đỡ cực kỳ giá trị của địa phương."

Vương Hoảng quả quyết nói: "Đông Hải bang sớm đã bị Đại Hải minh dọa khiếp, Hà Phong tuyệt không đứng về phe chúng ta đâu."

Lưu Dụ cười khở trong lòng, nói mồn cả miệng vẫn không thể lay chuyển được hần. Thế gia tử đệ Kiến Khang đúng là không chịu nổi phong ba bão táp.

Nghĩ đoạn gã điềm đậm nói: "Ý tứ của Hà Phong ra sao, câu trả lời sẽ có nhanh thôi."

Hơi thờ Vương Hoàng trở nên gấp gáp, hấp tấp hỏi: "Giả sử không có cách nào thuyết phục được Hà Phong, Lưu huynh còn có tính toán gì khác không?"

Ánh mắt Lưu Dụ chột trở nên hung dữ, tỏa ra những tia sáng cương quyết, nói dần từng tiếng: "Cho dù chỉ còn một mình Lưu Dụ ta, ta cũng có thể bắt Tiêu Liệt Vũ chết dưới đao này."

Vương Hoàng nhìn thẳng vào mục quang gã, nói chậm rãi từng chữ một: "Đến hôm nay ta mới hiểu được người như thế nào mới xứng danh với ba chữ 'chân hảo hán'. Được lắm! Vương Hoàng ta quyết định đi theo Lưu huynh, không màng sinh tử. Dù sao thì mạng nhỏ của ta cũng do Lưu huynh nhất lại, xin giao cho huynh phân phó."

Thân thuyền rung nhẹ, bắt đầu giảm tốc, cập bờ ở phía bên trái.

Thành Giang Lăng.

Trong nội sảnh Hoàn phủ, Hoàn Huyền đang lặng lẽ ăn sáng. Hầu Lượng Sinh và Can Quy cung kính đứng một bên. Cả hai trước sau báo cáo những tin tức mới nhất cho Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền nghe xong cau mày nói: "Tư Mã Đạo Tử bị cái gì vậy? Sao lại có thể thả hổ về rừng, để cho Lưu Dụ đến Diêm Thành đánh hải tặc?"

Can Quy nhẹ nhàng đáp: "Lưu Dụ đã có bản lĩnh trở về Quảng Lăng an toàn, Lưu Lao Chi chỉ đành lết lút thi triển thủ đoạn, mượn tay tên đầu sỏ hải tặc trừ diệt y. Cũng có thể y sẽ bị người của Tư Mã Đạo Tử hạ thủ, sau này cũng sẽ trút mọi tội lỗi lên đầu bọn hải tặc. Nếu Lưu Dụ chết đi như vậy, hần có thể phủi tay sạch sẽ."

Hầu Lượng Sinh nghe vậy trong lòng nảy sinh cảnh giác. Con người Can Quy này bình thường trầm lặng ít nói, tuy nhiên một khi mở miệng nói ra đều là một lời trúng đích, khiến người ta phải suy nghĩ. Điều đó có thể thấy tâm cơ của hần cực kỳ sâu sắc, không thể xem thường.

Theo như câu đầu tiên mà hần nói, đã chỉ ra Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử từng cho người tập kích Lưu Dụ trên đường gã quay về Quảng Lăng, chỉ là lần đó tổn công vô ích mà thôi.

Hoàn Huyền gật gù tỏ vẻ đồng tình, nhưng đôi mày rậm rạp vẫn chưa giãn ra, trầm giọng: "Hải tặc có phải là cái gì Đại Hải minh của Tiêu Liệt Vũ không? Hừm! Bọn chúng bằng vào cái gì để thu thập Lưu Dụ?"

Hầu Lượng Sinh vội đáp: "Lượng Sinh vừa định muốn bẩm báo Nam Quận công, có tin tức từ Kiến Khang đến. Người phụng chỉ triều đình thống lĩnh thủy sư đến Diêm Thành thảo phạt Tiêu Liệt Vũ là Vương Thức đã bại trận, toàn quân bị tiêu diệt."

Ánh mắt Hoàn Huyền sáng lên, gật đầu nói: "Như vậy thì mới thêm phần thú vị!"

Can Quy nói: "Tiêu Liệt Vũ không những võ công cao cường, lại còn lâu thông binh pháp. Trong hai năm gần đây, không lần nào Kiến Khang quân đụng độ với hần mà không chịu thất bại. Hiện giờ quân phòng trú duyên hải chỉ có thể gắng gượng bảo vệ thành trì, trên biển là địa bàn của Tiêu Liệt Vũ. Lưu Lao Chi lần này phái Lưu Dụ đi, rõ ràng là muốn hại chết hần nên đã không xuất một binh một tốt. Cái này gọi là vợ hiền mà không có gạo cũng chẳng thể thổi cơm. Xem ra phen này Lưu Dụ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu giao thủ với Tiêu Liệt Vũ thì khác nào lấy trứng chọi đá, mà không dẹp được hải tặc cũng bị khép tội trừng trị giáng chức."

Hoàn Huyền đưa mắt nhìn Can Quy, điềm đậm hỏi: "Can tướng quân biết Tiêu Liệt Vũ sao?"

Can Quy trả lời: "Ty chức từng gặp gỡ hần một lần, còn tỉ thí mấy chiêu và đàm luận võ học. Bá Vương côn của người này đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể xếp vào hạng Nam phương đệ nhất côn pháp. Thuộc hạ dám khẳng định võ công của hần trên hần Lưu Dụ. Nếu không Vương Thức đã không phải nuốt

hạ dưới cõn của hãn."

Hoàn Huyền cười nói: "Nghe người nói ta cũng cảm thấy ngứa tay. Hà hà! Như vậy cũng đỡ cho chúng ta phải ra công phí sức một phen rồi."

Can Quy nói: "Để thêm phần chắc chắn, ty chức muốn nhân cơ hội này dẫn người đuổi theo đến Diêm Thành, xin Nam Quận công cho phép."

Hầu Lượng Sinh nghe vậy thẳm giật mình kinh hãi, chỉ với một tên Tiêu Liệt Vũ đã khiến Lưu Dụ khó ứng phó nổi. Giờ lại thêm Can Quy đích thân dẫn nhiều cao thủ đến hành thích, dù cho Lưu Dụ có ba đầu sáu tay cũng chống không lại. Điều khiến y lo lắng nhất là Lưu Dụ không còn được Hoang nhân bảo vệ như trước kia, sau khi nhậm chức Thái thú Diêm Thành, gã đã trở thành một mục tiêu rất rõ ràng. Chỉ có thể cầu trời khấn Phật rằng Lưu Dụ đúng là chân mệnh thiên tử, cho dù đâm chém thế nào cũng không chết.

Hoàn Huyền ngạc nhiên nói: "Như vậy không phải là làm một việc thừa hay sao? Ta còn có việc phải cần người đi làm."

Can Quy cất giọng cung kính: "Theo ngu kiến của ty chức, giết Lưu Dụ vẫn là việc quan trọng nhất, xin Nam Quận công ân chuẩn."

Hầu Lượng Sinh than thẳm trong lòng. Can Quy đích thực không đơn giản, nhận định sự việc rất chuẩn xác, lại có can đảm kiên trì giữ vững ý kiến trước mặt Hoàn Huyền, vốn quen thói độc đoán.

Hoàn Huyền chăm chú nhìn Can Quy đang cúi đầu chờ đợi sự đồng ý của hãn một lúc lâu, sau đó ánh mắt chuyển sang Hầu Lượng Sinh, giọng bình tĩnh: "Lượng Sinh lui ra trước đi, ta có vài lời muốn nói với Can tướng quân."

Hầu Lượng Sinh thi lễ cáo lui.

Vừa bước ra khỏi sảnh, trong lòng y nổi lên một cảm giác khó chịu.

Từ trước đến nay, Hoàn Huyền đều xem Hầu Lượng Sinh là mưu sĩ tâm phúc, tất cả mọi việc lớn nhỏ đều hỏi ý kiến của y, kể cả những sự việc cơ mật.

Có thể thấy từ sau khi Can Quy đến, Hoàn Huyền dần dần có khuynh hướng dựa vào người này, việc bảo y ra ngoài vừa rồi để thương nghị riêng với Can Quy, trước đây chưa từng xảy ra.

Có phải Hoàn Huyền đã hoài nghi bản thân y? Hoặc có thể vì bản thân y có mưu đồ khác trong lòng, do đó tại một số thời điểm cốt yếu không dâng lên được đối sách thích hợp. Như vừa rồi đáng lẽ Hầu Lượng Sinh phải chỉ rõ tầm quan trọng của việc sát tử Lưu Dụ, chứ không phải do Can Quy đưa ra. Chính vì vậy đã khiến Hoàn Huyền không còn đặt nặng niềm tin vào y nữa.

Hầu Lượng Sinh hiểu rõ hơn bất kỳ ai một điều, đó là Hoàn Huyền cực kỳ đa nghi. Chỉ cần một lần không cẩn thận, y sẽ chết không có chỗ chôn.

Hầu Lượng Sinh không thể không đề cao cảnh giác, bởi vì y hiểu rõ rằng những ngày này Đồ Phụng Tam sẽ đến tìm y theo ước hẹn. Sau khi quang phục Biên Hoang tập, đại kế phản Hoàn Huyền của bọn họ sẽ toàn diện triển khai.

Sự biến hóa của tình thế thường vượt ra ngoài dự tính của con người, ai mà có thể tưởng tượng được Lưu Lao Chi có thể nghĩ ra độc kế như vậy để đối phó với Lưu Dụ. Trong tình hình này, nhìn bề ngoài mà đoán, Lưu Dụ chắc là khó tránh khỏi kiếp số, trừ phi gã đích xác là người mà ông trời đã lựa chọn.

Ài!

Rốt cuộc Lưu Dụ có phải là chân mệnh thiên tử hay không? Nghĩ đến đó, một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu Hầu Lượng Sinh.

Giả sử Lưu Dụ trong tình thế thua thiệt đủ đường này nhưng vẫn bình an sống sót, dù cho người không hề tin

gã là người có chân mệnh thiên tử cũng bị lay chuyển. Vì vậy, đây là thời khắc quan trọng nhất mà Lưu Dụ phải đối diện, trong trường hợp gã có thể đem được thủ cấp Tiêu Liệt Vũ trở về Quảng Lăng một cách quang vinh, không có một lực lượng nào ở Nam phương có thể áp chế sự quật khởi của gã.

Hầu Lượng Sinh bước lên xe ngựa, ra khỏi Hoàn phủ.

1 Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất đãi: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hồi 26

Miễn Trí Hậu Hoạn

Hoàn Huyền buông tiếng: "Ngồi đi!"

Can Quy ngồi quỳ xuống một bên, thần thái cung kính khiêm nhường.

Hoàn Huyền lãnh đạm nói: "Ta muốn nghe nhận xét của người về Lưu Dụ."

Can Quy trầm ngâm giây lát, sau đó cất tiếng oang oang như chuông: "Lưu Dụ có thể quay về Quảng Lăng an toàn, khiến cách nhìn của ty chức về con người này đột nhiên thay đổi, đối với y tuyệt không thể xem thường được."

Hoàn Huyền hỏi: "Có thể giải thích rõ hơn một chút không?"

Can Quy đáp: "Mượn tay kẻ cầm đầu hải tặc để đối phó Lưu Dụ, chỉ là một hạ sách. Thượng sách phải là giết chết y trên đường từ Biên Hoang tập trở về Quảng Lăng, như vậy thì sự việc sẽ được kết liễu gọn gàng sạch sẽ."

Hoàn Huyền gật đầu nói: "Ta hiểu rồi, với sự khôn ngoan quỷ quyệt của tên cáo già Tư Mã Đạo Tử, chắc chắn không thể bỏ qua cơ hội tốt nhất này để giết chết Lưu Dụ. Hơn nữa nhân thủ ắt đã được điều động một cách chu đáo, tuy vậy vẫn không thể đưa được Lưu Dụ vào tử địa. Từ đó có thể thấy Lưu Dụ phải có bản lĩnh nhất định, vì vậy Can tướng quân thay đổi hẳn cách nhìn nhận về hắn. Bất quá theo lời Can tướng quân nói, Lưu Dụ thân đã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, vì sao ta vẫn phải lao sư động chúng, lặn lội đến tận Diêm Thành để đối phó hắn?"

Can Quy trả lời: "Điều này phải nhìn những biểu hiện của Lưu Dụ trong thời gian qua. Người này từ chỗ là một kẻ vô danh, đến bây giờ đã có thanh danh rất lớn mà chưa từng phải dựa vào lực lượng của Bắc Phủ binh. Xem y trở tay làm mây, lật tay làm mưa, liên tục làm ra những chiến tích phi thường, có thể thấy đây là một kẻ có bản lĩnh đấu tranh sinh tồn trong những hoàn cảnh ác liệt nhất. Điều đáng ngại nhất là y trở thành nhân vật trong truyền ngôn về sự cải triều hoán đại, lại được bọn ngu dân mù quáng tin vào điều đó ủng hộ. Một khi để người này phát huy hiệu ứng của cái được gọi là "thiên mệnh", lại thêm mưu lược hơn người của y, ai dám nói y không thể đánh bại đám hải tặc Tiêu Liệt Vũ, vượt qua nguy cơ lần này? Ty chức vẫn muốn tiếp tục hành động thích sát Lưu Dụ, chính là vì không hy vọng có những tình huống như vậy xuất hiện."

Nét mặt Hoàn Huyền cũng khẽ thay đổi, nói: "Can tướng quân nói rất chính xác, mọi việc theo ý người mà làm. Chúng ta nên xếp những việc liên quan đến Lưu Dụ vào vị trí quan trọng nhất, người cần người nào ta sẽ cho người đó, nhất định phải thu xếp chuyện này cho thỏa đáng."

Can Quy nhận lệnh đáp: "Ty chức sẽ không khiến Nam Quận công thất vọng."

Liền đó hắn nói tiếp: "Nam Quận công nếu có nhiệm vụ khác cần ty chức đảm đương, xin cứ phân phó, có thể ty chức sẽ xử lý một lượt, tính toán nên điều động nhân thủ ra sao."

Hoàn Huyền nói: "Ta vốn dự tính người sẽ thay ta đi giết một người. Nhưng bây giờ hiển nhiên chuyện thích sát Lưu Dụ phải làm trước."

Can Quy nói: "Người mà Nam Quận công muốn giết có phải là tên phản bội Đồ Phụng Tam?"

Hoàn Huyền nghe đến tên của Đồ Phụng Tam, lập tức sắc mặt trầm hắc xuống. Hai chữ "phản bội" càng khiến hắn cảm thấy khó nghe, bởi vì không một ai hiểu rõ chuyện này hơn hắn, Đồ Phụng Tam tuyệt không có phản bội hắn, mà chính hắn đã bán rẻ Đồ Phụng Tam. Bây giờ Đồ Phụng Tam đã biến thành một cái gai trong mắt Hoàn Huyền.

Nghĩ đoạn, lắc đầu nói: "Là Cao Ngạn!"

Can Quy hỏi lại, tỏ vẻ không hiểu: "Cao Ngạn?"

Hoàn Huyền ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, nặng nề thờ dài rồi đáp: "Tên tiểu tử Cao Ngạn này đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga, cứ cứ quẩn quít không buông tha nữ đệ tử xinh đẹp của Nhiếp Thiên Hoàn. Hắn lại cùng với Yến Phi đến Ba Lăng gây náo loạn một phen, đắc tội với Nhiếp Thiên Hoàn, tình hình thế nào người cũng đã biết rõ. Ta thực sự không hiểu với thực lực của Nhiếp Thiên Hoàn, muốn giết một tên vật vãnh như Cao tiểu tử, sao lại phải nhờ đến Hoàn Huyền ta ra tay?"

Can Quy cười nhẹ nói: "Nếu vậy thì xem ra tiểu Bạch Nhạn đối với Cao Ngạn không phải là không thêm để mắt tới."

Hoàn Huyền giật mình nói: "Chắc chắn là như thế! Vì vậy Nhiếp Thiên Hoàn không muốn do chính người của hắn ra tay."

Can Quy nói: "Bản thân Cao Ngạn chẳng có gì đáng ngại, vấn đề là ở tình hình của Biên Hoang tập hiện nay."

Hoàn Huyền ngạc nhiên hỏi: "Biên Hoang tập có vấn đề gì?"

Can Quy đáp: "Sau khi Biên Hoang tập trở về tay của Hoang nhân, ta đã phái một số huynh đệ tinh minh lão luyện đóng giả thành những nhân vật có thân phận khác nhau đến Biên Hoang thăm dò tình hình, chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc giết Lưu Dự. Nếu như Lưu Dự quyết định lưu lại Biên Hoang tập, sẽ tìm cơ hội tiến hành thích sát hắn."

Hoàn Huyền tỏ ra cực kỳ hài lòng: "Can tướng quân làm việc cho ta thật tận tâm tận lực, lại có hiệu suất phi thường. Điều làm ta tán thưởng nhất là phương thức làm việc có kế hoạch rõ ràng cẩn thận của người."

Can Quy lộ vẻ cảm kích, sau đó nói tiếp: "Ngờ đâu những huynh đệ được phái đi đều bị Hoang nhân nghi ngờ giám thị, cuối cùng chỉ đành vội vã li khai."

Hoàn Huyền rất lấy làm lạ: "Biên Hoang tập không phải là một nơi tự do nhất trong thiên hạ hay sao? Sao lại xuất hiện tình huống như vậy?"

Can Quy thờ dài: "Biên Hoang tập đã không còn như trước kia, Hoang nhân giờ đây đoàn kết một lòng. Dẫu ai nghĩ lại ở bất kỳ lầu quán, hoặc là trú thân ở một ngôi nhà hoang nào, đều không thoát khỏi sự giám thị của Hoang nhân. Hoang nhân đến từ ngũ hồ tứ hải, toàn là những kẻ đã lăn lộn khắp tam sơn ngũ nhạc trên giang hồ, người nào cũng lão luyện từng trải, dù không có võ công cao cường cũng có nhãn lực hơn người. Trừ phi thực sự đến Biên Hoang tập để làm ăn buôn bán, nếu không rất khó tránh được nhãn tuyến khắp nơi ở Biên Hoang tập. Muốn đến đó để giết một kẻ có tên tuổi như Cao tiểu tử, tuyệt không hề dễ dàng. Một khi gặp bất trắc thì ngay cả thoát thân cũng không được."

Hoàn Huyền thốt: "Biên Hoang tập đã trở thành như vậy sao? Đúng là khiến người ta khó mà tin được."

Can Quy nói: "Huống hồ Cao tiểu tử tuy bản lĩnh không ra gì, nhưng kinh thân công phu lại rất khá, bản thân hắn lại giảo hoạt đa trí, muốn dẫn dụ hắn đến một nơi vắng vẻ để hạ thủ gần như là một việc không thể. Nếu tiến hành thích sát ở nơi đông người, Hoang nhân ở xung quanh hẳn người nào nhìn thấy đều sẽ liều mạng xuất thủ bảo vệ hắn."

Hoàn Huyền hít một hơi khí lạnh, cất tiếng: "Ta lại đã mạnh miệng đáp ứng Nhiếp Thiên Hoàn rồi, cứ nghĩ chuyện này chỉ cần cất tay là xong. Thật ta, việc giết Cao tiểu tử đối với chúng ta cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể bẻ gãy sự kiên cường của lũ Hoang nhân."

Can Quy vui vẻ đáp: "Nam Quận công cứ yên tâm, ta đã có một kế sách vẹn toàn để giết chết Cao Ngạn."

Hoàn Huyền cả mừng: "Mau nói ra xem!"

Can Quy đáp: "Sau mười ngày nữa, một chiếc du thuyền sẽ rời Thọ Dương đến Biên Hoang tập. Vì đây là chuyến tham quan Biên Hoang đầu tiên, Hoang nhân tất nhiên sẽ coi trọng việc này, cố gắng tổ chức cực kỳ long trọng, không thể có sai sót. Cao Ngạn là kẻ sắp đặt kế hoạch của việc tham quan Biên Hoang, tất phải đích thân đi theo, đây là cơ hội hạ thủ tốt nhất. Nếu như thuyền chưa đến Biên Hoang tập mà người phụ trách là Cao tiểu tử đã nhất mệnh ô hô, tham quan Biên Hoang còn có thể tiếp tục tiến hành được sao? Đây sẽ là một đả kích vô cùng nghiêm trọng đối với Hoang nhân."

Hoàn Huyền nghe vậy đôi mày cau hăn lại, tỏ vẻ không hiểu: "Đã là không để sai sót, Hoang nhân đương nhiên sẽ xuất hết cao thủ để đảm bảo không có sai lầm gì trong chuyến tham quan Biên Hoang đầu tiên này. Trong tình hình như vậy sao có thể hạ thủ với Cao tiểu tử được?"

Can Quy cười với vẻ đã có chuẩn bị đầu vào đó rồi nói: "Vậy phải xem là kẻ nào xuất thủ và sử dụng phương thức nào để xuất thủ."

Tiếp đó hăn hạ thấp giọng đem kế hoạch đó nói ra.

Hoàn Huyền nghe xong cười lớn: "Lần này Cao Ngạn chết chắc rồi!"

Trong màn mưa phùn mờ mịt, Lưu Dụ và Vương Hoảng trèo lên một ngọn đồi nhỏ. Trước mặt bọn họ ở hướng Nam là Diêm Thành. Quả nhiên thành môn đã được đóng chặt, ngoài thành không hề thấy bóng người đi đường nào.

Hai người cùng ngồi xuống trên đỉnh đồi, chờ sau khi trời tối sẽ vượt tường vào thành.

Vương Hoảng nói: "Khả năng Hà Phong đã bỏ thành mà đi, e rằng chúng ta chỉ tốn công vô ích."

Lưu Dụ ngắm nhìn tòa thành mờ mờ trong cơn mưa phùn buổi hoàng hôn, cười nhẹ: "Nếu như Hà Phong biết được ta đến đây thì sẽ không rời đi, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng để hăn có thể khôi phục những ngày tháng phong quang."

Vương Hoảng hỏi: "Sau khi Lưu huynh đến Quảng Lăng, lập tức nhận lệnh lên thuyền xuất phát, hăn làm sao biết được huynh sẽ đến Diêm Thành?"

Lưu Dụ đáp: "Đừng quên rằng trước khi ta xuất phát đã lưu lại ở Quảng Lăng một ngày một đêm. Thời gian đó đủ cho Lưu Lao Chi an bài thủy sư thuyền tập kích ta trước khi ta ra biển, đồng thời báo tin cho Tiêu Liệt Vũ."

Vương Hoảng tỏ vẻ không hiểu, hỏi tiếp: "Lưu Lao Chi và Tiêu Liệt Vũ khẳng định vốn không có liên hệ, trong tình hình gấp gáp như vậy, làm sao để thông báo cho Tiêu Liệt Vũ biết được huynh đang đến Diêm Thành?"

Lưu Dụ kiên nhẫn giải thích: "Bất luận là Bắc Phủ binh hay bang hội địa phương nào đều có một hệ thống phi cấp truyền tin riêng rất hoàn thiện và nhanh chóng. Lưu Lao Chi không có liên hệ trực tiếp với Tiêu Liệt Vũ, nhưng chỉ cần sai người đem tin tức này truyền ra ở Diêm Thành, nhãn tuyến của Tiêu Liệt Vũ sẽ lập tức phi báo cho hăn. Hà Phong cũng vì vậy mà biết được ta đang đến."

Vương Hoảng giật mình tỉnh ngộ: "Hiểu rồi!"

Đoạn hăn cau mày nói: "Lưu Lao Chi nếu như đã có ý muốn hại Lưu huynh từ trước, đương nhiên chắc chắn đã tiết lộ thời điểm huynh rời khỏi Quảng Lăng. Với sự hung hãn của Tiêu Liệt Vũ, sao không đến cửa biển chặn đánh thuyền của Lưu huynh mà lại đến Diêm Thành đốt thuyền dân?"

Lưu Dụ định thần suy nghĩ một lúc, thốt lên: "Hiểm thật!"

Gã nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của Vương Hoảng nói: "Thật ra ta cũng có điểm sơ tâm bất

cẩn, không nghĩ đến chuyện Lưu Lao Chi sẽ đi trước một bước, đem tin ta đến Diêm Thành làm Thái thú truyền ra để Tiêu Liệt Vũ tập kích bọn ta trên đường biển đến Diêm Thành. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên là bọn ta ra đến biển trong đêm tối, lúc đó Tiêu Liệt Vũ vừa chặn đánh đội thủy sư của Vương huynh xong, tưởng rằng cơ hội đã trôi qua và bọn ta đã đến được Diêm Thành. Vì vậy hấn vội vàng đuổi đến Diêm Thành, hy vọng có thể bắt kịp bọn ta trên đường."

Vương Hoàng gật đầu: "Tính toán thời gian mà nói thì chắc là như vậy. Tiêu tặc rất có khả năng nghĩ rằng thuyền của Lưu huynh là một trong những chiếc đang neo tại bến thuyền, vì vậy không hề do dự phát động công kích, sự tình có lẽ là như thế."

Sắc mặt Lưu Dụ lộ vẻ đăm chiêu suy nghĩ, nói: "Rốt cuộc thì sào huyệt của Tiêu Liệt Vũ ở đâu?"

Vương Hoàng cười khỏ đáp: "Chúng là bọn hải tặc lấy biển lớn làm nhà, làm sao có sào huyệt cố định được? Sau khi ta và đường huynh đến Diêm Thành đã sử dụng tất cả nhân lực vật lực nhưng chẳng tìm kiếm được chút gì. Thậm chí vì vậy mà trúng gian kế của Tiêu Liệt Vũ. Bọn ta tin nhầm tin tình báo giả, tưởng rằng sào huyệt của hấn là một quần đảo kêu là "Ngũ Tinh Tự", ở cửa biển cách đây hơn bốn mươi dặm về phía đông bắc, nên mới trúng phục kích rồi toàn quân tan vỡ như vậy."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Tiêu Liệt Vũ chắc chắn có sào huyệt, chỉ là không ai biết được mà thôi! Nhân số của hải tặc lên đến hai ngàn người, không phải là con số nhỏ. Cần phải có nơi tích trữ và bổ sung lương thực một cách tiện lợi, càng cần phải bố trí cất giữ tài bảo và nữ tử cướp được về. Hoặc là hấn có nhiều sào huyệt, nhưng ắt phải có một địa điểm chính, mà chỗ này chắc chắn phải nằm ở một hoang đảo trên vùng biển phía bắc Diêm Thành. Nếu không, chúng ta đã có thể chạm trán chúng."

Vương Hoàng động dung nói: "Lời của Lưu huynh rất có lý. Chẳng trách chúng ta không có cách nào tìm ra nơi hải tặc dừng chân, chỉ vì lâu nay vẫn nghĩ sào huyệt của chúng chắc là trên một hoang đảo gần cửa biển để thuận tiện chặn cướp thuyền buôn ra vào."

Dừng lại một chút y liền nói: "Hắn trước sau đã tập kích thuyền của ta và thuyền dân tại bến thuyền ở Diêm Thành, vì vậy phải quay về sào huyệt sửa chữa bổ sung. Chính vì sào huyệt của bọn chúng nằm ở vùng biển phía bắc Diêm Thành mà chúng ta lại từ phía nam đến nên không gặp phải chúng ta."

Tiếp đó trên mặt lộ vẻ găng sức suy nghĩ, hiển nhiên y đang suy đoán vị trí của sào huyệt hải tặc.

Lưu Dụ nói: "Không cần phải phí công suy đoán làm gì, chỉ cần Hà Phong chịu giúp đỡ, ta có biện pháp tìm ra Tiêu Liệt Vũ."

Vương Hoàng lắc đầu nói: "Chúng ta đã từng nói chuyện với Hà Phong vài lần, hấn lúc nào cũng tỏ ra không biết vị trí sào huyệt của Tiêu Liệt Vũ. Xem ra hấn thực sự không biết, nếu không hấn nhất định báo cho chúng ta, bởi vì hấn là người muốn trừ khử Tiêu Liệt Vũ hơn ai hết."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Ta đã có cách! Đi thôi! Đến lúc nhập thành rồi!"

Thác Bạt Khuê và Yến Phi dắt ngựa đến bìa rừng, nhìn ra ngoài xa.

Ánh lửa trong doanh trại lấp lánh trong mắt họ.

Thác Bạt Khuê hỏi: "Người đoán trong đầu Mộ Dung Bảo đang nghĩ cái gì?"

Yến Phi bật cười đáp: "Nếu như ngay cả trong đầu hấn nghĩ gì mà người cũng đoán được, vậy thì hiểu hết địch nhân rồi. Bất quá e rằng con người cũng có khi trở nên hồ đồ ngu ngốc, chẳng biết trong đầu mình nghĩ gì, đừng nói là trong đầu người khác."

Thác Bạt Khuê than: "Tên tiểu tử người lại chỉ chó máng mèo, thừa cơ chửi ta hồ đồ. Nếu không phải ta tự vẫn không đánh thắng nổi người thì bây giờ ta đã chinh người một trận rồi. Được lắm! Ta chấp nhận đúng là như vậy. Người nói một chiêu của Thôi Hoành có trở thành khéo quá hóa vụng không?"

Yến Phi đáp: "Nói đến quyết thắng nơi chiến trường, ít nhất người cũng hơn ta bảy tám bậc, sao lại còn hỏi đến ta? Huống chi nếu như người không nghĩ rằng có thể sử dụng chiến thuật của Thôi Hoành, sao lại nhất

nhất làm theo? Đừng nói người lâm trận thối lui nhé, đó tuyệt không phải là tính cách của người đâu!"

Thác Bạt Khuê cười khỏ: "Yến Phi người lại nói quá lên như vậy. Người chỉ vì chán ghét chiến tranh nên không muốn hao tâm suy nghĩ đó thôi. Nếu không phải vì Kỷ mỹ nhân, e rằng dù ta có cầu xin thế nào người cũng không chịu theo ta ra chiến trường. Điều này tuyệt không phải là lâm trận thối lui, mà chủ yếu là cân nhắc mỗi khả năng có thể xảy ra trước khi hạ quyết định."

Yến Phi gật đầu nói: "Được rồi! Để ta nói thẳng với người, tài trí của Thôi Hoành khiến ta cũng cảm thấy kinh sợ. Cái đầu của hắn còn hơn cả thiên quân vạn mã. Giả sử mình chủ mà Thôi Hoành lựa chọn là Mộ Dung Thùy chứ không phải là lão ca người, theo binh lực hiện giờ mà so sánh, chúng ta khẳng định sẽ thất bại thảm. Thắng bại vốn chỉ cách một đường tơ, nghĩ đến thật khiến người ta lạnh cả người."

Thác Bạt Khuê nói: "Thôi Hoành chính là Vương Mãnh mà ta vẫn luôn tìm kiếm. Nói cho cùng, Trung Thổ trước sau vẫn là đất của người Hán, chúng ta chỉ là người ngoài. Bất luận chúng ta có học tập văn hóa người Hán như thế nào thì cũng chỉ được cái vỏ ngoài chứ không được cái cốt lõi bên trong. Vì vậy Hồ Hán hợp tác mới có khả năng thành đại sự. Thôi Hoành là nhân vật đại biểu của thế gia đứng đầu Bắc phương, đối với người Hán có ảnh hưởng rất lớn, ta đã chú ý đến hắn từ lâu. Hôm đó người cùng hắn đến gặp ta, thật đã đem đến cho ta một niềm vui bất ngờ."

Tiếp đó Thác Bạt Khuê cười cười: "Yến Phi người chính là ví dụ tốt nhất của việc Hồ Hán hợp tác, trong thiên hạ còn ai có thể thắng được Diệp Luyến Hoa của người nữa?"

Yến Phi khẽ gật: "Bớt nói lời thừa đi! Lên ngựa thôi!"

Hai người cùng cất tiếng cười nhạo lẫn nhau, tung mình lên lưng ngựa rồi phi ra ngoài rừng, xuyên qua mảng bình nguyên hoang dã tối đen giữa hai trại địch, nơi ánh lửa trong hai trại không chiếu tới, lao thẳng tới chủ trại được canh gác cực kỳ nghiêm mật của Mộ Dung Bảo.

Tiếng vó ngựa xé tan sự yên tĩnh của thảo nguyên, khiến cho binh lính canh phòng trên các tòa tiền lâu nảy sinh cảnh giác, lập tức tiếng kèn hiệu vang lên. Tiếng nhốn nháo nổi lên trong mấy mộc trại trên những vạt đất cao gần bọn họ nhất, tình hình khẩn trương như dây cung từ từ được kéo căng ra.

Thác Bạt Khuê cười lớn nói: "Phi ngựa xuyên qua thiên quân vạn mã của địch quân, vào hổ huyết như đi vào chốn không người! Thống khoái! Thống khoái!"

Dòng Đại Hà phía trước không ngừng cuộn chảy, ánh lửa trong những trại địch nằm dựa vào bờ sông càng lúc càng sáng, gió sông từng cơn từng cơn thổi qua thảo nguyên, khiến cho y phục hai người phấp phới, bờm ngựa tung bay, chiến mã phi hành như cưỡi gió mà đi.

Một cảm giác mãnh liệt trào dâng trong lòng Yến Phi.

Từ lúc Đại quốc sụp đổ, Thác Bạt tộc đào vong qua nhiều nơi, đấu tranh sinh tồn để sống sót, giờ đây cuối cùng đã đến ngày được mở mày mở mặt. Người bằng hữu thuở ấu thơ của gã đã trở thành chủ nhân Thác Bạt tộc, đang ung dung sải bước trên con đường phục quốc, đang thực hiện điều vốn đã từng chỉ là mộng tưởng. Rốt cuộc đây chỉ là một giấc mơ xuân hay đang là sự thực?

Tiếng người náo loạn, tiếng chiến mã hí lên trong chủ trại của địch nhân, tựa như bị mãnh thú làm cho giật mình tỉnh giấc, giận dữ nhe răng gầm rú dọa nạt những kẻ xâm nhập.

Sau khi đã chạy xa cách trại địch hơn hai ngàn bộ, hai người gò cương ghim ngựa lại. Hai con tuấn mã cùng dựng vó lên, càng làm tăng thêm uy thế khí độ như hai thiên thần của bọn họ.

Thác Bạt Khuê hét lớn về phía sau: "Thác Bạt Khuê ở đây! Tên tiểu nhân Mộ Dung Bảo có dám xuất trại cùng bản nhân đơn đả độc đấu, một trận phân thắng bại không?"

Hắn dùng nội công truyền âm thanh ra xa, cách hàng dặm có thể nghe thấy, quả thực khí độ kiêu ngạo không ai bì nổi.

Thác Bạt Khuê nói chưa dứt câu, đại môn của trại chính đã mở, một đội nhân mã ào ra, đội hình dài dằng

dặc chỉ thấy đầu mà chưa thấy đuôi. Phía sau các kỵ sĩ kế tiếp nhau phi ra từ đại môn, nhất thời không thể đếm được nhân số địch nhân nhiều ít ra sao.

Thác Bạt Khuê hỏi Yến Phi: "Thấy Mộ Dung Bảo không?"

Thái độ Yến Phi vẫn cực kỳ ung dung, gã đáp: "Tiểu Bảo của chúng ta sao dám đem thân mạo hiểm, không sợ bị mắc bẫy sao?"

Thác Bạt Khuê nghe vậy quát lên: "Thì ra Mộ Dung Bảo đúng là một tên tiểu nhân nhát gan như ta vẫn nghĩ!"

Nói xong thúc ngựa phi thẳng về hướng nam, Yến Phi cũng giục ngựa theo sau.

Đội nhân mã thanh thế hung hãn của địch nhân đang cách bọn họ hơn hai ngàn bộ lập tức truy đuổi ráo riết.

Mái tóc dài của Thác Bạt Khuê tung bay trong gió, hần cười nói với Yến Phi: "Còn nhớ lúc nhỏ, chúng ta đi trộm ngựa của người Nhu Nhiên không? Lần đó suýt chút nữa thì bị bắt, tình thế bây giờ cũng hơi giống như vậy."

Yến Phi thúc ngựa vượt lên song song với hần, cười đáp: "Lần này không phải là trộm ngựa, mà là lập quốc."

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã chạy được gần hai dặm về phía hạ du Đại Hà, địch nhân vẫn toàn lực đuổi theo phía sau, thể hiện tác phong cường mãnh hung hãn của Mộ Dung Tiên Ti tộc. Trên thảo nguyên, một khi đã ngồi lên lưng ngựa căn bản không sợ mai phục.

Thác Bạt Khuê và Yến Phi đột nhiên chuyển hướng phóng về hướng Đại Hà, chớp mắt đã đến bờ sông. Từ những bụi cây rậm rạp ven bờ, một chiếc bè gỗ lớn từ từ xuất hiện, chèo bè là bốn tráng hán Thác Bạt tộc. Hai người không hề dừng ngựa, đồng thời kéo nhẹ dây cương, hai thót ngựa như hai thiên mã từ bờ sông phóng qua khoảng không chừng hai trượng hạ xuống bè.

Cả bốn chiến sĩ nhất tề hoan hô, Trong khoảnh khắc bè gỗ hơi trầm xuống một chút rồi lại nổi lên trên mặt nước, bốn mái chèo lập tức được khua lên, bè gỗ lao nhanh về phía bờ đối diện. Trong khi đó hai người vẫn còn ngồi trên lưng ngựa.

Hai người quay đầu nhìn lại, thấy địch nhân đuổi đến bờ sông rồi chỉ đành trợn mắt mà nhìn bóng họ đang xa dần.

Hồi 27

Ly Giác Đại Kế

Hầu Lượng Sinh trở lại nơi ở, chuyện đầu tiên muốn làm là đi đến thư trai. Lần này rốt cuộc không làm y thất vọng, nhìn vào vị trí của mấy quyển sách trong tủ sách, y biết Đồ Phụng Tam đã đến đây, lại hiểu Đồ Phụng Tam muốn cùng y gặp mặt tại nơi nào trong nhà.

Người hầu ở phía sau y thỉnh thị: "Tiểu nhân có thể đem chó thả ra khỏi chuồng không?"

Từ lần trước suýt bị người hành thích, Hầu Lượng Sinh đã tăng cường phòng ngự trong nhà, lại nuôi vài con mãnh khuyển. Bất quá không có sự phê chuẩn của y, mãnh khuyển sẽ không được thả ra để tuần tra.

Tâm tình Hầu Lượng Sinh rất tốt, cho người hầu ra, phân phó thủ hạ một lúc nữa mới được thả chó đi tuần nhà. Sau đó y đi thẳng vào trong nhà, trở lại nơi phòng ngủ. Y đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy dấu tích của ai.

Đương lúc Hầu Lượng Sinh ngờ ngác khó hiểu, Đồ Phụng Tam từ trên xà nhà nhảy xuống, cười nói: "Hầu huynh vẫn khỏe chứ."

Hầu Lượng Sinh mừng rỡ nói: "Đồ huynh quả nhiên đã đến."

Hai người chuyển qua góc phía sau nói chuyện.

Hầu Lượng Sinh vui vẻ nói: "Trận này các người giành thắng lợi rất nhanh gọn, tận dụng được cả thiên thời địa lợi, như có thần linh giúp đỡ, trong một đêm đã đoạt lại Biên Hoang tập, vang động triều đình và dân chúng nam bắc."

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Như có thần linh giúp đỡ, những lời này rất chuẩn xác, có lẽ là nhờ hồng phúc của Lưu Dụ. Ha. Hầu huynh gần đây như thế nào?"

Hầu Lượng Sinh nói: "Ta cũng tạm ổn. Phục vụ loại người như Hoàn Huyền, thật sự là hôm nay chẳng biết được chuyện ngày mai, chỉ có thể đi một bước tính toán một bước. Đồ huynh là người đã từng trải qua, tất minh bạch những lời này của ta. Có một việc Đồ huynh có thể vẫn chưa biết, là Lưu Dụ đã bình an trở về Quảng Lăng, nhưng lại bị Lưu Lao Chi dùng thủ đoạn phái đến Diêm Thành giữ chức thái thú. Bề ngoài nhìn như là thăng chức, sự thật là mượn tay của một bọn hải tặc hung hãn đang gây họa ven bờ biển để đối phó y. Xem tình hình trước mắt, Lưu Dụ là ở thế chỉ có chết không có đường sống."

Đồ Phụng Tam nhíu mày hỏi: "Hải tặc?"

Hầu Lượng Sinh thuật tỉ mỉ tình hình cụ thể, sau đó nói: "Phạm vi hoạt động của Tiêu Liệt Vũ luôn giới hạn trong một dải duyên hải, cho tới giờ chưa vào Đại Giang. Đến vài tháng gần đây, vì có vài trận thắng nổi bật, ác danh mới đại thịnh. Bây giờ vì cái chết thảm của Vương Thúc, quan quân các quận huyện duyên hải hoàn toàn không thành đội ngũ. Lưu Dụ có mĩ danh là tướng thảo tặc, nhưng không có binh mà chỉ huy, lại không có hỗ trợ gì của Bắc Phủ binh hoặc Kiến Khang quân. Gay go nhất là dù có khả năng giữ mạng, vẫn khó tránh khỏi tội không làm hết chức trách. Mà đó chỉ là một phần của tình huống tồi tệ của y."

Tiếp theo lại đem chuyện sáng nay Hoàn Huyền và Can Quy thương nghị việc sát hại Lưu Dụ nói ra. Y thở dài: "Đồ huynh phải từ chuyện này nghĩ ra biện pháp, nếu không Lưu Dụ sẽ dữ nhiều lành ít."

Đồ Phụng Tam trầm giọng hỏi: "Bá Vương côn của Tiêu Liệt Vũ thật sự lợi hại như vậy sao?"

Hầu Lượng Sinh nói: "Can Quy từng cùng hần tỉ thí so chiêu, rất tôn sùng côn pháp của hần, tán dương là đệ nhất côn pháp đại gia của phương nam. Vậy cũng biết Tiêu Liệt Vũ đúng là kẻ có chân tài thực học. May mắn là đêm nay Đồ huynh đã đến, có thể thấy là mệnh Lưu Dụ chưa tuyệt."

Đồ Phụng Tam ung dung nói: "Lưu Dụ đúng là mạng không tuyệt được, không phải bởi vì ta đến Diêm thành hỗ trợ, mà là bằng chính tài trí võ công của bản thân y. Hầu huynh không cần lo lắng cho Lưu Dụ, ngược lại còn nên cao hứng giùm y. Nếu Lưu Dụ tại tình huống như thế này mà vẫn có thể tạo ra kì tích, thì còn ai dám hoài nghi y là chân mệnh thiên tử?"

Hầu Lượng Sinh biến sắc hỏi: "Đồ huynh có đánh giá Lưu Dụ quá cao không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hầu huynh xem Đồ Phụng Tam ta có phải là một kẻ lỗ mãng như vậy không? Lưu Dụ với hoang nhân phải là không thân thích, cho nên ta không thể trực tiếp nhúng tay vào chuyện của y. Chỉ có như vậy, y mới có thể thiết lập uy tín trong Bắc phủ binh, mà cũng có thể làm cho cao môn Kiến Khang giảm bớt hoài nghi với y, củng cố hình tượng người kế thừa Tạ Huyền của y."

Hầu Lượng Sinh nói: "Chúng ta đối với Can Quy tuyệt không thể xem thường, chỉ nhìn hần đang dần thay thế vị trí trước kia của người trong lòng Hoàn Huyền, thì cũng biết hần xuất sắc như thế nào. Hiểu biết của ta đối với Lưu Dụ đương nhiên không bằng Đồ huynh, nhưng từ tình báo mà ta thu thập về, võ công của Lưu Dụ chỉ là ngang với Vương Quốc Bảo, với Vương Thúc thì có chút không bằng. Dưới tình huống tác chiến độc lập, hơn nữa địch ám ta minh, y sẽ không thể có bất cứ triển vọng gì."

Đồ Phụng Tam vỗ vỗ vai Hầu Lượng Sinh, nói giọng mười phần tin tưởng: "Hãy tin ta! Lưu Dụ không còn là Lưu Dụ trong ấn tượng của Hầu huynh nữa. Y chẳng những trở thành một cao thủ đáng sợ, mà còn có thói quen ở tình thế gian khổ nhất, ác liệt nhất mưu cầu thắng lợi. Sự thật sẽ chứng minh cho Hầu huynh, Lưu Dụ thiên chân vạn xác là kẻ mà thiên mệnh chọn lựa. Kẻ nào làm đối thủ của y, cuối cùng sẽ có kết cục thảm. Y làm tốt bổn phận của y, chúng ta làm tốt công việc của chúng ta, đây là an bài tốt nhất. Về phía Dương Toàn Kì và Ân Trọng Kham như thế nào? Ta có nên đi tiếp xúc với bọn họ không? Bọn họ sẽ không bán rẻ ta để lấy lòng Hoàn Huyền chứ?"

Hầu Lượng Sinh hừ lạnh nói: "Việc này có quan hệ đến sinh tử tồn vong, há để cho bọn họ có lựa chọn gì khác sao? Chỉ cần huynh làm cho bọn họ hiểu rõ họ đang trong vòng giám thị nghiêm mật của Hoàn Huyền, bọn họ sẽ vội vàng chào đón ngay."

Đồ Phụng Tam mừng rỡ nói: "Phương diện này phải dựa vào Hầu huynh cung cấp thông tin. Ta và Dương Toàn Kì có chút giao tình, vậy nên bắt đầu từ phía y, cơ hội thành công sẽ cao hơn một chút."

Hầu Lượng Sinh thở dài một hơi nói: "Phàm việc có lợi thì cũng có hại. Các người thu phục Biên Hoang tập, cố nhiên là vui mừng, nhưng cũng làm Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn sinh ra ý sợ hãi, làm quan hệ của bọn chúng tiến gần thêm một bước. Trước đây, bọn chúng bằng mặt không bằng lòng, các bên đều cảnh giác dè chừng, hợp tác không toàn diện. Hiện tại, quan hệ của bọn họ dưới áp lực và tình hình bất lợi lại trở nên đột nhiên được thắt chặt, làm cho người ta lo lắng."

Đồ Phụng Tam nhíu mày hỏi: "Hầu huynh vì sao có cái nhìn như vậy?"

Hầu Lượng Sinh nói: "Hoàn Huyền từng đến Động Đình gặp Nhiếp Thiên Hoàn. Sau khi Biên Hoang trở về tay bọn người, Nhiếp Thiên Hoàn lại tự thân đến Giang Lăng gặp Hoàn Huyền, biểu lộ sự tín nhiệm đối với Hoàn Huyền. Hoàn Huyền thì lấy lễ thượng khách để tiếp đãi, khách khí tôn kính với Nhiếp Thiên Hoàn, hoàn toàn không giống với tác phong hành sự không coi người trong thiên hạ ra gì của hắn. Ta dám nói trước khi thống nhất phương nam, quan hệ của bọn chúng sẽ vẫn giữ nguyên tốt đẹp."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Đúng là làm người khác không thể tưởng tượng được."

Hầu Lượng Sinh nói tiếp: "Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn bắt tay nhau hợp tác, sẽ trở thành lực lượng mạnh nhất phương nam, đủ để đối kháng với Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh sau khi liên thủ. Hơn nữa Hoàn Huyền chiếm cái lợi của thượng du Đại Giang, chỉ cần phong tỏa thượng du Kiến Khang, sẽ chiếm được địa lợi, nắm giữ quyền chủ động. So với ở phía hạ du, Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi lại vẫn tính toán với nhau. Tư Mã Đạo Tử để Vương Ngưng Chi trấn thủ Hội Kê ứng phó với Tôn Ân, lại để Tạ Diễm thay thế Vương Cung đã bị giết, rõ ràng là độc kế nhằm vào Lưu Lao Chi, hắn sao có thể tâm phục chứ? So về lâu dài, rất khó áp chế tham vọng của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Việc lo lắng nhất của ta hiện nay là khi Lưu Dự còn chưa có được thành tựu gì, Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh đã sớm bị bọn chúng lần lượt đánh bại. Mà cho đến giờ phút này, ta vẫn không thấy có chuyển biến gì."

Đồ Phụng Tam nói: "Dưới tình hình như thế này, có thể tranh thủ được Dương Toàn Kì và Ân Trọng Kham về phía chúng ta hay không, quả thật là mấu chốt của thắng bại. Một khi Hoàn Huyền vẫn chưa thể trừ hai người này, hắn sẽ không dám đem quân tới Kiến Khang. Cho nên ta phải rõ ràng động hướng của Dương Ân hai người."

Hầu Lượng Sinh nói: "Dương Toàn Kì sau khi lên làm thứ sử Ung Châu, nhiều lần bí mật gặp Ân Trọng Kham. Theo ta đoán, có lẽ Dương Toàn Kì ra sức khuyên Ân Trọng Kham thủ tiêu Hoàn Huyền. Mà Ân Trọng Kham luôn luôn sợ hãi đối với Hoàn Huyền cũng do dự bất quyết. Cho nên chỉ cần Đồ huynh làm cho bọn họ biết rõ Hoàn Huyền đang mật mưu đối phó với bọn họ. Thậm chí mấy lần gặp mặt của bọn họ, Hoàn Huyền có lẽ rõ như lòng bàn tay. Như vậy y do phải bảo vệ bản thân, tất cùng Đồ huynh hợp tác."

Đồ Phụng Tam vui mừng: "Hay lắm. Có thông tin Hầu huynh cung cấp, Ân Dương hai người tuyệt sẽ không hoài nghi đến Hầu huynh, còn tưởng rằng ta vẫn có nhãn tuyến lưu ở bên cạnh Hoàn Huyền. Cho nên làm sao có thể bí mật gặp mặt Dương Toàn Kì, xin Hầu huynh chỉ điểm cho."

Diêm Thành.

Vương Hoảng dẫn Lưu Dự từ mái nhà này qua mái nhà khác, đột nhiên dừng lại. Lưu Dự đi đến bên cạnh y, bắt chước y phục người xuống mái nhà, nhìn qua trạch viện cách đó một con đường.

Hai người dùng dây thừng leo tường vào thành, chỉ thấy nhà nhà cửa đóng chặt, thương phố đình chỉ buôn bán, trên đường không có người qua lại, giống như quỷ vực, chỉ thấy quan binh tuần tra.

Vương Hoảng chỉ vào căn nhà đối diện nói: "Đó là nơi ở của Hà Phong tại Diêm Thành. Tiệm muối lớn nhất trong thành là do hắn mở, cũng là tổng đàn của Đông Hải bang. Bất quá, Đông Hải bang vì sự nổi lên của

Đông Hải minh mà chuyển thành suy thoái, thanh thế cũng không còn lớn như trước."

Lưu Dụ nhìn về phía đối diện. Tòa nhà hoa lệ có tường cao vây quanh, đình viện sâu dài, nhà chính phân ra ba lối, lại có trung viện hậu viện, quy mô khá lớn. Từ đó có thể tưởng tượng được uy phong của Đông Hải bang lúc Hà Khiêm còn tại thế.

Hà Phong chẳng những là long đầu lão đại của Đông Hải bang, mà còn là nhà giàu nhất và nhà buôn muối lớn nhất địa phương, có đến vài trăm ruộng muối. Sự quật khởi của Tiêu Liệt Vũ, làm y phải đứng mũi chịu sào, chịu đủ mọi tai họa. Lưu Dụ không lo Hà Phong không ngoan ngoãn hợp tác với gã, đúng như lời gã nói với Vương Hoảng, đây là cơ hội cuối cùng của Hà Phong. Gã càng khẳng định được, Lưu Nghị sẽ báo cho y biết sự viếng thăm của gã, nói cho y quan hệ của gã với phe phái Hà Khiêm.

Nếu như không có hiệu ứng hỏa thạch, Hà Phong hoặc sẽ vì ham sống sợ chết mà lựa chọn rời bỏ Diêm Thành. Nhưng dưới tâm trạng nhận định Lưu Dụ gã là chân mệnh thiên tử, Hà Phong sao có thể ngu xuẩn như vậy, bỏ qua cơ hội chuyển thân duy nhất này? Gã tuyệt đối nắm chắc có thể thuyết phục được Hà Phong.

Lưu Dụ thấp giọng hỏi: "Ta đi vào tìm Hà Phong. Vương huynh ở lại đây canh chừng cho ta được không?"

Vương Hoảng nhíu mày nói: "Lưu huynh sao lại không chính thức đăng môn cầu kiến? Ta dám khẳng định trong nhà thủ vệ nghiêm mật, xảy ra hiểu lầm sẽ không tốt chút nào."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Ta muốn biểu lộ thực lực cho y thấy. Khi ta tránh được tất cả thủ vệ, đột nhiên hiện thân trước mặt y, càng có sức thuyết phục với y so với bất cứ phương pháp nào khác, rằng Lưu Dụ ta tịnh không phải như ngọn đèn hết dầu. Xin Vương huynh nói cho ta biết bề ngoài và đặc trưng của Hà Phong."

Vương Hoảng cười: "Uy danh của Lưu huynh, thiên hạ có ai không biết chứ?"

Lưu Dụ nhẹ nhàng nói: "Ta ở cùng hoang nhân đã lâu, quen với việc cười nói lúc tâm tình khảnh trương. Ta muốn lên vào gặp Hà Phong là do không muốn kinh động bất cứ ai ngoài y. Ta có thể đoán định được, thủ hạ của Hà Phong sẽ có kẻ thấy lợi quên nghĩa, âm thầm đầu hàng Tiêu Liệt Vũ."

Vương Hoảng thư thái nói: "Nguyên lai là như thế. Lưu huynh cẩn thận một chút."

Lưu Dụ đang muốn trượt xuống mái ngói, nhảy qua con hẻm phía sau rồi mới nghĩ cách kín đáo lên vào nhà lớn phía bên kia. Đột nhiên vang lên tiếng quát tháo từ trạch viện của Hà Phong truyền đến.

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Tiếp theo là tiếng binh khí va chạm và tiếng la thảm liên tục vang lên. Hai người vẫn chưa rõ là đã phát sinh chuyện gì thì một đạo nhân ảnh đã bay vọt lên không, hạ xuống phía trái tường cao bên ngoài, trên tay còn cầm một vật dạng tròn.

Lưu Dụ trong lòng trầm hấn xuống, biết là đã tới chậm một bước. Gã chỉ nhìn thân thủ của thích khách này, cũng biết đó là một cao thủ nhất đẳng. Vật mang theo nhiều khả năng là thủ cấp của Hà Phong, nhân vật như vậy tuyệt sẽ không chỉ đến gây rối đơn giản.

Lưu Dụ quyết đoán vờ vai Vương Hoảng một cái, nói: "Trở lại thuyền chờ ta."

Tiếp sau, gã liền chạy ra từ nơi ẩn thân, vọt lên không, nhanh chóng đuổi theo.

Yến Phi và Thác Bạt Khuê trước sau đi lên bờ nam Đại Hà. Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh dẫn hơn ba mươi chiến sĩ tiếp đón.

Hai người giao ngựa cho thủ hạ, đứng tại ven bờ nhìn sang phía bên kia. Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh cũng tới hai bên bọn họ.

Địch nhân đã rút về căn cứ.

Ánh mắt của Thác Bạt Khuê nhìn nước sông cuộn chảy không dừng, nói: "Thế nước mạnh quá."

Thôi Hoành gật đầu đồng ý, lại không nói gì.

Trưởng Tôn Đạo Sinh nói: "Công việc chặt cây đã hoàn thành, chúng ta có thể trong một đêm thiết lập ba cái mộc trại giả. Từ bờ bên kia nhìn qua khẳng định nhìn không ra chỗ sơ hở và sự nguy trang."

Thác Bạt Khuê lấy tay ôm vai ái tướng Trưởng Tôn Đạo Sinh, tán thưởng: "Đạo Sinh làm rất tốt."

Tác phong văn nhã của Trưởng Tôn Đạo Sinh là hiếm có trong Hồ nhân. Hơn nữa y lại cao lớn anh tuấn, hữu dũng hữu mưu, được Thác Bạt Khuê coi trọng, mang theo bên mình làm cố vấn tham mưu. Y cùng trưởng huynh Trưởng Tôn Tung luôn nhận được sự trọng dụng của Thác Bạt Khuê.

Thác Bạt Khuê tiếp đến hướng về phía Thôi Hoành hỏi: "Thôi khanh có cái nhìn như thế nào?"

Yến Phi trong lòng thầm khen Thác Bạt Khuê và Thôi Hoành, tỏ ra khôn khéo như vậy sẽ không làm Trưởng Tôn Đạo Sinh sinh ra ý đồ kị.

Thôi Hoành đáp: "Phương pháp của Trưởng Tôn tướng quân rất xảo diệu. Trước tiên ngầm qua Đại Hà, dùng thời gian ba ngày chuẩn bị gỗ, lại trong một đêm lập nên ba tòa mộc trại, làm Mộ Dung Bảo tưởng lầm đại quân chúng ta đóng bên bờ Nam, lại có đủ nhân thủ để dựng trại lập doanh. Điều này sẽ khiến hãn kinh nghi bất định, đến khi hãn phái người qua sông thám sát, mộc trại của chúng ta đã sớm hoàn thành rồi."

Trưởng Tôn Đạo Sinh cười nói: "Thôi tiên sinh quá khiêm nhường rồi! Ta chỉ là y theo đề định của tiên sinh, đốc thúc kẻ thủ hạ đi làm việc mà thôi."

Yến Phi nghe hai người đối đáp, mới hay giữa bọn họ đã kiến lập tình nghĩa. Điều này đối với việc Thôi Hoành tham gia vào tập đoàn của Thác Bạt Khuê, phi thường trọng yếu. Trưởng Tôn Đạo Sinh sẵn lòng tiếp nhận y, thì các tướng lĩnh Thác Bạt tộc cũng sẽ theo đó mà làm.

Toàn bộ kế hoạch là do Thôi Hoành nghĩ ra, chủ yếu là muốn Mộ Dung Bảo tưởng lầm rằng đại quân chủ lực của Thác Bạt Khuê đóng quân ở bờ nam, tạo thành cục diện giằng co giữa hai bên bờ.

Kế này có hai mục đích.

Đầu tiên là muốn Mộ Dung Bảo tưởng rằng Thác Bạt Khuê muốn dụ hãn qua sông tấn công. Vừa rồi bọn họ cố ý hướng về phía Mộ Dung Bảo khiêu chiến, chính là muốn chọc giận Mộ Dung Bảo, còn muốn làm Mộ Dung Bảo và chư tướng trên dưới hướng sự chú ý về phía này.

Phải biết vượt sông tấn công có sự mạo hiểm cực cao. Cho dù quân lực của Mộ Dung Bảo lớn mạnh, nhưng do nhất nhất động tĩnh đều nằm dưới sự giám thị nghiêm mật của đối phương, lại bị hạn chế bởi số lượng thuyền, nên vượt sông tấn công chỉ là để đối phương luyện bắn. Trừ phi Mộ Dung Bảo có thể xác định được bên phía Thác Bạt Khuê chỉ là những kẻ lỗ mãng tầm thường, nếu không, sẽ trở thành cục diện giằng co.

Đây chính là mưu lược binh gia lấy hư làm thật, lấy thật làm hư.

Thứ đến là làm phía Mộ Dung Bảo hiểu lầm rằng quân lực của Thác Bạt Khuê đều ở bờ nam. Bọn chúng cho dù có rút quân cũng có thể thông dong lùi về, chỉ cần bố trí một đơn vị quân áp hậu tại bờ bên kia chờ sẵn, sẽ không lo Thác Bạt quân theo đuôi truy kích. Đây là nhận định sai lầm rất nguy hiểm, chính là mấu chốt của thắng bại.

Một chiêu này Thôi Hoành bày ra rất tuyệt vời, làm cho sức lực của tám vạn tinh binh bọn Mộ Dung Bảo không có nơi có thể phát tiết, ảnh hưởng nghiêm trọng đối với sĩ khí.

Thác Bạt Khuê dường như có điều suy nghĩ nói: "Mộ Dung Bảo vừa rồi không có tự thân xuất mã đuổi theo chúng ta phải không?"

Trong ba người thì Yến Phi hiểu rõ Thác Bạt Khuê nhất. Cách suy nghĩ của y có sự phân biệt bất đồng, bộ óc không ngừng chuyển động, một hồi đột nhiên nghĩ đến một sự việc không có chút liên hệ nào với chủ đề

đang nói đến trước mắt.

Chàng cười đáp: "Ta không nhìn thấy hấn."

Thác Bạt Khuê cười dài nói: "Bảo tiểu nhi khiếp đảm rồi, sợ là ta dụ hấn xuất trại, dùng phục binh tập kích hấn. Hừ. Nhớ lại trước kia ta chịu đủ mọi chèn ép của hấn, lần này ta sẽ thu hồi từ hấn gấp trăm ngàn lần."

Trưởng Tôn Đạo Sinh nói: "Mộ Dung Bảo tuy trước mặt người khác tỏ vẻ xem tộc chủ không ra gì, sự thật là đang biểu hiện ra sự sợ hãi đối với tộc chủ. Bây giờ hấn lao sư viễn chinh, đạt được chỉ là Thịnh Nhạc đã bị thiêu rụi, sự tức giận uất ức trong lòng có thể tưởng tượng được. Hấn sáng mai ngủ dậy, phát giác quân chúng ta đã gổ đầu ở bờ nam, cách một con sông, tất chỉ có thể ngửa mặt than làm thế nào, kinh nghi bất định. Nghĩ cũng có thể biết hấn đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan."

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: "Đạo Sinh hình dung rất chuẩn xác. Ta hiểu rõ tên Mộ Dung Bảo này. Hấn sở trường nhất là nịnh bợ cha hấn, bản thân thì thích làm việc lớn hám công to, mà lại không có tính nhẫn nại."

Gã lại chuyển qua Thôi Hoành hỏi: "Thôi khanh về phương diện kia đã thu xếp ổn thỏa chưa?"

Thôi Hoành đáp: "Tin tức sẽ truyền ra sau ba ngày ở trung tâm Thái Nguyên. Tin tức sẽ do thương lữ bắc thượng mang tới, theo thành huyện dọc Đại Hà lan truyền đến phương bắc. Lờn đồn sẽ trong vài ngày truyền đến tai Mộ Dung Bảo. Thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn hơn mười tin đồn có nội dung bất đồng, toàn bộ hợp lại sẽ có thể biến thành một cổ sự đầy đủ. Đó là Mộ Dung Thùy ở cuộc chiến tấn công Trường Tử đã ngộ trọng thương, tính mạng lâm nguy. Một số tướng lĩnh thủ hạ theo nguyện vọng của hấn đưa hấn trở lại Trung Sơn, những thủ hạ còn lại thì công nhập Trường Tử, tàn sát cả thành để báo thù."

Trưởng Tôn Đạo Sinh tán tụng: "Thôi tiên sinh đúng là cao thủ tạo tin đồn. Tin đồn càng mâu thuẫn, càng làm người ta khó phân chân giả. Ta dám khẳng định là Mộ Dung Bảo sẽ trúng kế."

Thôi Hoành nói tiếp: "Mộ Dung Bảo mặc dù là thái tử, nhưng trong hoàng tộc Đại Yên và tướng lĩnh có nhiều người không phục hấn. Cho nên mặc dù hấn có bán tín bán nghi, cũng không dám mạo hiểm để mất đi ngôi vị hoàng đế, sẽ lập tức vội vã trở lại Trung Sơn xem xét. Việc này rất trọng yếu, mất đi rồi sẽ hối hận không kịp. Theo ta thấy, Mộ Dung Bảo sẽ không phí thời gian tra xét chân giả, đành phải thiêu bỏ chiến thuyền, lập tức lui binh theo đường bộ, qua Trường Thành vội vã đến Trung Sơn. Như vậy chúng ta có thể mong chờ đại thắng".

Thác Bạt Khuê gật đầu đồng ý: "Mộ Dung Bảo còn có lựa chọn nào khác sao? Lưu ở nơi này còn có ý nghĩa gì, chẳng lẽ cùng ta chửi nhau qua sông quanh năm suốt tháng. Hừ. Thú vị nhất là hấn nghĩ rằng ta chỉ ngồi mà nhìn hấn rời đi không có biện pháp gì. Tiểu Phi, ngươi thấy sao?"

Yến Phi trong lòng thầm than một hơi. Với tác phong làm việc của Thác Bạt Khuê, nhất định sẽ đuổi đánh tới cùng, tiến hành một cuộc tàn sát thảm khốc, cố gắng làm suy yếu thực lực của Đại Yên quốc. Bản chất của chiến tranh đúng là như thế, không dung nhân ái tồn tại. Mà Yến Phi chàng là người nhân ái, không có lựa chọn nào khác bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh, cho dù không tình nguyện, cũng bị kéo xuống.

Ánh mắt Yến Phi hướng về nơi tối đen của Đại Hà mênh mông, nói: "Thắng bại sẽ rõ ràng trong vòng mười ngày nữa."

Một giọt mưa rơi lên mũi chàng, tiếp đến mưa to dần, đem Đại Hà và hai bờ bao phủ trong cơn mưa gió đột ngột.

Hồi 28

Tốc Quyết Chi Pháp

Lưu Dụ triển khai kỹ thuật phi hành trong rừng rậm hoang dã, tận dụng tất cả kỹ năng, dựa vào khứu giác linh mãnh để truy theo thích khách. Gã đương nhiên có thể theo sát đằng sau đối phương, nhưng như thế rất mạo hiểm, dễ bị đối phương phát giác, sẽ không thể từ trên con người này tìm được sào huyệt bí mật của Tiêu Liệt Vũ. Gã chẳng phải Phương Hồng Sinh, không có cái mũi linh mãnh trời sinh. Tuy rằng có thể bằng

mùi vị truy theo mục tiêu, do đối phương công phu khinh thân vô cùng cao minh, trừ phi có thể như chó săn truy đuổi con mồi, nếu không lúc phân biệt được mùi vị thì đối phương đã trốn đi từ sớm.

Đột nhiên Lưu Dụ trong lòng rất vui mừng, gã phát hiện gã có thể làm được dễ dàng. chỉ vì đối phương dùng hương liệu trên người, những nơi đi qua đều để lại mùi thơm nhẹ nhẹ, nếu gã tăng cường thêm tại khứu giác thì đối phương không thể lẫn trốn.

Đây là một nữ thích khách, và lại là một nữ tử thích làm đẹp.

Đối lại là Lưu Dụ trước đây, dù cho có hương thơm có thể truy tầm, cũng có khả năng rất lớn mất dấu mục tiêu, bởi vì khinh công của nữ nhân này cao minh phi thường, dù với hiện tại gã đã có những bước đột phá mãnh liệt, vẫn còn thua sút một chút, qua đây có thể thấy đối phương cao minh thế nào. Nếu như quả thật nữ nhân này là cao thủ dưới tay Tiêu Liệt Vũ, xác thực bên cạnh Tiêu Liệt Vũ kia nhân tài phong phú, cao thủ như mây. Thảo nào có thể lộ hành một dải duyên hải, không người nào đủ năng lực chế trụ.

Kêu lên một tiếng "Hãy!", Lưu Dụ từ mặt đất trong rừng xiên xiên lao đi, dừng lại trên một cành cổ thụ, lúc này gã đã ở cạnh bìa rừng, cách đó khoảng hơn một ngàn bước là biển rộng bao la, tiếng sóng biển vỗ vào bờ vang lên rào rạt.

Trong tầm mắt gã, hình dáng nữ thích khách cao mảnh khảnh giống bóng lưng Mạn Diêu đang phóng về hướng bờ biển. Lưu Dụ trong lòng kêu khổ, có thể bắt được thì hay không còn là ẩn số, nếu như đuổi theo ra khỏi rừng, khẳng định sẽ khó giấu được hành tung, huống chi nếu đối phương có đồng đảng từ trên thuyền kia lại tiếp ứng, đối phó càng trở nên không dễ dàng.

Nữ thích khách đi đến bờ biển nhảy lên một tảng đá lớn, quay đầu nhìn lại phía sau. Lưu Dụ tụ công lực vào hai mắt, mượn chút ánh trăng để nhìn trộm, thấy nữ nhân ấy dung nhan kiều diễm dễ nhìn. Nữ thích khách nhìn xung quanh một lần, bất ngờ vung tay lên cao, một đốm lửa lao vút lên trời, tại độ cao năm trượng trên đầu thị một đóa hoa lửa màu huyết hồng nổ bung ra.

Lưu Dụ cắn răng quyết định lén phóng về hướng bắc. Giả như gã đoán sai tuyến đường thuyền địch lại tiếp ứng nữ thích khách, khẳng định lần này tổn công vô ích.

Đầu Lưu Dụ từ dưới nước thò lên mặt biển, thuyền tiếp ứng nữ thích khách đang theo ven biển phía nam tiến lại. Vừa nhìn thấy trong lòng Lưu Dụ ổn định trở lại, bởi vì xuất hiện là sa thuyền đáy bằng mũi cao, hai cột buồm, chỉ thích hợp sử dụng ở những nơi nước nông như trên các dòng sông ở trong nội địa, mà không thích hợp chạy trên biển sóng to gió lớn. Nếu sử dụng trên biển, sẽ chỉ có thể ven bờ mà đi. Nếu đúng như gã suy đoán, thuyền địch sẽ tiến lên phía bắc, gã có thể tìm cơ hội lẫn lên thuyền địch.

Lưu Dụ điều tiết chân khí nội thể, để khi lên lên thuyền địch sẽ trong trạng thái tốt nhất. Thuyền này không thấy một chút ánh đèn, đối với gã có lợi vô cùng.

Nữ thích khách tung mình một cái, nhảy thẳng từ bờ lên sa thuyền. Sa thuyền không dừng, vẫn phá sóng nhằm phương hướng gã mà tiến lại.

Lưu Dụ tay xuất ống đồng có thể bắn dây thừng ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Một tràng hoan hô reo hò từ trên thuyền truyền lại, hiển thị nữ thích khách tuyên bố hoàn thành nhiệm vụ, thành ra tặc nhân trên thuyền mới vì thị mà reo hò hoan hô.

Lưu Dụ đến lúc này đã khẳng định nữ thích khách chính là thủ hạ của Tiêu Liệt Vũ, mà Hà Phong ắt hẳn dữ nhiều lành ít. Không hiểu là trong thời điểm tình hình khẩn trương như thế này, tại sao Hà Phong lại không đề phòng, để địch nhân lợi dụng.

Sa thuyền không ngừng đến gần. Lưu Dụ âm thầm lặn xuống dưới nước.

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi bị Phong Nương đánh thức dậy, vội vàng rửa mặt chải tóc và thay đổi y phục, sau đó ra khỏi trướng, lên ngựa đi theo Phong Nương rời khỏi khu vực đóng quân.

Bầu trời ban đêm đầy những vì sao lấp lánh, trắng lệt vô cùng.

Mộ Dung Thùy thân thiết hướng bọn họ vẫn an, sau đó cùng Kỷ Thiên Thiên sánh vai cưỡi ngựa mà đi, Phong Nương và Tiểu Thi theo sát đằng sau. Chỉ có mấy trăm thân binh đi theo, tương tự như u linh binh đoàn trong đêm đen xuất động.

Trong lòng Kỷ Thiên Thiên có chút kỳ quái, dù cho nơi hoang dã tràn ngập không khí phong ba bão táp, muôn phần khản trương, nhưng khi nàng nhìn đến Mộ Dung Thùy lại sinh ra cảm giác an toàn. Không biết là vì thần thái của y giống như mọi việc đã được tính trước, hay là vì không nhận thức được thủ đoạn quỷ thần khó đoán của y. Có thể nói Mộ Dung Thùy vẫn là địch nhân của nàng, không phải chỉ chiếm đoạt tự do của hai người chủ tỳ bọn nàng, lại khiến cho nàng và Yến Phi phân cách hai nơi, ôm nỗi sầu khổ tương tư. Bất quá tại trong lúc này, xác thực là nàng hy vọng bên Mộ Dung Thùy thắng lợi, cách nghĩ này làm cho nàng cảm thấy mâu thuẫn và khó chịu.

Nhân mã theo ven rừng hoang dã từ từ tiến về phía tây, không hề có ánh đuốc chiếu sáng, mọi ánh mắt đều nhìn về hướng tiến quân, bỏ lại doanh trại phía sau.

Mộ Dung Thùy vui vẻ nói: "Mộ Dung Vĩnh tự mình lãnh đạo năm vạn đại quân, đêm qua đã ly khai Trường Tử, trên đường đi chỉ dừng lại ba thời thần nghỉ ngơi, đến hoàng hôn lại tiếp tục hành trình, sáng mai chắc sẽ đến Đài Bích."

Kỷ Thiên Thiên "ừ" theo một tiếng, không có trả lời hẳn.

Mộ Dung Thùy xin lỗi nói: "Hy vọng chiến dịch huy hoàng này, có thể bù đắp cho nỗi khổ mắt ngủ của Thiên Thiên."

Ánh mắt Kỷ Thiên Thiên đang dõi về nơi màn đen vô tận ở phía trước, trầm nghĩ, chiến tranh càng huy hoàng, thì càng thâm hiểm, giết chóc càng nhiều. Chỉ hận từ khi lịch sử được ghi lại đến nay, sự đấu tranh giữa người với người trên thế gian chưa từng đình chỉ qua. Từ mấy ngàn năm trở lại cho đến bây giờ không ngừng xảy ra các dạng thức chiến tranh, chẳng qua quy mô khác nhau, hình thức khác nhau và tính chất khác nhau. Nhưng cũng chỉ thông qua chiến tranh nàng với Tiểu Thi mới có cơ hội hồi phục tự do. Đối với chiến tranh nàng phải ghê tởm hay khát vọng đây?

Lưu Dự từ chỗ bên trái gần đuôi sa thuyền, thò đầu nhìn trộm hoàn cảnh trên boong tàu. Nữ thích khách đã ẩn mình vào trong khoang thuyền, chỉ có năm, sáu đại hán đang giữ tàu. Đây là thói quen hoành hành của cướp biển, lại chưa từng gặp qua đối thủ có thể uy hiếp bọn chúng, hoặc căn bản không tin có người dám một mình đến tìm bọn họ, bởi vậy tính cảnh giác vô cùng thấp. Đề tài mang ra đàm luận ngoại trừ công việc còn lại không ra khỏi hai sự kiện giết người và nữ nhân. Hai chiếc phong đăng nhỏ được treo ở cao trên cột buồm.

Lưu Dự tự nhủ, dù mình cứ bám ở chỗ đuôi thuyền như vậy, rất có khả năng trước khi đến được sào huyệt tặc nhân nhưng vẫn không bị phát hiện. Đề nhẹ lên cạnh thuyền, Lưu Dự nhanh chóng nhảy lên trên boong tàu, sau đấy lanh lẹ nhẹ nhàng di chuyển đến phía sau một đôi chum lớn dùng để đựng rượu, vừa khéo thoát khỏi ánh mắt của một tặc nhân quét qua.

Lúc này thân thuyền rung động, thay đổi phương hướng, quay sang phía Đông bắc hướng ra biển mà chạy.

Lưu Dự theo phương vị sắp đặt trong trí nhớ, suy đoán sào huyệt tặc nhân phải là một hòn đảo cách bờ không xa, bởi vì chiếc sa thuyền đang ngồi không thể ra khơi xa. Đồng thời trong lòng ngạc nhiên, sào huyệt tặc nhân là một hòn đảo ở ngoài khơi không xa, mà làm sao lại tránh được tai mắt của quan phủ bản địa, bang hội và ngư dân ven biển?

Tiếng bước chân lại gần.

Lưu Dự thò đầu ra nhìn thấy, hai tên hải tặc đang từ đuôi thuyền theo mạn thuyền bên phải đi lại, liền vội vàng thối định tình thế. Đợi hai tên hải tặc đến bên phải chum rượu lớn, lúc này mới cúi khom người di chuyển theo mạn trái, nhanh chóng tiến vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền chia làm trên dưới hai tầng, tầng trên là bốn phòng. Âm thanh hai nữ tử nói chuyện truyền ra từ một trong số bốn phòng đó.

Lưu Dụ ghé tai lên cửa căn phòng gần nhất, sau khi khẳng định trong phòng không có người, cẩn thận đẩy cửa vào trong phòng né tránh. Lúc này gã đem hô hấp điều tiết đạt đến gần như không có, chân bước không gây tiếng động. Bởi vì chỉ cần có một chút sơ xuất, cao thủ giống như loại nữ thích khách kia, dù cho không có ý đề phòng, cũng sẽ tự nhiên sinh ra cảm ứng.

Sau khi đóng cửa, Lưu Dụ dựa vào cửa đứng yên lặng. Trong phòng chỉ có trang bị đơn giản, giữa phòng đặt một cái giường ngủ, ở chỗ sát cửa sổ là một cái bàn và hai cái ghế, góc bên cạnh cửa sắp một cái hòm lớn. Lưu Dụ đang muốn vận công để nghe cuộc nói chuyện ở bên kia tường, chân khí trong nội thể đã sớm theo ý nghĩ tự nhiên vận chuyển, nghe được không sót một chữ.

Thanh âm một nữ nhân giọng khàn chói tai: "Tiểu thư lần này mang đến cho Tiêu gia khẳng định là lễ vật tốt nhất. Điều kỳ diệu là Tiêu gia còn nghĩ Tiểu thư phải cần một đoạn thời gian để tranh thủ sự tín nhiệm của Hà Phong, đâu nghĩ được Tiểu thư đã lập đại công cho người rồi."

Tiếng cười mềm mại nổi lên: "Nam nhân ai không háo sắc, Tiểu thư tiên Phương Linh ta đem vài thủ đoạn tiêu hồn ra đùa bỡn, đã câu dẫn hồn phách Hà Phong rồi. Oh! Vẫn chưa tới sao? Thật muốn coi lão đại kinh ngạc như thế nào khi nhìn thấy thủ cấp của Hà Phong."

Lưu Dụ thầm than trong lòng, lại là mỹ nhân kế. Đồng thời cũng hiểu được, nữ nhân này là người Tiêu Liệt Vũ sủng ái, chỉ không biết Tiêu Liệt Vũ đối với thị say mê đến mức độ nào. Bất quá thấy thanh âm thị dễ nghe, phối hợp với thân hình diễm lệ rung động, gồm cả võ công cao cường, tức có thể khẳng định là vật làm cho người ta say mê. Phương Linh khiến cho gã tưởng nhớ đến Nhậm Thanh Thị, võ công nữ nhân này đương nhiên không phải cùng hạng với Nhâm Thanh Thị, nhưng cũng thua sút chẳng bao nhiêu. Thật không ngờ trong đám cướp biển cũng có nữ cao thủ cao minh như thế, từ đây có thể đoán Tiêu Liệt Vũ lợi hại thế nào.

Nữ tử có lẽ là thị tỳ nói: "Cúc Nương chẳng phải nói để Tiểu thư người vui vẻ. Từ sau khi Tiểu thư đến, cả con người Tiêu gia như đổi khác. Ta đã hầu hạ Tiêu gia nhiều năm, chưa từng thấy người đối với nữ nhân nào giống như đối với Tiểu thư, khẳng định người đối với Tiểu thư đã động chân tình. Tiểu thư thật có thể làm cho nam nhân say mê chết đi được, ngay ta nhìn thấy cũng động lòng."

Phương Linh cười mỉa: "Người dám miện lưỡi với ta? Cẩn thận ta cáo tội người với lão đại."

Thân thuyền đột nhiên rung động, nghiêng phải nghiêng trái trên mặt biển.

Lưu Dụ di chuyển đến bên cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài. Phía trước ẩn hiện một dãy đen đen, nổi lên trên mặt biển, quả nhiên là một cô đảo.

Thanh âm Cúc nương truyền vào trong tai: "Sắp đến rồi! Đã gặp dòng chảy của Bá Vương Đảo rồi."

Lưu Dụ trong lòng đại hỉ biết đã tìm được sào huyệt của tộc nhân. Bình khí Tiêu Liệt Vũ thường dùng là Bá Vương Côn, đảo này mang tên Bá Vương, không cần nói cũng hiểu là căn cứ bí mật của bọn hải đạo Tiêu Liệt Vũ. Nơi đây thảo nào có thể giữ được bí mật, hiển nhiên có quan hệ đến dòng chảy quanh Bá Vương Đảo.

Phương Linh ở bên kia tường cảm thán: "Lão đại của chúng ta là người khác thường nhất, những người khác sẽ bị dòng chảy làm cho úy kỵ, người lại lấy dòng chảy làm yểm hộ tốt nhất. Mặc cho thủy sư thuyền của quan phủ to lớn thế nào, nếu như không thông thuộc đặc tính dòng chảy của nước, cũng khó tránh được thuyền lật người chết."

Lưu Dụ trong lòng chợt động, thò đầu nhìn ra ngoài lần nữa, Sa thuyền đang không ngừng thay đổi phương hướng, tựa như muốn vòng qua một mé khác của hải đảo. Gã ngược mắt dõi lên bầu trời đêm, tìm vị trí sao Bắc đẩu thất tinh, vội vàng ghi nhớ phương vị, góc độ của Sa thuyền đang di chuyển.

Cúc nương phụ họa: "Tiêu gia là người có đại chí mà! Người coi Tiểu thư như châu báu, chẳng những vì Tiểu thư mỹ lệ khả ái, còn vì Tiểu thư có thể trở thành cánh tay giúp đỡ người đắc lực."

Phương Linh tiếp tục: "Hiện tại thiên hạ đại loạn, đúng là cơ hội tốt cho những người có chí lớn thừa thế nổi

lên. Thiên Sư Quân công hãm Cối Kê, còn giết chết tên hồ đồ Vương Ngưng Chi. Triều đình tự lo cho mình còn không xong, rút cuộc cơ hội của chúng ta cũng tới rồi."

Lưu Dụ thình lình nghe được tin tức xấu, tâm thần chấn động, trong đầu nhất thời trống rỗng, gần như mất đi khả năng suy nghĩ. Đối với Vương Ngưng Chi gã tuyệt chẳng có một chút cảm tình, nhưng lại không thể không lo lắng cho mẹ con Tạ Đạo Uẩn đã cùng Tống Bì Phong đi đến Cối Kê.

Mất một khoảng thời gian gã không nghe được tiếng nói chuyện bên kia bức tường.

Tôn Ân gặp thất lợi tại Biên Hoang Tập, từng yên tĩnh một thời gian, rút cuộc bây giờ lại phát động. Thiên Sư Quân của Tôn Ân đúng là nỗi lo lớn nhất của Nam Triều, cũng là vấn đề Tạ An coi trọng, làm người ta liên tưởng đến loạn Trương Giác thời nhà Hán. So sánh với Trương thiên sư Trương Giác, Tôn Ân bất luận tài trí võ công thậm chí đều tốt hơn. Hơn nữa tình thế hiện tại càng có lợi đối với Thiên Sư Quân.

Tư Mã Đạo Tử tuyệt sẽ không cùng Lưu Lao Chi chân thành hợp tác, hẳn sẽ lợi dụng Tạ Diễm kéo Lưu Lao Chi cùng Bắc Phủ Bình sa lầy vào cuộc chiến này, làm suy yếu quân lực Bắc Phủ Bình. Nếu Bắc Phủ Bình thất bại, Lưu Dụ gã cũng coi như kết thúc. Chỉ hận gã lại bị đày đi Diêm Thành chịu chết, chỉ giữ mạng đã không dễ dàng, còn thể nào vì Bắc Phủ Bình ra sức được?

Kế hoạch tối ưu của Tôn Ân không phải là mau chóng Bắc tiến, y sẽ toàn lực củng cố những địa bàn chiếm được. Sau đó nghỉ ngơi, dĩ dật đãi lao đợi Tạ Diễm và Lưu Lao Chi dẫn Bắc Phủ Bình đường xa đến chinh phạt. Sau khi đánh tan Bắc Phủ Bình, sẽ xua quân Bắc tiến, công đánh Kiến Khang và Quảng Lăng. Vì Giang Nam là địa phương có nghề đóng thuyền rất phát triển, Tôn Ân có thể thiết lập một đội chiến thuyền to lớn hùng mạnh. Theo đông ngạn là có thể đến thẳng bất kỳ thành thị nào ven duyên hải và hai bên bờ Đại Giang. Chỉ cần nhanh chóng chiếm cứ những trọng trấn xung quanh Kiến Khang, cô lập Kiến Khang, thì việc chiếm được Kiến Khang sẽ chỉ là vấn đề trong nay mai.

Thiên Sư Quân của Tôn Ân dung nạp nhân tài tinh anh của Nam phương thế gia bản địa, chẳng phải là bọn người ô hợp. Chẳng hạn như Tư Đạo Phúc, hiển nhiên nhà quân sự hàng đầu, hẳn có thể dẫn Thiên Sư Quân từ Biên Hoang toàn quân rút lui, đủ để biểu hiện ra kinh nghiệm và bản lĩnh bản thân hắn.

Khởi nghĩa của Thiên Sư Quân, đại biểu cho thế tộc cường hào bản địa Giang Nam, tâm tình rất bất mãn đối với các Đại tộc dời từ phương Bắc đến, có khả năng bạo phát rất lớn như dòng nước lũ mạnh mẽ tràn vào. Thậm chí dù cho Tư Mã Đạo Tử, Lưu Lao Chi và Hoàn Huyền bắt tay hợp tác, có thể áp chế được cuộc bạo loạn này hay không vẫn còn là ẩn số. Hà huống Nam phương lại đang trong thời điểm tứ phân ngũ liệt.

Sa thuyền rung động kịch liệt, khiến Lưu Dụ giật mình tỉnh lại, trở về hiện thực ở trong căn phòng.

Đột nhiên gã cảm thấy cuộc đấu tranh sinh tử với Tiêu Liệt Vũ thật không đáng đề cập đến, hoàn toàn không có ý nghĩa. Đương nhiên gã không phải vì Tiêu Liệt Vũ biến thành dễ dàng đối phó, mà là đối với vấn đề Tiêu Liệt Vũ đã mất đi tính nhấn nại và chu toàn. Chỉ hy vọng có thể đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết xong Tiêu Liệt Vũ, sau đó nhanh chóng quay trở lại Quảng Lăng. Dẫu có chết, gã cũng muốn sát cánh cùng huynh đệ trong Bắc Phủ Bình. Chỉ có điều không thể mang tiếng là đào binh.

Gã lại nhìn ra ngoài lần nữa, Sa thuyền phải mất một đoạn thời gian mới có thể đi vòng sang mặt đông của cô đảo.

Lưu Dụ cũng biết rằng, không phải có thể nói đi là đi. Chiều theo nội quy quân đội, tuy rằng phá tan Đại hải minh của Tiêu Liệt Vũ rồi, cũng phải ở lại Diêm Thành, trước hết đem tình hình báo lên trên, rồi đợi chỉ thị ở trên xuống. Nếu như Lưu Lao Chi muốn giữ gã ở lại Diêm Thành, gã cũng không có biện pháp.

May mắn còn có thể hướng Tạ Diễm tìm sự trợ giúp. Chỉ cần sai người thông tri Tôn Vô Chung, y sẽ có biện pháp báo cho Tạ Diễm. Bất luận Tạ Diễm cao ngạo tự thị như thế nào, trong thời điểm cần dùng người này, sẽ không bỏ qua cơ hội sử dụng gã. Nói không chừng, Tạ Diễm từ việc biết rõ quan hệ giữa gã cùng Tạ An và Tạ Huyền, tín nhiệm đối với gã còn cao hơn Lưu Lao Chi và những tướng lĩnh khác trong Bắc Phủ Bình. Lưu Lao Chi tuy là người thuộc hệ phái Tạ Huyền, nhưng Hà Khiêm vì y mà chết, Vương Cung cũng lại bị y sát hại, Tạ Diễm không tín nhiệm Lưu Lao Chi là chuyện tất nhiên.

Yến Phi từng đưa ra kế sách dựa dẫm Tạ Diễm, bất quá tình hình hiện tại có chút biến đổi, chỉ cần gã có thể

hoàn thành nhiệm vụ giết chết Tiêu Liệt Vũ. Trở về là có thể đi thảo phạt Thiên Sư quân, đương nhiên đó là vấn đề sau này.

Nghĩ đến đây, nhiệt huyết trong lòng trào dâng. Làm sao mới có thể giết chết được Tiêu Liệt Vũ đây? Cứ hành động như thích khách thâm nhập hổ huyết sao? Dù cho Tiêu Liệt Vũ không xứng với danh tiếng, bị gã dễ dàng giết chết, khẳng định gã cũng không còn mạng rời khỏi cô đảo. Đối đầu với bọn hải tặc hung hãn, tình không phải là chuyện chơi. Huống chi chỉ nhìn thân thủ Phương Linh, đã biết Bá Vương còn của Tiêu Liệt Vũ không dưới Hậu bối đao của gã.

Một tòa cô đảo có rộng lớn bao nhiêu đâu, gã không bị phát giác đã là kỳ tích. Huống chi phải tiềm nhập vào nơi Tiêu Liệt Vũ để thực hiện hành động thích sát. Nghĩ tới đó trong đầu chợt lóe lên một tia sáng.

Lưu Dụ đi đến bên cạnh cửa, âm thầm vận công điều tức, đạt đến trạng thái tốt nhất, đồng thời đem kế hoạch trong đầu sắp xếp lại. Thành công hay thất bại là phải coi vào sự sùng ái của Tiêu Liệt Vũ đối với Phương Linh, có phải giống như Cúc Nương mới thuật qua.

Từ từ đẩy cửa phòng mở ra. Lưu Dụ đi vào hành lang không một bóng người, di chuyển đến trước cửa căn phòng mà Phương Linh và Cúc Nương đang ở trong. Thanh âm nói chuyện trong phòng vẫn đang tiếp tục, có thể thấy rõ Phương Linh và Cúc Nương đang lúc tâm trạng cao hứng, trong trạng thái không hề để phòng có người bên cạnh.

Lưu Dụ từ từ rút Hậu bối đao, nhắm hai mắt lại, tâm sáng như gương, suy đoán tình cảnh bên trong phòng ở trong đầu. Khả năng Phương Linh đang nửa nằm nửa ngồi ở đầu giường, mà Cúc Nương chắc ngồi ở mép giường. Bố trí trong phòng nên phải giống như phòng bên cạnh. Gã không thể chấp nhận thất bại, nếu vượt mặt cơ hội này, gã vĩnh viễn mất đi cơ hội tốt giết chết Tiêu Liệt Vũ.

Ý tại đao phong. Quả đúng như gã sở liệu, chân khí trong nội thể lưu chuyển tự nhiên, tập trung vào nơi mũi đao. So với trước kia khác nhau chính là nặng nhẹ do ý. Đao khí đã có thể phá nát phế phủ người ta, cũng có thể chỉ là chế trụ huyết đạo đối phương.

Dẫu công lực và đao pháp gã đều đã tinh tiến rất lớn, nhưng trong tình trạng quyết đấu công bằng, muốn giết chết loại cao thủ như Phương Linh, cũng phải qua gian khổ huyết chiến họa may mới đạt được. Muốn bắt sống ả thì tuyệt không có khả năng, hiện tại đương nhiên lại là chuyện khác. Cao thủ tương tranh, thắng bại chỉ cách một sợi tơ. Huống chi hiện tại gã hoàn toàn nắm quyền chủ động, tập trung sức lực, xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị.

"Bình!"

Cửa gỗ vỡ tan thành từng mảnh.

Hai nữ nhân ở trên giường sợ hãi nhìn ra, thì chỉ thấy ánh đao đầy trời, cũng không biết chiêu nào là thật, chiêu nào là hư.

Hồi 29

Đài Bích Chi Chiến

Mộ Dung Thùy sánh vai cùng Kỷ Thiên Thiên đứng trên một tòa núi nhỏ, ở phía trước hơn ba ngàn bộ, là con đường nối liền Trường Tử và Đài Bích. Xa xa nửa dặm ở bên phải, từ những ánh đèn nhỏ điểm trong đêm tối lung linh huyền ảo có thể thấy chiến lũy Đài Bích được xây dựng ở trên cao, trong bóng tối trước bình minh, tạo cảnh âm đạm lạnh lẽo khó nói ra lời.

Phía dưới Đài Bích, ánh đèn được bày ra thành một hàng dài, chính là nơi doanh trại Đại Yến quân trú đóng phía bắc Đài Bích, đã cắt đứt con đường từ Đài Bích thông đến Trường Tử.

Ở phía sau hai người, ngoài quân cầm cờ hiệu, quân đánh trống và hơn mười người truyền tin, còn có Phong Nương và Tiểu Thi.

Binh lính triển khai lớp lớp phòng vệ, đem tòa núi nhỏ giữ vững liền khít như tường đồng vách sắt, bảo vệ sự an toàn của chủ soái.

Kỷ Thiên Thiên liếc nhìn Mộ Dung Thùy, thần thái tĩnh lặng tựa biển sâu, trầm mặc điềm tĩnh giống như một pho tượng được điêu khắc từ đá nham thạch, hoàn toàn không có cảm xúc giận dữ hay sợ hãi mà người ta nên có.

Kỷ Thiên Thiên đoán không được trận chiến này sẽ được bắt đầu như thế nào, bởi vì tất cả đều yên lặng tựa như không có sự việc gì sẽ phát sinh. Ngoại trừ ánh đèn ở Đài Bích và những vùng xung quanh, thiên địa đều bị bóng đêm bao phủ, lúc này tại nơi đây chỉ có tiếng gió thổi qua những cành cây nơi hoang dã phát ra xào xạc, làm cho con người ta cảm thấy được đại tự nhiên chẳng phải chỉ là yên tĩnh.

Đột nhiên phía bên trái xa ngoài hai dặm một ánh lửa sáng lên ở trên cao, lần lượt lóe sáng năm cái liên tục, chớp nhoáng rồi tắt ngay, bóng đêm hồi phục trở lại.

Mộ Dung Thùy nhẹ nhàng nói: "Tới rồi!"

Kỷ Thiên Thiên không khỏi trở nên khẩn trương, lại nhìn trộm Mộ Dung Thùy lần nữa, đó là Bá chủ có quyền thế nhất ở phương Bắc, chỉ thấy y thần thái ung dung, tựa như tất cả đều trong sự tính toán. Thâm nhủ, giả như mình không phải có người ở trong lòng trước, nói không chừng sẽ vì phong thái của y mà nghiêng ngã. Nghĩ đến đây, thậm chí giật mình kinh sợ, làm sao mình có thể có ý nghĩ như vậy chứ?

Mộ Dung Thùy mắt không rời chăm chú nhìn tình hình con đường bên trái, nhẹ nhàng nói: "Thiên Thiên đang nghĩ cái gì vậy?"

Kỷ Thiên Thiên thầm nói trong lòng, ta tuyệt sẽ không đem suy nghĩ riêng tư trong lòng thổ lộ với người. Nói: "Nếu như bị đối phương nhìn thấy ánh đèn báo tin, không phải là chúng sẽ hiểu được có mai phục sao?"

Mộ Dung Thùy cười ha ha nói: "Sao có thể tồn tại trên chiến trường một lỗi ngớ ngẩn thế này chứ? Tại trước khi triển khai trận đại chiến này, chúng ta đã sớm nghiên cứu địa hình rõ ràng. Chỉ có vị trí và góc độ của chúng ta, mới có thể nhìn thấy được ánh đèn. Đèn truyền tin đã được đặc chế, ánh sáng chỉ chiếu đến một góc độ thích hợp, mà địch quân lại bị cây rừng ngăn trở, thành ra nhìn không được ánh đèn vừa nãy."

Xa xa bên hướng Bắc truyền đến tiếng vỗ cánh của những con chim đang ngủ bị giật mình bay lên.

Mộ Dung Thùy như không có chuyện gì, thản nhiên nói: "Mộ Dung Vĩnh đã thua trận chiến này rồi."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi: "Hoàng Thượng dựa vào điều gì mà khẳng định chủ quan như thế, không sợ phạm vào đại kỵ của binh gia là khinh địch sao?"

Mộ Dung Thùy không lấy làm khó chịu, vui vẻ nói: "Thiên Thiên chắc nghĩ ta là người cầu thả và đại khái. Ta không phải cố tình nói đùa, mà là ta lấy việc luận việc. Ta dám nói khoa trương tất thắng, là vì đã nhìn xuyên được ý đồ của Mộ Dung Vĩnh. Nếu như không phải là y tiếp tục hành quân, mà là chọn một chỗ ở phía bắc Đài Bích tạo lập doanh trại. Trận này hươu chết về tay ai, sẽ vẫn còn là ẩn số."

Kỷ Thiên Thiên quan sát kỹ lưỡng chỗ những con chim bay lên, phân biệt được tại trong rừng rậm hai bên đường, phát hiện binh lính tiên phong của Mộ Dung Vĩnh chia làm hai cánh men theo quan đạo mà đi, thảo nào ở trên đường chẳng nhìn thấy bóng người ngựa.

Hồi nàng còn ở Kiến Khang, thường có nghe chuyện liên quan đến người Hồ phương bắc, đó là bản lĩnh kỳ lạ và chiến thuật. Nào là chỉ cần ở trên lưng ngựa, leo núi lội sông, xuyên rừng qua đồng đều như ở chỗ đất bằng. Thậm chí trong đêm đen cũng như ban ngày, đi về như gió. Lúc đó nàng cho là lời đồn hay khoa trương phóng đại, nhưng cho đến ngày hôm nay, theo Đại Yến quân ban ngày thì ẩn trốn ban đêm thì đi, đêm nay lại tận mắt chứng kiến đại quân Mộ Dung Vĩnh tập kích vào đêm tối, nàng không thể không tin tưởng. Thảo nào từ khi người Hồ xâm nhập Trung Thổ, đem Tấn Thất tột tàn quét đi như gió quét lá rụng, không thể chống đỡ, rốt cuộc chỉ có thể rút xuống giữ lấy phương nam, an phận ở Giang Tả.

Cho nên càng thấy ý nghĩa của trận đại thắng Phì Thủy, đem tình hình hoàn toàn xoay chuyển trở lại.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Liệu có phải ý đồ đối phương là muốn tại phía bắc Đài Bích tập kích Hoàng Thượng, cắt đứt con đường giao thông giữa Đài Bích và Trường Tử chỉ là kế dụ địch không?"

Mộ Dung Thùy cười mỉm nói: "Thiên Thiên nhìn rất chuẩn xác, chỉ bỏ sót thời gian Mộ Dung Vĩnh phát động thôi. Bọn họ đi trước trời sáng đến đây là muốn tại bình minh một khắc toàn diện tấn công, chính vì thời gian hạn chế vậy, để cho ta không cần tận mắt nhìn thấy, cũng có thể nắm được phương thức hành quân của địch nhân."

Kỷ Thiên Thiên tự hỏi mình không có bản lĩnh như vậy, thỉnh giáo: "Đối phương áp dụng phương thức hành quân gì?"

Mộ Dung Thùy ngữ điệu kèm chút khổ tâm, than thở nói: "Thiên Thiên chỉ một câu cũng không có gọi Mộ Dung Vĩnh thành địch nhân, thật làm cho ta rất thương tâm. Lẽ nào trong tình huống như thế này, Thiên Thiên vẫn không chịu đứng cùng một phe với ta?"

Kỷ Thiên Thiên trầm ngâm nói: "Hoàng Thượng quá đa tâm rồi, không phải muốn tính toán chi ly với Thiên Thiên chứ? Hoàng Thượng nên rõ ràng hơn so với bất cứ người nào, thân phận Thiên Thiên chỉ là tù nhân thôi."

Mộ Dung Thùy trở nên trầm mặc.

Kỷ Thiên Thiên hồi thúc tiếp, nói: "Hoàng Thượng chưa giải thích nghi vấn của ta."

Mộ Dung Thùy hai mắt hiện xuất tinh quang, lấp lánh sống động, trầm giọng nói: "Hai đội binh lính tiên phong mượn sự yểm trợ của rừng cây đi thẳng đến tiền tuyến. Khi bọn chúng đến được vị trí chỉ định, đại quân chủ lực của Mộ Dung Vĩnh mới ven theo mã đạo lấy khí thế lôi đình vạn quân, toàn lực như gió bão tập kích doanh trại quân ta tại mặt bắc Đài Bích. Chỉ cần chúng ta đem quân chủ lực của y chặt đứt thành hai đoạn, đầu đuôi không chiếu cố cho nhau được, trận này chúng ta đã có thể đại thắng."

Nói xong câu cuối cùng thì âm thanh võ ngựa truyền đến, đại đội nhân mã ven theo quan đạo thẳng tiến, lao đến Đài Bích.

Mộ Dung Thùy vung tay ra lệnh, đằng sau tiếng tù và tiếng trống trận đồng loạt nổi lên, rút cuộc đại chiến cũng triển khai.

Yến Phi ngồi một mình trên một khối đá lớn tại bờ nam Đại Hà, mộc trại phía sau đang được thi công. Bất quá nhìn về quy mô, doanh trại Đại Yến quân bên kia bờ đối diện rõ ràng uy thế bức người.

Ánh sáng ban mai chiếu xuống sông nước lấp lánh, cuộn cuộn không ngừng. Mưa chợt đến chợt đi vội vã, ven bờ phủ một dải sương mù mỏng tang, đặc biệt làm người ta u sầu

Tình hình Thiên Thiên bây giờ thế nào nhỉ? Trúc cơ công tiến hành đến đâu rồi? Cái hẹn một trăm ngày chỉ là một dự đoán của số mạng, bao gồm Yến Phi chàng trong đó, ai cũng không thể biết rõ phải chăng theo phương pháp luyện một trăm ngày, mới có thể sơ bộ thành công, hoàn thành công pháp cơ bản của Đạo Gia.

Tu luyện đạo công nhấn mạnh "Trí hư thủ tĩnh" (giữ tâm trí luôn trống không), May mắn Thiên Thiên là một người kiên cường lạc quan, nếu không như thỉnh thoảng bị tình cảm quấy nhiễu, sẽ là có hại vô ích.

Ài!

Giả như sau một trăm ngày, Thiên Thiên như không thể cùng mình tâm linh tương thông, chàng và Thác Bạt Khuê có thể sẽ rơi vào hiểm cảnh, khả năng rất lớn là thất bại trong gang tấc, lại một lần quốc phá nhân vong nữa.

Đang mất đi thế chủ động, mà đối thủ là Mộ Dung Thùy dụng binh như thần, ai dám nói thắng được? Vấn đề lớn hơn nữa là Biên Hoang nhân khó tránh nặng lấy nhẹ mà phối hợp xuất kích. Thành hay bại sẽ càng khó dự liệu.

Nghĩ đến đây, Yến Phi trong lòng kinh sợ, tỉnh ngộ mình vì Kỷ Thiên Thiên mà vội vàng cầu thắng, đến lo

được lo mất.

Yến Phi tập trung tinh thần, chăm chú quan sát tình hình bên bờ đối diện, do khoảng cách quá xa, bằng mực lực của chàng cũng chỉ có thể nhìn thấy đối phương hoạt động nhộn nhịp, lại không nhìn rõ đang làm gì.

Tình hình trước mắt sống động như thế, bản thân mình đúng là còn sống có máu có thịt, nếu như không phải bản thân cảm ứng được sự tồn tại của Tiên môn, thế nào mà nghĩ được ngoài sự thật trước mắt nhìn thấy còn có một thiên địa khác.

Từ cổ đã truyền lại, thánh hiền đại triết nào, rút cuộc mọi vấn đề liên quan có thể tổng kết chỉ một câu thôi.

Sẽ là: "Tại sao ta ở nơi này?"

Không Tử có cái gọi là "Vị tri sanh, yên tri tử" (chưa biết sống, sao biết chết), nhưng muốn hiểu rõ sự sống là thế nào? Trước tiên phải suy nghĩ một vấn đề, tử vong là thế nào.

Phật Gia thiên kinh vạn nghĩa, nói không ngoài một chữ "Ngộ", là từ thực tế giác ngộ ra "Như mộng huyễn phao ảnh" (Ảo tưởng như bọt nước), phát giác tất cả đều là không, lập địa thành Phật.

Ý tứ của Phật chính là "Giác ngộ".

Con đường Đạo gia theo đuổi là "Bạch nhật phi thăng" thành tiên, với siêu thoát sinh tử của Phật gia, bản chất cũng chẳng khác nhau.

Từ đó đến nay, chàng đều chẳng đem triết lý ảo giác hư vô để ở trong lòng, cho đến tạo ngộ sự việc quái dị Tam bội hợp nhất.

Tại sao ta ở nơi này?

Vương Hoảng, Lão Thủ và mọi huynh đệ, đợi Lưu Dụ đến lúc trong lòng sốt ruột như thiêu đốt thì Lưu Dụ trở lại.

Mới nhìn thấy sa thuyền từ biển tiến vào đường sông, đầu tiên mọi người đều chấn động, khi nhìn thấy Lưu Dụ khổ sở điều khiển cánh buồm. Lập tức đại hỉ, rồi rút đưa cái ngàm tre ra, buộc chặt sa thuyền cố định bên cạnh "Trĩ Triều Phi".

Lưu Dụ vẫy tay kêu Lão Thủ và Vương Hoảng nhảy qua thuyền của gã, nhẹ nhàng nói: "Ở trong khoang thuyền có hai người sống và sáu người chết. Hai người sống chính là hai nữ nhân, trong đó có một người là Phương Linh được Tiêu Liệt Vũ sủng ái. Còn sống bởi vì bị ta chế trụ huyết đạo, nhưng bất quá ta không thể yên tâm, đặc biệt là Phương Linh võ công cao cường, phải dùng dây trói chặt lại. Có thể giết được Tiêu Liệt Vũ hay không, phải coi xem Tiêu Liệt Vũ yêu thương thị sâu sắc đến mức nào."

Lão Thủ kiêu hãnh nói: "Ở trên thuyền của ta có xiềng bằng thép tinh chế, do Cơ Công Tử thiết kế mới mua lại từ Biên Hoang Tập, tên là "Tòa Tiên Khốn", tức khiến cho Phương Linh dù là yêu tinh cũng bị khóa chặt không thể chạy trốn."

Lưu Dụ cười nói: "Còn không đưa ngay cho ta để xử dụng."

Vương Hoảng không thể tin tưởng nói: "Lưu Huỳnh không những bắt sống được Tiểu Ngư Tiên, còn đem cả người lẫn thuyền trở lại?"

Lưu Dụ nói: "Nhờ phước! Nhờ phước! Có thể thấy Lưu Dụ ta còn có chút may mắn."

Vương Hoảng nói: "Thật kỳ quái. Trước đây ta có nghe ai đó nói lời khách sáo như vậy giống Lưu huynh, ta thấy ghê tởm trong lòng, thậm chí quay đầu bỏ đi. Nhưng hôm nay lại nghe như tiên nhạc trên trời rất động lòng người, còn muốn nghe thêm vài câu nữa."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Lời nói là phải dùng nội tâm hỗ trợ, không phải chỉ khía cạnh suy nghĩ, mà là lợi ích thu được từ thực tế. Ta nói "nhờ ơn", chính là đại diện tình thế địch ta nghịch chuyển. Chúng ta lại không còn ở

vào cục diện bị động, bởi vậy Vương huynh nghe được trong lòng thoải mái."

Vương Hoảng cảm xúc rất nhiều nói: "Nói mà không có ý nghĩa thực tế thì thà đừng nói, Kiến Khang thế tộc chúng tôi tôn sùng thanh đàm (nói suông), lấy biện luận làm vui, nhưng càng nói lại càng xa rời thực tế. Cho dù cao thủ thanh đàm xuất sắc nhất Kiến Khang đến Diêm Thành cũng sẽ bị người ta xem như tên ngốc, còn phải mất mạng."

Lưu Dụ nói: "Nghe ngữ khí của huynh, Phương Linh ắt hẳn là người có danh tiếng rất lớn."

Vương Hoảng nói: "Thị là nhân vật đứng thứ hai của Đại Hải Minh, xinh đẹp như hoa, độc như rắn rết, hai tay nhuộm đầy máu tươi. Phải chăng thị giết chết Hà Phong thật?"

Lúc này Lão Thủ đã qua lại sa thuyền, mang theo một cái xiềng sắt thật nặng, thần tình cực kỳ hưng phấn đi tới khoang thuyền, đến trước cửa còn rung xiềng sắt cho phát ra thanh âm thị uy.

Lưu Dụ nói: "chuyện là thế này, ở trên thuyền có một cái thủ cấp, cần người Đông Hải Bang giúp đỡ chứng thực."

Vương Hoảng nói: "Theo tin đồn, Phương Linh xác thực là tình nhân của Tiêu Liệt Vũ. Nếu như Tiêu Liệt Vũ biết được Phương Linh đã rơi vào trên tay chúng ta, tất chẳng chịu dừng, Lưu Huynh có kế hoạch gì?"

Lưu Dụ cười nói: "Ta đang sợ Tiêu Liệt Vũ dừng lại như thế, y càng phản ứng kịch liệt càng hợp ý ta."

Vương Hoảng ngạc nhiên nói: "Lưu huynh chuẩn bị cùng Tiêu Liệt Vũ quyết liệt đối đầu sao?"

Lưu Dụ đã có dự tính trong lòng nói: "Gần như thế không sai biệt mấy. Tốt rồi! Tới lúc phải đến Diêm Thành thượng nghị rồi."

Vương Hoảng nghe được trở nên ngây ngốc.

Thác Bạt Khuê lại bên cạnh Yến Phi, ngồi xuống nói: "Lại tưởng nhớ Kỷ mỹ nhân của người, đúng không? Đừng lo lắng! Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ vì Tiểu Phi đem Kỷ mỹ nhân từ trên tay Mộ Dung Thùy trở về."

Trong lòng Yến Phi dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, nếu như suy nghĩ vừa nảy của mình trở thành sự thật. Kỷ Thiên Thiên sau một trăm ngày luyện Trúc cơ công, nhưng chưa thể cùng chàng giao lưu tâm linh, chàng sẽ không thể có được chỗ Mộ Dung Thùy sơ hở để đánh bại y. Liệu bọn chàng còn có phương pháp đánh bại vị bá chủ vô địch này không? Tuy nhiên, sự sợ hãi của chàng không phải đến từ tình thế cùng Mộ Dung Thùy tranh hùng tranh thắng "bình thường", với tính cách Yến Phi chàng, sẽ không sợ hãi bất kỳ người nào, càng không sợ đối mặt với bất kỳ hoàn cảnh gian khổ nào.

Sự sợ hãi của chàng là vì sự sống của Thiên Thiên và Tiểu Thi.

Dựa vào trao đổi tâm linh, chẳng những an ủi nỗi sầu khổ tương tư lẫn nhau, cũng có thể ổn định trái tim Thiên Thiên. Càng quan trọng đó là nắm được tình hình chính xác chủ tỳ Thiên Thiên. Khi có cơ hội tốt đến, một tên trúng đích, tương cứu bọn họ ra khỏi biển khổ.

Nhưng giả thiết Thiên Thiên sau một trăm ngày luyện Trúc cơ công tinh thần tuy rằng trở lại bình thường, lại mất đi năng lực tâm linh tương thông cùng chàng. Hoặc lại diễn lại tình trạng trước đây là hao tổn tinh thần không chịu được, tình huống tồi tệ nhất chắc chắn sẽ xuất hiện.

Dù cho bọn chàng có thể áp đảo Mộ Dung Thùy, nhưng rút cuộc thì chủ tỳ Thiên Thiên vẫn trong tay hắn. Nếu như Mộ Dung Thùy thấy tình thế không hay, đến lúc đó ngọc đá đều tan, liệu hắn có thể làm như vậy không?

Thác Bạt Khuê tâm tình đang bị một loại tựa hồ như hưng phấn chi phối, không có phát giác Yến Phi bị gã câu dẫn tâm sự, vẫn nhìn chăm chú sang bờ đối diện, hứng trí bừng bừng nói: "Thôi Hoành, con người này thật sự là nhân tài khó tìm, y nghĩ ra hơn mười lời đồn, chỉ là liên quan đến quá trình Mộ Dung Thùy thụ thương, và sau đó thêm vài phiên bản khác, nhưng giữa các lời đồn lại có tích chất tương tự. Chẳng hạn,

trong đó nói Mộ Dung Thùy bị trúng tên vào sau lưng, xuyên tới trái tim. Nhưng Mộ Dung Thùy có thể dựa vào tuyệt thế thần công giữ mạng giết địch. Cho đến sau khi thắng lợi thương thế mới trở nên tồi tệ hơn. Mô tả sống động, cảm giác vô cùng chân thật. Cách khác nói rằng, là vì đánh thành không được. Mộ Dung Thùy ban đêm đi thị sát tình hình địch nhân, bị Mộ Dung Vĩnh dùng kỳ binh đột kích. Mang hết cao thủ vây đánh Mộ Dung Thùy và hơn mười tên thân binh tùy hành của hắn, trên người Mộ Dung Thùy trúng nhiều nhất đao, thương trí mạng. Sau khi hắn một mình đột vây trở về doanh trại, vì ra máu quá nhiều, rút cuộc chịu đựng không nổi, nên đã một mạng ô hô. Điều là hợp tình hợp lý, càng hợp với tính cách lão nhân gia hắn."

Cuối cùng Thác Bạt Khuê cũng nhìn đến Yến Phi, nói: "Không phải rất kỳ diệu sao? Vì sao ngươi không có phản ứng?"

Yến Phi cười khở nói: "Ngươi càng nói càng nhanh, bảo tiểu đệ như thế nào ngắt lời đây?"

Thác Bạt Khuê không thể nhịn được bật cười, nói: "Đúng! Ta trách nhầm ngươi rồi. Ài! Đêm qua ta không có chớp mắt qua. Ngươi rõ ràng nhất bí mật của ta, mỗi khi gặp chuyện làm cho ta hưng phấn, ta sẽ rất khó ngủ được, cả đêm suy nghĩ lung tung (hồ tư loạn tưởng). Nếu không thể ngủ là một loại trừng phạt, thật hy vọng trên thế gian có loại thuốc ngủ, sau khi dùng rồi có thể ngủ thật say, chỉ mơ mộng đẹp."

Yến Phi nói: "Cái đó kêu là có lợi cũng có hại. Điều do sức tưởng tượng của ngươi rất phong phú, chuyện gì cũng suy nghĩ quá mức, ngay trong lúc ngủ cũng vậy, sao có thể ngủ được đây?"

Thác Bạt Khuê đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nói: "Có một việc ta muốn hỏi thẳng ngươi, nghe đồn ngươi từng cùng Tôn Ân quyết chiến. Đánh từ phương nam cho tới Biên Hoang, kết quả cuối cùng cũng không phân thắng bại. Với công phu của ngươi và Tôn Ân, lại một lòng muốn giết chết đối phương, có thể nào xuất hiện kết quả như thế? Trừ phi cả hai người đều bị thương đến không bò dậy nổi, nhưng bao giờ cũng có một người bò dậy được trước mà? Rút cuộc việc này là như thế nào. Vì sao ngươi đối với một cuộc chiến kinh thiên động địa như thế, chỉ một chữ cũng không đề cập đến?"

Yến Phi âm thầm thở dài, từ trong sâu thẳm hiểu rằng khó nói ra sự thật vô cùng.

Đầu tiên, chàng tất phải giữ vững cửa ải cuối cùng, tuyệt không thể nói ra bí mật tiếp xúc Tiên môn. Nói cách khác là chàng muốn nói dối.

Tiếp theo là liên hệ đến Lưu Dụ, sau khi nói ra việc này, sẽ phơi bày ra sự thật trong thần thoại chân mệnh thiên tử của y.

Phương diện này đối với Thác Bạt Khuê mà nói, có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc.

Nếu quả thực Thác Bạt Khuê có thể thống nhất phương bắc, Lưu Dụ lại ngồi lên bảo tọa hoàng đế Nam triều. Hai người trở thành đối thủ, lúc này yếu tố tâm lý có tính chất vô cùng quan trọng.

Nhưng chàng có thể đối với huynh đệ thân thiết từ nhỏ nói dối sao? Chàng sẵn sàng cho phép mình để huynh đệ tốt trong tình huống "Bất công bình" cùng Lưu Dụ quyết đấu sa trường sao?

Chàng tự hỏi làm không được.

Yến Phi thản nhiên nói: "Bởi vì ta có nỗi khổ không thể nói ra."

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên hỏi: "Ngươi tính giấu diếm ta?"

Yến Phi đưa tay đặt trên đầu vai y, lắc đầu nói: "Ngươi nên hiểu thái độ làm người của ta. Ta chỉ muốn là sau khi thu thập xong tiểu Bảo (Mộ Dung Bảo), sẽ tìm cơ hội nói ra với ngươi."

Sắc mặt Thác Bạt Khuê hòa hoãn trở lại, cười hì hì nói: "Đã lâu lắm rồi ngươi không có chủ động thân thiết với ta như vậy, làm cho ta nhớ lại những ngày tháng thời niên thiếu, cả đau khổ lẫn vui vẻ. Ngươi đột nhiên lại an ủi ta, khẳng định là trong lòng thấy thẹn. Đúng không?"

Yến Phi gật đầu nói: "Ta xác thực trong lòng có chút không phải với tên vốn trước đây là một tên Tiểu Hồn Đản, hiện tại biến thành một gã Đại Hồn Đản."

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: "Thời gian trôi qua! Nói mau! Nguyên nhân là thế nào mà ngươi và Tôn Ân lại thành bất phân thắng bại chứ?"

Yến Phi nói: "Ngươi đầu tiên phải đáp ứng ta, không thể đem lời của ta nói tới tai kẻ thứ ba."

Thác Bạt Khuê giương mắt nhìn chàng ngạc nhiên, nói: "Đây không giống như tác phong của ngươi. Được rồi! Thỉnh cầu của Yến Phi, ta cự tuyệt được sao?"

Yến Phi mới đem sự việc Tam bội hợp nhất nói ra.

Thác Bạt Khuê nghe xong vẫn còn ngờ ngác, sau một chốc mới nói: "Như thế, căn bản không có sự việc thiên thạch từ trên trời rơi xuống ấy?"

Yến Phi gật đầu xác nhận.

Thác Bạt Khuê chau mày nói: "Không ngờ trong thiên hạ lại có sự việc quái dị thế, rút cuộc tiên môn mở hay không mở?"

Yến Phi giữ tâm trạng cứng cỏi nói: "Trong tình huống như vậy, ta không chết đã là may mắn lắm rồi, còn có thể nhìn thấy cái gì sao?"

Hồi 30

Cầm Vương Chi Đế

Diêm Thành trong tầm mắt.

Lão Thủ và Vương Hoảng đứng ở hai bên tả hữu của Lưu Dụ, hai người tới lúc này, vẫn không rõ Lưu Dụ đang tính toán cái gì.

Vương Hoảng không nhịn nổi hỏi: "Sau khi lên bờ chúng ta nên làm thế nào đây?"

Lưu Dụ hỏi lại: "Hiện tại ai là người quản lý mọi việc tại Diêm Thành?"

Vương Hoảng đáp: "Diêm Thành xem như không còn quan phủ, người hiện đang ra sức chèo chống đại cục ở đó là một quan nha tên là Lý Hưng Quốc. May mà ông ta là người bản địa, luôn tận tâm tận lực vì Diêm Thành, cho nên được dân chúng yêu mến và ủng hộ. Còn như binh lính phòng thủ Diêm Thành, có không quá hai trăm người, đều là người bản địa, vì bảo vệ gia quyến mà tham gia quân đội, lương thực bổng lộc đều thiếu. Nếu như huynh muốn bọn họ đi thảo phạt Tiêu Liệt Vũ, bọn họ ắt sẽ trốn tránh, tình hình là như vậy đó."

Lưu Dụ cười nhẹ: "So với sự tưởng tượng của ta còn tốt hơn nhiều."

Vương Hoảng thất thanh: "Như thế còn có thể coi là tốt ư?"

Lưu Dụ hướng Lão Thủ nói: "Đợi sau khi thuyền neo vào bờ, ngươi và các huynh đệ đem Phương mỹ nhân và Cúc Nương áp giải lên bờ cho ta, còn sáu cái thi thể này thì treo ngoài cổng thành thị chúng. Sau đó các ngươi hãy lưu sa thuyền lại, rồi có thể ẩn mình ở vùng phụ cận, ba ngày sau sẽ quay lại xem xét tình hình."

Lão Thủ ngạc nhiên nói: "Lưu gia không muốn dùng chúng tôi nữa ư?"

Lưu Dụ trả lời: "Bất luận là giao phong chính diện hay đột kích bất ngờ, chúng ta ắt sẽ thua không phải hoài nghi gì nữa. Vì vậy, chỉ cần các ngươi duy trì được chiến thuyền có tính năng ưu việt này, thì đã là sự trợ giúp lớn nhất đối với ta."

Lão Thủ và Vương Hoảng đưa mắt nhìn nhau một cái, đều phát sinh cảm giác cao thâm mịt mịt đối với Lưu Dụ.

Lưu Dụ cười nói: "Lần này ta sẽ không thua đâu, các huynh đệ đi theo ta càng không cần phải mạo hiểm hy sinh. Chiêu này của ta danh xưng với thực 'muốn bắt giặc thì trước tiên phải bắt kẻ cầm đầu', cũng là phương pháp duy nhất để đánh bại Tiêu Liệt Vũ. Đương nhiên! Nếu như trong tay chúng ta không có Phương Linh, hoặc là Tiêu Liệt Vũ buông bỏ không thêm lý tới Phương Linh, thì kế sách này của ta sẽ biến thành không thỏa đáng."

Lão Thủ gật đầu đồng ý: "Đúng! Tiêu Liệt Vũ gần như đã lập nên thế bất bại. Sào huyệt của hắn nằm trên một hòn đảo biệt lập, ngư dân trong vùng thường gọi là 'Phần châu', ý là mỏ chôn xác thuyền. Bởi vì dưới Phần châu có một hải động lớn, vì vậy các dòng hải lưu chảy xiết cùng sóng biển cũng tùy theo hướng gió mà không ngừng biến hóa. Chỉ cần khinh suất một chút là người chết thuyền lật, do vậy mà không một người nào dám tới gần hải vực đó. Từ đây có thể nhìn ra được, Tiêu Liệt Vũ là cao thủ trong đám cao thủ điều khiển thuyền, nên có thể nắm được phương thức di động và vị trí của những dòng hải lưu chảy xiết. Bất luận người có phái đến bao nhiêu chiến thuyền đi nữa, chưa kịp lên bờ thì đã sớm bị lật thuyền bởi những dòng hải lưu chảy xiết đó."

Vương Hoảng mặt tái mét không còn chút khí sắc nói: "Giả như Tiêu Liệt Vũ lại toàn lực tấn công, thế quyết phải đoạt lại nữ nhân của hắn, thì chúng ta bằng vào cái gì mà đối phó với hắn đây? Quân phòng thủ Diêm Thành và dân chúng, khẳng định sẽ bỏ thành đào vong. Dù cho bọn họ có tình nguyện lưu lại kháng địch, thì cũng không thể chống lại được Tiêu Liệt Vũ. Thực lực của song phương cách nhau quá xa."

Lưu Dụ trầm nghĩ, con cháu thế gia thì vẫn chỉ là con cháu thế gia, đã quen được nuông chiều từ tấm bé. Bản thân Vương Hoảng có thể nằm trong top ưu tú nhất trong đám con cháu thế gia tại Kiến Khang, nhưng khi đối diện với nguy hiểm, thì vẫn bị hoang mang sợ hãi, hỗn loạn đủ đường.

Gã bình tĩnh nói: "Đối với ta mà nói, muốn so sánh thực lực của song phương, thì phải nhìn xem đao của ta so với côn của hắn như thế nào đã? Người nhiều hay người ít căn bản không thành vấn đề."

Lão Thủ lúc này đã hiểu rõ, tán dương nói: "Lưu gia quả là anh hùng chân chính. Không biết Tiêu Liệt Vũ thì tính được cái gì chứ? Chỉ xứng làm dê cho Lưu gia tế đao mà thôi!"

Vương Hoảng rất cục cựa cũng minh bạch, nhưng vẫn lo sợ bất an nói: "Thủ hạ của Tiêu Liệt Vũ cao thủ nhiều như mây, kẻ nào cũng hung mãnh không sợ chết. Cho dù Tiêu Liệt Vũ có chịu chết dưới đao của Lưu huynh, nhưng đám giặc dưới trướng hắn ắt sẽ chẳng chịu đầu hàng, ngược lại sẽ bị kích khởi hung tính, càng trắng trợn không chút kiêng nể. Lúc ấy thì không những Diêm Thành gặp tai ương, mà tất cả các quận vùng duyên hải cũng sẽ chịu đại họa giáng xuống đầu."

Lão Thủ không nhịn được nói: "Nam tử hán hành sự sao lại sợ bóng sợ gió như vậy? Trước tiên là tiêu diệt Tiêu Liệt Vũ đã, những bước khác sau này sẽ nói."

Vương Hoảng sắc mặt không thoải mái lắm.

Lưu Dụ vội nói: "Lời của Vương huynh rất có đạo lý. Vì vậy, chúng ta bước đầu là phải làm phần chấn sĩ khí của quân trong thành, khiến cho tất cả mọi người trên dưới nhất trí một lòng, thế quyết tử bảo vệ Diêm Thành. Nếu như tặc nhân quả thực phát cuồng tấn công thành, thì lại đúng ý của ta, cho phép chúng ta chỉ bỏ công một lần đã có thể nhổ cỏ tận gốc Đại Hải minh, tránh lưu lại hậu hoạn về sau."

Lão Thủ dứt khoát nói: "Ta sẽ phái người thu thuyền lại giấu thật kỹ, rồi ta và những người khác sẽ giúp Lưu gia thủ thành, làm người như vậy mới có ý nghĩa, mong Lưu gia chớ có cự tuyệt. "

Lưu Dụ thâm tâm cảm thấy kích động. Gã cảm nhận rõ rằng, bản thân càng ngày càng giống một vị lãnh tụ.

Bắt đầu từ trận chiến Phì Thủy, dưới sự diu dắt từng ly từng tí của Tạ Huyền, gã bắt đầu học cách làm sao để trở thành một tướng soái xứng đáng với chức vụ.

Đến trận chiến tranh đoạt Biên Hoang, gã càng đổ toàn tâm toàn ý vào trong đó, từ trong thực chiến mà không ngừng tiến bộ. Cái gọi là "Cường tướng thủ hạ vô nhược binh" ¹, bản thân trước tiên phải tự mình làm gương, mới có thể khiến cho thủ hạ nhất nhất nghe lệnh mà không quản sống chết. Từ đó mới có thể sinh ra được sức chiến đấu cường đại. Thắng lợi tại Biên Hoang, là bởi gã có thể "Hiểu binh sĩ", vì vậy có thể "Trạch

nhân nhi nhâm thể", "Nhân tẩn kì tài, vật tẩn kì dụng" [2](#).

Tiếp đó là "Hòa chúng". Khiến cho mọi người đoàn kết một lòng, đồng tâm hiệp lực, đồng sinh cộng tử. Khi mà mục tiêu của mọi người đã được nhất trí một lòng, thì quân ô hợp cũng trở thành quân tinh nhuệ. Hoang nhân chính là ví dụ tốt nhất.

Giống như hiện tại Lão Thủ bị gã kích thích chiến ý, nên quyết chí đi theo gã mà không một chút luyến tiếc ngoái đầu trở lại.

Lưu Dự hỏi: "Không biết Vương huynh ý như thế nào?"

Vương Hoàng nghiêng răng nói: "Được! Ta đã quyết định đi theo Lưu huynh, quyết sống mái đến cùng với tặc tử."

Lão Thủ chợt kêu to: "Đến rồi!"

"Trĩ Triều Phi" kéo theo chiếc sa thuyền vừa cướp được, neo lại ven bến sông không một bóng người của Diêm Thành.

Biên Hoang tập bờ đông Dĩnh Thủy.

Nơi đây mới xây một xưởng chế tạo thuyền có quy mô lớn bên cạnh Dĩnh Thủy, lấy gỗ làm cấu trúc, nối liền bờ Đông và đường thủy, đem ụ quay dây cáp phối hợp với nhân lực, có thể kéo thuyền cần duy tu lên bờ, sau đó đẩy trượt thuyền ngược lại đường thủy.

Lần này ba chiếc thuyền lớn có được từ chỗ Tư Mã Đạo Tử, đều được kéo trượt vào xưởng đóng thuyền, trông phẳng phất giống như lá thuyền trên cạn. Hơn năm trăm thợ đóng thuyền đang bận rộn không ngừng, vì ba chiếc thuyền được chọn làm thuyền tham quan của kế hoạch tham quan Biên Hoang này, mà tiến hành công trình chỉnh tu trang hoàng lại.

Giang Văn Thanh dẫn đám Cao Ngạn, Diêu Mạnh, Hồ Lô Phương, Mộ Dung Chiến, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân và Trác Cuồng Sinh tham quan công việc tu sửa, trang bị do nàng phụ trách.

Mọi người đến dưới một chiếc thuyền trong số đó, từ cự ly gần quan sát thân thuyền cao tới vài trượng, đều không khỏi kinh ngạc kêu lên, hóa ra chiếc thuyền này lại lớn như vậy!"

Giang Văn Thanh nói: "Hiện tại thì cả ba chiếc thuyền này đều được dùng để chở khách, vì vậy khoang chính trên sàn tàu được chia ra làm ba tầng, tổng số là bốn mươi chín phòng, tất cả đều lấy sự yên tĩnh thoải mái dễ chịu là chính. Có thể nói chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ." [3](#)

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Chúng có tên chưa?"

Hồng Tử Xuân cười nói: "Cái này phải phiên lão ca một phen dụng não."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ đáp lại: "Không thành vấn đề, đợi ta nghĩ xem xem."

Cơ Biệt tiếp lời: "Về mặt bề ngoài và thiết bị bên trong ta một chút cũng không hề lo lắng, đại tiểu thư là chuyên gia về mặt này, ý tưởng nghĩ ra tuyệt sẽ không sai lệch đi đâu cả. Cái mà ta không an tâm chính là vấn đề an toàn, sợ nhất là kẻ địch trà trộn vào các đoàn tham quan, sau đó có thể dễ dàng phá hoại, thực là muốn phòng bị cũng khó chống được."

Hồ Lô Phương gật đầu nói: "Đúng vậy! Thuyền sợ nhất bị hỏa thiêu, chỉ cần làm đổ một cái đèn dầu, thì sẽ có thể thiêu sạch toàn bộ con thuyền, kế hoạch tham quan Biên Hoang còn biết quản lý như thế nào?"

Cao Ngạn biến sắc nói: "Hoặc là giết chết một, hai người trong đoàn, khẳng định cũng có thể dọa tất cả mọi người phải sợ hãi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Sau khi đến Biên Hoang tập thì vấn đề đối lại sẽ không còn lớn lắm, sợ nhất chính là

những sự cố xảy ra trên đường thủy."

Mộ Dung Chiến trả lời : "Ta phụ trách về vấn đề bảo an. Ngay từ sớm lúc đem chiến thuyền đi tu sửa lại thành lầu thuyền phục vụ tham quan, thì ta và tiểu thư đã từng thảo luận qua về các vấn đề mà các vị đại ca vừa mới đề cập đến. Trước tiên về phương diện phòng cháy, ta muốn thỉnh đại tiểu thư tự mình thuyết minh về phương diện này."

Giang Văn Thanh tiếp lời: "Những nguyên liệu dùng để kiến tạo lầu phòng và vật dụng trong phòng đều sử dụng loại gỗ Hắc Lê thổ sản của Biên Hoang. Loại gỗ này có tính năng chống cháy rất tốt, cao hơn so với các loại gỗ thông thường, rất khó bắt cháy, đương nhiên để một thời gian dài thì cuối cùng cũng sẽ cháy trụi. Thủ đoạn của chúng ta lại không phải nằm ở điểm này, mà là bôi lên đó một loại thuốc phòng cháy do Đại Giang bang điều chế từ phương pháp bí truyền. Thử thuốc này không chỉ có hiệu năng chống lửa ưu việt, mà hay nhất là khi gặp phải sức nóng, sẽ sinh ra một mùi vị nồng đượm. Cho nên, chỉ cần người thấy mùi vị lạ, thì chúng ta có thể đi trước một bước mà kiểm chế thủ đoạn phóng hỏa bỉ ổi của địch nhân."

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Đây quả thực là một chiêu tuyệt diệu."

Hô Lôi Phương hỏi: "Giả như địch nhân thiêu đốt chặn, chiếu, quần áo và vật dụng hàng ngày thì thế nào?"

Giang Văn Thanh đáp: "Chỉ cần gặp phải sức nóng, thì thuốc phòng cháy sẽ sản sinh ra mùi vị, khiến chúng ta có thể kịp thời hành động. Những trang bị phòng hỏa trên thuyền có đầy đủ cả rồi, tất cả mọi người đều phải tham gia huấn luyện cứu hỏa, để nhớ có xảy ra chuyện thì không bị luống cuống chân tay."

Hồng Tử Xuân nói: "Nếu như gian tế của địch nhân cao minh đến mức cạo sạch thứ thuốc phòng hỏa đó trước, sau đó mới phóng hỏa đốt thuyền thì thế nào?"

Giang Văn Thanh đáp lại: "Chúng ta có thủ pháp quét thuốc đặc biệt. Trước tiên là quét lên một tầng nước thuốc, khiến cho thuốc phòng hỏa có thể ngấm sâu vào trong gỗ, muốn cạo sạch đi cũng không có biện pháp nào cả."

Mộ Dung Chiến nói: "Ba tầng lầu phòng, tất cả được cấu tạo trên mặt thuyền, tuy là các tầng tương thông với nhau, nhưng chỉ có hai mặt trước và sau có bậc thang. Khoang lớn đặt ở lầu ba, chiếm gần một nửa diện tích của tầng thứ ba, mặt trên là đài quan sát. Nếu gặp sự cố, chúng ta có thể phong bế các thang thông giữa các tầng lầu, để tiện độc lập xử lý sự việc phát sinh trong mỗi một tầng lầu."

Diêu Mãnh tiếp lời nói: "Gỗ Hắc Lê cứng như sắt đá, trừ phi cao thủ như Tôn Ân hay Yên Phi, bằng không, không có cách nào có thể dễ dàng phá hủy được. Nếu như điều này vẫn còn không thỏa đáng, thì chúng ta còn có người nghe lén toàn bộ động tĩnh trên thuyền, mười hai canh giờ liên tiếp thay phiên canh chừng. Nếu nghe được những thanh âm khác lạ, thì có thể áp dụng hành động tương ứng."

Mộ Dung Chiến cười nói: "Cửa có then sắt, cửa sổ thì khảm sắt thô. Tuy có chút điểm giống như lao phòng, nhưng mà an toàn tuyệt đối, tin rằng không người nào dám trách chúng ta. Vì vậy, chỉ cần khách nhân bước vào trong phòng, khóa then sắt lại, thì có thể yên tâm mà ngủ nghỉ, không cần lo lắng về vấn đề an toàn nữa."

Cao Ngạn nhú mày hỏi: "Nếu như địch nhân tự khóa chính mình trong phòng, bất luận hấn làm xằng làm bậy gì đi nữa, thì chúng ta cũng không thể làm gì được hấn ư?"

Cơ Biệt cười đáp: "Ngươi là người phụ trách toàn bộ việc này không hiểu đã làm cái gì, đáng lẽ là ngươi đến để trả lời các vấn đề, chứ không phải đến để gạn hỏi."

Cao Ngạn thốt: "Đây gọi là phân công hợp tác! Ta làm sao quản được nhiều việc như vậy?"

Diêu Mãnh nói: "Cao gia của chúng ta giá trị phi thường, những công việc rườm rà thô kệch đương nhiên là do ta làm. Báo cáo với Cao gia, chúng ta có chuẩn bị đầy đủ các công cụ phá cửa đập tường, đảm bảo nổi e ngại của ngài không thành vấn đề."

Mộ Dung Chiến nói: "Phương diện bảo an có liên quan tới thành bại được mất của kế hoạch tham quan Biên Hoang, là chuyện quan trọng vô cùng, không cho phép được có sai sót. Chúng ta vì vậy phải bày sẵn trận thế mà chờ, cũng phải có sắp xếp đặc biệt đối với khách nhân. Tầng dưới cùng chỉ dành chiêu đãi khách nữ,

tầng ở giữa thì dành chào đón khách nam, còn tầng trên cùng để những người mà chúng ta cho là có khả năng ở, về mặt quản lý sẽ thuận tiện hơn nhiều."

Giang Văn Thanh nói: "Mỗi một tầng sẽ có cao thủ trà trộn trú ẩn, nhìn bề ngoài thì không thấy được gì khác thường. Còn sự thật thì, tình hình tại mỗi một khe góc của thuyền, động tĩnh của khách nhân, tất cả đều nằm dưới sự giám thị nghiêm mật của chúng ta, đảm bảo sẽ không thể có việc gì sơ sót xảy ra."

Trình Thương Cổ vui vẻ nói: "Trên thuyền lại có những đại phu tinh thông y thuật, chuẩn bị đầy đủ các loại dược liệu giải độc, nếu thực sự có sự tình phát sinh, thì chúng ta vẫn có năng lực bổ cứu. Đại phu đi theo thuyền của đoàn thứ nhất, chính là Trình mỗ ta đây."

Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: "Đây đúng là đồng tâm hiệp lực thì sẽ vững như thành đồng! Thử nghĩ xem, bắt đầu từ lúc Cao tiểu tử gãi đầu mà nghĩ ra được kế hoạch tham quan Biên Hoang, cho đến thời khắc chấn động Nam phương này, người người tranh nhau tới Biên Hoang. Toàn bộ quá trình thực mê người làm sao, thể hiện đầy đủ sức sống, sức tưởng tượng và khí phách của Hoang nhân chúng ta. Biên Hoang tập sẽ lại được chấn hưng lần nữa, giống như là tên trên dây cung, ở vào thế ắt sẽ phải bắn ra."

Hồng Tử Xuân nói: "Hiện tại ta đã yên tâm nhiều rồi. Ta còn có một đề nghị, sử dụng một chiêu của Lưu gia, ấy là đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác. Sau khi quay về hãy nghĩ cho thật kỹ xem, nếu như chúng ta là địch nhân, muốn phá kế hoạch tham quan Biên Hoang của chúng ta, thì có thể có những biện pháp và thủ đoạn gì. Sau đó chúng ta sẽ lại nghĩ phương pháp ứng phó, như vậy càng có thể an toàn không có chút sơ hở nào."

Mộ Dung Chiến gật đầu hưởng ứng: "Chủ ý hay! Giả như địch nhân có thể tìm ra được những phương pháp mà chúng ta không thể nghĩ ra, thì cũng chỉ đành than bản thân mệnh khổ mà thôi."

Trác Cuồng Sinh quở trách: "Chúng ta đang lúc gặp vận đỏ, làm sao lại thành người khổ mệnh được? Người nhìn khí sắc của Cao tiểu tử và đại tiểu thư xem, có ai là không mặt mày tươi tỉnh hơn hờ, bộ dạng như thể một loạt hỉ sự sắp đến với mình."

Cao Ngạn đại hỉ đáp: "Mặt ta thực sự có hỉ sắc ư? Thật là sáng khoái!"

Hai bờ má trắng như ngọc của Giang Văn Thanh chợt ửng rúng hồng, trừng mắt lườm Trác Cuồng Sinh một cái, tỏ vẻ không hài lòng với lão.

Cao Ngạn ngạo mạn ra vẻ ta đây: "Tốt ! Cuộc hội thảo hôm nay dừng ở đây, bản nhân tuyên bố giải tán cuộc họp."

Mộ Dung Chiến nắm lấy hắc hắc nói: "Thế là muốn chuồn đấy hả? Chúng ta còn phải lên thuyền, nghiên cứu các biện pháp an toàn ngay tại thực địa, phải thử phóng hỏa đốt thuyền, người xem cho biết mùi vị do thuốc phòng hỏa gặp sức nóng sinh ra."

Cao Ngạn đau khổ nói: "Ta còn có việc quan trọng phải làm chứ, vấn đề thuộc phương diện này đâu cần phải làm phiền đến ta?"

Cơ Biệt nhíu mày nói: "Cao tiểu tử vội vã đi đâu vậy?"

Diêu Mãnh hạ giọng nói: "Cao thiếu gia phải đến ném thử loại thức ăn hảo hạng do lão Bàng đặc biệt nghiên cứu làm riêng cho đoàn tham quan Biên Hoang đầu tiên, duy nhất chỉ có cung ứng ở trên thuyền."

Hồng Tử Xuân phàn ăn nhát bọn, nghe vậy động dung nói: "Chuyện quan trọng như vậy, nếu thiếu chuyên gia mặt này là ta thì làm sao thành cho nổi?"

Cơ Biệt cũng là một kẻ háu ăn, cười nói: "Sau khi thương lượng thỏa đáng chuyện thuyền tham quan, chúng ta sẽ kéo cả đoàn cùng đi."

Ai cũng gật đầu đồng ý.

Bàng Nghĩa không chỉ là đại gia cất rượu, mà tay nghề nấu nướng cũng là hạng nhất trong đám Hán nhân tại

Biên Hoang.

Hô Lôi Phương hướng về phía Giang Văn Thanh nói: "Hồng lão bản nhắc tới Lưu gia, cũng làm ta nhớ tới gã. Không biết đại tiểu thư có tin tức gì mới về huynh ấy không?"

Chúng nhân đều lộ vẻ chú ý, hiển thị rằng ai cũng đều quan tâm đến vị chủ soái tạm thời đã lãnh đạo họ quang phục Biên Hoang tập này.

Giang Văn Thanh đáp: "Sáng nay ta có nhận được tin tức, sau khi Lưu soái quay trở về Quảng Lăng, đã lập tức ngựa không dừng vó mà phi đi nhậm chức, đến Diêm Thành làm thái thú, phụ trách nhiệm vụ thảo phạt đám hải tặc do Tiêu Liệt Vũ làm thủ lĩnh."

Mọi người nghe được đều đưa mắt nhìn nhau.

Nếu như sau khi Lưu Dụ quay trở về Quảng Lăng mà bị cho ăn không ngồi rồi không có công việc để làm, thì họ sẽ không có lấy nửa điểm kinh dị.

Mộ Dung Chiến khó tin hỏi lại: "Lưu Lao Chi thế nào lại không hại gã, mà ngược lại còn trọng dụng gã ư?"

Hô Lôi Phương nhíu mày hỏi: "Tiêu Liệt Vũ là một kẻ như thế nào vậy?"

Trình Thương Cổ đáp: "Hô Lôi đương gia hỏi hay lắm, đây chính là điểm mấu chốt. Tiêu Liệt Vũ là một thủ lĩnh hải tặc mới nổi lên vài năm gần đây ở khu vực duyên hải, bằng vào một cây Bá Vương côn, đã xưng hùng cả một vùng duyên hải. Đám hải tặc thủ hạ đạt tới hai ngàn người, trong đó không thiếu kẻ có võ công cao cường. Gần đây Tư Mã Đạo Tử phái mãnh tướng Vương Thúc của Kiến Khang quân, thống lĩnh thủy quân đi thảo phạt hắn, nhưng trái lại bị tiêu diệt toàn quân, ngay cả đầu của bản thân Vương Thúc cũng bị Tiêu Liệt Vũ chém đứt. Vậy người nói hắn là kẻ như thế nào?"

Cao Ngạn hỏi: "Thủy quân của Kiến Khang làm sao có thể sánh được với thủy quân danh chấn thiên hạ của Bắc Phủ binh? Huống hồ còn có Lưu gia của chúng ta đích thân chỉ huy, bất kể Tiêu Liệt Vũ có ba đầu sáu tay, mong có thể chạm tới trời chăng nữa, lại còn không phải là vấn đề dằn bắt trọn ổ hay sao?"

Giang Văn Thanh lãnh đạm nói: "Ta nói Lưu gia dẫn một đội thuyền thủy quân đi nhậm chức lúc nào nhỉ?"

Trác Cuồng Sinh thất thanh: "Cái gì cơ?"

Cơ Biệt hỏi: "Người khản trương cái gì? Những gì là 'Nhất tiễn trầm Ân Long, chánh thị hỏa thạch thiên hàng thì' không phải người viết ra ư? Chân long từ trên trời giáng xuống liệu có thể bị đánh chết được không?"

Trác Cuồng Sinh cười khở nói: "Chính vì ta là người viết ra, nên cũng là người không tin vào điều đó nhất."

Trình Thương Cổ nói: "Lần này Lưu Lao Chi rõ ràng là muốn hãm hại Lưu gia mà, một binh một tốt cũng không cấp cho, đúng là muốn mượn tay Tiêu Liệt Vũ để giết huynh ấy."

Mộ Dung Chiến hỏi: "Chúng ta liệu có thể trợ giúp được gì không?"

Giang Văn Thanh nói: "Chúng ta tuyệt đối không thể nhúng tay vào việc của Lưu gia, bằng không sẽ khiến người ta có nhận thức sai lầm, rằng Lưu gia

không có chúng ta thì không làm được việc."

Trình Thương Cổ nói tiếp: "Nước xa không cứu được lửa gần, khi chúng ta đến được Diêm Thành, thì chiến sự sợ rằng đã sớm kết thúc rồi."

Cao Ngạn mắt mở to nhìn thẳng vào Giang Văn Thanh nói: "Đại tiểu thư đáng lẽ ra phải là người quan tâm tới an nguy của Lưu gia nhất, vì sao lại làm như là chuyện nhỏ không quan trọng, có cái vẻ ngoài không mấy để tâm như vậy?"

Giang Văn Thanh đỏ hồng tới tận mang tai, giận dữ nói: "Người nói quàng nói xiên cái gì vậy hả? Mọi người

đều một lòng quan tâm đến Lưu gia giống như vậy mà."

Hồng Tử Xuân đâm chiêu nói: "Có phải đại tiểu thư biết được một vài chuyện liên quan đến Lưu gia, mà chúng ta lại vẫn còn chưa biết hay không?"

Giang Văn Thanh đáp: "Không nói với mấy người nữa, lên thuyền làm việc chính cho xong đi."

Nói rồi nhún mình một cái, bật lên gần ba trượng, bay lên trên sàn thuyền.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn nàng ta biến mất trên sàn thuyền.

Hồng Tử Xuân hỏi Trình Thương Cổ: "Bá Vương côn của Tiêu Liệt Vũ liệu có đấu được với hậu bối trường đao của Lưu gia không?"

Cơ Biệt nói: "Người cho là một trận đơn đả độc đấu phân thắng phụ hay quyết chiến trên giang hồ đấy hả? Hảo hán cũng khó mà chống lại đồng người, Lưu gia tất phải sử dụng kế thì mới thành công được."

Trình Thương Cổ nói: "Ta cũng đồng ý với những lời lão Hồng nói, bởi vì chỉ nhìn vào tình huống bề ngoài, thì Lưu gia khẳng định sẽ lành ít dữ nhiều. Nhưng mà Văn Thanh lại không có chút lo lắng nào về Lưu gia, có nhiều khả năng là biết được chuyện mà chúng ta không biết."

Cơ Biệt cảm thán nói: "Nếu như Lưu gia có chuyện bất trắc gì, kì quan huyết trời của chúng ta, cũng sẽ hoàn toàn mất đi ý nghĩa."

Trác Cuồng Sinh quát lớn: "'Lưu Dụ nhất tiễn trầm ẩn long, chánh thị hỏa thạch thiên hàng thì", trải qua bao thử thách khắc nghiệt, kết quả như thế nào? Chúng ta đành mắt mà chờ thôi. Đi nào."

Mọi người khai triển thân pháp, bay lên trên chiếc thuyền phục vụ việc tham quan.

1 Cường tướng thủ hạ vô nhược binh: Dưới tướng tài thì không có binh hèn.

2 Trạch nhân nhi nhâm thể: Chọn người đúng năng lực hoặc Chọn người đúng việc. Nhân tấn kì tài, vật tấn kì dụng: Đối với người thì có thể dùng hết tài năng của người, đối với vật thì dùng hết công dụng của vật.

3 Ý là phòng tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi.

Hồi 31

Thái Thú Thượng Nhâm

Thi thể của nhóm sáu tên hải tặc bị quăng ra ngoài cửa thành. Phương Linh và Cúc Nương trên tay chân đều mang cùm, bị ép ngã ngồi riêng một bên và đầu bị vải đen bịt kín che phủ toàn bộ dung mạo của họ.

Lão Thủ cùng mười tên huynh đệ thay đổi quân phục của thủy sư Bắc Phủ binh, đứng dàn thành một hàng ngang phía sau Phương Linh và Cúc Nương, người người đều được vũ trang đầy đủ, toát ra khí thế uy phong凛冽, bộ dạng đều giống nhau.

Một mình "Trĩ Triều Phi" đào thoát tìm địa phương tốt để ẩn trốn. Bến thuyền chỉ còn lưu lại một chiếc thuyền mảnh lẻ loi trôi.

Lưu Dụ bình tâm định khí đứng chắn bên ngoài Đông môn, Vương Hoảng đứng ở vị trí phía trái đằng sau gã, càng biểu hiện địa vị đặc biệt của y.

Trên thành lâu cao tới năm trượng, thấy chen chúc hơn hai mươi binh lính trấn thủ Diêm thành thần sắc tràn ngập sự sợ hãi và nghi hoặc, đang đợi đầu lĩnh Lý Hưng Quốc tới ra quyết định, có cho bọn hắn vào thành hay không.

Quân dân Diêm thành đang mang một sự sợ hãi rất lớn, nếu như không phải đã nhận ra Vương Hoảng thì

sớm đã có một trận loạn tiễn đón chào bọn y.

Bỗng nhiên có náo động trên những lối châu mai của tường thành, hơn mười người xuất hiện. Một nửa không mang quân phục và xem thần thái bề ngoài cũng biết là người của các bang hội.

Trong đó có một trung niên hán tử mặc quan phục nhìn xuống thất thanh kêu lên: "Vương đại nhân không phải đã trở lại Kiến Khang sao?"

Vương Hoảng trả lời: "Chuyện này để sau khi gặp Lý đại nhân sẽ nói. Vị này là Bắc Phủ binh đỉnh đỉnh đại danh Lưu Dụ, Lưu đại nhân, phụng mệnh triều đình tới tiếp quản Diêm thành, có sắc điệp văn thư chính thức, còn không lập tức mở cửa thành nghênh đón."

Trong thành nghe tới tên của Lưu Dụ liền vang lên những tiếng kinh hô không dứt.

Một người bận y phục bình thường reo lên: "Lưu Dụ cuối cùng người đã đến! Tiếc rằng đại ca lại không chờ được."

Lưu Dụ nhìn thấy hán thần tình bi phẫn, hai mắt đỏ ngầu, đã phần nào đoán ra thân phận hán. Thở dài: "Đúng là tại hạ đã đến trễ một bước, may là chặn được hung thủ, thu hồi lại được đầu của Hà bang chủ. Huynh đài và Hà bang chủ có quan hệ như thế nào?"

Trên thành lại nhốn nháo ầm ỹ cả lên.

Người nọ nức nở nói: "Có thật là đã bắt được nữ ác tặc đó không? Bỏn nhân Hà Nhuệ, là anh em ruột với Hà Phong."

Lưu Dụ ra hiệu bằng mắt với Lão Thủ, Lão Thủ hét to: "'Tiểu Ngư Tiên" Phương Linh ở đây!" Tấm vải đen trùm đầu Phương Linh được kéo lên để lộ ra khuôn mặt đẹp và ánh mắt căm hờn oán độc của ả.

Trên thành, những tiếng chửi rửa quất mắng nổ ra, mọi người đều rất phẫn nộ.

Lý Hưng Quốc lớn tiếng quát: "Mở cửa!"

Lưu Dụ quát lớn cản lại: "Khoan đã!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lưu Dụ, trong đó có Vương Hoảng và cả Lão Thủ.

Lưu Dụ đứng bất động đợi cho mọi người bình tĩnh lại rồi mới từ tốn nói: "Ta biết Hà huynh hận không thể đem nữ tặc này ngũ mã phân thân, bất quá chúng ta phải lo nghĩ cho quân dân trong thành, lấy đại cuộc làm trọng. Nói cho cùng, Phương Linh chỉ là thủ hạ, kẻ đầu não tội đồ vẫn là Tiêu Liệt Vũ. Nếu Hà huynh muốn trả thù rửa hận, phải nghe theo lệnh của tại hạ mà hành sự, chỉ cần tiêu diệt được Tiêu Liệt Vũ, một dải thành trấn hương thôn này, mới có những ngày yên bình. Hiểu chứ?"

Hà Nhuệ thần tình không ngớt bi thương, một hồi lâu sau mới gật đầu đáp: "Mọi việc đều theo sự phân phó của Lưu đại nhân."

Lưu Dụ vui vẻ thốt: "Mở cửa ra!"

Diêm thành. Tại phủ Thái Thú.

Trong phòng chính, Lưu Dụ lấy thân phận Thái Thú Diêm thành ngồi ở ghế đầu phía nam, những người khác chia nhau ngồi hai bên.

Ngồi ghế thủ tịch bên phải là Vương Hoảng, Lý Hưng Quốc và Lão Thủ. Bên trái là Hà Nhuệ, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh. Hai người sau là các nhân vật cấp đường chủ của Đông Hải bang.

Hà Nhuệ đã chứng thực sự nghi ngờ của Lưu Dụ, tin tức Lưu Dụ đến Diêm thành làm Thái Thú đã sớm truyền khắp Diêm thành từ hai ngày trước.

Bang chủ Đông Hải bang Hà Phong lại được Lưu Nghị đặc biệt thông tri, cầu y toàn lực giúp đỡ Lưu Dụ, lại chỉ ra rằng Lưu Dụ là hy vọng cuối cùng của Đông Hải bang.

Việc Lưu Dụ đến đã đẩy nhanh cái chết của Hà Phong.

Tiêu Liệt Vũ đã sớm có kế hoạch hành thích Hà Phong, để Phong Linh giả trang làm kỹ nữ từ nơi xa đến bán nghệ, tiến vào trú ngụ trong thanh lâu bản địa, gây sự chú ý của Hà Phong. Phương Linh sử dụng thủ đoạn vừa cự tuyệt vừa chào mời với Hà Phong, khiến Hà Phong càng không cảnh giác. Theo suy đoán của người Đông Hải bang, Tiêu Liệt Vũ không có cách ngăn chặn Lưu Dụ, vì thế thông báo cho Phương Linh xuống tay thủ tiêu Hà Phong. Bởi vì nút thắt trong đó có liên quan đến sự hào sắc của Hà Phong, cho nên Hà Nhuệ chỉ đơn giản nói qua, không kể ra tình cảnh tỷ mỉ cụ thể.

Nước cờ này của Tiêu Liệt Vũ cực kỳ cao minh, chứng tỏ hắn là kẻ hữu dũng hữu mưu, không vì Lưu Dụ một mình đến nhậm chức mà coi thường. Phá hủy được Đông Hải bang, cũng như cắt đứt sự ủng hộ của địa phương mà Lưu Dụ có thể có được. Chỉ là Tiêu Liệt Vũ không nghĩ đến Phương Linh lại rơi vào trong tay Lưu Dụ, ngược lại khiến hắn rơi vào thế bị động.

Lý Hưng Quốc hỏi: "Vậy chúng ta hiện tại phải làm sao đây?"

Lưu Dụ hiểu nỗi sợ hãi của y.

Giả thiết người gã bắt sống không phải là Phương Linh mà là Tiêu Liệt Vũ, đương nhiên là cả thành ăn mừng, không ai sẽ phải lo sợ hậu quả.

Hiện tại đã động thổ trên đầu thái tử, với tác phong hoành hành không sợ ai từ trước tới nay của Tiêu Liệt Vũ, khẳng định sẽ điên cuồng phản công báo thù, đem Diêm thành san thành bình địa, dùng tất cả mọi thủ đoạn đoạt lại người đàn bà mà hắn yêu thương.

Mang Phương Linh tới Diêm thành cũng giống như muốn toàn thành cùng với Lưu Dụ gã đùa với lửa. Nếu như gã không có khả năng khơi dậy đấu trí của quân dân trong thành, khẳng định người dân sẽ bỏ chạy để tránh nạn, cuối cùng chỉ còn lại tòa thành trống không.

Hà Nhuệ, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh là ba vị lãnh tụ của Đông Hải bang mà cũng đã lộ ra thần sắc chú ý và chăm chú lắng nghe. Thể hiện họ quan tâm nhất tới vấn đề này, sẽ không giống như Lão Thủ mù quáng tin rằng gã là chân mệnh thiên tử tương lai. Đối mặt với sự lựa chọn sinh tử, bất kỳ lời đồn nào cũng không có tác dụng.

Lưu Dụ lộ ra dáng vẻ bình tĩnh như đã dự liệu trước, lãnh đạm nói: "Không biết các vị có nghĩ qua một vấn đề, chính là vì sao Đại Hải Minh chỉ giới hạn trong việc cướp bóc thương thuyền trên biển, nhưng lại không hề công thành chiếm đất, rồi tiếp đó xưng vương hay không?"

Hà Nhuệ với Lý Hưng Quốc nghe xong quay nhìn nhau, xem ra chưa hề nghĩ đến vấn đề này, cho nên nhất thời không cách nào đưa ra đáp án hoặc nhận xét.

Tạ Xuân Minh trả lời: "Có lẽ Tiêu Liệt Vũ không thiện về công thành, lại sợ khi công thành tổn thất quá lớn, cho nên về phương diện này mới đặc biệt cẩn trọng."

Trần Ngạn Quang niên kỷ lớn nhất trong mọi người, có lẽ đã đến bốn mươi tuổi, có bộ râu rất đẹp, nhìn có vẻ như là một nhân sỹ túc trí đa mưu. Lúc này, ông ta lộ ra thần sắc suy tư, nói: "Tiêu Liệt Vũ từ lúc xuất đạo nhanh chóng đạt được thành tựu như hôm nay, chỉ bất quá là thời gian hai ba năm ngắn ngủi, căn cơ chưa ổn định, dựa vào chiến thuật của hải tặc là đi lại như gió. Nếu như chiếm giữ thành trì, thì sẽ mất đi ưu thế hành tung biến hóa, trở thành mục tiêu rõ ràng, dễ dàng dẫn đến bại vong."

Lưu Dụ mỉm cười hỏi: "So với Nhiếp Thiên Hoàn và Tôn Ân, Tiêu Liệt Vũ như thế nào?"

Đồng thời liếc mắt ám thị về phía Vương Hoảng và Lão Thủ ý muốn họ không nói gì hết.

Lý Hưng Quốc hừ lạnh đáp: "Đương nhiên là kém xa, Tôn Ân sức hiệu triệu rất mạnh, tín đồ theo dưới chân tính đến mười vạn, chỉ cần lão giơ tay hô lên, thì có thể tập hợp tạo phản."

Hà Nhuệ cũng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn là Nam phương đệ nhất đại bang, lấy Lương Hồ làm địa bàn, cùng dân chúng bản địa gần gũi liên kết, cùng chung lợi ích, căn cơ hùng hậu. Đến hôm nay, triều đình cũng khó có thể làm dao động một chút gì. Tiêu Liệt Vũ làm sao có thể so sánh?"

Vương Hoàng và Lão Thủ hiểu được, không khỏi bội phục trong lòng. Lý Hưng Quốc và Đông Hải bang đều sợ Tiêu Liệt Vũ như hổ, mặc cho Lưu Dụ hét vỡ cổ họng, phân rõ sự lợi hại, vẫn rất khó làm tan đi sự sợ hãi của họ đối với Tiêu Liệt Vũ. Chỉ có dẫn dắt để bản thân họ tự suy nghĩ, mới có thể khiến họ nhìn thấu khuyết điểm và sơ hở của Tiêu Liệt Vũ.

Lưu Dụ nói: "Nói tới điều này, nhược điểm của Tiêu Liệt Vũ là thực lực chưa đủ và không được lòng người, cho dù có cái tâm xưng bá, vẫn là sức chưa tới nơi tới chốn. Như vậy thì, tại sao hắn có thể không ngừng làm điều ác, uy chấn vùng Đông Hải?"

Hà Nhuệ cười khỏ nói: "Bởi vì không một ai ở trên biển có thể chiến thắng được Khai Lăng chiến thuyền không bị hạn chế bởi chiều gió của chúng, như một kích không trúng, cũng có thể tránh ra xa ngàn dặm, muốn đánh muốn lui, hoàn toàn do bọn chúng quyết định."

Lưu Dụ nói: "Giả sử chúng ta có thể dụ hắn tới công đánh Diêm thành, toàn bộ tình thế sẽ thay đổi hoàn toàn. Bây giờ, Phương Linh đang nằm trong tay chúng ta, hắn nếu muốn cứu người, thì phải tới công thành, chỉ cần chúng ta chuẩn bị đầy đủ, bố trí thật tốt, cơ hội giết Tiêu Liệt Vũ sẽ ở trước mặt."

Đại đường trầm mặc hẳn xuống, lặng ngắt như tờ, không khí trầm trọng, sức ép đè nặng lên ngực của mỗi người.

Lão Thủ cuối cùng không nhẫn nại được, lớn tiếng nói: "Mỗi câu Lưu gia nói đều đúng, tại sao thái độ của các vị vẫn giống như có ẩn chứa điều gì khó nói vậy?"

Lý Hưng Quốc chán nản hỏi: "Thái Thú đại nhân trên đường tới đây có nhìn thấy người không?"

Lưu Dụ bình tĩnh trả lời: "Không phải sáng nay có người reo rắc tin đồn Hà bang chủ bị hành thích táng mạng, nên đã dẫn tới khủng hoảng trước mắt, phần lớn mọi người đều đi cả rồi hay sao?"

Hà Nhuệ, Lý Hưng Quốc, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh đối với sự dự liệu thần kỳ của Lưu Dụ như nhìn thấy tận mắt, cảm thấy kinh ngạc.

Lý Hưng Quốc thờ dài hỏi: "Thái Thú đại nhân sao lại đoán được như vậy?"

Lưu Dụ điềm nhiên nói: "Bởi vì Tiêu Liệt Vũ có ý muốn đoạt lấy Diêm thành."

Lần này cả Vương Hoàng cũng bắt đầu hồ đồ, hỏi: "Vừa rồi mọi người không phải đã nghiên cứu qua, Tiêu Liệt Vũ chưa từng tấn công bất cứ thành trì nào sao?"

Lưu Dụ nói: "Cái này gọi là lúc này lúc khác. Nếu như khiến Tiêu Liệt Vũ trở về hai năm trước bắt đầu làm lại từ đầu, ta dám cam đoan hắn sẽ không giết người bừa bãi, trái lại sẽ mua chuộc lòng người. Mặc dù hiện tại đã tạo thành sai lầm lớn, nhưng dưới chân có một đội thuyền chiến cực lớn, cùng với thủ hạ liêm minh nghe theo mệnh lệnh, Tiêu Liệt Vũ tịnh không cam tâm chỉ là một tên trùm hải tặc. Nhất là đại thắng gần đây đã khiến hắn càng không coi triều đình vào trong mắt."

Mọi người gật đầu đồng ý, bởi vì Lưu Dụ nói chính là biến hóa bình thường của lòng người, lòng tham không đáy là lẽ thường của con người.

Lưu Dụ tiếp tục nói: "Cơ hội cuối cùng đã đến, thứ nhất là Thiên Sư quân ở phương Nam làm loạn khiến Bắc Phủ binh và Kiến Khang quân không có lực lượng để trông nom phía đông. Tiếp đến là Tiêu Liệt Vũ biết Lưu Dụ ta đã đến đây, chỉ cần có thể giết chết ta thì hắn lập tức có thể dương danh thiên hạ, không còn là một tên đạo tặc uy danh bị giới hạn ở vùng Đông Hải nữa."

Hà Nhuệ thở ra nặng nề, nói giọng khó khăn: "Lời của Lưu gia thật có lý, hiện nay Tiêu Liệt Vũ đúng là có ý đoạt lấy Diêm thành."

Lưu Dụ hỏi: "Hiện tại trong thành còn bao nhiêu người có thể dùng được?"

Lý Hưng Quốc hiện ra thần sắc xấu hổ: "Bình thủ thành còn lại bảy mươi lăm người, bất quá chúng ta tịnh không phải là muốn kháng cự lại với bọn tặc tử, mà là phải xem xét tình huống thật rõ ràng rồi mới tính toán lại."

Mặc dù y không nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu cái gọi là "tính toán" chính là tùy thời bỏ thành chạy trốn.

Hà Nhuệ không đợi Lưu Dụ hỏi, tự động cất tiếng: "Toàn bộ trẻ con, người già và phụ nữ trong bang ta đều đã rút hết, chỉ còn hơn một trăm huynh đệ đang xem sự phát triển của tình huống mà tùy cơ ứng biến."

Lưu Dụ mỉm cười: "Hai trăm người cũng đủ thủ thành phá giặc rồi."

Lý Hưng Quốc chấn động nói: "Nhưng binh lực của địch nhân đông hơn chúng ta gấp mười lần."

Lưu Dụ nói: "Vấn đề ở chỗ chúng ta có thể đoàn kết nhất trí, người người liều mạng hộ thành. Phù Kiên dùng trăm vạn quân nam tiến, không phải cũng nuốt hận ở trận Phì Thủy bởi tám vạn thủ hạ của Huyền soái đầy sao. Huống gì chúng ta có thành để thủ, lại có con tin trong tay, chuẩn bị thủ thành cũng đầy đủ, phải không?"

Lý Hưng Quốc gật đầu nói: "Hai năm nay, chúng ta không ngừng tăng cường phòng thủ Diêm thành, đầu tường thiết lập hơn ba mươi đài máy bắn đá, máy bắn nỏ cũng có hơn sáu đài, cung tên đầy đủ. Sau khi Tiêu Liệt Vũ phóng hỏa đốt thuyền, chúng ta cũng đã chuyển hơn trăm thùng vôi lên trên tường thành."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Hiện tại chỉ thiếu đầu chí và quyết tâm thủ thành. Bất quá, ta cũng có thể cho các vị một viên định tâm hoàn, ta đã đánh cược với Phương Linh, bức Tiêu Liệt Vũ tự mình xuất trận, cùng phân sinh tử thắng bại. Nếu như ta tài không bằng người, bại dưới cơn của Tiêu Liệt Vũ, các vị vẫn có thể kịp thời rút lui."

Bọn Lý Hưng Quốc, Hà Nhuệ nghe thấy thế đều kinh tâm động phách, không ai nói được lời nào.

Lưu Dụ đột nhiên cười ha hả, thấy ai cũng nhìn gã không hiểu, mới cười nói: "Được rồi! Được rồi! Trận chiến này chắc chắn thắng được."

Mọi người càng mơ hồ nhìn gã, ngay cả Vương Hoảng và Lão Thủ cũng không biết với cái gì mà gã dự đoán cuộc chiến này sẽ tất thắng.

Lưu Dụ nói: "Ta hiểu được trong đầu các người nghĩ gì, đều cho rằng Lưu Dụ ta không phải là đối thủ của Tiêu Liệt Vũ và hẳn đương nhiên cũng sẽ nghĩ như vậy, làm sao mà bỏ qua cơ hội này để giết chết ta?"

Lão Thủ hét lớn: "Ta cược Lưu gia sẽ thắng. Tiêu Liệt Vũ là cái gì? Lưu gia là Huyền soái thứ hai, còn là người ứng với hỏa thạch giáng xuống, không ai có thể làm hại tới cọng tóc của người."

Bọn Lý Hưng Quốc vẫn không nói ra lời, nhưng bọn họ đều cảm nhận được sự tự tin và đầu chí tất thắng cực lớn của Lưu Dụ, không ai có thể lay động được.

Hà Nhuệ cuối cùng bị kích khởi quyết tâm, nắm chặt tay nói: "Thâm thù huyết hận của Đông Hải bang chúng ta và Đại Hải Minh, lấy hết nước Đại Giang rửa cũng không hết. Bây giờ Lưu gia chịu lấy mạng ra để đánh đổi, Đông Hải bang sao có thể làm con rùa rút đầu? Đây chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta, bọn ta thề sẽ theo Lưu gia, cùng sống chết với Tiêu Liệt Vũ."

Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh đồng thanh hô lớn, tỏ ý sẵn sàng quyết tử.

Mục quang Lưu Dụ dừng ở nơi Lý Hưng Quốc, chờ sự quyết định của y.

Lý Hưng Quốc cười khổ: "Ta còn nợ bọn họ nửa năm tiền lương, rất khó muốn họ bán mạng cho triều đình nữa."

Lưu Dụ phát tay ra hiệu cho lão Thủ.

Lão Thủ cầm lấy một chiếc rương sắt lại để ở bên cạnh, thần sắc như bừng dậy, sau đó đi thẳng đến trước Lý Hưng Quốc, mở rương sắt ra trước mắt y, sau đó lùi về chỗ cũ.

Lý Hưng Quốc nhìn vào trong rương, hai mắt lập tức sáng lên.

Lưu Dụ nói điềm nhiên như không: "Ở đây là hai trăm lượng hoàng kim, Lý đại nhân trừ ra khoản tiền lương còn thiếu, còn lại để sau khi đánh bại lũ tặc tử sẽ luận công ban thưởng. Tiêu Liệt Vũ sau khi bại vong, khoản thuế sẽ hồi phục lại bình thường, thì tất cả lại trở lại nề nếp, một dải quận huyện khu vực này sẽ có thể trở lại cuộc sống an bình."

Lý Hưng Quốc lớn tiếng đáp: "Xin lĩnh mệnh!"

Cặp mắt Lưu Dụ đột nhiên ánh lên mạnh mẽ, chỉ thấy gã vừa đứng thẳng người lên, lập tức như thành một con người khác, sinh ra một khí thế khiếp người. Trầm giọng nói: "Lần này ta sẽ dạy Đại Hải Minh biết như thế nào là đến được mà về không được. Nếu như ta không đoán sai, Tiêu Liệt Vũ trước giờ Ngạc đã nhận được tin tức Phương Linh bị giam giữ tại nơi này. Hắn và thủ hạ nhân lúc trời sẩm tối sẽ dốc toàn lực tấn công, vào sáng mai Đại Hải Minh cũng sẽ bị xóa tên trên giang hồ, nỗi lo trộm cắp sẽ trở thành quá khứ."

Vương Hoàng khó hiểu: "Cho dù Tiêu Liệt Vũ rơi đầu dưới đao của Lưu huynh, mà đám thủ hạ tặc tử điên cuồng công thành, nhưng mà nếu như công thành không được, tặc tử thấy tình thế không ổn, vẫn có thể đào tẩu về lại biển, chúng ta vẫn không làm gì được chúng."

Bọn Hà Nhuệ đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cái nhìn của Vương Hoàng.

Lưu Dụ hơi mỉm cười nói: "So với binh pháp thâm sâu và kín kẽ của Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, Tiêu Liệt Vũ nào được coi là cái gì? Thượng binh phạt mưu ¹, chúng ta cùng Tiêu Liệt Vũ đấu trí không đấu lực, cho dù quyền chủ động không nằm trong tay Lưu Dụ ta, thì ta vẫn có biện pháp lợi dụng tình thế, biến bị động thành chủ động. Huống chi Tiêu Liệt Vũ hiện nay đã bị chúng ta nắm mũi dất đi."

Mọi người đều dụng tâm chăm chú lắng nghe, tưởng tượng ra lúc Lưu Dụ lãnh đạo Hoang nhân, đại phá liên quân phương Bắc với binh lực gấp ba lần binh lực Hoang nhân, trong lòng họ không khỏi nổi lên hùng tâm đấu chí.

Lưu Dụ dừng lại một lát, hai mắt thần quang sáng rực, hiển lộ ra công lực kinh người. Gã tiếp tục nói: "Nếu không phải là ta có kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh, lẽ nào lại muốn để các vị bồi táng cùng ta. Ta không những muốn thu được toàn thắng mà còn muốn một chiến thắng hùng tráng có thể so sánh với chiến thắng của Biên Hoang, giảm số người thương vong bên ta thấp nhất, thậm chí không để cho bất kỳ người nào hy sinh."

Mọi người đều hiện ra vẻ mặt khó tin.

Thần quang trong hai mắt Lưu Dụ dần thu lại, trở lại vẻ mặt bình thường. Biến hóa đó tạo ra sự tương phản cường liệt, người người nhìn thấy trong lòng sinh ra một cảm giác khác thường, càng lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Lưu Dụ cười nói: "Từ khi ta xuất đạo đến nay, người muốn giết ta có giờ cả mười ngón tay cũng tính không hết. Lúc ta trên đường về Quảng Lăng, hai lần gặp tập kích, ta đều ứng phó được, so với hai địch nhân này, Tiêu Liệt Vũ tuyệt không so sánh được. Trừ phi công phu Tiêu Liệt Vũ cao hơn bọn Tôn Ân, Yến Phi và Mộ Dung Thùy, nếu không lần này tất sẽ không may mắn thoát được, hy vọng các vị minh bạch điểm này."

Mọi người đều biết Lưu Dụ không phải là hạng hữu dũng vô mưu, hơn nữa Lưu Dụ ngữ khí thành khẩn, tức thì lòng tin đại tăng.

Lưu Dụ thông dong nói: "Thừa dịp còn cách khi trời tối một thời gian dài, chúng ta phải làm tốt hai việc. Việc thứ nhất là tập trung tất cả người còn lưu lại. Ta sẽ nói chuyện với bọn họ, kích động sỹ khí bọn họ; đồng thời có thể ngăn chặn bên trong có gian tế của địch nhân, không để tiết lộ bất kỳ quân tình nào."

Mọi người gật đầu đồng ý, yên lặng chờ Lưu Dụ nói ra phân phó thứ hai.

Lưu Dụ tiếp theo hướng đến lão Thủ nói: "Trọng trách canh phòng giao cho huynh đệ các người phụ trách, quan trọng nhất là chú ý đến các tình huống trên biển. Tiêu Liệt Vũ khẳng định không để chúng ta vào mắt, không đến thì thôi, nếu đến tất sẽ theo đường biển hùng hổ ngang nhiên kéo đến đánh. Hà hà!"

Lý Hưng Quốc khâm phục một cách chân thành nói: "Thỉnh Thái Thú đại nhân nói ra điều thứ hai."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Làm phiền Lý đại nhân thu thập tất cả mấy thứ như dầu lửa, mồi nỏ, hỏa tiễn yên hoa trong thành lại, ta muốn làm cho chiếc thuyền mảnh đậu ngoài bến kia biến thành một cái cạm bẫy tử vong, bẻ đi hoàn toàn nhuệ khí của địch nhân, kích khởi hung tính của Tiêu Liệt Vũ."

Mọi người trước tiên ngần ngợ không hiểu, sau đó đồng thanh khen hay.

Lưu Dụ thầm thở phào một hơi, biết sau khi thi triển hết nghệ thuật của bản thân, cuối cùng đã kích khởi được lòng tin chiến thắng của mọi người, đồng thời đoàn kết mọi người lại với nhau.

Gã phải tốc chiến tốc thắng giải quyết Tiêu Liệt Vũ, chẳng những gã muốn nhanh chóng trở lại Quảng Lăng giúp Tạ Diễm đối phó Thiên Sư quân, mà còn bởi gã không muốn nán lại lại Diễm thành vì bất cứ lúc nào địch nhân cũng có thể phái thích khách đến đối phó gã. Đây là biện pháp duy nhất để gã bảo toàn mạng sống.

Gã là rỗng hay là rắn, còn phải trông vào đêm nay.

1 Thượng sách của việc dùng binh là lấy mưu lược thủ thắng.

Hồi 32

Nguyễn Giả Thượng Câu

Mặt trời lơ lửng trên cao.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn theo Đông đại nhai tiến vào quảng trường Chung Lâu, đến cửa hiệu mới của tiểu Tra xem tình hình chuẩn bị khai trương thế nào.

Trác Cuồng Sinh thổi phì phì: "Cửa hiệu này sẽ gọi là 'Biên Hoang Đăng Vương', trực tiếp làm mọi chuyện, muốn đèn thì phải đến đây, chẳng lẽ lại tìm 'Đăng Bình' 'Đăng Tốt' gì gì sao?"

Ở giữa quảng trường vang lên tiếng choang choang choang choang, hơn mười đại hán đang dùng búa cố gắng đập bỏ địa bảo ở nửa dưới Chung Lâu.

Đây là quyết định của hội nghị Chung Lâu. Tuy nói địa bảo có thể tăng sức phòng ngự của Chung Lâu, nhưng không ai có thể chấp nhận được hình dáng thô kệch như vậy, nên đã quyết định khôi phục lại hình dáng kiêu hãnh đẹp đẽ trước kia của nó.

Cao Ngạn nói: "Việc này phiền người nhỏ tiếng một chút, kẻo người ta nghe được lại làm một cái biển 'Đăng Vương' trước chúng ta. Theo quy củ giang hồ, chúng ta không thể dùng lại cái tên này được nữa."

Rồi lại nhú mày nói: "Theo như người nói, nếu như có cửa hiệu nào đổi tên thành 'Đăng Thần' rồi 'Đăng Thánh' thế có phải là cướp lấy sinh ý của chúng ta không? Buồn bán là trò trẻ con ư?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Người nói cũng có lý, để ta nghĩ kỹ một chút, phòng có kẻ nào thuận gió bẻ măng cướp lấy sinh ý của chúng ta."

Lúc này, Phương Hồng Sinh dẫn hơn chục chiến sĩ Dạ Oa tộc kiêu hãnh từ Tây đại nhai đi vào quảng trường, chào hỏi bọn họ từ xa. Người nào cũng vận thanh y viền bạc, đao kiếm ngang hông, khiến kẻ khác phải liếc nhìn.

Cao Ngạn cười: "Thật không hổ là Tổng Tuần bộ đầu tiên do hội nghị Chung Lâu tuyển chọn, quả nhiên uy phong bát diện. Lão Phương lai lịch tại Biên Hoang này tuy nhỏ nhưng cũng đã xuất đầu lộ diện rồi, lão may đấy!"

Trác Cuồng Sinh cũng xúc cảm nói: "Biên Hoang đúng là nơi mong ước của mọi người thành hiện thực, lão Phương là ví dụ tốt nhất. Nhớ lại năm đó, lão Phương núp dưới bóng huynh trưởng. Sau khi huynh trưởng bị hại, muốn thoát khỏi sự truy sát của Hoa Yêu, phải giả mạo Tổng Tuần bộ để đi trốn. Bây giờ y danh chính ngôn thuận, đường đường chính chính làm Biên Hoang Tổng Tuần bộ, không phải mộng tưởng đã thành sao?"

Cao Ngạn nói: "Tiểu Tra lại là một ví dụ khác, xưa nghèo đến mua vật liệu làm đèn cũng không có, bây giờ được thành Đăng Vương của Biên Hoang tập, không phải kỳ ngộ thì là cái gì?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Mong ước của ta là hoàn thành cuốn thiên thư danh tiếng lẫy lừng, mong ước của người là lấy tiểu Bạch Nhạn làm thê tử. Biên Hoang tập đúng là nơi thực hiện giấc mơ, chỉ cần có chí thì không ai trắng tay cả. Hà! Ta có một việc gấp quan trọng muốn hỏi người đây."

Cao Ngạn đang muốn hỏi xem chuyện gì thì đằng sau có người gọi đích danh bọn họ.

Hai người đã đi đến cửa ra Bắc đại nhai, dừng bước quay đầu lại.

Hồng Tử Xuân và bảy tám tên tùy tùng hộ tống, đi đến chỗ họ, vẻ mặt hớn hở như có chuyện gì vui mừng lắm.

Trác Cuồng Sinh cười hỏi: "Hong lão bản có tin gì vui vậy? Có phải là tiểu Phi đại phát thần uy hay là Lưu gia vừa đến Diêm Thành đã đánh cho Tiêu Liệt Vũ tơi bời hoa lá?"

Hồng Tử Xuân chấp tay thản nhiên đáp: "Nếu có tin tốt như thế, ta sẽ báo cho lão ca người đầu tiên. Đây cũng không phải là việc đại sự gì, ta chỉ là muốn hưởng theo hai vị võ tay hoan hô thôi. Ta muốn góp vốn vào cửa hiệu làm đèn của các người và tiểu Tra. Hai người bọn người là bằng hữu đã lâu, có một việc làm ăn tốt như vậy mà không thông tri cho ta một tiếng. Bất quá thôi không tính toán nữa, ta sẽ dùng cửa hiệu của ta làm vốn góp, chỉ cần lấy lợi nhuận hai phần, tính toán hợp lý chưa! Ta vốn không định nói cho các vị biết nhưng tiểu Tra kiên trì bắt ta phải được hai vị nhân gia các người đồng ý, nên ta mới khách khí đến nói một tiếng. Các người có phản đối không?"

Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh nghe được bốn mắt nhìn nhau, lòng kêu không ổn, chẳng may chối từ gã cũng không xong.

Vị trí của tiệm đèn là vô cùng trọng yếu, chỉ có cửa tiệm của Hồng Tử Xuân là gần với Thuyết Thư quán nhất, đi ra cửa Thuyết Thư quán sẽ thấy đối diện là đại chiêu bài của tiệm đèn, trên đó có lẽ sẽ đề là bốn chữ lớn "Biên Hoang Đăng Vương".

Trác Cuồng Sinh cười khổ: "Gian thương nhà người có cái mũi thính quá, đặc biệt với mùi tiền thì lại càng thính. Người nói cho ta biết liệu có phải nếu bọn ta phản đối người gia nhập, người sẽ không cho chúng ta thuê cửa hiệu phải không? Trước tiên hãy trả lời câu đó của ta đi."

Hồng Tử Xuân mỉm cười nói: "Đương nhiên là vẫn cho các người thuê, cũng sẽ không đẩy giá thuê cửa hàng lên cao đến mức bất hợp lý. Chỉ cần lương tâm các người đừng quá đáng, chúng ta là huynh đệ sao lại không thể nói chuyện với nhau được chứ?"

Cao Ngạn nói: "Chúng ta trơ mắt nhìn người ép người lấy hai phần lợi nhuận của tiệm đèn đi, chúng ta sao mà vừa ý được chứ, người xem một phần rủi ro thế nào, như thế thì lương tâm chúng ta mới có thể thanh thản được."

Hồng Tử Xuân hét lớn: "Quân tử nhất ngôn."

Cao Ngạn hướng sang Trác Cuồng Sinh hỏi: "Sao đây?"

Trác Cuồng Sinh đột nhiên cười nghiêng ngả, một lát sau hỏn hỏn nói: "Ta cảm thấy đã trở về Biên Hoang tập

của trước kia, lão Hồng người đã phục hồi phong thái vốn có, không bỏ qua bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào, đúng là bản sắc Biên Hoang, một phần rượu thì một phần rượu, tất cả cứ theo quy củ mà làm."

Hồng Tử Xuân vui vẻ nói: "Bằng hữu như thế mới thú vị chứ."

Nói xong vui vẻ ra đi.

Nhìn theo lưng hắn, Cao Ngạn thở dài: "Ban ngày ban mặt cướp của người ta, hắn là đồ chết tiệt, không chịu phục thiện, uống công tiểu Tra nhờ chúng ta bảo vệ hắn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Hắn tính toán vậy nên mới khách khách khí khí như thế, người cũng không phải mới ở Biên Hoang tập hỗn loạn này ngày đầu tiên đấy chứ?"

Cao Ngạn nói: "Người vừa rồi nói có việc muốn hỏi ta, thật ra là chuyện gì đấy, hỏi ta tin tức là phải trả tiền đấy nhé, người có ngân lượng ở đây không?"

Trác Cuồng Sinh nheo mắt cười cười: "Ta và người phương pháp kiếm tiền khác nhau, nói chuyện đúng là tiền, lại là tính từng chữ một, bất quá người tựa hồ chưa từng bao giờ kết toán sổ sách sao?"

Cao Ngạn bại trận, cười mắng: "Nói vui cũng không được sao? Cần hỏi việc gì nào? Xin Trác quán chủ cứ hỏi?"

Trác Cuồng Sinh khoác tay lên vai hắn, kéo sang vệ đường, thấp giọng nói: "Người có nghe yêu nhân Di Lạc giáo Sở Vô Hạ nói không, sau khi Ni Huệ Huy tới Ngọa Phật tự, có tuyên bố giải tán Di Lạc giáo. Sau đó, tự mình lưu lại, không lâu sau thì Ngọa Phật tự hóa thành tro bụi, biến thành một hố sâu có bề ngang hơn mười trượng."

Cao Ngạn nói: "Cái này không có chuyện gì hay mà phải hỏi lại! Cái gì ta biết đã nói hết cho người rồi, có phải là muốn ta nói lại lần nữa không?"

Trác Cuồng Sinh như không hề nghe hắn nói, lại bảo: "Người đã nói sau khi chia tay với tiểu Bạch Nhạn có qua thiên huyết, thấy Yến Phi đứng ngay góc ở đó, đúng không?"

Cao Ngạn đáp: "Lão tử nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói đương nhiên thừa nhận, có chuyện gì vậy?"

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Cho ta biết về mặt lúc đó của Yến Phi như thế nào?"

Cao Ngạn không nhịn được nói: "Có chuyện gì vậy, khi nhìn thấy quang cảnh như vậy, ai mà không phát ngốc như thế chứ?"

Trác Cuồng Sinh bực tức nói: "Đừng có ngắt lời, mau dùng cái đầu của người nhớ lại rõ ràng tình huống lúc đó như thế nào."

Cao Ngạn không có cách nào, nói: "Ta chỉ có thể nói cho người, ấn tượng của ta lúc đó tiểu Phi đứng trên bờ thiên huyết, bộ dạng trầm ngâm, tựa hồ có điểm bi thương, khi ta đến gần gần mới nhận ra. Có vậy thôi. Ai! Lúc ấy, trong lòng ta cũng đang ngập tràn nỗi sầu biệt ly, làm sao mà có hứng thú lưu ý đến chuyện của gã chứ?"

Lại nói tiếp: "Người đang hoài nghi gì vậy? Chẳng lẽ người hoài nghi thiên huyết là do tiểu Phi và Tôn Ân đối chường tạo thành à? Ha ha, người đúng là bị điên rồi?"

Trác Cuồng Sinh tức giận trợn mắt liếc nhìn gã, bỏ vai gã ra, hai mắt sáng lên nói: "Dị sự trời giáng hỏa thạch, khẳng định là có ít nhiều liên quan đến Yến Phi, lại càng là tình tiết mấu chốt cho cuốn thiên thư của ta. Hừ! Tiểu Phi tuy không trả lời rõ, ăn nói hàm hồ nhưng bằng vào sự tinh minh của Trác Cuồng Sinh ta, cuối cùng sẽ có một ngày ta có thể tìm ra nguyên nhân của hỏa thạch. Chẳng còn việc gì nữa đâu! Đi thôi." Nói rồi gã bỏ đi về đầu đường trước.

Mặt trời còn nửa canh giờ nữa là xuống núi. Bến tàu ngoài Diêm thành tối tăm u ám, chỉ thấy hai bó đuốc, trông xa như quỷ hỏa triệu hồi những oan hồn đã táng thân nơi đại hải trăm ngàn năm qua.

Lợi dụng quãng thời gian quý giá lúc trời sẩm tối, Lưu Dụ hạ lệnh cho những người khác thu thập yên hoa hỏa tiễn và pháo trúc, chất cả vào boong thuyền và khoang chở người. Ngoài ra, còn để thêm hơn mười thùng dầu hỏa khắp thuyền, chỉ cần một đốm lửa nhỏ là sẽ thành thảm họa.

Bất quá trong bóng đêm, sa thuyền ¹ xem ra không có gì dị thường. Vì bị gió biển thổi bạt đi, mùi vị chỉ phát tán về hướng Diêm thành, người trên biển không thể dùng khứu giác để phát hiện mùi hỏa khí.

Lưu Dụ và Vương Hoàng sánh vai đứng ở đầu thuyền, gió thổi quần áo hai người bay phấp phật nhưng không thể thổi đi tâm trạng căng thẳng trước khi cơn giông bão sắp sửa ập tới.

Vương Hoàng trầm trọng thở ra một hơi, lại không nói gì.

Lưu Dụ mỉm cười hỏi: "Khẩn trương không?"

Vương Hoàng cười khở gật đầu, than: "Ta chưa bao giờ nghĩ là có thể gặp tình huống tứ diện mai phục thế này, nếu ta có thể học một nửa trấn định công phu của Lưu huynh thì đã tốt lắm rồi."

Lưu Dụ nói: "Dũng cảm thì cũng phải bồi dưỡng, càng từng trải nhiều, lá gan càng lớn, bởi vì người sẽ hiểu khiếp đảm chẳng giúp được gì mà còn làm hỏng việc. Khi ta mới ra chiến trường, đã sợ đến tè ra quần, mỗi bước đều hoảng sợ."

Vương Hoàng ngần ngừ nói: "Ta bây giờ có thể hiểu được, vì sao có những lúc phải nói tục, nếu như huynh nói chuyện tè ra quần ở Kiến Khang, ta khẳng định bịt tai không nghe. Nhưng bây giờ từ miệng huynh nói ra, ta lại cảm thấy rất là thống khoái, có cảm giác làm tăng đảm lượng."

Lưu Dụ động lòng hỏi: "Người là cao môn đại tộc tại Kiến Khang, thấy con người của Lao Chi thế nào."

Vương Hoàng khịt mũi: "Lưu Lao Chi thì là cái thá gì chứ? Giỏi lắm hán cũng chỉ là con chó chạy rông của Tư Mã Đạo Tử thôi. Trước kia bọn ta coi trọng Huyền soái, đối với hán cũng chẳng nói tốt xấu gì. Nhưng hán phạm thượng, dùng thủ đoạn hại chết Vương Cung, thành kẻ bất tín bất nghĩa tiểu nhân ti tiện, căn bản muốn cũng chẳng làm được gì. Ở Kiến Khang, những ai biết hán đều cực kỳ thất vọng. Bọn ta mặc dù ít tuổi nhưng hận hán thấu xương, so với Hoàn Huyền còn hận hơn nhiều."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Các người ít tuổi sao lại đặc biệt hận hán như thế?"

Vương Hoàng hần học nói: "Nếu không phải tại hán thì Đạm Chân tiểu thư đã không phải vì phụ thân chết mà uống thuốc độc tự vẫn, ai không hận hán chứ?"

Lưu Dụ như bị thiết chùy giáng vào tâm can, trong lòng thấy thống khổ bi thương, vội toàn tâm nén xuống, hô hấp không tự chủ được trở nên nặng nề.

Vương Hoàng tuyệt không phát giác tình trạng khác thường của gã, tự nói: "Ồi! Nhớ năm đó An công, Huyền soái còn sống, Kiến Khang thật phồn hoa hưng thịnh biết bao, khí sắc quả là thái bình thịnh vượng. Chúng ta khi đó không cần lo lắng đến chuyện gì, mỗi ngày đều hưởng thụ yến tiệc, ca vũ. Ta thường theo hai vị tiểu thư Đạm Chân và Chung Tú ra ngoài săn bắn, cuộc sống chẳng biết thỏa mãn đến thế nào nữa."

Dừng một chút rồi thở dài: "Bây giờ phong lưu đã qua, Thiên Sư quân làm loạn phương Nam, Hoàn Huyền tùy thời xuống phía đông công hạ Kiến Khang. Hẻm Ô Y ai ai cũng thấy nguy ngập, chẳng biết khi nào thì lại có được những ngày tốt đẹp nữa."

Lưu Dụ kiềm chế nỗi đau xót trong lòng hỏi: "Các người có sợ Hoàn Huyền không?"

Vương Hoàng trả lời: "Nói thật thì đối với Hoàn Huyền bọn ta không sợ bằng Tôn Ân hay Lưu Lao Chi. Nói cho cùng, Hoàn Huyền và bọn ta xuất thân giống nhau, cho dù có cầm quyền nhưng cũng duy trì cho chúng ta lợi ích. Còn cha con Tư Mã Đạo Tử nắm giữ triều chính thì tình cảnh sẽ tồi tệ hơn không? Cho dù họ Hoàn có thay thế họ Tư Mã cũng không đến nỗi nào."

Lưu Dụ trong lòng chấn động, lời Vương Hoàng đại diện cho cách nghĩ của đại bộ phận Kiến Khang cao

môn. Chỉ cần duy trì lợi ích của cao môn Kiến Khang thì ai làm hoàng đế cũng chẳng khác nhau. Rốt cục, Hoàn Huyền bản thân vẫn là một phần tử cao môn đại tộc so với Tôn Ân hoặc Lưu Lao Chi dễ được chấp nhận hơn nhiều.

Lưu Dụ hỏi: "Lệnh tôn nhìn nhận thế nào?"

Vương Hoàng đã sớm coi hấn là bạn tốt, thản nhiên đáp: "Cách nhìn của ông không khác biệt. Ta có thể nói cho huynh nhưng Lưu huynh không thể tùy tiện nói cho người khác."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý.

Vương Hoàng thấp giọng nói vào tai hấn: "Ông ủng hộ cách làm của An công và Huyền soái, trong những người áo vải chọn lựa ra người có thể kế thừa được chí hướng của họ, mang đến khí sắc mới cho phương Nam."

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn gã.

Vương Hoàng chăm chăm nhìn gã, hai mắt rực sáng, gật đầu nói: "Ông ấy rất đề cao huynh, nhận thấy huynh có tư cách thay đổi triều đại. Ta lúc đó không chú ý đến cách nhìn này, bây giờ cùng Lưu huynh đồng sinh tử cùng chia hoạn nạn, mới hiểu hết được tâm ý của ông, nếu huynh có cơ hội đến Kiến Khang, ta sẽ dẫn huynh đến gặp gia phụ."

Lại cười nói: "Lưu Lao Chi từng đáp ứng Tư Mã Đạo Tử đến Kiến Khang yết kiến hoàng thượng, đương nhiên không có chuyện gì vì hoàng thượng chỉ là đứa trẻ không biết gì. Bất quá để cho Lưu Lao Chi đến tham gia yến hội của bọn ta, nhưng không ai quan tâm đến hấn hay coi hấn là một nhân vật. Mất mặt như vậy, nếu ta là hấn, xem ra trốn ở Quảng Lăng còn hơn."

Lưu Dụ trong lòng than thầm, đây quả là Lưu Lao Chi tự mình chuốc lấy, chẳng trách được ai.

Lưu Lao Chi có một điểm chết người, là y theo lời Tư Mã Đạo Tử giết chết Vương Cung, làm hấn không bao giờ được Kiến Khang thể tộc chấp nhận.

Tình huống này mang đến hậu quả như thế nào? Ở giai đoạn hiện nay khó mà đoán được.

Gã hỏi: "Cha con Tư Mã Đạo Tử đối đãi với hấn thế nào?"

Vương Hoàng: "Cha con chúng luôn coi người trong thiên hạ không ra gì, với hấn biểu hiện thì khách khí, nhưng trong lòng thì khinh bỉ. Lưu Lao Chi nếu không phải là kẻ ngu xuẩn, trong lòng chắc cũng hiểu rõ."

Lưu Dụ cuối cùng cảm giác được nguy cơ, hấn hiểu Lưu Lao Chi là kẻ lòng dạ hẹp hòi, một chút không nhịn được sẽ nhằm vào Kiến Khang quý tộc cao môn mà phát tiết oán khí.

Lúc này Hà Nhuệ đi đến cạnh Lưu Dụ, hai tay y cầm một cây cung lớn, đưa đến trước mặt Lưu Dụ nói: "Đây là cây cung lớn có sức mạnh cường liệt mà bang ta thu giữ được, tên gọi là 'Liệt Thạch', do một thợ cung nổi tiếng đất Giang Nam tinh chế. Lưu gia hiện đang tìm kiếm một cây trường cung, chúng ta đem nó tặng Lưu gia, hy vọng Lưu gia lại tái diễn uy phong hôm Nhất tiễn chìm Ân Long ấy, dùng cung này giết địch."

Lưu Dụ cảm ơn không ngớt, không hề từ chối, tiếp nhận trường cung, ngẫm vận chân khí nhẹ nhàng kéo cung thành hình trăng tròn.

Hà Nhuệ bội phục nói: "Cung này nặng khoảng ba trăm thạch ², nếu gia huynh còn sống trên đời, cũng phải hết sức trâu lực hổ mới miễn cưỡng kéo được. Lưu gia dường như không cần dùng sức đã kéo được."

Lưu Dụ buông dây cung, phát ra tang một tiếng, dây cung không ngừng lay động, một lúc mới dừng yên lại.

Lưu Dụ quay lại nhìn vị trí và khoảng cách của Diêm thành, vui vẻ nói: "Cung này có thể bắn xa nghìn bộ, từ đầu tường thành đến đây khoảng hơn tám trăm bước, cung này khẳng định có thể bắn được."

Hà Nhuệ nhìn ra đại hải thở dài: "Ta bây giờ hy vọng Tiêu Liệt Vũ đến đây nhanh lên để giải quyết sớm sự

tình, sinh sinh tử tử do thiên mệnh, còn tốt hơn đợi chờ mà sợ hãi tim đập chân run."

Vương Hoảng gật đầu nói: "Ta hoàn toàn đồng ý với cách nghĩ của Hà huynh."

Hà Nhuệ hỏi: "Nếu như đêm nay Tiêu Liệt Vũ không đến, chúng ta giải quyết thế nào đây?"

Lưu Dụ điềm đạm trả lời: "Hắn nhất định sẽ đến."

Vương Hoảng nói: "Có lẽ hắn vẫn đang gấp chế tạo công cụ tấn công thành, kiểu như mấy thứ thang mây và lời móc phá cửa gì đó."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Hắn có đủ thời gian làm từ lâu rồi. Từ khi tin Tôn Ân làm loạn truyền đến, hắn đã có ý định công thành rồi. Bây giờ, Diêm thành như một tòa thành trống, thêm vào nữ nhân của hắn lại bị chúng ta nắm giữ, hắn một khắc cũng không đợi được."

Ba người hướng mắt ra đại hải tìm kiếm trong màn đêm.

Vương Hoảng hỏi: "Phá giặc xong liệu chúng ta có đến thẳng Phần Châu không?"

Hà Nhuệ lo buồn nói: "Phá giặc xong rồi hãy nói! Bây giờ nói chuyện đó có sớm quá không?"

Vương Hoảng cười: "Người đối với Lưu gia vẫn chưa tin tưởng à, ta dám khẳng định hôm nay tất thắng."

Lưu Dụ cười nói: "Người cũng lại gọi ta là Lưu gia à, tiểu đệ tiêu hóa sao nổi?"

Tiếp theo chấn động nói: "Đến rồi!"

Vương Hoảng và Hà Nhuệ dõi mắt tìm kiếm, nhưng không thấy nửa điểm hình bóng thuyền giặc.

Lưu Dụ chỉ theo hướng Đông Bắc phía biển thốt: "Nhìn xem!"

Hai người đều nhìn theo hướng gã chỉ, lát sau đồng thời biến sắc.

Chỉ thấy trên biển hiện ra hình ảnh những cánh buồm trùng điệp, một khối đen sì, nhất thời không thể đếm xuể có bao nhiêu chiếc thuyền địch.

Vương Hoảng và Hà Nhuệ đều bị uy thế của thuyền địch làm cho ngây ngốc.

Lưu Dụ đặt tay lên vai hai người nói: "Chỉ nhìn thế chúng đến, có thể hiểu Tiêu Liệt Vũ không xem chúng ta ra gì. Khinh địch là điều đại kỵ của binh gia, ta sẽ khiến cho hắn biết thế nào là sức mạnh vĩnh viễn không góc đầu lên được."

Tiếp theo kéo tay hai người, cười nói: "Chúng ta hãy quay về cung hầu ³ đại giá của địch nhân cho trọn tình địa chủ đi!"

¹ Thuyền mạnh.

² Được biết một thạch tương đương 59.2 kg.

300 thạch = 17760 kg.

³ Cung kính chờ đợi.

Hồi 33

Oan Gia Hẹp Lộ

Lưu Dụ đứng trên đầu tường, trông thấy thuyền giặc tiến đến gần, trong lòng nghĩ tới lúc cùng Nhậm Thanh Thị chia tay, thị đã có nói qua mấy câu.

Nhậm Thanh Thị có ý giải thích vì sao thị lại cần phải hạ thủ giết y ở Kiến Khang. Dù với sự tinh minh của y, cũng nhất thời không thể phân biệt thật giả trong lời nói của thị.

Không biết có phải vì Phương Linh bị giam trên lầu thành rồi từ trên người của nữ nhân ấy mà nhận ra hình ảnh của Nhậm Thanh Thị hay không, mà khiến y cứ muốn nghĩ tới hai người con gái có sắc đẹp động lòng người tương tự như nhau ấy. Nếu ngoại trừ vũ công cao cường thì so sánh bản lĩnh vững vàng ứng phó sự việc, Phương Linh còn có phần kém hơn Nhậm Thanh Thị một bậc.

Giống như Phương Linh lúc này vậy, hai mắt thị xạ ra những tia nhìn oán độc và cừu hận sâu sắc, chứ nếu đổi lại là Nhậm Thanh Thị trong tình huống như thế, chắc chắn vẫn không thay đổi sắc mặt mà còn đổi qua dáng vẻ đầu hàng động lòng người, lại liên tục lộ ra vẻ xinh đẹp quyến rũ, khiến không một nam nhân nào có thể nhẫn tâm làm thương hại đến thị.

"Đến rồi!"

Lưu Dụ giật mình tỉnh lại từ trong cơn trầm tư, quay qua xem cuộc nói chuyện của Lý Hưng Quốc, thấy hắn lúc ấy trong mắt hiện lên thần sắc lo sợ, rõ ràng là bị thế giặc làm kinh hoàng đến mất cả hồn vía.

Hà Nhuệ so với Lý Hưng Quốc còn khá hơn một chút, hít mạnh một hơi nói: "Tiêu Liệt Vũ có nhiều chiến thuyền hùng mạnh như vậy, nhân số chắc cũng không dưới ba ngàn."

Lão Thủ cười nói: "Đến càng nhiều càng tốt, ta có thể quăng lưới một mẻ là bắt trọn ổ. Lưu gia tính toán rất chính xác, đã đoán được Tiêu tặc ý có căn cứ địa mà có tâm tranh hùng, do đó nay hắn đem thực lực chân chính đã ẩn giấu ra lại trúng vào một chiêu dụ rấn rồi hang của Lưu gia, khiến toàn bộ nội tình của Tiêu tặc phơi bày ra ngoài ánh sáng."

Lưu Dụ trong lòng thầm khen ngợi, quả thật Lão Thủ không then là cao thủ lái thuyền của Bắc Phủ binh, quen trải qua thử thách sóng to gió lớn.

Vương Hoảng bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Tổng cộng là ba mươi hai chiếc Khai Lăng hải thuyền, nếu tính mỗi thuyền một trăm người thì binh lực của địch nhân đến cỡ ba ngàn."

Ba mươi hai chiếc Khai Lăng thuyền đều không có treo đèn bão, tựa như thủy quái rời hang vào ban đêm, vượt biển đến tìm người mà cắn xé. Hơn hai trăm người đứng trên cổng thành biết rõ Tiêu Liệt Vũ cùng thủ hạ của hắn, thật ra bọn chúng còn hung tàn đáng sợ hơn bất kỳ loại mãnh thú nào.

Chiếc thuyền của lũ giặc đến gần bến tàu nhất chỉ cách bờ chưa đến ba mươi trượng.

Chiếc sa thuyền neo ở bến tàu, so với lũ giặc thì thấy nó thật cô khổ lênh đênh giống như một cái đuôi dê béo tơ đang đợi lũ thú hoang tranh nhau cắn xé.

Đây hoàn toàn chỉ là ảo giác gây ra từ việc thấy được ở những cảnh xung quanh, chứ sự thật thì trên sa thuyền mới đúng là cạm bẫy chết người. Hơn nữa vì sa thuyền lại còn có liên hệ quen thuộc với Đại Hải Minh, làm đối phương sinh ra có cảm tưởng an toàn, không có lòng đề phòng. Nếu như chiếc thuyền ấy không phải đưa theo Phương Linh bị quay đầu trở lại mà là cố ý đậu tại bến tàu, địch nhân khẳng định đã sanh ra cảnh giặc, trước hết sẽ dùng tên lửa hủy diệt nó rồi mới lên bờ tấn công thành.

Đây đúng là tâm lý vi diệu phi thường.

Lưu Dụ thầm kêu nguy hiểm, nếu chính y không nghĩ ra chiêu này thì dù cho có giết được Tiêu Liệt Vũ, nhưng chỉ bằng hơn hai trăm người mà chống lại hơn ba ngàn hải tặc hung hãn, ắt cuối cùng chỉ có nhận được kết quả thành tan người mất. Huống chi trong hơn hai trăm người ấy, ngoại trừ Lão Thủ là huynh đệ của y, mọi người đều mất đầu chí, e rằng chưa đợi địch nhân công thành đã đào vong từ tán rồi.

Lưu Dụ nâng Liệt Thạch cung lên, lấy tay phải đặt hỏa tiễn lên trên dây bắn ổn định xong rồi cười nói: "Châm lửa!"

"Bùng!"

Lão Thủ đốt đuốc lên, đợi thêm lệnh tiếp theo của y mà tay cầm đuốc không lay động một chút nào.

Chỉ có tại thời khắc đối diện với sinh tử mới thực sự nhận thức được tài năng chân chính của một con người.

Lưu Dụ có cảm giác buồn cười, chiêu "Cạm Bẫy Chết Người" này là đột nhiên nảy ra từ một chủ ý khác. Y bỏ sa thuyền lại bến tàu, vốn chỉ là có tính chất thị uy để chọc giận Tiêu Liệt Vũ, khiến hắn phải nóng nảy phục thù.

Chiến thuyền gần bến tàu nhất chưa đến năm trượng, chiếc chiến thuyền xa nhất cũng chỉ hơn kém trong khoảng ba mươi trượng, làm cho họ có cảm giác địch nhân hoàn toàn chẳng có gì cố kỵ, đang cố tranh cập bến lên bờ trước.

Cách cửa đông Diêm thành chỉ có chừng hơn tám trăm bộ là khu vực bến tàu, lớn nhỏ có hơn mười cái bãi, dư sức cho hơn nửa số thuyền giặc đồng thời dừng lại cập bến.

Sa thuyền chiếm vị trí ở giữa khu bến tàu.

Lưu Dụ đang nhớ lại lúc tại phủ Thái Thú thương lượng hội nghị chống giặc, lúc đó y nghĩ nếu như có Cơ Biệt, vẫn khó lòng diễn lại cái uy phong "Nhất tiễn trầm Ân Long" như lần trước. Không những chỉ vì hình thể không giống nhau, mà còn khó lòng dựa theo đám thuyền giặc để phân biệt ra chiếc có Tiêu Liệt Vũ ở trên.

Thế nhưng lúc này, y lại nghĩ ra chiêu số dùng sa thuyền để phá chiến thuyền của địch.

Lưu Dụ quát lớn: "Châm lửa!"

Lão Thủ giơ cao ngọn đuốc châm vào miếng vải tấm dầu trên đầu mũi tên.

Kinh tiễn lập tức biến thành hỏa tiễn.

Bảy tám chiếc thuyền địch ầm ầm tranh nhau đậu hai bên chiếc sa thuyền ở bến tàu, phía sau thuyền giặc chen chúc nhau đến. Trong nhất thời, bến tàu và mặt biển đều ụp ụp sắp lớp đầy những chiến thuyền và bóng buồm.

Bỗng dừng từ đám tặc thuyền có tiếng kêu kinh sợ ầm ĩ hỗn loạn truyền lại, có thuyền vội vã gõ tiếng chuông cảnh báo.

Lý Hưng Quốc hét hoảng nói: "Bọn giặc phát giác rồi!"

Hà Nhuệ lo lắng tiếp: "Bọn chúng chắc đã đánh hơi được mùi dầu hỏa trên sa thuyền."

Lưu Dụ cười: "Muộn rồi!"

Hữu thủ vận kinh kéo "Liệt Thạch Cung" căng như trăng tròn, tiếng dây cung bật ra, hỏa tiễn lập tức bay đi, vẽ lên trong không trung một vòng cung mỹ lệ, vượt lên trên cao nhằm hướng đầu chiếc sa thuyền nằm ngoài tám trăm bộ mà bắn tới. Hỏa tiễn mang ánh lửa, làm cho những thủ vệ trên tường thành chăm chú dõi theo mũi tên có liên hệ đến sinh tử tồn vong của họ, hồi hộp hy vọng nó hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ.

"Vút!".

Hỏa tiễn cắm vào khoang tàu ngay giữa thân chiếc sa thuyền.

Mới đầu thì vẫn chỉ là một đốm lửa nhỏ cháy bập bùng, tiếp đó ngọn lửa phát triển nhanh chóng với tốc độ kinh người lan tràn ra khắp thuyền. Lúc đó toàn bộ chiếc thuyền bị phủ trùm trong lửa đỏ, chiếu sáng cả khu bến tàu, làm toàn bộ thuyền địch bị hăm dọa vòng lửa sáng rực rỡ.

Đám cháy lớn bốc lên tận trời không gì kềm chế được, hơn nửa ngọn lửa còn tấp lan qua những thuyền bên cạnh.

Trên đầu tường thành, chúng nhân thở phào nhẹ nhõm. "Oành!" Toàn bộ đỉnh khoang thuyền bắn tung lên không trung hóa thành một trời đầy tàn lửa cháy sáng, thanh thế kinh người đến cực điểm, giống như chiếc dù lửa phủ xuống thuyền giặc, tạo nên quang cảnh sáng lạn kỳ diệu.

Kế đó lại có những tiếng nổ kịch liệt liên tiếp nhau biến sa thuyền thành một đám lửa cháy phừng phừng, tựa như những viên đạn nháy múa chán động không ngừng trên mặt biển. Mỗi tiếng nổ phát ra đều gây nên những quả cầu lửa khổng lồ cháy sáng bắn tung tóe khắp nơi, hơn ba chục chiếc thuyền không chiếc nào may mắn tránh khỏi, bị đánh hỏa tai không nhiều thì ít.

Ba chiếc thuyền gần nhất gánh chịu thiệt hại nặng nề, đều lần lượt bị cháy nổ văng cả mạn trái, phải và đầu thuyền. Thật là một trận hỏa thiêu không gì có thể cứu vãn kịp.

Chúng nhân trở mắt mà coi sự tình phát sinh do hơn một trăm chiếc yên hoa hỏa tiễn (pháo hoa) từ trung tâm đám cháy bùng bùng ở trên sa thuyền liên tiếp phun ra. Trong nhất thời những lớp khói dày đặc hoàn toàn tán loạn tứ tung bên phía trên và chung quanh thuyền địch. Khắp nơi đầy ắp những ngọn lửa khói yên hoa đủ màu sắc. Khi sự "diễn lệ" và hủy diệt ấy kết hợp lại, liền tạo thành một thứ hình tượng vừa quý dị lại vừa kinh tâm động phách.

Những cánh buồm bốc cháy ào ào. Chỉ sau chừng vài hơi hít thở từ lúc Lưu Dụ bắn chiếc hỏa tiễn đến, quang cảnh mặt nước ở khu bến tàu đã biến thành một vùng biển lửa.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu bi thảm kinh hoàng vang khắp nơi. Lũ giặc vốn đến với khí thế hung hăng, giờ lại tan rã chẳng thành hàng lối. Giả sử Lưu Dụ có trong tay cỡ năm trăm Bắc Phủ binh hoặc hoang nhân tinh nhuệ, thì hiện tại đã có thể bắt đầu tấn công, chém giết đối phương một trận không kịp trở tay. Tiếc là chỉ có hơn hai trăm người, miễn cưỡng giữ thành thì còn có thể được, chứ nếu cùng địch nhân chính diện giao phong thì cũng giống như là đi tìm chết vậy.

Trên tường thành dậy lên tiếng la hét vui mừng rung trời chuyển đất, sĩ khí trào dâng.

Lão Thủ ha hả cười nói: "Công cụ công thành của lão Tiêu thế là xong rồi!"

Hà Nhuệ gật đầu: "Địch nhân lại không còn đường thoái lui, chỉ còn cách nghịch chuyển bại cục đó là công hạ Diêm thành, nếu không thì sau này không cần phải lăn lộn trong giang hồ nữa."

Lưu Dụ nhìn đám địch nhân đang ba chân bốn cẳng bò lên bến tàu, trầm tĩnh nói: "Địch nhân phải có dây móc câu hay công cụ tùy thân giống như vậy mới có thể ý động hiệp ít leo tường tấn công chúng ta."

Tiếng nước ì oạp vang lên.

Đột nhiên vài đạo nhân ảnh vọt lên khỏi mặt nước, nhảy lên bến tàu. Trong ánh lửa rực rỡ chiếu lên làm bọn chúng biến thành tám đạo hắc ảnh, tựa như thủy ma thủy quái từ dưới nước xông lên đòi mạng người ta.

Dẫn đầu là một người cầm trọng thiết côn dài một trượng năm thước, vóc người to lớn vạm vỡ, tóc dài xõa vai. Tuy rằng dáng vẻ ướt sũng nước có chút không tự nhiên, song vẫn không đánh mất cái khí phách bá đạo trấn nhiếp người ta của y, khiến người khác vừa gặp là có ấn tượng sâu sắc trong đầu vĩnh viễn không thể nào quên được.

Lưu Dụ ngậm nén nỗi kinh sợ xuống. Chỉ nhìn qua uy thế của kẻ ấy liền biết là cao thủ có đẳng cấp cỡ Đồ Phụng Tam, Mộ Dung chiến. Chính y có khả năng thắng hán hay không vẫn còn chưa biết thì Vương Hoàng rúng động mãnh liệt kêu lên: "Tiêu Liệt Vũ!"

Lưu Dụ quát lớn: "Chuẩn bị cung tên!"

Thủ binh đứng trên tường thành cùng lúc rút trường cung kinh tiễn ra sắp đặt sẵn sàng trên dây cung, có thể xạ tiễn bất cứ lúc nào, nên cũng gây ra khí thế bức người. Bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Bọn giặc vẫn còn chưa ngừng từ trong biển lửa bò lên bến tàu, một số người thất lạc cả binh khí cung tên chỉ còn tay không trèo lên bờ.

Lưu Dụ phát tay ra hiệu, thủ hạ nghe lệnh kéo Phương Linh đến cạnh bên y để Tiêu Liệt Vũ có thể nhìn thấy thị.

Trong giữa đám hải tặc vây quanh, Tiêu Liệt Vũ cất bước đi đến chỗ bên ngoài tường thành có ánh sáng đèn chiếu xuống, hiện rõ toàn bộ hình dáng uy mãnh.

Vị đầu lĩnh hải đạo ác danh truyền xa khắp chốn với ngoại hiệu hung thần "Ác Long Vương" ấy có một bộ tóc đen dày rậm, vai hùm lưng gấu, thân hình thẳng tắp giống như bá vương côn của hắc. Gương mặt vuông chữ nhật, bên dưới đôi mày rậm là cặp mắt lạnh lùng tạo thành hai vệt nổi sắc nhọn như đao kiếm, gây cho người ta cảm giác lãnh khốc vô tình.

Mũi miệng như chim ưng và cằm thì có râu ngắn nên tăng thêm những đường nét khô khan lạnh lẽo, làm hắc càng trở nên uy vũ dũng mãnh. Niên kỷ ước chừng chưa quá ba mươi vậy mà sau khi gặp kịch biến như vừa rồi vẫn trầm tĩnh như thường, khiến cho người khác biết hắc có khả năng vượt qua bất kỳ sự trở ngại khó khăn nào.

Lưu Dụ nói lớn: "Bỏn nhân là Lưu Dụ của Bắc Phủ binh, xin cung nghênh đại giá của Tiêu huynh. Nói ngắn gọn, Tiêu huynh có dám đơn đả độc đấu với ta một trận lấy sinh tử làm quyết định thắng bại chăng? Nếu như Tiêu huynh có khả năng giết được Lưu Dụ ta thì bên ta không những sẽ thả Phương Linh ra còn nguyên vẹn không tổn hại đến một sợi tóc, mà người của ta còn lập tức rút lui khỏi Diêm thành. Mong Tiêu huynh chấp thuận!"

Tiêu Liệt Vũ ngạc nhiên dừng bước, ngó lên chỗ Lưu Dụ đang đứng ở trên đầu thành.

Bọn cướp cũng cùng dừng lại.

Lúc này lũ hải tặc đã lên bờ đến gần chỗ ấy được hơn hai ngàn, rải ra đầy khắp khu bến tàu. Nếu như có đầy đủ dụng cụ công thành thì lực lượng ấy dư sức để đập nát Diêm Thành thành bình địa.

Lưu Dụ trong lòng lại rất bình tĩnh, bởi vì Tiêu Liệt Vũ khó mà từ chối được lời đề nghị ấy.

Do Tiêu Liệt Vũ vốn ngang tàng một phương, sau khi nhận thất bại nặng nề vừa rồi, làm sao mà chịu bỏ lỡ cơ hội văn hồi thể diện trước mặt thủ hạ như vậy?

Vả lại căn bản là Tiêu Liệt Vũ vốn chẳng để Lưu Dụ vào trong mắt. Nếu chiến thắng, không những hắc có thể đoạt lại mỹ nhân còn được tặng thêm một tòa thành trì, hơn nữa có thể dương danh thiên hạ. Giết được Lưu Dụ, kẻ có thần thoại "Nhất Tiến trăm Ân Long", việc tiện nghi như vậy sao lại không làm? Quả nhiên Tiêu Liệt Vũ ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó thần quang trong mắt bắn ra cùng với thần thái ngông cuồng tự đại và ngưỡn điệu cười cợt nói: "Lưu Dụ ngươi đã muốn chết, Tiêu mỗ đương nhiên sẵn lòng thành toàn cho ngươi."

Kế đó quay đầu nói với thủ hạ: "Ta và Lưu Dụ công bình quyết chiến, các ngươi không được nhúng tay vào. Mau theo ta lùi lại!"

Bọn cướp như thủy triều rút lại phía sau, gần hai ngàn người chen chúc xô đẩy nhau trên bờ bến tàu.

Lưu Dụ phân phó thủ hạ thả dây chèo xuống, đồng thời thấp giọng xuống dặn dò: "Nếu ta bất hạnh tử trận, các ngươi để lại Phương Linh, lập tức từ Tây môn dùng dây thừng dự bị cấp tốc chạy đi, tuyệt đối không được làm chuyện phản kháng vô ích."

Mọi người nghe thấy vậy đều rất cảm động trong lòng. Chủ soái chịu bỏ mình vì người khác như thế, họ quả thật mới gặp lần đầu.

Lão Thủ cổ vớ: "Lưu gia nhất định có khả năng chặt cái thủ cấp của Tiêu Liệt Vũ xuống."

Lưu Dụ cười dài rồi nhảy lên gờ tường, với khí thế của tráng sĩ một đi không hẹn ngày về, theo dây trèo xuống.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên bến tàu nhìn cánh buồm của Nhậm Thanh Thị dần dần đến gần.

Chiến hạm Vân Long cùng ba chiến thuyền Xích Long đậu gần cửa bến tàu, với ngọn cờ tung bay trong đêm đầy sao càng làm tăng thêm uy thế như mặt trời giữa trưa của Lưỡng Hồ bang.

Kẻ nào có khả năng khống chế Đại Giang, kẻ ấy có thể xưng bá ở nam phương.

Hoàn Huyền sau trận chiến Phì Thủy đã chiếm lĩnh Ba Thục, chẳng khác nào đã khống chế được đầu nguồn Đại Giang, từ đó không còn lo ngại gì nữa. Cộng thêm y cùng Nhiếp Thiên Hoàn kết thành liên minh nên vùng trung du Đại Giang càng thêm không có địch thủ.

Khu vực Lưỡng Hồ chính là vùng đất béo bở, mà Nhiếp Thiên Hoàn lại là kẻ giúp đỡ Hoàn Huyền, khiến thực lực của Hoàn Huyền lập tức vượt trội hơn quân Kiến Khang.

Về mặt cá nhân thì Nhiếp Thiên Hoàn chẳng thích gì Hoàn Huyền. Trong mắt y Hoàn Huyền chính là sói lang khoác cái vẻ ngoài đẹp đẽ mà thôi, căn bản không có chút tính người. Bọn y hợp tác, chỉ thuần về lợi ích, người lừa ta gạt, chẳng có nói chút đạo nghĩa nào.

Nhưng tình thế phát triển lại bất ngờ ngoài ý liệu của cả hai bên. Nhất là thủ hạ lại liên tiếp thất bại trước Hoang nhân, đến lúc Lưu Dụ đột nhiên quật khởi bức bách bọn chúng càng về sau lại càng phải nhờ cậy vào đối phương.

Có thể nói rằng ngày nào Biên Hoang tập vẫn còn nằm trong tay Hoang nhân, ngày nào Lưu Dụ còn tác yêu tác quái thì bọn chúng chỉ còn nước bắt tay hợp tác để ứng phó với nguy cơ.

Chính việc Biên Hoang tập cùng Đại Giang bang kết hợp làm một đã hình thành mối uy hiếp trực tiếp đối với Lưỡng Hồ bang. Tại trường tranh đấu ấy thì không được phép nhường đối thủ dù chỉ nửa bước.

Hiện thời quân của y và Hoàn Huyền cùng quân Kiến Khang trở thành cục diện kiềm chế lẫn nhau, điều then chốt là ở việc xử trí con hổ Bắc Phủ bình rình rập bên cạnh.

Tình hình Kinh Châu quân có chút bất minh, do chướng ngại lại là hai người Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ.

Bất quá ngày tháng của hai kẻ ấy cũng không còn nhiều, y và Hoàn Huyền đã có kế hoạch đối phó bọn chúng, chỉ đợi thời cơ đến mà thôi.

Hiện tại có phải Nhậm Thanh Thị mang lại tin tức mà y mong đợi đã lâu chẳng?

Cánh buồm từ từ cập bến.

Sau khi mang Doãn Thanh Nhã đến cô đảo Ứng Thiên nằm ở trung tâm Động Đình Hồ, thỉnh thoảng trong lòng y hiện lên bóng dáng xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị, quả thật là dấu hiệu vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì đối với sự xuất hiện của nữ tử ấy thì y buộc phải cẩn trọng, nếu không đề phòng ắt sẽ bị thị dùng mị thuật thừa cơ lợi dụng thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Có điều y tự biết mình đang ở thế yếu, vì bất luận y tâm ngoan thủ lạt đến thế nào thì cũng vẫn chưa thể hạ độc thủ với thị. Trong lòng y cố gắng tìm cơ để giết thị, ví như thị chẳng còn giá trị để lợi dụng.

Tiếng cười quyến rũ từ trên thuyền truyền đến. Nhiếp Thiên Hoàn trở lại bình tĩnh nghênh đón thị.

Trên lưng ngựa, Hoàn Huyền quay mặt nhìn cánh buồm đang rời bến tàu Giang Lăng thuận dòng xuôi xuống hướng đông.

Chiếc thuyền ấy chở Can Quy và năm mươi hảo thủ được tuyển chọn kỹ càng để phụ trách nhiệm vụ tiến hành thích sát Lưu Dụ. Đây xứng đáng là đoàn thích khách nguy hiểm nhất của nam phương, thiện nghệ đủ mọi phương diện bao gồm dùng độc, dịch dung, cơ quan, công phu dưới nước, vân vân...; có thể nói đó là một tập hợp đoàn toàn là kỳ nhân dị sĩ của Kinh Châu. Dưới sự lãnh đạo của Can Quy thì mặc cho Lưu Dụ có ba đầu sáu tay thì cũng khó lòng mà thoát khỏi tử kiếp.

Nếu như để đối phó Cao Ngạn thì chỉ cần phái một tên trong đám ấy do chính Can Quy đề cử. Người khát khe đến đâu mà gặp kẻ ấy thì cũng sẽ tin là Cao Ngạn chắc chết chẳng sai.

Hết thầy mọi việc đều nằm trong tính toán của y.

Hầu Lượng Sinh vừa đến bên cạnh y liền nói: "Xin Nam quận công tha thứ cho tội Lượng Sinh đã đến muộn. Lượng Sinh mới vừa thu lượm được một tin tức là Tà Diễm đã chạy về Kiến Khang báo cáo lên với triều đình, xin Tư Mã Đức Tông bổ nhiệm y làm tướng soái xuất binh thảo phạt Thiên Sư quân."

Hoàn Huyền lộ thần sắc khinh thường nhếch nhếch nói: "Tà Diễm vì sao lại đột nhiên biến thành dũng cảm như vậy?"

Hầu Lượng Sinh cung kính đáp: "Căn cứ theo lời truyền lại thì Vương Ngưng Chi và con trai đã thảm tử tại Cối Kê dưới loạn đao của Thiên Sư quân, còn có nhiều con em khác của Tà gia hy sinh nữa. Tà Đạo Uẩn thì thân mang trọng thương được cứu mang về hẻm Ô Y, nghe nói cũng còn đang trong giai đoạn tranh đấu với sinh tử kề bên, tình huống cũng chẳng có lạc quan gì."

Hoàn Huyền khoái trá cười vang: "Chẳng trách gì Tà Diễm chẳng kèm nổi cái tức ấy, muốn chạy đi tìm chết. Tư Mã Đạo Tử đương nhiên lập tức chấp thuận, đúng không?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Tư Mã Đạo Tử đang chơi trò mèo vờn chuột, mục đích không ngoài việc bức Lưu Lao Chi bày tỏ thái độ, dưới áp lực của Tà gia tham gia vào hành động thảo phạt Thiên Sư quân."

Hoàn Huyền nhíu mày nói: "Lưu Lao Chi phản ứng thế nào?"

Hầu Lượng Sinh trả lời: "Lưu Lao Chi không còn đường lựa chọn, nếu quả thật hắn không chịu xuất binh sẽ trở thành kẻ vô tình vô nghĩa. Hà huống phần lớn tướng lĩnh Bắc Phủ binh đều chủ trương xuất binh, Lưu Lao Chi cuối cùng cũng đành phải khuất phục."

Hoàn Huyền lộ rõ thần sắc suy tư: "Hiện tại Lưu Lao Chi chắc hẳn phải biết rõ tâm ý của Tư Mã Đạo Tử đối với y. Hừ! Ta đoán chắc Lưu Lao Chi bây giờ có lẽ hối hận vì đã làm sai từ đầu. Nếu như y không phản bội ta, thì làm sao lại rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan đến mức như bây giờ?"

Hầu Lượng Sinh cố nén nỗi lo sợ xuống, chẳng dám nói gì thêm.

Hoàn Huyền dường như quên mất sự tồn tại của y, ngược mặt nhìn bầu trời đêm, sau một lúc mới thức tỉnh lại, nói: "Quay về thôi!"

Trong lòng Hầu Lượng Sinh dậy lên dấu hiệu cảnh báo, hiểu rõ rằng Hoàn Huyền đã có chủ ý mới. Mà chủ ý mới của y chính là nguyên nhân tai vạ cho phương nam.

Hồi 34

Quyết Chiến Long Vương

Khí phách của Tiêu Liệt Vũ khiến Lưu Dự nghĩ tới chuyện năm họ Mộ Dung Thùy khiêu chiến Tà Huyền. Nếu không phải Tà Huyền tại trường quyết đấu ấy ngầm chịu thiệt thòi thì làm sao sau đó có thể bị ma công của Nhậm Dao lợi dụng làm thương thế tái phát trở thành không có cơ hội hồi phục.

Trong chốn u minh tựa hồ thật sự có chúa tể.

Giả sử không có chiến tích "Nhất tiễn trầm Ân Long", gã đêm nay chắc vĩnh viễn chẳng nghĩ ra kế "Nhất tiễn phá giặc" trong cuộc chiến rủi nhiều may ít này.

Tiêu Liệt Vũ kiêu ngạo đứng sừng sững ở phía trước, một tay nắm Bá Vương côn đặt phía sau lưng, thân trên hơi chồm về phía trước, tay phải dựng đứng trước ngực, hai mắt nhắm lại nhưng có một cổ khí thế cường đại bức nhân ép đến. Lưu Dự biết rõ bất kỳ nhất cử nhất động của mình đều rơi vào trong vòng giám thị khí công của đối phương không sót chút nào.

Cho đến lúc này Lưu Dụ mới minh bạch tại sao bọn Vương Hoàng, Lý Hưng Quốc và Hà Nhuệ đều không thấy triển vọng gì hay ho cho gã, bởi vì võ công Tiêu Liệt Vũ quả thật cao minh ngoài ý liệu của gã.

Cao thủ cỡ đó so với Mộ Dung Thùy cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

May mắn là sau khi chân khí nội thể của gã từ hậu thiên chuyển hóa thành tiên thiên, cảm ứng lúc đối địch lại cũng được cải thiện thêm lên. Nếu như trước đây thì gã chẳng thể nhìn thấu suốt một kẻ như Tiêu Liệt Vũ ở trước mặt, một kinh địch mà khó lòng tìm ra ở hắn một chút sơ hở nào. Đã không hiểu được địch, gã sẽ mất thể chủ động và biến thành cục diện yếu kém chỉ chịu đòn.

Nhưng lúc này tâm linh của gã sáng suốt nên nắm rõ khí thế đối phương có chút dao động. Điều này chứng tỏ đối phương trong lòng giận dữ, đang chuẩn bị khi chân khí trong nội thể vận hành đến cực điểm sẽ toàn lực xuất thủ, những muồn trong vài chiêu là kết thúc tính mạng gã, rửa mối hận Phương Linh bị bắt và đội thuyền bị phá hủy.

Loại cảm ứng khí công vi diệu ấy khiến gã nghĩ ra cách tiến thoái hợp lý để khắc địch.

Tiêu Liệt Vũ nhìn gã khinh thường.

Gã cần phải lợi dụng điểm tối kỵ là khinh địch mà Tiêu Liệt Vũ đã phạm vào mới có hy vọng thắng được trường quyết đấu nguy hiểm nhất có quan hệ đến suốt đời này.

Chẳng phải Tiêu Liệt Vũ khó đối phó hơn so với Tôn Ân hay Trần công công, mà vì gã không thể nào tránh được trận chiến này, buộc phải đấu đến lúc ta và địch phải có một người nằm xuống.

Dưới tình huống như thế, "Cửu tinh liên châu", "Thiên Địa nhất đao", và "Vô hình không đao" đều không thể áp dụng trong trường đấu này. Đặc biệt là hai chiêu trước thì dùng cứng chọi cứng, chỉ gây cho Tiêu Liệt Vũ thêm cảnh giác. Còn chiêu sau thì lại quá nhu nhuyễn, không đáng dùng để tấn công Tiêu Liệt Vũ toàn diện được.

Lưu Dụ lao thẳng đến chỗ cách Tiêu Liệt Vũ chừng hai trượng rồi vụt khựng lại, hai tay buông lỏng, hậu bối đao vẫn còn nguyên trong vỏ.

Đám giặc cướp ở gần đó cho người mang hai cây đuốc đến khu bến tàu, giờ cao quá đầu chiếu sáng rõ phía sau lưng Tiêu Liệt Vũ.

Còn trên tường thành đèn đuốc rùng rục, soi sáng trường quyết chiến của hai người.

Địch, ta hai bên hơn hai ngàn người đều im lặng nín thở chăm chú nhìn cuộc quyết đấu bắt đầu.

Lưu Dụ cảm ứng được rất rõ ràng lúc y vừa dừng lại một chút thì kinh khí cường liệt của Tiêu Liệt Vũ hơi chấn động song lại giảm xuống, cho thấy hắn có ý đồ xuất thủ ngay nhưng vẫn còn nhẫn nhịn chưa phát xuất thể công.

Trong lòng Lưu Dụ ngậm hoan hỉ, biết tâm tình Tiêu Liệt Vũ đang ảnh hưởng đến hắn. Chính hiện tại lý trí của hắn vẫn có thể chế ngự tâm tình trong lòng, do đó vào thời khắc xuất thủ phải cố nén kích động xuống.

Lưu Dụ sinh ra cảm giác thống khoái. Kinh địch như thế quả thật khó mà gặp được. Chỉ qua những cuộc khảo nghiệm thế này mới có thể chứng thực sự hữu hiệu của miễn tử kim bài mà Yển Phi đã ban tặng.

Gã cười nói: "Bá Vương côn của Tiêu huynh xưng hùng trên biển, không biết đến đất liền có còn linh nghiệm chút nào chẳng?"

Tiêu Liệt Vũ trợn mắt hung dữ bắn ra thần quang khiếp người, hiển nhiên là đã bị lời nói hời hợt của Lưu Dụ châm chọc làm hắn nổi giận bưng bưng, không kiềm chế được tâm thần của mình.

Ngay lập tức Bá Vương côn trong tay Tiêu Liệt Vũ vung lên nhắm thẳng ngực Lưu Dụ đánh tới, chiêu thức không một chút hoa mỹ nào nhưng uy lực đoạt quyền tạo hóa, tốc độ kinh người cực điểm, gần như hắn

quyết dùng đầu côn đập nát lồng ngực Lưu Dụ.

Lợi hại nhất ở chỗ kinh khí phá không gian bay đến mà không nghe thấy một chút âm thanh nào. Thế nhưng kinh khí cường liệt theo côn tới tựa bão tố cuộn sóng trùng trùng ập đến Lưu Dụ, làm cho y không thể nào né tránh.

Lũ giặc đồng thanh reo hò trợ uy, còn bên giữ thành thấy uy thế của Tiêu Liệt Vũ như vậy, sắc mặt đột biến, cắt không còn hạt máu như bị tuyên án tử hình.

Chỉ một mình Lưu Dụ hiểu được Tiêu Liệt Vũ đã phạm vào sai lầm. Sai lầm của hắn chính là do gã hết sức dụng tâm mà tạo nên.

Đổi lại là người khác không có tiên thiên khí công cảm ứng như Lưu Dụ, nếu muốn phá chiêu thức đó của hắn sẽ phải trực tiếp nghênh đón, đó là dùng thủ pháp đối kháng cứng chọi cứng.

Có điều nếu dùng thủ pháp ngạnh tiếp, giả sử Tiêu Liệt Vũ có công lực cao hơn, gã tất bị chiêu thức khí thể bá đạo chưa từng thấy của hắn bức lui. Tiêu Liệt Vũ tấn công với toàn thân công lực, hơn nữa bản thân Bá Vương còn lại nặng, uy lực quả thật là vô phương kháng cự. Thế nên lúc đó Tiêu Liệt Vũ muốn bức lui địch nhân, Bá Vương còn dài một trượng năm thước được toàn lực triển khai, dùng ưu điểm của binh khí dài phát huy đến cực hạn, khiến đối thủ rơi vào tình huống hoàn toàn không có sức phản kích, phải đành chịu ôm hận thân vong.

Nhìn khắp thế gian hiện nay, trừ cớ Tôn Ân, Yến Phi và Mộ Dung Thùy, đâu có nhiều người công lực cao hơn tuyệt đối để áp đảo được Tiêu Liệt Vũ? Do đó Tiêu Liệt Vũ ngay khởi thức lúc đầu cũng đủ có thể quyết định số phận bại vong của đối thủ, vì thế có thể thấy sự cao cường của hắn. Chẳng trách dù Vương Thúc là nhân vật liệt danh trên "Cửu phẩm cao thủ bảng", cũng phải thành oan hồn dưới Bá Vương côn.

Sách lược của Lưu Dụ chính là chọc cho Tiêu Liệt Vũ nổi giận, lúc tiến lúc dừng đều phát huy hết khả năng của mình.

Gã nhanh nhẹn tiến lên là muốn Tiêu Liệt Vũ tưởng lầm có thể dùng lợi thế tấn công ác liệt, rồi dừng bước ngoài hai trượng vừa vặn chỗ tận cùng của côn thể đối phương, khiến Tiêu Liệt Vũ do dự đáng lẽ không nên xuất thủ. Cuối cùng gã lại dùng ngôn ngữ xúc phạm làm cho hắn không thể nhẫn nhịn được mà chủ động xuất kích.

Vì cái mạng nhỏ của mình, vì hạnh phúc và lợi ích của quần dân Diêm Thành, càng vì tương lai, nên Lưu Dụ tận dụng hết bản lĩnh chỉ mong giành được một chút thượng phong.

Cao thủ tranh đấu, thắng bại chỉ quyết định trong một thoáng sai biệt mà thôi.

Ngay lúc Tiêu Liệt Vũ cầm Bá Vương côn di chuyển ở phía trước, tay Lưu Dụ cũng giơ lên nắm chuôi đao. Đến khi hai tay Tiêu Liệt Vũ dụng côn, hậu bối đao của Lưu Dụ mới xuất vỏ nhằm trước mặt chém xuống.

Chỗ cực kỳ vi diệu là thế chém xuống của gã, nhìn thì nhanh nhưng thật ra lại chậm. Những người xung quanh có lẽ không nhìn thấy chỗ tinh diệu, thế nhưng người trong cuộc như Tiêu Liệt Vũ lại cảm thấy sự nhàn nhã tiện tay của gã có thể dùng để biến chiêu. Chỉ tiếc bản thân hắn lúc ấy bị thao túng, đành chiếu theo chiêu thức luôn mang lại thắng lợi cho mình từ trước đến nay, Bá Vương côn đánh thẳng xuống.

Sát na Bá Vương côn đến trước mặt, Lưu Dụ cười dài một tràng rồi cấp tốc khởi động. Không thấy gã có bộ pháp di động gì mà chỉ thấy Bá Vương côn lướt sát qua bên mình, chỉ cách chưa đầy sợi tóc.

Hậu bối đao trước tiên quay qua phải, sau đó đột nhiên tăng tốc từ một góc thông dong đẹp để vô bì chém vào chỗ gần đầu côn.

Choang!

Tiếng đao côn va chạm vang khắp toàn trường.

Bọn người Lão Thủ cất tiếng hoan hô chấn động, đầy ắp nỗi vui mừng.

Bên phía lũ giặc thì cảm như hén, chúng chưa bao giờ thấy có người dùng thủ pháp như vậy để ứng phó với tuyệt kỹ khai chiến của lão đại.

Tiêu Liệt Vũ không kịp biến chiêu, Bá Vương còn bị chấn văng ra ngoài mở toang môn hộ.

Điều này chẳng phải do công lực Lưu Dụ thâm hậu hơn Tiêu Liệt Vũ hay do tiên thiên khí công của gã có thể khắc chế được chân khí của hắn, mà là hậu bối đao chém trúng Bá Vương còn đúng vào thời khắc chiêu thức của Tiêu Liệt Vũ đã tận. Gã lại đánh vào vị trí gần đầu côn, thế nên Tiêu Liệt Vũ không kịp dồn lực vào chót côn. Một phân tán, một tập trung tất phải sinh ra chiến quả có lợi cho Lưu Dụ.

Lưu Dụ quát lớn: "Tài năng của Tiêu huynh chỉ thế thôi sao!"

Gã mượn thế dừng lại xoay ngang rồi lao tới trước, hậu bối đao ép sát Bá Vương còn chém thẳng tới hai tay của Tiêu Liệt Vũ.

Dẫu Tiêu Liệt Vũ đã ngầm chịu thiệt thòi, nhưng chưa thật sự lộ ra chút dấu hiệu nào là kẻ bại. Lưu Dụ cố ý nói như thế, chủ yếu là muốn làm tổn hại mặt mũi của Tiêu Liệt Vũ trước mặt thủ hạ thêm một bước nữa.

Trong tình huống bình thường, đấu võ mồm kiểu này đối với cao thủ cỡ Tiêu Liệt Vũ chắc chẳng có tác dụng gì. Bất quá hiện tại không phải tình thế bình thường, mà do đội chiến thuyền trên biển là kết tinh tâm huyết của hắn đã bị thiêu rụi thảm hại. Lại thêm hai năm qua Tiêu Liệt Vũ thuận buồm xuôi gió, chưa từng bại lần nào, nhiều lý do chồng chất lên, khiến Tiêu Liệt Vũ đã không còn nhẫn nhịn được nữa.

Quả nhiên Tiêu Liệt Vũ gầm lên một tiếng giận dữ, hai mắt như phun lửa, hai tay vận kinh thu Bá Vương còn một trượng năm thước như linh xà lượn về song thủ, nhanh như chớp giật, ly kỳ đến mức khiến người ta không dám tin.

Quái chiêu ấy quả thật là ngoài ý liệu của Lưu Dụ. Khi hai tay Tiêu Liệt Vũ nắm chỗ giữa Bá Vương còn, Lưu Dụ lập tức biết là hỏng bét, bởi vì bất kỳ đầu nào của Bá Vương Còn cũng có thể xuất ra những chiêu phản kích ác liệt đối với y. Vấn đề là Lưu Dụ không có cách nắm biết được chiêu số phản công của Tiêu Liệt Vũ. Bây giờ đến lượt y dần dần kinh hãi, tiến thoái lưỡng nan.

Côn pháp luyện tới cảnh giới ấy, dường như đã thành linh vật có sinh mệnh, thật sự đến mức xuất thần nhập hóa.

Lúc Lưu Dụ trong lòng thầm kêu không hay thì Bá Vương còn thoát đầu trầm xuống, kế đó một đầu nhanh như điện chớp đánh từ dưới lên nhằm thẳng vào trường đao đang chém đến của gã.

Lưu Dụ thầm nghĩ nếu để Bá Vương còn của hắn đánh trúng, khẳng định là người cầm đao sẽ bị đánh bật về phía sau. Lúc ấy Bá Vương còn pháp thế như chẻ tre toàn diện triển khai thì gã chẳng còn cơ hội nào để thủ thắng.

Vào thời khắc sinh tử đó, Lưu Dụ đề khởi một hơi chân khí mạnh mẽ, bay lên trên Tiêu Liệt Vũ, hậu bối đao nhắm đầu hắn chém mạnh xuống.

Tiêu Liệt Vũ quát: "Muốn tìm chết!"

Vừa nói xong thì Bá Vương còn đã hóa thành cơn ảnh đầy trời, nghênh đón Lưu Dụ.

Lũ giặc đồng thanh hò hét kêu gào, còn bọn Lão Thủ thì im bật.

"Đinh!"

Sau một tiếng vang, bỗng một tràng âm thanh đao côn va chạm "Đinh đinh đang đang" dữ dội vang lên liên tiếp. Khi tiếng công kích thứ chín phát ra, thì Lưu Dụ trong không trung mượn kinh lực bay ngược lại về chỗ cũ.

Tiêu Liệt Vũ có vẻ muốn tiến công, bỗng dừng lại. Nguyên vì Lưu Dụ vừa chạm đất liền lập tức triển

khai thủ thế, mũi đao nhằm thẳng vào đối phương, từ từ chia thẳng lên trời đêm, tự nhiên sinh ra khí thế mạnh mẽ áp chế Tiêu Liệt Vũ, khiến y không dám mạo hiểm tấn công.

Hai người giống như chưa từng giao thủ, cũng tựa như mới bắt đầu, làm cho bầu không khí muốn ngưng đọng, khiến hai phía đều im lặng trở lại, dường như bất kỳ tiếng huyền não nào cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của những kẻ đang quyết chiến.

Trong lòng Lưu Dụ kêu khổ. Trước đó, sở dĩ gã có thể chiếm được một chút thượng phong, toàn là vì Tiêu Liệt Vũ đối với gã khinh địch. Tuy nhiên gã vẫn chưa có cách đánh bại hắn, lại còn có chút hạ phong. nhờ chiêu "Cửu tinh liên châu" đánh cho đối phương không kịp trở tay mới có thể toàn vẹn thoái lui. Hiện tại chắc chắn Tiêu Liệt Vũ đã không còn lòng khinh địch, muốn chiếm tiện nghi không còn là điều dễ dàng nữa.

Sợ rằng kỳ chiêu do y sáng tạo gần đây đã dùng đến bảy tám phần rồi. Nếu như chiêu "Thiên Địa nhất đao" cũng không thành công thì gã không còn chiêu thức gì để dùng tiếp nữa.

Bá Vương côn chậm chậm xuất ra từ hai tay Tiêu Liệt Vũ. đột nhiên có vẻ như dài ra, tình cảnh quỷ dị đến cực điểm.

Tiêu Liệt Vũ nhắm mắt lại, rõ ràng hắn đã hoàn toàn không chế được nỗi kích động trong lòng, tâm thần không còn bị Lưu Dụ làm dao động.

Hắn toàn thân bất động, chỉ có Bá Vương côn không ngừng xuất ra phía trước. Mỗi lần nhích ra thêm một chút, khí thế chân kinh liên tục tăng cường. Những người ngoài cuộc đều nhìn ra hắn không ngừng quán chú chân khí vào côn. Khi xuất hết độ dài, Bá Vương côn sẽ nhân thể bài sơn đảo hải tấn công Lưu Dụ dữ dội, đến mức chỉ có một bên bại vong mới thôi.

Lưu Dụ bị kinh khí của Bá Vương côn trước khi tấn công ép đến làm y phục toàn thân bay phần phật, hô hấp không thông, cho dù gã không cam tâm thừa nhận cũng hiểu rõ đã bị kỳ chiêu của Tiêu Liệt Vũ bức vào thế phòng thủ hạ phong. Ngoại trừ chiêu "Thiên Địa nhất đao", quả thật gã chẳng nghĩ ra được biện pháp nào hay để ứng phó.

Ngoài tiếng đuốc cháy ào ào, chỉ nghe tiếng hô hấp trầm trọng khản trương của những kẻ bàng quan.

Ngược lại với khí thế càng lúc càng tăng của đối phương, khí thế của Lưu Dụ lại càng lúc càng kém. Nếu để áp lực đối phương tăng đến cực điểm thì chỉ cần một côn là đủ kết liễu tính mạng của gã.

Vào lúc này, gã hoàn toàn minh bạch rằng công cũng chết mà thủ cũng chết. Tiêu Liệt Vũ đã thành công bức gã đến chỗ tuyệt địa.

Trong sát na sinh tử ấy, trong lòng Lưu Dụ bỗng dừng chân động, nghĩ ra biện pháp vào đất chết để tìm sự sống.

Lưu Dụ tra đao vào vỏ.

Tiêu Liệt Vũ lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nhãn tình bén nhọn vụt mở ra, Bá Vương côn trong tay đình lại chỉ trong nháy mắt.

Toàn thân Lưu Dụ run lên, phun ra một ngụm máu tươi, kẻ đó đao xuất vỏ chém thẳng về phía trước.

Thiên địa hỗn độn bất phân ẩn trong một đao như Tu Di ẩn tàng trong giới tử ¹.

Tiêu Liệt Vũ gầm lên một tiếng điên cuồng, biến ra ngàn vạn cơn ảnh nghiêng trời lệch đất nghênh đón Lưu Dụ.

Giao chiến đến mức này, hai người phải đối diện giao phong ngạnh tiếp sinh ra khí thế thảm liệt như thiên quân vạn mã trùng trùng xung phong trên chiến trường.

Tình thế nhanh chóng biến chuyển bất ngờ, mọi người nhìn đều trợn mắt há miệng, không biết nên phản ứng bên nào cho thích hợp.

Chỗ vi diệu trong đó chỉ có hai người đang chiến đấu mới hiểu, minh bạch rõ chuyện gì đã phát sinh.

Vào lúc Lưu Dụ vô kế khả thi, khó lòng vẫn hồi thời khắc bại cục mất mạng, đột nhiên linh cơ dấy động, nhớ lại lúc Tiêu Liệt Vũ mới xuất thủ chiêu đầu tiên hai mắt cũng nhắm lại như lúc này. Rõ ràng điều này là một loại chiêu số lợi hại của cảm ứng khí công, chỉ thuần bằng cảm ứng chân khí mà quyết định cách ứng phó của Bá Vương côn.

Với Lưu Dụ mà nói, sau khi được Yến Phi biến đổi chân khí từ hậu thiên thành tiên thiên, chỉ cần giữ tâm cho vững, tâm linh sáng suốt thì cảm ứng khí công sẽ tự nhiên như hô hấp, chẳng cần phải nhắm mắt cũng nhìn rõ mọi vật chẳng sót tí gì.

Nhưng hiển nhiên công phu giữ vững tâm linh của Tiêu Liệt Vũ là phần yếu kém nhất. Có lẽ vì hắn có thiên tính hung ác, ngang ngược, hoặc giả vì gần hai năm qua sát hại quá nhiều, lại vừa bị Lưu Dụ phá hủy đội thuyền vô địch do hắn khổ tâm gây dựng. Cho nên hắn phải "nhắm mắt" mới có thể "dưỡng thần", tâm vô tạp niệm chỉ dựa vào cảm ứng để tấn công.

Lưu Dụ đã chọc đúng vào nhược điểm duy nhất của Tiêu Liệt Vũ mà xuất chiêu, dấu rằng có chút phi lý nhưng lại hữu hiệu phi thường.

Thoạt tiên gã tra đao vào vỏ khiến Tiêu Liệt Vũ không còn cảm ứng được đao của gã, sau đó bằng chân khí hộ thể kháng cự lại côn khí xung kích của hắn. Điều này thật sự hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Tiêu Liệt Vũ, khiến hắn tựa như đột nhiên biến thành "kẻ mù", làm sao không kinh hoảng, mất cả tinh thần.

Chính vào lúc tranh thủ được kẻ hờ mông manh ấy, Lưu Dụ thừa cơ toàn lực sử dụng "Thiên Địa nhất đao" của gã. Hậu bối đao của Lưu Dụ hóa thành một làn ánh sáng chói mắt, như mất đi bản thể của đao mà hoá thành một đạo huyền ảnh phản chiếu ánh lửa từ hai bên cánh, cùng với tiếng rít gào xé không gian hung bạo đã phá tiến nhập vào trùng trùng cơn ảnh.

Côn ảnh biến mất.

Tiêu Liệt Vũ bị đánh lùi lại phía sau một bước, dấu có vẻ nhếch nhác nhưng vẫn chưa lộ ra vẻ bại. Hai tay biến đổi nắm giữa Bá Vương côn, rồi dùng hai đầu côn thi triển một bộ côn pháp tinh tế, thừa lúc đối thủ lọt vào phạm vi côn thể liền triển khai cuộc cận thân huyết chiến vạn phần nguy hiểm.

Lưu Dụ được lợi thế không khoan dung cho kẻ địch, hoàn toàn bỏ hết những quy tắc trước đây, quay lại dùng chiêu "Cửu tinh liên châu". Mỗi lần đề thăng một khẩu chân khí lại dùng thủ pháp đánh tới như sấm sét không kịp bưng tai, từ nhiều vị trí góc độ khác nhau chém ra chín đao. Mỗi đao đều dựa vào tình thế địch, suy xét kỹ càng mà công tới, chiêu nối chiêu hoàn toàn không một kẻ hở, tựa như nước chảy mây trôi không một chút gián đoạn.

Nhất thời côn ảnh đầy trời, đao quang chớp giạt, hung khí ngang dọc, sát khí đằng đằng.

Nhân mã hai bên cùng lúc gào thét, vì lãnh tụ bên mình mà reo hò trợ uy.

Thoạt trông tưởng như song phương tương đương nhau, nhưng Tiêu Liệt Vũ biết rõ hắn đã đánh mất tiên cơ, hoàn toàn bị hãm vào thế thủ bị động. Hắn muốn hô hoán thủ hạ đến chi viện, chỉ tiếc rằng dù muốn cũng không có cách nào phát ra tiếng hô hoán cầu cứu, có thể thấy tình thế của hắn ác liệt đến nhường nào.

Lưu Dụ cố ý tạo ra tình trạng giả tạo trong thời khắc ấy, không muốn thủ hạ Tiêu Liệt Vũ phát giác hắn đang ở bên bờ bại vong. Lúc này gã có thể nói đã xỏ mũi được Tiêu Liệt Vũ, hoàn toàn không để hắn phát huy uy lực của binh khí dài. Đối với Tiêu Liệt Vũ càng không phải là chỗ tốt, vì trong tình huống cận chiến mà muốn vũ động một loại binh khí nặng nề dài một trường rưỡi sử dụng côn pháp tinh vi nhất, đối phó với hậu bối đao của Lưu Dụ linh hoạt nhanh lẹ như thiên mã hành không, quả thật là một việc mất sức phi thường. Do đó, thời gian chiến đấu càng dài, sự hao tổn sức lực của hắn so với Lưu Dụ càng nhanh. Qua mỗi khắc, hắn lại tiến gần đến bại vong thêm một bước, dù có muốn xuất chiêu đồng quy ư tận cùng địch nhân cũng không đủ sức.

Choang!

Tiếng va chạm vang rền vọt lên tận trời sao.

Lưu Dụ rút đao lùi lại, còn Tiêu Liệt Vũ gầm lên một tiếng điên cuồng, cơn ảnh dường như không ngừng tỏa rộng đuổi theo Lưu Dụ.

Lũ giặc cướp còn tưởng Tiêu Liệt Vũ đại phát thần uy đánh lùi Lưu Dụ, tức thì kêu gào vang rền như phát điên.

Lưu Dụ cười ha hả: "Đường xuống hoàng tuyền, thứ cho Lưu mỗ không bồi tiếp được."

Reng!

Lưu Dụ lùi đến dưới chân tường, xoay đao tra vào vỏ.

Tiêu Liệt Vũ đuổi theo đến trước mặt Lưu Dụ chừng hai trượng, không tiếp tục được nữa, bước chân loạng choạng, Bá Vương côn rời tay rơi xuống đất trước tiên, kế đó thế đứng lão đảo lều xiêu không vững.

Bên giặc cướp vụt im lặng như tờ, người người đều lộ ra thần sắc không muốn tin sự việc xảy ra trước mặt.

Trước hơn hai ngàn cặp mắt chăm chú nhìn, vị bá chủ một phương chưa từng gặp địch thủ bao giờ ấy, hai tay nhuộm đầy máu tươi, xiêu xiêu vẹo vẹo trông chẳng còn chút uy phong nào, rồi lăn đùng xuống đất.

Trên đầu tường thành Phương Linh gào lên một tiếng thảm thiết, phá tan màn đêm tĩnh mịch như tiễn biệt Tiêu Liệt Vũ.

Lưu Dụ bước tới cầm Bá Vương côn lên.

Lũ giặc cùng lúc kêu vang, rút binh đao ra hướng về hấn đánh tới.

Lưu Dụ chống một đầu Bá Vương côn trên mặt đất, cật mình nhảy lên, một tay nâng Bá Vương côn bay cao năm, sáu trượng trên không, một tay chop sợi dây thừng thông xuống từ đầu tường, quát lớn: "Giết!"

Trên tường thành, bọn Lão Thủ hợp lực kéo gã lên.

Kế đó từ trên đầu tường tiếng kêu chém giết vang lên, quân thủ thành sĩ khí tăng vọt, mọi người đều dưng cảm quên mình tranh nhau chuẩn bị vũ và dầu hỏa mang đến bên tường nhắm vào địch nhân rải xuống.

Trong tiếng kêu thảm thiết, những mũi tên bắn xuống địch nhân như mưa, tuyệt không lưu tình.

Lưu Dụ nhảy lên đầu tường giờ cao Bá Vương côn quát: "Các huynh đệ! Hãy theo ta xuất thành phá giặc!"

1 Nguyên văn: "Như giới tử nạp Tu Di", trích trong kinh Duy Ma (còn gọi là kinh Duy Ma Cật). Phật có giảng "Tu Di tàng giới tử, giới tử nạp Tu Di". Giới tử là hạt cải, trở những vật vô cùng nhỏ. Tu Di là núi Tu Di (nơi Phật ở) hay những thứ vô cùng to lớn.

Có truyện sau:

Thứ sử Giang Châu là Lý Bột đời Đường, đọc sách nhiều đến nỗi được gọi là Lý Vạn Quyền, lên Lô Sơn tham vấn Hòa thượng Qui Tôn: "Kinh nói hạt cải chứa núi Tu Di là sao?" Hòa thượng hỏi lại: "Thế thì vạn quyền sách chứa trong đầu ông thế nào?" Dường như Lý Bột nghe thế bỗng dưng đại ngộ. Hạt cải chứa nhật nguyệt hay chứa núi Tu Di thì cũng tựa như tâm hồn ta chứa vô vàn thanh sắc của đời sống.

Trong "Những bài khai thị buổi sáng của Hòa thượng Tịnh Không", ông giảng như sau:

Cảnh giới trong định là Nhất Chân pháp giới, chẳng có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chẳng có trước sau, lớn nhỏ, hết thảy khái niệm và sự tương tương đối đều chẳng tồn tại. Nhất Chân tức là sự thật chân tướng mà Như Lai chứng được, điều Như Lai sở chứng tức là tướng cảnh giới được hiện ra trong khi nhập Tam Muội. Cảnh giới này đối với phàm phu chẳng thể nghĩ bàn. Thí dụ trong kinh có nói: "Hạt cải chứa Tu Di" (Giới tử nạp Tu Di), hạt cải nhỏ cũng như hạt mè vậy, hạt cải chẳng có phóng đại, núi Tu Di cũng chẳng thâm nhỏ, làm sao bỏ núi Tu Di vào trong hạt cải? Là vì chẳng có lớn nhỏ cho nên có thể tương

tức, tương dung (có thể chính là nhau, dung chứa lẫn nhau). Chúng ta biết phân biệt lớn nhỏ, chấp trước lớn nhỏ, nhỏ chẳng thể chứa lớn, đây tức là ma cảnh. Ma cảnh là từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sanh ra; nếu xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chẳng có lớn - nhỏ, trong - ngoài, hạt cải sẽ có thể chứa núi Tu Di.

Ý Phật sâu xa uyên thâm, tùy hoàn cảnh mà vận dụng cho thích hợp. Theo chúng tôi, ở đây tác giả muốn nói một đạo nhỏ bé của Lưu Dụ như chứa cả sức mạnh của vũ trụ, công đoạt tạo hóa. Cũng có thể tác giả muốn nói trời đất như đảo điên vì một đạo của Lưu Dụ, những kẻ xung quanh như gặp phải ma cảnh.

Hồi 35

Cố Mộng Như Yên

Nhậm Thanh Thị thần sắc ngưng trọng nói: "Bản thân Lưu Dụ biến thành nhân vật nguy hiểm nhất Nam phương, muội dám nói một điều, chỉ cần Lưu Dụ còn sống nhiều hơn một ngày, không một ai có thể yên ổn ngồi trên bảo tọa Hoàng Đế."

Nhiếp Thiên Hoàn ngồi đối diện không chớp mắt ngắm nghía kỹ càng gương mặt như hoa như ngọc của thị, không bỏ qua bất cứ một biểu hiện nhỏ nào. Nếu có người bàng quan nhìn thấy, sẽ tưởng rằng y bị sắc đẹp của Nhậm Thanh Thị thu hút, chỉ có người trong cuộc là minh bạch, y thực ra đang phân biệt mỗi câu nói của đối phương là thật hay giả.

Với loại nhân vật như Nhiếp Thiên Hoàn, không cần nói kinh nghiệm giang hồ phong phú, bởi vì ở vào tình thế cùng kẻ địch chu toàn trong thời gian dài, hiển nhiên có thuật nhìn người. Y có thể từ động tác lúc không để ý hoặc biểu tình của bất kỳ người nào, thậm chí một ánh mắt, cũng nhận ra đối phương đang đùa cợt giả mạo hoặc chân tâm thành ý.

Nhiếp Thiên Hoàn bình tĩnh hỏi: "Muội đã cùng gã giao thủ chưa?"

Nhậm Thanh Thị lãnh đạm đáp: "Muội giết gã không nổi."

Tiểu đình trong biệt viện giữa một khu vườn này nằm ở phía bắc đảo, trên bốn cột có treo đèn lồng, hai người chia nhau ngồi hai bên bàn đá, uống trà nói chuyện. Từ phía cây cối hoa cỏ bao quanh, ngoài tiếng côn trùng rí rả, hết thảy đều bình yên và tĩnh lặng. Thế nhưng chuyện hai người đàm luận lại quan hệ đến tương lai Nam phương và sự hưng suy của Hoàng triều.

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày nói: "Với công phu của Nhậm hậu lại không đối phó nổi một Lưu Dụ nhỏ nhoi đó ư? Gã nhờ vào giáo kế thoát thân vậy?"

Đôi mắt mỹ lệ của Nhậm Thanh Thị chiếu ra thần sắc thê lương, đáp bằng một giọng than thở: "Nói ra khẳng định đại ca khó mà tin, bất quá đúng là sự thật chắc chắn, Lưu Dụ không phải là Lưu Dụ trước kia nữa, giống như đã thoát thai hoá cốt. Muội sử dụng hết mọi biện pháp vẫn không cách nào giết được nếu chẳng phải gã đối với muội có chút tình ý, muội sợ rằng khó mà toàn thân chạy thoát. Muội có một đề nghị, hiện tại muốn giết Lưu Dụ chính là thời cơ tốt nhất, bằng không nếu gã đã ngồi lên vị trí thống lĩnh Bắc Phủ binh, bang chủ sẽ có ngày phiền phức lớn đấy."

Nhiếp Thiên Hoàn cười nhẹ: "Người giết Lưu Dụ lúc này đang kiêm trình ngày đêm đi gấp đến Diêm Thành. Mặc dù võ công gã có nhiều tiến bộ, chỉ cần rơi vào cạm bẫy ở bốn mặt khu vực Lương Hồ và ở trong tình huống cô lập không người hỗ trợ, lần này gã khó mà thoát được số kiếp."

Nhậm Thanh Thị nghi ngờ hỏi: "Gã đến thành Lâm Hải xa xôi làm gì nhỉ?"

Nhiếp Thiên Hoàn sau khi giải thích đầu đuôi, nói: "Chỉ một mình Tiêu Liệt Vũ gã đã ứng phó không nổi, hà huống còn có cao thủ do Hoàn Huyền phái đi. Hơn nữa gã đang là Thái Thú Diêm Thành, bề ngoài phong quang, thực ra là thống soái không binh lính chỉ trở thành mục tiêu rõ ràng để ám sát."

Nhậm Thanh Thị nhẹ giọng nói: "Bang chủ có nghĩ qua hay không, Lưu Dụ mà yên ổn ở Quảng Lăng, lại là chuyện rất không đơn giản, chứng tỏ rằng gã có khả năng tự bảo vệ. Bất luận là Lưu Lao Chi hoặc Tư Mã Đạo Tử, đều không muốn để gã quay lại Quảng Lăng nhưng gã thực sự đã làm được việc đó. Lưu Lao Chi

điều gã đến Diêm Thành dẹp loạn là dùng kế mượn dao giết người, nhìn tướng thông minh nhưng mà từ khéo hóa vụng, không may nếu bị Lưu Dụ đại phá Tiêu Liệt Vũ, bang chủ cho rằng sẽ có hậu quả như thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn hơi kinh ngạc, lòng mảy mẩn tít nói: "Khả năng đó không nhiều! Đây tịnh không phải loại tranh hùng đấu thắng trên giang hồ mà là so về lực lượng, Lưu Dụ bằng vào cái gì mà tranh phong cùng Tiêu Liệt Vũ?"

Nhậm Thanh Thị cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: "Muội chỉ là lo lắng cho bang chủ, nếu mà bang chủ khinh thị Lưu Dụ như vậy, sẽ có một ngày phải chịu thiệt thòi lớn. Trong mắt bọn ngu dân Lưu Dụ đã biến thành chân mệnh thiên tử, sức hiệu triệu so với Tôn Ân chỉ hơn không kém chẳng qua là gã còn chưa biết lợi dụng ưu thế đó. Hơn nữa, gã còn được Hoang nhân hậu thuẫn, một khi làm chủ Bắc Phủ, trong thiên hạ sẽ không ai có khả năng chế ngự."

Nhiếp Thiên Hoàn không hề cho sự phê bình của Nhậm Thanh Thị là hỗn láo, ngược lại hiện xuất thần sắc vui mừng tán thưởng, cười nhẹ nói: "Tin rằng hiện tại không ai dám không để Lưu Dụ trong mắt, Nhiếp Thiên Hoàn ta càng không mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng không đánh giá gã quá cao."

Nhậm Thanh Thị ngẩng đầu đón nhận mục quang của y, như thể chịu nổi oan khuất hỏi: "Giả như Lưu Dụ thực sự thu thập được Tiêu Liệt Vũ, bang chủ cho là mình đã đánh giá thấp Lưu Dụ hay là đánh giá gã quá cao?"

Nhiếp Thiên Hoàn châm trà cho thị, không đáp mà hỏi lại: "Muội nhìn nhận Lưu Dụ rất cao, sao không đứng về phía gã, giúp gã hoàn thành vương hầu bá nghiệp, tâm nguyện của muội chẳng phải có thể thành tựu sao?"

Nhậm Thanh Thị dõi theo dòng nước trà đang được rót vào trong chén, hơi nước bốc lên, ung dung trả lời: "Đạo bất đồng không thể cùng bàn bạc, gã thực ra không thể chấp nhận nguồn gốc xuất thân như thế này của muội. Gã muốn làm đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh hoặc muốn làm Hoàng đế, trước tiên phải cùng muội phân rõ giới tuyến. Trong mắt tướng lĩnh Bắc Phủ binh và giới cao môn đại tộc Kiến Khang, Nhậm Thanh Thị muội chính là loại yêu nữ dâm loạn."

Nhiếp Thiên Hoàn không tưởng được thị lại nói thẳng như vậy, ngây người ngơ ngẩn, để nước trà đổ cả xuống chiếc bếp lò nhỏ, không hiểu hỏi: "Thì ra là như vậy, tại sao lúc đầu muội lại cùng gã hợp tác?"

Nhậm Thanh Thị biểu lộ thần sắc cay đắng, nhẹ giọng đáp: "Nhân vì muội nhìn nhầm gã. Muội vốn dĩ muốn giúp gã nhân lúc Tạ Huyền mới chết sách động binh biến. Trước tiên, ở trong Bắc Phủ binh đoạt quyền, tiếp đó công nhập Kiến Khang, như vậy muội cùng gã đúng là sự phối hợp trời định. Nào hay gã đã khiến muội thất vọng, muội đối với gã không còn một chút huyền tưởng nào nữa."

Nhiếp Thiên Hoàn song mục chớp lên sáng ngời nhìn thị, hân hoan hỏi: "Hiện tại, quan hệ của muội và Lưu Dụ rốt cuộc là như thế nào?"

Nhậm Thanh Thị nhạt giọng đáp: "Bốn chữ "nhĩ ngu ngã trá" ¹ có thể tả được hoàn cảnh của gã và muội. Thực ra định mệnh của muội là khắc tinh của Lưu Dụ, không một ai biết rõ gã hơn muội. Có ngày gã sẽ tìm cách trừ khử muội để xóa đi một đoạn hồi ức trong cuộc đời cũng chính là vết nhơ trong lòng gã. Trước khi tình huống như vậy xuất hiện, muội cần phải giết gã."

Nhiếp Thiên Hoàn vui mừng nói: "Ta chưa hề nghĩ đến việc có thể cùng Nhâm hậu nói chuyện thẳng thắn thế này, được nghe những lời từ gan ruột của Nhâm hậu. Tâm tình của Nhâm hậu làm sao lại sa sút như vậy? Lưu Dụ hãy còn chưa làm nên trò trống gì, cái gì "Nhất Tiến Trầm Ẩn Long" chính là trò xuyên tạc cộng thêm thổi phồng của Hoang nhân, Nhiếp Thiên Hoàn ta là người đầu tiên không tin. Nếu quả tình Nhâm hậu muốn vì ta xuất lực, Nhiếp Thiên Hoàn ta nhất định hậu đãi Nhâm hậu. Bá quyền Nam phương thuộc về ai đều là trông vào khả năng khống chế Đại Giang. Hiện tại, ta và Hoàn Huyền chia nhau khống chế trung thượng du Đại Giang, chiếm hết địa lợi, có thể tọa sơn quan hổ đấu ² theo dõi Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi ba phương đấu nhau người chết ta sống, rồi ngồi đó làm ngư ông hưởng lợi. Một Lưu Dụ nhỏ nhoi thì khó mà thao túng đại cục, việc bại vong của Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh chẳng chóng thì chầy."

Nhậm Thanh Thị cười khở: "Cùng loại người như Hoàn Huyền hợp tác, chẳng phải là đùa với lửa sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn cảm thấy toàn thân trở nên nhẹ nhõm, ngay cả bản thân cũng rất khó giải thích vì sao lại có cảm giác vui mừng. Trong toàn bộ quá trình đối thoại, Nhậm Thanh Thị không nhằm vào y thi triển thủ đoạn câu hồn đoạt phách, nhưng mà y lại không thích thị như vậy. Cái thực sự mê người nhất là thị giống như tình nhân bé nhỏ chung tình, ngoan ngoãn nghe lời nam nhân mà thị ngưỡng mộ và dựa dẫm thổ lộ hết tất cả tác lòng. Lần đầu tiên y cảm thấy đối với thị bản thân không còn phòng bị nữa, nhân vì y phát giác Nhậm Thanh Thị không hề có nửa câu nói láo.

Cười nhẹ nói: "Hoàn Huyền chính là nhân tài có thể đoạt thiên hạ lại không phải minh quân trong thiên hạ. Hoàn Huyền có một nhược điểm trí mạng đó là háo sắc. Nghiêm khắc mà nói, y ngoài chuyện háo sắc, còn bị mê hoặc, gác cả chuyện đại nghiệp sang một bên. Theo ta được biết, y đối với nữ nhi của Vương Cung mê luyến sâu nặng, sau sự cố nàng tự tận thân vong thì hối hận ghê gớm. Nếu quả Nhâm hậu có thể lợi dụng thời cơ, mà với khả năng của Nhâm hậu, khẳng định có thể chiếm được sự sủng ái của y. Khi Nhâm Hậu đã biến thành quân cờ tối lợi hại của ta bố trí bên cạnh Hoàn Huyền, đối với Lương Hồ bang của ta trong tương lai có thể đoạt thiên hạ từ tay y, đó là nước cờ tác dụng phi thường."

Nhậm Thanh Thị cúi đầu xuống, giọng xa xôi: "Cái mà bang chủ gọi là hậu đãi Thanh Thị, có phải là sự việc đưa muội đến hiến thân cho loại nam nhân như vậy không?"

Với sự lão luyện của Nhiếp Thiên Hoàn, mà bị thị hỏi hai câu đó cũng ứng phó không kịp. Từ sâu thẳm trong lòng y, hai câu đó ngập đầy oán hận lại có sức dụ hoặc vô cùng, khiến cho con tim y đập lên thành thịch.

Không hiểu trong lòng nữ nhân này đang có chủ ý gì? Lẽ nào thị thực sự ngã lòng vì y?

Yến Phi và Thác Bạt Khuê quát ngựa chạy nhanh men theo bờ sông, bầu trời đêm đầy mây vần vũ, mây dày mà lại không mưa.

Thác Bạt Khuê dẫn đầu đến một dốc đá, ghìm cương dừng ngựa, bờ bên kia về phía hạ du mười dặm thấy có đèn đóm ẩn hiện, chính là doanh trại của Mộ Dung Bảo.

Thác Bạt Khuê cười ha hả: "Thống khoái thống khoái! Có Yến Phi người bên cạnh ta, khiến cho lòng tin vào chiến thắng của ta gia tăng."

Yến Phi cho ngựa chạy chậm lại, đến bên cạnh y, im lặng không nói.

Thác Bạt Khuê ngoảnh sang nhìn chàng, hân hoan hỏi: "Suy nghĩ trong lòng ngươi, phải chăng tương đồng với suy nghĩ của ta?"

Yến Phi hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Ta đang nghĩ đến các sự kiện của bọn ta trong thời gian mười năm qua. Lần ấy phóng ngựa chạy như điên, trong khu rừng hoang không tìm ra lối đi, vô tình đánh nhau, vô tình tham gia cuộc vũ hội lửa rừng với tộc nhân thần bí chào đón Mục thần ³ tao ngộ đó khiến bọn ta mới gặp đã khuynh đảo vì mỹ nhân nhi. Chỉ có điều hữu duyên vô phận, bọn ta đều vì nàng mà thân hồn điên đảo một hồi."

Thân hồ của Yến Phi rung động, gương mặt xuất hiện thần sắc kỳ dị, hồi lâu mới hỏi: "Ngươi hiện tại đã có con vẫn không quên nhớ nhung nàng sao?"

Thác Bạt Khuê không hề phát giác thần thái dị thường của Yến Phi, mục quang hướng về khu doanh trại của Mộ Dung Bảo, thần tình u ám bi thương trả lời: "Ta vốn có chủ ý quay lại tìm nàng, tiếc là liên tiếp bị Phù Kiên phái tay sai đột kích bọn ta, từ đó bọn ta bắt đầu thời kỳ lưu lạc chân trời góc biển. Mỗi khi nhớ lại, càng thấy nàng quả đúng là người trong mộng xinh đẹp đến lay động lòng người, giống như giấc mộng biển mất vô tung, chẳng còn vết tích."

Yến Phi không hề đáp lời.

Thác Bạt Khuê thở dài: "Nữ nhân không có được vĩnh viễn là người đẹp nhất, sau này tuy là ta không thiếu nữ nhân, trong lòng ta không một ai có địa vị khả dĩ sánh ngang với nàng. Nàng đúng là đóa hồng có gai,

muốn chạm tay vào ai cũng bị đâm đến thấu thương, nàng chính là khiến người ta khó mà quên được."

Yến Phi vẫn không nói gì.

Thác Bạt Khuê vô cùng kinh ngạc quay sang nhìn chàng, hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?"

Yến Phi hỏi lại: "Sở Vô Hạ có thể thay thế nàng không?"

Nhãn tình Thác Bạt Khuê sáng lên, đáp: "Người nghĩ thử xem, hy vọng không phải là đốt lửa tự thiêu chứ!"

Yến Phi cười khổ: "Chỉ mong người có thể vĩnh viễn giữ được tình tảo như vậy."

Mục quang Thác Bạt Khuê tra xét khắp mặt sông xa gần, không thấy bất kỳ bóng thuyền nào. Cuộc chiến giữa Đại Yên quốc và Thác Bạt tộc khiến cho giao thông trên sông bị gián đoạn, chẳng người nào dám đi qua đoạn thủy lộ hiểm yếu này.

Thác Bạt Khuê đột nhiên lắc đầu, thở ra một hơi dài, giọng đầy cảm xúc: "Ái tình chân chính có thể làm cho quên hết mọi thứ, tình thần tập trung tuyệt đối, tình yêu càng mãnh liệt và hận thù càng điên cuồng. Giống như khi mưa bão đến, khiến cuộc sống của người khó mà yên bình, ăn mất cả ngon, không nghe được người ngoài nói gì. Nếu mà so sánh quan hệ lợi hại, có còn hứng thú gì nữa?"

Yến Phi nói: "Người nói vậy chính là tình huống cực đoan nhất, chính là loại ái tình có tính hủy diệt, đi ngược với chí hướng trong lòng người. Người có nguyện ý yêu một người như vậy không? Người có chấp nhận loại nữ nhân có thể hủy hoại đại nghiệp hưng bang phục quốc của người không?"

Thác Bạt Khuê cay đắng đáp: "Những lời ta vừa nói ban nãy, là do đang nghĩ đến Mỹ Nhân Nhi của tộc nhân thần bí trong lòng bọn ta. Ta thường cho rằng ái tình và tình bằng hữu chân chính, chỉ xuất hiện ở thời niên thiếu chân chất không có tâm cơ. Mỗi tình đầu giống như dòng nước lũ không có đê ngăn trở, đến dữ dội mà đi nhanh chóng, chớp mắt qua đi, quả thật chỉ có mối tình đầu là vĩnh viễn gạt không ra khỏi đáy lòng; Tình bằng hữu như dòng suối hẹp mà dài: vĩnh hằng bất diệt, giống như giao tình giữa người và ta, bất luận tình thế biến hóa ra sao, mãi mãi không thay đổi."

Yến Phi chợt nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên, than: "Bất luận người tuổi tác bao nhiêu, thực tế thay đổi ra sao, nhưng mà vào lúc nào đó người gặp gỡ nữ tử khiến người có cảm giác như mối tình đầu, người có thể không phát cuồng sao?"

Thác Bạt Khuê trầm ngâm: "Lời nói đó của người làm ta liên tưởng đến Mộ Dung Thùy, trước đó ta không hề nghĩ đến chuyện y có nhược điểm trên phương diện này, một nhược điểm đủ để hủy diệt y, vì y mà Đại Yên quốc bị kéo vào một tai nạn đáng sợ."

Rồi quay sang chàng, hỏi: "Hãy nói thật cho ta biết, Kỷ Thiên Thiên có thể thay thế nàng không?"

Yến Phi trở nên trầm mặc, sau một hồi mới đáp: "Gặp được Kỷ Thiên Thiên chính là phúc phận của ta, hiện tại nàng là ý nghĩa duy nhất trong cuộc đời ta, ta tịnh không hề phóng đại."

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Ta hiểu người. Cũng minh bạch nỗi thống khổ của người khi mất nàng, bất quá ta có thể bảo chứng, chuyện đó đã thành quá khứ. Thời cơ thắng lợi đã đến tay bọn ta, chỉ cần bọn ta kề vai tác chiến, kiên trì bền bỉ, cuối cùng cũng có ngày Kỷ Thiên Thiên trở về bên cạnh người, để người hết sức yêu nàng, khiến nàng hạnh phúc khoái lạc."

Tiếp theo ngửa mặt trông lên bầu trời đêm đen thẫm, nặng nề chậm rãi thở ra một hơi nói: "Ta rất muốn được như người, có thể vì nghĩa không nhớ lại tình yêu đã mất với một người. Tình trạng của ta không giống với người, ta trong lòng lúc nào cũng bị ngọn lửa cừu hận vì vong quốc thiêu đốt, một nỗi cừu hận thống khổ cháy lòng. Rèn luyện chính là một quá trình lâu dài mà phức tạp, nên đã bồi dưỡng cho ta tâm thái và thủ đoạn như hiện tại. Giữa tình cảm và lý tính, ta chỉ có thể chọn cái sau, người minh bạch rồi chứ?"

Yến Phi hỏi: "Như vậy Sở Vô Hạ không có khả năng cải biến người à?"

Thác Bạt Khuê không chút do dự đáp: "Tuyệt đối không thể. Thị chỉ là vật tô điểm cho cuộc sống của ta, điều

hòa nếp sinh hoạt. Cùng với thị đùa giỡn trong một trò chơi ái tình tối nguy hiểm, tạm thời quên đi hết thấy, như một giấc mộng khiến người ta mê muội. Ta không bao giờ để thị nhúng tay vào công việc của mình, người có thể yên tâm."

Yến Phi cười khỏ: "Hy vọng người có thể làm được."

Thác Bạt Khuê cắt hứng: "Nữ nhân rất có thể làm người động tâm, nhất định là nữ nhân người khao khát có được mà lại không có. Sở dĩ mãi cho đến hôm nay, ta vẫn vô cùng quý trọng kỳ ngộ trong rừng sâu của bọn ta, hai kẻ ngu ngốc không biết trời cao đất dày, tự cho rằng bước chân tiểu tử đã giẫm lên khắp mặt đất, vừa mới gặp đã gục ngã xuống dưới chân Mỹ Nhân Nhi, rồi thì cả đời không thể quên. Người đã tìm được Kỳ Thiên Thiên của mình còn ta vẫn tìm tìm kiếm kiếm. Sở Vô Hạ có thể thay thế nàng hay không? Ta chưa dám khẳng định, hoặc giả sau khi ta có được thị, thì cũng đá cho thị một cước, vui vẻ một mình thanh thanh tĩnh tĩnh."

Lại cười nói: "Được rồi! Nói về nữ nhân thế là đủ. Có lợi cũng có hại, có Yến Phi người ở bên cạnh ta, dù sao cũng khiến ta rũ bỏ sự việc chẳng muốn nhớ đến. Ôi! Một đoạn hồi ức vừa mỹ lệ vừa thống khổ thật khiến người ta phiền muộn. Loại tư vị như thế này ngay bản thân mình cũng không mình bạch."

Yến Phi cảm thấy không thỏa đáng hỏi: "Người chẳng bảo nói thế đủ rồi sao?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Đích xác là nói đủ rồi. Bất quá nói thật với người, nếu có người báo cho ta biết, nàng lúc này đang ở địa phương nào, ta rất có thể quăng hết mọi thứ để đi tìm nàng."

Yến Phi cười nói: "Đừng có hồ ngôn loạn tưởng, người thực sự sẽ không làm như vậy."

Thác Bạt Khuê thờ ra gật đầu nói: "Đúng! Ta chẳng phải điên cuồng như vậy. Hà huống tìm được nàng thì sao nào? Đã nhiều năm như vậy, nói không chừng nàng đã biến thành xấu xí, hoặc giả nàng đã lấy chồng, gặp gỡ nàng không khéo làm hỏng ký ức động lòng người trong lòng ta đối với nàng."

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Không! Nàng vẫn còn mỹ lệ lay động lòng người như trước."

Thác Bạt Khuê ngây người hỏi: "Người đã gặp nàng rồi à?"

Yến Phi đáp: "Bọn ta nhất định phải nghĩ như vậy, mình bạch chưa? Không nói về nàng nữa! Bọn ta lại tỷ thí kỹ thuật nhé?"

Thác Bạt Khuê than: "Ta chẳng có tâm tình nào mà tỷ thí."

Mục quang hướng về phía doanh trại địch nhân bên bờ đối diện, nói: "Mộ Dung Bảo thực sự đã bị bọn ta gạt rồi."

Yến Phi nhắc: "Nói thế không sớm quá sao? Sau đây mấy ngày là thời điểm máu chót, nếu y vẫn dám qua sông tấn công, chứng tỏ y có ý thoái lui đó!"

Thác Bạt Khuê ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, lạnh lùng nói: "Sắc trời khác lạ thế này, nếu mà y nghịch thiên hành sự, muốn tìm cái chết à?"

Yến Phi nói: "Tốt nhất người nên nhân lúc mưa còn chưa rơi đốt lửa hiệu truyền đạt tin tức, bằng không trời mưa gần như liên tục, đến khi Mộ Dung Bảo nhận được những tin giả bắt buộc lui binh, chả lẽ người ngồi đó mà nhìn y an nhiên ly khai?"

Thác Bạt Khuê cười: "Đúng! Cái gọi là trời có lúc mưa gió thất thường, ai mà nắm chắc được tâm ý lão Thiên gia. Giờ thì hai huynh đệ bọn ta đích thân nổi lửa, triệu tập đại quân đến."

Nói xong hai người cho ngựa quay đầu, phi nhanh khỏi vách núi cao, nhằm hướng thượng du phóng tới như bay.

2 Ngồi xem hồ đấu: Không tham dự vào sự giành giật, sau đó lợi dụng đôi bên mệt mỏi mà cướp lấy thành quả.

3 Thần chăn nuôi.

Hồi 36

Cô Đảo Chiến Thuật

Kỷ Thiên Thiên đứng trên tường Đài Bích mà trong lòng trống rỗng.

Hôm qua, nàng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Mộ Dung Thùy đại phá Mộ Dung Vĩnh, mãi đến lúc này, trong lòng vẫn còn cảm giác chấn động.

Tuy Mộ Dung Vĩnh quân lực hùng hậu, chiếm ưu thế về quân số, tướng sĩ thủ hạ đều quen chinh chiến, thế mà dưới chiến thuật xuất thần nhập hóa của Mộ Dung Thùy, chống đỡ không quá một nửa canh giờ đã tan vỡ, cuộc chiến trở thành một bên.

Mộ Dung Thùy quả không hổ với uy danh binh pháp đại gia đệ nhất Bắc phương, trên chiến trường thể hiện rất rõ ý bày mưu định kế đầy đủ rồi mới tiến đánh, lấy ít địch nhiều. Các tướng sĩ thủ hạ ai nấy đều sẵn sàng hy sinh tính mạng, khiến y như hổ thêm cánh, xỏ mũi địch nhân.

Yến lang cùng huynh đệ Thác Bạt Khuê của chàng có thể đối đầu với một đội quân vô địch như thế này không? Trên chiến trường, căn bản không ai là đối thủ của Mộ Dung Thùy.

Khi địch nhân trở thành liên quân giữa Thác Bạt tộc và Hoang nhân, Mộ Dung Thùy tuyệt không có khả năng tham dự trực tiếp tại thực địa giống như đối phó Mộ Dung Vĩnh, nên vai trò thám tử thần kỳ của nàng bị hạn chế tác dụng, ý nghĩ này làm nàng thấy thất vọng.

Cục thế bại vong của Mộ Dung Vĩnh đã định, chỉ cần Mộ Dung Thùy công phá Trường An, khu vực Quan ngoại rộng lớn sẽ được nhập hết vào bản đồ Đại Yên quốc đang không ngừng khuếch trương, làm cho thực lực quốc gia của Mộ Dung Thùy tăng cường hơn nhiều. Mộ Dung Thùy liệu có hạ được mục tiêu cuối cùng là Thác Bạt tộc cùng Biên Hoang tập không? Hoặc tiến hành cả hai cuộc chiến làm Thác Bạt Khuê không thể cùng Yến lang liên thủ chống lại y.

Từ lúc Yến lang bí mật tiềm nhập Huỳnh Dương tương kiến với nàng, chàng đã đốt cháy ngọn lửa hy vọng trong lòng nàng, khiến nàng có thể thân trong nghịch cảnh vẫn không ngã lòng. Thế nhưng hôm qua tận mắt thấy Mộ Dung Thùy đại hiển thần uy, giống như không tốn chút khí lực nào mà vẫn hủy diệt được Mộ Dung Vĩnh vốn mạnh hơn nhiều so với Thác Bạt tộc và Hoang nhân, lòng tin của nàng bị lung lay triệt để, hy vọng trở nên mong manh, hăm thân nơi vực sâu tuyệt vọng. Đêm qua nàng mất ngủ, không tài nào chợp mắt trong một đêm nặng nề khó khăn nhất cuộc đời, mong muốn duy nhất là có một hũ Tuyết Giản Hương lớn bên cạnh, giúp cho nàng quên đi hết thấy.

Một cơn gió lạnh thổi đến từ khu rừng hoang rộng lớn, làm tung bay y phục trang nhã và tú lệ của nàng, trên vùng thảo nguyên xanh ngắt hoang dã, lúc này thật bình yên tĩnh lặng, khiến người ta không cách gì tưởng tượng, mới ngày hôm qua, nơi đây vẫn là chiến trường chém giết thây rải khắp đồng.

Nàng chính là người biết rõ nhất cách thức tiến hành cuộc chiến này của Mộ Dung Thùy và sâu sắc cảm nhận được thủ đoạn dụng binh như thần của Mộ Dung Thùy. Nàng biết rõ cảm giác thế này luôn luôn đuổi theo nàng, giày vò nàng, nhưng mà tình yêu của nàng đối với Yến Phi, lại càng thêm mãnh liệt.

Tiếng Tiểu Thi cất lên bên tai nàng: "Tiểu thư! Bọn ta cũng nên đi thôi!"

Mục quang Kỷ Thiên Thiên quay sang nhìn Tiểu Thi, trong lòng xuất hiện cảm giác chính mình như một u hồn vô chủ không biết làm thế nào, hữu thủ vô lực đặt lên vai nàng, nói: "Bọn ta còn có lựa chọn nào khác sao?"

Lưu Dự bận túi bụi ba ngày, Diêm Thành đã trở lại quỹ đạo trước đó, dân chúng tị nạn tấp tểp từ các hương trấn phụ cận trở về thành, tình hình mua bán cũng dần dần hồi phục sự hưng vượng. Đối với việc Lưu Dự dùng lực lượng nhỏ bé hai trăm người, đại phá đoàn hải tặc của Tiêu Liệt Vũ, cư dân trong thành đối với gã

tin phục tựa thần linh. Cho nên tuy Lưu Dụ không đủ kinh nghiệm cai quản một tòa thành, nhưng chỉ cần gã ban lệnh là quan lại cầm đầu địa phương thực sự chấp hành, dân chúng cũng vui vẻ tuân theo, không ai hoài nghi thành ý một lòng vì dân của gã. Nhưng dù có người nào trong bọn họ có suy nghĩ ngấm ngấm trong lòng, cũng tuyệt không dám nói ra, đều là bởi sức ảnh hưởng của "hiệu ứng hóa thạch". Mọi người đều không xem gã chỉ là một quan nhân nhỏ nhoi do triều đình phái tới, gã chẳng những là vị đại cứu tinh của Diêm Thành, mà còn là hy vọng rất lớn của quân dân Nam phương trong tương lai.

Các quan Thái thú được phái tới trước đây, toàn là xuất thân danh môn vọng tộc, chỉ có gã là xuất thân áo vải nên đem đến cho dân chúng một bầu không khí hoàn toàn mới và cảm giác thân thiết cùng hội cùng thuyền.

Đông Hải bang hợp tác toàn diện không chút e ngại, khiến cho gã như hổ thêm cánh. Bất quá, Diêm Thành và dải thành trấn phụ cận ven biển không thể không lo ngại. Thiên Sư quân nổi loạn, tình thế đã lan ra các tỉnh duyên hải miền nam Kiến Khang. Lưu Dụ minh bạch bọn Tôn Ân và Từ Đạo Phúc tuyệt không ngu xuẩn lầy cứng chọi cứng trực tiếp tấn công Kiến Khang, mà sẽ theo đường biển bắc thượng. Giờ này, Diêm Thành và các quận huyện bên ngoài Đại Giang, sắp tới sẽ bị tấn công đầu tiên. Sau khi các huyện thành duyên hải rơi vào tay địch, Thiên Sư quân mới tập trung tấn công căn cứ địa của Bắc Phủ binh là Quảng Lăng, do vậy có thể hiểu tại sao Từ Mã Đạo Tử không phái quân chi viện để thỏa ý nguyện đánh bại Bắc Phủ binh mà không tốn công sức, âm mưu chiếm lại Kiến Khang.

Chiến lược này cực kỳ cao minh.

Trong tình huống như thế này, gã có thể làm được gì đây? Chiếu theo quy củ, gã chỉ có thể báo tin về triều đình, tiếp đó phải lưu lại Diêm Thành nhậm chức Thái thú, bình tĩnh chờ đợi chỉ thị của triều đình. Nếu như gã tự tiện quay lại Quảng Lăng, chắc chắn sẽ mất chức do trái lệnh. Sự thật là, kiên nhẫn là khiếm khuyết của gã nên lưu lại một khắc cũng thấy không cần thiết, chỉ hy vọng có thể lập tức lao vào cuộc chiến với Thiên Sư quân.

Vì vậy gã phải giở thủ đoạn, an bài hai tình huống.

"Vù!"

Lưu Dụ giương Liệt Thạch cung bắn ra một mũi kinh tiễn, vượt qua giáo trường, bay đến một tấm bia đặt ở phía bên kia, cắm trúng hồng tâm.

Nơi này chính là trường luyện binh của trạm phòng vệ Đông môn của Diêm Thành, là trạm phòng vệ lớn, trừ hai vệ binh canh bên ngoài cửa, chỉ có một mình gã. Những người khác đã theo lệnh gã bỏ đi làm nhiệm vụ.

Lưu Dụ hài lòng nhìn mũi trường tiễn đang cắm ở giữa tấm bia, lòng nghĩ bản thân và môn bắn cung hình như có mối duyên phận rất khó lý giải, hai chiến dịch có ảnh hưởng sâu rộng, đều nhờ vào xạ tiễn mà lập kỳ công. Vì vậy sau khi có được Liệt Thạch cung, gã càng thêm hứng thú nghiên cứu nghệ thuật bắn cung. Mấy ngày vừa qua, nhàn rỗi không có việc gã thường hay ghé qua giáo trường để bắn cung, cũng để giảm bớt tâm sự khẩn trương, thư giãn gỡ bỏ mối lo nghĩ quá độ dẫn đến tinh thần mệt mỏi không còn hứng thú.

Trải qua ba ngày luyện tập, trên phương diện này gã đã có tiến bộ vượt bậc, bất ngờ phát giác, xạ tiễn vậy mà có thể linh hoạt biến hóa, tên bắn có thể liên tục hết mũi nọ đến mũi kia.

Lưu Dụ rút hai mũi trường tiễn khác, đồng thời đặt lên dây cung.

Sau buổi sáng chém chết Tiêu Liệt Vũ, gã lệnh cho Lão Thủ cùng các vị huynh đệ lão luyện dùng "Trí Triều Phi" trở lại Quảng Lăng, mang Bá Vương Côn của Tiêu Liệt Vũ làm lễ vật dâng tặng Lưu Lao Chi. Làm như vậy, ngoài việc hướng đến Lưu Lao Chi và các tướng lĩnh ủng hộ y để thị uy, còn muốn cho Bắc Phủ binh nhón nháo, khiến Lưu Lao Chi nhất định phải nhìn nhận con người gã. Trong tình huống như vậy, Lưu Lao Chi nếu vẫn muốn gạt bỏ không dùng gã, sẽ khó mà đối đãi kết giao với các tướng lĩnh khác.

Tôn Vô Chung sẽ đợi cơ hội thừa thế tranh thủ đưa gã quay về Bắc Phủ binh đốc sức, đang lúc cần người thế này, Lưu Lao Chi chắc là không cách nào cự tuyệt. Hay nhất là Lưu Lao Chi mượn tay Tôn Ân giết gã, điều động gã đi đánh Thiên Sư quân, thì hợp với ý nguyện trong lòng gã.

Dây cung bật mạnh.

Hai mũi kinh tiễn song song rời dây cung bay đi, đồng thời cắm vào hai bên tiếp giáp vòng ngoài tiễn bia, tiếng vỗ tay vang lên.

Vương Hoảng thần thái hào hứng đi vào giáo trường, tán thưởng: "Lưu soái tiễn kỹ tinh xảo, khiến người ta đại khai nhãn giới!"

Lưu Dụ hạ Liệt Thạch cung xuống, cười hỏi: "Làm sao ta đột nhiên trở thành thống soái hả?"

Vương Hoảng đi đến bên cạnh gã, đáp: "Có khác gì đâu! Rốt cuộc có ngày Lưu huynh cũng thay thế vị trí Đại thống lĩnh của Huyền soái ngày trước, không ai có khả năng ngăn trở tình huống như thế này phát triển."

Tiếp đó báo cáo: "May mà không nhục mạng, bọn tặc tử tù binh dẫn đường cho bọn ta thành công đổ bộ lên Phần Châu, trên đảo có hơn mười tên hải tặc làm cho bọn ta phải ra tay bắt sống, lại cứu được một lượng lớn dân nữ bị cầm tù trên đảo, nhưng mà vẫn chưa tìm được nơi cất giấu bảo khố của Tiêu Liệt Vũ."

Lưu Dụ vỗ vỗ vào vai y nói: "Làm tốt lắm!"

Tiếp lời đưa y đến ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, nói: "Người đến thật tốt quá, ta có việc muốn cùng người thương lượng."

Vương Hoảng hân hoan nói: "Lưu huynh không cần khách khí, ta đối với huynh thực là bội phục nói không ra lời, có chuyện gì cứ giao phó, ta nguyện tận lực làm thật tốt."

Lưu Dụ cười: "Ta thực muốn người giúp mấy việc, hôm nay không phải xuất kiếm mà là xuất bút."

Vương Hoảng cười nói: "Việc đó thực sự là trách nhiệm của ta chứ không ai khác."

Hai người đối diện cùng cười, tràn ngập giao tình đã từng trải qua lúc vào sinh ra tử.

Vương Hoảng xúc động than: "Sau khi đến Diêm Thành, ta bị hải tặc tập kích trên biển, suýt chút nữa thì mạng này đã ô hô ai tai. Được phong quang như hôm nay, khiến ta có cảm giác giống như đã chết mấy đời rồi lại được phục sinh. Ta thực sự vô cùng cảm kích Lưu huynh."

Lưu Dụ chuyển hướng sang chính đề nói: "Nhờ Vương huynh đại diện cho ta viết một bản tấu chương lên triều đình, báo cáo quá trình phá giặc cho đến hôm nay, đề nghị triều đình phái người tới xử lý công việc tại khu vực các quận huyện sau khi xảy ra giặc giã. Phương diện từ ngữ thì Vương huynh tùy ý lựa chọn, ta muốn Tư Mã Đạo Tử vô pháp mượn cớ bức bách ta lưu lại."

Vương Hoảng nói: "Nhào nặn bản tấu chương như vậy chẳng qua là chuyện trong tầm tay, thế nhưng nếu muốn Tư Mã Đạo Tử chịu khuất phục một đạo tấu chương đưa xuống, lại là chuyện tuyệt không thể xảy ra. Mọi người đều biết Hoảng Thượng chỉ là con rối, người nắm thực quyền chính là Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ cười: "Do vậy ta muốn nhờ Vương huynh thân chinh mang tấu chương về Kiến Khang, tặng thêm thủ cấp của Tiêu Liệt Vũ, kèm theo hai tên nữ tặc khác, cố hết sức làm sự tình âm ỉ, để cả triều đình và dân chúng đều biết. Nếu mà có khả năng nói chuyện, hãy thỉnh lệnh tôn vì ta nói mấy lời công đạo. Hiện tại là lúc chính trị của triều đình đa sự, Tư Mã Đạo Tử rất cần sự ủng hộ của giới cao môn đại tộc Kiến Khang, chỉ cần lời nói của lệnh tôn hợp tình hợp lý, Tư Mã Đạo Tử lại vừa phái nhân mã đến Diêm Thành đối phó ta, đương nhiên phải thuận theo nhân tình, để biểu thị y đối với ta không hề có có dụng ý bất lương."

Vương Hoảng biến sắc nói: "Ta ngược lại không hề nghĩ tới vấn đề này, nếu quả Tư Mã Đạo Tử phái người đến giết huynh, thì huynh làm thế nào để đối phó?"

Lưu Dụ thần thái ung dung đáp: "Ta chính đang muốn dẫn dụ Tư Mã Đạo Tử phái người đến để cho ta thực tập thuật đánh đao bắn tiễn. Sợ rằng Tư Mã Đạo Tử có nằm mơ cũng không nghĩ đến, ta lại nhanh chóng thu thập được Tiêu Liệt Vũ, khiến toàn bộ âm mưu thủ đoạn của y nhằm đối phó ta tan vỡ. Với tác phong hành sự của y, khẳng định không vì thế mà dừng lại. Ngay lúc người cầm tấu chương đưa đến tay y, một mặt y sẽ tìm cách kéo dài thời gian, mặt khác y sẽ sai sát thủ thích khách đến đối phó ta. Cho nên, đang lúc y bằng lòng phê chuẩn cho ta ly khai, người của y đã đến Diêm Thành, toàn bộ kế hoạch chính là như vậy."

Vương Hoàng vẫn còn tâm sự lo âu, nói: "Lưu huynh đương nhiên là bản lĩnh cao cường, không sợ cùng bất kỳ người nào đọan đả độc đấu, nhưng mà Tư Mã Đạo Tử tuyệt không cùng huynh bàn luận về quy củ. Cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán chống không được đám đông, hà huống huynh ở ngoài sáng địch trong bóng tối, phạm vào điều đó chẳng phải đem sinh mạng ra mà đánh cược sao?"

Lưu Dụ ung dung trả lời: "Từ khi ta xuất đạo đến nay, có ngày nào mà không phải đem sinh mạng ra đánh cược? Tiểu mạng của ta chính là vốn liếng duy nhất ta có, Vương huynh yên tâm đi! Giảng giải chiến thuật bình luận chiến lược, ta có thể so với bất cứ nhân vật xuất sắc nào. Ta chắc chắn không muốn để người khác tiêu diệt mình, rốt cuộc có ngày bọn ta lại có thể kề vai tác chiến, hoàn thành di nguyện của An công và Huyền soái."

Vương Hoàng chăm chú nhìn gã một hồi lâu, nói: "Chỉ cần ta đem toàn bộ tình huống nói rõ với gia phụ, gia phụ sẽ biết phải làm thế nào để giúp đỡ Lưu huynh. Ta chỉ cần một canh giờ, là có thể thảo bản tấu chương hoàn chỉnh để Lưu huynh ký tên. Nhưng khi nào thì ta phải lên đường?"

Lưu Dụ đáp: "Vương huynh lập tức lên đường, Hà Nhuệ sẽ phái thuyền đưa Vương huynh quay về Kiến Khang."

Tôn Ân đứng trên bờ, dõi theo con sóng lớn đập vào bờ đá, làm cho hoa nước bắn lên tung tóe.

Tâm tình y không ai có thể hiểu, cũng không có cách nào nói cho những người thân cận mình nhất. Đối với nhân thế đầy đấu tranh cùng cừu hận, y cảm thấy vô cùng chán ngán. Điều tồi tệ là y nhất định phải tiếp tục toàn diện tham gia trò chơi chiến tranh sinh tử vĩnh viễn không dừng.

Giết Tạ Đạo Uẩn đúng là thủ đoạn bị bức bách bất đắc dĩ.

Y biết rõ Yến Phi và Tạ gia có quan hệ mật thiết, Tạ Huyền lại có ơn với Yến Phi, chỉ có giết Tạ Đạo Uẩn, mới có khả năng bức bách Yến Phi đến cùng y quyết một trận sinh tử.

Sau khi trải qua một thời gian tiềm tu, bắt đầu chớm đạt đến Tiên môn, Thái Dương Chân Hỏa của y đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, chỉ còn thiếu phân nửa Thái Âm Chân Thủy, y sắp có thể một lần nữa hé mở Tiên môn, phá không bay đi.

Y dám chịu bất kỳ sự hy sinh nào, để nắm vững được bí quyết Thái Âm Chân Thủy, mà y biết rõ con đường duy nhất, nhất định là từ trên người Yến Phi mà khám phá bí mật.

Chỉ có trong tình huống đối diện với sinh tử, Yến Phi mới phải hiển lộ bí mật Thái Âm Chân Thủy, cho nên, chuyện y cùng Yến Phi quyết đấu đã ở vào thế buộc phải xảy ra. Nếu có lựa chọn nào khác, y tuyệt không muốn làm hại Tạ Đạo Uẩn, tuy nhiên lý trí của y biết rõ rằng, thế sự nhân gian trước mắt chẳng qua là ác mộng tập thể, hết thảy đều là chuyện không đâu.

Thế nhưng y thủy chung vẫn là con người bằng xương bằng thịt, một ngày vẫn còn tồn tại trong vũ trụ này, ngày đó y vẫn phải sinh hoạt như những người khác, có cảm xúc và ưu phiền.

Cho nên, y không hề muốn đuổi tận giết tuyệt đối với Tạ Đạo Uẩn. Một nữ tử khí chất u nhã như thế, mà y bình sinh ít thấy, khiến y trong lúc ứng phó cuộc tập kích của Tổng Bi Phong đã nhân thế nương tay, không thể một chưởng đánh xuống.

Nàng bị trọng thương là đã thỏa mãn rồi. Chỉ có Yến Phi có biện pháp giúp nàng phục nguyên, do đó, Tổng Bi Phong tất nghĩ biện pháp tìm kiếm chàng. Mà Yến Phi nhất định sẽ đi tìm y tính nợ, vì Tạ gia báo thù.

Tự mình không phải vẫn còn tâm trạng thương hương tiếc ngọc ư? Ôi! Vì sao sau khi nắm được bí mật Tiên môn, mình lại trở nên mềm yếu?

Đối với cái chết của Ni Huệ Huy y thủy chung không sao quên được.

Nếu quả thị không hề thụ thương, liệu thị có vượt qua sức công phá mãnh liệt khi tam bội hợp nhất hay không? Tôn Ân ngửa mặt cười dài, phát tiết hết nỗi phiền muộn trong lòng.

Trên thế gian này ngoại trừ Tiên môn, chẳng có chuyện gì khiến y động tâm nữa.

Y toàn tâm toàn ý chờ đợi cuộc chiến lần thứ ba với Yến Phi.

Người đã chuẩn bị đầy đủ chưa, hà Yến Phi?

° ° °

Cao Ngạn đến chỗ công trường xây dựng tòa nhà gỗ Đệ Nhất Lâu, thấy Bàn Nghĩa đang ngồi nghỉ bên chiếc bàn tròn lớn.

Cao Ngạn cười nói: "Trông bộ dạng người, bao giờ thì mới hoàn công?"

Bàn Nghĩa lẩm bẩm: "Sang năm mới hãy hỏi ta vấn đề này! Hôm nay ta lựa chọn vật liệu cực kỳ nghiêm ngặt, nếu không ta làm thế nào bàn giao cho Thiên Thiên đây?"

Khuôn mặt tươi cười của Cao Ngạn trở nên u ám, nói: "Người không phải là Yến Phi thì có gì hay ho mà bàn giao cho Thiên Thiên chứ? Hắc! Theo ta thấy! Người đúng là đại ngốc tử!"

Bàn Nghĩa ngắt lời gã cảnh cáo: "Đừng có hồ ngôn loạn ngữ, trên công trường này mọi người đều nghe ta chỉ huy, phải chăng người muốn ta gọi người tới dùng loạn côn đuổi đi?"

Cao Ngạn cười hô hố nói: "Người hình như chưa biết địa vị ngày nay ở Biên Hoang tập của Cao Ngạn ta, ai dám không nịnh bợ ta. Hà hà! Cần thận đấy! Ta không mất công tính toán với loại vô tri người. Không nói chuyện phiếm nữa, đêm nay người có muốn cùng ta lên thuyền đi Thọ Dương không?"

Bàn Nghĩa nhíu mày hỏi: "Năm ngày nữa đoàn tham quan mới nhổ neo đi Thọ Dương, đi sớm như vậy làm gì? Con bà người, người cho rằng ta cũng như người suốt ngày không có việc gì làm, rảnh rỗi chạy rong, ngày nào cũng mở miệng ra là Tiểu Bạch Nhạn, míu miệng lại cũng Tiểu Bạch Nhạn. Ở đây vắng ta là hỏng việc ngay."

Cao Ngạn lại cười: "Ta đã đoán ngay Bàn đầu bếp người, mẹ người chứ, cứ đáp ứng đi có thể không bắt buộc phải giữ lời hứa đâu."

Bàn Nghĩa bức bối: "Lão tử nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao nuốt lời? Chỉ không tưởng là đêm nay đã đi. Hai ngày nữa không được à?"

Cao Ngạn nghiêm túc mà nhẹ nhàng nói: "Từ đây đến Thọ Dương, cho dù linh động như Song Đầu thuyền, thuận dòng cũng mất hai ngày, hà huống thuyền tham quan của bọn ta lại cồng kềnh nặng nề. Đến Thọ Dương rồi, khỏi cần làm công tác chuẩn bị sao? Ít nhất cần phải cùng đoàn có cuộc chào hỏi, khiến bọn họ có cảm giác thân thiết giống như tân khách trở về, mọi người đều có giao tình, để thuận tiện tìm ra nguồn gốc bọn họ. Bọn ta tìm kiếm khiếm khuyết trong muôn vàn khiếm khuyết, có cái gì tuyệt không khiếm khuyết nhất định là địch nhân. Minh bạch chưa? Người cho rằng nhận người khai thuyền là chuyện giản đơn à?"

Bàn Nghĩa mỉa mai: "Kết giao tìm kiếm nguồn gốc là trách nhiệm của người, quan hệ có gì đến lão tử?"

Cao Ngạn hân hoan nói: "Nói hay lắm! Cùng khách nhân thân cận chính là trách nhiệm của bản thiếu gia, thế lẽ nào mua bán tương cà mắm muối, liều lượng các món cao lương mỹ vị, cũng để ta xuất mã hả? Ta làm gì có nhiều thời gian như thế? Nếu chọn sai vật liệu thì bao nhiêu oán trách dành cho người hết."

Bàn Nghĩa chán nản: "Sớm đã biết nếu không đáp ứng gã tiểu tử người, mãi mãi chẳng có mở đầu tốt lành."

Cao Ngạn nói: "Mọi người đều vì Biên Hoang tập ra sức, có ai oán trách gì đâu? Đồ Tiên của bọn ta sẽ bồi tiếp người đến chợ Thọ Dương mua sắm mọi thứ, một mặt làm người bảo tiêu cho người, còn có thể đảm bảo không mua phải vật dụng bị nhiễm độc mang về. Hà hà! Nếu như mọi người trên thuyền ăn xong đau bụng tháo dạ, thì chuyến đi của bọn ta liền chấm hết."

Bàng Nghĩa còn muốn nói thêm, Diêu Mãnh tức giận hầm hầm đi tới, hét lên từ xa: "Cao thiếu gia! Đại tiểu thư có việc tìm người."

Bàng Nghĩa ngậy người hỏi: "Diêu tiểu tử người từ lúc nào làm cho Cao Ngạn phải chạy trốn thế?"

Diêu Mãnh nắm lấy Cao Ngạn kéo mạnh dậy, không hề nhẹ nhàng đáp: "Thế gọi là lão tử đang nghèo khó, sao không dựa dẫm vào thành công vẻ vang của Cao tài chủ?"

Cao Ngạn chỉ vào Bàng Nghĩa nói: "Người cút mau ra nhà tắm rửa sạch thân thể, tiếp đó mang theo mấy bộ y phục ra đàng vào, rõ chưa?"

Rồi mới cùng Diêu Mãnh bỏ đi.

Hồi 37

Đại Thắng Khả Kỳ

Lưu Dụ thân đến bến thuyền tiễn biệt, dõi theo thuyền của Vương Hoảng rời khỏi, cả người trở nên nhẹ nhõm.

Hôm nay gã tự mình mạo hiểm, bức Tư Mã Đạo Tử nhắm gã xuất chiêu, bất quá quyền chủ động đang hoàn toàn nằm trong tay gã. Bất luận Tư Mã Đạo Tử hoặc Lưu Lao Chi đều bị gã trêu đùa hý lộng đến luống cuống chân tay.

Hôm nay có thể kiến tạo tình thế có lợi như vậy đúng là có yếu tố vận khí rất lớn. Nếu quả không phải may mắn bị Thượng Phương Linh tập kích, bất y tổng giam, thì có thể khẳng định, người chết chính là Lưu Dụ gã chứ không phải Tiêu Liệt Vũ. Chỉ cần một mình Tiêu Liệt Vũ gã cũng đối phó không nổi, hà huống còn có ba ngàn hải tặc hung hãn.

Sau khi quay về phủ Thái thú, gã triệu Hà Nhuệ đến.

Hà Nhuệ vừa mới được đề cử làm tân bang chủ của Đông Hải bang, lại vừa thành công báo phục mối thù giết anh, thần thái phấn chấn đi vào nội đường. Trước tiên nói một hồi những lời cảm kích, rồi ngồi xuống nói: "Đại ân đại đức của Lưu gia, ta và các huynh đệ vĩnh viễn không quên, hy vọng là sau này có thể đi theo Lưu gia, chỉ cần Lưu gia phân phó, bọn ta nhảy xuống nước hay lao vào lửa, muốn chết không từ."

Lưu Dụ lòng nghĩ đây đúng là "Hỏa thạch hiệu ứng", trong tình huống không có khả năng đại phá Tiêu Liệt Vũ, Hà Nhuệ và các thủ hạ tự mình trải nghiệm mọi quá trình đã trở nên tin tưởng gã đúng là chân chủ tương lai chẳng sai, liền nắm lấy cơ hội hướng đến gã tuyên thệ trung thành. Đổi lại là tình huống khác, dưới quyền hành lợi hại, bất luận Hà Nhuệ có cảm kích gã ra sao, cũng không thể giống như hiện tại vui vẻ bất chấp tất cả hướng đến gã thành thật theo về.

Gã cười nhẹ: "Những lời như vậy chỉ nên hạn chế giữa hai người ta và người, không truyền đến tai người thứ ba. Hà bang chủ đánh giá ta cao như vậy, khiến ta vô cùng cảm động. Bất quá trước mắt vẫn chưa đến lúc ta đại cử khởi sự, tương lai lúc thời cơ thích hợp, nhất định nhờ đến sự giúp đỡ của Hà huynh."

Hà Nhuệ gật đầu nói: "Tấm lòng bọn ta đối với Lưu gia, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi."

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: "Ta vẫn muốn lưu lại chỗ này một khoảng thời gian, ngắn thì khoảng mười ngày, dài thì nửa tháng. Hôm nay thành công trừ tận gốc Tiêu Liệt Vũ, hoàn thành nhiệm vụ triều đình phái đến đây, đương nhiên là việc vui mừng, nhưng cũng khiến tài năng của ta bộc lộ hết, làm cho sát cơ của địch nhân nổi lên. Nếu như ta lưu lại trong thành sẽ trở thành mục tiêu rõ ràng cho những kẻ trước sau muốn đến giết ta, nếu ta không thể xoay chuyển tình thế, khẳng định không còn sống mà ly khai."

Hà Nhuệ hiện xuất thần sắc kiên quyết, nói: "Chuyện của Lưu gia cũng chính là chuyện của Đông Hải bang, Diêm thành chính là địa bàn của bọn ta, đâu dễ để ngoại nhân đến làm càn."

Lưu Dụ cười: "Địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, lại thêm quyền chủ động ở trong tay địch nhân, đối với bọn ta đúng là tuyệt đối bất lợi. Diêm thành chính là trọng trấn của Ngô Hải, khách thương ra vào tấp nập, phân biệt địch nhân tịnh không dễ dàng. Hà hướng lai giả bất thiện, tất không phải loại tầm thường, bọn ta chẳng có manh mối gì, phòng thủ không xuể, không phải là thượng sách."

Hà Nhuệ nghi hoặc: "Nghe Lưu gia nói, hiển nhiên đã có kế sách đối phó, đúng không?"

Lưu Dụ thấy gương mặt Hà Nhuệ hiện rõ thần sắc nghi hoặc "liệu có thể có biện pháp ứng phó không", cười khanh khách hỏi: "Đổi sang địa phương khác không được sao?"

Hà Nhuệ nghe xong không hiểu vấn đề ra sao, ngạc nhiên hỏi lại: "Đổi sang địa phương khác là thế nào? Ta thực không minh bạch."

Lưu Dụ vui vẻ đáp: "Ví dụ như, ta tránh đến một hoang đảo không người, vậy thì không còn tình huống ta địch khó phân, phàm những ai cầm đao kiếm lên đảo tìm ta, nhất loạt là địch nhân, minh bạch rồi chứ?"

Hà Nhuệ lông mày nhăn tít: "Lưu gia nói đùa phải không?"

Lưu Dụ trả lời: "Ta nói nghiêm túc đấy, hôm nay tìm người đến, chính là muốn thỉnh giáo Hà bang chủ, gần đây có hòn đảo hoang thích hợp để ta một mình ở đó một khoảng thời gian, để còn tỏ rõ tình địa chủ với những kẻ đến giết ta."

Hà Nhuệ giật mình sợ hãi thốt lên: "Chuyện đó sao mà thành được, không phải địch nhân có thể chẳng hề sợ hãi đến công kích người sao? Lưu gia tuy đao pháp cái thế, nhưng một mình không chống nổi đám đông, chỉ sợ Lưu gia không tránh khỏi thiệt thòi."

Tiếp đó kiên quyết nói: "Ta quyết định chọn ra một đội hảo thủ tinh tuyển trong bang, hợp lực với Lưu gia chống lại cường địch."

Lưu Dụ nghiêm nghị: "Đông Hải bang nguyên khí vẫn chưa hồi phục, ngổn ngang trăm bề, trong lúc này tuyệt không thích hợp quản công chuyện của ta. Cho dù hôm nay có khả năng vượt qua cửa ải khó khăn, ngày sau vẫn khó tránh khỏi bị báo phục, nếu người muốn làm huynh đệ của ta, thì đừng có khăng khăng không tỉnh mà hãy y theo chỉ thị của ta mà hành sự, bằng không hậu quả khó lường."

Hà Nhuệ chỉ còn biết ngậm người.

Lưu Dụ không muốn y phải khó chịu, thần sắc hòa hoãn vui vẻ nói: "Kế hoạch của ta tuyệt không sơ thất, lại có thể nhân cơ hội nương náu trên hoang đảo tu luyện đao pháp tiến thuật. Ta là người không bao giờ thích dùng vũ lực. Đội ta nắm rõ hình thế hoang đảo, ta sẽ tiến hành bố trí thích hợp, cùng với địch nhân chơi một trò chơi cực kỳ thú vị."

Hà Nhuệ vẫn chưa hết lo âu, nhắc: "Hoang đảo là nơi tuyệt địa, giả như tình thế đối với Lưu gia có gì bất lợi, thì Lưu gia rất khó mà thoát thân."

Lưu Dụ cười: "Thế thì phải kiếm đảo nào lớn, địa thế hiểm ác hay, lại có khu rừng cây cối rậm rạp có thể giấu một chiếc thuyền nhỏ để đào tẩu."

Hà Nhuệ rốt cuộc phải miễn cưỡng đồng ý, cười khổ: "Lưu gia đã quyết định rồi, bọn ta cũng đành phải y theo chỉ thị của Lưu gia để phối hợp với người."

Song mục Lưu Dụ chớp lên sáng ngời, cười nhẹ nói: "Ta chẳng bao giờ tùy tiện đem tính mạng mình ra mạo hiểm, thử nghĩ mà xem, địch nhân quyết ý đến Diêm thành giết ta, thế nhưng ngay lúc bọn chúng đến bên ngoài đại môn phủ Thái thú, thì phát hiện có treo một bảng hiệu, nói rằng ta đã ra một hòn đảo nào đó để tĩnh tu, khẳng định là trận cuộc đại loạn, tưởng rằng kế hoạch ám sát trước đây đã đổ hết xuống biển, thì quả là húng thú."

Hà Nhuệ hiển nhiên đã bị gã thuyết phục, gật đầu: "Lưu gia đúng là đa mưu túc trí, nếu quả muốn chọn một hòn đảo như vậy, đứng đầu là Phần Châu của Tiêu Liệt Vũ. Hay nhất là trên đảo còn lưu giữ một lượng lớn cung tiễn vũ khí, có mấy cái hầm chứa lương thực, lại thêm địa hình phức tạp, trừ hướng đông có bãi sa

thạch bên ngoài, đại bộ phận đất đai trên đảo bị cây cối bao phủ dày đặc, thuyền của địch nhân chỉ có cách theo hướng đông bắc tiếp cận, vô cùng thuận lợi đối với Lưu gia."

Lưu Dự vỗ trán một cái than: "Làm sao ta lại không nghĩ đến nơi đó nhỉ, đúng là không ở đâu lý tưởng hơn, quyết định như vậy đi."

Hà Nhuệ hỏi: "Khi nào Lưu gia dự định khởi hành?"

Lưu Dự đáp: "Sự việc không thể trì hoãn, ta sẽ lập tức đi ngay."

Hà Nhuệ nói: "Cho phép ta tiễn Lưu gia đến Phần Châu. Hà hà! Hòn đảo đó rất có tiếng là không may mắn, Lưu gia có thể đổi một tên mới cho nó không? Chỉ cần có bút phê của Lưu gia, đưa ra thông báo là được."

Lưu Dự nhíu mày hỏi: "Đổi tên gì cho hay đây? Người có chủ ý gì không?"

Hà Nhuệ hào hứng trả lời: "Dùng ngay tên Lưu gia có được không, Dự Châu nghe hay đấy, vừa có ý lại vừa hay."

Lưu Dự ngại ngần: "Thế chẳng phải khoa trương thái quá sao, trong thời điểm này, e rằng phạm vào điều đại kỵ của triều đình."

Hà Nhuệ cười nói: "So với "Lưu Dự một tiễn chìm Ân Long, đúng lúc hỏa thạch trời giáng xuống" có phạm vào điều kỵ không? Nếu thay đổi cách làm thì sao? Có thể do phụ lão Diêm thành vì muốn kỷ niệm đại ân đại đức phá giặc của Lưu gia, quyết ý đổi Phần Châu thành Dự Châu, thì sẽ chẳng có ai nói ra nói vào."

Lưu Dự nói: "Thôi được rồi! Bất quá đợi sau khi ta ly khai Diêm thành mới đưa ra thông cáo, để ta ở vào tình thế ngoài cuộc."

Tiếp đó đứng dậy cười lớn: "Trong những ngày ta nương náu trên đảo này, tuyệt không hề lãng phí, chỉ có trong tình huống đại địch đến bất cứ lúc nào, mới có thể kích lệ đấu chí luyện võ của ta. Lúc ta thành công, sống mà quay về, những kẻ muốn đến giết ta cũng phải kinh hồn táng đờm."

Mưa rơi tầm tã suốt năm ngày, chiều hôm qua mới dừng lại. Đến lúc hoàng hôn, sau khi những đám mây bạc tản đi mặt trời rực rỡ chiếu xuống những tia sáng vàng, thời tiết cuối cùng cũng thay đổi.

Thác Bạt Khuê, Yến Phi, Trưởng Tôn Dao Sinh và Thôi Hoành bốn người, đứng tại một điểm cao ở bờ tây Đại hà, từ xa quan sát địch thế.

Trưởng Tôn Dao Sinh hưng phấn nói: "Hôm qua sau khi mưa tạnh, từ doanh trại bên địch truyền lại tiếng động lạ, giữa trại với trại qua lại nhiều lần, chắc có người chuyển vật gì đó trên thuyền lên bờ mãi không thôi, nếu đoán không sai, Mộ Dung Bảo đúng là chuẩn bị lui quân."

Mục quang Thác Bạt Khuê chiếu vào dòng nước cuộn cuộn, nhãn tình bất ngờ chớp động phát ra ánh sáng kỳ lạ khiến người, trầm giọng nói: "Đây chính là thời cơ thuận lợi nhất để Mộ Dung Bảo rút lui, khinh thường bọn ta ở Hà Thủy trước khi hồi phục không thể qua sông. Hừ! Ta sẽ dạy cho người biết tự mình đã mắc sai lầm vô cùng nghiêm trọng."

Mục quang quay sang Thôi Hoành, hỏi: "Thôi khanh có nhìn nhận gì không?"

Yến Phi đang quan sát Thác Bạt Khuê, lòng nghĩ lúc chỉ có mình với y, cảm giác Thác Bạt Khuê không khác là mấy so với lúc còn trẻ mà chàng đã biết. Nhưng khi có thuộc hạ ở bên, Thác Bạt Khuê dường như biến thành một người khác, không giận mà uy, dứt khoát là có khí độ uy nghiêm ở trên thiên hạ, vô cùng khiến người.

Thôi Hoành cung kính đáp: "Thuộc hạ cho rằng ngay đêm qua địch nhân đã bắt đầu lặng lẽ triệt thoái, ngoại trừ đội quân tiên phong mở đường, rút đi chính là các binh chủng không chiến đấu. Đêm nay là lúc toàn diện rút lui, chỉ lưu lại đội quân chặn hậu giám thị động tĩnh của bọn ta. Nếu quả bọn ta miễn cưỡng vượt sông, quân chặn hậu cũng là quân chiến đấu sẽ dựa vào bờ sông mà đánh chặn đầu."

Trưởng Tôn Đạo Sinh xoa tay nói: "Hôm nay Mộ Dung Bảo trúng kế rồi, một mực tưởng rằng chẳng có gì phải lo lắng, khẳng định không có tâm lý phòng bị, chỉ gấp rút lên đường, để sớm tiến nhập khu vực an toàn ở mặt đông Trường Thành. Chỉ cần bọn ta song song tiến hành, một mặt giả cách vượt sông, thu hút quân chặn hậu của đối phương; mặt khác cho bộ đội đi tắt mai phục ở bờ đối diện bất ngờ tập kích, thắng lợi quả thật sẽ trong tầm tay của bọn ta."

Song mục Thác Bạt Khuê thần quang cực thịnh, nghênh đón mục quang sáng quắc của Yến Phi, cười lớn: "Huynh đệ, bọn ta cuối cùng cũng có được thời khắc này!"

Rồi quát lên: "Đạo Sinh, người về chuẩn bị mọi thứ!"

Trưởng Tôn Đạo Sinh vui vẻ bỏ đi.

Vàng thái dương đã khuất sau dãy núi phía tây, sắc trời tối dần.

Ba doanh trại địch nhân ngay sát bờ sông bắt đầu đốt đèn, những trại khác không hề có nửa điểm ánh sáng, càng chứng thực cho phán đoán của bọn họ.

Yến Phi hỏi: "Khi nào thì bọn ta vượt sông?"

Thác Bạt Khuê trầm tĩnh đáp: "Ta muốn nghe ý kiến của Thôi Khanh."

Yến Phi bỗng có cảm nhận quen thuộc, ngày đó Đồ Phụng Tam đối với Lưu Dự cũng xuất hiện tình huống giống như vậy. Đồ Phụng Tam không nhận được muốn thử thách trí tuệ và kiến thức của Lưu Dự, để quyết định xem Lưu Dự có đáng được y tôn sùng hay không, lúc này Thác Bạt Khuê đối với Thôi Hoành cũng là như vậy. Yến Phi khẳng định rằng trong lòng Thác Bạt Khuê sớm đã có tính toán, vẫn muốn hỏi ý kiến Thôi Hoành, chính là muốn thử xem cân lượng của Thôi Hoành.

Thôi Hoành đáp: "Quân chặn hậu lưu lại bờ Đông, cũng không thể vượt quá thời gian một đêm, trước khi ly khai nhất định sẽ đem thuyền thiêu trụi, tránh để rơi vào tay bọn ta. Bọn chúng càng sớm đốt thuyền, chứng tỏ bọn chúng càng có ý nhanh chóng ly khai, trong lúc bọn chúng đốt thuyền, đại quân chủ lực chắc đã đi xa. Cho nên thời khắc phát động, nên chọn đúng lúc thuyền địch bốc lửa."

Thác Bạt Khuê cười ha hả: "Chính là hợp ý ta! Mộ Dung Thùy à, từ đêm nay trở đi, thiên hạ không còn là thiên hạ của người nữa, mà là thiên hạ của Thác Bạt Khuê ta."

Hồi 38

Truy Kích Thiên Lý

Bè gỗ rẽ nước tiến về phía trước, cắt ngang Đại hà.

Tám chiến sĩ phụ trách chèo bè, bất luận dòng nước chảy xiết đến đâu, bè gỗ vẫn bảo trì được sự ổn định hướng về bờ Bắc thẳng tiến. Mười ngày trước đó, các chiến sĩ Thác Bạt tộc không ngừng trong dòng nước cuộn cuộn thao luyện kỹ xảo chèo lái, nên vào lúc này cuối cùng cũng được đền đáp.

Hơn một trăm chiếc bè trên mặt nước hung hãn lúc nổi lúc chìm, chở hơn một ngàn chiến sĩ, hoàn toàn coi thường năm ngàn quân chặn hậu của địch nhân bố trận nghiêm ngặt tại bờ đối diện chờ họ sang, dũng cảm tiến lên.

Chiến mã được để lại phía bờ Nam để giảm bớt sức nặng cho bè gỗ, cũng tránh cho ngựa phải mạo hiểm lúc vượt sông.

Tiếng la hét kinh hãi vang lên, vừa có một chiếc bè bị lật nghiêng chìm xuống dưới đợt sóng cao ngất của dòng nước xiết, những chiến sĩ rơi xuống sông đành phải liều mạng bơi về bờ Nam, chiếc bè không được điều khiển chớp mắt đã lao nhanh về phía hạ du.

Thác Bạt Khuê nghe mà không thấy, chẳng hề nhìn lấy một lần, mục quang ngóng về phía bờ đối diện lửa

khói dày đặc ngút trời, gương mặt lãnh tĩnh trầm tư.

Yến Phi đứng bên cạnh y, cùng đi trên bè còn có mười chiến sĩ Thác Bạt tộc khác, trừ người lái bè đang lèo lái bên ngoài tất cả đều ngồi xổm trên bè, người người nín thở im lặng, chờ đợi thời khắc lên bờ.

Thôi Hoành dự đoán không nhầm, bởi vì Mộ Dung Bảo theo đường bộ ly khai, chạy thẳng đến Trường Thành, nên mang thuyền thiêu hủy, tránh để rơi vào tay bọn họ.

Thác Bạt Khuê bỗng nhiên cười ha hả nói: "Bọn tướng lĩnh đội quân chặn hậu này thật là xoàng xĩnh, đến lúc này vẫn chưa phát giác nguy hiểm, còn cho là bọn ta tự nguyện làm bia cho chúng luyện tập. Mộ Dung Bảo à, trời đã bắt ngươi bại vong, xem ngươi hôm nay làm sao thoát khỏi đại nạn?"

Yến Phi nhận thấy nỗi hận trong lòng y đối với Mộ Dung Bảo. Từ bé Thác Bạt Khuê đã là người mang cừu hận, vì vậy, chàng luôn luôn lo lắng Thác Bạt Khuê và Thác Bạt Nghi có quan hệ với người ám sát Lưu Dự không thành, chỉ hận chân chính trong lòng Thác Bạt Khuê nghĩ gì, chàng cũng không tài nào đoán ra.

Thác Bạt Khuê nhìn sang chàng, cười nhẹ: "Ta nhớ đến tình huống lũ sói đuổi theo đàn nai. Tiểu Phi, ngươi cho rằng bọn ta đuổi kịp đàn nai của mình ở đâu?"

Yến Phi hình dung chiến thuật của lũ sói đói trên thảo nguyên đuổi bắt đàn nai, bọn chúng kết thành bầy thành nhóm gấp rút đuổi theo ở phía sau đàn nai, bức bách đàn nai bỏ chạy hàng trăm dặm, đến khi có con mệt mỏi một mình rút lại, liền cùng lao vào cắn xé, đó là cảnh tàn bạo đẫm máu thường thấy trên thảo nguyên.

Yến Phi hỏi lại: "Ngươi tuyệt không để Mộ Dung Bảo về đến bên trong Trường Thành, đúng không?"

Lúc này còn cách bờ đối diện một khoảng không đến hai trăm trượng, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ tiến nhập tầm bắn tên của địch nhân.

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: "Tiểu Phi thực là hiểu tâm ý của ta. Tiểu Bảo mang theo đồ quân dụng lương thực, không thể chạy nhanh, nhưng mà lại liều mạng chạy gấp, còn mù mờ không biết rõ bọn ta đang gấp rút đuổi theo ở phía sau, đến lúc bọn chúng mệt mỏi không chịu được nữa, chính là thời khắc tốt nhất để bọn ta tấn công."

Mục quang Yến Phi hướng về phía địch nhân bên bờ đối diện biết rằng Thác Bạt Khuê đã bố trí thiên la địa võng, không cho người nào của đối phương tẩu thoát, ngăn không cho tin tức truyền đến Mộ Dung Bảo.

Nhất thời không rõ trong lòng có tư vị thế nào.

Cuộc chiến này thật là tàn khốc, chàng hiểu sâu sắc tác phong của Thác Bạt Khuê, bởi vì mỗi cừu hận và sỉ nhục do vong quốc và sự khổ nhục thời niên thiếu, khiến y biến thành người tuyệt bất dung tình đối với địch nhân.

Y như con sói đầu đàn tịnh không chỉ muốn đầy bụng, mà còn muốn nuốt trọn tám vạn đại quân của Mộ Dung Bảo bị rút lại phía sau.

Gương mặt tươi tỉnh của Thác Bạt Khuê xuất hiện nụ cười lãnh khốc, bình tĩnh nói: "Đến lúc rồi!"

Yến Phi nghe thấy tiếng châm hỏa khí, Yên Hoa hỏa tiễn đã châm lửa được đưa lên cho Thác Bạt Khuê, tiếp đó hữu thủ Thác Bạt Khuê vung lên, hỏa tiễn bay vút lên trời, một tiếng nổ mạnh ầm ờ độ cao hơn mười trượng trên bầu trời tạo thành quang hoa của một đóa huyết hồng sắc hoa.

Cùng lúc đó, phía xa trên bờ tiếng kèn lệnh nổi lên, tiếng chân dồn dập, địch nhân trên bờ mới biết trúng kế, lập tức đội hình rối loạn.

Các chiến sĩ trên bè chuyển ngồi thành quỳ, lấy ra cung mạnh tên cứng, nhằm trúng địch nhân đã dần dần nằm trong tầm tên.

Tương Phàn là kết hợp tên của thành Tương Dương và Phàn thành. Tương Dương đứng sừng sững tại bờ

nam Hán Thủy, cùng với Phàn thành đối diện nhau qua sông, tuy hai mà một.

Tương Phàn bắc giáp Uyển Lạc, nam liền Kinh Châu, đông gần Nghĩa Dương, và tây chắn Xuyên Thiểm. Có nhiều sản vật tài nguyên phong phú, vị trí địa lý ưu việt, là trọng trấn quân sự và đầu mối giao thông tối quan trọng ở phía bắc Kinh Châu. Cũng là trung tâm buôn bán và nơi tập kết phân phối nông thổ sản và là nơi đóng trụ sở của châu, quận, đạo, phủ, và lộ.

Dương Toàn Kỳ sau khi nhậm chức Thứ sử Ung Châu, đặt Thứ sử phủ tại Tương Dương, quân bản bộ cũng mang theo đến khu vực Tương Phàn.

Đồ Phụng Tam cho chiếc thuyền nhỏ cập bến tại bờ Bắc phía hạ du Tương Phàn, lưu ý quan sát tình huống bên bờ đối diện. Thông qua lãnh tụ bang hội địa phương có quan hệ mật thiết với Dương Toàn Kỳ, giúp y đưa thư cho Dương Toàn Kỳ để ước hẹn bí mật gặp nhau. Phương pháp ước hẹn này do Hầu Lượng Sinh nghĩ ra, xem ra chỉ có cách này mình mới có thể tranh tiên với người khác, cũng nhờ vậy quan hệ giữa lãnh tụ bang hội với Dương Toàn Kỳ giữ được bí mật.

Đối với quan hệ của ba người Hoàn Huyền, Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham, Đồ Phụng Tam biết rất tường tận.

Trước lúc Dương Toàn Kỳ được thăng chức Thứ sử Ung Châu, trên danh nghĩa Dương Toàn Kỳ là đại tướng thủ hạ của Thứ sử Kinh Châu, thực tế lại phải nghe theo lệnh của Hoàn Huyền.

Dương Toàn Kỳ vốn xuất thân hiền hách, là hậu duệ của Đông Hán danh thần Dương Chấn, đối với người khác tự thị gia thế cao quý, tính cách ngạo mạn. Thế nhưng Hoàn Huyền xem y chẳng ra gì, lại cho Dương Toàn Kỳ là kẻ trâu chậm uống nước đục nên coi thường y, vì thế Dương Toàn Kỳ vẫn ôm hận trong lòng, luôn luôn bất mãn với Hoàn Huyền.

Sau khi Dương Toàn Kỳ nhậm chức Thứ sử Ung Châu, luận chức vị không thấp hơn Hoàn Huyền, giữa hai người càng thêm mâu thuẫn, xung đột chỉ là vấn đề sớm muộn. Dương Toàn Kỳ cũng tự biết rõ, hiểu rằng bằng vào binh lực Ung Châu, so các mặt đều không bằng Hoàn Huyền, cho nên nhất định lôi kéo Ân Trọng Kham liên thủ chống lại Hoàn Huyền.

Ân Trọng Kham lại có tính toán khác, y đã sợ hãi Hoàn Huyền, lại cố kỵ sự dũng mãnh của Dương Toàn Kỳ, sợ rằng sau khi lật đổ Hoàn Huyền, khó mà chế ngự một Dương Toàn Kỳ kiêu ngạo ngang ngược, biến thành một Hoàn Huyền khác, cho nên đối với đề nghị của Dương Toàn Kỳ luôn áp dụng sách lược kéo dài thời gian.

Một đội nhân mã lao ra khỏi Tương Dương, chạy theo bờ sông.

Đồ Phụng Tam thấy mười thân binh của Dương Toàn Kỳ, ngăm thờ phào, lái con thuyền nhỏ bơi về phía bờ đối diện.

Cao Ngạn đi vào thương phòng, Trác Cuồng Sinh vẫn gặp người viết lách.

Cao Ngạn đến sau lưng y, nhíu mày hỏi: "Còn chưa lên giường đi ngủ à? Người ở cách ta một bức tường, đột nhiên cười lên như phát rồ, ta làm sao ngủ được?"

Trác Cuồng Sinh chỉ tay về phía cửa ra vào của phòng bên cạnh đang mở, giọng mất hết kiên nhẫn: "Ngoan ngoan cút về mà ngủ đi, đừng có đứng bên lầu bà lầu bầu, ảnh hưởng đến tâm tình viết chữ của ta."

Cao Ngạn cụt hứng ngồi xuống cạnh giường, ngậy người nhìn sang chỗ cửa thông sang phòng bên cạnh, thờ dãi: "Mỗi lần ta vào phòng, đều phải đi qua phòng người trước, chủ ý thói tha này là ai nghĩ ra vậy? Thế ra lão tử ta là tù phạm à!"

Trác Cuồng Sinh lắc đầu cười khở, cho bút vào ống, nói: "Được rồi! Hứng thú viết lách của ta đã hết, người hài lòng chưa?"

Tiếp đó từ từ quay người lại, đối mặt với Cao Ngạn, than thở: "Mà ta thực sự vô pháp chịu đựng người, có trách cũng nên trách bản thân ta, nhân vì đây chính là do ta nghĩ ra, mục đích chính là không muốn để tiểu

Bạch Nhạn góa bụa, làm hồng kết cục mỹ mãn của mối tình tiểu Bạch Nhạn."

Cao Ngạn vò đầu: "Đang đêm mà người lo lắng gì vậy?"

Trác Cuồng Sinh khó chịu đáp: "Đây chính là vấn đề ta lo lắng, người cho rằng ta cũng kém cỏi như người hã? Khí công của bốn nhân đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, là kẻ sĩ luyện khí nhất đẳng không cần phải lo lắng, hà huống ta chính là Trác Cuồng Sinh. Ta chính là lo nghĩ cho người, địch nhân làm sao nghĩ đến trong phòng có phòng, muốn vào phòng làm thịt người, trước hết phải qua được cửa ải của ta. Minh bạch chưa? Rõ ràng chưa? Phải chăng muốn ta nhắc lại một lượt?"

Cao Ngạn giọng phiền não: "Ai cố ý đến giết ta?"

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Người thực là không biết hay giả vờ không biết? Chung Lâu hội nghị đã đánh giá mức độ nguy hiểm đối với những người có danh tiếng ở Biên Hoang tập, do tập thể các lão giang hồ bọn ta bỏ phiếu, tính ra mỗi nguy hiểm do bị ám sát, Cao thiếu gia người có tên trong bảng vàng, xếp trên tên của đại tiểu thư."

Cao Ngạn ngẩng đầu hiếu kỳ hỏi: "Tên ai đứng đầu Phong Hiểm bảng?"

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Bắt đầu có hứng thú rồi đấy! Tên xếp đầu bảng đương nhiên là Lưu gia của bọn ta. Có thể nói thế này, những kẻ đang nắm quyền bên ngoài Biên Hoang tập, không người nào không muốn đưa y vào tử địa, nam bắc đều như vậy, không địa phương nào có sự phân biệt."

Cao Ngạn lại hỏi: "Ai là người ít bị nguy hiểm nhất?"

Trác Cuồng Sinh nhún vai đáp: "Thế mà cũng đoán không ra à? Trừ Yến Phi ra, ai có tư cách đứng cuối? Không phải không ai muốn giết y, mà không ai dám đến giết y. Cho dù thiên quân vạn mã đến, trừ phi có thể bức y vào tuyệt địa, bằng không nếu y quyết ý đào tẩu, ai chặn được tiểu Phi của bọn ta?"

Cao Ngạn gật đầu cười: "Đúng! Yến Phi chính xác là đánh không chết, chẳng những ngay trước mắt Mộ Dung Thủy đến đi tự nhiên, xem thiên quân vạn mã như không, rồi lại trảm cái đầu quỷ của Trúc Pháp Khánh, Tôn Ân cũng chẳng làm gì được y. Hà! Rốt cuộc lão tử ta xếp thứ bao nhiêu trên Phong Hiểm bảng?"

Trác Cuồng Sinh hào hứng nói: "Người chỉ xếp dưới Lưu gia."

Cao Ngạn giật mình đánh thót hỏi: "Bọn người làm sao thế? Những kẻ muốn giết đại tiểu thư hoặc lão Đồ làm sao ít hơn ta?"

Trác Cuồng Sinh ung dung nói: "Đánh giá mức độ nguy hiểm phải xem xét nhiều phương diện, ai bảo võ công người thấp kém, tài nghệ thấp không thể miễn cưỡng. Lão Đồ là người trải qua nhiều phong ba, y không quấy rầy người, đã xem như người may mắn. Đâu như loại tiểu tử người, trước nay chỉ phong hoa tuyết nguyệt, thân nơi hiểm cảnh nhưng vẫn cho rằng mình đang an toàn, hoàn toàn không ý thức được nguy cơ. Người không nghĩ đến bản thân, bọn ta buộc phải nghĩ biện pháp cho người."

Cao Ngạn cười khổ: "Nhiếp Thiên Hoàn có phải là người trọng tín nghĩa không? Nếu y phái người đến giết ta, làm sao giải thích với giang hồ? Yến Phi sẽ không bỏ qua cho y."

Trác Cuồng Sinh nhạt giọng: "Y nhờ Hoàn Huyền thay y xuất thủ thì sao nào? Như vậy chẳng thể nào trách lão Nhiếp được. Hà huống, Hoàn Huyền cũng có lý do lớn để giết người, ai bảo người là người chủ trì đại kế chấn hưng kinh tế Biên Hoang?"

Cao Ngạn cuối cùng cũng chịu khuất phục, than: "Bọn người nói thế nào thì cứ làm như thế đi! Lão tử muốn về ngủ một giấc đây! Tiếp tục viết thiên thư của người đi nhé!"

Nói rồi chán nản đứng dậy nhắm hướng cửa phòng đi tới.

Trác Cuồng Sinh không hiểu hỏi: "Người đêm nay làm sao thế, bộ dạng như thể không yêu không sống nổi à?"

Cao Ngạn đứng tại cửa đáp: "Ta sợ rằng tình huống rồi lại không khống chế được."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Không khống chế được? Làm gì có chuyện như vậy, lần tham quan này đã được dày công chuẩn bị, tuyệt không có sai lầm."

Cao Ngạn từ từ quay lại, dựa người vào cửa, giọng rầu rĩ: "Ta không lo chuyện tham quan, mà chính là lo lắng chuyện luyến ái của ta và tiểu Bạch Nhạn. Hiện tại gạo đã nấu thành cơm, muốn làm lại từ đầu thì cũng không được nữa."

Trác Cuồng Sinh thông cảm nói: "Tâm tình lúc được lúc mất của người thì ta có thể lý giải, bất quá chẳng ai có thể khống chế tương lai, chỉ dựa vào tình huống trước mắt để đưa ra lựa chọn, mà việc chọn lựa quyết định con đường muốn đi, để rồi toàn lực mà đi, còn phải xem tâm ý ông trời nữa."

Cao Ngạn quay đầu đi vào phòng bên, không nói thêm lời nào nữa.

Thác Bạt Khuê, Yến Phi, Thôi Hoàn, Trương Tôn Tung, Thúc Tôn Phổ Lạc, Trương Cồn, Hứa Khiêm, và Trương Tôn Đạo Sinh cùng lao nhanh lên sườn núi cao, đối nhìn khu đồng bằng ở phía đông.

Dưới bầu trời đầy sao, đại quân của Mộ Dung Bảo biến mất không thấy tăm hơi, cả vùng sơn dã yên tĩnh bình hòa.

Quân áp hậu của địch nhân gần như toàn quân bị diệt, trong năm ngàn người chỉ có khoảng một trăm tẩu thoát, chạy toán loạn vào khu rừng hoang dọc theo bờ sông nam bắc.

Một vạn tám ngàn chiến sĩ Thác Bạt tộc tại hậu phương chỉnh đốn đội hình, chỉ cần Thác Bạt Khuê hạ lệnh một tiếng, có thể lên đường bất cứ lúc nào, truy kích địch nhân.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếp đó lòng đầy thỏa mãn nói: "Mộ Dung Bảo! Lần này ngươi lại trúng kế rồi."

Chúng tướng hò reo không ngớt, theo nhau phụ họa, mục quang Yến Phi chiếu đến vùng đất chìm trong tăm tối phía xa, hiểu rằng trong lòng Thác Bạt Khuê, đây chẳng phải một trận chiến nữa, mà là một cuộc đồ sát tàn khốc, vẫn đề là sẽ hạ thủ ở đâu. Mộ Dung Bảo đích xác không phải đối thủ của Thác Bạt Khuê, hiện tại thân bị vây hãm vào tình thế vô cùng bất lợi, mà có lẽ nguy cơ lớn nhất đối với vận mệnh của Mộ Dung Bảo, là ở chỗ y hoàn toàn không biết rằng Thác Bạt Khuê đang toàn lực truy sát y.

Trương Cồn vui mừng nói: "Theo con đường kia là đến Trường Thành, nhất cử nhất động của địch nhân, đều bị thám tử của bọn ta giám sát nghiêm mật. E rằng lúc Mộ Dung Bảo biết bọn ta phát động đột kích, mới hiểu rằng tử thần đã đến."

Thác Bạt Khuê bình tĩnh trở lại, nhạt giọng hỏi: "Bọn ta sẽ hạ thủ ở đâu?"

Thúc Tôn Phổ Lạc đáp: "Địch ở ngoài sáng ta ở trong tối, quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay bọn ta. Phổ Lạc cho rằng địch nhân càng đến gần Trường Thành, phòng thủ sẽ càng lơ lửng, cho nên, bọn ta bắt tất phải vội vã tập kích, tốt nhất là đợi cho đối phương đường dài gấp rút, lúc người mỗi ngựa mệt thì hạ thủ là có lợi nhất."

Chúng nhân tranh nhau gật đầu đồng ý.

Thác Bạt Khuê hướng sang Yến Phi tiếp tục hỏi: "Tiểu Phi ngươi thấy thế nào?"

Yến Phi đáp: "Quân chặn hậu của địch nhân sau khi hoàn thành nhiệm vụ thiêu hủy thuyền và ngăn cản bọn ta vượt sông truy kích, phải nhanh chóng phái khinh kỵ đuổi theo đại quân, báo cáo tình huống cho Mộ Dung Bảo. Giả như Mộ Dung Bảo không nhận được tin tức từ quân chặn hậu, thì sẽ có phản ứng như thế nào?"

Thác Bạt Khuê gật đầu cười nhẹ: "Đúng! Tiểu Bảo sẽ suy đoán thế nào? Các vị có ý kiến gì không?"

Chúng nhân lộ thần sắc suy nghĩ.

Trưởng Tôn Đạo Sinh trả lời: "Mộ Dung Bảo chắc sẽ phái người quay lại thám thính tình hình."

Hứa Khiêm gật đầu: "Đó chính là phản ứng đương nhiên."

Song mục Thác Bạt Khuê chớp lên sáng ngời, từ từ hỏi: "Nếu quả thám tử bên địch không gặp được binh lính chặn hậu, cũng không gặp bọn ta từ phía sau đuổi theo, tình huống sẽ như thế nào?"

Trưởng Tôn Tung bắt đầu minh bạch chiến lược của Thác Bạt Khuê, vuốt râu cười đáp: "Mộ Dung Bảo và chư tướng thủ hạ sẽ cùng kinh nghi bất định, binh lính thì sinh ra khủng hoảng, chỉ mong nhanh chóng tẩu thoát, hành trình trở thành dài đằng dặc và mệt mỏi."

Trưởng Tôn Đạo Sinh đột nhiên hỏi Thôi Hoành: "Thôi tiên sinh nhận xét ra sao?"

Ngoại trừ Thác Bạt Khuê và Yên Phi, ai cũng lộ vẻ chú ý. Trưởng Tôn Đạo Sinh trong lúc này chủ động hỏi ý kiến Thôi Hoành, chứng tỏ ý xem trọng trí tuệ của Thôi Hoành.

Thôi Hoành sau khi nói vài lời khiêm nhường, ung dung đáp: "Khi địch nhân phát giác quân chặn hậu vô tung vô ảnh, chắc chắn đề cao cảnh giác, bất quá, tinh thần cảnh giác của bọn chúng sẽ tiêu tan ngay khi đến gần Trường Thành, bọn chúng sẽ lơ lửng giới bị, điều này còn có quan hệ đến vấn đề sĩ khí và thể lực, sau lúc vượt qua Trường Thành, sẽ vội vã cho rằng đã thoát được hiểm cảnh, đó chính là thời cơ tối ưu để bọn ta xuất kích."

Thác Bạt Khuê ngửa mặt lên trời cười nói: "Tốt lắm! Tốt lắm! Nhận xét của Thôi khanh và ta không bàn mà hợp, các vị còn có ý kiến nào không?"

Trương Cồn đáp: "Thôi tiên sinh phân tích rất có đạo lý, bất quá, bọn ta để địch nhân gần đến Bình Thành, hãy chặn đường tập kích."

Thôi Hoành ưỡn ngực tự tin nói: "Nếu quả Mộ Dung Bảo chạy thẳng đến Bình Thành, cho dù bọn ta có thắng trận này, nhưng là tiểu thắng lợi, vẫn chưa đủ để xoay chuyển vị thế của bọn ta từ yếu sang mạnh."

Thác Bạt Khuê gật đầu tán thưởng, thần sắc trở lại thâm trầm.

Hứa Khiêm ngạc nhiên hỏi: "Đến thẳng Bình Thành, hoặc là chạy qua Bình Thành mà không vào, thì có gì khác nhau?"

Những người khác đều có biểu hiện nghi hoặc gần giống Hứa Khiêm.

Yên Phi thấy cảnh trước mắt, lòng nghĩ, Hứa Khiêm cùng Trương Cồn tuy mang danh trí sĩ, nhưng không giống Thôi Hoành văn võ toàn tài, tinh thông binh pháp mưu lược, cho nên, trên chiến trường xem xét về phương diện đánh giá tình thế, rõ ràng là không thể so sánh với Thôi Hoành.

Thôi Hoành khoan thai nói: "Hiện tại Bình Thành là một lớp phòng thủ của người Yên, nếu quả Mộ Dung Bảo sau khi vượt qua Trường Thành, trước tiên vào Bình Thành để tướng sĩ có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, mà cũng biểu lộ ý không buông lợi tất cả, vẫn từng bước mưu tính, xem an nguy của toàn quân là nhiệm vụ hàng đầu. Trong tình huống như vậy, bọn ta dẫu có thủ thắng, thì cũng thiệt hại nặng nề, nên bọn ta khó mà khiến địch nhân vẫn còn mạnh mẽ toàn quân bị diệt."

Trưởng Tôn Đạo Sinh là người đầu tiên phụ họa: "Nhận xét của Thôi tiên sinh cực kỳ tỉ mỉ chu đáo."

Thác Bạt Khuê cười nhẹ hỏi: "Giả sử Mộ Dung Bảo vượt qua Bình Thành nhưng không vào, vậy thì sao nào?"

Thúc Tôn Phổ Lạc vỗ tay, cười vang: "Ta minh bạch rồi, rõ ràng Mộ Dung Bảo nóng lòng trở về Trung Sơn để tranh đề vị, cho nên không muốn dừng lại chút nào, lợi dụng đại quân uy hiếp bất kỳ người nào phản đối y ngồi vào đề vị, cũng cho thấy y không còn tâm ý cảnh giới, nếu quả bọn ta tận dụng thời cơ đó nhằm vào bọn chúng phát động công kích, có thể giành được đại thắng."

Chúng nhân cuối cùng minh bạch, nhao nhao tán tụng.

Thác Bạt Khuê mỉm cười không nói, chờ mọi người bình tĩnh trở lại, quay người về phía Yến Phi, gương mặt chuyển từ tươi cười sang tràn đầy tin tưởng rạng ngời, hào hứng nói: "Ta dám cùng với bất kỳ kẻ nào cược một ván, tên tiểu tử Mộ Dung Bảo đó khẳng định chạy thẳng về Trung Sơn, vì sợ rằng để mất cơ hội lên ngôi hoàng đế, Tiểu Phi ngươi có cho rằng ta thua cuộc không?"

Yến Phi đón lấy ánh mắt nóng bỏng của y, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, đáp: "Thỉnh tộc chủ hạ lệnh."

Thác Bạt Khuê chỉ roi ngựa về phía trước thét lớn: "Bọn ta sẽ cùng Mộ Dung Bảo sắm khoái cược một ván, theo đường vòng về phía bắc chặn đường Mộ Dung Bảo, đi trước một bước lên vào Trường Thành, sau đó dưỡng thần tích sức, chờ Mộ Dung Bảo đến tóm lấy gáy từng người của y."

Chúng tướng đồng thanh đáp lời.

Hồi 39

Kinh Châu Chi Tranh

Đồ Phụng Tam nhìn thấy Dương Toàn Kỳ đi vào mật lâm, đến khi khẳng định toàn bộ thủ hạ của y đều lưu lại bên ngoài, mới từ trên ngọn cây nhảy xuống mặt đất.

"Cách!"

Đồ Phụng Tam bật hỏa tập cầm trên tay, phát ra tín hiệu để y đến gặp. Dương Toàn Kỳ toàn thân hắc y, trường kiếm đeo bên hông xuất hiện ở khoảng cách ngoài năm trượng, tiếp tục đến gần.

Đây là cuộc gặp mặt vô cùng nguy hiểm, hai bên đề phòng lẫn nhau, mỗi bên đều có lý do sát tử đối phương.

Đối với Dương Toàn Kỳ mà nói, nếu cắt được thủ cấp Đồ Phụng Tam đem đến cho Hoàn Huyền, thì có thể làm giảm bớt đi sự khấn trương của quan hệ giữa y và Hoàn Huyền. Nhưng đối với Đồ Phụng Tam mà nói, cho đến lúc này hai người vẫn còn trong trạng thái đối địch, với tác phong từ trước đến nay của hắn, đối với địch nhân thì tuyệt không hạ thủ lưu tình. Đương nhiên, Đồ Phụng Tam lần này có lòng muốn liên kết với Dương Toàn Kỳ, nhưng mà trước khi "mở lòng", Dương Toàn Kỳ có phản ứng như vậy, thì cũng hợp tình hợp lý.

Đồ Phụng Tam dang hai tay, biểu hiện không có địch ý.

Dương Toàn Kỳ không dừng lại bước thẳng đến trước mặt hắn, trên mặt không lộ biểu tình gì, lạnh lùng nhìn hắn.

Đồ Phụng Tam thẳng thắn đón nhận mục quang không thân thiện của y, nhẹ giọng nói: "Dương huynh khẳng khái phò ước, Đồ mỗ vô cùng cảm kích."

Song mục Dương Toàn Kỳ xạ ra tia sáng sắc bén, trên dưới đánh giá hắn hồi lâu, rồi bỗng cười khanh khách nói: "Đồ huynh phong thái hơn hẳn trước đây, có lẽ những ngày ở Biên Hoang nhất định rất phong quang. Chỉ là bản nhân có một chuyện chưa rõ, Đồ huynh sao không lưu lại Biên Hoang phong lưu khoái hoạt, mà lại muốn đến quản chuyện của ta?"

Đồ Phụng Tam hừ lạnh một tiếng, đáp: "Ta chẳng muốn đến quản chuyện của Dương huynh, mà là quản chuyện của Hoàn Huyền. Ta có một lý do vô cùng xác đáng. Dương huynh chắc cũng biết từ trước đến nay ta vốn là người ân oán phân minh."

Thần sắc Dương Toàn Kỳ trở nên nghiêm trọng, giật từ trong tay áo ra bức mật hàm mà Đồ Phụng Tam gửi cho y, đưa cao trước mặt Đồ Phụng Tam với vẻ kích động, giận dữ nói: "Nếu như vậy, tại sao ngươi gửi đến ta bức thư này? Trong thư này liệt kê tường tận thời gian địa điểm từng lần ta cùng Ân Trọng Kham gặp mặt trong mấy tháng qua, ngươi muốn dùng cái này uy hiếp ta phải không?"

Tiếp đó y kẹp mật hàm vào giữa hai tay, từ từ xoa nhẹ. Bức thư biến thành vụn giấy theo kẽ tay rơi xuống

dưới đất, vừa cho thấy trong lòng phần nộ, cũng vừa thể hiện nội công tuyệt đỉnh.

Đồ Phụng Tam tay vẫn cầm hỏa tập đang cháy, lạnh lùng nhìn y, thấy mặt hàm đã hóa thành các mẩu giấy vụn, cười nhẹ: "Nếu quả Dương huynh biết rằng tin tức tình báo đến từ phương nào, thì sẽ cảm tạ ta rồi, bằng không, đến khi Dương huynh táng mạng trong tay Hoàn Huyền, vẫn chưa biết đã phát sinh chuyện gì."

Dương Toàn Kỳ lông mày nhăn tít lại, gương mặt hiện lên nỗi sợ hãi, ngạc nhiên thốt: "Hoàn Huyền?"

Đồ Phụng Tam gật đầu xác nhận.

Dương Toàn Kỳ không chớp mắt nhìn thẳng vào y, thần sắc chuyển thành ngưng trọng khẩn trương, từng lời từng lời từ từ nói: "Làm sao ta biết được đây không phải là kế ly gián của Đồ huynh?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Dương huynh là người trí tuệ, chắc minh bạch tình huống sau khi ta đến Biên Hoang tập. Hai lần Biên Hoang tập bị vây hãm, ta đều bận bịu đào thoát rồi phản công, đâu có rảnh mà đến Kinh Châu? Hà huống hiện nay không còn như trước, thân tộc, thủ hạ của ta tại Kinh Châu, nếu không bị giết thì cũng lưu vong. Chỉ có thể lực của Hoàn Huyền, mới có khả năng nắm vững tường tận việc Dương huynh và Ân Trọng Kham nhiều lần bí mật gặp gỡ mà không bị lộ, đúng không?"

Dương Toàn Kỳ trầm ngâm một lúc, thần sắc trở nên hòa hoãn, nhíu mày hỏi: "Nói như vậy bên cạnh Hoàn Huyền vẫn có người của Đồ huynh, mà địa vị của người đó khẳng định là không thấp, mà là tâm phúc số một của Hoàn Huyền. Đồ huynh có thể tiết lộ sơ qua, để ta xem xét có được không?"

Đồ Phụng Tam trầm nghĩ, mặc cho người suy đoán ra sao, cũng tuyệt không nghĩ ra đó là Hầu Lượng Sinh, người mà gần đây không hề có quan hệ với bản thân hắn. Trầm giọng nói: "Thân phận của người này ta nhất định phải giữ bí mật, xin Dương huynh hiểu cho. Mà người này quan hệ trọng đại, ngoại trừ Ân Trọng Kham, Dương huynh tuyệt không để người thứ tư biết. Dương huynh có biết trong số tâm phúc thủ hạ, có người của Hoàn Huyền hay không?"

Dương Toàn Kỳ bất mãn nói: "Người đã không tín nhiệm ta, tại sao còn đến tìm ta? Như thế phải chăng thể hiện Đồ huynh còn thiếu thành ý?"

Đồ Phụng Tam nghiêm trang mà nhàn nhã nói: "Dương huynh hình như vẫn chưa minh bạch hoàn cảnh của mình. Cho dù không có sách lược phân hóa ly gián của Tư Mã Đạo Tử, Hoàn Huyền tuyệt không bao giờ cho phép ở Kinh Châu ngoài y ra, còn tồn tại một thế lực khác. Dương huynh tiếp nhận vị trí Thứ sử Ung Châu, lại ủng hộ việc Ân Trọng Kham khôi phục chức vị Thứ sử Kinh Châu, đã sớm phạm vào điều đại kỵ của Hoàn Huyền. Căn bản không cần ta đến ly gián, Hoàn Huyền đã có lòng muốn trừ khử hai người các huynh, đó là sự việc mà ai cũng thấy rõ. Có thêm minh hữu trung thực như ta, đối với Dương huynh chỉ có lợi vô hại. Dương huynh còn muốn ta tốn công giải thích thêm nữa à?"

Dương Toàn Kỳ trở nên trầm mặc, suy nghĩ một lúc, hỏi: "Đồ huynh có thể hỗ trợ ta ở phương diện nào?"

Đồ Phụng Tam biết cuối cùng y cũng động tâm, cười nhẹ: "Huynh có thể nhận được sự ủng hộ không hạn chế của Biên Hoang tập."

Dương Toàn Kỳ ngạc nhiên nhìn y, sau một hồi đột nhiên hỏi: "Hiện tại quan hệ của Đồ huynh và Lưu Dự là như thế nào?"

Đồ Phụng Tam trong lòng ngầm thở dài. Hắn một mực tránh nhắc tới Lưu Dự chính là không muốn sinh thêm rắc rối vì hắn muốn việc kết minh được trọn vẹn và ổn định để đối phó với Hoàn Huyền. Chặng qua là hiện tại Lưu Dự thanh danh cực thịnh, câu chuyện "nhất tiễn trăm Ân Long" động chạm đến mâu thuẫn thâm căn cố đế giữa giới cao môn và hàn sĩ Nam phương. Mà Dương Toàn Kỳ, Ân Trọng Kham là một trong số danh sĩ cao môn, tuy có tâm ý cải cách, cũng giống như Vương Cung ủng hộ sách lược trị quốc "trần chi dĩ tĩn" của Tạ An, thế nhưng, cũng khó mà chấp nhận lựa chọn người thừa kế xuất thân áo vải của Tạ Huyền.

Mà nhắc đến Biên Hoang tập, thì rất khó tách khỏi vấn đề Lưu Dự. Là vì người ngoài tịch không minh bạch tình huống thực sự của Biên Hoang tập. Về lý thì đương nhiên Lưu Dự đang là lãnh tụ tối cao của Biên Hoang tập, nhưng sự thật thì rõ ràng lại là câu chuyện khác.

Đồ Phụng Tam lãnh đạm đáp: "Lưu Dụ đã quay về Bắc Phủ Bình, tạm thời không có quan hệ với Biên Hoang tập nữa."

Dương Toàn Kỳ xuất hiện thần sắc bán tín bán nghi, một hồi sau nhíu mày nói: "Ta không hề hoài nghi ảnh hưởng của Đồ huynh đối với Biên Hoang tập. Nhưng Biên Hoang tập có một nửa là người Hồ. Trước tiên khoan nói đến việc bọn chúng có hứng thú nhúng tay vào chuyện của Nam phương hay không. Cho dù bọn chúng có hoặc không khẳng định sẽ quản chuyện này, chỉ cần để Hồ nhân Nam tiến, sợ rằng không phải là chuyện tốt đẹp."

Đồ Phụng Tam trong lòng một lần nữa thờ dài, thầm nghĩ cao môn Nam phương đối với Hồ nhân sợ hãi đến nỗi mất hết lý trí.

Với tác phong lúc trước của hắn, lúc này chắc sẽ giữ tay áo bỏ đi, chỉ vì nghĩ đến đại cục, không thể không kiềm chế để giải thích.

Bằng ngữ điệu trân trọng nói: "Hoang nhân khẳng định muốn đối phó với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, không chỉ vì cừu hận, mà còn vì cầu sinh. Trước mắt đang có việc khẩn cấp, không nên tính toán phân biệt Hán Hồ, mà xem làm thế nào ứng phó uy hiếp của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Một khi để Hoàn Huyền xưng bá Kinh Châu, không chỉ Dương huynh và Ân Trọng Kham chết không có chỗ chôn, mà Biên Hoang tập cũng gặp phải tai kiếp. Đây chính là vấn đề cùng tồn tại, những thứ khác nên gác sang một bên."

Dương Toàn Kỳ cười khò: "Không giấu Đồ huynh, từ đầu ta đã từng có ý nhờ sự trợ giúp của Biên Hoang tập, nếu không đêm nay không đến gặp mặt Đồ huynh. Việc này chỉ cần truyền ra một chút phong thanh, khẳng định Hoàn Huyền không khi nào bỏ qua."

Đồ Phụng Tam vui mừng nói: "Do vậy bọn ta cần phải thảo luận rõ, Dương huynh có bất cứ băn khoăn gì, xin cứ nói thẳng ra."

Dương Toàn Kỳ nói: "Không chỉ là băn khoăn của ta, mà còn là lo lắng của Ân Trọng Kham. Ta đã từng đề xuất với y liên kết Biên Hoang tập để chống lại Hoàn Huyền cùng Nhiếp Thiên Hoàn, nhưng mà Ân Trọng Kham cũng chỉ ra rằng, Biên Hoang tập có quan hệ mật thiết với Thác Bạt Khuê, kẻ vừa mới quật khởi ở phương bắc. Yên Phi danh chấn thiên hạ, không chỉ là người Thác Bạt tộc, mà còn là huynh đệ của Thác Bạt Khuê. Nếu để thế lực Biên Hoang tập phát triển đến Nam phương, thì chính là một trường tai kiếp của người Hán bọn ta."

Đồ Phụng Tam không vui hỏi: "Đối với lời nói của y Dương huynh có ý kiến thế nào?"

Dương Toàn Kỳ thờ dài: "Ta tịnh không đồng ý với lời nói của y. Trước hết là tiếng tăm của Thác Bạt Khuê chưa lớn, trong một khoảng thời gian dài, khó trở thành uy hiếp đối với Nam phương. Thứ nữa Biên Hoang tập là nơi Hồ Hán lẫn lộn, mọi việc đều do Chung Lâu Hội Nghị nắm quyền quyết định, khả năng trở thành công cụ của Thác Bạt Khuê, cơ hội xảy ra cực nhỏ. Chỉ là Ân Trọng Kham kiên trì giữ ý kiến, khiến ta không thể không thủ tiêu ý tưởng đó."

Đồ Phụng Tam bình tĩnh trở lại, nói: "Lão Ân đúng là yếu bóng vía, cho nên mới tìm cách thoái thác. Hừ! Y chẳng phải muốn chết đến nơi mới hỏi hận sao?"

Dương Toàn Kỳ nói: "Đồ huynh lần này đến gặp ta, khiến ta biết rõ hoàn cảnh. Trong thời gian ngắn ta sẽ gặp lại Ân Trọng Kham, nói rõ mọi chuyện với y."

Trong lòng Đồ Phụng Tam dậy lên cảm giác thất bại. Nếu quả Ân Trọng Kham không muốn hợp tác, chỉ bằng lực lượng của Dương Toàn Kỳ, thật sự vô pháp thành công.

Dương Toàn Kỳ lại nói: "Bọn ta nên định ra phương pháp liên lạc, bắt luận kết quả thương nghị với Ân Trọng Kham ra sao, ta sẽ nhanh chóng thông báo cho Đồ huynh."

Đồ Phụng Tam gật đầu đồng ý, đáp: "Ta có một lời khuyên cáo chân thành. Đó là Hoàn Huyền đột nhiên rút khỏi Giang Lăng, cho thấy thời khắc mà y hành động không còn xa."

Lưu Dụ ngồi trên sườn ngọn núi cao nhất cô đảo. Trừ hướng tây lờ mờ trông thấy màu xanh của đất liền ở xa

tít bên kia mặt biển phẳng lặng, ba hướng khác chỉ toàn đại dương bao la ngút tầm mắt.

Hoang đảo này vừa được đặt tên là Dụ Châu, diện tích khá lớn, gần gấp ba lần Biên Hoang tập. Hình dạng như con cua hai càng giương ra về hướng đông, xung quanh là dòng nước xiết với đá ngầm, thuyền khó đến gần, chỉ có thể ở mặt phía đông. Do hai bên có đất liền, hình thành con đê có tác dụng ngăn sóng, cho nên thủy lưu vừa phải bình thường. Nhưng do đáy biển có đá ngầm, nếu không thuộc đường đi của thủy lưu, lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm thuyền lật người chết.

Bãi Đông là nơi duy nhất trên đảo để thuyền neo đậu, có khoảng một trăm phòng xá, tiện nhất là bên cạnh bãi Đông có mật lâm, bắt quả đã bị Vương Hoàng cho thiêu trụi chỉ còn tường siêu ngói vỡ, còn cháy lan sang hàng ngàn cây cối bên cạnh. May mà trên đảo vẫn còn có vài gian phòng xá xây dựng ở chỗ khuất đã may mắn tránh được đại nạn. Trước đó mấy ngày, Lưu Dụ đến ở một phòng trong số đó, để tránh mưa gió bất ngờ cùng sương mù và thủy triều buổi sớm.

Lưu Dụ ngày đêm luyện đao luyện tiễn, trải qua cuộc sống hoàn toàn cách biệt với nhân thế, cố gắng không nghĩ đến sự tình bên ngoài đảo. Lòng không bị lôi kéo vì việc gì khác, chỉ say sưa nghiên cứu võ đạo, khi mệt mỗi thì ngồi đã tọa nghỉ ngơi, cảm giác có phần giống như một hành giả khổ hạnh.

Đêm nay không biết làm sao gã không thể duy trì sự chăm chú luyện võ, các ý nghĩ không ngừng trỗi dậy, nên đến điểm cao nhất trên toàn đảo nhiều gió biển này.

Gã lờ mờ cảm thấy, lẽ tất nhiên quá trình luyện tập tiên thiên khí công thể này, công lực không phải ngay lập tức tăng tiến, mà giống như làn sóng nhấp nhô lên xuống tiến dần lên cao.

Nhưng vào lúc này gã chính là đang ở chỗ thủy triều đi xuống.

Địch nhân của gã chính là gã, ngay cả trong nội tâm gã đang ẩn tàng thống khổ không ai biết.

Một ngọn cây lẻ loi cô độc mọc ở khu đất bên sườn núi, bị gió biển thổi không ngừng cong xuống, chỉ còn mấy chiếc lá lơ thơ, thế nhưng vẫn không chịu để bị gãy đổ.

Lưu Dụ xúc động tức cảnh sinh tình, thấy tình cảnh mình cũng giống như cái cây nhỏ kia, dưới sức mạnh cuồng bạo của tự nhiên vĩ đại, vẫn vùng vẫy để tồn tại.

Giữa lúc đó gã nhớ tới Nhậm Thanh Thị. Trước lúc hai người chia tay, thị đã giải thích cho gã nguyên nhân hạ độc thủ với gã ở Kiến Khang, chính là bởi vì yêu gã.

Người chết thì cũng chấm dứt mọi ưu phiền. Chỉ có mang gã giết đi, thị mới có thể chấm dứt mọi tình cảm, để không bị bất cứ chướng ngại tâm lý nào làm vướng vấp, hết lòng hết sức rửa nỗi hận Nhậm Dao bị sát hại. Thị cũng là thay mặt y hoàn thành tâm nguyện khôi phục Hoàng triều Đại Ngụy.

Thế nhưng nếu thị không thể thành công, cũng nhân đó vì y bảo tồn trinh tiết.

Lúc đó gã tịnh không hề để tâm, vì gã căn bản không tin tưởng bất kỳ lời nói nào của thị. Nhưng mà sau đó nghĩ lại, trong lòng dù sao cũng có một cảm giác chẳng thể nào tả được.

Thị có thực sự chung tình với gã không? Bản thân gã phải chăng đã phát điên rồi? Sao lại tin vào lời nói hoang đường của một yêu nữ? Cho dù thị thực sự yêu gã thì sao nào? Gã tuyệt không thể để cho yêu nữ này hí lộng đến mê muội mà chuyển hướng, giống như rơi vào đám mây mù. Đối với gã mà nói, thị chỉ được xem như một quân cờ nhằm đối phó với Nhiếp Thiên Hoàn. Nhiếp Thiên Hoàn đã băng vào Hồ Khiếu Thiên mà lật đổ Giang Hải Lưu, gã sẽ để Nhậm Thanh Thị đến mưu tính lật nhào y, hoàn thành trách nhiệm với Giang Văn Thanh.

Bất quá khó mà phủ nhận, Nhậm Thanh Thị quả là phong tình quyến rũ, thực sự đối với gã có sức dụ hoặc rất lớn. Nếu như cho thị một cơ hội nữa giống như tại Quảng Lăng, gã thực sự có khả năng giữ được sự vững vàng hay không, đến bản thân gã cũng không tin tưởng.

Hầu hết nam nhân, ở niên kỷ gã, đại đa số đã thành gia thất. Nhưng hiện tại gã nào dám lập gia thất, chỉ hại người hại mình. Ôi! Bất quá, nếu như Đạm Chân vẫn ở bên cạnh gã, nhất định gã không một chút do dự, cầu

xin nàng vì mình sinh ra một tiểu oa nhi khỏe mạnh, trắng trẻo và bụ bẫm.

Nghĩ đến đây, lập tức lòng đau như dao cắt.

Vương Đạm Chân nghe được tin dữ của phụ thân, đã lập tức dùng độc tự tận, không chỉ thương cha mà chết, mà còn nhấn nhủ cho gã, lấy cái chết làm rõ chí nguyện. Về điểm này gã minh bạch hơn ai hết.

Mỗi ngày qua đi, cừu hận của gã đối với Hoàn Huyền càng thêm chồng chất, càng chôn vùi càng sâu đậm. Nếu không vì y cưỡng bức Đạm Chân, tuy nàng thất tán gia tộc, thì vẫn có Lưu Dụ gã chiếu cố nàng, yêu thương nàng.

Tự tay đâm Hoàn Huyền, chính là tâm nguyện hàng đầu vô cùng mãnh liệt của gã.

Ngoài Hoàn Huyền, người gã thống hận nhất là Lưu Lao Chi, rốt cuộc cũng sẽ có ngày gã làm cho Lưu Lao Chi phải ôm hận.

Đúng lúc này, gã cảm thấy một trận co giật, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Ngay cả bản thân gã cũng không phát giác ra rằng sự thật là gã đang luyện tập tiên thiên khí công đến chỗ nguy hiểm quan đầu. Nếu gã bị tâm ma chi phối, sễnh ra là bị tẩu hỏa nhập ma, không những công lực trước nay bị phế, nhẹ thì mất hết võ công, còn nặng thì nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nhưng, nếu gã lần này có thể đột phá cửa ải khó khăn phía trước, công lực chắc sẽ tiến lên một bậc.

Không có Đạm Chân, cho dù đoạt được thiên hạ thì sao nào? Tại sao mình không cương quyết đem nàng cùng chạy? Giữa lúc này, trong lòng gã, tự trách, nỗi niềm hối hận ập tới, cảm thấy vô cùng cô độc, thương tâm và tuyệt vọng. Làm người rốt cuộc có ý nghĩa gì? Sau một lát, gã thấy mình tê liệt ngã xuống sườn núi, toàn thân vô lực, trong người tựa như có từng trận hỏa nhiệt thiêu đốt điên cuồng, kinh mạch toàn thân nhói buốt như bị kim châm, cực kỳ khó chịu.

Giữa lúc mơ mơ hồ hồ, bên tai gã tựa hồ vang lên tiếng khuyên nhủ của Yến Phi: người ta không thể vĩnh viễn sống mãi với hồi ức cùng nỗi thống khổ, những gì đã thành quá khứ đều không thể vấn hồi, bọn ta chỉ có thể hướng về phía trước. Suy nghĩ như vậy khiến gã cảm thấy tốt lên.

Tự mình nhất định phải tìm ra lý do để mà sống, chỉ vì báo cừu mà sống là tích cực hay tiêu cực đây? Ở vào thời điểm mấu chốt này, trong lòng gã bỗng hiện lên gương mặt như hoa như ngọc của Giang Văn Thanh.

Luận về sắc đẹp, Giang Văn Thanh tuyệt không xếp dưới Vương Đạm Chân và Nhậm Thanh Thị, lại cùng mình vào sinh ra tử, tình thâm nghĩa trọng, tại sao mình đối với nàng hoàn toàn không hề phát sinh bất cứ tình cảm gì? Lưu Dụ ấn mạnh xuống đất ngồi dậy, kinh hãi cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, chớp mũi ngứa ngáy rất khó chịu, thò tay lên gãi, cào kinh hãi khi thấy đó là máu.

Dưới ánh trăng non, một bóng thuyền nhỏ lọt vào tầm mắt.

Lưu Dụ đã minh bạch, lòng kêu nguy hiểm, mới biết rõ vừa rồi suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma. May mà tâm linh còn có một điểm thần trí sáng suốt, cũng nhân nghĩ đến Giang Văn Thanh, khiến nỗi thống khổ của gã tiêu tan, bình phục trở lại.

Lưu Dụ nhảy bật dậy, duỗi chân duỗi tay, đề tụ song mục, quan sát chiếc thuyền đang chạy tới, lòng đầy nghi hoặc.

Chiếc thuyền nhỏ theo mặt đông lao nhanh về phía đảo. Mặc dù do cự ly vẫn còn xa, không nhìn rõ tình hình trên thuyền, nhưng mà chiếc thuyền loại này, có thể chở được bao nhiêu người? Lẽ nào chính là Trần công công đang đến? Suy đoán như vậy cũng hợp lý, chỉ có Trần công công mới có tài cao mặt lớn như vậy, dám một mình đến khiêu chiến Lưu Dụ gã.

Bất quá, gã trái lại hy vọng địch nhân trước hết ồ ạt kéo đến. Nhân vì, mấy ngày trước gã toàn lực chuẩn bị chiến đấu, mục tiêu trong lòng là một lượng lớn địch nhân. Nhưng chỉ có Trần công công đến, khiến công lao chuẩn bị bố trí mấy ngày trước đó của gã không còn tác dụng.

Trong lòng lại hiện lên ngọc dung của Giang Văn Thanh, một luồng cảm xúc nóng bỏng lại lướt qua.

Chỉ cần gã và Giang Văn Thanh yêu thương nhau chân thành, hữu tình kết hợp, Lưu Dụ gã nguyện có thủy có chung, gánh vác trách nhiệm cho nàng, có chuyện gì lại không thể làm được.

Không ai hiểu hoàn cảnh bản thân gã hơn nàng, bằng vào sự kiên cường của nàng, cũng có khả năng chịu đựng bất kỳ đả kích nào. Cho dù gã có bất hạnh tử chiến nơi sa trường, nhưng nàng vì mình sinh hạ nhi tử thì hương hỏa họ Lưu gã vẫn có thể tiếp tục. Chỉ cần sự tình đảm bảo bí mật, ngay cả Đồ Phụng Tam cũng không nên nói.

Nhưng lại ngẫm hận bản thân, gã phải chăng muốn tìm người thay thế Vương Đạm Chân? Nghĩ đến đó, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, lồng ngực đau buốt như bị thiêu đốt.

Lưu Dụ chợt giặt mình kinh hãi, cố gắng trấn định tinh thần.

Một trận gió biển thổi tới, làm y phục gã bay phất phơ, tinh thần chấn động.

Thuyền nhỏ đã vào trong vịnh, lúc này có thể trông rõ, chỉ có một người trên thuyền. Con thuyền nương theo sóng biển nghiêng đồng lệch tây, nguy hiểm trùng trùng.

Tiếp đó thuyền nhỏ bất ngờ bốc lên khỏi mặt biển, sau đó đổ nghiêng sang bên.

Lưu Dụ biết rằng đối phương đã chạm vào đá ngầm dưới biển. Gã rút hậu bối đao trên lưng, triển khai độc môn Đề Tung Thuật, xuyên rừng vượt núi nhằm bãi Đông lao xuống.

Hồi 40

Nhu Thiên Công Chúa

Lưu Dụ hạ Liệt Thạch cung xuống, ngạc nhiên nhìn nữ tử từ trong nước biển nhô lên, không ngờ lại là người đã lâu không gặp - nữ võ sỹ Sóc Thiên Đại của Nhu Nhiên tộc.

Toàn thân nàng mặc bộ đồ đi biển màu đen tuyền, lưng đeo trường kiếm. Mái tóc dài đẹp của nàng ướt nước nằm ép vào hai bên vai. Càng đến gần bãi sa thạch nơi gã đang nấp, thân hình tuyệt đẹp của nàng càng dần dần lộ xuất. Dưới ánh trăng sáng, khung cảnh tạo sức hấp dẫn thần bí không ngờ.

Gã đã không thể nào đoán được người đứng cảm một mình điều khiển chiếc thuyền nhỏ tiến vào vùng nước xoáy nguy hiểm đó lại là nàng. Sóc Thiên Đại hiển nhiên đã phí không ít khí lực để đến được đây. Nàng vừa thở hổn hển vừa đến trước mặt gã, hai chân vẫn ngập trong nước đến đầu gối. Thủy triều từng đợt từng đợt dâng lên bãi sa thạch. Thiên địa dường như chỉ có đôi nam nữ hai người bọn họ.

Sóc Thiên Đại thở hổn hển hỏi: "Không có chỗ nào tốt hơn để trốn sao lại trốn đến địa phương quỷ quái này? Ta đã tốn nhiều tiền mới mua được lộ tuyến chính xác đến đảo, nhưng vẫn không khỏi bị lật thuyền. Ngày mai không biết làm sao rời khỏi đây. Người mau nghĩ cách cho ta đi."

Lưu Dụ thu cung tiến lại, hoang mang hỏi: "Cô nương dường như có việc gấp tìm ta?"

Sóc Thiên Đại mỗi một lê tới ngồi lên một hòn đá lớn cạnh gã, nhìn gã thăm dò, không đáp lời.

Lưu Dụ xoay lưng hùm, đối diện nàng hỏi: "Chẳng phải cô nương luôn không thân thiện với ta à? Vì sao mạo hiểm đến đây tìm ta?"

Sóc Thiên Đại lặng thinh nhìn gã một lát, bỗng nhiên mỉm cười: "Ta từ nhỏ đã có cá tính đó rồi, không biết làm cho người khác vui lòng. Thật ra từ khi biết người không phải là Hoa Yêu, trong lòng ta chưa hề chán ghét người. Được rồi! Cứ cho là ta đã nhìn lầm, bỏ qua một vị hảo hớn phụ có thể phớt lờ chuyện chung thân đại sự như người đi."

Lưu Dụ thất thanh: "Hảo hôn phu? Cô nương nói đùa à?"

Hiển nhiên tâm tình Sóc Thiên Đại rất cao hứng, nàng vui vẻ nói: "Người có thể cho là ta đang nói đùa, nhưng ít nhất một nửa cũng là lời chân thật từ đáy lòng ta. A! Ta đương nhiên không lấy người vì làm hôn phu của ta thì không những người cần theo họ của ta, mà còn phải theo ta quay về Tái Bắc. Ta biết người quyết không làm thế. Phương nam đang cần Lưu Dụ người, giống như Nhu Nhiên tộc cần Sóc Thiên Đại ta. Vì thế, hôn sự của bọn ta không thể thành được. Người không cần sợ ta sẽ làm phiền người."

Lưu Dụ nghe thấy hồ đồ, như hiểu như không bèn thăm dò: "Nếu thế sao nàng vẫn có hứng thú đến gặp ta?"

Sóc Thiên Đại dịu dàng: "Không thành phu thê thì cũng có thể thành bạn tốt suốt đời mà!"

Lưu Dụ ngạc nhiên, ngăn người nhìn nàng một lúc, không hiểu: "Ai cũng phải có mục tiêu chung mới có thể làm đối tác tốt được chứ. Cô nương tính sẽ ở lâu dài tại phương nam sao?"

Sóc Thiên Đại bực mình: "Ta chẳng phải đã nói cần quay về Tái Bắc sao? Người mau quên quá. Phải chăng không để lời ta vào lòng?"

Lưu Dụ cười khỏ: "Không phải ta quên mà chỉ thấy kỳ quái nên mới hỏi."

Sóc Thiên Đại chuyển từ giận thành vui: "Được rồi! Để ta cho người biết ta nghĩ gì trong lòng. Hà! Người không thấy kỳ quái sao ta có thể nói Hán ngữ tốt thế hay sao?"

Lưu Dụ ngờ ngác đáp: "Việc này mà cũng kỳ quái sao? người ngoại tộc có thể nói tốt Hán ngữ ở Biên Hoang tập chỗ nào cũng có. Người Hồ tinh thông tứ thư ngũ kinh ở phương bắc lại càng không thiếu! Như Phù Kiên cũng là một kẻ sĩ đọc sách đầy thôi."

Sóc Thiên Đại giận dữ: "Nhưng ta là người Nhu Nhiên tộc mà! Luôn sống ở đại thảo nguyên Tái Bắc, chưa bao giờ tiến vào Trung Nguyên cả."

Thật ra, Lưu Dụ tuy đã từng nghe nói về Nhu Nhiên tộc, nhưng lại không hiểu phạm vi hoạt động, thực lực, phong tục và các phương diện khác của tộc này. Gã chỉ biết một điều là Mộ Dung Thuý sở dĩ giúp đỡ Thác Bạt Khuê, bãi bỏ việc bắt người Thác Bạt tộc làm "Mã nô", là muốn bọn họ bảo vệ Bắc Cương, ngăn cản thế lực của Nhu Nhiên tộc vươn vào trong Trường Thành để Mộ Dung Thuý không phải lo lắng về mặt bắc mà ung dung thống nhất Trung Nguyên.

Lưu Dụ lựa theo ngữ khí nàng trả lời: "Đúng rồi! Cô nương làm sao lại có thể nói Hán ngữ nhuần nhuyễn xuất sắc như vậy?"

Sóc Thiên Đại liếc gã một cái, ánh mắt nàng như nói "Xem người cũng được đấy!", đoạn ngạo nghễ: "Việc đó phải nói từ Phù Kiên. Hắn quật khởi, ngoài việc được một người Hán là Vương Mạnh trợ giúp, bản thân lại tinh thông văn hoá Hán, làm cha ta là Khâu Đậu Phật Khả Hãn phát sinh lòng hiếu kỳ đối với văn hoá của các người, mới mời Hán Nho Giáo Đạo đến dạy cho vương tộc tử đệ học Hán ngữ, viết Hán tự. Nhưng không ai học xuất sắc như ta."

Lưu Dụ cười: "Cô nương thiên tư hơn người, bất kể học cái gì đương nhiên là cũng giỏi hơn người khác rồi."

Sóc Thiên Đại không vui: "Ta không cần người vỗ mông ngựa cho ta. Người có bản lĩnh sẽ không cần vỗ mông ngựa cho người khác."

Lưu Dụ không ngờ mới khen nàng hai câu đã đâm đầu vào đá rồi. Tuy gã có chút mất hứng, nhưng lại cảm thấy vẻ hấp dẫn "dã tính khó thuần phục" của nàng. Gã một mình ở đảo đã mấy ngày, cảm thấy tịch mịch. Có nàng đến giải sầu còn hơn là ngồi suy nghĩ lung tung làm việc luyện công phát sinh sai sót.

Lưu Dụ cười: "Được rồi! Cô nương ngu như lợn, toàn là do chăm chỉ hơn người khác mới có được thành tựu như thế. Nói thế phải chăng sẽ cho thấy ta có bản lĩnh ư?"

Sóc Thiên Đại nhin không nổi, yêu kiều cười "phì" một tiếng, rồi lại giận dữ nói: "Ta cần bàn chính sự với người, nghiêm túc một chút được không?"

Lưu Dụ xoè tay ra nói: "Ta luôn cung kính nghe nàng đây."

Thầm nghĩ nàng là con gái của Nhu Nhiên tộc vương Khâu Đậu Phạt Khả Hãn nên nàng đến Trung Nguyên tuyệt không đơn giản chỉ để truy sát Hoa Yêu mà là có sứ mệnh đặc biệt do cha giao phó. Nhưng nhất thời gã không nghĩ ra mình và một bộ lạc hùng mạnh ở mãi tận biên cương phía bắc này có quan hệ lợi hại gì với nhau.

Sóc Thiên Đại hỏi: "Người quen thuộc tộc Thác Bạt Tiên Ti hơn chúng ta nhiều đúng không?"

Lưu Dụ gật đầu: "Đó là sự thật."

Sóc Thiên Đại nhìn bầu trời đêm: "Ta bắt đầu cảm thấy hòn đảo này không tồi, làm người ta có chút không muốn nghĩ đến những sự việc ở thế giới bên ngoài."

Lưu Dụ nói: "Gánh nặng trên vai cô nương chắc chắn không nhẹ nên mới sinh ra suy nghĩ như vậy."

Sóc Thiên Đại ngạc nhiên trừng mắt nhìn gã: "Người có khả năng quan sát rất cao."

Lưu Dụ cười: "Cô nương không biết ta xuất thân từ thám tử sao?"

Sóc Thiên Đại yêu kiều cười hỏi: "Người là tên thám tử chuyên dò xét bí mật trong lòng người khác sao?"

Lưu Dụ đáp: "Ta lại hy vọng mình có bản lĩnh đó. Ta hiểu rõ cảm thụ của cô nương vì ta cũng đồng cảm với nàng."

Sóc Thiên Đại nói: "Được rồi! Không cần đi quá xa đâu."

Lưu Dụ thầm nghĩ chính nàng thay đổi đề tài, lại còn quay lại trách ta nữa. Câu này đương nhiên không thể nói ra, nếu không sẽ tỏ ra mình là người thiếu phong độ.

Sóc Thiên Đại nói: "Từ thời Đại Tấn, Thác Bạt Tiên Ti hoạt động ở khu vực phía bắc Âm Sơn. Chỗ tộc ta sinh hoạt ở phía tây bắc bọn họ. Bây giờ Thác Bạt Tiên Ti di chuyển về phía nam, định đô ở Thịnh Nhạc, chiếm hết cả vùng Hà Sáo phía nam Âm Sơn, thế lực không ngừng bành trướng. Nhưng bọn họ tuyệt không bỏ cứ địa phía bắc Âm Sơn, còn liên tục sách động xâm phạm lãnh địa của bọn ta, bức bọn ta phải dời về phía bắc."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Nói như thế thì Thác Bạt Tiên Ti là địch nhân của các người rồi."

Sóc Thiên Đại vẻ mặt trầm xuống, nghiêng răng: "Không những là địch nhân của bọn ta, mà còn là tử địch thế bất lưỡng lập."

Lưu Dụ kinh hoảng: "Vì thế nên các người mới phái quý tộc tìm đường nam hạ sao?"

Hai má Sóc Thiên Đại đỏ bừng lên, giận dữ nói: "Không được hồ ngôn loạn ngữ. Bọn ta căn bản không hề có dã tâm đối với Trung Thổ. Đại thảo nguyên thuộc về chúng ta, ta và tộc nhân chưa bao giờ thích phương thức xây thành làm nông nghiệp ngớ ngẩn đó."

Tiếp đó, nàng nhìn trời nói: "Thế gian này không có chỗ nào rung động lòng người hơn thảo nguyên và sa mạc. Tuỳ theo thời tiết cùng với nước và cỏ, bọn ta không ngừng di chuyển, hoàn cảnh không ngừng biến hoá, sinh hoạt càng thêm phong phú muôn màu. Nếu như người đến chỗ bọn ta ở, đảm bảo người sẽ mê say sinh hoạt của bọn ta ngay."

Lưu Dụ nghĩ nếu như trong một căn lều trên đại thảo nguyên mênh mông rộng lớn được cùng nữ tử này lên đỉnh Vu Sơn, khẳng định sẽ cực kỳ xúc động lòng người. Nhưng gã bỗng giật mình kinh hãi, cảm thấy kỳ quái là mình lại bỗng nhiên phát sinh dục niệm. Chẳng lẽ đó là một hiện tượng khi tu luyện tiên thiên chân khí? Bất chợt gã hối hận đã không hỏi rõ Yển Phi xem phải chăng để tu tập tiên thiên chân khí phải giới sắc. Nghĩ tới đây, bất giác gã bật cười.

Sóc Thiên Đại hồ nghi liếc gã hỏi: "Người đang nghĩ gì? Vì sao không nói gì, phải chăng không tin lời ta?"

Đúng là Lưu Dụ bán tín bán nghi lời nàng. Nếu thảo nguyên sa mạc thật sự mê người đến thế thì các tộc Hung Nô, Tiên Ti, Khương, Đê, Yết không cần phải tranh nhau xâm nhập Trung Nguyên đánh đến người chết ta sống như thế.

Gã hỏi: "Vậy cô nương đến Trung Thổ vì lý do gì?"

Sóc Thiên Đại định thần nhìn gã, một lát sau nói: "Vì bọn ta không muốn bị diệt tộc."

Lưu Dụ nhú mày: "Việc đó có quan hệ gì với việc vào Trung Nguyên du lịch dạo chơi đây?"

Sóc Thiên Đại nói: "Địch nhân lớn nhất của bọn ta là Tiên Ti tộc. Hiện nay, hai người có thể lực nhất trong Tiên Ti tộc là Mộ Dung Thuý và Thác Bạt Khuê. Nhưng nỗi khiếp sợ của bọn ta đối với Thác Bạt Khuê sâu sắc hơn nhiều so với Mộ Dung Thuý. Người có biết nguyên nhân không? Đừng có lười biếng, mau động não để ta đánh giá trí tuệ của người."

Lưu Dụ không biết nên giận hay nên cười. Từ khi gã trở thành người kế thừa của Tạ Huyền thì kể cả địch nhân khi nói chuyện với gã cũng rất khách khí. Chỉ có nữ cao thủ Nhu Nhiên tộc tính cách sảng khoái bộc trực trước mặt mới vui vẻ nói năng không sợ trách cứ, nhưng gã lại cảm thấy niềm lạc thú trong đó, không phải nói năng cẩn thận từng lời, tránh nọ né kia. Nữ nhân này tuy hào sảng bộc trực nhưng không phải là người ngu xuẩn, nếu không, Khả hãn cha nàng sẽ không yên tâm để nàng đến Trung Nguyên.

Bất chợt gã dụng tâm suy nghĩ kỹ, dùng phương thức đặt mình vào vị trí người khác, đứng ở lập trường của Nhu Nhiên tộc, tính toán sự khác nhau giữa Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thuý. Gã tuy vẫn không hiểu rõ người Nhu Nhiên, nhưng đối với Mộ Dung Thuý và Thác Bạt Khuê lại biết rất rõ nên không phải là không có căn cứ.

Sóc Thiên Đại thúc dục: "Mau lên nào!"

Lưu Dụ chưa từng để tâm đến nàng. Tối nay gã mới bắt đầu nhận xét về nàng, phát hiện thấy nếu luận mỹ mạo, nàng thực chưa bằng những mỹ nữ như Vương Đạm Chân, Nhậm Thanh Thị và Giang Văn Thanh. Nhưng nàng lại có chỗ mê người khác là vẻ đẹp động lòng người kiểu mạnh mẽ, tràn đầy vẻ phong tình cởi mở của mỹ nữ dị tộc.

Gã không nhịn được, trêu nàng: "Chẳng phải nàng đã nói sẽ bồi tiếp ta một đêm sao? Tại sao lại không hề nhẫn nại thế?"

Sóc Thiên Đại liếc gã, phụng phịu: "Người có biết ở chỗ Nhu Nhiên tộc bọn ta, nếu như có nam nhân dám nói ta phải bồi tiếp hắn một đêm thì ta sẽ thưởng cho hắn hai cái bạt tai không? Câu đó không thể nói loạn lên được. nam nhân chỉ có thể nắm tay nữ nhân hát tình ca. Nữ nhân động tâm rồi thì sẽ ngoan ngoãn đi theo nam nhân. Hiểu chưa?"

Nàng lại cười "phì" một tiếng hỏi: "Người sẽ hát tình ca chứ?"

Lưu Dụ bị kiểu nói nửa giận hờn, nửa khích lệ, khó đoán tâm ý của nàng làm động lòng. Tác phong mạnh dạn của nữ tử Nhu Nhiên tộc giống như thiên nhiên hoang dã của đại thảo nguyên, không hề có chút yếu điệu làm dáng, lại là có tư vị hấp dẫn đặc biệt.

Trên một hòn đảo cô độc giữa biển khơi, dưới trời đêm trăng sáng ôn nhu như thế này, cái cảm giác như lúc này ngồi đối diện với mỹ nữ đầy hấp dẫn mà bản thân mình lại không phải là quân tử bất loạn trước sắc dục quả thực rất dễ làm điều sai trái.

Lý do duy nhất làm Lưu Dụ không thể không áp chế dục niệm xuống là kinh nghiệm mới rồi gã đã xuyết tẩu hoả nhập ma. Gã không dám chòng ghẹo nàng bằng thứ ngôn ngữ du thủ du thực bèn xì xoá: "Ta nghĩ ra rồi!"

Sóc Thiên Đại tròn mắt nhìn xem gã nói gì.

Lưu Dụ nói: "Nói về thực lực, Mộ Dung Thuý đương nhiên hùng mạnh hơn Thác Bạt Khuê. Nhưng kể cả hắc có thể thống nhất phương bắc thì trong một thời gian dài hắc sẽ chỉ tập trung hết sự chú ý vào Trung Thổ, đối với Tái Bắc hắc chỉ thủ thế, không có thời gian nhàn rỗi mà quản chuyện của đại thảo nguyên."

Sóc Thiên Đại gật đầu: "Người chỉ nói đúng một nửa. Quan trọng hơn là bọn ta căn bản không sợ Mộ Dung Thuý. Sau khi tiến vào Trung Nguyên, Mộ Dung Tiên Ti đã từ một dân tộc du mục cư trú ở những vùng có nguồn nước, nhiều cỏ biến thành dân tộc định cư canh tác nông nghiệp, không còn thích ứng với tình hình Tái Ngoại nữa. Nhưng Thác Bạt tộc vẫn là một dân tộc du mục, phương thức sinh hoạt cơ bản không khác gì so với bọn ta. Bất kể Thác Bạt tộc tranh bá Trung Thổ thành bại thế nào đều trực tiếp uy hiếp đến sự tồn vong của tộc ta. Nếu đạt mục đích, bọn chúng đương nhiên không bỏ qua việc mở rộng ảnh hưởng ở thảo nguyên đại mạc. Nếu thất bại thì lại càng chuyển về phương bắc, trực tiếp giao phong với bọn ta."

Lưu Dụ gật đầu: "Cách nhìn của nàng rất có đạo lý."

Thần sắc Sóc Thiên Đại lại trở nên trầm trọng nói: "Càng làm chúng ta lo lắng là con người của Thác Bạt Khuê. Bọn ta luôn luôn theo dõi sát hắc. Hắc với phương thức mã tặc từng tung hoành phương bắc, ngay cả Phù Kiên cũng không có cách nào làm khó hắc. Đến khi hắc mượn lực lượng của Mộ Dung Thuý, đại phá Quật Đốt ở Cao Liêu, tiếp đó lại đánh bại và chiếm lĩnh hai bộ lạc của Lưu Hiển và Lưu Vệ Thần con của Lưu Khố Nhân, chiếm lĩnh hết khu vực sản xuất lương thực ở Hà Sáo Hoàng Hà. Sau khi ổn định trận cước, hắc lại đánh bại Hạ Lan bộ dưới chân núi phía bắc Âm Sơn và Hung Nô Thiết Phất bộ phía tây Hà Sáo, đồng thời lại khống chế cả kho tàng của các bộ lạc Mạc Hề, Cao Xa, Hột Đột, không những lãnh thổ đất đai tăng mạnh, lại thu hoạch lượng lớn nhân khẩu và hàng trăm vạn gia súc làm quốc lực đại tăng, xưng hùng bắc phương. Tại đại thảo nguyên không một ai dám khiêu chiến với hắc."

Lưu Dụ nghe đến nổi tròn mắt há miệng.

Gã không phải không biết sự lợi hại của Thác Bạt Khuê, chỉ là chưa bao giờ tìm biện pháp đi thăm dò nắm tình hình của hắc. Nghĩ lại ngày trước, gã cùng với hắc tránh bại cầu tồn trong tình hình ác liệt ở Biên Hoang tập, thật gã không tưởng nổi hắc có thể biến thành một người bị các dân tộc miền Tái Ngoại khiếp sợ sâu sắc đến thế. Bây giờ, Sóc Thiên Đại kể ra với giọng điệu đầy vẻ sợ hãi, làm gã phát sinh cảm giác không thể tả bằng lời. So với mình bị bức khốn ở hòn đảo đơn độc như thế này, lại không biết sự việc ngày mai sẽ thế nào, thật là khác nhau một trời một vực.

Sóc Thiên Đại lại nói: "Thác Bạt Khuê khẳng định là lãnh tụ xuất sắc nhất của Thác Bạt tộc trong vài trăm năm gần đây. Dã tâm và thủ đoạn của hắc lại vượt xa Thập Dục Kiền, hơn nữa, hắc lại tâm ngoan thủ lạt, không ai ở Tái Bắc không sợ hắc. May là hiện nay địch nhân của hắc là Mộ Dung Thuý, làm hắc không rảnh để lo chuyện khác. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày hắc sẽ chĩa mũi nhọn vào bọn ta vì bọn ta là người duy nhất ở đại thảo nguyên có tư cách khiêu chiến hắc. Vì thế nên bọn ta cần đề phòng, chuẩn bị cho thật tốt."

Lưu Dụ bắt đầu hiểu tình hình của Nhu Nhiên tộc. Gã hỏi tiếp: "Tại sao các người không nhân cơ hội Thác Bạt Khuê đang bị sa vào cuộc chiến với Đại Yên, đánh vào sau lưng của hắc?"

Nói xong câu này, Lưu Dụ nảy sinh cảm giác có lỗi, bất an. Nói cho cùng, trong tình hình trước mắt, gã không nên cổ vũ khích lệ Sóc Thiên Đại quấy nhiễu Thác Bạt Khuê vì hảo bằng hữu Yến Phi của gã đang kề vai tác chiến với Thác Bạt Khuê, nỗ lực để cứu chủ tì Kỳ Thiên Thiên.

Hốt nhiên, gã lần đầu tiên cảm thấy không thể tránh khỏi mối quan hệ đối địch với Thác Bạt Khuê. Ngày trước, gã tuy biết Thác Bạt Khuê có ý giết gã, nhưng gã tuyệt không để trong lòng.

Sóc Thiên Đại than: "Bọn ta vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ. Thác Bạt Khuê lại quật khởi vô cùng nhanh chóng làm bọn ta trở tay không kịp. Nếu như bây giờ bọn ta khiêu chiến hắc thì chỉ dẫn tới sự phản kích vô tình mà thôi"

Lưu Dụ ngấm ngấm thở ra một hơi, hỏi: "Một trong những nguyên nhân lần này cô nương đến Trung Nguyên là để chuẩn bị sao?"

Sóc Thiên Đại vui mừng nói: "Người quả rất thông minh. Ta lần này đến Trung Nguyên là để mở rộng tầm mắt, nắm rõ tình hình Trung Thổ. Việc truy đuổi Hoa Yêu chỉ là tiện tay mà làm thôi. Ồ! Nói thực với người nhé, đó là tự ta bỏ đi, tuyệt chưa được cha ta đồng ý."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Không ngờ là nàng lại bỏ nhà ra đi?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Sóc Thiên Đại đỏ bừng lên, ai oán đáp: "Ai bảo cha lại đi chọn phu tể cho ta. Ta nhìn hấn không thuận mắt. Ta là con gái rượu, không có huynh trưởng. Trở thành phu tể của ta cũng trở thành người kế thừa của cha ta. Nếu không tìm người anh hùng nổi bật thì làm sao có thể lãnh đạo tộc nhân vượt qua khó khăn được?"

Lưu Dụ đang thầm nghĩ phải chăng nàng đã nhìn trúng ta rồi? Sóc Thiên Đại lại tiếp: "Lúc đầu, ta không phát hiện ra người có chỗ nào độc đáo, nhưng theo sự phát triển của tình hình, người lại vượt ra ngoài dự liệu của ta. Cuộc chiến mà người lãnh đạo Hoang nhân phản công Biên Hoang tập quả là một chiến công kinh thiên động địa, khiếp quỷ thần, làm người khác phải tròn mắt lên mà nhìn. Khi các người đoạt lại Biên Hoang tập thì ta đến Kiến Khang. Đến khi ta đến Biên Hoang tập thì người lại về Quảng Lăng rồi, ta chỉ còn cách đuổi theo người đến đó. Hi! Tiêu Liệt Vũ bị người làm thịt. Vài trăm người đánh bại mấy ngàn hải tặc. Ta nghĩ không có việc gì là người không làm được."

Lưu Dụ nhớ lại câu nói lúc trước của nàng, không hiểu hỏi: "Dù nàng coi trọng ta thế nào nhưng nàng cũng biết ta không thể theo nàng về nhà, tại sao còn vượt thiên sơn vạn thủy đến đây tìm ta?"

Sóc Thiên Đại nhún vai: "Không làm phu tể vẫn có thể làm tình lang được, đúng không?"

Nghe nàng thản nhiên nói phu tể tình lang gì đó, Lưu Dụ thất thanh hỏi: "Nàng nói đùa chẳng?"

Sóc Thiên Đại làm như chuyện đương nhiên nói: "Nếu như chúng ta không có quan hệ gì thì người làm sao giúp bọn ta được?"

Lưu Dụ cười khổ: "Nói thẳng ra thì ta hiện nay thân mình khó giữ, cần người giúp đỡ hơn cả nàng đó."

Sóc Thiên Đại ngưng thần nhìn nàng, đôi mắt to tròn tràn đầy tình ý, từng chữ từng chữ từ từ nói: "Nhưng nếu có một ngày người trở thành chủ nhân phương nam thì tất cả sẽ thay đổi. Chỉ giành được phương Nam có thể làm người thỏa mãn sao? Người không muốn thống nhất thiên hạ ư? Khi đó, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Trong lòng Lưu Dụ lại thầm nhắc lại bốn chữ "chủ nhân phương Nam", thầm nghĩ mình vẫn còn cách mục tiêu đó một đoạn đường vô cùng dài và khó khăn gian khổ. Mỗi bước đều phải phí sức rất nhiều thì bỗng mùi hương ập đến.

Lưu Dụ chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì mỹ nữ Nhu Nhiên tộc đó đã chui tọt vào lòng gã, hai tay choàng lên cổ gã, môi thơm nồng nàn áp tới.

Hồi 41

Tình Lữ Chi Minh

Lư Tuần tiến vào nội đường thì Từ Đạo Phúc về mặt ngưỡng trọng đang đợi hấn.

Hai người ngồi xuống xong, Lư Tuần cau mày hỏi: "Muộn thế này rồi, có chuyện gì để sáng mai nói được không?"

Từ Đạo Phúc cười khổ: "Nếu không phải là việc khẩn cấp vô cùng thì sao dám quấy nhiễu sự tu hành của sư huynh?"

Lư Tuần gật đầu thông cảm: "Ta tuyệt không trách người. Thật ra, trách nhiệm của người nặng nề hơn ta nhiều. Những ngày này, ta tập trung tinh thần tu hành, bỏ hết mọi chuyện. Càng nói càng thấy ta mới là người đáng phải hổ thẹn."

Từ Đạo Phúc định thần nhìn hấn một lát, kinh dị hỏi: "Rõ ràng sư huynh đã có đột phá và tinh tiến về đạo công, quả là hiếm thấy. Không uống Thiên Sư chỉ định sư huynh là người thừa kế đạo ta."

Lư Tuần gật đầu: "Từ khi được Thiên Sư truyền pháp, vài tháng vừa qua, công phu của ta đúng là tiến bộ ngày đi ngàn dặm. Được rồi! Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Phải chăng Tạ Diễm và Lưu Lao Chi đến tìm chết?"

Từ Đạo Phúc lạnh lùng nói: "Nếu là bọn chúng thì đệ mười phần có thể ứng phó được, cần gì phải phiền đến đại sư huynh? Lần này là vì chuyện của Lưu Dụ."

Lư Tuần nghe đến tên Lưu Dụ, lập tức song mục sát cơ đại thịnh, hỏi: "Tên tiểu tử đó vẫn chưa chết ư?"

Từ Đạo Phúc than: "Không những chưa chết mà còn giết Tiêu Liệt Vũ, đánh cho Đại Hải minh của hắn thất điên bát đảo, phá hỏng kế hoạch đã định của chúng ta tiến lên phía bắc."

Lư Tuần thất thanh: "Cái gì?"

Từ Đạo Phúc đem tình hình Lưu Dụ giết chết Tiêu Liệt Vũ kể lại rồi hắn học nói: "Tiêu Liệt Vũ luôn ngấm ngầm làm việc cho bọn ta, là một quân cờ quan trọng nhất mà chúng ta bố trí ở cửa biển Đại Hà. Giờ lại bị Lưu Dụ tiêu diệt làm trận cước chúng ta đại loạn. Việc này gây hậu quả vô cùng nghiêm trọng, lại làm ngu dân càng tin tưởng hắn là chân mệnh thiên tử. Nếu như chúng ta không thể giết chết hắn trước khi hắn thành danh, thì đêm dài lắm mộng, tiến triển trong tương lai không ai có thể can thiệp được."

Lư Tuần đồng ý: "Chúng ta không thể để hắn tiếp tục phong quang ¹ như thế được."

Từ Đạo Phúc nói: "Trước khi về Ông Châu, Thiên Sư từng nói nếu như tình thế phát triển cần ngài xuất thủ thì Thiên Sư sẽ thân chinh đi thu thập Lưu Dụ. Vì thế, đệ muốn xin Thiên Sư xuất thủ đối phó Lưu Dụ."

Lư Tuần hỏi: "Đạo Phúc đã gửi phi cấp truyền thư chưa?"

Từ Đạo Phúc than: "Đệ đã tự tay truyền thư về Ông Châu tối qua bẩm cáo ² với Thiên Sư việc này. Vừa rồi đã nhận được hồi thư của Thiên Sư."

Lư Tuần ngần người hỏi: "Thiên Sư trả lời thế nào?"

Từ Đạo Phúc chán nản đáp: "Thiên Sư nói ngài đang tiệm tu vô thượng công pháp. Nếu như thành công thì Hoàng Thiên Đại Pháp sẽ đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Vì đang lúc luyện công khẩn trương quan trọng nên nói đệ đến thương lượng với sư huynh."

Lư Tuần vui mừng nói: "Thì ra là thế. Không lạ sao người lại đặc biệt lưu ý tình hình tu hành của ta."

Từ Đạo Phúc hỏi: "Sư huynh có chắc sẽ giết được Lưu Dụ không?"

Lư Tuần cười nhẹ: "Sư phụ có việc thì đệ tử phải làm thay. Đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa ³. Theo ta thấy, Thiên Sư mượn Lưu Dụ để khảo nghiệm ta. Không phải ta tự khoa trương nhưng bất kể Lưu Dụ tinh tiến thế nào lần này hắn cũng chết chắc rồi."

"Ồi! Nàng làm gì vậy?"

Sóc Thiên Đại sắp hoàn thành việc dâng hiến môi thơm thì bị đối phương dùng tay nhẹ nhàng giữ cầm, không thể tiến thêm được nữa.

Mặc dù đang cảm thụ cảm giác tiêu hồn ôm người ngọc thơm tho mềm mại trong lòng, nhưng Lưu Dụ vẫn giữ vững sự tỉnh táo như băng tuyết. Mục quang rời khỏi đôi mắt to tròn đang lộ thần sắc ngạc nhiên của mỹ nữ Nhu Nhiên, đồng thời xoay mặt nàng ra phía cửa vịnh thốt: "Nàng xem kia!"

Sóc Thiên Đại lại trừng mắt nhìn gã, rồi đưa mắt nhìn ra phía mặt biển đang cuộn sóng dưới trời đêm trăng sao. Chỉ thấy một con thuyền ba buồm rất lớn đang đón gió, vượt sóng tiến lại rất nhanh.

Đôi mày xinh đẹp của nàng chau lại, tỏ vẻ không phục, giận dữ: "Người quả là người không biết ôn nhu."

Thuyền địch vẫn còn cách hơn mười dặm, vẫn đủ thời gian hôn một cái mà! Đúng là mất hết cả hứng. A!"

Lưu Dụ chỉnh lại tư thế, bẻ nòng đứng lên, trước hết giơ cao nòng lên rồi nhẹ nhàng để hai chân nòng chạm đất, cười nói: "Ta sợ sẽ hôn đến mức quên cả thời gian. Thời gian lại đang cần phải tranh thủ từng giây phút một. Mau theo ta, nòng sẽ rất nhanh hiểu thôi. Việc có phân biệt khinh trọng hoãn cấp 4, muốn hôn thì sắp tới còn nhiều thời gian mà!"

Gã bỏ tay ra khỏi thân thể yêu kiều nóng bỏng của nòng, dẫn nòng chạy sang khu rừng phía tây.

Sóc Thiên Đại hiểu kỳ diệu theo gã rời khỏi bờ cát, xuyên rừng vượt qua một khe núi, rồi trèo lên gò đất cao nhất bên bờ biển phía đông nam. Từ đây có thể quan sát toàn bộ vùng vịnh.

Gió biển ào ạt thổi tới làm thuyền địch thế đến cực nhanh, chỉ hai dặm nữa là tiến vào vịnh.

Sóc Thiên Đại nhìn mấy cành cây mới chặt còn nguyên cả lá xum xuê che phủ kín mặt đất, ngạc nhiên hỏi: "Bên dưới giấu cái gì vậy?"

Lưu Dụ thoải mái cười trả lời: "Đương nhiên là một trợ thủ đắc lực rồi. Nòng mang mấy thứ che phủ bên trên đi, ngàn vạn lần đừng di động bảo bối bên dưới. Nếu không thì bao nhiêu công lao lúc trước sẽ mất hết đó."

Sóc Thiên Đại còn định hỏi tiếp thì Lưu Dụ đã chạy sang sườn núi phía đông. Nòng chỉ còn cách theo lời gã, bỏ đám cành lá ra liền thấy huyền cơ lộ xuất, không ngờ là một chiếc máy bắn đá.

Lúc này, Lưu Dụ đã quay lại, bê đến một cái thùng rượu lớn. Miệng thùng có nhồi hỏa dược dẫn lửa. Gã đặt thùng vào chỗ vốn dùng để đặt đá tảng, cười nói: "Nòng hiểu chưa? Đây chính là hỏa du 5 đạn do ta tinh chế. Thuyền địch dám đến trong đêm tối, tuyến đường an toàn để vào vịnh lại chỉ có một nên chắc chắn có dư đảng của Tiêu Liệt Vũ đang chỉ huy trên thuyền mới có thể tránh được đá ngầm. Qua nhiều lần thí nghiệm, ta đã điều chỉnh góc độ bắn ra của chiếc máy bắn đá này, đảm bảo nhất kích thành công, bắn trúng thuyền địch."

Sóc Thiên Đại trợn mắt nhìn chiếc máy bắn đá hỏi: "Một mình ngươi làm sao mang máy bắn đá từ dưới kia lên đây được?"

Lưu Dụ ngưng thần nhìn chiếc thuyền ba buồm lớn đang không ngừng tiến lại gần, đáp: "Máy bắn đá trên đảo phần lớn đã bị phá hủy. Đây là một chiếc duy nhất may mắn còn lại. Làm sao mang lên đây ư? Đương nhiên là gian khổ như xây Trường Thành nhưng lại giá trị vô cùng. Đợi khi nòng nhìn thấy thảm trạng của địch sẽ hiểu công sức bỏ ra không uổng phí chút nào."

Nói xong, gã lấy bộ đánh lửa từ trong bọc ra.

Sóc Thiên Đại nhìn sang thuyền địch, thấy trên thuyền không một ánh đèn lửa, ngầm chứa ý vị tà ác. Nòng hỏi: "Nếu như thuyền đến là bằng hữu thì sai lầm đó ngươi có chịu được không?"

Lưu Dụ ung dung trả lời: "Nếu là người có quan hệ với ta đến thì đã sớm dùng đèn báo hiệu cho ta biết rồi. Nòng nhìn con thuyền này mà xem, bộ dạng giả thần giả quỷ, có giống bằng hữu của ta không?"

Gã nói chưa dứt thì trên thuyền đã thấp đèn, từng chiếc từng chiếc phong đăng 6 được thắp sáng, lập tức cả con thuyền sáng bừng lên. Dưới ánh đèn, trên đài chỉ huy và dưới sàn thuyền cách bọn họ không tới nửa dặm đứng đầy người. Tính sơ sơ cũng phải hơn trăm người.

Sóc Thiên Đại kinh hãi kêu a một tiếng, nhìn sang Lưu Dụ, thấy vẻ mặt gã biến thành khó coi vô cùng. Nòng ngạc nhiên hỏi: "Đó có phải là đèn báo hiệu không?"

Lưu Dụ trầm giọng: "Đây là chiến thuyền chính quy của thủy sư Kiến Khang có treo hoàng kỳ."

Sóc Thiên Đại thở nhẹ một hơi, vui mừng nói: "Vậy có thể khẳng định là người đến để giết ngươi. Không do dự gì nữa, chuẩn bị động thủ đi! Để ta tận mắt chứng kiến ngươi tái diễn uy phong "Nhất tiễn chìm Ân Long"."

Lưu Dụ chán nản nói: "Ta không thể tấn công thuyền này được."

Sóc Thiên Đại không hiểu hỏi: "Vì sao thế?"

Lưu Dụ than: "Nếu ta bắn quả hỏa du đạn này đi thì ta sẽ trở thành loạn thần tặc tử phản quốc, từ nay về sau không còn chỗ dung thân ở phương Nam nữa. Ôi! Chiêu này của Tư Mã Đạo Tử quả vừa độc ác vừa tuyệt diệu."

Sóc Thiên Đại thất thanh hỏi: "Chẳng phải người nói đùa đấy chứ? Đã biết rõ chúng đến giết người mà người lại trở mặt đứng nhìn chúng lên bờ sao? Đối phương có gần hai trăm người. Có thêm ta vào cũng chỉ bồi thêm một mạng. Không nên u mê như thế! Mau động thủ đi. Thời cơ chỉ đến một lần rồi mất ngay đó."

Chiếc thuyền lớn ba buồm tiến vào trong vịnh. Đúng như Lưu Dụ dự đoán, con thuyền hướng về phía họ tiến lại. Tốc độ giảm dần, lại hạ hai chiếc buồm trước, sau xuống, có vẻ đề phòng cẩn thận.

Lưu Dụ thấy thuyền địch đã đến chỗ máy bắn đá nhắm trúng, nhưng gã lại không có động tác gì. Gã cầm hỏa du đạn tự chế đang sẵn sàng ở máy bắn đá lên lắc đầu nói: "Nàng không hiểu tình cảnh khó xử của ta hiện nay. Chỉ cần con thuyền đó bị công kích thì Tư Mã Đạo Tử có thể mượn cớ vu cho ta là phản tặc. Những nỗ lực từ trước đến nay của ta sẽ trôi theo dòng nước hết."

Sóc Thiên Đại khẩn trương: "Người có thể chối phăng đi được mà."

Lưu Dụ cười khổ: "Đạo lý thì đứng về phía ta nhưng không đến lượt ta mở miệng đầu. Hơn nữa rõ ràng là việc ta làm mà. Cho ta biết, nếu như sau khi chúng lên bờ, lớn giọng nói 'Thánh chỉ đến' thì ta có thể làm gì?"

Sóc Thiên Đại giận dữ nói: "Người cứ lặn xuống cho chúng chém đầu đi cũng được! Mau lên! Đây là cơ hội cuối cùng."

Lưu Dụ bỗng nhiên bình tĩnh lại, lại nở nụ cười, nói: "Bình đến thì tướng ngăn, nước lên thì lấy đất ngăn. Nếu không có kế ứng biến, làm sao có tài làm đại tướng được? Nàng cứ ngoan ngoãn chờ ta ở đây, ngàn vạn lần đừng có đi đâu. Ta sẽ quay lại."

Nói xong, gã ôm hỏa du đạn thi triển khinh công nháp nhô chạy về phía bờ cát.

Tiểu Thi đang nằm ngủ bỗng kêu lên một tiếng, ngồi nhồm dậy, không ngừng thở hổn hển.

Kỷ Thiên Thiên đến bên giường, ôm chặt lấy nàng an ủi: "Không cần khẩn trương, em chỉ ngủ mơ thôi mà!"

Tiểu Thi vẫn còn vẻ sợ hãi, hai mắt hoang mang nhìn quanh, không tin đó chỉ là giấc mộng.

Kỷ Thiên Thiên hiểu nàng tận mắt chứng kiến cuộc chiến Mộ Dung Thùy đại phá Mộ Dung Vĩnh nên trong lòng phát sinh nỗi sợ hãi. Ngày nghĩ gì thì đêm mơ đó, ngủ cũng không yên. Trong lòng nổi lên ý thương cảm, dịu dàng hỏi: "Em mơ thấy gì?"

Tiểu Thi hổn hển đáp: "Em mơ thấy Cao công tử dẫn theo một đội huynh đệ Hoang nhân đến cứu chúng ta, nhưng lại trúng mai phục của Hoàng thượng. em muốn cảnh cáo Cao công tử, nhưng lại kêu không ra tiếng. Sau đó...."

Nói đến đây, nước mắt đã chảy đầm đìa đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Kỷ Thiên Thiên ôm nàng vào lòng, nhất thời không biết an ủi nàng thế nào. Thật ra, mấy hôm nay tâm tình nàng rất xấu, không thể tập trung tinh thần luyện "Trúc cơ công pháp" do Yến Phi truyền cho. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì nỗi sợ hãi đối với Mộ Dung Thùy không ngừng tăng lên.

Mộ Dung Thùy trên chiến trường quả thực quá đáng sợ.

Nàng dịu dàng hỏi: "Thi Thi nhớ Cao công tử lắm đúng không?"

Tiểu Thi lắc đầu, thê thảm đáp: "Muội không biết."

Kỷ Thiên Thiên cười khở: "Ta còn nghĩ muội nhìn gã không thuận mắt chứ. Muội chẳng phải luôn không thích loại người không giữ quy củ như Cao công tử sao?"

Tiểu Thi đang nằm trong lòng nàng lí nhí nói: "Muội cũng không thích gã."

Kỷ Thiên Thiên thương hại: "Không cần tự dối mình nữa! Nếu em không có hảo cảm đối với gã, sao lại mơ đến gã? Việc đó cho thấy trong lòng em đang nghĩ về gã, quan tâm đến sự an nguy của gã đó."

Tiểu Thi thê thiết: "Muội không biết."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng vô cùng chua xót. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy Yến Phi rời xa nàng thật xa. Mọi việc phát sinh tại Biên Hoang tập chừng như là việc của kiếp trước, giống như là giấc mộng đã bị lãng quên.

Nhưng hiện thực trước mắt lại lãnh khốc vô tình. Mộ Dung Thùy vẫn nắm vững mọi chuyện, kể cả mệnh vận của chủ tỳ nàng. Nàng hiểu rõ, mình và Tiểu Thi rơi vào tâm tình chán nản thế này là do nhận thấy những thủ đoạn chiến tranh làm người ta sợ hãi của Mộ Dung Thùy. Khát vọng lớn nhất của bọn nàng là có thể kết hợp lực lượng của Hoang nhân và Thác Bạt Khuê để giải cứu bọn nàng từ trong ma chướng của Mộ Dung Thùy về, hồi phục sự tự do cho họ.

Đối với nàng mà nói, bất kể Mộ Dung Thùy đối đãi với nàng tốt thế nào, cũng không phải là khát vọng của nàng. Ngoài Yến lang, nàng không cần người nào khác.

Cái mà nàng khát vọng chính là sinh hoạt không bị ước thúc của Hoang nhân, khát vọng được tự do tự tại hưởng thụ sinh mệnh, yêu người mình yêu, ngoài ra không có gì quan trọng nữa. Nhưng Mộ Dung Thùy lại tước đoạt hết sự tự do mà nàng khao khát, lại làm Tiểu Thi yếu đuối phải chịu bao nhiêu nỗi giày vò về tinh thần. Chỉ thế thì tội của Mộ Dung Thùy đã không thể tha thứ được rồi.

Mộ Dung Thùy biểu lộ uy phong trên chiến trường lại càng làm nàng thống hận hơn.

Vì hấn càng có uy thế thì cơ hội để chủ tỳ nàng lấy lại sự tự do càng ít đi.

Khi khát vọng biến thành thất vọng, thất vọng biến thành tuyệt vọng, nàng biến thành một con người không thể kiên cường phấn đấu cho tương lai.

Khi ánh lửa bốc lên ở nhiều chỗ trên đảo, khói đen lan rộng thì Lưu Dụ quay trở lại bên Sốc Thiên Đại đang chờ.

Lưu Dụ nhìn chiếc chiến hạm đang đậu ở bến thuyền nơi bãi cát, vui vẻ nói: "Ta thành công rồi, không ai dám xuống khỏi thuyền đâu."

Sốc Thiên Đại than: "Trận hỏa hoạn này chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng chưa tắt. Đến khi lửa thiêu rụi cây cỏ trên đảo thì chúng ta chỉ còn cách đâm đầu xuống biển."

Thế lửa đang từ từ mở rộng, khói mù nhanh chóng lan ra bờ, bắt đầu tràn đến bãi cát.

Lưu Dụ ung dung nói: "Có gì mà phải lo lắng? Đây chính là tín hiệu phong hỏa dễ thấy nhất. Bằng hữu của ta nhìn thấy sẽ phái thuyền đến tiếp đón chúng ta. Đảm bảo cô nương sẽ không mất nửa cọng lông."

Sốc Thiên Đại không hiểu hỏi: "Ta thật không hiểu, tránh được đêm nay nhưng không tránh được ngày mai. Nếu như triều đình một lòng muốn đưa người vào tử địa thì người khó mà thoát khỏi độc thủ. Chi bằng theo ta về đại thảo nguyên là xong."

Lưu Dụ cười nói: "Chỗ vi diệu của tình hình thật khó nói hết cho nàng biết. Chỉ cần lần này người Tư Mã Đạo Tử phái đi giết ta không thành trở về là ta đã thoát rồi. Việc ngày mai, để mai tìm cách ứng phó đi. Tình cảnh khó xử của ta hiện nay là làm một hòa thượng ngồi gõ mõ. Chỉ cần chưa bị đuổi ra khỏi chùa thì vẫn tiếp tục gõ mõ được."

Sốc Thiên Đại yêu kiều hô lớn: "Cút rồi!"

Lúc này, khói đã bao trùm toàn bộ bãi cát. Thủy sư thuyền Kiến Khang chùng như bỏ chạy khỏi sự bao vây của khói đen, theo đúng đường cũ rời khỏi eo biển.

Lưu Dụ nhìn chiến thuyền chạy qua mặt biển bên dưới, nói: "Ở lại cũng không có ý nghĩa gì."

Sóc Thiên Đại nhú mày hỏi: "Nếu chúng chờ ở chỗ nào gần đây thì sao?"

Lưu Dụ cười lạnh: "Bọn chúng ở lại thì làm được gì? Chẳng lẽ tiêu diệt những thuyền đến tiếp đón chúng ta sao? Tư Mã Đạo Tử không dám công nhiên giết ta vì lúc này lão đang cần dựa vào Bắc Phủ binh đối phó với Tôn Ân. Lão chỉ có thể dùng thủ đoạn hành thích để đối phó ta. Nếu ta đoán không sai thì Tư Mã Đạo Tử đã hạ nghiêm lệnh việc giết ta phải bí mật tiến hành."

Sóc Thiên Đại nói: "Được rồi! Cứ cho là người đoán đúng đi. Sau khi rời khỏi đây, người về Diêm Thành thì chẳng phải cũng khó tránh bị ám sát sao?"

Lưu Dụ thần nhiên hỏi: "Ai nói ta cần trở lại Diêm Thành?"

Sóc Thiên Đại ngăn người hỏi: "Vậy người đi đâu?"

Lưu Dụ làm như không có chuyện gì nói: "Kiến Khang."

Sóc Thiên Đại thất thanh hỏi: "Kiến Khang?"

Lưu Dụ đáp: "Thật khó giải thích cho nàng hiểu, nhưng nàng có thể yên tâm, ta cũng như người khác, cũng yêu quý cái mạng nhỏ của mình mà."

Tiếp đó, song mục sáng quắc, trầm giọng nói: "Ta đã kết thúc những ngày tháng luôn phải trốn tránh bỏ chạy rồi. Bắt đầu từ hôm nay, ta phải làm một tướng lĩnh đường đường chính chính của Bắc Phủ binh, lĩnh quân nam chinh bắc thảo. Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi muốn hại ta, nhưng lại giúp ta lúc ta cần cơ hội để thay đổi nhất. Bọn chúng có thể làm ngơ trước những nỗ lực của ta tại Biên Hoang tập, nhưng không thể mật sát quân công tiêu diệt Tiêu Liệt Vũ tại Diêm Thành của ta. Bây giờ, biện pháp duy nhất của chúng là mượn tay Tôn Ân để diệt ta nhưng chúng không biết đó chính là việc ta chờ đợi và khát vọng nhất."

Sóc Thiên Đại vui mừng nói: "Người thật sự coi ta là bạn tốt nên mới nói cho ta biết chuyện đó."

Lưu Dụ ngưng thần nhìn theo chiếc chiến thuyền đã đi xa, nói: "Không phải là bạn, mà là tình nhân. Chúng ta sẽ làm một đôi tình nhân thanh thanh bạch bạch, không hề có quan hệ nhục thể. Việc tương lai không ai có thể biết trước, nhưng nếu quả thực có ngày ta trở thành chủ nhân của phương Nam thì chúng ta có thể hợp tác trên cơ sở cùng có lợi. Nàng có chịu tiếp nhận liên minh tình nhân này không?"

Sóc Thiên Đại vô cùng vui mừng đáp: "Đó chính là việc mà ta cầu còn chưa được."

Lưu Dụ nói: "Vậy cứ nhất ngôn vi định. Dường như địch nhân đến Diêm Thành. Chúng ta cũng hành động thôi. Nếu không, khi khói tràn đến đây, chúng ta sẽ bị chết ngạt đó."

Sóc Thiên Đại ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta quay về được sao?"

Lưu Dụ cười: "Nếu không có đường lùi, ta dám phóng hỏa đốt đảo sao? Nàng hãy theo ta."

Nói xong, gã chạy xuống sườn núi, xuống chỗ bờ biển đầy loạn thạch đá ngầm. Chưa đến bờ biển đã thấy một chiếc thuyền buồm nhỏ, giấu kín trong rừng sát bờ biển. Bên dưới được đỡ bằng một tấm gỗ lớn, dốc xuống biển. Thân thuyền cách mặt biển không tới nửa trượng, phía sau được cố định bằng một sợi dây dài. Chỉ cần chặt đứt sợi dây là thuyền có thể trượt theo tấm ván gỗ xuống nước. Sau đó là có thể khởi hành.

Hai người nhảy lên chiếc thuyền buồm nhỏ. Lưu Dụ cầm chiếc mái chèo dài hai trượng lên nói: "Yên tâm đi! Đá ngầm và dòng chảy của khu vực này ta hiểu rõ, đảm bảo không bị lật thuyền như nàng đâu."

Sóc Thiên Đại tinh thần phấn khởi, rút bội đao ra, vui vẻ thốt: "Ta chặt dây đây! Chuẩn bị!"

Lưu Dụ cười to: "Động thủ đi!"

Sóc Thiên Đại chém một đao, chặt đứt sợi dây. Chiếc thuyền buồm nhỏ lập tức trượt theo ván gỗ xuống. Bùm một tiếng rơi xuống nước.

Chiếc thuyền buồm nhỏ đầu tiên trầm xuống, rồi lại nổi lên. Dòng nước chảy mạnh tới làm con thuyền nhỏ như món đồ chơi bị xoay ngang ra. Lưu Dụ liền điểm mái chèo trúng vào một khối đá ngầm nhô lên khỏi mặt nước một chút, lập tức con thuyền nhỏ rời khỏi bờ đảo, tiến về phía cửa ra của vịnh.

Hai người vui vẻ cười vang. Chiếc thuyền buồm nhỏ ổn định thẳng bằng lại, không hề nguy hiểm rời khỏi đảo.

1 Nở mày nở mặt.

2 Trình báo.

3 Đạo lý hiển nhiên.

4 Ý nói làm việc phải biết phân biệt nặng nhẹ, gấp hay không gấp.

5 Dầu hỏa.

6 Đèn bão.

7 Chinh phạt Nam Bắc.

Hồi 42

Hậu Hội Vô Kỳ

Cao Ngạn bước vào căn phòng lớn xa hoa nằm trên tầng cao nhất của chiếc lầu thuyền. Mộ Dung Chiến, Diêu Mãnh, Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh, Thác Bạt Nghi, và Âm Kì cả bảy sáu người đang ngồi quanh một chiếc bàn tròn lớn cạnh cửa sổ, vừa ăn uống linh đình vừa nói cười rôm rả.

Diêu Mãnh cười nói: "Xem dáng vẻ của Cao gia chắc là đêm qua đã chìm đắm trong một giấc mộng đẹp lãng mạn nên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại."

Cao Ngạn tìm được một chỗ liền ngồi phịch xuống, cười mắng: "Lãng mạn con mẹ ngươi! Đêm qua ta bị cái lão Trác điên khùng làm cho thức trắng. Cả đêm chỉ nghe thấy tiếng viết sách, nhắm mắt cũng nghe, suýt chút nữa chỉ muốn bật dậy bóp chết lão, làm sao mà ngủ yên cho được?"

Bàng Nghĩa lấy một đĩa bánh bao nhân thịt chất cao như núi, hương thơm bay nghi ngút đẩy về phía gã, đồng thời hỏi: "Ngươi muốn trà sữa dê hay Tuyết Giản Hương?"

Cao Ngạn giật mình hỏi: "Thật là Tuyết Giản Hương sao? Vậy mà ta cứ nghĩ rằng mũi của mình có vấn đề nên đã ngửi sai mùi vị. Mà ừ men nhanh như vậy, có đủ thơm ngon tinh chất không?"

Phương Hồng Sinh rót rượu cho gã rồi vui vẻ đáp: "Đây là đồ cất giữ bao nhiêu năm được lão Hồng đem ra khoản đãi các đương gia như Cao công tử đây, may mà được cất giấu kỹ càng, chưa bị quân địch sung công."

Âm Kì nói: "Lão Hồng đã tự mình chôn giấu hai mươi lăm hũ Tuyết Giản Hương, một mực giữ bí mật. Đến khi số rượu Tuyết Giản Hương mới nấu không kịp cung ứng cho chuyến tham quan Biên Hoang mới phải đau đớn lôi ra."

Cao Ngạn nâng ly rượu lên uống cạn một hơi, khen: "Biên Hoang tập của ngày trước trở lại rồi đây."

Phương Hồng Sinh vui vẻ hỏi: "Chuyến tham quan đầu tiên của Biên Hoang lần này rốt cuộc có bao nhiêu người tham gia?"

Diêu Mãnh thay Cao Ngạn đáp: "Sáng sớm ngày mai chúng ta đến Thọ Dương. Sau đó, Phương Tường

Phượng lão đại sẽ đưa cho chúng ta danh sách chắc chắn cuối cùng, theo tính toán sẽ không dưới năm mươi người."

Âm Kì nói: "Chúng ta có tổng cộng bốn mươi chín phòng khách, mỗi phòng có thể chứa được hai người. Nếu tính bình quân mỗi thuyền tám mươi người, luân phiên cho xuất phát ba chiếc lầu thuyền, thì mỗi ngày có thể đưa được tám mươi người khách vào Biên Hoang tập. Khấu trừ tất cả các khoản chi phí thì mỗi khách chúng ta sẽ thu được nửa lạng vàng, chuyển làm ăn này quả là không tồi."

Mộ Dung Chiến vui vẻ nói: "Quan trọng nhất là phải kích thích được kinh tế của Biên Hoang tập. Khi Biên Hoang tập thịnh vượng rồi, tự nhiên nước sẽ dâng thuyền lên, nếu không lấy đâu ra quân phí để đi ứng cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi?"

Bàng Nghĩa nghe thấy tên Thiên Thiên và Tiểu Thi thì gật đầu lia lịa.

Thác Bạt Nghi nãy giờ im lặng lên tiếng: "Phong lão đại liệu có cần thận tra cứu kỹ lai lịch của những vị khách sẽ tham gia chuyển tham quan Biên Hoang đầu tiên của chúng ta không?"

Cao Ngạn vừa ăn uống vừa nhìn hai chiếc Song Đầu thuyền đang bảo vệ trước sau dưới ánh mặt trời tươi đẹp mang đầy vẻ oai vệ. Đột nhiên, giật mình nhìn thấy ánh mắt của tất cả mọi người đang đổ dồn về phía gã, suýt chút nữa thì sặc cả bánh bao nhân thịt ra ngoài, ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy? Ta vốn không phải là Phong lão đại làm sao mà biết được hẳn có trốn việc hay không?"

Mọi người đều cười rộ lên.

Giọng của Trác Cuồng Sinh vọng đến: "Việc chọn lọc là do các bang hội phụ trách việc mời khách đảm nhiệm. Du khách về cơ bản có thể phân làm hai loại: một là những người có máu mặt ở các vùng, loại này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, loại thứ hai đến từ các thành trấn khác, cho nên các bang hội không có cách nào điều tra được thân phận. Nếu xảy ra vấn đề gì thì sẽ từ nhóm người này. Trên danh sách đã ghi rõ ràng mỗi người khách thuộc loại nào, có thể thu hẹp được rất nhiều người mà chúng ta cần đề phòng."

Nói xong ngồi xuống cạnh Cao Ngạn, kêu to: "Cho Cuồng Sinh ta một chén Tuyết Giản Hương."

Diêu Mãnh vội mang rượu lại cho lão.

Cao Ngạn lâu bầu nói: "Không phải người vẫn đang ngủ nướng trên giường sao?"

Trác Cuồng Sinh nâng chén rót đầy Tuyết Giản Hương lên môi, nói: "Người xem ta giống như bọn tay chân của người sao? Đã ngủ cả đêm mà vẫn chưa tỉnh hẳn. Với những người luyện khí công như ta chỉ cần ngủ hai canh giờ là bằng các người ngủ hai tháng rồi biết chưa? Sau này, đừng bao giờ hỏi những câu ngu ngốc như vậy nữa." Nói xong đưa chén lên cạn sạch một hơi.

Mọi người thi nhau cười.

Cao Ngạn cười nói: "Cái lão điên này vì không ngủ được nên lại càng điên, đến để trút giận vào ta đây, May mà ta đại nhân đại lượng, không thêm tính toán với người, nếu không đêm nay ta sẽ dùng chân bông giết chết người đấy."

Mộ Dung Chiến nói: "Hãy bớt nói chuyện tầm phào đi. Không biết quán chủ đã đặt tên cho ba chiếc lầu thuyền cải trang của chúng ta chưa?"

Trác Cuồng Sinh kêu lên một tiếng: "Rượu ngon!" Sau đó thư giãn gân cốt, rồi đảo mắt xung quanh, nhìn qua cửa sổ ở bốn phía, thu vào tầm mắt khung cảnh mùa hạ tươi đẹp hai bên bờ Dĩnh Thủy, rồi vui vẻ nói: "Phải sớm đặt tên chứ! Tất nhiên là ta đã nghĩ ra rồi, chiếc thuyền này của chúng ta tên là "Hoang Mộng số một", hai chiếc còn lại là số hai và số ba, vừa đơn giản vừa có ý nghĩa. Các người có thể nghĩ ra một cái tên hay hơn không?"

Âm Kì lẩm bẩm: "Hoang mộng! Giác mộng của Biên Hoang. Ô! đổi tên rất thỏa đáng. Nếu như là lần đầu tiên ta đến ngao du ở Biên Hoang, sau khi đi qua khung cảnh trầm mặc không một bóng người, bỗng nhiên nhìn thấy một Biên Hoang tập còn thịnh vượng hơn cả Kiến Khang, thì cũng sẽ có cảm giác như đang ở trong

mộng cảnh vậy."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Trác quán chủ đã nghĩ ra, chúng ta đương nhiên đều mười phần tin tưởng, cứ quyết định như vậy đi!"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Chúng ta còn phải tổ chức lễ đặt tên cho thuyền vào lúc khởi hành nữa, phải làm long trọng như buổi lễ tuyên thệ của các tướng sỹ khi xuất chinh."

Thác Bạt Nghi nói: "Việc lần này không thể có sai sót được, mỗi một người đều phải biết rõ địa vị và bổn phận của mình, biết rõ chuyện mình phải làm."

Cao Ngạn gãi đầu hỏi: "Ta phụ trách việc gì đây?" Rồi lúng túng: "Ờ! Suýt chút nữa ta quên mất thân phận người chỉ huy của mình, tất nhiên là sẽ không phải làm gì cả rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Công việc của ngươi là tiếp khách ăn uống chơi bời, phục vụ họ một cách thoả đáng, tìm hiểu nhu cầu của khách, để chúng ta biết nên dồn sức vào đâu."

Mộ Dung Chiến thờ dài nói: "Tên tiểu tử như ngươi phải chuẩn bị tinh thần làm người, vì ngươi ở trong nhóm dễ gặp nguy hiểm nhất, việc này hãy để Âm huynh nói cho ngươi vậy."

Cao Ngạn ngạc nhiên nhìn về phía Âm Kì.

Âm Kì dừng dừng nói: "Ta phụng lệnh của hội nghị Chung Lâu, đã lập một danh sách đánh giá mức nguy hiểm đối với tất cả các anh em phụ trách đợt tham quan Biên Hoang lần đầu này và Cao Ngạn tên của ngươi đứng đầu. Do đó sau khi đến Thọ Dương, quán chủ và tiểu Mãnh sẽ theo ngươi một bước không rời. Bằng không, nếu như ngươi bị quân địch giết chết, không những chuyến tham quan Biên Hoang sẽ mất đi may mắn mà ngươi cũng không lấy được tiểu Bạch Nhạn."

Cao Ngạn mặt biến sắc nói: "Ngươi đừng có dọa ta."

Âm Kì nói: "Người đầu tiên muốn giết ngươi là Nhiếp Thiên Hoàn. Ta quá hiểu con người y hết sức coi trọng danh dự, nên sẽ không trực tiếp phái người đến đối phó với ngươi mà có thể sẽ thông qua Hoàn Huyền để hạ độc thủ. Hoàn Huyền có thể nói là người có thực lực nhất Nam phương lúc này, cao thủ dưới trướng nhiều như mây. Chỉ cần phái cao thủ trà trộn vào đoàn người tham quan, nắm bắt cơ hội và bày bố kỹ càng, chắc chắn ngươi sẽ khó lòng mà thoát được."

Cao Ngạn giật mình nói: "Nếu là như vậy, ta càng nên lưu lại Biên Hoang tập để đón thuyền."

Trác Cuồng Sinh mắng: "Làm người có thể không có khí phách như vậy sao? Hoang nhân bọn ta đã có bao giờ sợ ai đâu? Nhiếp Thiên Hoàn muốn giở thủ đoạn, bọn ta cũng sẽ chơi đến cùng, làm rùa rút đầu thì có gì vui thú chứ?"

Mặt Cao Ngạn lại xuất hiện nụ cười, gật đầu thốt: "Đúng! Ta tuyệt đối không thể làm mất thể diện của Hoang nhân được. Con bà nó chứ, đã có các vị đại ca chăm lo cho tiểu đệ, tiểu đệ còn sợ gì nữa. Đến giết ta nhất định phải là cao thủ nhất đẳng nhưng làm sao có thể qua được mắt của các đại ca."

Phương Hồng Sinh nói: "Tuy rằng trước kia ta là tổng tuần bộ mạo danh nhưng làm lâu tai mắt cũng quen dần, nên đối với thủ pháp của kẻ gian cũng biết khá rõ. Lần này địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, với thực lực của Hoàn Huyền chắc chắn có thể sắp xếp thân phận thích khách không một chút sơ hở, khiến người khác tuyệt không thể nghi ngờ."

Diêu Mãnh lại hít một hơi lạnh rồi nói: "Nếu nói như vậy chẳng lẽ mỗi người tham gia đều có thể là kẻ địch sao?"

Thác Bạt Nghi cười: "Đây là cách nghĩ đúng đắn nhất."

Âm Kì nói: "Bởi vậy, lần này ta phải đi theo vì ta quen mặt với bọn thuộc hạ của Hoàn huyền."

Phương Hồng Sinh nói: "Hiện nay, ở phía nam dám trêu tức bọn ta chỉ có mấy người bọn Nhiếp Thiên Hoàn,

Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử, Tôn Ân và Lưu Lao Chi. Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền vừa nói qua rồi, có thể không bàn luận nữa. Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi thì không có lý do bức thiết ¹ gì để phá hỏng việc tốt của chúng ta, mà chúng cũng không dám làm như vậy. Huống chi, bọn chúng còn phải tập chung tinh thần đối phó với Lưu gia của bọn ta. Còn về Tôn Ân, y hiện nay đang tự lo chẳng nổi, lại càng không có chuyện rảnh rỗi ấy. Vì thế, tình hình sẽ không tồi tệ vậy đâu, chỉ cần chúng ta có thể đối phó với bên Hoàn Huyền thì tất cả sẽ ổn thỏa thôi."

Trác Cuồng Sinh cười thốt: "Hãy xem! Phương tổng tuần của bọn ta là một nhân tài trong việc điều tra, đây là truyền thống của gia tộc hần, Chung Lôu hội nghị tuyệt đối không thể chọn sai người."

Phương Hồng Sinh cảm kích nói: "Tất cả là nhờ vào sự tiến cử của Trác quán chủ, ta mới có được ngày hôm nay."

Mộ Dung Chiến nói: "Tôi lại hy vọng Hoàn Huyền sẽ thật sự phái người tới để chơi với bọn ta một trận. Các huynh đệ khác tới lo liệu công việc trên lầu thuyền có tới năm mươi người. Họ đều là những hảo thủ trăm người chọn một, bất kỳ ai cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong giới giang hồ. Với thực lực như vậy, dù thích khách có thân thủ nhanh như Tôn Ân cũng khó lòng qua được."

Phương Hồng Sinh nói: "Vì vậy kẻ địch chỉ có thể dùng trí, còn chúng ta lại có thể vừa đấu trí vừa đấu sức với đối phương."

Trác Cuồng Sinh cười: "Căn bản là phải cẩn thận, hoặc như trên thuyền vốn không có kẻ địch, nhưng chúng ta vẫn không thể coi nhẹ, mắt cảnh giác được."

Bàng Nghĩa thốt: "Mọi chuyện để đến Thọ Dương nói tiếp vậy! Mọi người uống một ly đi!"

Mọi người cùng nâng chén đối ẩm, không khí bội phần náo nhiệt.

Lưu Dụ cùng Sóc Thiên Đại đến một ngọn núi, chỉ xuống con đường trước mặt nói rằng: "Cứ men theo con đường này đi về phía tây sẽ đến hồ Cao Bưu. Sau đó rẽ về hướng Bắc đến Hoài Thủy, tới đây thì nàng đã biết phải đi tiếp thế nào rồi."

Sóc Thiên Đại nhìn theo ánh tà dương đang khuất dần sau dãy núi phía tây trước mặt, đôi mắt hiện lên thần sắc bi thương, tuyệt không đáp lời gã.

Sau khi rời khỏi Dụ Châu, bọn họ lái thuyền ngày đêm gấp rút lên đường. Trước khi tiến vào Đại Giang, mới đổ bộ cho Sóc Thiên Đại lên bờ, Lưu Dụ lại tiễn nàng một đoạn.

Lưu Dụ biết nàng vì sắp chia tay, tương lai phương trời cách biệt, không biết liệu có ngày gặp lại hay không, vậy nên trong lòng tràn ngập nỗi sầu ly biệt, chẳng đành chia ly.

Lưu Dụ thở dài nói: "Tiễn người nghìn dặm, cuối cùng cũng phải chia tay. Cũng giống như nàng đã từng nói, nàng thuộc về thảo nguyên bao la, ta lại thuộc về phương Nam, nàng hãy đi đi! Hãy tranh thủ trời tối mà đi gấp, rời xa vùng hiểm nguy này."

Sóc Thiên Đại nhẹ nhàng nói: "Tình lang à! Thiếp có thể tiễn chàng đến Kiến Khang rồi chia tay ở đó mà!"

Lưu Dụ nhìn theo một đàn chim nhỏ bay thẳng hàng khuất xa dần trên vùng trời, giống như đang bay về phía chân trời góc biển. Trong lòng nghĩ về đẹp thanh thoát của Sóc Thiên Đại sẽ mãi mãi ghi dấu trong ký ức của mình. Cho dù năm tháng có trôi đi, bản thân cũng sẽ không thể nào quên được nàng. Mỗi khi nhớ đến nàng, nhớ đến giọng nói nàng gọi mình là tình lang, Lưu Dụ đều tưởng như có tiếng sáo tiên qua trăm núi nghìn sông của vùng thảo nguyên bao la vọng về vắng vắng bên tai.

Sóc Thiên Đại đưa mắt nhìn gã, nói với giọng pha chút cầu khẩn: "Chàng đồng ý với thiếp đi! Đến Kiến Khang mới chia tay cũng có khác gì đâu!"

Lưu Dụ cảm nhận được nỗi hận sầu ly biệt như khiến người ta đứt từng khúc ruột. Chính vì bọn họ nhất định sẽ chia tay, không thể ở bên nhau nên gã không cần phải đè nén tình cảm trong lòng, có cảm giác thật sự sâu sắc.

Khoảng thời gian cùng chung hoạn nạn ở hoang đảo đã rút ngắn khoảng cách giữa họ. Mỹ nữ dị quốc ² hết sức phong tình này mặc dù trên thuyền chưa hề đi quá giới hạn với gã, nhưng lại không chút che giấu tình cảm nóng bỏng của nàng. Chốc chốc lại đầu ấp tay kề, khiến gã cảm nhận được dư vị dịu dàng. Nếu không vì phải lái thuyền, lại còn nguy cơ bị mai phục bốn bề, thì với ngọn lửa mãnh liệt ấy tất sẽ xảy ra chuyện.

Do đó, mặc dù chỉ có một ngày ngắn ngủi bên nhau, song quan hệ của hai người đã có sự khác biệt lớn. Điểm duy nhất là cả hai đều hiểu rằng đây chỉ là mối tình thoáng qua như một trò chơi, sau này chỉ có thể hồi tưởng trong ký ức mà thôi.

Lưu Dụ hai tay ôm lấy hai bờ vai nàng, nhìn vào đôi mắt to ánh lên tia nhìn yêu thương của nàng, Vượt qua tất cả những lời nói của họ, chỉ thấy từng đợt cảm xúc dâng trào trong lòng.

Giả như gã vẫn còn là Lưu Dụ của thời điểm trước khi tham gia trận chiến Phì Thủy, cũng chưa gặp Vương Đạm Chân thì không biết chừng gã sẽ bỏ qua tất cả, cùng nàng ra Quan ngoại.

Lưu Dụ cười khổ: "Ta chỉ là tình lang của nàng, không thể nào là người chồng sau này của nàng được. Hãy ngoan ngoãn nghe lời ta được không? Từ đây đến Kiến Khang đường thủy rất khó đi, ta cần phải tập trung tinh thần để đối phó với những kẻ muốn giết ta, coi như nàng giúp ta một lần đi!"

Sóc Thiên Đại lệ châu chan chứa, thồn thức nghẹn ngào nói: "Nhưng thiếp không rời xa chàng! Đừng nhẫn tâm bắt thiếp phải ra đi như vậy được không?"

Trong lúc bất ngờ đó, Lưu Dụ cảm thấy không thể khống chế nổi bản thân mình, hai tay ôm lấy eo nàng, rồi ôm chặt nàng vào lòng.

Sóc Thiên Đại yêu kiều kêu lên một tiếng, kề lên đôi môi gã, hai cánh tay quấn lấy cổ, dùng sức cắn mạnh vào môi gã.

Nỗi đau đớn ấy khiến cho Lưu Dụ có cảm giác trọn đời không thể quên. Tiếp đó làn môi thơm của nàng mềm dịu lại, buông gã ra thay vào đó là một nụ hôn ngọt ngào.

Lúc đó, hai người say sưa trong thế giới mê người của đôi nam nữ, quên hết tất cả mọi chuyện, bỏ qua tất cả nguy cơ bị mai phục và luôn cả đại nghiệp quốc gia, tất cả đều bay tuốt lên chín tầng mây.

Không biết đã qua bao lâu, đôi môi của Sóc Thiên Đại đã rời môi gã, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ôm nhau thâm mật ấy. Nàng dịu dàng thốt: "Chàng là tình lang của thiếp! Mãi mãi là tình lang tuyệt vời."

Lưu Dụ đưa tay phải lên lau hết những giọt lệ rơi đầy trên gương mặt nàng, gật đầu nói: "Ta cũng là một người bạn của nàng."

Sóc Thiên Đại không thể dời ánh mắt nhìn gã, một lúc sau, kề bên tai gã nói: "Sau này, lúc chàng lên ngôi vua ở phương Nam, thiếp sẽ tặng chàng một nữ nhân xinh đẹp nhất trong tộc, để cô ấy thay thiếp đến với chàng."

Thanh âm chưa dứt nàng đã buông Lưu Dụ ra, xoay người bước nhanh không hề ngoảnh lại, cứ thế nàng tiến dần về phía xa xăm.

Cho đến khi bóng hình hư ảo của nàng tan dần ở cuối con đường, Lưu Dụ vẫn đứng ngây lạng trên núi, trăm mối cảm xúc tràn ngập trong lòng.

Một cuộc tình khó quên, nhanh như tia chớp, đến thật bất ngờ, rồi đột nhiên kết thúc vào lúc nóng bỏng nhất, tạo cho người ta cảm giác buồn bã sâu lắng mà mơ hồ.

Gã không thể xác định được đó là tình yêu hay chỉ là sự khỏa lấp nỗi cô đơn đau khổ trong lòng hoặc giả chỉ là tình cảm bộc phát khi gã chối từ xây đắp tình cảm với nàng vì những suy tư danh lợi?! Rốt cuộc tất cả đã trở thành quá khứ. Nhưng tình cảm nồng nàn của người con gái dịu dàng ấy sẽ vĩnh viễn là một đoạn hồi ức đẹp và buồn trong tim gã, song hành cùng gã trong suốt quãng đời còn lại.

Trước mắt là một sự khởi đầu mới. Sau khi đến Kiến Khang, gã sẽ phải tham gia một trò tranh đấu quyền lực không hề giống với trước. Sự hung ác nguy hiểm của nó sẽ lớn hơn nhiều so với trước đây, tuy nhiên gã chẳng thể có sự lựa chọn nào khác. Nếu không như vậy, gã sẽ không bao giờ có thể danh chính ngôn thuận nắm được trung tâm binh quyền của Bắc Phủ binh. Cái gã cần dùng đến chính là lực lượng đại tộc cao môn ở Kiến Khang.

Hai nhà Vương, Tạ vì cái chết của Tư Mã Diệu và sự độc chiếm quyền lực của Tư Mã Đạo Tử mà xuống dốc. Tuy nhiên, chính quyền ở Kiến Khang trước sau vẫn phải dựa vào sự ủng hộ của thị tộc Kiến Khang để tồn tại. Giống như Tạ Diễm vẫn có sức ảnh hưởng rất to lớn, với sự ngang ngược của Tư Mã Đạo Tử vẫn không thể không nhờ đến ông ta để trấn áp Lưu Lao Chi.

Loạn Tôn Ân càng khiến cho cao môn và Phật môn của Kiến Khang đề cao cảnh giác. Chỉ cần bản thân có thể trở thành anh hùng dẹp loạn, thì dù Tư Mã Đạo Tử có hận Lưu Dự đến tận xương tủy cũng sẽ không còn đường chọn lựa.

Huống hồ, còn có Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn ở trung và thượng lưu Đại Giang đang nhìn hau háu về phía Kiến Khang. Tư Mã Đạo Tử nếu không để ý đến sự phản đối của hai nhà Vương, Tạ, công khai giết gã, không những làm lung lay gốc rễ của Kiến Khang mà còn khiến nội bộ Bắc Phủ binh bất ổn.

Các tình tiết nhỏ nhặt ấy đã khiến gã cảm nhận được thời kỳ của Kiến Khang đã đến rồi.

Lưu Dự hít sâu một hơi, đi về phía có chiếc thuyền buồm nhỏ nằm ở phía đông cách khoảng một dặm.

Lúc đó trời đã tối hẳn, gió biển từng trận từng trận thổi tới, làm cho ống tay áo của gã phồng lên. Gã cảm giác như đang đi trên gió, tinh thần rất mực phấn chấn, và cũng như thổi bay đi nỗi buồn chia ly.

Sóc Thiên Đại trở về thảo nguyên có thể tìm được lang quân như ý không? Gã không những sẽ không vì vậy sinh lòng đổ kỵ mà còn sẽ mừng cho nàng.

Sự gặp gỡ trong nhân thế thường thường nằm ngoài ý mọi người. Nghĩ tới lúc mới gặp Sóc Thiên Đại, suýt nữa đã bị nàng giết vì ngộ nhận mình là Hoa Yêu. Lúc đó, ấn tượng về nàng là một nữ chiến binh vô tình, đâu nghĩ nàng còn có một mặt khác ôn nhu khả ái như vậy.

Vương Đạm Chân cũng như vậy. Lần đầu tiên gặp nàng, cứ nghĩ nàng rất cao ngạo, không thềm để mắt tới bất kỳ kẻ áo vải hàn môn nào cả.

Ai mà biết được! Nghĩ đến nàng, nỗi đau thương lại bao phủ thế giới trong lòng chàng. Chỉ có thể than một câu rằng hồng nhan bạc mệnh.

Bóng dáng của chiếc thuyền buồm nhỏ đã hiện ra trước mắt.

Lưu Dự bước nhanh hơn, đến khi còn cách chiếc buồm nhỏ có vài trượng thì bỗng dừng lại.

Một bóng người từ đuôi thuyền đứng lên, cười nói: "Cảm ơn Lưu huynh người đã đến đây, khiến lão phu khỏi mất công chờ đợi."

Qua giọng nói, Lưu Dự có thể biết được đối phương là ai. Lưu Dự trong lòng kinh sợ, hiểu rằng vì nhớ đến Vương Đạm Chân mà đã phân tâm, đi gần đến nơi mới phác giác có người trên thuyền, tạo thuận lợi cho tên cao thủ đáng sợ định giết mình.

Lưu Dự cất tiếng hỏi: "Trần công công vẫn chưa từ bỏ sao?"

Trần công công nhảy từ trên thuyền xuống, không hề lấy vải che mặt, song mục tử mang ³ hừng hực, bằng giọng điệu nhẹ nhàng bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Xem khí độ của người thì võ công lại tiến bộ rồi. Tuy nhiên bất luận là người tiến bộ thần tốc như thế nào đêm nay người chắc chắn phải chết."

Lưu Dự cảm thấy như khí công của lão đã hoàn toàn khoá chặt lấy mình, muốn trốn cũng không được, còn muốn bảo toàn tính mạng sao? Cách duy nhất lúc này là dựa vào võ công thực sự quyết phân thắng bại với

lão.

-
- [1](#) Bức bách cần kíp.
 - [2](#) Ngoại quốc.
 - [3](#) Ánh tím sắc nhọn.

Hồi 43

Sinh Tử Nhất Tuyến

Lưu Dụ hiểu rõ lần này không còn có thể tránh khỏi một trận quyết chiến với Trần công công.

Nếu so cao thấp, thân thủ của Tiêu Liệt Vũ và Trần công công ngang ngửa nhau. Trong trận đấu với Tiêu Liệt Vũ, gã cũng phải khó khăn lắm mới giành chiến thắng. Nhưng khi bắt đầu cuộc chiến đó, gã đã cảm thấy đối phương có yếu điểm, có thể dựa vào chiến thuật ưu việt, lợi dụng những sơ hở về tinh thần của Tiêu Liệt Vũ để đánh thắng hẳn.

Nhưng lần này đánh nhau với Trần công công, Lưu Dụ lại biết rất rõ, tinh thần của Trần công công không có chỗ sơ hở, giống như ngọn núi lớn đứng vững sừng sững từ trước tới nay, mặc cho cuồng phong vùi dập, cũng không lay chuyển nổi.

Tại sao mình lại có cảm giác này? Liệu có phải là do cảm nhận bản thân tinh tế hơn hay là do đối phương tinh thần sung túc, không còn chủ quan coi nhẹ như lần trước. Bất luận thế nào, nói về mặt khí thế Lưu Dụ gã đã rơi vào thế hạ phong, vì vậy cảm thấy suy sụp tinh thần, không có cách nào đánh bại đối phương.

Lưu Dụ trong lòng dấy lên hồi chuông cảnh tỉnh, hiểu rõ nếu như khổ công chiến đấu không thành, cảm giác thất bại này sẽ trở thành một nhân tố chí mạng.

Chỉ hận rõ ràng là biết như vậy nhưng cũng không có cách nào thay đổi được sự thực.

Khí kình của Trần công công hoàn toàn áp đảo gã. Dưới ánh mắt sắc bén như thiểm điện của y, Lưu Dụ cảm thấy như bị địch nhân đáng sợ trước mắt nhìn thấu rõ mọi chuyện. Cảm giác thật khó chịu như khi bị lột trần truồng.

Song mục Trần công công mang sắc tím cực thịnh, hiển thị y đang không ngừng đề tụ công lực.

Lưu Dụ ngậm thở dài, cố gắng phục hồi đấu chí.

"Keng!"

Hậu bối đao xuất ra khỏi bao.

Trần công công nở một nụ cười sắc bén, bỗng nhiên cả người bay lên cách đất vài tấc, một quyền cách không đánh tới.

Vào thời khắc đối diện với sinh tử, tinh thần của Lưu Dụ thăng tiến đến trạng thái không người không ta, hậu bối đao giơ cao lên trên đầu, sau đó chém mạnh xuống.

"Bùng!"

Đao phong quyền kình giao nhau, phát ra tiếng kình khí kịch chấn như tiếng sấm vang dội.

Lưu Dụ rên nhẹ một tiếng, lùi ra sau ba bước.

Trần công công rơi xuống dưới đất, hai tay chắp sau lưng, điềm nhiên nói: "Quả nhiên có tiến bộ, chẳng trách có thể thắng được Tiêu Liệt Vũ, nhưng so với ta vẫn còn khoảng cách xa. Lưu Dụ ngươi có tin chỉ trong mười chiêu ta có thể lấy được mạng nhỏ của ngươi không?"

Lưu Dụ nghe thấy tinh thần chấn động, tuy hết sức khó khăn mới đỡ được, nhưng suýt nữa cũng bị thọ thương thổ huyết. Lại cũng biết mình có thể chống đỡ được một đòn toàn lực của hắc đã làm đối phương thảm kinh ngạc, không dám thừa thế truy kích, để tránh mình liều mạng phản kích. Hắc cố dùng lời nói muốn đoạt đi đầu chí của gã, hi vọng có thể khiến cho gã sinh ra ý đào tẩu, không còn cố gắng chống lại.

Trần công công đương nhiên không phải là vì sợ gã sẽ giết chết y, chỉ là phản xạ bản năng, sợ sự phản kháng khi gần kề với cái chết của gã sẽ làm y thọ thương, như vậy thật không đáng chút nào.

Nghĩ đến đây Lưu Dụ liền lùi ra đằng sau.

Trần công công cười lạnh: "Kẻ ngu xuẩn ngươi muốn bỏ chạy sao?"

Trong chớp mắt, chân không chạm đất vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, hai tay từ trong tay áo đưa ra trước, hóa thành ngàn vạn chưởng ảnh, che phủ cả bầu trời hướng về phía Lưu Dụ công tới.

Lưu Dụ cười to đắc chí: "Ai mới là kẻ ngu xuẩn đây?"

Lập tức đổi rút về sau thành tiến tới trước, hậu bối đao biến thành mũi nhọn, chọc thẳng vào chưởng ảnh lăng lệ của đối phương, lấy đơn giản để đối phó phức tạp, tràn đầy tâm tình tráng sĩ ra đi không trở về, hoàn toàn là "có đi không lại", là tư thế đồng quy vu tận.

Ngay cả với tu vi của Trần công công, cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ đối với đao này của gã. Đầu tiên tay phải rút vào trong, khua tay áo đánh vào đao phong, tay còn lại hóa chưởng thành trảo, không đưa hắc ra, làm cho đối phương không thể nắm bắt được ý đồ.

Lưu Dụ quát lớn một tiếng, trầm đao xuống dưới, làm cho ống tay áo căng đầy kinh khí của Trần công công phát vào khoảng không. Sau đó hướng về trảo trái của y, động tác liên lạc không chút gián đoạn, tuyệt diệu không thể tả, chính là biến chiêu của "Cửu tinh liên châu", là kiệt tác xuất thần, tinh vi nhất từ khi hắc xuất đạo đến nay.

Nếu như không phải dưới tình hình cực đoan tranh đấu để sinh tồn như bây giờ, cộng thêm mấy ngày đêm vừa rồi khổ luyện, sẽ không thể tạo ra đao pháp tuyệt diệu như thế này.

Trần công công hét lớn: "Muốn chết!"

Trảo bên tay trái biến thành đao, chém mạnh vào đao phong của Lưu Dụ.

"Đoàng!" Kinh khí nổ tung.

Chiêu này của Lưu Dụ chiếm được ưu thế chủ động, ép đối phương phải ứng chiêu. Tuy bị chấn động, huyết khí nhộn nhạo, nhưng biết đây là thời khắc giữa cái sống và cái chết, gã liền mượn phản lực của đối phương, rồi đến chỗ phía trước bên trái của Trần công công, không chỉ tránh được đòn phản lại từ tay áo của y, mà còn chém một đao tới vai phải của y. Trong lòng có cảm giác mãnh liệt như đang xung sát đột vây giữa thiên binh vạn mã trên sa trường, hơn nữa không giữ lại chiêu số lăng lệ, quyết chết cùng địch nhân.

Trần công công cười nói: "Chiêu này không tệ!"

Tay trái rút lại vào trong ống tay áo, dùng hai tay áo lần lượt đánh vào đao phong của Lưu Dụ, sau đó lùi về phía sau.

Chân khí của Lưu Dụ đã bị ống tay áo đầu tiên của y hóa giải hết, nên không dám tiếp tục đỡ ống tay áo thứ nhì. Chuyện thừa thắng truy kích lại càng không thể nhắc đến, chuyện duy nhất có thể làm là tá kinh bay ngược trở lại.

Vụt dừng người lại, hậu bối đao chỉ về phía đối thủ.

Trần công công thần khí vẫn tràn đầy, đứng thẳng ngoài ba trượng.

Lưu Dụ sinh ra cảm giác của kẻ thất bại, cho dù gã không chịu thừa nhận, nhưng biết rõ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mình.

Cái gì "Nhất tiễn trầm Ân Long", trong tình cảnh này đó chỉ là châm biếm hay truyện cười, gã trước giờ đâu phải là chân mệnh thiên tử.

Trần công công thật ra không phải chỉ hơn gã một chút.

Đổi lại là Yến Phi ở đây, muốn đánh bại lão thái giám này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trần công công mỉm cười: "Lưu huynh tựa như khả năng chỉ tới đây thôi, đúng không?"

Cả cánh tay cầm đao của Lưu Dụ bắt đầu đau ê ẩm, tự biết mình sức đã tận. Tuy nhiên chỉ cần còn một hơi thở, thì sẽ không cam tâm chịu chết. Đổi lại hai tay cầm đao, giơ cao qua đầu, gã ung dung nói: "Đợi người thực sự giết được ta rồi đắc ý cũng chưa muộn."

Trần công công cười nói: "Chết đến nơi rồi mà vẫn còn cứng miệng? Để ta chém ngươi trước, sau đó phế đi võ công, móc mù cả hai mắt, xem ngươi còn cứng miệng được nữa không!"

Đang nói đột nhiên dừng lại, lộ ra thần sắc cảnh giác.

Lưu Dụ trong lòng nghĩ lão già này lại lừa mình. Phải chăng những kẻ biến thành thái giám đều khác người, rõ ràng đã chiếm thế thượng phong, vẫn muốn hành hạ đối thủ, lại còn muốn giở thủ đoạn âm hiểm gạt người nữa sao?

Hai người lúc đó đứng trên bãi đá cách bờ khoảng bốn, năm chục bước, ngoài mớ đá to nhỏ lẫn lộn, đến một cái cây cũng không có. Rừng cây gần nhất cách đằng sau Lưu Dụ cả nghìn bước. Lưu Dụ cho dù có lòng cũng không có cách nào thi triển bản lĩnh thoát thân độc môn của gã.

Khí kinh của Trần công công vây chặt lấy gã, trong chốc lát đã tăng vọt lên, tựa như sắp đánh tới.

Lưu Dụ trong lòng chấn động, biết hẳn bắt đầu muốn toàn lực xuất thủ tấn công, lại không giống như vừa mới đây, xem gã như đồ trong túi, không thể chạy thoát được, nửa đánh nửa nói thử chiêu, cố gắng từng bước làm tan rã chiến lực và đầu chí của gã. Uy lực tựa như sấm sét khó có thể tưởng tượng sắp như cuồng phong bạo vũ cường bạo công tới, cho đến khi phân rõ thắng bại sinh tử mới chịu thôi.

Dùng phương thức lấy cứng chọi cứng, đối với Trần công công đang ở trong thế thượng phong thật không đáng chút nào. Thật ra là vì nguyên nhân gì làm đối phương bỏ thượng sách để dùng hạ sách? Quả nhiên Trần công công quát lên một tiếng, song thủ dương ra, trang phục trên người căng lên phần phật, hai tay rút vào trong tay áo, kết hợp với thân hình cao lớn của y, trông giống một quái vật hình chữ thập. Chân y dường như không chạm đất, hướng thẳng về phía gã, tốc độ đạt đến mức kinh người.

Y càng tiến gần thêm chút nào thì chân khí đè nặng trên người gã lại tăng thêm chút đó. Lưu Dụ có thể ước lượng được lúc cường địch đánh tới, thì những đòn công kích sẽ lắng lẹ đến mức nào, khó kháng cự ra làm sao.

Cũng biết rõ khả năng cảm ứng kinh khí của bản thân thật đã có tiến bộ lớn. Đối phương tuy có thể nhìn thấu mình nhưng Lưu Dụ gã lại có thể đi trước một bước từ biến hóa của kinh khí, nắm bắt được ý đồ của đối thủ, nên trên phương diện đoạt tiên cơ sát địch, hai bên ngang nhau. Tuy nhiên ưu thế vẫn nghiêng về phía Trần công công, bởi vì chiêu số của gã hoàn toàn nằm trong dự đoán của y, còn gã lại không thể đoán biết được chiêu số trong tay áo của đối phương. Khi hai tay thu vào trong ống tay áo, chỉ dựa vào cảm giác tất nhiên sẽ rất khó chống lại.

Lúc này sau khi tay phải của gã không ngừng vận công đã phục hồi lại được trạng thái bình thường. Trong lúc nguy hiểm bỗng nhiên một ý niệm hiện ra trong đầu, chỗ ký hiệu trong đao chiêu "Cửu tinh liên châu" là ở chỗ mượn lực đạo của đối phương để thay đổi vị trí. Cùng một phương pháp như vậy, không biết có thể dùng cho "Thiên Địa nhất đao" không? Nghĩ đến đây, Trần công công đã tới gần ngoài nửa trượng, hai tay chập sạt vào nhau, kinh khí gia tăng.

Lưu Dụ quát to lên một tiếng, hậu bối đao như thiểm điện chém xuống.

Đao phong đao khí ré lên, đâm mạnh vào chân khí kinh người của đối phương đang như tường vách đè nặng xuống.

"Bùng" một tiếng, đao khí chém mạnh vào chân khí của Trần công công, Lưu Dụ như chiếc lá rụng bị gió thổi, bay ra phía sau, đột nhiên khoảng cách giữa hai người từ nửa trượng tăng lên gần bốn trượng.

Lưu Dụ ho lên một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, nhưng toàn thân lại cảm thấy nhẹ nhõm, biết đã thoát khỏi sự ràng buộc với kinh khí của Trần công công, bởi vậy có hy sinh một chút là hoàn toàn xứng đáng.

Trần công công không hề nghĩ tới gã có kì chiêu thoát thân mà không sợ bị thương, giận dữ quát lên một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Lưu Dụ còn cách khu rừng phía sau chưa đến sáu trượng, trước tiên vận chuyển chân khí, làm chỗ bị thương đỡ đau. Gã thầm nghĩ nếu như có thể dùng lại chiêu này, nhất định có thể thoát thân bằng cách trốn trong rừng. Còn chuyện sau khi bị thương có thể thoát được sự truy sát của lão thái giám già này hay không là chuyện thứ yếu, tạm thời không suy nghĩ đến. Chỉ hận lão thái giám già gian ác như quỷ, nếu như dùng kinh lực giữ lại, gã sẽ bị trói trong lưới khí vô hình.

Vào lúc này, chỉ thấy phía sau Trần công công nơi bến thuyền cạnh bờ đá, một chiếc thuyền có hai cánh buồm lớn xuất hiện trên mặt biển đen kịt, cách bờ không đến mười trượng.

Lưu Dụ đột nhiên hiểu ra. Trần công công bất ngờ dùng chiến thuật cường mãnh tấn công toàn diện, đó là vì y nghe thấy tiếng thuyền đang ghé vào, sợ sinh thêm chuyện, nên không thể không toàn lực ra tay, nhân lúc trước khi có người can thiệp tới, quyết dồn gã vào chỗ chết.

Người đang đến là thần thánh phương nào, gã hoàn toàn không có chút manh mối, vốn không thể đoán được.

Nhưng gã đã cảm thấy có một cơ hội sống sót, vội chần chừ lại đầu chí, chân đạp lên một tảng đá ở phía sau, đổi thói lui về sau thành tiến về trước, nhảy về phía Trần công công.

Trần công công cười nói: "Như vậy mới giống là anh hùng chứ!"

Hai tay từ trong tay áo vươn ra, hoá thành ngàn vạn chưởng ảnh, nghênh đón Lưu Dụ đang lừng không bay lại.

Chưởng ảnh hư hư thực thực của Trần công công làm cho Lưu Dụ hoa cả mắt. Gã liền nhắm luôn cả mắt lại, hậu bối đao thay đổi, nhắm vào chỗ kinh khí dữ dội nhất của Trần công công chém mạnh vào.

Nắm mắt ra đao như thế, là có được gợi ý từ Tiêu Liệt Vũ, lại cũng vì lòng tin đối với cảm ứng khí công kỳ diệu đã tăng lên gấp bội.

Cảm giác bên ngoài tuy vẫn không thể phân biệt được hư thật của đối thủ, nhưng lại có thể dùng "Thần tư" ¹ để phá đi chiêu số của đối phương.

"Bùng!"

Hậu bối đao chém chéo vào hữu thủ của Trần công công.

Ngay cả với bản lĩnh của Trần công công cũng bị chiêu phản kích này chém phải hạ thấp người xuống, để hóa giải đao kinh của gã, không cách nào đánh tiếp, nên lùi về phía sau.

Nhưng Lưu Dụ lại mượn thế bắn lên, lộn hai vòng trên không, rơi xuống tầm ngoài ba trượng, cách gốc cây đại thụ gần nhất chưa đến bốn trượng.

Trong lúc Lưu Dụ đang lộn vòng thứ nhì trên không thì Trần công công đã sớm chần chừ lại trận cước, lướt trên mặt đất đuổi theo.

Lúc đang lơ lửng trên không, Lưu Dụ đã kịp nhìn thấy có tới mấy chục bóng người phóng từ trên thuyền lên bờ, sau đó lại tản ra, tiến tới xung quanh bọn họ, rõ ràng là chiến thuật bao vây. Từ những động tác nhanh nhẹn gọn gàng, có thể thấy đám người này không những võ công cao cường, mà còn được rèn luyện rất bài bản. Lập tức làm gã bỏ đi ý nghĩ rằng những người tới là viện binh của Đồng Hải bang.

Thủ hạ của Hà Nhuệ khẳng định không có được thân thủ như vậy.

Hai chân vừa tiếp đất, Lưu Dụ đã xoay người, hậu bối đao quét ngang về phía Trần công công.

"Bùng!"

Chiêu truy kích này của Trần công công đã bị Lưu Dụ sớm đoán ra, bởi vậy nên trong lúc lộn trên không, hậu bối đao đã được chuẩn bị sẵn. Chiêu phản công này có thể nói là được chuẩn bị sẵn sàng từ cú lộn đầu tiên trên không, vì vậy đao kinh đầy đủ, không chỉ có thể bảo toàn tính mạng mà còn đánh lui kẻ địch.

Trần công công rên lên một tiếng, bị một đao lăng lệ của gã chém đến lùi về sau ba bước.

Lưu Dụ lại bay ngược trở lại hơn một trượng, rồi ngừng một lần nữa, để giải trừ sức phản chấn của Trần công công.

Hai người lại trở về thế trận đối diện.

Hai kẻ đối địch bốn mắt giao nhau, hiểu rõ chỉ trong chớp lát sẽ lọt vào vòng vây. Lại vì kiềm chế lẫn nhau, không đánh thì không được, mà đánh cũng không được, tình hình cổ quái đến cực điểm.

Tiếng xé gió cất lên khắp bốn bên, những người đến đã tỏa ra tứ phía, vây chặt bọn họ.

Trần công công cười lớn, thâm triệt kinh khí đang vây chặt Lưu Dụ, chắp hai tay sau lưng, nhìn quanh phút chốc, kiêu ngạo hỏi: "Người đến là ai? Mau báo tên cho ta?"

Lưu Dụ cũng đang chăm chú quan sát đám khách không mời mà đến đông đến năm mươi người này. Những kẻ này mang đủ loại vũ khí, đáng vẻ lạnh lùng ung dung, chỉ nhìn qua đã biết là loại thân kinh bách chiến. Tùy tiện chọn ra một người nào, cũng có thể dương danh lập nghiệp trên giang hồ, vậy mà giờ mấy chục người tập hợp lại cùng làm một việc. Người điều khiển sau lưng đương nhiên càng không phải là loại bình thường, mà phải là loại bá chủ một phương như Tôn Ân, Hoàn Huyền hay Nhiếp Thiên Hoàn. Chỉ nghĩ đến đây, lập tức trong lòng đã biết rồi.

Năm mươi người chia thành hai vòng, làm thành lưới bao quanh, vây chặt đến nỗi giọt nước cũng không lọt nổi. Nếu như có nghĩ đến phá vòng vây bỏ chạy, sợ rằng chỉ còn mỗi cách là dùng hết sức xông ra mà thôi.

Một người trong bọn đứng ra, thần sắc bất động, vai đeo trường kiếm, mỉm cười nói: "Bỏn nhân chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, không đáng để nói đến! Mạo muội hỏi vị công công và huynh đài có ân oán gì mà phải quyết chiến sinh tử ở nơi này."

Sau đó nhìn sang phía Lưu Dụ, cười nói: "Chào Lưu huynh!"

Do Lưu Dụ đoán được rất có khả năng người đến cùng phe với Hoàn Huyền, nhìn thấy người này, lập tức nhớ lại Đồ Phụng Tam từng đặc biệt nhắc đến một người, rút đao vào vỏ, cười lớn: "Nếu như Ba Thục đệ nhất cao thủ Can Quy cũng chỉ được tính là một kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ thì kẻ vô danh tiểu tốt thực sự thì phải tính như thế nào đây?"

Trần công công động dung hỏi: "Can Quy?"

Can Quy lạnh lùng đáp: "Chính là tại hạ."

Trong chớp mắt, trong lòng Lưu Dụ đã nghĩ đến bao nhiêu chuyện.

Nếu như không có Trần công công ở đây, khẳng định Can Quy căn bản sẽ không cho mình cơ hội nói

chuyện, lập tức toàn lực xuất thủ, gắng sức giết chết gã. Nhưng Trần công công lại làm Can Quy sinh ra cố kỵ, trước tiên muốn hiểu rõ ngọn nguồn, mới quyết định sách lược.

Nếu Trần công công chịu liên thủ với mình đột phá vòng vây, cơ hội sống sót sẽ tăng lên. Nếu không chỉ cần một mình Can Quy, bản thân cũng khó mà thắng được.

Đột nhiên, gã minh bạch đêm nay là sống hay là chết, còn phải coi gã làm sao lợi dụng tình thế nghi kỵ lẫn nhau giữa ba phe.

Điều mà gã có thể dựa vào lúc này nhất là rừng cây ở phía sau cách khoảng hai cái búng người. Chỉ cần chạy trốn vào được trong khu rừng cây đó, liền có thể tận dụng sở trường búng người như vượn của gã, như cá gặp nước. Vấn đề nằm ở khoảng cách ba, bốn trượng này, một tắc cũng khó đi.

Lưu Dụ bình thản đáp: "Can huynh không biết công công là người như thế nào, cũng là chuyện dễ hiểu. Bởi vì công công là cao thủ mật tàng trong phủ Lang Nha vương, sẵn tiện cơ hội, Can huynh có thể cùng công công làm quen với nhau."

Tiếp theo không đợi Can Quy đáp lời, quay về phía Trần công công nói: "Trận này của bọn ta phải ngừng ở đây rồi, nếu như Trần công công muốn bỏ đi, ta xem Can huynh cũng sẽ vui vẻ, không có ý ngăn cản."

Sau đó len lén liếc về phía cây gần nhất phía sau, từ vị trí của hắn đến cây đó có khoảng bảy, tám kẻ địch đang chặn, Lưu Dụ vẫn trong thần thái bình tĩnh không để ý.

Trong số những người có mặt, Trần công công là người đã lĩnh giáo qua bản lĩnh trốn chạy của Lưu Dụ mới là người thực sự hiểu chuyện gì, lập tức sắc mặt có hơi chút biến đổi. Chỉ là cho dù y hiểu rõ ý đồ của Lưu Dụ, nhưng khổ nỗi không thể lập tức ra tay, sợ dẫn đến hiểu lầm, làm cho địch nhân bao vây bốn bên công kích.

Trần công công nhìn về phía Can Quy.

Can Quy thần sắc cũng có chút thay đổi, tựa như muốn nói.

Lưu Dụ sao lại để cho bọn họ có cơ hội nói chuyện. Nếu như hai người họ tạm thời vứt bỏ lập trường đối địch nhau, liên thủ đối phó thì gã chắc chắn sẽ chết.

"Keng!"

Hậu bối đao rời bao.

Lưu Dụ lớn tiếng hét: "Công công động thủ!"

Nhún người bay lên chéo lên trên khoảng hai trượng, lộn một vòng, búng người nhằm chỗ ở giữa gốc cây và kẻ địch.

Can Quy bảo kiếm rời vỏ, hạ lệnh: "Giết!"

Thủ hạ của hắn lập tức nghe lệnh, đao quang kiếm ảnh sáng lòa, sát khí đằng đằng.

Trần công công hận đến nổi nghiến răng, bất chấp tất cả xông lên, đuổi theo Lưu Dụ đang ở trên không.

Đột nhiên kiếm khí cực thịnh, Can Quy lảng không đánh tới, hiển nhiên hắn đã hiểu lầm, hoặc là trong tâm trạng "thà giết lầm còn hơn bỏ sót", lo sợ Trần công công muốn liên thủ với Lưu Dụ phá vây.

Đây thật ra là tình cảnh do Lưu Dụ một tay tạo ra, Trần công công lại không có ý muốn xen vào. Cách thông minh nhất là tọa thủ bàng quan, nhưng hiện tại lại làm Can Quy hiểu lầm, không hiểu được nỗi khổ không thể không xuất thủ của y.

Lưu Dụ thầm kêu may mắn, đồng thời dùng thiên cân trụ, nhanh chóng hạ xuống, tránh khỏi ám khí đủ hình đủ dạng từ bốn phương tám hướng bắn tới, chém xuống một đao.

"Keng!"

Đao phong đi trước một bước, chém trúng trường mâu đang đâm tới gã, Lưu Dụ thầm kêu "cảm ơn thiên địa", mượn kinh bắn đi, nhanh như sao băng lặn vào trong khu rừng.

1 Thần tư: Tư tưởng, ý niệm hay trạng thái của tinh thần.

Hồi 44

Tử Lý Cầu Sinh

Lưu Dụ rơi lên một cành ngang trên ngọn một cây đại thụ khác, mượn lực bắn đi, nhưng trong lòng lại không có chút gì cảm giác tự do tự tại tuy đang bay lượn trong rừng sâu.

Sau khi bị địch nhân đuổi sát gần hai canh giờ, thương thế của gã càng lúc càng tệ làm ảnh hưởng đến tốc độ trốn chạy. Gã chắc không còn chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu không thể lợi dụng sự yểm hộ của bóng đêm để bỏ rơi địch nhân thì sau khi trời sáng gã khẳng định sẽ bị địch nhân đuổi kịp.

Chân khí của Trần công công và chân khí tà dị của Nhâm Dao cũng tương đương như nhau, có lực sát thương đáng sợ và hết sức chí âm. Trong lúc động thủ, gã đã nhiều lần ép chân khí không thể hóa giải xuống, làm tổn thương đến kinh mạch. Sau khi nhờ xảo kế thoát thân, địch nhân đua nhau đuổi theo, đến bây giờ chỉ còn Trần công công và Can Quy hai người có thân pháp phi phàm, khí lực dồi dào nhất, là vẫn không chịu bỏ cuộc và đang truy đuổi phía sau.

Lưu Dụ đã mấy lần bị hai người đuổi gần sát chỉ còn cách khoảng nửa dặm, nhưng lần nào gã cũng có thể bằng độc môn thân pháp gạt địch, gia tăng khoảng cách. Chỉ hận gã hiện tại đã dùng hết sức lực.

Trần công công vốn là địch nhân làm gã úy kị, mà thực lực cao cường của Can Quy cũng vượt ngoài dự liệu của gã.

Lúc gã thoát thân đã không quên lưu ý tình hình giao đấu của họ. Hai người này trên không toàn diện giao phong, kiếm qua chưởng lại, không ngờ lại đồng cân đồng lượng, không ai làm gì được ai.

Tuy nói rằng Trần công công mất sức sau khi kịch chiến, lại thêm trong lòng lo về Lưu Dụ, nhưng Can Quy có thể có được chiến quả này chứng tỏ y và Trần công công là cao thủ cùng bậc, võ công đúng là cao hơn Lưu Dụ. Bất cứ người nào đuổi kịp gã, Lưu Dụ khẳng định sẽ chết không sai.

Lưu Dụ chui vào rừng rậm, vượt rừng qua suối tiếp tục chạy trốn. Gã thầm nghĩ, cứ tiếp tục bỏ chạy như vậy thật không phải là biện pháp.

Khả năng ứng biến và trí tuệ của Can Quy cũng làm gã phải lo lắng. Lúc Can Quy tận mắt nhìn thấy gã mượn cành cây bắn ra khỏi vòng vây bay tới một cây đại thụ khác, y đã lập tức tỉnh ngộ, hiểu rõ Trần công công không phải là muốn liên thủ với Lưu Dụ đã thoát khỏi vòng vây, mà cũng đang tìm cách truy đuổi Lưu Dụ. Một câu nói "hiều lắm rồi", liền khiến thủ hạ ngừng công kích Trần công công, quay sang truy đuổi Lưu Dụ. Nếu Can Quy đợi Lưu Dụ chạy xa rồi mới biết sai lầm, thì Lưu Dụ hiện tại không đến nỗi rơi vào con đường chết như thế này.

Gã có cách nào thoát thân không? Đột nhiên rừng rậm thưa dần, thì ra đã đến khu bìa rừng, bên ngoài là khu gò đất thảo nguyên nhấp nhô lên xuống rộng khoảng hơn mười dặm, xa hơn nữa là dãy núi kéo dài bất tận.

Lưu Dụ trong lòng dâng lên cảm khái anh hùng khí đoản, chẳng lẽ mình lại phải vùi thân nơi đây? Không! Lưu Dụ ta tuyệt không thể chết, nếu chết thì mối nhục hận của Đạm Chân ai sẽ tẩy rửa cho nàng? Làm sao có thể phụ hy vọng mà Đồ Phụng Tam và chúng huynh đệ Bắc Phủ binh đã ký thác lên mình gã? Cái chết của gã sẽ càng làm cho Yến Phi và Hoang nhân rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Hành động giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên cũng sẽ bị một đả kích trí mệnh.

Nhưng trong tình thế bất lợi này, gã có thể làm được gì? Nghĩ lại cũng thật là châm biếm, gã vốn là một thám tử giỏi, chuyên nghề truy lùng tìm kiếm, mà giờ khắc này lại bị hai thám tử siêu đẳng truy đuổi phía sau không phải là ngược đời sao? Bóng dáng tử thần đã hoàn toàn vây quanh gã.

Chính vào thời khắc này, trong đầu gã vụt lóe lên một tia sáng.

Đúng! Đối phương là thám tử, hoặc cả bọn đều là thám tử, tất nhiên sẽ dùng suy nghĩ và phương pháp của thám tử truy tìm mình, vì thế gã hiểu rất rõ bọn y.

Nghĩ đến đây, Lưu Dụ trong lòng đã định ra kế bèn đề hết chân khí, tận lực chạy ra khỏi khu rừng rồi vội vã chạy lên trên một gò cao.

Nếu như không nghĩ đến phương pháp vào chỗ chết tìm sống, gã tuyệt sẽ không hao lực chạy vội như vậy. Bất cứ cao thủ nào, cho dù cao minh như Yến Phi, Tôn Ân, Mộ Dung Thùy, chân khí trong người tuy có thể sinh sinh bất tận, nhưng thể lực con người cũng có mức giới hạn, không thể làm mãi không ngừng nghỉ, rồi cũng sẽ có lúc dùng hết sức lực. Bởi vậy bên hành đường dài, sẽ có lúc chậm lúc nhanh, để thân thể có cơ hội nghỉ ngơi. Lưu Dụ tận lực bỏ chạy như vậy, không để cho mình có cơ hội thở, khẳng định có thể đã gia tăng khoảng cách với địch nhân.

Lúc Trần công công và Can Quy phát giác khoảng cách đã xa dần, rất tự nhiên sẽ cho rằng, Lưu Dụ có thể vì chân khí gần đến tuyệt cảnh dầu cạn đèn khô, hoặc là sợ sau khi trời sáng mất đi sự yểm hộ của bóng đêm, vì vậy muốn chạy đến khu đồi núi để ẩn trốn, đây chính là phần trọng yếu trong kế hoạch thoát thân của gã.

Đột nhiên Lưu Dụ chạy lên trên một ngọn đồi nằm trong khoảng giữa khu rừng và vùng đồi núi. Gã quay đầu nhìn lại thấy Trần công công và Can Quy cùng lúc từ trong rừng chạy ra, chỉ cách gã khoảng bảy, tám dặm.

Đây vốn là cao thủ đối địch thuộc hai nhóm khác nhau, chỉ bởi vì có cùng mục đích truy sát Lưu Dụ gã, lại biến thành bè bạn chung tay hợp tác, đúng là chuyện lạ.

Lưu Dụ cũng hết sức khâm phục, không ngờ qua một đoạn đường dài so sánh cước lực, Can Quy vẫn ngang ngửa với Trần công công, nên không thể không đánh giá y cao thêm một chút.

Lưu Dụ không quên hướng về phía địch nhân hươ tay vẫy chào, rồi chạy vội xuống đồi, cầm hậu bối đao hướng về tay trái rạch nhẹ một đường cho chảy máu, rồi hút lấy máu ngậm trong miệng.

Chỉ nháy mắt gã đã chạy hơn phân nửa đoạn đường bảy, tám dặm. Lưu Dụ đã mút đầy một miệng máu, một lần nữa lại có cảm giác kiệt sức sau khi mất máu. Thầm nghĩ, nếu như kế này không thành, bị địch nhân khám phá, khẳng định luôn cả một chiêu, nửa thức cũng đỡ không nổi.

Gã quay đầu nhìn lại, tầm nhìn bị gò ụ nhấp nhô che khuất. Gã nhìn không thấy địch nhân, cũng có nghĩa là địch nhân không nhìn thấy gã. Lưu Dụ miễn cưỡng tăng tốc, chạy đến chân núi.

Lưu Dụ chạy vào trong núi, sau khi chạy vào được hơn mười trượng, dừng chân cạnh lùm cây mọc ra từ gò đá, phun ra một ngụm nhỏ máu, nhưng vẫn giữ lại phần lớn trong miệng. Ngậm lấy máu huyết của mình, là một loại tư vị khó mà hình dung được.

Lưu Dụ nhanh chóng y theo dấu chân tới đó đi ngược lại, đến chỗ chân núi, tung người về phía mấy bụi cỏ, đem máu huyết trong miệng phun hết ra, lập tức xuất hiện tình cảnh kinh hồn, máu huyết khắp nơi.

Lưu Dụ đứng dậy, nhìn dấu tay và vết máu còn lưu lại trên cỏ, gắng gượng đứng lên bước đi. Sau khi đi đến một chỗ cỏ đá rậm rạp cách hơn ba trượng ở bên trái, gã chui vào núp ở đó vừa thở hồng hộc. Gã lau đi vết máu nơi khóe miệng, nằm xuống trong đám cỏ đá, nhắm mắt điều tức.

Sau khi hít sâu được hơn mười hơi thở, tiên thiên chân khí trong người phát động, nội tức từ từ ngưng tụ.

Có tiếng xé gió.

Lưu Dụ vội nằm im tĩnh khí, chăm chú lắng nghe. Thầm nghĩ, nếu như bị địch nhân khám phá, chỉ còn trách lão thiên gia không giúp đỡ, cũng không có chút oán hận nào.

Tiếng xé gió ngừng lại, hiển thị hai người dừng lại quan sát vết máu trên đất.

Tiếng cười lạnh lẽo quái dị của Trần công công cất lên: "Lưu Dụ à! Ta đã cho là người có bản lĩnh, nhưng vốn lại không phải, cuối cùng người cũng không chống cự nổi."

Tiếng gió lại cất lên rồi yên tĩnh trở lại.

Lưu Dụ biết vẫn còn có người bởi gã nghe tiếng gió thổi quần áo truyền lại. Đồng thời gã cảm thấy hết sức mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt ngủ cho thống khoái. Nhưng một thanh âm khác trong lòng lại cảnh báo bản thân, tuyệt không để cho cơn buồn ngủ khuất phục, đây chỉ là hiện tượng mất máu và hao tổn chân nguyên, bắt buộc phải gắng gượng, đợi chân nguyên trong người hồi phục, nếu không công lực sẽ mất đi nhiều. Gã không biết mình vì sao lại có suy nghĩ đó, chỉ cảm thấy trực giác là chính xác.

Giọng Can Quy cất lên: "Ở phía trước vào trong núi khoảng hơn mười trượng lại có một vết máu khác, rõ ràng là tiểu tử này nội thương phát tác, không sao tiếp tục bỏ chạy, bởi vậy trốn lên núi."

Trần công công hỏi: "Có thấy dấu chân không?"

Can Quy đáp: "Lưu Dụ là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, rất rành chuyện ẩn nấp, xóa dấu vết, nếu như quyết ý muốn ẩn nấp, sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì. Cũng may hắn khẳng định chạy chưa xa, chỉ cần bọn ta lòng kiếm trong phạm vi mười dặm trên núi, khẳng định hắn sẽ phải xuống núi. Hắn xem như đã chết chắc."

Trần công công nói: "Mới đây hắn còn ngu dại cố dùng chân khí, gia tăng tốc độ, ta đã biết hắn chống cự không được bao lâu nữa. Chính vì hao lực quá độ, nên làm cho nội thương của hắn phát tác sớm. Bọn ta chỉ cần lòng kiếm cẩn thận, đến khi trời sáng, hắn sẽ không còn chỗ để tàng hình."

Can Quy nói: "Bọn ta đi!"

Tiếng gió cất lên.

Lưu Dụ lúc này không còn giờ để ý đến bọn y, bỏ hết mọi chuyện, không người không ta, vận khí trị thương.

Sau nửa canh giờ, Lưu Dụ từ trong bụi cỏ thò đầu ra nhìn, không thấy bóng người, thầm cảm ơn trời đất, miếng tử kim bài của Yển Phi vẫn còn hữu hiệu, công lực của gã đã hồi phục lại hơn nửa, quan trọng nhất là nội thương đã biến mất hết.

Xem ra hai tên đó vẫn còn lòng kiếm trên núi.

Bây giờ không đi, còn đợi đến lúc nào? Lưu Dụ nhảy lên, ven theo chân núi chạy trốn về hướng Đại Giang.

Yển Phi và Thác Bạt Khuê ngồi trên một ngọn đồi nhỏ, quan sát doanh trại địch nhân ở xa ngoài năm dặm.

Còn khoảng nửa canh giờ nữa thì trời sáng. Binh lính Thác Bạt Khuê sau cuộc hành quân mau lẹ đêm qua, đã đuổi kịp và đang ở cách địch nhân chỉ mười dặm về phía Bắc. Hai người muốn đích thân làm thám tử để quan sát tình hình địch quân.

Bộ đội chủ lực của Mộ Dung Bảo, sau khi trải qua một đêm dựng trại nghỉ ngơi, bắt đầu chỉnh đốn hành trang, chuẩn bị sau khi trời sáng tiếp tục lên đường.

Thác Bạt Khuê nói: "Địch nhân hành quân chậm rãi, có vẻ từng bước cẩn thận, nghĩa là chúng đối với sự mất tích của cánh quân áp hậu đã sinh lòng cảnh giác, sợ bọn ta từ phía sau truy kích."

Yển Phi trầm giọng nói: "Nếu địch nhân bảo trì tình trạng cảnh giác như vậy cho đến khi tới Trường Thành, bọn ta sẽ khó mà thủ thắng."

Thác Bạt Khuê nói: "Yên tâm đi! Ta hiểu rõ Mộ Dung Bảo là loại người nào. Trên chiến trường, hắn tuy là

mãnh tướng, nhưng không đủ trầm tĩnh, lại thiếu tính kiên nhẫn. Lúc hần biết được không có ai truy đuổi phía sau, cộng thêm nôn nóng muốn trở về Trung Sơn tranh giành hoàng vị, sẽ từ từ lơ là hơn, ép thủ hạ phải đi nhanh hơn, lúc đó cơ hội của bọn ta sẽ tới."

Yến Phi thở dài: "Hy vọng người không tính sai."

Thác Bạt Khuê không vui hỏi: "Ta làm sao sai được?"

Yến Phi ngạc nhiên nhìn qua y một cái.

Thác Bạt Khuê tỉnh lại, cười trừ nói: "Ta nói quá rồi. A! Cũng bởi ta quá khẩn trương về thành bại của cuộc chiến này. Ta xin lỗi! Tiểu Phi người đại nhân đại lượng."

Yến Phi cười khỏ nói: "Từ nhỏ người chính là dạng như vậy. Chuyện đã quyết định xong là không muốn nghe ý kiến bất đồng. Người nên để ý một chút, sau khi người trở thành quân chủ của một nước, vẫn nên giữ đầu óc cởi mở, nếu không sẽ không chịu nghe những lời trung ngôn nghịch nhĩ."

Thác Bạt Khuê cúi đầu thọ giáo nói: "Ta sẽ nhớ kỹ lời khuyên thật lòng của người."

Yến Phi trầm ngâm giây lát, hỏi: "Nói thật với ta, người có còn trách tiểu Nghi không?"

Thác Bạt Khuê ngậy người nói: "Không phải muốn tính chuyện cũ của ta chứ? Hiện tại ta ngoài trận chiến này ra, những chuyện khác đều không để trong đầu."

Thấy Yến Phi vẫn giương mắt nhìn mình, y đầu hàng nói: "Thôi được! chỉ cần nhìn thấy người như vậy, ta cũng không dám trách hần."

Yến Phi không vui nói: "Nói như vậy, người vẫn còn để chuyện này trong lòng."

Thác Bạt Khuê cười nói: "Đương nhiên không phải vậy, đợi sau khi lập quốc xong, ta sẽ phong tiểu Nghi làm Thái Nguyên công. Ta vẫn coi hần là huynh đệ tốt trong tộc, tiếp tục trọng dụng hần. Như vậy có thể giải tỏa nghi ngờ của người chưa?"

Yến Phi ngẩng nhìn trời đêm, hồi lâu sau nói: "Đi thôi! Sau khi trời sáng sẽ khó tránh được trinh thám của đối phương."

Hai người đi về hướng bắc.

Trác Cuồng Sinh đến cạnh Mộ Dung Chiến đang đứng ở mũi thuyền hóng gió, cười nói: "Trời sắp sáng rồi! Người không định đứng đây nguyên đêm chứ?"

Mộ Dung Chiến không trả lời hần mà hỏi ngược lại: "Người không viết Thiên thư của người sao? Nếu không thì bây giờ là lúc người ngủ mà."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Tối nay càng viết càng có cảm hứng, cũng không có tí gì buồn ngủ, bởi vậy lên đây hóng gió, ngắm mỹ cảnh mặt trời mọc trên Dĩnh Thủy."

Lão lại hỏi: "Có tâm sự à?"

Mộ Dung Chiến thở dài: "Ai lại không có tâm sự? Thác Bạt Nghi lên khoang tàu trước ta, thấy hần đã chiếm phía đuôi thuyền, nên ta phải đến mũi thuyền, người không thấy hần sao?"

Trác Cuồng Sinh nhú mày hỏi: "Người và hần không chào nhau sao?"

Mộ Dung Chiến cười nói: "Có gì để mà chào hỏi? Ta và hần trước giờ nói chuyện không hợp, cả hai đều không có chung sở thích, chỉ có "kính nhi viễn chi" [1](#) thôi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Người tựa như hợp nói chuyện với lão Đồ."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Bởi vì giữa bọn ta không có chuyện quan hệ tính đến lợi hại, trái lại có thể muốn sao nói vậy."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Người và Thác Bạt Nghi có xung đột về lợi ích sao?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Hiện tại nói chung thì không có, nhưng cùng với sự quật khởi của Thác Bạt tộc, chuyện tương lai ai nói được? Có lúc ta thật sự cảm thấy mâu thuẫn."

Trác Cuồng Sinh dừng lại nhìn y hồi lâu, gật đầu nói: "Không ngờ người lại nhìn xa như vậy, nói ta biết, người đối với tương lai có tính toán ra sao?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Hiện tại mục tiêu duy nhất của ta là giúp chủ tỳ Thiên Thiên lấy lại tự do, những chuyện khác đều không nằm trong suy tính của ta."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Không cần phải gạt ta, nếu như vậy, người sao lại cảm thấy mâu thuẫn? Chính vì người hiểu rằng hành động giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên, cũng giống như giúp Thác Bạt Khuê một tay, nên mới cảm thấy khó xử."

Mộ Dung Chiến cười khổ nói: "Ta không muốn bàn đến chuyện này nữa."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Được! Bọn ta hãy nói sang chuyện khác, người có chuẩn bị ẩn tại Biên Hoang luôn không?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Chuyện này ư? Hiện tại ta không màng đến sinh mệnh, càng không muốn phí sức nghĩ đến chuyện tương lai."

Trác Cuồng Sinh nói: "Không dám nghĩ tới tương lai chính là thống khổ, sợ hãi tương lai chính là ác mộng lớn nhất của người ta, bất luận tương lai khó đoán như thế nào, đối với những phỏng đoán của tương lai cũng có thể coi là một loại lạc thú."

Mộ Dung Chiến nói: "Hay! Nói cho ta biết, Biên Hoang tập trong tương lai sẽ ra sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Bắt đầu có hứng thú rồi! Hãy chú ý nghe đây, Biên Hoang tập hiện tại đã trở thành trọng điểm của việc đấu tranh quyền lực của các đại thế lực Nam Bắc, nó không những ảnh hưởng đến phát triển chính cuộc Nam Bắc, mà những biến hóa sau cùng của hai bên Nam Bắc, cũng sẽ ngược lại ảnh hưởng đến nó. Đừng cười cho rằng ta nói những lời vô tưởng, không ai có thể hình dung rõ hơn ta đâu. Cứ thử nghĩ xem, nếu không có Biên Hoang, Lưu Dự và Thác Bạt Khuê bây giờ sẽ ở trong tình cảnh ra sao, sẽ thấy rõ ta nhận định rất chính xác."

Mộ Dung Chiến động dung nói: "Ta sao dám cười người?"

Trác Cuồng Sinh đưa mắt nhìn về Song Đầu thuyền đang dẫn phía trước, thản nhiên nói: "Có thể trong thời kỳ huy hoàng nhất của Biên Hoang tập, sống ở đây là một loại phúc phần của bọn ta. Bởi vậy ngàn vạn lần chớ vì được mắt nhất thời, mà sinh ra cảm giác chán nản. Người sinh ra trên đời, trong nháy mắt đã ra đi, nhưng chỉ cần từng sống oanh oanh liệt liệt, lại sống một cách thống khoái, sẽ không uổng sinh ra trên đời này."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Người nói đúng lắm."

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta lại muốn hỏi người một câu hỏi riêng tư, hy vọng sẽ không làm người không vui."

Mộ Dung Chiến cười khổ nói: "Tốt nhất là đừng hỏi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Câu hỏi tuyệt không khó trả lời, giả sử người Thiên Thiên chung tình không phải là Yến Phi mà là người, sinh mệnh của người có còn tiếc nuối gì không?"

Mộ Dung Chiến thần sắc buồn rầu nói: "Còn nói là không khó trả lời."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đương nhiên là không khó, chỉ là người không nguyện nói ra sự thật. Bằng hữu à, tự

thái của sinh mệnh chính là ở chỗ biến hóa không ngừng xuất hiện, mà Biên Hoang tập lại càng là địa phương thay đổi vô thường nhất. Nhìn Cao tiểu tử kia! Chỉ một tiểu Bạch Nhận cũng cải biến hẳn hoàn toàn, đó chính là biến hóa tình cờ gặp gỡ của sinh mệnh. Nói không chừng trong đám lũ khách tham quan Biên Hoang lần này, người lại gặp một giai nhân có thể thay thế Thiên Thiên trong lòng, mọi chuyện đều có thể thay đổi."

Mộ Dung Chiến thở dài: "Có chuyện đó sao? Khi người nói những lời này, khẳng định luôn cả người cũng không tin."

Trác Cuồng Sinh nói: "Thật ra mà nói, ta thật sự không tin. Tương lai có quá nhiều biến đổi không thể dự đoán được, chính vì mình không thể dự đoán được, người càng phải giữ vững tinh thần lạc quan yêu đời, ai biết được tương lai sẽ không xuất hiện kỳ tích? Người có tâm sự, bởi vì người trong lòng cảm thấy không đủ. Mà loại cảm giác thiếu hụt đó, cuối cùng sẽ trở thành động lực thúc đẩy người kiếm cách bù đắp cho thiếu hụt này. Ta nói như vậy có lý không?"

Mộ Dung Chiến chán nản nói: "Ta không biết."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Sao lại không biết? Lấy ta làm ví dụ, Biên Hoang tập đã thay đổi ta, trồng hạt giống trong lòng ta, đến khi Tiêu Dao giáo tan thành mây khói, thì hạt giống đó liền khai hoa kết quả, biến ta thành Biên Hoang danh sĩ, hoàn toàn thuộc về Biên Hoang tập, chỉ có trung thành với Biên Hoang tập. Đây là biến hóa không sao dự đoán được khi ta vừa đặt chân đến Biên Hoang tập."

Mộ Dung Chiến nói: "Tình huống của ta dường như không giống vậy?"

Trác Cuồng Sinh mỉm cười nói: "Có gì khác sao? Thiên Thiên kích khởi khát vọng đối với ái tình trong lòng người, đã tung ra hạt giống, chỉ cần có một cơ hội, thì hạt giống tình cảm này sẽ khai hoa kết quả."

Mộ Dung Chiến không trả lời hẳn, nhìn về phía trước nói: "Dĩnh Khẩu đã ở phía trước, ta cũng mong có kỳ tích xuất hiện, bất quá đó không phải loại kỳ tích người nói, mà là địch nhân không trả trộn vào đoàn tham quan Biên Hoang, ảnh hưởng đến đại kế chấn hưng Biên Hoang của bọn ta."

Những tia nắng đầu tiên, xuất hiện trên dải đất phía bên trái.

1 Nguồn: Kính nhi viễn chi là thành ngữ tiếng Việt có gốc từ thành ngữ "敬而遠之"(kính nhi viễn chi) trong tiếng Trung.

Thành ngữ này có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong "Luận ngữ - Ung dã" (論語•雍也):

Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ"(務民之義, 敬鬼神而遠之, 可謂知矣。).

Tạm dịch như sau:

Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.

Có thể nói rằng, "Kính nhi viễn chi" chính là cách nói rút gọn từ câu "Kính quỷ thần nhi viễn chi"(敬鬼神而遠之).

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. Ví dụ:

Họ là những người có quyền uy thế lực, hô mưa hoán gió, giao du với họ là họa phúc vô lường, tôi chỉ dám "kính nhi viễn chi" thôi.

Hồi 45

Tình Thế Hữu Dị

Lưu Dụ đến được bờ bắc của Đại Giang thì trời vừa hừng sáng.

Do chân khí bị hao tổn quá độ, thân tàn lực kiệt, lại thêm bị mất máu nhiều, Lưu Dụ tuy thể chất siêu phàm, nhưng cũng suy tởm đổ sập xuống. Gã tự nghĩ không còn sức để vượt sông liền ngồi nghỉ dưới một rừng cây

bên bờ, ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp của dòng Đại Giang.

Gió trên sông hiu hiu thổi tới thật trong lành sáng khoái. Lưu Dụ sau khi quấy rối quân địch suốt một đêm, thấy giây phút có thể bình thản ngồi đây thật trân quý. Mọi việc trước mắt chắc sẽ không đến một cách dễ dàng.

Sau khi rời Biên Hoang tập, gã ngày nào cũng phải trải qua nguy nan sóng gió, từng bước trưởng thành, chỉ đến giờ khắc này gã mới thực sự cảm thấy thoải mái. Điều này không có nghĩa con đường phía trước sẽ trở nên bằng phẳng nhưng chí ít trong thời khắc này gã cũng có được những giây phút bình yên sau đại nạn.

Khả năng Trần công công và Can Quy đuổi đến nơi này rất ít, có thể vẫn đang lục soát vùng núi, chỉ có điều sẽ mở rộng phạm vi lục soát. Thậm chí nếu tình ngộ biết đã trúng kế vẫn sẽ cho rằng gã chạy về Quảng Lăng, không thể nghĩ được đích đến của gã lại chính là Kiến Khang.

Theo quan điểm thì hành động ám sát sẽ triển khai nhiều đợt, không vì gã đến Kiến Khang mà ngừng lại, bất luận Tư Mã Đạo Tử hay Hoàn Huyền cũng không thể để gã sống trên thế gian được.

Tự thân gã phải tìm ra sách lược để ứng phó.

Từ một tiểu tướng ở Bắc Phủ binh trở thành một kẻ mà các nhân vật quyền quý tại phương Nam đều muốn trừ khử mà không được là một việc đáng tự hào. Đáng tiếc, điều này không biểu thị gã đáng mừng hơn so với người khác, bởi gã đã mất đi nữ tử mà gã yêu thương nhất.

Thời gian trôi đi thật nhanh từ lúc gã còn ở với Sóc Thiên Đại. Tâm trí gã đã bị ngọn lửa tình yêu cháy bỏng và chân thành của nàng cuốn hút làm gã không còn hồ tư loạn tưởng nữa. Tình cảnh đó đối với gã như một sự kích thích, như Yến Phi đã khuyến cáo, con người không thể vĩnh viễn sống với những điều đã qua không thể quay trở lại, không được để sự hối hận và bi thương ăn mòn linh hồn mình được.

Con người cần phải hướng về phía trước.

Lúc ở Dụ Châu, gã đã mơ hồ cảm thấy một sự bắt đầu mới đang nằm trong tầm tay. Cái cảm giác đó trong thời điểm này càng chân thực và mãnh liệt hơn. Gã nhất định phải phấn chấn lại sau những thất vọng và đau thương đã qua, điều này mới chính là sự chuyển biến toàn diện. Bởi gã đang có phần gánh vác không nổi.

Gã không thể chỉ vì muốn rửa mối nhục cho Đạm Chân mà phấn chấn chiến đấu mặc dù đây là một phần sinh mệnh gã cả đời không xóa được.

Gã thân là sự kì vọng của huynh đệ Biên Hoang tập và Bắc Phủ binh, còn là niềm hi vọng của người Hán ở phương Nam. Tuệ nhãn của Tạ Huyền đã chọn gã, không muốn thấy gã trong tư thế của một kẻ báo thù mà hi vọng gã sẽ hoàn thành được chí nguyện cuối cùng của mình là thống nhất Nam Bắc, đánh đuổi giặc Hồ, khôi phục thời kì huy hoàng của Đại Tấn.

Một chiếc chiến thuyền hiện ra ở phía thượng du.

Lưu Dụ đầu tiên thất kinh, tiếp đó vui mừng bật dậy. Chiến thuyền đang tiến tới không ngờ lại treo cờ hiệu của Bắc Phủ binh và Tạ Diễm. Gã không do dự đi đến bên bờ nhảy lên tảng đá to nhất gần đấy, giơ tay vẫy vẫy.

Nếu như địch nhân nguy trang thì gã vẫn thừa thời gian để quay đầu chạy.

Chuông trên thuyền vang lên, thuyền giảm tốc độ, từ từ tiến vào bờ.

Đầu thuyền xuất hiện mấy người vẫy tay hỏi đáp gã. Lưu Dụ định thần nhìn, lập tức khoe mắt hiện vẻ vui mừng.

Chính là Tống Bì Phong và Vương Hoàng đang đến.

Cao Ngạn kêu: "Mẹ ơi! Sao lắm người vậy?"

Trắc Cuồng Sinh, Diêu Mãnh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Phương Hồng Sinh, Cao Ngạn cả bọn tụ tập đầu thuyền, nhìn cảnh náo nhiệt trên bến tàu ngoài thành Thọ Dương, có phần không dám tin vào mắt mình.

Trên bến tàu tụ tập đến hơn ngàn người, ai nấy tung bừng hơn hờ như lễ hội Tết vậy.

Đùng đùng đoàng đoàng!

Hai bánh pháo lớn treo trên một giá trúc cao khoảng hai trượng được châm ngòi, phát ra những tiếng nổ đìếc tai, dưới sự hò reo của quần chúng, hai bánh pháo phát ra những ánh sáng chói mắt cùng với mùi thuốc pháo và mùi giấy cháy tỏa ra càng làm tăng không khí vui vẻ náo nhiệt.

Đồng thời tiếng chiêng trống rền vang, bốn đầu lân nhất tề nhào lộn, không ngừng hướng đến lâu thuyền đang tiến gần thể hiện tư thế hoan nghênh sinh động hoạt bát..

Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ chỉ huy hai chiếc Song Đầu thuyền không ngừng lượn đi lượn lại phía sau càng tăng thêm uy thế cho lâu thuyền.

Mọi người đều không ai nghĩ rằng Phương lão đại có thể tổ chức hoan nghênh long trọng đến như vậy, nhất thời ai cũng nhìn đến si ngốc.

Trong thuyền sảnh, Lưu Dụ, Tống Bi Phong và Vương Hoàng ngồi quanh bàn kể chuyện từ lúc chia tay.

Chiến thuyền quay đầu đi về Kiến Khang.

Nghe tin phụ tử Vương Ngưng Chi bị chết thảm, Tạ Đạo Uẩn trúng thương quay về Kiến Khang, Lưu Dụ liền biến sắc hỏi: "Vương phu nhân đã thuyên giảm chưa?"

Tống Bi Phong trả lời: "Nội thương của đại tiểu thư rất nghiêm trọng, bọn ta đã tìm hết cách mới có thể giữ lại mạng sống, sợ là phải Yến Phi xuất thủ mới có thể giúp tiểu thư phục nguyên được."

Hai mắt Lưu Dụ lộ rõ sát cơ, thầm nghĩ nếu không thể diệt Tôn Ân và Thiên Sư quân thì làm sao có thể nhìn Tạ Huyền được.

Thanh âm Tống Bi Phong truyền tới tai gã: "Hiện tại nhị thiếu gia và Lưu Lao Chi liên danh bẩm lên triều đình, thỉnh mệnh xuất chiến dẹp loạn, chắc trong vài ngày tới sẽ nhận được hịch văn."

Lưu Dụ hướng đến Vương Hoàng hỏi: "Người làm thế nào mà có thể cùng Tống lão ca đến đây đón ta?"

Vương Hoàng đáp: "Chuyện này nói ra thì dài, lại còn li kỳ ngoắt ngoéo lắm . Ta mang xác Tiêu Liệt Vũ về Kiến Khang, lập tức khuấy động triều đình, làm Tư Mã Đạo Tử trận cước đại loạn, không biết nên xử trí Lưu huynh thế nào. Ta đã báo cáo tường tận với gia phụ tất cả tình hình. Người sau khi hỏi rõ ràng sự tình đã cùng với nhiều vị lão thần vào bẩm với triều đình, xin hoàng thượng ban thưởng và trọng dụng Lưu huynh. Do chuyện của huynh cả triều đình đều biết nên Tư Mã Đạo Tử không có cách nào một tay che lấp bầu trời. Tuy nhiên, dù tên gian tặc này vô kể khả thi, song chuyện cũ của Lưu huynh lại bị bới ra, chỉ trích Lưu huynh kết bè đảng với Hoang nhân, tung ra câu dao ngôn "Nhất tiễn chìm Ân Long", mê hoặc lòng người, mưu đồ phản trắc."

Tống Bi Phong hừ lạnh: "Chỉ tiếc cho hần trò này không linh nghiệm nữa. Quan trọng nhất là nếu tiểu Dụ có tâm làm phản thì sau khi từ Biên Hoàng về Quảng Lăng hần phải xử trăm lập tức, đâu có thể giao phó nhiệm vụ trọng yếu, phái đến Diêm thành thảo phạt bọn cướp."

Vương Hoàng gật đầu đáp: "Phụ thân của đệ chính là có ý kiến như vậy, thỉnh cầu hoàng thượng truyền triệu Lưu Lao Chi lúc này đang ở Kiến Khang để thương lượng đối phó với Thiên Sư quân, vào triều để giải thích chuyện này. Lưu Lao Chi không có sự lựa chọn nào khác, phải toàn lực ủng hộ Lưu huynh, chỉ rõ là hần phái Lưu huynh đến Biên Hoàng tập hành sự, lại lập quân lệnh trạng, tránh để giặc Hồ chiếm được cứ điểm để xuống phía nam, không có tội mà là có công. Còn "Nhất tiễn chìm Ân Long" chỉ là lời nói khoa trương của những Hoang nhân kể chuyện, bị dân chúng nghe được phụ họa vào, căn bản không quan hệ gì tới Lưu huynh."

Tổng Bi Phong vui vẻ nói: "Chuyện này khiến người ta phải cười ầm lên. Lưu Lao Chi là kẻ muốn sát hại người nhất, song trong hoàn cảnh này hẳn không thể không nâng đỡ người, nếu không sẽ phạm tội khi quân, chuyện này quả thật vi diệu phi thường."

Lưu Dụ cười lạnh: "Đây cũng là cách hẳn tỏ rõ với tướng sĩ Bắc Phủ binh, ngược lại há chẳng phải là nuốt lời sao, huống hồ hẳn vẫn tin chắc rằng ta sẽ không còn giữ được mạng sống để quay về Quảng Lăng nữa. Nói như vậy cũng đâu có mất gì đâu."

Vương Hoảng nói: "Sự việc sau khi phơi bày ra ánh sáng rồi Tư Mã Đạo Tử bị bức phải đưa Lưu huynh lên làm Kiến Vũ tướng quân nhưng lại tìm trăm phương ngàn kế muốn Lưu huynh lưu lại Diêm thành thu thập tàn cục."

Lưu Dụ cười nói: "Hắn chỉ muốn kéo dài thời gian để cho người của hắn có thời gian để thu thập ta thôi."

Tổng Bi Phong nói: "May mà Vương Tuấn đại nhân phát hiện ra thủ đoạn của Tư Mã Đạo Tử, đến cửa cầu kiến nhị thiếu gia, thỉnh cầu nhị thiếu gia xuất đầu lộ diện đòi người. Trong lúc miền duyên hải phía đông đại loạn, thảo phạt Tôn Ân là đại sự hàng đầu, lại thêm áp lực từ phía Phật môn làm cho Tư Mã Đạo Tử dù cường hành đến đâu cũng không thể không khuất phục, chính thức hạ lệnh, cho tiểu Dụ người danh chính ngôn thuận tham gia hành động thảo phạt giặc cướp."

Vương Hoảng vui vẻ nói: "Ta theo cha đến báỉ phỏng Thứ sử đại nhân, nhờ đó mà quen được với Tổng đại ca."

Sau khi Vương Cung chết, Tạ Diễm thăng chức Vệ tướng quân Thứ sử Từ Châu thay thế vị trí của Vương Cung. Do đó Vương Hoảng mới gọi là Thứ sử đại nhân.

Lưu Dụ thấy nhẹ cả người. Sau cái chết của Tạ Huyền gã luôn là đối tượng bị bài xích, các đại thế lực ở phương Nam đều muốn đẩy gã vào chỗ chết. Sau vài lần vượt qua gian khổ, gã cuối cùng cũng thành công lọt vào vòng quyền lực phương nam. Tuy nhiên số người muốn giết gã vẫn tăng lên không hề giảm đi, trong tình thế vi diệu này chỉ cần gã hiểu được cách chơi trò đấu tranh quyền lực, nhân lúc cơ hội đến, dựa vào sự ủng hộ của phái cải cách cao môn Kiến Khang, sự ảnh hưởng của gã tại Bắc Phủ binh cùng với sự nâng đỡ của Phật môn vốn đang có ảnh hưởng lớn trong quần chúng, gã sẽ như ngôi sao tỏa sáng phương Nam. Con đường này có thể còn rất dài và gian khổ nhưng gã vốn đã sống trong bóng tối lại thấy được một tia sáng.

Gã mỉm cười: "Tư Mã Đạo Tử cho rằng bất kể ban cho ta chức quan gì thì ta cũng không thể giữ mạng để đến nhận chức. Nào ngờ hắn đã sai một cách ghê gớm."

Rồi lại hỏi: "Triều đình hiện tại đã bàn định sách lược thảo phạt Tôn Ân chưa?"

Tổng Bi Phong hừ một tiếng nói: "Sự thật là từ khi Tư Mã Diêu bị yêu phụ hại chết, Tư Mã Đức Tông bị Tư Mã Đạo Tử đưa lên ngôi vị đế vương, mệnh lệnh triều đình đâu có thể truyền xuống đến vùng Tam Ngô, chân chính chủ sự không phải dòng dõi nhà Tấn đang lung lay sắp đổ mà là Tôn Ân. Nếu không thất bại ở Biên Hoang tập, Thiên Sư quân sớm đã công hạ thành Kiến Khang. Hiện tại tình huống đặc thù ai cũng muốn bảo toàn thực lực, Hoàn Huyền cũng vậy, Tư Mã Đạo Tử cũng thế, Tôn Ân và Lưu Lao Chi cũng cùng ý kiến. Ôi! Chỉ có nhị thiếu gia nhìn không thông tình hình lại còn tự thị từng đã bại trăm vạn đại quân của Phù Kiên, chỉ coi Tôn Ân là một tên cướp vặt, không coi Thiên Sư quân ra gì."

Tam Ngô ở đây chính là Ngô Quân, Ngô Hưng và Cối Kê.

Vương Hoảng tiếp lời: "Hiện giờ trong ngoài triều đình đang giới nghiêm, bổ nhiệm Thứ sử đại nhân và Lưu thống lĩnh làm chánh phó thống soái bình loạn, tập hợp binh lực, chuẩn bị phân làm hai đường phản kích Thiên Sư quân, đại chiến sắp nổ ra."

Lưu Dụ thầm than Tạ Diễm so với đại huynh Tạ Huyền của hắn thật còn thua xa. Chiến thắng Phì Thủy với hắn căn bản chẳng có quan hệ nhưng hắn vẫn đắm chìm trong hào quang ngày trước vốn không thuộc về mình.

Nếu như Tạ Huyền còn tại thế, cho dù trí tuệ võ công như Tôn Ân, sợ cũng không dám vọng động, tự chuốc

lấy diệt vong.

Lưu Dụ gã thân là người kế thừa Tạ Huyền, nhất định phải kế thừa uy phong của Tạ Huyền, không để gian tà đắc đạo.

Gã hỏi: "Về phía Tôn Ân tình hình thế nào?"

Vương Hoảng đáp: "Sau khi Vương Ngưng Chi bị giết, Tôn Ân thanh thế càng cường thịnh, dân chúng tám quận tụ tập nổi loạn hưởng ứng. Hiện thời Thiên Sư quân binh lực đạt ba mươi vạn, chiến thuyền hơn ngàn chiếc."

Lưu Dụ thất thanh: "Cái gì?"

Tổng Bi Phong than: "Tôn Ân có sức hiệu triệu như vậy ai mà ngờ được. Sinh tiền An công đã lo lắng tình huống này xảy ra nên đã cố sức hoá giải, đáng tiếc là triều chính luôn do gian tặc Tư Mã Đạo Tử chủ trì. Sau khi An công tạ thế, triều đình lại càng theo lối cũ, dồn trí lực bảo vệ lợi ích của thế tộc phương nam ở Kiến Khang, không quan đến cao môn hào tộc ở Đông Tấn. Sự nổi loạn lần này của Tôn Ân là sự bạo phát của cao môn hào tộc địa phương, không thể coi là dân chúng nổi loạn. Trong số đi theo Tôn Ân thật không ít nhân sĩ trí thức. Do đó, Thiên Sư quân tuyệt không dễ đối phó."

Vương Hoảng gật đầu nói: "Hồi này Thiên Sư quân hai lần nổi loạn, thanh thế hung mãnh là do không thiếu chiến tướng tinh thông binh pháp. Trong đó có một tướng tên là Trương Mãnh đặc biệt xuất sắc. Người này xưng là 'Đông Tấn đệ nhất quan đao', không những võ công siêu phàm trác việt mà còn dụng kỳ binh không dưới Từ Đạo Phúc, đã trở thành mãnh tướng đệ nhất của Thiên Sư quân."

Lưu Dụ trong lòng trầm xuống, không nghĩ được sau thất bại ở Biên Hoang tập, thế lực của Thiên Sư quân bành trướng đến mức lợi hại như vậy.

Tổng binh lực của Bắc Phủ binh không đến mười vạn, lấy mười vạn người đối phó với hơn ba mươi vạn loạn binh, giữa các tướng lĩnh triều đình lại còn có dị tâm, tình hình mạnh yếu thế nào hiển nhiên dễ thấy.

Vương Hoảng thở dài: "Sau khi Vương Cung bị giết, Tư Mã Đạo Tử đề bạt Tư Mã Nguyên Hiên con trai hấn lên làm Lục thượng thư sự. Mọi người gọi Tư Mã Đạo Tử là 'Đông Lục', Tư Mã Nguyên Hiên là 'Tây Lục'. Tư Mã Nguyên Hiên lại sáng lập ra 'Nhạc chúc quân', vung tiền vải vàng làm quốc khố rỗng tuếch. Người ta lên án kịch liệt nhất là đám tướng lĩnh 'Nhạc chúc quân' mà Tư Mã Nguyên Hiên bỏ dụng toàn là bọn Kiến Khang thất công tử. Ai nấy đều nghĩ chúng chỉ là bọn a dua, chỉ có hấn thấy chúng không là anh kiệt nhất thời thì cũng là phong lưu danh sĩ. Bọn gian đồ này không ngừng trục lợi bằng sưu cao thuế nặng, Tư Mã Nguyên Hiên lại tự ý bao che dung túng, làm triều chính không thể chịu đựng nổi. Bọn ta đối với phụ tử bọn hấn thất vọng triệt để."

Lưu Dụ thấy thật đau đầu. An công tạ thế, triều chính Kiến Khang càng tồi tệ hơn. Gã là người trong cuộc càng hiểu rõ về các thế lực của triều đình Kiến Khang tranh giành đấu đá hơn ai hết. Giang sơn Đại Tấn đúng là chỉ có thể hình dung là "lung lay sắp đổ".

Gã cười khổ: "Hoàn Huyền thì sao?"

Tổng Bi Phong nói: "Thật kỳ quái! Hoàn Huyền gần đây rất giữ quy củ, không hề có hành vi gây hấn nào cả."

Lưu Dụ lạnh lùng: "Điều nàu chỉ biểu thị hấn đã có đại kế soán triều đoạt vị hoàn chỉnh, chỉ cần trừ khử Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham là hấn sẽ toàn diện phát động."

Vương Hoảng và Tổng Bi Phong trầm mặc.

Lưu Dụ rất muốn hỏi về tình hình Tổng Bi Phong và Yến Phi nhưng biết rõ không nên hỏi chuyện này trước mặt Vương Hoảng, đành để lần sau tìm cơ hội khác vậy. Gã hướng đến Vương Hoảng nói: "Sau khi đến Kiến Khang ta rất hi vọng có thể bái kiến lệnh tôn."

Vương Hoảng vui vẻ trả lời: "Điều này để ta an bài, gia phụ cũng rất muốn gặp Lưu huynh."

Lưu Dụ đứng dậy nói: "Tiên huyết của huynh đệ Tạ gia đã chiến tử không thể phí hoài vô ích được, chỉ cần Lưu Dụ này còn một hơi thở nhất định sẽ kiếm Tôn Ân đòi lại công đạo. Lưu Dụ ta xin thề ta sẽ nhổ bật gốc rễ xóa sạch Thiên Sư quân, khôi phục lại ánh hào quang của Bắc Phủ binh dưới cờ Huyền soái đã bại Phù Kiên tại Phì Thủy."

Phượng Tường dẫn theo bọn Cao Ngạn vừa đặt chân lên bờ vào thành Thọ Dương, cảnh quan chúng bên đường hoan nghênh làm bọn họ có cảm giác không thật như trong mơ.

Bọn họ sao lại được đón tiếp long trọng như vậy? Trác Cuồng Sinh không kìm được hỏi: "Phượng lão đại từ đâu mà huy động được nhiều người như vậy?"

Phượng lão đại thần khí hưng phấn trả lời: "Bọn họ toàn là tự nguyện mà đến."

Cao Ngạn thất thanh: "Tự nguyện mà đến ư? Ta cứ nghĩ là lão đại dùng tiền mua họ chứ."

Phong lão đại cười lớn: "Cũng có thể nói là như vậy, nhưng ngân lượng không phải do ta bỏ ra mà do bang hội của họ cấp cho."

Mộ Dung Chiến không hiểu bèn hỏi: "Vậy là chúng ta không phải trả dù chỉ nửa cắc, đúng không?" Câu cuối này là hỏi Cao Ngạn.

Phong lão đại hân hoan nói: "Ta cũng không ngờ rằng hiệu ứng của việc tham quan Biên Hoang lại lợi hại như vậy, từ sau khi các bang hội ở các địa phương mở rộng việc tuyên truyền, thì những người ưa náo nhiệt và muốn du ngoạn vùng Biên Hoang, từ các nơi ào đến như ong vỡ tổ, khiến cho Thọ Dương trở nên hưng thịnh, tất cả các khách sạn đều đông nghịt, sinh ý các tửu lâu quán ăn cũng không ngơi tay. Người nói xem dân chúng thành Thọ Dương sao không thể cảm kích các người chứ? Người nói xem bọn họ có nên nhiệt liệt hoan nghênh các người không."

Cả bọn bỗng nhiên ngộ ra.

Phượng lão đại nói: "Thực tế là kể từ sau trận Phì Thủy có rất nhiều du khách muốn tới chiêm ngưỡng vùng đất diễn ra trận chiến Nam Bắc nổi danh này, chỉ vì thành Thọ Dương nằm gần Biên Hoang này, kẻ không biết chuyện sợ lăm đạo tặc nên không dám đến. Nhưng tin tức về chuyến tham quan Biên Hoang truyền ra nên mọi người đều hạ quyết tâm, đến đây để mở rộng tầm mắt."

Phượng lão đại lại cười: "Khu vực phụ cận Phì Thủy mấy hôm gần đây đã mọc lên hơn hai chục gian tửu điểm trà quán tạm thời, lúc nào cũng đầy ắp khách, bất luận tiền trà tiền rượu đắt như thế nào, du khách đều vui vẻ tiếp nhận. Hà! Trong đó có hơn chục gian là do bang Dĩnh Khẩu chúng ta dựng nên, lại còn mời thêm cả thuyết thư tiên sinh kể chuyện, thuật lại tình hình chiến sự trận Phì Thủy vô cùng đặc sắc. Bên uống rượu thưởng trà, bên người ngồi vọng tưởng lại uy thế Huyền soái năm đó đánh bại trăm vạn đại quân Hồ nhân, đất như vậy cũng đáng thôi."

Mọi người mới nghe được một phần, đã cảm thấy việc du ngoạn Biên Hoang không được sơ suất.

Thác Bạt Nghi hỏi: "Tình hình đoàn tham quan ra sao?"

Phượng lão đại than: "Sự phản ứng nhiệt liệt của quần chúng các nơi là chuyện trước đây chưa từng nghĩ qua. Sau tiếng pháo đầu tiên các khách điểm cả thảy thấy rất hoan hỉ."

Điều đáng sợ bây giờ không phải là không làm ăn được, mà sợ không tiếp đãi kịp. Ba chiếc lầu thuyền khẳng định không đủ dùng. Các người có thể chế tạo thêm đại lầu thuyền được không?"

Cao Ngạn ưỡn ngực nói: "Điều này cần xem xét cẩn thận đã."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đoàn khởi hành ngày mai hiện đang ở trong thành à?"

Phượng lão đại dẫn đoàn người tiến thẳng vào thành, vệ binh không hỏi lấy nửa câu mà còn nhất tề hành lễ. Gã cười: "Các vị yên tâm, nhiệm vụ đại tiểu thư giao phó Phượng Tường ta đương nhiên sẽ xử lý ổn thỏa. Toàn thể bọn họ đang ở trong Biên Hoang đại khách sạn, được hưởng ân huệ miễn tiền phòng, đoàn đầu tiên

phải có điểm đối xử đặc biệt chứ!"

Cao Ngạn nói: "Biên Hoang đại khách sạn? Sao lại xảo hợp vậy?"

Phượng lão đại nói: Không phải là xảo hợp. Khách sạn vốn tên là Dĩnh Xuyên khách sạn, ba ngày trước mới đổi thành Biên Hoang đại khách sạn, biểu thị sinh ý nhỏ bé của bang hội ta. Như vậy mới có thể phối hợp với uy thế của việc du ngoạn vùng Biên Hoang."

Lại hạ giọng nói: "Sau khi đổi tên, Biên Hoang đại khách sạn đã trở thành lựa chọn hàng đầu của du khách, bọn ta đang chuẩn bị dỡ bỏ hai nhà bên cạnh để mở rộng khách sạn."

Trác Cuồng Sinh cười lớn: "Đều là những tin tốt, chúng ta hiện tại có nên đi thăm đoàn khách thân ái kính của mình không?"

Phượng lão đại đáp: "Thái thú đại nhân muốn gặp các người, sau khi diện kiến Thái thú đại nhân xong, các vị muốn làm gì Phượng Tường ta đều có thể thu xếp cả."

Hồi 46

Các Thức Nhân Vật

Sau khi gặp Hồ Bân, mọi người đi tới Biên Hoang đại khách sạn, hội hợp cùng Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ. Tất cả cùng chuẩn bị đi lên phòng trên gặp gỡ các thành viên trong đoàn. Lúc đó mới biết phần lớn các thành viên đã tận dụng thời gian rảnh rỗi trước chuyến hành trình để đi tham quan Phì Thủy, Bát Công sơn ngay cạnh Phì Thủy và Hiệp Thạch thành ở phía trên. Chỉ còn lại tám thành viên, đều là những thương nhân tiền của đầy người đến từ Kiến Khang. Những người này kết giao với nhau rồi trở về Biên Hoang đại khách sạn ăn cơm trưa, cho nên mới gặp được bọn họ. Xem ra họ đều mượn danh nghĩa tham quan tới Biên Hoàng Tập thăm dò sinh ý.

Sau khi gặp họ, ngay cả sự nhiệt tình của Trác Cuồng Sinh cũng nguội lạnh.

Tiếp đó mọi người chia nhau làm việc, Bàng Nghĩa, Trình Thương Cổ và Phương Hồng Sinh đi thẳng về chợ mua lương thực và nguyên liệu. Giang Văn Thanh và Âm Kì quay trở về bến tàu để sắp xếp lâu thuyền và chiến thuyền. Những người còn lại theo Hồ Bân quay lại tổng đàn Dĩnh Khẩu bang đặt tại cổng thành phía Đông, vào nội đường nghỉ ngơi thương nghị.

Mọi người ngồi quanh bàn vừa uống trà vừa ăn bánh.

Cao Ngạn lấy danh sách những người khách đi du ngoạn mà Phượng Tường đã đưa tới, giả bộ như đang nghiên cứu. Nếu không có ngoại nhân Phượng Tường này có mặt ở đây, thì Trác Cuồng Sinh sớm đã đoạt lấy danh sách ấy để tránh tiểu tử Cao Ngạn này lãng phí thời gian.

Phượng Tường đương nhiên thấy Cao Ngạn là người phụ trách cao nhất của Biên Hoàng du nên hướng về gã giải thích: "Đoàn này chỉ có bốn mươi lăm người, là lão phu y theo ý của đại tiểu thư. Đoàn đầu tiên không nhiều người như dự kiến nên việc phục vụ họ rất dễ dàng. Danh sách được phân thành hai màu. Cuộn màu trắng dài mười hai trang có tất cả hai mươi tám người. Tất cả những người này đều có máu mặt, xuất thân minh bạch, đa số đều không biết võ công, nên sẽ không thể có sơ suất rồi. Cuộn danh sách màu vàng dài năm trang có tất cả mười bảy người. Những người có tên trong danh sách này đều từ xa tới, lai lịch xuất thân, tất cả đều do họ đưa ra, chúng ta chỉ biết nghe vậy thôi. Trong đó có bảy cái tên mà bên cạnh đều khoanh một cái vòng màu đỏ. Những người này nếu không phải có võ công cao cường thì cũng là tướng mạo phi phàm, hoặc có hành tung cổ quái. Nếu có xảy ra vấn đề thì tất hẳn phải là bảy người này."

Hai mắt của Cao Ngạn đột nhiên loé sáng, nói: "Liễu Như Ti, có phải vị nữ khách này trông rất xinh đẹp?"

Phượng Tường chán nản nói: "Tại hạ cũng đã từng hiểu lầm như vậy. Liễu Như Ti chỉ là người đi cùng với một du khách tên là Thương Hùng, là một cô nương lâu xanh, dung mạo bình thường. Thương Hùng là nhà buôn vải nổi tiếng ở Tương Dương, nổi danh sợ vợ, các vị biết y chứ!"

Mọi người lập tức phá lên cười. Cao Ngạn lại không hề cảm thấy xấu hổ nhưng rõ ràng lại mất hứng thú với tấm danh sách ấy, bèn nhét danh sách vào tay Trác Cuồng Sinh đang thò đầu đến xem.

Trác Cuồng Sinh bèn mở tấm danh sách màu vàng ra xem với một vẻ đầy hứng thú.

Phượng Tường vỗ vào vai Cao Ngạn cười nói: "Nếu muốn ngắm mỹ nữ, nhất định sẽ không làm Cao huynh thất vọng bởi trong đoàn có lẽ sẽ có hai mỹ nữ tuyệt sắc".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nói: "Có là có mà không là không, hà tất phải nói là có thể có?"

Mọi người cũng đều sinh nghi như Mộ Dung Chiến, muốn nghe xem Phượng Tường giải thích như thế nào.

Phượng Tường trả lời một cách tự nhiên: "Trên tấm danh sách này có ghi Hương Tố Quân, là tên con gái. Đó có thể là một mỹ nhân xinh đẹp phi thường, mà cũng có thể là một phụ nữ đã có chồng con."

Âm Kì hiện ra thần sắc cảnh giới: "Nàng ta đến từ đâu?"

Phượng Tường đáp: "Địa phương mà nàng ta báo danh là Ba Đông, tự xưng là người của Đại Ba Sơn, đáng bộ rất tự cao tự đại, không nói chuyện với ai."

Thác Bạt Nghi lên tiếng: "Người như thế nếu muốn tới Biên Hoang tập cũng không cần phải tham gia đoàn tham quan, chúng ta phải chú ý."

Phượng Tường nói: "Nói tới nữ nhân này, không thể không nhắc tới một người nữa trong tấm danh sách vàng ấy, đó là Triều Cảnh. Người này có dáng vẻ phong lưu, văn võ toàn tài. Y dường như có chút quan hệ với Hương Tố Quân, bởi vì bất luận Hương Tố Quân đi tới đâu y cũng luôn ở rất gần nàng ta. Chỉ có điều hai người không nói chuyện, không để ý tới nhau, tình huống thật khiến người ta tò mò, giống như một đôi tình nhân đang giận nhau."

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Đúng thế, bên ngoài chỉ là giả bộ, thực ra bọn chúng là đồng bọn với nhau."

Trác Cuồng Sinh nói: "Người tên là Vương Trấn Ác trên tấm danh sách vàng ấy là người như thế nào? Chỉ cần cái tên của người này thôi cũng đủ làm người ta chú ý."

Cao Ngạn phản kháng lại: "Đừng có lái câu chuyện đi xa như thế được không? Phượng lão đại vẫn chưa giải thích khả năng vị nữ khách ấy có thể là mỹ nhân."

Trác Cuồng Sinh không để ý gì đến lời nói của gã, mở tấm danh sách ra và đọc to: "Tuổi khoảng hai mươi ba, hai mươi tư, thân hình cao to, cặp mắt nhanh nhẹn như loài báo, khí phách bức người, nhất định là người có võ công cao cường. Không mang theo binh khí, thần thái kém vui, tựa như mang đầy bụng bất bình, lại như người giang hồ khốn khổ. Nhưng chi tiêu rất xa xỉ, nên trong túi phải có nhiều vàng. Đối với xuất thân gia thế lại lảng tránh, xưng là người Tùy quận, nhưng lại nói giọng miền Bắc. Thật không đáng tin."

Tiếp sau đó cười vang lên: "Xem đi! Đây có giống khẩu khí thuyết thư của chúng ta hay không?"

Mọi người bật cười.

Phượng Tường nói: "Đó là một người rất cổ quái. Ba ngày trước, sau khi đến Thọ Dương, bất luận là mưa hay nắng, cứ ngồi mãi trên tảng đá lớn bên cạnh Phì Thủy, đến tận bây giờ vẫn không chịu rời đi nơi khác. Dường như trong lòng chứa đầy tâm sự."

Diêu Mãnh nghe thấy vậy liền hỏi: "Y không hề ăn uống gì sao?"

Phượng Tường cười nói: "Về việc y có nhân lúc trời tối để lên đi ăn uống hay không thì bọn ta làm sao mà biết."

Những lời nói của Phượng Tường lại làm nổ ra một trận cười.

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Trong bảy người bị nghi ngờ, đã nói tới ba người, vẫn còn bốn người nữa là Lưu

Mục Chi, Cổ Tu, Tân Hiệp Nghĩa và Đàm Bảo. Bốn người này là người như thế nào?"

Phượng Tường đáp: "Trong bốn người đó, trừ Tân Hiệp Nghĩa ra, thì ba người còn lại đều không biết võ công, chỉ có điều lai lịch không rõ ràng, chỉ sợ họ biết được bằng môn tả đạo gì đó, nên mới liệt họ vào danh sách màu vàng."

Rồi vui vẻ nói: "Trong số đó, Tân Hiệp Nghĩa là người lớn tuổi nhất, nhưng cũng không phải là quá già, ta nghĩ ông ta chưa quá sáu mươi tuổi, tóc hơi điểm bạc. Suốt ngày ông ta chỉ chìm đắm trong rượu, đầy bụng oán thán. Một khi đã uống say rồi thì toàn nói chuyện trong giang hồ, nhưng đều là những chuyện của hai mươi, ba mươi năm về trước. Kiếm không lúc nào rời thân, luôn mồm cho rằng mình là hiệp khách duy nhất trên thế gian này."

Trác Cuồng Sinh nói: "Thì ra là kẻ quái nhân cứ sống mãi trong mộng tưởng không chịu thức tỉnh."

Phượng Tường lại tiếp tục nói: "Nguyên nhân làm cho Lưu Mục Chi bị chú ý là bởi vì dáng vẻ nho nhã, trầm tư ít nói, bất luận là làm gì, đi đứng nằm ngồi, không lúc nào rời quyền sách trên tay. Hoàn toàn trái ngược với Lưu Mục Chi là Đàm Bảo, con người này gặp người thì nói với người, gặp quỷ thì nói với quỷ, mồm nói như nước chảy, rất giỏi nịnh hót siểm nịnh, vô cùng xảo quyệt."

Mộ Dung Chiến cảm thấy không chút hứng thú gì với những điều mà Phượng Tường vừa miêu tả, bèn hỏi: "Thế về người còn lại, Cổ Tu thì sao, là người như thế nào?"

Phượng Tường đáp: "Cổ Tu không có điểm gì đặc biệt, chỉ có điều hắn ta báo danh đến từ vùng Vân Nam xa nhất, lại mang theo một tiểu cô nương có khả năng là mỹ nữ, do đó mới làm cho chúng ta chú ý. Nếu như thực sự cô ta rất xinh đẹp, thì đúng là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu rồi."

Người cảm thấy hứng thú nhất là Cao Ngạn và Diêu Mãnh, vội vàng truy vấn.

Phượng Tường đáp: "Cổ Tu là một kẻ to béo thô tục khó có thể chịu được, lại mang theo một cô nương thơm tho trang điểm như nữ tử Miêu tộc. Nhưng bởi vì nàng ta mang mạng che mặt khá dày nên không ai biết nàng trông như thế nào. Xem ra nàng ta rất chán ghét Cổ Tu. Cổ Tu nói chuyện gì, nàng ta cũng chỉ cúi đầu, lặng im không nói gì. Khi Cổ Tu ăn nói ồn ào, nàng ta lại ngồi yên bên cạnh. Có người đã từng nghe thấy nàng ta khóc trộm trong phòng."

Diêu Mãnh quát: "Nếu là bắt ép con gái nhà lành vào chốn lầu xanh, chúng ta quyết không thể ngồi nhìn."

Trác Cuồng Sinh liếc mắt nhìn gã nói: "Còn nếu chỉ là bắt con gái nhà người ta làm tiểu lão bà thì thế nào? Chúng ta chỉ làm công việc của một đoàn tham quan, chứ không phải hội chính nghĩa đi quản việc riêng của người ta. Trong việc buôn bán chỉ bàn chuyện về buôn bán, người muốn học Cao thiếu gia tới làm anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?"

Diêu Mãnh mất hứng không nói nữa.

Thác Bạt Nghi nói: "Phượng lão đại có thể khẳng định là Cổ Tu không biết võ công hay không?"

Phượng Tường trả lời: "Ta từng gặp qua tất cả những người khách trong đoàn. Nhưng trong giang hồ ngoại hồ tàng long, thật sự không dám khẳng định có người cao minh đến mức lừa được lão phu hay không."

Phượng Tường dù sao cũng là lão giang hồ, không dám nói hết lời, chính là lưu lại đường lui cho mình.

Lúc này có người đến bên, thì thào vào tai y.

Phượng Tường đứng lên nói: "Đồ lão đại đã tới, đang ở trên thuyền của đại tiểu thư."

Mọi người mừng rỡ, mặc dù không biết được Đồ Phụng Tam có hoàn thành nhiệm vụ hay không, nhưng ít nhất cũng biết được rằng y bình yên vô sự trở về.

Lưu Dụ và Tống Bi Phong đi xuống sàn thuyền, tới phía đuôi thuyền nói chuyện riêng.

Lưu Dự hỏi lại kĩ lưỡng về thương thế của Tạ Đạo Uẩn.

Tổng Bi Phong sau khi trả lời kĩ càng một lần nữa, nói: "Mệnh của đại tiểu thư lần này coi như được bảo toàn."

Lưu Dự đáp: "Không phải là ta xem thường võ công của lão ca, nhưng không hiểu hà tất gì mà Tôn Ân không xuất hết lực đã bỏ đi."

Tổng Bi Phong thở dài: "Ta cũng đã từng suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này. Mọi người đều là người bên mình, ta không cần dấu người, ta thực sự không phải là đối thủ của Tôn Ân. Lúc đó ta đang ở thế hạ phong, chỉ hi vọng có thể làm hắn bị thương, rồi chết cũng không hối tiếc. Nhưng Tôn Ân không hề có ý muốn giết ta, lúc nào cũng nhường bước, thật làm người ta không thể hiểu nổi. Hắn nếu như thực sự muốn dụ Tiểu Phi tìm hắn trả thù, đáng lí phải giết chết ta và đại tiểu thư."

Lưu Dự nói: "Có lẽ là hắn muốn mượn lời của lão ca, truyền tin đến cho Yến Phi, ám chỉ rằng nếu như Yến Phi tránh né không đánh, những sự việc tương tự như thế sẽ còn tiếp tục xảy ra."

Tổng Bi Phong lắc đầu nói: "Việc này thật không hợp tình hợp lí chút nào. Tôn Ân thành lập Thiên Sư Quân, rõ ràng là muốn tranh giành thiên hạ, vốn không hề cần phải thông qua lời của bất cứ ai, mưu đồ gì cũng có thể thấy được."

Lưu Dự nói: "Giữa Tôn Ân và Tiểu Phi chắc chắn đã xảy ra chuyện vi diệu phi thường, mà tình huống đó chỉ có hai người bọn họ biết được."

Lại hỏi: "Đã thông báo cho Tiểu Phi chưa?"

Tổng Bi Phong gật đầu đáp: "Ta đã thông báo cho Văn Thanh tiểu thư về hành tung của Yến Phi. Nàng sẽ nghĩ cách để báo cho Tiểu Phi biết. Ôi! Thật không đành lòng làm cho trách nhiệm của Tiểu Phi thêm nặng, y đang dốc hết sức mình để giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên. Nhưng nếu không có y, đại tiểu thư không có cách nào phục hồi như cũ được."

Lưu Dự cùng Tổng Bi Phong thở dài một hơi.

Tổng Bi Phong hỏi: "Thác Bạt Khuê là người như thế nào?"

Lưu Dự ngạc nhiên: "Vì sao tự nhiên lại nhắc tới y?"

Tổng Bi Phong trả lời: "Thác Bạt Khuê hiện tại là đối tượng bàn tán sôi nổi nhất của giới quyền quý Kiến Khang. Ai cũng vô cùng quan tâm tình hình sau khi mối quan hệ giữa y và Mộ Dung Thùy đổ vỡ, hy vọng y có thể ngăn cản mưu đồ thống trị miền Bắc của Mộ Dung Thùy."

Lưu Dự trầm nghĩ, cao môn Kiến Khang thật không chịu đấu tranh, cho đến tận bây giờ vẫn bình chân như vại, lẽ nào không có người nổi nghiệp Bắc phạt. Nghĩ tới đây lòng gã thấy nóng như lửa đốt.

Gã đáp: "Ta và y thời gian sống cùng nhau rất ngắn, nhưng ấn tượng lại vô cùng sâu sắc. Y là loại người cực kỳ tự tin, cũng vì thế mà vô cùng chủ quan. Kiến thức của y về văn hóa Hán của chúng ta rất sâu sắc, vì đại nghiệp phục quốc có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào. Dã tâm của y vô cùng lớn, không bao giờ người ngoại. So với Tiểu Phi thì hoàn toàn tương phản, kì lạ là hai người họ lại là bằng hữu tốt nhất của nhau."

Tổng Bi Phong nói: "Nếu như lần này y có thể đánh bại đại quân chinh phạt của Mộ Dung Bảo, thì y sẽ trở thành người có đủ tư cách nhất miền Bắc khiêu chiến Mộ Dung Thùy. Mà sự đối đầu giữa Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thùy cũng chỉ trong nay mai."

Lưu Dự động dung hỏi: "Mộ Dung Thùy thật sự là phải nhử đi chịu chết sao?"

Tổng Bi Phong đáp: "Đúng là như thế. Mộ Dung Thùy chính bởi vì muốn đồng thời ứng phó với sự phản công của Biên Hoàng tập và Mộ Dung Vĩnh từ Quan Đông tới, không có cách nào phân thân ra được, nên không thể không phải nhử đi xuất chinh Thịnh Nhạc. Nghe người nói, dường như lần này Mộ Dung Bảo chiến bại là không còn gì nghi ngờ nữa."

Lưu Dụ nói: "Cho dù binh lực của Mộ Dung Bảo đang chiếm ưu thế, nhưng quyết định thắng bại của chiến tranh còn có nhiều yếu tố khác, mưu lược và sự chỉ đạo của chủ tướng càng đóng vai trò quan trọng hơn cả. Ròng vẫn mãi là ròng còn rắn vẫn mãi là rắn. Mộ Dung Bảo sao có thể là đối thủ của Thác Bạt Khuê được? Vấn đề chỉ là ở chỗ Mộ Dung Bảo thảm bại tới mức nào. Điều này sẽ quyết định hướng phát triển của sự việc về sau."

Tống Bi Phong lắc đầu nói: "Ta không hiểu nổi, thua thì là thua, lại còn phân biệt thua như thế nào ư?"

Lưu Dụ trả lời: "Tất nhiên là có sự khác nhau rất lớn. Mộ Dung Thùy hơn bất cứ ai, hiểu rõ khả năng cũng như tiềm lực của nhi tử, càng biết sự lợi hại của Thác Bạt Khuê. Do vậy mới trao trọng binh cho nhi tử, để Mộ Dung Bảo dựa vào những lợi thế của binh lực nhằm bổ xung thêm cho những điểm còn thiếu sót trong chính sách chỉ huy. Hãy thử nghĩ xem, nếu như toàn bộ quân của Mộ Dung Bảo bị tiêu diệt, sẽ ngay lập tức làm thay đổi thế tương quan giữa binh lực của Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thùy. Và khi đó Mộ Dung Thùy sẽ rơi vào tình huống binh lực không đủ để bảo vệ toàn bộ lãnh thổ rộng lớn."

Lưu Dụ dừng một lúc lại nói tiếp: "Thác Bạt Khuê lại khác biệt hoàn toàn, lập tức uy danh sẽ vang dội, miền Bắc sẽ không còn ai dám đối đầu với y. Hách Liên Bột Bột là kẻ duy nhất miền cương có tư cách, cũng sẽ tránh đối đầu với Thác Bạt Khuê mà phát triển về phía Quan Trung, có thể tọa sơn quan hổ đấu, đó là kế sách sáng suốt, lại khiến cho Thác Bạt Khuê có thể tập trung lực lượng cùng với Mộ Dung Thùy tranh giành thiên hạ. Mà trong phạm vi thế lực ảnh hưởng của Thác Bạt Khuê, các bộ lạc thảo nguyên trước kia còn do dự chờ xem tình hình, nay nếu muốn cầu tồn thì không thể không dựa vào y. Do đó sẽ làm cho thực lực của Thác Bạt Khuê tăng lên. Như vậy, Thác Bạt Khuê sẽ tạo ra sự uy hiếp lớn nhất đối với Mộ Dung Thùy. Lại thêm lực lượng của Biên Hoang, hươu về tay ai thật là khó mà dự đoán được."

Tống Bi Phong hoan hỉ: "Nếu như thế không phải là có thể có nhiều khả năng cứu được Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi cô nương sao?"

Lưu Dụ nói: "Thế mới nói vấn đề quan trọng là Mộ Dung Bảo thất bại thảm hại tới đâu. Nếu như thương vong không nghiêm trọng, thì những ngày tháng vinh quang của Thác Bạt Khuê sẽ không kéo dài. Bất quá ta tin tưởng sâu sắc rằng, Thác Bạt Khuê sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua cơ hội này. Y là người to gan lớn mật, lại cực kì kiên nhẫn. Loại người ấy khi cơ hội đến thì nhất định sẽ không để xảy ra bất cứ sơ suất nào."

Tống Bi Phong hỏi: "Người có trở về Biên Hoang tập để chủ trì đại cục, kết hợp với Thác Bạt Khuê cứu chủ tì Thiên Thiên tiểu thư không?"

Lưu Dụ đáp: "Hoang nhân có thể viễn chinh phương Bắc hay không còn phải xem những việc làm của ta ở phương Nam. Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay là đánh bại Thiên Sư Quân, phá vỡ sự uy hiếp của Tôn Ân đối với Kiến Khang." Nói rồi thở dài một hơi.

Tống Bi Phong kinh ngạc hỏi: "Người có vẻ không vui đối với việc bình định Thiên Sư Quân?"

Lưu Dụ đáp: "Thiên Sư Quân lớn mạnh nhanh như vậy là có những nguyên nhân bên trong. Triều đình của chúng ta cũng chẳng khác gì, rập khuôn nhà tiền Tần, lợi ích của thế tộc hào môn đã làm tổn hại nghiêm trọng lợi ích của dân tộc. Cây đại thụ An công đã đổ, Tư Mã Đạo Tử càng không kiêng nể gì, làm điều ngang ngược, lộng hành đến mức người người đều oán ghét. Cho dù sau này chúng ta có thể đánh bại Thiên Sư Quân trên chiến trường nhưng gốc rễ sâu xa của vấn đề vẫn sẽ còn đó. Chỉ khi nào thay đổi triệt để chính sách của triều đình, mới có thể chân chính bình loạn được. Nếu không, Thiên Sư Quân sẽ như cỏ dại đốt không hết, chỉ một trận gió xuân cũng có thể khơi lại đồng tro tàn."

Tống Bi Phong trầm tư trong giât lát, cười khổ: "Có một việc ta không biết có nên nói với người không?"

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Rất cực là có việc gì?"

Tống Bi Phong thở dài: "Án tượng của nhị thiếu gia về người không tốt cho lắm."

Lưu Dụ ngần ngừ hỏi lại: "Lần này ta có thể danh chính ngôn thuận quay trở về Kiến Khang không phải cũng là nhờ công sức một phần của ngài sao? "

Tổng Bi Phong đáp: "Đó cũng là bởi vì Lưu Nghị bên phía Hà Khiêm đã nói đỡ cho ngươi, mà nhị thiếu gia rất tin tưởng cách nhìn của hắn. Nếu không cho dù Vương Tuần có nói đỡ cho ngươi thì sợ rằng cũng không thể thay đổi được chủ ý của ngài."

Lòng của Lưu Dụ như lặn cả đi, hỏi: "Ta đã làm việc gì để ngài không vui ư?"

Tổng Bi Phong đáp: "Vấn đề không phải là do ngươi. Ngay từ lúc đầu ngài đã tỏ ý không bằng lòng với việc An công và đại thiếu gia đề bạt ngươi. Ngài đã xem qua chữ mà ngươi viết, nhận định rằng ngươi là người không chu đáo, căn bản không phải là người tài."

Lưu Dụ thất thanh nói: "Ngài đã từng tìm chữ của ta để xem sao?"

Tổng Bi Phong nói: "Đây là một môn mà nhị thiếu gia tự mãn, nhìn chữ đoán người. Nói thật với ngươi, ngài rất coi thường những người không có gia thế, như thế ngươi đã rõ chưa?"

Lưu Dụ khó hiểu: "Không phải là lão huynh đã từng nói ngài rất coi trọng Lưu Nghị sao? Xuất thân của Lưu Nghị mặc dù hơn ta nhiều, nhưng vẫn là hàn môn chi sĩ, ngài vì lý do gì có cách nhìn khác đối với hắn ta?"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên: "Ngươi không biết rằng Lưu Nghị được tôn xưng là tài tử trong Bắc phủ binh sao? Hắn là người am hiểu văn sử, thông suốt kinh luân, là cao thủ đàm luận. Sau khi hắn cùng nhị thiếu gia tới Kiến Khang, không ít văn nhân tài tử muốn qua lại giao du với hắn. Hơn nữa hắn lại là bậc cao thủ về viết chữ, do đó rất được nhị thiếu gia tán thưởng."

Lưu Dụ hồi tưởng lại về Lưu Nghị, đúng là cử chỉ văn nhã, có dáng của bậc nho sĩ. Chuyện mình thì mình biết rõ, từ trước tới nay gã không hề ham đọc sách. Tạ Diễm lôi kéo Lưu Nghị âu cũng là có đạo lý, chỉ có thu nạp những người thuộc phe phái của Hà Khiêm về dưới trướng, thì mới có thể ngang vai ngang vế với Lưu Lao Chi.. Mà Lưu Dụ gã nói cho cùng cũng coi như là người phía Lưu Lao Chi, Tạ Diễm không rõ tình hình, đương nhiên sẽ lạnh nhạt với gã.

Nghĩ tới đây, lòng thầm kêu không xong.

Quả nhiên, Tổng Bi Phong tiếp tục nói: "Bởi thế mà sau khi quay về Kiến Khang, ngươi nên chuẩn bị sẵn tâm lý, nhị thiếu gia sẽ không trọng dụng ngươi nữa. Dù ngươi có chiến công gì thì quyền quyết định vẫn ở trong tay Lưu Lao Chi, không ai có thể giúp ngươi được."

Lưu Dụ chán nản không đáp, trải qua muôn ngàn khó khăn, hy vọng có thể thay đổi được tất cả, vậy mà trong chốc lát mọi thứ đã tan biến. Gã thật chỉ muốn vứt bỏ hết tất cả, bỏ về Biên Hoang tập."

Tổng Bi Phong nói: "Tiểu Dụ ngươi ngàn vạn lần không được nản lòng, thành tựu trước mắt không dễ dàng mà có được."

Lưu Dụ nhìn dòng nước sông cuộn chảy, không nói lời nào.

Hồi 47

Biến Loạn Tức Lâm

Thành Giang Lăng.

Hầu Lượng Sinh đến Hoàn phủ, vừa mới tiến vào nội đường liền hiểu ngay có chuyện lớn đã xảy ra. Hoàn Huyền ngồi ở chủ vị, hai bên là sáu người quỳ ngồi trên chiếu, lần lượt bên phải là Hoàn Tu, Hoàn Hoảng, Hoàn Khiêm và Hoàn Úy. Bốn người này là những tinh anh trong Hoàn thị nhất tộc và cũng là những người được Hoàn Huyền tín nhiệm nhất, là những cánh tay đắc lực của hắn.

Ngồi phía bên kia là hai gã đại tướng tâm phúc của Hoàn Huyền là Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu, hai người đã từng có biểu hiện xuất sắc trong chiến dịch chinh Thục và lập được đại công. Đối với Hoàn Huyền càng nhất dạ trung thành nên rất được Hoàn Huyền tín nhiệm.

Nếu như không có chuyện gì xảy ra thì những người này tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ ngồi tại đây.

Hầu Lượng Sinh lòng kêu không ổn, hiểu rõ việc đối phó với Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham như cung đã lấp tên, ắt phải xảy ra. Mới hôm kia thôi hấn đã gặp Đồ Phụng Tam và nắm rõ ràng tình hình của Dương, Ân hai người. Một bên giữ thế nghênh chiến, một bên lại vẫn do dự không quyết, thắng hay bại không cần đoán cũng có thể hiểu được.

Hoàn Huyền đã gạt bỏ bộ mặt ủ dột từ khi Vương Đạm Chân tự sát thân vong, thay vào đó là khuôn mặt tươi tỉnh như gió xuân tràn về nói: "Lượng Sinh ngồi đi!"

Hầu Lượng Sinh cố kìm nén tinh thần bất an, tiến đến cạnh Hoàng Phủ Phu rồi ngồi xuống.

Hoàn Huyền mặt mày vui vẻ hỏi: "Lượng Sinh! Tình hình Kiến Khang có tin tức gì mới không?"

Hầu Lượng Sinh trong lòng thấp thỏm lo âu vì nghe giọng điệu của Hoàn Huyền, y phải nói rõ ràng cho tất cả mọi người biết tình hình của Kiến Khang và hiển nhiên, hội nghị bí mật này cũng đã tiến hành một khoảng thời gian. Vừa rồi, y đã phải đợi ở bên ngoài đến một khắc rồi mới được triệu vào làm công việc báo cáo tin tức như hằng ngày, càng chứng thật ý nghĩ này. Điều làm cho y nguội lạnh nhất, là y đối với chuyện Hoàn Huyền triệu những người này tới gặp lại chẳng biết chút gì, nếu không thì y đã nhanh một bước nhắc nhở Đồ Phụng Tam, để gã báo cho Dương Toàn Kỳ biết rồi.

Vội đáp: "Theo tin tức từ Kiến Khang báo về tối qua, Tạ Diễm được nhận lệnh làm thống soái đi chinh phạt Thiên Sư quân, Lưu Lao Chi làm phó soái, đại quân nội trong mười ngày nữa sẽ xuất phát."

Hoàn Huyền cười ha hả nói: "Kiểu phối hợp này sao là đối thủ của Tôn Ân? Tự Mã Đạo Tử là tự tìm đến cái chết, hại cả người và hại cả mình."

Hoàn Tu gật đầu nói: "Tự Mã Đạo Tử chính là muốn mượn Tạ Diễm để áp chế Lưu Lao Chi, Lưu Lao Chi khẳng định sẽ không tâm phục. Trong trận chiến này, dù cho Tạ, Lưu hai người trung thành hợp tác vẫn khó mà giành được thắng lợi, huống hồ lại bằng mặt chứ không bằng lòng như thế."

Hoàng Phủ Phu mặt mày thô kệch, phong thái khiếp nhân, cười lạnh nói: "Tạ Diễm ỷ vào chiến công trong trận Phì Thủy và gia thế hiển hách, thời gian qua không coi ai ra gì. Luận về tài trí lại kém xa anh của hấn Tạ Huyền, trận chiến này hấn chỉ là đi tìm cái chết mà thôi."

Hoàn Huyền nói: "Cho nên chúng ta phải biết nắm chặt cơ hội này, phải trước Tôn Ân một bước chiếm Kiến Khang, nếu không sẽ hối hận không kịp."

Mọi người đều nhất loạt hưởng ứng.

Hoàn Huyền lại quay sang Hầu Lượng Sinh tiếp: "Còn có tin tức nào đặc biệt thú vị không?"

Từ sau khi Vương Đạm Chân qua đời, Hầu Lượng Sinh chưa bao giờ nhìn thấy một Hoàn Huyền có tâm tình tốt như vậy, thâm kinh ngạc, đáp: "Có một tin rất xấu, Lưu Dự không những đã đánh tan lũ cướp biển mà còn tự tay giết Tiêu Liệt Vũ và đem thi thể Tiêu Liệt Vũ đưa về Kiến Khang."

Nội đường nhất thời tĩnh lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Hoàn Huyền đã từng nói đến chuyện Lưu Dự cho mọi người, cho nên mọi người trong phòng đều hiểu được ý nghĩa câu nói này của Hầu Lượng Sinh.

Sắc mặt Hoàn Huyền trở nên khó coi, lăm lăm hỏi: "Lưu Dự đến Diêm Thành được bao nhiêu ngày?"

Hoàn Tu nắm rõ ràng tình hình của Lưu Dự hơn những người khác, cau mày nói: "Chuyện này là không thể."

Ngô Phủ Chi thông dong nói: "Hầu tiên sinh, mời nói tình hình cụ thể hơn."

Ngô Phủ Chi nếu như không mặc quân bào thì chắc chắn sẽ chẳng có ai nhận ra hấn là một mãnh tướng trên chiến trận, bởi bộ dáng thư sinh nho nhã. Từ trước tới nay chưa có ai thấy hấn tức giận, hấn thiện về trường

thương, là trợ thủ đắc lực của Hoàn Huyền.

Hầu Lượng Sinh đáp: "Theo tin tức báo về, Lưu Dụ dùng kế bắt sống tình nhân "Tiểu Ngự Tiên - Phương Linh" của Tiêu Liệt Vũ, dẫn dụ y dốc toàn lực đến. Sau đó, y bị Lưu Dụ phóng hỏa đốt thuyền và khiêu khích, làm y phải nuốt hận dưới thành. Tiếp đến, Lưu Dụ còn thừa thế truy kích làm Đại Hải minh sụp đổ hoàn toàn."

Hai mắt Hoàn Huyền toé lên tia hung hãn, lặng thinh không nói.

Hắn không nói thì ai dám phát ngôn. Lúc này, trong phòng đều ngưng đọng một không khí nặng nề như thể có một khối vô hình đang ghì chặt trong lòng mỗi người.

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng, làm tan bầu không khí trầm mặc, hung hãn nói: "Khá khen cho Lưu Dụ, để ta xem mi còn đắc ý được đến khi nào?"

Hoàng Phủ Phu bình tĩnh nói: "Việc này xin để thuộc hạ giải quyết."

Hoàn Huyền lắc đầu nói: "Việc này ta tự có sắp xếp, không phải phiền đến Hoàng Phủ tướng quân. Chính sự quan trọng hơn. Hừ! Ta không tin Lưu Dụ có thể mãi mãi may mắn như vậy."

Hầu Lượng Sinh thầm nghĩ, trong mắt của Hoàn Huyền, thuộc hạ dù có được sự tin nhiệm đến đâu, cũng chỉ là một quân cờ, tiến thoái phải tuân theo ý hướng của hắn đề ra, chỉ có hắn mới là người nắm rõ cục diện. Đây chính là ưu điểm nhưng cũng chính là nhược điểm, bởi nếu có biến loạn, bọn thuộc hạ sẽ vì không nắm được cục diện mà tự loạn trận cước.

Hầu Lượng Sinh như vẫn còn muốn nói điều gì đó. Hoàn Huyền lại như nhớ ra điều gì liền đưa tay ngăn Hầu Lượng Sinh lại, như nghĩ ngợi gì mà đứng dậy. Mọi người cũng vội vàng đứng lên theo.

Thần sắc không vui của Hoàn Huyền như bị quét sạch, vui vẻ nói: "Nhất thiết phải theo kế hoạch mà làm." Sau đó, vội vàng lui vào cửa sau.

Mọi người vội vàng thi lễ, chờ Hoàn Huyền đi xong mới theo đường cửa chính lui ra.

Hầu Lượng Sinh theo mọi người đi ra phía cửa chính, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an khó tả.

Sau khi Phương lão đại cùng Đồ Phụng Tam chào nhau và nói mấy lời khách khí, biết sự xuất hiện đột ngột của Đồ Phụng Tam ắt hẳn có việc quan trọng cùng mọi người thương lượng, liền tìm cơ để đi trước, để lại đằng sau mọi người vẫn đang ở trong khoang tàu.

Mọi người vây quanh chiếc bàn mà bàn tán, còn Giang Văn Thanh vẫn tiếp chuyện Đồ Phụng Tam.

Trác Cuồng Sinh nghe thấy bước chân ra về của Phương lão đại, cười nói: "Đại tiểu thư có tuệ nhãn nhận ra được bạn bè, cùng hợp tác với lão Phương là một dạng hứng thú, vừa thấu tình vừa biết điều, càng không phải muộn phiền, nếu không thì đâu có nhận được sự tán thưởng của chúng ta?"

Giang Văn Thanh cười đáp lại sự tán dương của Trác Cuồng Sinh.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Nụ cười của đại tiểu thư hôm nay đặc biệt ngọt ngào, khuôn mặt lại phấn chấn đến ửng hồng. Phải chăng Đồ lão đại của chúng ta hôm nay mang tới tin đặc biệt tốt lành? Nhưng quân tình là quân tình, hà cớ làm đại tiểu thư lập tức khuôn mặt ửng hồng?"

Giang Văn Thanh trừng to mắt nói: "Cao Ngạn ngươi ăn nói bậy bạ ít một chút cho ta."

Trác Cuồng Sinh thở dài nói: "Cao tiểu tử ngươi không được đi Động Đình, là do quyết định của hội nghị Chung Lâu, chẳng liên quan gì đến đại tiểu thư, đừng có mà uất ức trong lòng, có cơ hội liền liền thoáng giễu cợt đại tiểu thư."

Mộ Dung Chiến cười nói: "Đại tiểu thư không cần trách Cao thiếu, trước người đẹp trước giờ đều thiếu sức kiềm chế. Cầm lấy danh sách của đoàn tham quan mà chẳng để ý tới trắng hay vàng, chỉ chọn mỹ nữ đến để nghiên cứu."

Thác Bạt Nghi nói: "Cao tiểu tử ngươi nói ít chuyện này thôi", rồi chuyển qua Đồ Phụng Tam hỏi: "Đồ huynh phải chăng đã có nhiều thu hoạch?"

Đồ Phụng Tam cười khở đáp: "Đâu phải như vậy, việc ta làm coi như là thất bại rồi."

Mọi người đều kinh ngạc.

Đồ Phụng Tam kể lại tình hình, sau đó kết luận: "Ở thời khắc này, Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn có thể hành động bất cứ lúc nào mà Ân Trọng Kham vẫn sợ đầu sợ đuôi, do dự bất quyết, làm lỡ việc quân cơ, khiến chúng ta không thể phối hợp, sự thắng thua đã có thể đoán trước được."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Hoàn Huyền một khi đã phát động, thì chính là đánh vào lúc đối phương không đề phòng, tạo thế trận lồi đình. Lúc đó, chúng ta có muốn giúp cũng chẳng thể nhúng tay vào, chỉ có thể ngồi mà xem Hoàn Huyền thừa thế công kích thôi."

Trác Cuồng Sinh thần sắc nặng nề nói: "Nếu Hoàn Huyền độc bá Kinh Châu, bước tiếp theo hắn sẽ làm gì? Chúng ta phải dự đoán tình hình, sớm chuẩn bị kỹ lưỡng."

Đồ Phụng Tam hai mắt sáng quắc, trầm giọng nói: "Ta hiểu Hoàn Huyền con người này, nhìn như là tùy ý hành sự, không chút sợ sệt. Trên thực tế thì đa nghi cao độ, không những hoài nghi người khác mà còn hoài nghi chính bản thân mình. Một kẻ nghi thần nghi quỷ như thế, lá gan khẳng định không lớn như vậy. Cho nên, hắn sẽ thi hành sách lược giữ chặt đánh chắc, trước tiên sẽ đặt mình ở chỗ không bại, đến khi tình thế tuyệt đối có lợi nhất cho bản thân, mới huy quân tới Kiến Khang."

Giang Văn Thanh nói: "Sự phán đoán của Đồ huynh nếu không trúng thì cũng không sai nhiều. Hãy nhìn qua đội quân tiên phong của Hoàn Huyền cùng Ân, Dương hai người tiến thẳng tới Kiến Khang thì biết. Đại quân đã đến Thạch Đầu Thành, nhưng khi biết Lưu Lao Chi giết Vương Cung, liền bỏ dở giữa chừng trở lại Kinh Châu. Điều đó càng cho thấy rõ tính cách và phong thái mà Đồ huynh vừa phán đoán."

Diêu Mãnh hỏi: "Nói như vậy, rốt cuộc Hoàn Huyền sẽ dùng sách lược nào đây?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Đương nhiên là phải dùng chiến lược vừa có thể làm suy yếu Kiến Khang, vừa có thể trong khả năng cho phép của hắn ta."

Thác Bạt Nghi nói: "Đó chính là phong tỏa thượng du Kiến Khang, làm cho vật tư ở trung thượng du không thể vận chuyển đến Kiến Khang được. Lúc này, Kiến Khang đang ở thời khắc bận rộn binh loạn, chiêu này đúng là có thể tạo ra tổn hại rất lớn cho Kiến Khang."

Trác Cuồng Sinh hân hoan thốt: "Ha! Cơ hội làm ăn lớn của chúng ta đến rồi!"

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Hoàn Huyền quyết không để cho chúng ta chiếm tiện nghi đâu."

Diêu Mãnh biến sắc hỏi: "Hắn dám đến xâm phạm Biên Hoang tập của chúng ta ư?"

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Hắn vẫn không có cái dũng khí đó, lấy lực lượng của Mộ Dung Thùy và Diêu Trường liên hợp lại, đến công kích Biên Hoang tập của chúng ta mà vẫn phải rút đầu mề trán quay về, hắn dựa vào cái gì mà dám đảm bảo thắng lợi đây. Nhưng trong những tình huống bình thường, nếu hắn dùng chiến thuật kỳ binh đánh bất ngờ, muốn công hạ Thọ Dương cũng có thể làm được."

Trác Cuồng Sinh chấn động: "Chiếm cứ Thọ Dương thì chẳng khác nào cắt đứt giao thông đường thủy ở mặt Nam của chúng ta, cũng là cắt đứt giao thông trên sông Hoài Thủy. Chiêu này vô cùng hiểm ác."

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta đã đoán trúng ý đồ của Hoàn Huyền, tất nhiên không thể để hắn đạt được mục đích. Hoàn Huyền tính trăm phương nghìn kế, mà lại để sót lại một lỗ bằng hữu như ta. Lần này, ta nhất định bắt hắn hai lần vô công mà về, đập tan giấc mộng đẹp làm hoàng đế của hắn."

Cao Ngạn nhìn Giang Văn Thanh rồi nói: "Thật khó mà lý giải, tại sao đại tiểu thư lại có cái bộ dạng vui sướng đến như vậy? Tin tức mà Đồ lão đại đem đến không được tính là tin tốt rồi. Than ôi, đúng thật là làm

người ta khó mà nghĩ ra."

Giang Văn Thanh phút chốc không thể giấu được vẻ mặt đang ửng đỏ, sắc giọng hỏi: "Phải chăng muốn ta phải động thủ để giáo huấn người?"

Lần này, ngay cả những người khác cũng cảm thấy bất thường, đều giương mắt nhìn Giang Văn Thanh.

Đồ Phụng Tam giải vây nói: "Không những đại tiểu thư có tâm trạng tốt, ngay cả ta cũng thấy hưng phấn. Nguyên nhân không phải là tình hình ở Kinh Châu, mà là bọn ta vừa mới nhận được tin tức tối hảo từ Kiến Khang truyền về."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Kiến Khang có thể có tin tốt lành gì?"

Cao Ngạn đập bàn thốt: "Khẳng định là không thoát khỏi liên quan với Lưu gia của chúng ta."

Giang Văn Thanh ngay cả tai cũng ửng đỏ, nàng gần đây tự nhiên như thường, nhưng Lưu Dụ lại giống như tử huyết duy nhất của kim chung tráo thiết bổ sam che chắn tình cảm của nàng, khi nàng bị điểm trúng thì tất cả sự phòng ngự đều sẽ tan rã như băng.

Đồ Phụng Tam quát Cao Ngạn dừng lại: "Người nói đủ chưa?"

Cao Ngạn cười hi hi rồi lui về phía sau ghế, bộ dáng đắc ý, dương dương tự đắc.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Đồ Phụng Tam nói: "Vừa mới nhận được tin tức của Kiến Khang chuyển về, Lưu gia đã đại phá quân Tiêu Liệt Vũ ở Diêm Thành, tự tay chém chết tên giặc này và mang thi thể hắn dâng về Kiến Khang."

Mọi người cùng kêu lên vui mừng, tinh thần đại chấn.

Đồ Phụng Tam nói: "Cho nên, ta sẽ lập tức đến Kiến Khang để cùng với Lưu gia hội hợp."

Diêu Mạnh ngạc nhiên hỏi: "Lưu Gia không phải đang ở Diêm Thành hay sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Vì ứng phó Thiên Sư quân mà đại bộ phận tướng lĩnh Bắc Phủ binh đều sẽ tụ hợp ở Kiến Khang, kể cả Tạ Diễm và Lưu Lao Chi. Lưu gia nếu muốn tham gia trận chiến để thảo phạt Thiên Sư quân, thì phải đến Kiến Khang để chớp lấy cơ hội. Cho dù Lưu gia còn ở Diêm Thành, ta vẫn có thể thông qua Kiến Khang mà nắm rõ tình hình, lại quyết xem có nên đến Diêm Thành hay không."

Mộ Dung Chiến nói: "Vì loạn Tôn Ân mà Kiến Khang đang nghiêm mật đề phòng, Đồ đương gia phải cẩn thận một chút."

Đồ Phụng Tam cười: "Thuyền của ta đã có thân phận nguy trang không có kẻ hở, có thể giấu được quân Kinh Châu, đương nhiên có thể giấu được quân Kiến Khang. Huống hồ, lại được sự trợ giúp của đại tiểu thư, ở Kiến Khang lại có hiệu buôn đang làm ăn, về mặt này sẽ chẳng có vấn đề gì."

Giang Văn Thanh cười nói: "Đây không phải là công của ta mà là công lao của Khổng lão đại, hiệu buôn là do y cung ứng."

Cao Ngạn thất vọng hỏi: "Người không tham gia đợt tham quan Biên Hoang đầu tiên của chúng ta sao?"

Đồ Phụng Tam không đáp mà hỏi lại: "Trong danh sách có người nào khả nghi không?"

Âm Kì trước giờ chỉ chăm chú nghe không nói, giờ thấy lão đại của mình hỏi, vội đáp: "Có cao thủ về già nhớ lại những năm tháng huy hoàng trong quá khứ, có bố thương ¹ sợ vợ dặt mĩ nhân đi vụng trộm, có thương nhân đến Biên Hoang tập tìm cơ hội làm ăn, cũng có danh sĩ phong lưu bất đắc chí, hay tuần nam mỹ nữ tú gận dỗi với nhau, và quái khách thần thái mờ ám. Nhưng vẫn không có cách nào để nhận định ai là kẻ đáng nghi ngờ nhất."

Đồ Phụng Tam đứng dậy nói: "Nếu như thích khách mà do ta phái đến, tất sẽ dùng trăm phương ngàn kế làm cho các người không có dạ đề phòng. Nhưng chỉ cần để địch nhân nắm được một cơ hội, thì sẽ có thể làm bọn ta bị lật thuyền nơi cống ngầm, các vị nhớ lấy. Ngàn vạn lần cũng không được lơ là thiếu cảnh giác, nếu không chúng ta sẽ thua không gượng dậy được."

Vương Hoảng đến cạnh Lưu Dụ nói: "Tối nay phải đến Kiến Khang, sáng ngày mai ta mới có thể cùng Lưu huynh đến binh bộ trình diện báo cáo. Tối nay, Lưu huynh có thể lưu lại nhà ta một lúc để mọi người cùng uống rượu tâm sự thẳng thắn cũng thống khoái, tiện thể thăm gia phụ luôn."

Lưu Dụ vẫn đứng ở cuối thuyền, tâm tư chán nản đến cực điểm nhưng vẫn không ngừng vờ tỏ ra vui vẻ để tránh Vương Hoảng nhìn thấu tâm sự. Phải làm vậy thật khiến người ta vô cùng thống khổ.

Tổng Bi Phong để gã ở đây, để gã suy nghĩ đối sách. Nhưng gã nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn vô kế khả thi. Lưu Lao Chi khẳng định chắc chắn rằng sẽ không cho gã có cơ hội lập công. Kể duy nhất có thể cho gã cơ hội chính là Tạ Diễm nhưng chỉ hận người này có lấy việc đọc sách viết chữ ra bình nhân phẩm cao thấp, làm gã vô cùng thất vọng.

Gã nói: "Sau khi đến Kiến Khang sớm hay muộn cũng phải tìm cơ hội để đến bái phỏng lệnh tôn. Trước tiên, ta đến Tạ phủ đi gặp thứ sử đại nhân, để xem đại nhân có gì chỉ thị."

Vương Hoảng vui vẻ nói: "Tạ phủ cũng là ở hẻm Ô Y, chỉ cách Tạ phủ có mấy gian phòng xá, rất thuận tiện."

Lưu Dụ mới thấm thía được, hẻm Ô Y với gã như cách biệt một khoảng cách không thể vượt qua, khoảng cách này cùng địa vực không lối, tất cả đều là trong tư tưởng. Trước đây, gã tuyệt không có cái loại cảm giác này, nhưng khi gã nghĩ tới việc chủ nhân của Tạ phủ không phải là Tạ An hay Tạ Huyền nữa thì cái cảm giác này lại tự nhiên nảy sinh.

Lưu Dụ không muốn nghĩ đến "hẻm Ô Y" ba chữ này nữa, nói qua chuyện khác: "Tư Mã Đạo Tử xử trí Phương Linh và Cúc Nương như thế nào?"

Vương Hoảng đáp: "Sau khi ta về đến Kiến Khang thì buổi trưa ngày thứ hai, họ đã bị công khai xử trảm."

Lưu Dụ nhú mày hỏi: "Lúc đó, huynh có ở hiện trường không?"

Vương Hoảng trả lời: "Lúc ấy, ta bị triệu đến thượng thư phủ, bị truy hỏi về việc tìm kho báu của Tiêu Liệt Vũ".

Lưu Dụ quả quyết nói: "Huynh bị Tư Mã Đạo Tử lừa rồi, người bị chém nhất định không phải là Phương Linh và Cúc Nương."

Vương Hoảng ngăn người ra thốt: "Không thể như thế được! Đây là tội khi quân."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Cái gì là khi quân, triều đình là do vị hoàng đế ngu xuẩn của chúng ta nắm quyền hay là của Tư Mã Đạo Tử? Tối hôm đó, thuyền thủy sư của Kiến Khang đêm khuya đã xông lên đảo giặc, lộ tuyến không chút sai sót, khẳng định phải có người quen thuộc tình hình hải đảo chỉ dẫn, người này chính là Phương Linh. Để bảo vệ tính mạng, Phương Linh dùng những thứ của cải Tiêu Liệt Vũ cướp đoạt hai năm qua để đổi lấy tính mạng của mình. Mà Tư Mã Đạo Tử vì kiến lập quân đội mới, lại càng muốn giết ta nên đương nhiên sẽ không cự tuyệt điều kiện trao đổi có lợi mà vô hại với hắn."

Vương Hoảng căm hận nói: "Đúng là gian tặc."

Lại tiếp: "Lần này may mà có Lưu huynh phá giặc, nếu không ta trở lại Kiến Khang cũng là một con đường chết, nhẹ thì cũng bị cách chức, vĩnh viễn không được trọng dụng, nặng thì khó mà thoát khỏi tội chết. Bất luận Lưu huynh có kế hoạch gì, Vương Hoảng ta cũng nguyện liều chết xin theo."

Lưu Dụ nhẹ nhàng an ủi, Vương Hoảng thân là gia thế hiển hách tôn quý lại nói ra những lời này, tỏ vẻ y đã gạt bỏ thành kiến môn hộ, cho dù Lưu Dụ có ý mưu phản, y vẫn muốn thề quyết chí đi theo, không một chút do dự.

Lưu Dụ đặt tay lên vai Vương Hoằng, thành khẩn: "Ta vẫn còn một con đường dài đằng đẵng phải đi. Vương huynh nghĩ mà xem, muốn che giấu cho tốt, tốt nhất là hãy giả coi khinh gã hàn môn áo vải ta, như vậy sẽ có lợi cho cả ta và huynh. Huynh rõ ý ta không?"

Vương Hoằng ngậy người ra nói: "Ta rõ rồi! Lưu huynh quả là người làm đại sự. Vậy ta có phải an bài cho Lưu huynh gặp gia phụ hay không?"

Lưu Dụ trầm than, đáp: "Bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp. Khi thời cơ đến ta sẽ thông báo cho Vương huynh sau."

Vương Hoằng nói: "Ta có thể đem việc này ra nói cho gia phụ biết không? Người rất muốn gặp huynh."

Lưu Dụ nói: "Tất nhiên là được, nhưng chỉ riêng một mình người thôi."

Từ sau khi ở nơi Tống Bi Phong, biết được thái độ của Tạ Diễm đối với mình, gã đã tính đến trường hợp tệ nhất. Bị chuyển dịch vị trí chỉ là chuyện nhỏ, khó khăn nhất là làm sao bảo toàn tính mạng. Vì bất cứ lúc nào địch nhân cũng có lý do để giết gã.

1 Nhà buồn vải.

Hồi 48

Trí Sĩ Văn Ca

Sau khi xe ngựa rời khỏi Hoàn phủ, Hầu Lượng Sinh vén tấm rèm che gọi thuộc hạ tâm phúc là Khoái Ân lại. Người phía sau nghe thấy bèn thúc ngựa chạy tới bên cạnh, cúi người cung kính hỏi: "Tiên sinh có gì cần dặn dò tiểu nhân làm vậy?"

Khoái Ân người cao to vạm vỡ, khoảng chừng hai mươi tuổi, xuất thân trong một gia đình nghèo, nhưng lại vô cùng ham học. Tuy không biết chữ nhưng cưỡi ngựa bắn cung đều tinh thông. Hai năm trước từ quê nhà lên Giang Lăng. Bởi hắn là người hiệp nghĩa nên đã đắc tội với nhiều nhân vật của các bang hội trong vùng, suýt chút nữa là mất mạng. May gặp Hầu Lượng Sinh giải vây cho hắn. Từ đó Khoái Ân đi theo Hầu Lượng Sinh và trở thành tay chân thân tín nhất.

Hầu Lượng Sinh nhận thấy hắn không những có phẩm chất tốt mà còn thông minh chịu khó nên đã truyền thụ binh pháp cho.

Hầu Lượng Sinh hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng: "Vừa rồi khi người ở quảng trường ngoài phủ Nam Quận công đạoi ta có gặp vị khách nào qua lại hay không?"

Khoái Ân trầm ngâm trong giây lát rồi đáp: "Chỉ có một chiếc xe ngựa chạy vào trong phủ, do Điêu Hoằng dẫn đường. Chiếc xe chạy qua căn phòng chính rồi chạy thẳng vào hướng trong sân. Trừ chiếc xe ấy ra không có bất cứ vị khách nào khác."

Điêu Hoằng là người cầm đầu cho đội thân binh của Hoàn Huyền. Nhiệm vụ chủ yếu là ở bên cạnh của Hoàn Huyền. Nếu không phải là một vị khách đặc biệt thì sẽ không cần do đích thân Điêu Hoằng đi đón. Từ đó có thể thấy được rằng đây không chỉ là vị khách quý của Hoàn Huyền mà còn là người từ nơi xa mới ghé Giang Lăng.

Hầu Lượng Sinh hỏi: "Chiếc xe ấy có phải thuộc phủ Nam Quận công không?"

Khoái Ân trả lời: "Chiếc xe ấy không những của Hoàn phủ mà còn là xe ngựa riêng của Nam Quận công."

Hầu Lượng Sinh đã đoán ra được chiếc xe ấy chở ai. Thời gian không cho phép Hầu Lượng Sinh do dự thêm nữa, y nói: "Khoái Ân người hãy nghe thật kĩ những câu ta sắp nói đây."

Khoái Ân nghe đoán biết là có chuyện rất nghiêm trọng, không do dự hỏi: "Tiên sinh sai làm gì, dù chết tiểu

Ân cũng không từ."

Hầu Lượng Sinh hạ thấp giọng nói nhỏ vào tai Khoái Ân: "Bây giờ người lập tức ra khỏi thành từ cổng phía nam, mau mau tới bến đò Thủy Ba ở hạ du Kinh Giang, đợi ta trong vòng nửa giờ nữa. Nếu như không thấy ta tới thì nhất định không được quay trở lại Giang Lăng. Trong đêm nay nhất định phải nhanh chóng lên đường đi đến Biên Hoàng tập, tìm một người tên là Đồ Phụng Tam. Sau đó người nói cho người ấy rằng người hại chết ta là Nhậm yêu nữ. Còn về những việc khác thì phải xem vận may của nhà người như thế nào."

Khoái Ân kinh ngạc thốt: "Tiên sinh!"

Hầu Lượng Sinh quát: "Người không được phép nói những câu ngu ngốc, cứ theo lời ta mà làm. Ta không còn thời gian để nói nhiều nữa."

Hai mắt của Khoái Ân đã ngấn lệ, xúc động nói: "Tiểu nhân sẽ ở bến đò Thủy Ba đợi tiên sinh."

Nói xong Khoái Ân quay đầu ngựa, chạy vào con đường nhỏ rồi mất hút.

Hầu Lượng Sinh không hề dám do dự một phút nào, nói với tên đánh xe ngựa: "Mau chuyển hướng chạy về phía đông ra khỏi thành. Nhanh lên!"

Tên đánh xe ngựa lạng người đi một lúc rồi vội vã ra roi thúc ngựa tăng tốc, chạy về con đường hướng về phía đông.

Ba vị danh gia khác nhìn thấy Khoái Ân vội vã rời đi, sau đó lại thấy xe ngựa đột ngột chuyển hướng, đều không hiểu vì sao, chỉ còn cách bảo xe tiếp tục đi tiếp.

Hầu Lượng Sinh tim đập thình thịch, mồ hôi toát ra nhễ nhại.

Y không còn nghi ngờ gì nữa bởi vì đã biết quá rõ Hoàn Huyền là người như thế nào. Chỉ có Nhậm Thanh Thị mới có thể làm cho Hoàn Huyền quên đi Vương Đạm Chân. Hoàn Huyền chính vì biết rằng Nhậm Thanh Thị lại quay về bên mình nên bất chấp đang diễn ra hội nghị cũng vội vã quay về để gặp Nhậm yêu nữ.

Thực tế Nhậm Thanh Thị là một cái gai trong mắt của Hầu Lượng Sinh. Dựa vào sự thông minh sáng suốt của thị, sau khi sự việc xảy ra, có thể đoán ra được người phá hỏng việc hành thích của thị chắc chắn không phải người của Hầu phủ. Thậm chí có thể đoán chính xác được đó là Đồ Phụng Tam. Bởi vì loại người như Đồ Phụng Tam, đừng nói là Kinh Châu, mà trong thiên hạ này chắc cũng không có mấy người. Y cho rằng Nhậm Thanh Thị chắc sẽ không quay trở lại. Nhưng y đã quá tự phụ cho là mình đa mưu túc trí, trong chuyện này lại hoàn toàn sai lầm. May là cuối cùng vẫn còn nhìn ra.

Cửa thành đang ở phía trước mặt.

Sau khi ra khỏi thành, chỉ cần lấy lại con tuấn mã từ tay thuộc hạ là có thể nghênh ngang mà lên đường. Nhậm Thanh Thị có tiết lộ cho Hoàn Huyền về việc giữa y và Đồ Phụng Tam hay không thì không thể nói trước được. Nhưng lần này y sẽ không mạo hiểm. Những thủ đoạn nham hiểm và dã man của Hoàn Huyền đối với những kẻ phản loạn đã làm cho người ta phải khiếp sợ.

Trong chốc lát sẽ ra khỏi thành. Bỗng nhiên vang lên tiếng khoái mã ở phía sau lưng và ngày càng đến gần hơn.

Hầu Lượng Sinh nhìn về phía sau. Điêu Hoàng dẫn đầu một đoàn gồm sáu ngựa đang điên cuồng lao tới.

Lũ gia tướng của Hầu Lượng Sinh đều bất lực không biết làm như thế nào.

Hầu Lượng Sinh ngậm thở dài một hơi, lòi từ trong người ra một bình rượu độc nhỏ, nắm chặt trong lòng bàn tay.

"Dừng xe!" Một tiếng hét vang lên.

Hầu Lượng Sinh mở nút chiếc bình ra, mỉm cười: "Lượng Sinh xin đi trước một bước, mong Đồ huynh hãy báo thù cho ta."

Nói rồi Hầu Lượng Sinh uống cạn bình rượu độc.

Sau khi tiễn Đồ Phụng Tam xong, mọi người quay trở lại phòng khách trong thuyền. Lúc đó bọn Bàng Nghĩa, Trình Thương Cổ và Phương Hồng Sinh cũng vừa về tới nơi, mang về theo hai xe hàng đã mua được.

Tất cả còn chưa kịp ngồi xuống thì trên bờ bỗng vọng lên những tiếng ầm ĩ. Mọi người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, trộm nghĩ, lẽ nào lại có kẻ đến đây quấy rối? Nếu như kẻ thù muốn dùng cách này để đến đây phá hoại việc tham quan Biên Hoàng thì đúng là không thể ngờ tới.

Mọi người đã quá quen với những chuyện như thế này nên cứ bình tĩnh ngồi uống trà. Chỉ có hai người Cao Ngạn và Diêu Mạnh nôn nóng tiến về phía cửa sổ, nhìn lên trên bờ.

Chỉ nghe thấy tiếng nói của một ông lão vang lên: "Tân Hiệp Nghĩa ta muốn lên thuyền, ai dám cản ta?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên thốt: "Tân Hiệp Nghĩa có phải là vị khách quý của chúng ta không?"

Mộ Dung Chiến cười đáp: "Chính là lão già mà Phương lão đại nói là suốt ngày lải nhải về quá khứ hoành tráng đó."

Cao Ngạn thông báo: "Lão hiệp khách của chúng ta đã uống say rồi, nhất định cứ muốn lên thuyền, bây giờ làm thế nào đây?"

Giang Văn Thanh nói: "Cao thiếu gia người không phải là người chịu trách nhiệm sao. Đương nhiên là do người quyết định nên đối phó như thế nào trong trường hợp này."

Hoang nhân huynh đệ ở trên bờ không ngớt dùng lời ngon ngọt khuyên can, nhưng Tân Hiệp Nghĩa nhất định không nghe, cứ một mực mắng: "Nhớ năm xưa, ta và Tổ Địch cùng nhau chia sẻ một tấm chăn, vãn kẻ khởi vũ, dẫn quân Bắc phạt. Lũ hậu bối các người bây giờ lấy danh nghĩa gì mà chặn đường ta?"

Rồi lại hét lớn: "Đại hiệp ta cả đời rút gươm vì những việc bất bình trong thiên hạ. Dù ngàn vạn người cũng không thể ngăn cản được ta. Các người đã biết điều này chưa. Mau mau nhường đường cho lão phu."

Mọi người không thể tin vào những điều mà mình nghe thấy. Tổ Địch tham gia Bắc phạt là việc của bảy mươi năm về trước. Nếu như điều lão nói là có thật thì có phải ít nhất lão đã gần một trăm tuổi rồi à?

Diêu Mạnh cười khở rồi quay lại chỗ ngồi, than rằng: "Chúng ta không những phải đối phó với thích khách, danh sĩ hay quái nhân mà còn phải đối phó với cả lão tửu quỷ."

Trác Cuồng Sinh cười lớn: "Cao thiếu gia mời ông ta lên đây tiếp tục uống rượu thôi! Tới thì cuối cùng cũng phải tới, sớm một buổi tối, muộn một ngày cũng không có gì khác biệt."

Cao Ngạn nghe nói vậy bèn la lớn: "Các huynh đệ, hãy mời Tân đại hiệp lên thuyền!"

Tân Hiệp Nghĩa mừng rỡ khôn xiết: "Ha ha! Cuối cùng thì cũng có người hiểu biết. Nào, còn dám cản đường không cho ta lên thuyền sao?"

Khi Cao Ngạn cảm thấy đầu đau nhức, sau lưng bỗng truyền lại những âm thanh rất kì lạ, bèn vội vã quay đầu lại xem có chuyện gì đang xảy ra. Tất cả mọi người đã nháo nhác tản đi, trên lầu chỉ còn độc lại mình hắn.

Cao Ngạn đẩy cửa bước vào. Trác Cuồng Sinh đang ngồi lặng người trước bàn.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Đại hiệp của chúng ta đã đi rồi sao?"

Cao Ngạn ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh, ôm đầu đáp: "Đề ông ta đi không ổn, có thể đi đâu được? Sau khi làm náo loạn chúng ta một canh giờ, lại lặn ra bàn bắt tỉnh nhân sự. Chúng ta diu ông ta vào phòng

rồi sai người tới quán trọ đem hành lí của ông ta đến. Nếu mà người khách nào cũng như ông ta thì thật là làm cho chúng ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhàm chán."

Trác Cuồng Sinh nói: "Chắc hẳn lão ta không phải là thích khách. Nếu không thì một cơ hội tốt như thế, sao lại không ra tay với tên tiểu tử nhà người?"

Cao Ngạn gạt mồ hôi lạnh, sợ hãi đáp: "Ta chưa từng nghĩ tới vấn đề như thế. Chúng ta là huynh đệ kiểu gì mà lại để cho ta một mình đương đầu với nguy hiểm như thế?"

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Người đâu phải là lần đầu tiên gặp chuyện hỗn loạn trong giang hồ? Người muốn chúng ta là bảo mẫu suốt ngày chăm sóc cho người như chăm sóc cho đứa trẻ sơ sinh à? Ài! Nói cho người biết! Ta đã ở bên cạnh nghe các người nói chuyện, làm bạn với người thật khổ. Nếu như thuyết thư tiên sinh trong Thuyết Thư quán của ta mà diễn giống như lão ta thì sập tiệm mẹ nó mất! Hắc!"

Cao Ngạn nói: "Hầu hết là do ông ta thấy phiền muộn mà phát xuất thôi. Nói cho ta biết, vì sao mà mọi người luôn cho rằng mình đúng? Còn không coi người khác ra gì."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đó chỉ là một trường hợp cá biệt! Những người biết suy nghĩ thì sẽ có thể bao dung với người khác, nhìn thấy ưu điểm của người khác để thấy được những khuyết điểm của mình. Như thế mới có thể mau chóng tiến bộ. Giống như lão tử ta rất khoái các hạ bao gồm cả những yếu điểm của người."

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Ta có khuyết điểm gì?"

Trác Cuồng Sinh cười đáp: "Thái độ không chịu nhận mình sai đã là một khuyết điểm. Không có ai là hoàn mỹ cả! Một con người có cả ưu điểm lẫn khuyết điểm, người cần phải soi mói từng ly từng tí để tìm ra. Nhưng nếu chỉ nói khuyết điểm, thì không thể hết nước hết cái phê phán người ta, tới mức làm cho đối phương cảm thấy mất hết thể diện. Điều đó hoàn toàn không có ích gì trong việc tìm ra chân tướng sự thật. Con người vô cùng phức tạp. Đánh giá con người cũng giống như chúng ta chiêm ngưỡng một bức tranh. Ngắm từ xa hay gần đều không hề giống nhau. Nếu chúng ta chỉ tiếp cận nó ở một góc độ nào đó thì không thể biết hết được bức tranh ấy trông như thế nào, người đã minh bạch chưa?"

Cao Ngạn nói: "Bất luận là điều gì do người nói ra cũng chỉ là lí sự cùn."

Trác Cuồng Sinh tức giận la: "Lí sự cùn ư? Cút con mẹ người đi."

Rồi lại tiếp tục cười: "Cũng may ta đây đại lượng, không chấp nhặt với người."

Cao Ngạn hỏi: "Người không phải là muốn tiếp tục viết điều gì sao?"

Trác Cuồng Sinh hỏi lại: "Tiểu tử người muốn làm gì?"

Cao Ngạn đáp: "Người đã kiếm được một khoản tiền lớn nhờ câu chuyện về trận chiến ở Phì Thủy. Đến vùng đất này, sao có thể không tới Phì Thủy để uống rượu và nghe kể chuyện. Chuyến du ngoạn ấy sẽ là đến chiến trường lưu truyền hậu thế."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Tiểu tử tức giận rồi kìa."

Cao Ngạn cười xòa: "Dù sao Phượng lão đại cũng sẽ đãi tiệc chúng ta hai canh giờ để tẩy trần chứ không phải dạo chơi khắp đây đó, làm sao để qua ngày đây?"

Trác Cuồng Sinh bèn đứng dậy nói: "Đây là một đề nghị hay, chúng ta đi thôi."

Khoái Ân tựa vào gốc cây nhìn thấy một đoàn truy binh băng băng chạy qua, trong lòng thật buồn nhưng hắn đã khóc hết nước mắt rồi. Sau khi rời thành, nước mắt không thể kiềm chế được cứ trào ra, hắn vừa chạy vừa khóc đau như đứt từng khúc ruột.

Hầu Lượng Sinh không chỉ là ân nhân mà còn là người thầy tôn kính của hắn. Không có ông ta thì Khoái Ân cũng không có ngày hôm nay.

Dưới sự dạy dỗ và quan tâm chỉ bảo của Hầu Lượng Sinh, hần từ một tiểu tử quê mùa đã trở thành một người lịch duyệt và tinh thông binh pháp. Đại ân đại đức này hần sẽ mãi ghi lòng tạc dạ.

Hai năm trước, hần ra sức rèn luyện không để phí lấy một ngày khiến võ công cũng như kiếm pháp có những bước đột biến kì diệu, tất cả mọi thứ đều nhờ có Hầu Lượng Sinh tài bồi. Do đó đối với sự thay đổi đột ngột trước mắt phần nào làm hần khó mà chịu đựng nổi.

Hần biết Hầu Lượng Sinh như thế là hết rồi, thậm chí hần không dám nghĩ tới kết cục của mình. Bây giờ trong lòng hần chỉ còn bận tâm duy nhất một việc đó là hoàn thành tốt sự uỷ thác của Hầu Lượng Sinh, vì ông ta mà đến Biên Hoang chuyển lời. Hần không biết Nhậm yêu nữ là ai nhưng biết rất rõ rằng dòng máu của Hầu Lượng Sinh cũng như đang hoà tan vào từng huyết quản của hần, như trở thành một bộ phận sống trên cơ thể vậy.

Khoái Ân quay ngược đầu ngựa lại, tiến vào rừng sâu.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn men theo Phì Thủy, nhìn ra xa về phía Bát Công sơn, làn gió thanh mát từ từ thổi đến làm tinh thần con người thêm khoan khoái.

Đôi bờ Phì Thủy, người đi ngắm cảnh rất đông vui nhộn nhịp. Quả nhiên như Phụng Tường nói, bên bờ Phì Thủy có những quán trà, quán rượu nhỏ được dựng lên đông chật khách, thật là chen chân không nổi. Hai người chỉ ngắm nhìn là đã thấy đủ rồi.

Trác Cuồng Sinh đột nhiên dừng bước, chỉ bờ đối diện nói: "Chính là Tạ Huyền đã cầm quân qua đây, nhớ lại lúc đó ngài uy phong biết bao!"

Cao Ngạn gật đầu đồng ý: "Đối diện với trăm vạn đại quân phải có biết bao là dũng khí đây?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đó mới là hiệp khách chân chính, vì hạnh phúc của vạn dân phương Nam thì không hề tiếc xương máu của mình. Đó còn là những kẻ sách tinh mật, vận dụng những sách lược cao minh, càng không phải một kẻ mất mủ mà có thể làm đại hiệp. Hành hiệp trượng nghĩa đâu phải dễ dàng gì. Trước tiên phải biết phân biệt thiện ác, phục tùng cái thiện. Tiếp đến phải có năng lực để khuếch trương chính nghĩa, cuối cùng là phải có lập trường."

Cao Ngạn cười nói: "Người cũng bị ảnh hưởng bởi Tân đại hiệp rồi."

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nói: "Không phải là bị ảnh hưởng mà là bị tác động, hai việc này khác nhau."

Cao Ngạn nói: "Trong con mắt Tân đại hiệp của chúng ta, hiệp khách chân chính nên là những kẻ nghèo hèn, luôn mồm nói về đạo đức nhân nghĩa. Nhìn thấy mỹ nữ không được động lòng, tiền bạc ngay trước mắt cũng coi như không nhìn thấy, không có quyền lợi càng không có thế. Loại hiệp khách như thế, lão tử ta xin kiếu. Nếu như vậy thì làm người còn có lạc thú gì nữa đây? Căn bản cũng chẳng thể coi là người có xương có thịt."

Trác Cuồng Sinh nói: "Lời nói khi say rượu thì làm sao có thể cho là thật được? Đó cũng chỉ là cơn điên trong khi say mà thôi! Lẽ nào ngồi thuyền, đi xe lại không cần đến tiền sao? Không đi kiếm tiền chính đáng lẽ nào lại đi ăn cắp, ăn trộm sao? Không có tiền lão đâu được ngồi trên một chiếc thuyền sang trọng mà mơ mộng đây?"

Cao Ngạn nói: "Thẳng thắn mà nói, ta rất cảm thông với lão bởi lão thật bất hạnh. Một kẻ mà trừ bản thân mình ra, cái gì khác cũng không có thì phải đau khổ biết nhường nào!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Bôi nhọ người khác hoặc giả cũng là một khoái cảm. Đó gọi là văn không có đệ nhất, võ cũng khó có thể xem ai cao hơn. Chỉ khi giẫm lên trên người khác mới tự cho mình là cao quý, bôi nhọ danh dự của đối phương càng nhiều thì danh tiếng của bản thân mình càng cao, càng có thể ngẩng cao đầu. Người tự tin vào bản thân mình thì có khả năng dung hoà mọi chuyện, sẽ được trọng dụng. Còn đối với kẻ không tài cán gì, không có niềm tin... Ô nhìn kìa !"

Cao Ngạn đưa mắt nhìn theo thấy một đám người từ thượng du đi tới. Người dẫn đầu có một bộ dạng vô cùng thô tục. Trông hần thấp, béo và rất xôi thịt, miệng lại liến thoắng kể về cuộc chiến Phì Thủy bắn cả ra

nước bọt cứ như thể hắt ta còn rõ tình hình lúc đó đã xảy ra chuyện gì hơn cả Tạ Huyền.

Cao Ngạn vốn đang nghĩ "Có cái gì đáng nhìn đâu?", bất chợt mắt sáng lên, tâm thần như lặn đi nhìn về phía cuối đoàn người, hai mắt như bị hút hồn bởi một cô nương hấp dẫn.

Người con gái này mặc chiếc áo có ống tay rộng, đầu đội mũ hoa hình tứ giác được tạo thành bởi những sợi kim tuyến, lại có những hạt đá nhỏ đầy màu sắc tạo nên những chấm sáng thu hút sự chú ý. Trên người nàng còn đeo đủ loại trang sức hoa tai, vòng tay, vòng cổ... mọi thứ đều có đủ. Nàng bước đi với tư thế yếu điệu thướt tha, cộng với dáng vẻ cân đối và thần thái nhu mì, chỉ cần là nam nhân, hễ nhìn thấy là tim đập thình thịch, tim như reo lên vì vui sướng. Chỉ tiếc là khuôn mặt bị che bởi một tấm sa dày, khiến người ta không thể nhìn thấy Lư sơn chân diện [1](#).

Khi tấm thân thơm tho của nàng lướt qua hai người, đôi mắt ẩn giấu sau tấm sa nhìn họ tựa hồ vô ý mà lại như hữu ý. Lại giống như tự cảm hoài thân thể mà thẹn cúi mặt xuống. Mặc dù không nhìn rõ sự biểu hiện trên nét mặt nhưng chỉ như vậy cũng đủ làm người ta rung động.

Sau khi mỹ nữ cùng đám người ăn mặc kiêu thương nhân kia đi khỏi, phải mất một lát sau hai người mới hoàn hồn trở lại.

Trác Cuồng Sinh thở dài thườn thượt: "Bây giờ thì ta đã đồng cảm sâu sắc với Phượng lão đại rồi."

Cao Ngạn mơ hồ nói: "Nàng đã nhìn ta."

Trác Cuồng Sinh đặt tay lên vai Cao Ngạn quát: "Tĩnh lại đi! Chắc cô ta cũng không xinh đẹp gì."

Cao Ngạn kiên quyết: " Theo thuật nhìn gái đẹp của ta thì dung nhan vị tiểu cô nương đó nhất định không kém chút nào đâu."

Trác Cuồng Sinh nhú mày hỏi: "Người đã quên tiểu Bạch Nhạn của người rồi sao?"

Cao Ngạn đỏ mặt, xấu hổ biến thành giận dữ nói: "Người đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Đó là một cô nương tội nghiệp bị bắt phải đi theo một đám gian thương. Hiệp khách ta đây lại không chút đồng cảm sao? Nàng như có ý định nhảy xuống giếng sâu để kết liễu cuộc đời mình, những người có lòng trắc ẩn đều nên cứu giúp nàng ta."

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Nhà người mới là chỉ là một hiệp sĩ quèn, đừng có mà làm xằng. Phải nắm rõ tình hình rồi mới quyết định xem phải làm gì, vì người vẫn chưa biết quan hệ của cô nương đó với gã mập kia, biết đâu đó họ là cha con thì sao?"

Cao Ngạn nói: "Không phải Phượng lão đại đã từng nói sao, có người đã từng nghe thấy nàng ta bao phen phải nuốt nước mắt một mình trong phòng."

Trác Cuồng Sinh gần như líu lưỡi, cảnh cáo: "Ơ với cha lẽ nào không được khóc sao? Thôi đi, lần này nhiệm vụ của chúng ta là chấn hưng kinh tế của Biên Hoang tập chứ không phải đi lo chuyện riêng của người ta. Chỉ cần họ không vi phạm những quy định của chúng ta thì chúng ta cũng đừng nên can thiệp vào đời tư của họ."

Cao Ngạn tức giận nói: "Nhìn thấy việc bất bình lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn sao?"

Trác Cuồng Sinh khuyên bảo: "Phải nắm rõ tình hình thì mới có biện pháp thích hợp. Ta sợ người rồi."

Lại nói: "Thẳng thắn nói cho ta biết, nếu như cô nương đó chẳng xinh đẹp gì mà chỉ như những cô nương liễu yếu đào tơ tầm thường thì người có dốc lòng tìm ra chân tướng sự thật, nhiệt thành giúp cô ấy không? Nếu người là một hiệp sĩ chân chính chẳng thà người mang hết tài sản đem chuộc lấy nàng ấy là xong chuyện."

Cao Ngạn chẳng biết nói gì.

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Vì thế cho nên làm đại hiệp không dễ dàng gì. Đại hiệp chân chính có thể hy sinh

bản thân để thiên hạ được thái bình, cải biến tất cả những bất bình trong xã hội. Sắp đến giờ rồi, mau mau đến tham dự bữa tiệc tẩy trần của Phụng lão đại thôi."

1 Lư sơn chân diện: Đây là một thành ngữ, chỉ chân tướng hay bộ mặt thật của sự việc. Ở đây tác giả ý nói vì bị tấm sa dày che nên không nhìn thấy mặt mũi thế nào. Có cách nói khác giống nghĩa là "Lư sơn diện mục" hay "Lư sơn chân diện mục". Lư sơn là tên một ngọn núi ở tỉnh Giang Tây.

Hồi 49

Kiến Khang Chiến Tuyến

Lúc hoàng hôn, thuyền đã tới Kiến Khang.

So sánh với tâm trạng lúc tới Diêm Thành, quả thật khác nhau một trời một vực. Lúc trước, Lưu Dụ trong lòng trong lòng ngập tràn cảm giác lo lắng, nhưng mục tiêu rõ ràng, chỉ có thể chém giết kịch liệt để hoàn thành được sứ mệnh. Lúc này đây gã như chẳng có gì, trong lòng dấy lên cảm giác bất lực.

Đô thành lớn mạnh của Tấn thất, có thêm Lưu Dụ hay thiếu đi một Lưu Dụ căn bản chẳng có gì khác nhau cả. Sau khi hiểu được cách nhìn của Tạ Diễm đối với mình, gã hoàn toàn mất đi phương hướng, không biết đi đâu về đâu.

Sau khi chia tay với Vương Hoàng ở bến tàu, Tống Bi Phong và gã ba chân bốn cẳng đi tới hẻm Ô Y. Đứng ở đường phố Kiến Khang náo nhiệt, Lưu Dụ cảm nhận càng sâu sắc.

Tống Bi Phong nói: "Đừng có nghĩ trên phố lúc nào cũng đông người và xe cộ như vậy. Tới giờ Hợi tiếng chuông giới nghiêm vang lên, Kiến Khang lập tức sẽ trở nên yên tĩnh như vùng đất của quỷ, sự so sánh như thế có thể khiến cho lòng người không được thoải mái."

Lưu Dụ trầm tư không nói gì, mang trong lòng một tâm tư nặng trĩu, âm thầm bước đi.

Tâm tư của gã rất khó giải thích với mọi người. Trải qua biết bao nhiêu cú sốc như vậy, gã giãy giụa cầu sự tồn tại cho tới tận ngày nay, vốn cho rằng xuất hiện một sự chuyển biến có tính quan trọng đột nhiên lại phải chịu đựng một cú sốc trầm trọng vô tình tàn khốc như thế này. Điều đó khiến cho tình cảm của gã bị kéo xuống tới tận hố sâu, giống như những nỗ lực trước đây đều vô ích. Gã hiểu được đã thất bại, và là sự thật bại hoàn toàn. Sau khi bỏ ra biết bao nhiêu như thế, đổi lại chỉ là một cục diện khốc liệt không hề thay đổi.

Gã hiểu con người của Lưu Lao Chi. Hắn ta dám mạo hiểm đắc tội với cao môn đại tộc Kiến Khang, giết chết Vương Cung, rõ ràng là vì quyền vị đại thủ lĩnh của Bắc Phủ binh, mà không từ thủ đoạn.

Lưu Lao Chi đương nhiên không thể thích cha con Tư Mã Đạo Tử được, nhất định trong lòng đang vô cùng căm hận. Nhưng hắn ta vẫn hợp tác với cha con Tư Mã Đạo Tử, điều này càng chứng tỏ dã tâm của hắn.

Lưu Lao Chi không cam tâm với chức vụ thống soái cao nhất của Bắc Phủ binh. Mục tiêu của hắn là trở thành một Hoàn Ôn khác, cuối cùng ngồi lên cái ghế Hoàng đế. Chỉ như vậy sự sinh tử vinh nhục của hắn sẽ không bị thao túng trong tay người khác, mà sự sống chết của người khác thì do hắn ta quyết định. Tuy nhiên, so với Hoàn Ôn hắn ta thiếu mất một xuất thân hiển hách, khiến cho con đường tới ngôi vị Hoàng đế của hắn hơi khó đi.

Bây giờ trở ngại lớn nhất của Lưu Lao Chi không phải là Tư Mã Đạo Tử càng không phải là Hoàn Huyền mà là Tạ Diễm.

Tạ Diễm cậy vào gia thế, cao ngạo tự phụ, đương nhiên không coi Lưu Lao Chi ra gì. Đặc biệt hắn chỉ coi Lưu Lao Chi như một tên nô bộc. Sự ngạo mạn của Tạ Diễm, khiến cho hắn không thể nào nắm bắt được tình thế một cách chính xác, dễ dàng để cho phe Hà Khiêm dựa dẫm, lại làm Lưu Lao Chi vô cùng đố kỵ, giúp ích cho đại kế phân hóa Bắc Phủ binh của Tư Mã Đạo Tử.

Lưu Lao Chi kiêng nể Hà Khiêm, tuyệt không phải là sợ Tạ Diễm, hắn ta làm sao đối phó Tạ Diễm đây? Tính

toán như ý của Lưu Dụ vốn là nhờ vào sức mạnh của Tạ Diễm để trở thành chủ tướng chinh phạt Thiên Sư quân. Nếu như gã có thể giúp Tạ Diễm bình định Thiên Sư quân, tướng của Lưu Lao Chi sẽ bị áp chế. Làm sao có thể tưởng tượng được rằng kẻ thủ hạ vô dụng Tạ Diễm đột nhiên lại tiếp nhận tướng binh của phe Hà Khiêm, lại thêm ác cảm của hắn với Lưu Dụ, khiến gã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng.

Đối với Lưu Nghị gã có một cách nhìn mới. Lưu Nghị có phần nóng lòng đạt tới thành công, nhìn thấy cơ hội có lợi cho hắn, là lập tức vồ lấy, không thèm thương lượng với gã. Mặc dù có thể tha thứ được nhưng như vậy tuyệt không phải là khôn ngoan, chỉ có thể khiến cho Bắc Phủ binh lại chia rẽ. Với tình thế trước mắt, chỉ có tổn thất chứ không có lợi ích gì.

Tổng Bi Phong trong lòng tràn đầy cảm xúc nói: "Đây là thế giới gì vậy? Ngày trước đại quân hàng trăm vạn của Phù Kiên xuống phương Nam, An công vẫn đêm đêm tới Tần Hoài Hà nói chuyện với uống rượu với Thiên Thiên tiểu thư. Kiến Khang vẫn yên bình như cũ, ngày nay e rằng tất cả đã trở thành quá khứ."

Lưu Dụ thì vẫn lặng im không nói gì.

Ngày hôm sau khi gặp Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi, bọn chúng là có thủ đoạn gì để đối phó với mình? Tự nhiên trong lòng gã lại có cảm giác giống như mục súc đang chờ bị thịt ở ngoài chợ.

Nếu như có thể trốn đi, gã nhất định sẽ mặc kệ tất cả để thoát khỏi Biên Hoang tập. Tuy nhiên tất quả cứ qua đi như vậy những nỗ lực của gã sẽ coi như công cốc. Gã làm sao có thể xứng đáng với sự kì vọng cổ vũ của Yến Phi, Hoang nhân huynh đệ và cả Bắc Phủ binh.

Ai sẽ rửa nhục báo hận cho Đạm Chân đây?

Tổng Bi Phong kinh ngạc hỏi: "Đệ đang nghĩ gì thế?"

Đối với Tổng Bi Phong gã không chỉ hoàn toàn tin tưởng mà còn có cảm giác đặc biệt thân thiết, cảm giác này chỉ xuất hiện với Tổng Bi Phong mà thôi.

Yến Phi là người chí hữu thân tình sâu sắc nhất của gã, Đồ Phụng Tam là người chiến hữu tốt, nhưng đều không có cảm giác thân mật giống người trong nhà như đối với Tổng Bi Phong.

Gã than thở: "Lưu Lao Chi phái đệ tới Diễm Thành chính là muốn đệ đi chết. Tuy đệ lại coi đó là một cơ hội để rèn luyện, nhưng vẫn cứ có cảm giác đi tới cái chết."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên nói: "Thì ra tâm trạng của đệ lại xấu tới như vậy, đáng tiếc không thể tìm đại tiểu thư giúp đỡ. Bây giờ chỉ có tiểu thư mới có ảnh hưởng lớn tới nhị thiếu gia. Đại tiểu thư là người hiểu rõ nhất tâm ý của An công và đại thiếu gia."

Lưu Dụ sững sờ: "Vương phu nhân vẫn hôn mê bất tỉnh sao?"

Tổng Bi Phong nói: "Đệ hiểu nhầm rồi. Tiểu thư đã ra khỏi giường, nhưng người vẫn còn yếu. Thần trí đã tỉnh táo nhưng sau khi mất đi chồng con, chúng ta làm sao có thể để đại tiểu thư chịu thêm cú sốc nào nữa chứ. Đại tiểu thư đã vô cùng kiên cường, nhìn thông thoáng hơn người khác rất nhiều."

Lúc này, bọn họ bước lên con đường phồn hoa nhất, đó là từ cầu Chu Tước nối liền Tư Mã môn và Tuyên Dương môn.

Lưu Dụ đứng giữa con đường đông đúc người ngựa tấp nập, chỉ có cảm giác cô đơn tiều tụy.

Hai người chuyển hướng đi về phía nam.

Tổng Bi Phong ân cần khuyên bảo: "Tiểu Dụ người phải phấn chấn lên, không được từ bỏ. An công đã nói chỉ có nghịch cảnh mới có thể rèn luyện ý chí của một người, đạt tới sự kiên cường không bao giờ sờn lòng lùi bước. Đại thiếu gia bất luận là về văn hay võ đều là nhân tài trong thiên hạ, cái thiếu chính là sự gọt giũa của nghịch cảnh. Đại thiếu gia từ trước tới giờ đều gặp toàn chuyện thuận lợi, vì vậy trong việc đấu tranh quyền lực liền bại trận. May mà con mất An Công ngấm trúng đệ, đệ không thể để người thất vọng."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "An công lại có cách nhìn như thế với Huyền soái?"

Tổng Bi Phong nói: "Không chỉ là cách nhìn của An công mà còn là cách nhìn của ta. Đệ đang bước trên con đường khác với đại thiếu gia. Đệ gian khổ hơn nhiều, nhưng tương lai sẽ thu được thành công, ở trên cả đại thiếu gia."

Lưu Dụ trong lòng buồn bã, nghĩ thì đơn giản nhưng thực hiện thì khó khăn, gã gượng cười nói: "Đừng nhìn đệ cao như thế, đệ đang có cảm giác vô cùng cô độc."

Tổng Bi Phong trầm ngâm một lát, nói: "Tình hình không khốc liệt như đệ tưởng tượng đâu, chúng ta cũng không phải không có người giúp đỡ."

Lưu Dụ không hiểu nói: "Tại Kiên Khang đệ có thể làm gì đây? Triều chính đã có cha con Tư Mã nắm giữ, đệ phải nghe lệnh. Chỉ hận Lưu Lao Chi, kẻ đã dồn đệ vào chỗ chết khiến phương Nam không có chỗ để đệ dung thân. Duy nhất có Biên Hoang tập là nơi đệ có thể ở lại."

Tổng Bi Phong lập tức đứng lại, quay người nhìn Lưu Dụ, hạ giọng nói: "Đệ nhất định không được có cách nghĩ này, Hãy tạm thời quên hết Biên Hoang tập đi. Đại thiếu gia có thể thắng được trận chiến ở Phì Thủy, là bởi vì ngài hiểu rõ, nếu chỉ lùi một bước là không còn đường sống. Ngài nhất định phải sống chết bảo vệ chiến tuyến Phì Thủy, không để cho Phù Kiên bước vào Phì Thủy nửa bước. Chính là thái độ không thành công thì cũng thành nhân này khiến tiếng thơm đại thiếu gia được lưu danh sử sách, đời đời lưu truyền. Tình hình bây giờ của đệ cũng như vậy, Kiên Khang chính là Phì Thủy của đệ, thực lực của kẻ thù mặc dù mạnh hơn ngàn lần so với đệ nhưng đệ cũng không được lùi nửa bước. Nếu không thì đệ sẽ thua hết, tất cả những thứ thắng được trước kia đều phải bù vào đó."

Lưu Dụ đứng bên đường, cúi đầu không nói gì.

Tổng Bi Phong tiếp tục: "Kiến Khang chính là Phì Thủy của đệ. Bất luận thực lực của kẻ địch có mạnh thế nào đi nữa, đệ có một thân sức yếu thì cũng nhất định phải giữ bằng được chiến tuyến này. Có khả năng sẽ sẽ thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, có thể lại được bước vào trong hoàng thất nhà Tấn. Tổng Bi Phong ta sẽ xả thân bồi tiếp quân tử, trao cả tính mệnh và vinh nhục cho đệ, cùng chung sống chết."

Lưu Dụ xấu hổ gượng cười, nói: "Lão ca dạy rất đúng. Trên thực tế đệ ngoài cái mạng nhỏ này ra đều chẳng có gì để mất cả. Vừa nãy huynh nói, chúng ta không phải hoàn toàn không có người giúp đỡ là chỉ điều gì vậy?"

Tổng Bi Phong nói: "Ta chỉ sức ảnh hưởng của An công. Khi An công còn sống, ở Kiên Khang trên có công khanh đại thần dưới có phàm phu tục tử, không ai là không kính trọng ông ấy. An công mặc dù đã mất nhưng cái uy của người thì vẫn còn. Ta sẽ tìm cách liên hệ mấy người cho đệ, có việc xảy ra, chúng ta cũng không bị cô lập không có viện trợ."

Lưu Dụ nói: "Đệ sợ nhất là ngày mai sau khi gặp Lưu Lao Chi, hắn ta sẽ giở thủ đoạn không cho đệ tiếp xúc với người ngoài. Tới lúc đó chỉ sợ muốn gặp huynh cũng vô cùng khó khăn."

Tổng Bi Phong nói: "Nơi dừng chân của Lưu Lao Chi là Thạch Đầu Thành, đó là hắn ta yêu cầu. Còn bây giờ Thạch Đầu Thành là quân doanh của Bắc Phủ binh ở Kiên Khang, Lưu Lao Chi có thể ngăn cản bất cứ người nào đi gặp đệ nhưng không thể ngăn cản Tổng Bi Phong ta. Bởi vì trên dưới Bắc Phủ binh đều không coi ta là người ngoài. Yên tâm đi, thế nào ta cũng có cách để gặp đệ, ít nhất cũng có thể báo tin tới cho đệ."

Lưu Dụ trở về trạng thái bình thường, cười nói: "Lưu Lao Chi vẫn không thật sự tin tưởng Tư Mã Đạo Tử, chỉ sợ trở thành một Hà Khiêm thứ hai. Tuy nhiên, hắn ta đã lo lắng quá rồi. Với tình hình hiện nay, Tư Mã Đạo Tử làm sao có thể giở trò với hắn ta được. Việc mà Tư Mã Đạo Tử hi vọng xảy ra lúc này chính là Bắc Phủ binh và Thiên Sư binh đều bị tổn thất. Hắn có thể loại bỏ được hai mối họa trong lòng, càng có thể lấy "Nhạc Chúc quân" thay thế cho Bắc Phủ binh, do con trai hắn ta làm đại thống lĩnh của tân quân, chuyên tâm đi ứng phó Hoàn Huyền. Như thế, giang sơn của Tư Mã Đạo Tử mới vững chắc như núi Thái Sơn. Kẻ ngốc vẫn mãi là kẻ ngốc. Lưu Lao Chi bá chiếm Thạch Đầu Thành, khiến cho những cao môn Kiên Khang càng thêm kiêng kỵ hắn."

Tổng Bi Phong vui mừng nói: "Tiểu Dụ lấy lại được tinh thần chiến đấu rồi."

Lưu Dụ cười nói: "Toàn nhờ lão ca huynh thức tỉnh. Chúng ta nên đi thôi!"

Tổng Bi Phong nói: "Vẫn còn vài lời. Đợi sau khi gặp nhị thiếu gia, bất luận ngài nói gì, cũng đừng có để bụng, coi như nể mặt An công và Huyền soái."

Lưu Dụ nói: "Đệ đã sớm có tính toán rồi."

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục cuộc hành trình.

Yến Phi ngồi trên một mỏm đá lớn ở bên sông, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi trời tối chàng vượt trăng sao lên đường, không thể không dừng lại nghỉ ngơi, để cho ngựa tới bên sông uống nước.

Những người khác đều không dám quấy rầy tới Yến Phi, chàng cũng có thể tĩnh tâm suy nghĩ.

Vẫn còn mười hai ngày nữa, Bách nhật Trúc cơ của Thiên Thiên mới hoàn thành. Chàng nóng nòng chờ đợi ngày này, chàng đã chịu đủ những sự dày vò của tương tư rồi.

Tình hình bây giờ của nàng như thế nào? Sau khi chia tay ở Huỳnh Dương, bóng dáng yêu kiều của nàng luôn cùng chàng chinh chiến khắp nam bắc, ngay cả những lúc buồn bã nhất vẫn không cảm thấy cô độc. Tình cảm nóng bỏng của Thiên Thiên sưởi ấm trái tim chàng, bất luận con đường phía trước có khó khăn thế nào, bi quan thất vọng ra sao thì vì Thiên Thiên, chàng có thể chiến đấu tới giây phút cuối cùng.

Thác Bạt Khuê tới ngồi xuống bên cạnh chàng, nói: "Chúng ta cần phải vượt qua đội quân tiên phong của tiểu Bảo. Ta dám khẳng định rằng, tiểu Bảo đang bán tín bán nghi, ăn ngủ không yên."

Yến Phi mở mắt ra, nhìn Thác Bạt Khuê đang vui mừng bằng ánh mắt sắc bén, sau đó mỉm cười.

Thác Bạt Khuê cười nói: "Vẫn còn căm ghét thù hằn chiến tranh sao? Có lúc chiến tranh là chuyện không có cách nào có thể tránh được, người không xâm phạm tới người khác thì người khác cũng không thể xâm phạm tới người."

Yến Phi nghĩ tới Kỉ Thiên Thiên, gật đầu nói: "Ta hiểu rồi!"

Thác Bạt Khuê lắc đầu nói: "Người tịnh không hiểu."

Yến Phi gật đầu nói: "Đúng thế! Ta thừa nhận, chiến tranh là không thể nào có thể tránh khỏi, đã được chưa?"

Thác Bạt Khuê cười nhạt: "Loài người thích phát động chiến tranh là do khi sinh ra đã như vậy rồi. Trong lịch sử từ trước tới giờ chưa bao giờ dừng lại, nó đã trở thành một bộ phận trong cuộc sống của chúng ta."

Yến Phi lắc đầu: "Ta không thể đồng ý với cách nói này, đó chỉ là vấn đề của con người!"

Thác Bạt Khuê cười nói: "Đây không phải là vấn đề của chúng ta. Nếu có trách thì hãy trách ông trời."

Yến Phi cau mày hỏi: "Điều này có liên quan gì tới ông trời à?"

Thác Bạt Khuê nói: "Sao lại không liên quan tới chuyện của ông trời? Giang hồ có quy tắc của giang hồ, tự nhiên cũng có phép tắc của tự nhiên. Người chưa từng sống trên thảo nguyên, lúc sói đuổi theo bầy hươu, đều là hạ thủ với những con hươu yếu. Con nào không đủ khỏe mạnh, chạy không nhanh, sẽ bị sói ăn thịt. Từ những con súc vật ở thảo nguyên tới thế giới loài người chúng ta, từ cổ tới kim đều là thế giới cá lớn nuốt cá bé. Người có thể nói nhân nghĩa đạo đức, có thể mỹ hóa hành vi xâm lược nhưng nói cho cùng vẫn là trò chơi tàn khốc những kẻ mạnh đào thải những kẻ yếu. Người muốn cứu người đẹp của mình, ta không muốn vong quốc diệt tổ. Vì vậy chúng ta đêm nay sẽ kê vai chiến đấu ở đây, thế sẽ giết sạch quân địch, những suy nghĩ khác đều không thiết thực."

Yến Phi nhìn lên trời, không nói thêm gì.

Yến tiệc được tổ chức tại khu nhà lộng lẫy của Phượng lão đại, những người từ cấp Hương chủ trở lên của Dĩnh Khẩu bang đều tới tham gia. Vẫn còn có một vị khách không ngờ lại tới, chính là người số một ở Thọ Dương - Hồ Bân. Điều này càng chứng tỏ sự ủng hộ toàn lực của ông ta với Biên Hoang tập.

Trên thực tế, ở nơi núi cao, xa Hoàng đế này, ý kiến của lão còn quan trọng hơn cả thái độ của Lưu Lao Chi. Không có sự ủng hộ của lão thì kế hoạch tham quan Biên Hoang căn bản khó mà hoàn thành được.

Phượng lão đại vô cùng vui mừng, lần lượt chúc rượu mọi người. Không khí vô cùng hòa hợp, khách chủ đều rất vui vẻ. Sau bữa tiệc, Phượng lão đại định giữ mọi người nghỉ lại nhà một đêm hôm sau sẽ lên thuyền trở về. Nhưng mọi người đều lo lắng cho đoàn thuyền ở bên ngoài thành sợ có địch tới xâm phạm, phá tan công cụ kiếm tiền là chuyện nhỏ, phá hoại việc tham quan Biên Hoang mới là chuyện lớn, nên đều lựa lời từ chối ý tốt của Phượng lão đại.

Để cho an toàn, Giang Văn Thanh đề nghị ba chiếc thuyền lái ra xa bến, hạ neo trên bờ của Thọ Dương ở thượng du Hoài Thủy. Đồng thời phái người luân phiên canh gác, lưu ý tình hình trên mặt nước và dưới nước, để cho an toàn. Lúc này Tân Hiệp Nghĩa vẫn say rượu chưa tỉnh.

Trác Cuồng Sinh càng về đêm càng tỉnh táo, kéo Âm Kì tới khoang thuyền đánh cờ vây, lại lôi cả Bàn Nghĩa và Phượng Hồng Sinh tới xem.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi tinh thông tiếng Hán, nhưng lại không hiểu gì về cờ vây, xem một lúc liền về phòng nghỉ ngơi.

Cao Ngạn cũng không có hứng thú với cái trò mê hoặc này, đang định trở về, liền chạy nhanh ra khỏi cửa thì gặp Diêu Mãnh đứng chắn ở đó.

Cao Ngạn cau mày nói: "Tham quan Biên Hoang vẫn chưa nói đủ sao? Đêm nay ta không muốn nghe thấy mấy từ "tham quan Biên Hoang" này nữa. Chỉ hi vọng trong giấc mơ tìm thấy tiểu Nhạn nhi của ta, mơ một giấc mộng đẹp."

Diêu Mãnh cười trừ kéo gã vào phòng bên cạnh, nói: "Nói cho ta biết, ngươi có phải là huynh đệ của ta không?"

Cao Ngạn cau mày: "Huynh đệ thì làm sao? Chẳng lẽ không cần ngủ hay sao?"

Diêu Mãnh đẩy cửa ra, kéo gã ngồi xuống một chiếc ghế ở gần cửa sổ nói, cẩn thận rút một tờ giấy từ trong ngực ra, đứng bên cạnh mở ra nói: "Bên trên có viết gì?"

Cao Ngạn nghiêng đầu nhìn, đọc: ""Cứu tôi!" Ha ha! Thì ra là người không biết chữ sao?"

Diêu Mãnh sừng sờ, sau đó lại nhìn vào hàng chữ, không trả lời gã.

Cao Ngạn không dừng hỏi tiếp: "Người quả thật không biết hai từ này sao? Ta có thể mỗi ngày dạy cho người hai chữ như thế này, nhưng sẽ đòi phí cao đó. Người ta nói một chữ nghìn vàng, ta đây giảm bớt một chút, năm trăm đồng vàng một chữ nhé!"

Diêu Mãnh quỳ xuống phía trước gã, nói khề: "Chuyện này người phải giúp đỡ ta, nhưng nhất thiết không được nói cho người khác biết!"

Cao Ngạn không hiểu gì hỏi: "Người đang nói gì?"

Diêu Mãnh đáp: "Người có biết ai đưa cho ta mẫu giấy này hay không?"

Cao Ngạn ngạc nhiên đáp: "Người không nói thì làm sao ta biết được. Hắc! Chẳng lẽ có người cầu cứu người sao?"

Diêu Mãnh thở dài: "Ta cứ nghĩ là giai nhân hẹn, tự nhiên có điểm phúc, không ngờ lại là mảnh giấy cầu

cứu."

Cao Ngạn hứng thú hỏi nhỏ: "Tiểu tử tốt! Vị giai nhân nào cầu cứu tới người đó?"

Diêm Mạnh đáp: "Chính là vị cô nương Miêu tộc đó!"

Cao Ngạn sửng sờ hỏi: "Sao người lại có thể tiếp xúc với cô ta?"

Diêm Mạnh nói: "Dễ nói lắm sao? Người và lão Trác đi du sơn ngoạn thủy, ta đành phải làm những việc của người, cùng với Âm Kì tới nhà trọ ở Biên Hoang chào khách hàng. Lúc rời đi, thì gặp ngay tiểu mĩ nhân che mặt đó trở về. Để có thể kịp buổi tiệc của Phụng lão đại, chỉ có thể đứng ở ngoài cửa nói chuyện với khách mấy câu, cả với tên béo ị đó nữa. Khi ta đi qua người tiểu cô nương, cô ta liền nhét mẩu giấy đó vào tay ta. Con bà nó chứ! Tay của cô ta thật mềm mại."

Cao Ngạn vỗ đùi nói: "Hôm nay ta thắng lão Trác diên đó rồi. Đều nói rằng người đẹp bịt mặt thật đáng thương, cứ không tin lời ta nói, để ta đưa mẩu giấy này cho lão coi, xem xem lão ta còn gì để nói."

Diêm Mạnh vội vàng hỏi: "Người làm sao có thể nói cho lão Trác biết được?"

Cao Ngạn không hiểu thốt: "Tại sao lại không được?"

Diêm Mạnh nói: "Người quên rằng chúng ta đã công cáo thiên hạ. Để tuân theo quy tắc của tham quan Biên Hoang, chúng ta tuyệt đối không thể can thiệp vào việc tư của khách hàng được."

Cao Ngạn nói: "Ta là kẻ hiệp nghĩa, làm sao có thể thấy chết mà không cứu!"

Diêm Mạnh buồn rầu nói: "Sớm đã biết như thế này, ta đã không hỏi người trên mảnh giấy đó viết gì rồi. Quy tắc của tham quan Biên Hoang đã được Chung lâu hội nghị thông qua, không ai có thể làm trái lại."

Cao Ngạn hỏi: "Người không phải chuẩn bị làm trái lại hay sao?"

Diêm Mạnh vẻ mặt rầu rĩ thở than: "Lần này đúng là thật phiền toái."

Cao Ngạn nói: "Được người đẹp để ý tới, chỉ có vui mừng, sao lại có thể phiền toái được."

Diêm Mạnh tự nói một mình: "Không biết tướng mạo của cô ta thế nào, có đáng làm như thế này hay không?"

Cao Ngạn ôm bụng cười nói: "Thì ra chúng ta có cùng chung chí hướng, đều là phải nhìn thấy vẻ đẹp mới có thể động lòng."

Diêm Mạnh giận dữ thốt: "Người có phải là huynh đệ của ta không vậy?"

Cao Ngạn vỗ ngực nói: "Đương nhiên là huynh đệ rồi. Tên tiểu tử nhà người coi như may mắn. Nếu như người cầm mẩu giấy này đi tìm lão Trác để lão giúp người đọc chữ, nhất định lão ta sẽ đọc hai chữ "cứu tôi" thành "cút đi" hay "khốn nạn", sau đó đốt mảnh giấy đi, người sẽ vĩnh viễn quên chuyện này. Ha ha, nên là "cút xéo" thì càng hay."

Diêm Mạnh vô cùng tức giận.

Cao Ngạn hạ giọng: "Cô ta chắc đang gặp nguy hiểm, và đau khổ không thiết sống, vì vậy mới cầu cứu bừa người lạ."

Diêm Mạnh lắc đầu nói: "Đó làm sao có thể là cầu cứu bừa người lạ được? Cô ta đã sớm có chuẩn bị rồi, trộm giấu mẩu giấy, cố tìm cơ hội, đưa mẩu giấy cầu cứu chúng ta!"

Cao Ngạn nói: "Âm Kì nhìn thấy cô ta đưa mẩu giấy không?"

Diêm Mạnh nói: "Hắn đi trước ta, đương nhiên là không nhìn thấy rồi!"

Cao Ngạn nói: "Mọi người đều là huynh đệ, muốn không giúp người cũng không được, chúng ta làm thế nào để ra tay cứu cô ta đây?"

Diêu Mạnh nói: "Chuyện này nói dễ thì cũng không dễ, nói khó thì cũng không hẳn. Vấn đề nằm ở chỗ giấu được đám lão Trác, và làm thế nào để trả lời về việc này."

Cao Ngạn đồng ý nói: "Đúng, vẫn còn một vấn đề vô cùng khó khăn nữa chính là sau khi xong việc làm thế nào để sắp xếp cho cô ta, người lấy cô ta sao?"

Diêu Mạnh quỳ tê cả chân, đứng dậy ngồi xuống một chiếc ghế ở bên cạnh, gượng cười nói: "Người nói đi đâu thế? Ta đây là một phần tử trung kiên của Dạ Oa tộc. Từ trước tới giờ không có hứng thú với chuyện lấy vợ sinh con, chỉ muốn sống qua ngày, hưởng thụ cuộc đời. Sớm biết thế này thì để kệ người tới nhà trọ Biên Hoang. Chuyện này ta cũng chẳng cần phải chịu đựng nữa."

Cao Ngạn hỏi: "Thằng thẩn nói cho ta biết, người có rung động trước cô ta không?"

Diêu Mạnh nói: "Khi đi qua người cô ta, cả người ta giống như bay bổng trên cõi tiên, như vậy có thể coi là rung động không?"

Cao Ngạn cười nói: "Không chỉ là rung động mà còn là vô cùng rung động rồi!"

Diêu Mạnh nói: "Không được cười, ta nói chuyện nghiêm túc đó."

Cao Ngạn nói: "Ta làm cho người hồ đồ rồi, người muốn giải quyết chuyện này như thế nào?"

Diêu Mạnh đáp: "Ta không biết, trong lòng ta đang rối bời."

Cao Ngạn cười nói: "May mà ta có tiểu Bạch Nhạn. Nếu không, khẳng định sẽ làm thay người cái chuyện "anh hùng cứu mỹ nhân" này. Người thử xem thế này nhé! Hiện tại tất cả án binh bất động, đợi ngày mai sau khi khai thuyền, ta sẽ cố gắng phân tâm gã xôi thịt còn người thì tranh thủ mà đi gặp tiểu mỹ nhân che mặt. Phải tìm hiểu xem nàng có nổi khổ gì, có quan hệ thế nào với con lợn béo. Sau đó, bọn ta sẽ lên sách lược hành động. Rõ chưa?"

Hồi 50

Lão Thần Thụ Nhục

Lưu Dụ và Tống Bi Phong đến Tạ phủ ở hẻm Ô Y. Dựa vào sự quen biết của Tống Bi Phong với Tạ gia vốn có thể không cần hỏi ai, đường hoàng dẫn Lưu Dụ đi vào. Nào hay gia tướng ra mở cửa tuy nhận ra Tống Bi Phong nhưng vẫn khách khí bảo họ phải đợi một lát để vào bẩm báo.

Lưu Dụ và Tống Bi Phong đều rất ngạc nhiên nhưng còn cách nào khác? Chỉ còn cách kiên nhẫn đứng chờ ngoài cửa.

Một lát sau, Lương Định Đô vội vàng đi ra. Người này có thói là thấy người cao môn thì cung kính, với kẻ yếu hèn thì coi thường. Đối với Tống Bi Phong, người đã một tay đè bặt y, thì hết mực cung kính nhưng thái độ với Lưu Dụ thì khác xa, rất vô lễ.

Tống Bi Phong cau mày hỏi: "Chuyện này là sao đây?"

Lương Định Đô đưa hai người đi về phía tòa nhà Tùng Bách đường, rồi nói nhỏ: "Đây là lệnh của tôn thiếu gia, phải nghiêm ngặt quan sát trên dưới, trong ngoài. Tất cả phải tuân theo quy củ mà hành động."

Tống Bi Phong trầm giọng: "Có cả ta trong đó sao?"

Lương Định Đô chán nản gật đầu.

Tống Bi Phong quay sang Lưu Dụ đang nghi nghi hoặc hoặc nói: "Tôn thiếu gia là con của nhị thiếu gia tên

Tạ Hồn, được nhị thiếu gia hết mực yêu thương. Sau khi nhị thiếu gia đi nhậm chức Thứ sử, mọi việc trong nhà đều do tôn thiếu gia quyết định."

Lưu Dụ thầm nghĩ đúng là cha nào con nấy, bất quá vẫn không thể nhìn được, cảm thấy nuối tiếc cho sự phong lưu thoáng đạt trước kia của Tạ gia, đã mất đi không còn giữ lại được. Ngày mà gã, Yên Phi, Cao Ngạn và các lãnh tụ Tạ gia cùng ngồi bàn bạc chuyện thế sự năm đó, khẳng định sẽ không bao giờ có nữa.

Lương Định Đô tịnh không dẫn họ đến Tùng Bách đường mà đi qua khoảng sân rộng hướng sang sảnh phụ.

Lương Định Đô khổ não nói: "Đại tiểu thư đang bệnh, nhị tiểu thư không để ý đến chuyện gì. Bây giờ mọi việc trong phủ đều do một tay tôn thiếu gia thu xếp."

Nhị tiểu thư là em gái của Tạ Diễm đã lấy Vương Quốc Bảo.

Sau khi vào đến sảnh phụ, ba người cùng quỳ xuống ngồi một bên, đều có cảm giác không biết nên nói gì trước.

Tổng Bi Phong hỏi: "Có nhị thiếu gia ở đây không?"

Lương Định Đô liền đáp: "Nhị thiếu gia vừa ra ngoài chưa về."

Tổng Bi Phong lại hỏi: "Vậy bọn ta có thể đến chào hỏi đại tiểu thư trước có được không?"

Lương Định Đô nói: "Cái này phải do tôn thiếu gia quyết định."

Tổng Bi Phong như phát hỏa nói: "Tiểu tử ngươi có biết Tổng Bi Phong ta là ai không?"

Đúng lúc đó có thị tỳ bưng trà vào, Tổng Bi Phong đành ngồi yên.

Sau khi thị tỳ lui ra ngoài, cả ba người đều không nói gì, không khí rất nặng nề.

Đợi thêm một lát, Lương Định Đô nói với Tổng Bi Phong: "Đề tiểu nhân đi gặp tôn thiếu gia xem tại sao lại chậm trễ vậy?"

Tổng Bi Phong gật đầu đồng ý, Lương Định Đô liền bỏ đi.

Lưu Dụ than thở: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu lão ca không liều chết cứu đại tiểu thư, thì tình hình chắc không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng người của Tạ gia ngược lại xem lão ca như người ngoài."

Tổng Bi Phong nói: "Sau khi An công và Huyền soái qua đời, con cháu Tạ gia đã không còn chí, những điều hay thì không học, lại học thói hư tật xấu của cao môn Kiến Khang."

Lưu Dụ hỏi: "Chẳng phải lão huynh đã chứng kiến sự lớn lên của Tạ Hồn hay sao? Năm nay công tử khoảng bao nhiêu tuổi rồi?"

Tổng Bi Phong đáp: "Cũng khoảng mười sáu, mười bảy. Ta luôn nghĩ thiếu gia có thể kế tục sự phong lưu của Tạ gia. Thiếu gia từ bé đã rất thông minh, chỉ mười một, mười hai tuổi đã là một cao thủ trong việc tranh luận, thơ văn hội họa đều rất giỏi, dung mạo thanh tú, phong thái khác người. Thế nên người ta mới có câu tán dương "Tài hoa của Tạ Hồn đệ nhất Giang Tả". Còn có người nói thiếu gia là đệ nhất mỹ nam tử thời Nam Tấn. Tôn thiếu gia lại được triều đình chọn làm chồng tương lai cho Tấn Lăng công chúa, đợi đến khi đủ hai mươi tuổi thì sẽ thành thân."

Tổng Bi Phong lại nói: "Tôn thiếu gia là con thứ ba của nhị thiếu gia. Hai vị huynh trưởng đều theo cha đi làm quan, nên mọi việc Tạ gia đều do cậu ấy nắm giữ."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Chắc chắn đây là thủ đoạn của Tư Mã Đạo Tử muốn lung lạc nhị thiếu gia."

Tổng Bi Phong thở dài, không biết nói sao.

Lúc đó Lương Định Đô vác bộ mặt u ám quay lại, nói với Tống Bi Phong đang ngồi: "Tôn thiếu gia có chuyện bận, mong Tống thúc và Lưu tướng quân đợi thêm một lát nữa."

Tống Bi Phong không vui hỏi: "Việc gì mà quan trọng vậy?"

Lương Định Đô ba hoa một thôi một hồi nhưng cuối cùng vẫn không dám giấu Tống Bi Phong, thấp giọng nói: "Tôn thiếu gia và Lưu Nghị tướng quân đang đánh cờ ở Vong Quan hiên."

Lưu Dự thất thanh: "Lưu Nghị?"

Lương Định Đô vội vàng giải thích: "Lưu tướng quân đừng vội trách Lưu Nghị đại nhân, ngài ấy đã muốn dùng ván cờ để đến chào hỏi tướng quân ngay, chỉ vì tôn thiếu gia muốn thắng thua rõ ràng nên lại tiếp tục đánh."

Lưu Dự trầm nghĩ, xem ra Lưu Nghị ở Kiến Khang giờ trò cũng không đến nỗi tồi, dựa vào thân phận thường dân áo vải cũng chui vào được thế giới của các gia tộc hiển hách nhất. Về mặt này gã tự thấy mình không bằng hần.

Tống Bi Phong đang muốn nói thêm thì nghe thấy tiếng bước chân từ phía ngoài truyền lại.

Lưu Dự nhìn ra thấy Lưu Nghị cùng với một công tử trẻ tuổi đang bước vào bậc cửa. Đột nhiên được nhìn tận mắt, gã không khỏi giật mình. Dáng dấp, cử chỉ và thần sắc có đến bảy, tám phần giống hệt Tạ An, lại phong nhã hào hoa như ngọc thụ lâm phong, thật sự là rất tiêu sái thoát tục. Chẳng trách được gọi là Giang Tả đệ nhất mỹ nam tử.

Ấn tượng lúc đầu của Lưu Dự với tiểu tử này không được tốt, nhưng khi nhìn thấy dung mạo thần thái thanh tú thì mọi cảm giác phẫn nộ đều biến đi đâu mất. Không làm cách nào mà tức giận với một thiếu niên hoàn mỹ như thế này. Ba người đều vội vàng đứng dậy, Lương Định Đô thối lui về một bên, hai tay buông thõng khom lưng.

Lưu Nghị chắc chắn đã quá thân quen với Tạ Hồn, tự nhiên như chủ nhà, cười ha ha nói: "Vị này là Lưu tướng quân Lưu Dự, người mà ta thường hay nhắc đến với tam công tử đó! Có đúng là trăm nghe không bằng một thấy không?"

Tạ Hồn nhìn Lưu Dự với ánh mắt như bảo thạch phát sáng, đầu tiên nhíu mày một cái, rồi mới lộ ra vẻ vui tươi thường ngày, cười nói: "Tạ Hồn thật vinh hạnh được gặp Lưu tướng quân."

Rồi quay sang phía Tống Bi Phong hành lễ nói: "Tạ Hồn xin thỉnh an Tống thúc. Ngồi! Ngồi! Mọi người không cần đa lễ."

Tống Bi Phong hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ không vui, không đáp lễ lại, rõ ràng trong lòng vẫn chưa hết khó chịu.

Lưu Nghị hơi ngạc nhiên, ánh mắt hướng sang phía Lưu Dự, thầm đánh động.

Lưu Dự rất hiểu cảm giác của Tống Bi Phong, nhưng không muốn vì điều này mà làm hỏng chuyện, bèn kéo lão ngồi xuống cạnh mình.

Tạ Hồn như không thấy phản ứng của Tống Bi Phong, bảo Lưu Nghị ngồi xuống cạnh mình. Còn y tự ngồi ở chỗ chủ tọa.

Lúc đó lại có thị tỳ mang trà vào.

Lưu Dự nhìn sang Lưu Nghị. Tên tiểu tử này vào những ngày Hà Khiêm ngộ hại thì vô cùng đau thương bi phần, nhưng mọi thứ giờ đã như được quét sạch sành sanh. Hần mặc trang phục học theo công tử con nhà quyền quý, làm cho bản thân Lưu Dự cũng khó lòng nhận ra.

Bất quá thái độ của Lưu Nghị đối với gã vẫn thân thiết như cũ, thấy Lưu Dự nhìn mình liền ra hiệu bằng tay như muốn tâm sự.

Tạ Hổn với dáng vẻ ung dung nói với Lưu Dụ: "Tạ Hổn đại diện cho Tạ gia, chúc mừng Lưu tướng quân dẹp loạn thành công, chiến thắng trở về, được thăng chức tướng quân."

Lưu Nghị tán dương: "Mỹ sự của Lưu huynh đã được truyền tụng khắp mọi nơi, đặc biệt là việc một mình hạ gục Tiêu Liệt Vũ, gần đây đang là đề tài bàn tán sôi nổi nhất ở Kiến Khang."

Lưu Dụ khiêm tốn nói: "Chỉ là gặp may thôi mà, Lưu Dụ làm sao dám nhận công chứ?"

Tổng Bi Phong không còn nhẫn nại được nữa, nói: "Ta muốn cùng với Lưu tướng quân đến chào hỏi đại tiểu thư."

Rõ ràng lão đang rất tức giận, không thèm đề cập đến Tạ Hổn, chỉ nói trống không.

Lương Định Đô đứng bên cạnh sắc mặt khế biến đổi.

Tạ Hổn cuối cùng cũng lộ ra thần sắc bức dọc, nhưng vẫn tự áp chế được, nhẹ giọng nói: "Đạo Uẩn cô mẫu đang nghỉ, tối nay chỉ sợ không thích hợp. Tổng thúc và Lưu tướng quân hãy ở lại tị phủ một đêm. Ngày mai, tiểu diệt sẽ có thể an bài. Mong Tổng thúc lượng thứ."

Lưu Nghị vun vào: "Nhân cơ hội chúng ta hãy hàn huyên chuyện cũ. Một vài ngày gần đây, thứ sử đại nhân một lòng khát khao được gặp Lưu huynh. Lưu huynh an toàn trở về là điều người mong mỏi nhất."

Tổng Bi Phong lại không muốn ở lại một giây một phút nào, phát tay áo nói: "Nếu vậy, ngày mai ta và Lưu tướng quân sẽ tới bái phỏng."

Luôn cả Lưu Dụ cũng không thể tưởng được con người hòa nhã hiền lành như Tổng Bi Phong cũng có thể động nộ như vậy. Điều đó cho thấy việc bị một gã tiểu bối trong Tạ gia làm nhục trong khi đã từng được Tạ An coi trọng, xem như gia tướng hàng đầu, đối với Tổng Bi Phong là một vết thương lòng sâu sắc.

Lúc này Tạ Hổn cũng hoảng loạn đến luống cuống chân tay, đứng bật dậy nói: "Mong Tổng thúc dừng bước, nếu như có tiếp đãi không được chu đáo, Tạ Hổn xin chịu trách phạt."

Lưu Nghị và Lưu Dụ cũng đứng dậy, nhưng không có cách nào xen vào. Tình huống lúc đó đã trở thành việc giữa Tổng Bi Phong và Tạ Hổn.

Thái độ hiện tại của Tạ Hổn cũng chứng tỏ địa vị thâm căn cố đế của Tổng Bi Phong tại Tạ phủ.

Tổng Bi Phong lườm Tạ Hổn, lạnh lùng nói: "Mong tôn thiếu gia nói rõ, khi nào Tổng Bi Phong ta biến thành người ngoài vậy? Nếu thế, từ nay về sau người không nên gọi ta là Tổng thúc nữa."

Tạ Hổn ngoảnh sang, tức giận nhìn Lương Định Đô.

Lương Định Đô cúi đầu, không dám thở mạnh.

Tạ Hổn quay sang phía Tổng Bi Phong, hạ giọng: "Chỉ là hiểu lầm thôi mà, Tạ Hổn nào dám mạo phạm Tổng thúc? Đúng không? Định Đô."

Lương Định Đô có thể nói chi đây? Hắn vội vàng đáp: "Là Định Đô không đúng, đã quên mất Tổng thúc không phải người ngoài."

Tổng Bi Phong đương nhiên hiểu rõ, Lương Định Đô chỉ là tên giơ đầu chịu báng cho Tạ Hổn. Lão lại cũng biết không nên cùng Tạ Hổn to tiếng, liền hít một hơi áp chế nỗi phẫn uất trong lòng xuống, gật đầu nói: "Tốt! Đây là sự hiểu nhầm. Tuy nhiên ta đã mất hứng uống rượu trò chuyện rồi. Ngày mai sẽ quay lại thỉnh an đại tiểu thư."

Tiếp đó không thèm lý gì đến Tạ Hổn, quay sang nói với Lưu Dụ: "Chúng ta đi."

Nói rồi theo cửa chính đi mất, Lưu Dụ nhanh chóng hướng hai người bọn Tạ Hổn thi lễ rồi lao theo Tổng Bi

Phong.

Tạ, Lương hai người ngây ngốc tại đương trường.

Mắt thấy Tống Bi Phong gần ra khỏi cổng, bỗng nhiên một người đột ngột tiến lại, vui vẻ nói: "Tốt quá, Tống thúc và tiểu Dự đã về rồi."

Không ngờ người đó chính là Tạ Diễm.

Tống Bi Phong ngạc nhiên dừng lại.

Lưu Dự cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhìn bộ dạng Tạ Diễm vô cùng vui vẻ, so với thái độ của con ông ta đối đãi bọn họ, quả là một trời một vực.

Tạ Diễm luôn luôn tự hào về gia thế, xem thường người xuất thân thấp hèn, lại có thể đột nhiên thay đổi sao?

Hồi 51

Phản Mục Quyết Liệt

Lưu Dự và Tống Bi Phong đột nhiên thấy thái độ thân thiết và nhiệt tình của Tạ Diễm, đúng là nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Hai người đứng ngây ra như tượng, không biết nên làm thế nào, thì Tạ Diễm đã đi tới, kéo tay hai người quay lại sảnh phụ, vui vẻ hỏi: "Hai người đã gặp Uẩn tỷ chưa?"

Lúc đó có tám thân vệ cũng lũ lượt kéo vào trong sảnh, phân ra đứng các nơi. Điều này cho thấy Tạ Diễm đã biết hai người ở trong phủ, liền tiến lên trước căn họ lại, còn những người khác chờ ở phía sau.

Tống Bi Phong lần đầu tiên thấy Tạ Diễm như vậy nên chằm chằm nhìn ông ta. Ở trong Tạ gia bao nhiêu năm mà đây là lần đầu Tạ Diễm đối xử tử tế với mình.

Lưu Dự nhìn về phía Tạ Hổn đang kinh ngạc. Xem ra ngay cả gã tiểu tử này cũng không thể hiểu tại sao Tạ Diễm lại coi trọng cả hai như vậy, vô cùng lúng túng. Lưu Dự cảm thấy vô cùng khoan khoái, ánh mắt đưa sang Lưu Nghị, chỉ thấy gã đồng hương kiêm chiến hữu của mình đang cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của mình. Gã lập tức có cảm giác bất an, cảm giác được ngoài bản thân Tạ Diễm ra, tên tiểu tử này là người duy nhất trong sảnh biết được tại sao Tạ Diễm lại thay đổi thái độ như vậy.

Tống Bi Phong giương mắt nhìn Tạ Diễm nói: "Chúng tôi vẫn chưa thỉnh an đại tiểu thư."

Tạ Diễm đến lúc đó mới buông tay hai người, đang định nói thì Tạ Hổn xen vào: "Uẩn cô mẫu đã đi nghỉ rồi."

Tạ Diễm lộ thần sắc bất ngờ, hiển nhiên là biết Tạ Hổn đã nói dối nhưng không thể vạch tội. Y hướng Tống Bi Phong nói: "Để sáng mai đi gặp Uẩn tỉ! Ta có chút việc cần thương lượng với tiểu Dự."

Rồi nói với Tạ Hổn: "Hổn nhi mau thay ta tiếp đãi Tống thúc cho chu đáo."

Nói rồi không thèm đợi Tống Bi Phong trả lời, quay sang Lưu Dự nhẹ nhàng gạt đầu, chẳng nói chẳng rằng hướng về phía cửa sau sảnh đi thẳng, tám tên thân vệ cao thủ liền vội vàng theo sau.

Lưu Dự nhìn sang Tống Bi Phong tỏ vẻ không biết phải làm thế nào, lại quay sang chào Lưu Nghị, không để ý đến Tạ Hổn đuổi theo sau Tạ Diễm.

Tạ Diễm đi qua hành lang, cứ phăng phăng đi vào Vong Quan hiên ở giữa vườn, dọn thủ hạ canh gác ở cửa, rồi kéo Lưu Dự vào hiên ngồi cùng, còn tự mình pha trà đãi khách.

Tạ Diễm liên tiếp hỏi gã về các tình huống ở Diêm Thành. Lưu Dự trả lời xong, trong lòng cứ cảm thấy chưa thoả đáng, chỉ ngẫm hiểu mà đoán rằng Tạ Diễm có việc cần nhờ mình. Nếu không thì với tác phong của ông ta, tuyệt đối không thể có vẻ mặt tươi cười với gã như thế được.

Mời trà xong, Tạ Diễm từ từ bỏ chén trà xuống, sắc mặt chuyển sang nghiêm trọng, thấp giọng nói: "Ta nhất định phải giết tên gian tặc Lưu Lao Chi."

Lưu Dự vô cùng kinh hãi, thất thanh: "Cái gì?"

Dù gã có đoán thế nào cũng không thể nghĩ đến trong đầu Tạ Diễm lại có chủ ý như vậy, thậm chí kêu hồng hét. Trong khoảnh khắc, gã đột nhiên tỉnh ngộ Lưu Nghi ở bên cạnh vì đã từng thêm dầu vào lửa, cho nên mới có biểu tình kỳ lạ như vậy. Tạ Diễm nhìn Lưu Dự với ánh mắt đầy phẫn nộ, dữ tợn nói: "Không có sự cất nhắc của đại ca, tên gian tặc ấy làm sao có được ngày hôm nay? Không thể ngờ rằng hắn ta lại là kẻ lòng lang dạ sói, kẻ bề dưới lại dám phạm thượng, dùng thủ đoạn đê tiện hãm hại Vương đại nhân, lại ngấm ngấm cấu kết với cha con Tư Mã Đạo Tử bức hại dân lành. Ta quyết không để hắn gây thêm tội ác như thế nữa."

Lưu Dự khẳng định lại chắc chắn Lưu Nghi đang ngấm ngấm giờ trò. Ở một mức độ nào đó, gã hiểu được tâm trạng nóng lòng muốn báo thù của Lưu Nghi, về tình có thể bỏ qua nhưng về lý thì không thể.

Tạ Diễm không những không phải một quân sự gia mà còn tuyệt không phải là một chính trị gia. Sự hiểu biết của ông ta về hai lĩnh vực đó đều không rõ ràng, gặp phải Tư Mã Đạo Tử gian hùng quỷ quyệt, chịu sự thao túng của lão mà không mấy may hay biết, còn tự cho mình là người bảo vệ cho cao môn đại tộc Kiến Khang. Xuất phát điểm của ông ta không phải vì lợi ích của dân chúng mà là tiếp tục duy trì quyền lợi hiện có của cao môn.

Tạ Diễm có thể chấp nhận việc hại nước hại dân của Tư Mã hoàng triều là vì lợi ích và quyền lợi của cao môn đại tộc với Tư Mã hoàng triều đi liền với nhau, khó mà phân tách. Nhưng ông ta không chấp nhận kiểu xuất thân áo vải như Lưu Lao Chi lại cả gan dám giết trọng thần Vương Cung. Vì thế mà Tạ Diễm ngoảnh mặt làm ngơ với đất nước đang có chiều suy vong, chỉ làm sao có thể giải quyết chuyện Lưu Lao Chi thật nhanh. Như vậy vừa có thể trừ được cơn phẫn nộ của cao môn Kiến Khang, lại có ý nghĩa thanh lý môn hộ. Ông ta càng hy vọng là sau khi loại bỏ được Lưu Lao Chi thì có thể hoàn toàn khống chế được Bắc Phủ binh, tiếp tục sự nghiệp của Tạ Huyền.

Trong một chốc, gã hoàn toàn nắm được tâm ý của Tạ Diễm, càng hiểu vì sao Tạ Diễm lại thay đổi thái độ với mình.

Tạ Diễm muốn lợi dụng gã, thậm chí có thể hy sinh cả bản thân gã.

Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu của Lưu Dự thì tiếng nói của Tạ Diễm đã truyền đến bên tai: "Ta muốn người vì ta giết Lưu Lao Chi. Trong chuyện này, ngoài tiểu Dự ra thật sự không thể nghĩ ra người thứ hai. Người không những có võ công cao cường mà còn là người có thể tiếp cận Lưu Lao Chi. Ta tin tưởng tiểu Dự có thể giải quyết thỏa đáng việc này."

Lưu Dự đầu óc rối bời, vì sự thất vọng mà mất đi cảm giác, làm cho bản thân trí tàn lực kiệt. Những ý nghĩ đấu tranh, phần đấu gian khổ, đều bay đi đâu hết. Gã chỉ đang hứng chịu hơi tàn của cuộc tranh chấp quyền lực giữa Lưu Lao Chi và Tạ Diễm. Đứng về phía nào thì gã cũng ngọc nát xương tan, Lưu Dự mất hết đi ý chí chiến đấu chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Bất luận bản thân mình làm được bao nhiêu việc thì trong con mắt của Tạ Diễm, trước sau gì gã cũng chỉ là kẻ nô tài không hơn, hơn nữa còn là con cò trong tay của ông ta.

Lưu Dự nhớ rất rõ lời khuyên chân thành của Tạ Huyền là trước khi nắm được thực quyền, thì nhất định không được can thiệp vào công việc của Tạ gia. Thế nhưng đến bây giờ gã mới hiểu được thấu đáo lời khuyên từ đáy lòng đó của Tạ Huyền.

Lần này đến Kiến Khang, Lưu Dự phải dựa vào Tạ Diễm, giúp ông ta bình định sự nổi loạn của Thiên Sư quân, nhưng kết quả chỉ nhận được sự đối đãi như thế này sao?

Gã cảm thấy giọng mình như nghẹn lại: "Lưu Lao Chi không cho tại hạ cơ hội nào để giết hắn. Do đó căn bản tại hạ không có cách nào để ra tay."

Tạ Diễm trầm giọng nói: "Đương nhiên chỉ có người mới có khả năng làm được việc này. Thật may là trong Bắc Phủ binh có không ít người cũng ủng hộ người, giống như Hà Vô Kỵ là người được Lưu Lao Chi tin

tường, lại đứng về phía tiểu Dự. Vì thế chỉ có người mới có thể làm được. Nếu không thì sẽ không bao giờ có cơ hội cả. Chỉ cần diệt trừ Lưu Lao Chi thì ngay lập tức quyền nắm giữ Bắc Phủ binh sẽ về tay chúng ta, lúc đó thì triều đình cũng phải xem thái độ của ta mà hành sự."

Lưu Dự suyết chút nữa định tìm Lưu Nghị cho một trận, tại sao hán ta lại không biết xấu hổ khi tiết lộ cho Tạ Diễm biết những điều như vậy?

Ngay lập tức gã hồi tỉnh lại. Mặc dù biết rõ tính cách và con người của Tạ Diễm là chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, chắc chắn sẽ không nghe lời khuyên chân thành nhưng nghịch lý tai của một tên tướng áo vải như mình. Nhưng vì báo đáp đại ân của Tạ gia, vẫn phải ra sức phân trần lợi hại với ông ta.

Ngẩng đầu lên thấy Tạ Diễm đang chăm chăm nhìn mình, Lưu Dự thấy được thần sắc không thể nhẫn nại của ông ta. Gã thờ dài, hỏi rất nghiêm túc và chân thành: "Thứ sử đại nhân đã nghĩ qua rằng nếu như Lưu Lao Chi bị ám sát ở Kiến Khang thì tình hình Bắc Phủ binh sẽ thế nào chưa?"

Tạ Diễm cuối cùng không thể nén nổi sự không vui trong lòng, nhíu mày nói: "Tất nhiên ta đã nghĩ đến tất cả những tình huống có thể xảy ra, người không cần phải lo thay ta. Chỉ cần người hành sự theo lời dặn của ta, còn lại tất cả những việc khác ta sẽ lo. Họ Tạ nhà chúng ta có đủ uy tín ở Bắc Phủ binh để coi sóc những kẻ muốn mượn cơ sinh sự."

Lưu Dự thầm nghĩ lão lúc nào cũng ở trên cao, làm sao có thể trông xuống để thấy được quân tình trong Bắc Phủ binh. Cái gọi là uy tín của nhà họ Tạ cũng chỉ là uy tín của Tạ An và Tạ Huyền mà thôi. Còn đối với Tạ Diễm chỉ là tôn kính bề ngoài, thực ra mọi người trong Bắc Phủ binh từ cao đến thấp không có ai coi Tạ Diễm là nhân vật quan trọng cả.

Những lời thực lòng này chắc chắn là không nên nói ra rồi.

Lưu Dự lại hỏi: "Đương nhiên Thứ sử đã suy xét chu toàn nhưng ngài đã bao giờ nghĩ qua điều này chưa? Tại sao giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, Tư Mã Đạo Tử lại chọn Lưu Lao Chi mà không chọn Hà Khiêm, người có quan hệ thân thiết với lão ta?"

Sắc mặt của Tạ Diễm nặng chịch, thiếu chút nữa thì động nộ nhưng vẫn cố nén lại. Nhưng ông ta vẫn không nhịn được, ngữ điệu lên cao, chứng tỏ đã mất bình tĩnh, không vui nói: "Điều này không đơn giản, xét về thực lực thì Lưu Lao Chi mạnh hơn Hà Khiêm. Huống hồ chỉ cần lôi kéo được Lưu Lao Chi thì thế lực của Vương Cung và Hoàn Huyền sẽ giảm sút. Hơn nữa căn cứ vào tình hình thực tế lúc đó thì chọn lựa của Tư Mã Đạo Tử là hoàn toàn đúng."

Lưu Dự bình tĩnh hỏi: "Nếu như tại hạ thực sự giết được Lưu Lao Chi, vậy bước tiếp theo đại nhân định làm gì?"

Tạ Diễm trầm giọng: "Đương nhiên là chinh phạt Thiên Sư quân."

Lưu Dự trong bụng cười khỏ, cách nghĩ của Tạ Diễm thật ngây thơ, gã hỏi tiếp: "Tư Mã Đạo Tử có dễ như vậy không? Đó có thể coi là cơ hội ngàn năm có một của lão để chinh đốn Bắc Phủ binh. Thứ nhất lão ta có thể buộc tại hạ tội chết, rồi nhổ cỏ tận gốc, triệt hại những người có liên quan. Thứ hai lão có thể tiến cử những người bên phía Lưu Lao Chi làm thống lĩnh Bắc Phủ binh, thậm chí còn trực tiếp giao cho nhi tử của lão tiếp quản Bắc Phủ binh. Như vậy chẳng phải có tác dụng ngược lại hay sao?"

Tạ Diễm đương nhiên không hề nghĩ đến sự sống chết của gã, ngây ra một lúc mới nói: "Khi đó quyền lực trong tay ta, lẽ nào Tư Mã Đạo Tử còn làm điều xằng bậy. Huống chi lão còn phải dựa vào ta để ứng phó với Thiên Sư quân."

Lưu Dự nói: "Trong Bắc Phủ binh, từ trước tới nay Lưu Lao Chi luôn là đệ nhị nhân vật, chỉ ở sau Huyền soái. Sau trận chiến Phi Thủy, quyền lực của hắn càng vững chắc, vì thế Huyền soái cũng phải dựa vào tình hình mà giao binh quyền cho hắn. Lưu Lao Chi giỏi về mưu kế hơn Hà Khiêm, lão tuyệt không phải loại hữu dũng vô mưu, đó chính là nguyên nhân mà Tư Mã Đạo Tử không chọn Hà Khiêm. Lần này hắn đến Kiến Khang, không thể không đề phòng Tư Mã Đạo Tử. Hơn nữa còn có tám gương trước mắt là Hà Khiêm nên hắn đối với sự an toàn của bản thân luôn có sự sắp xếp ổn thỏa nhất. Chẳng may hắn có gặp họa ở Kiến Khang, thì tướng lĩnh trong phe hắn ta sẽ thao túng Quảng Lăng, nhất định sẽ khởi binh tạo phản để báo thù cho hắn."

Lúc này Thiên Sư quân làm loạn, Đại Tấn chúng ta còn có sự tranh chấp nội bộ như vậy, thật không sáng suốt."

Gã trong lòng thầm nghĩ đến tình thế hiện tại của mình giống như tình huống ngày đó, gã ở vị trí của Vương Quốc Bảo, Lưu Lao Chi biến thành Hà Khiêm, Tư Mã Đạo Tử đổi thành Tạ Diễm, chỉ là tình thế lại hoàn toàn khác, vì Tạ Diễm căn bản không thể khống chế Bắc Phủ binh.

Đôi mắt của Tạ Diễm chứa đầy sự phẫn nộ, gằn giọng hỏi: "Cuối cùng ngươi có đồng ý làm cho ta chuyện này không?"

Lưu Dụ cố gắng lần cuối đáp: "Đương nhiên tại hạ ủng hộ Thứ sử đại nhân, chỉ có điều không biết thời cơ lúc này đã phù hợp chưa. Nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ chính là phải đồng tâm hiệp lực để ứng phó với thế lực ngày càng lớn mạnh của Thiên Sư quân, càng nhanh dẹp được bạo loạn thì Hoàn Huyền sẽ càng không có cơ hội. Đợi cho đến khi mọi thứ ổn định, chúng ta mới tìm cách để lật đổ Lưu Lao Chi."

Tạ Diễm cười nhạt nói: "Tôn Ân là cái thá gì, cũng chỉ là bọn giặc cỏ, lão có thể so với Phù Kiên sao? Đại quân trăm vạn của Phù Kiên không phải cũng đã ôm hận ở Phì Thủy sao? Tôn Ân chỉ có đường chết mà thôi."

Lưu Dụ nghe xong vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ Tạ Diễm ngoài việc nói suông ra thì hiểu được cái quái gì? Chỉ nghe những lời xem thường Tôn Ân ấy cũng đủ biết rằng ông ta không những khinh địch mà còn đắm chìm trong ánh hào quang của Phì Thủy, không hiểu nguyên nhân đằng sau việc nổi dậy của Thiên Sư quân chính là thể hiện sự phẫn nộ căm hờn của dân chúng.

Gã hoàn toàn có thể lừa Tạ Diễm, giả vờ đồng ý với ông ta, chỉ cần làm chậm lại việc xuất chinh của Bắc Phủ binh là được. Thế nhưng gã lại không thể làm thế.

Gã đã từng che giấu chuyện của mình với Tạ Huyền, khiến gã đến bây giờ vẫn thấy day dứt. Vì thế gã không muốn phải lừa dối thêm một người nào trong Tạ gia nữa.

Lúc này gã còn lo lắng thêm một chuyện nữa, đó là Tạ Diễm quá khinh địch như vậy thì chỉ chuốc lấy thất bại mà thôi.

Lưu Dụ chán nản nói: "Tiểu Dụ không phải là kẻ có chí lớn. Hoang nhân đã từng giao thủ với Thiên Sư quân ở Biên Hoang tập. Thiên Sư quân tuyệt không phải là lũ ô hợp, Tư Mã Đạo Phúc còn là một thống soái giỏi, trí dũng song toàn. Có biết bao đội quân xâm lược chiếm lĩnh Biên Hoang tập, nhưng chỉ có bọn họ là có thể bảo toàn lực lượng rút lui."

"Rầm!"

Tạ Diễm cuối cùng cũng mất hết bình tĩnh, một chưởng vỗ mạnh xuống chiếc bàn uống trà, vô cùng giận dữ hét lớn: "Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, không cần phải nói nhiều lời."

Các chén trà bị chấn động lật tung lên, bay gần ra mép bàn, chỉ một chút nữa là rơi xuống đất, phần lớn nước trà trong cốc đã đổ lênh láng ra mặt bàn.

Thân binh bảo vệ bên ngoài hiên có vài người không nhìn được khi nghe thấy tiếng động, theo cửa sổ lao vào.

Lưu Dụ tâm tàn ý lạnh nói: "Hy vọng đại nhân hiểu cho. Nếu tại hạ nói những lời dễ nghe thì chỉ là những lời giả tạo bề ngoài, như thế lại chẳng có gì là khó cả. Nhưng đó chỉ là những lời khuyên sai lầm cho Thứ sử đại nhân mà thôi. Trước hết trong tình hình hiện nay, căn bản không thể giết được Lưu Lao Chi. Hà Vô Kỵ sẽ tuyệt không cấu kết với người ngoài mà nghĩ kế lấy mạng cậu hần. Thứ hai nếu như chẳng may thất bại, sẽ càng thuận lợi cho Tư Mã Đạo Tử, hay cả Tôn Ân và Hoàn Huyền. Nếu không có Tạ gia, Lưu Dụ ta tuyệt không thể được như ngày nay. Tại hạ nguyện đi theo đại nhân bất chấp cả tính mạng. Khi dẹp được cái loạn Tôn Ân, lúc đó mọi thứ đều ổn định, làm chuyện gì cũng sẽ trôi chảy thuận lợi, mong đại nhân minh xét."

Mặc dù biết là không có tác dụng, Lưu Dụ vẫn nói ra những điều trong lòng mình. Nhưng Tạ Diễm là kẻ cao ngạo tự phụ, làm sao có thể nghe những điều nghịch lỗ tai?

Quả nhiên, Tạ Diễm nổi giận đùng đùng, từng chữ từng chữ nói ra: "Cút ngay ra ngoài cho ta, từ nay về sau đừng có bước nửa bước vào Tạ gia nữa."

Kỷ Thiên Thiên vừa tỉnh dậy vì mơ thấy ác mộng, toàn thân vã mồ hôi.

Trước mắt là một màu đen u ám. Trong một lúc nàng không biết tại sao mình lại ở đây, không phải là nàng đang ở Vũ Bình đài ở Kiến Khang, có Tần Hoài Hà nhẹ nhàng ru ngủ sao? Tại sao lúc tỉnh dậy, nàng lại giống như bị yêu thuật nào đó đưa qua vạn sông ngàn núi đến một chỗ xa lạ như thế này, không hề hay biết mình đang ở đâu.

Kỷ Thiên Thiên không ngừng thở dốc, tập trung và dần dần tỉnh lại, sau đó nàng nhớ đến Yến Phi. Mọi thứ cứ quay cuồng trong đầu, bất luận nàng nghĩ đến chuyện gì. Chẳng hạn như việc còn vài ngày nữa là mãn hạn Bách nhật Trúc cơ, hoặc là Mộ Dung Thùy công phá Trường Tử, giết chết Mộ Dung Vĩnh. Hay là Mộ Dung Bảo viễn chinh Thịnh Nhạc. Bất luận ở phương diện nào, cũng không thể xua đi cảm giác thất bại đang dấy lên trong nàng.

Nàng cảm thấy có lỗi với Yến Phi. Mấy ngày qua, nàng căn bản không có cách gì tập trung tinh thần y theo cách mà Yến Phi chỉ dạy tu hành Trúc cơ, còn bị chi phối bởi cảm giác chán nản thất vọng, cảm thấy mọi thứ đều không có ý nghĩa gì cả.

Bên ngoài không có ánh sáng trăng sao, bầu trời đêm đầy mây mù, tiếng quạ kêu thảm thiết bi ai vọng đến càng làm cho nàng thêm sầu não.

Một cơn gió lạnh mang theo hơi thở của mùa thu len lỏi qua song cửa. Trong phòng chỉ có tiếng hô hấp của Tiểu Thi đang say ngủ trong góc khiến nàng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Nếu như không có Mộ Dung Thùy, đáng ra bây giờ nàng đang ngủ ngon trong vòng tay của Yến Phi rồi. Ý nghĩ đó càng làm nàng cảm thấy cô đơn, khiến cả thể xác và tinh thần nàng chịu sự giày vò vô cùng khó chịu.

Không!

Mình không được buông xuôi như vậy.

Bách nhật Trúc cơ chính là tia hy vọng duy nhất của nàng, bất luận có thành công hay không, nàng cũng nhất định phải chiến đấu đến cùng.

Kỷ Thiên Thiên xua đi vạn niệm trong tư duy, dần dần bình tĩnh lại, trấn áp tâm ma giống như liệt hỏa đang thiêu đốt tâm linh nàng.

Lúc này, nàng nhớ khi truyền Trúc cơ thuật, Yến Phi có nói: "Khí có trong đục, đục gây trở ngại, trong thì thông suốt. Nàng tự thấy tình huống hiện tại xem như thuộc khí đục rồi."

Ý nghĩ đó vừa lóe lên giống như có ngọn đèn chiếu sáng con đường gập ghềnh đen tối trước mắt của nàng. Kỷ Thiên Thiên tập trung tinh thần, làm theo cách của Yến Phi "Ngưng thần nhập khí huyết", từ từ thở nạp hô hấp, tiến vào trạng thái "vật ngã lưỡng vong" 1 của đạo cảnh tu chân.

Đến ngay bản thân nàng cũng không biết rằng mình đã trải qua một tiểu Chu thiên của việc tu luyện Đạo gia, nếu không phải vậy những cố gắng trước đây cũng là công cốc.

"Rầm! Rầm!"

Cao Ngạn đang nằm nhớ đến tiểu Bạch Nhạn, bị đánh thức vội vàng nhảy ra khỏi giường, lấy áo khoác ngoài, theo cửa ngách đi qua phòng ngủ của Trác Cuồng Sinh, đến trước cửa hỏi: "Ai đấy?"

Người gõ cửa đáp: "Là ta! Mau mở cửa ra."

Cao Ngạn nghe thấy tiếng của Bàn Nghĩ liền vội vã mở cửa. Gã mắng: "Có việc gì mà phải quấy rầy lão tử

vậy?"

Bàng Nghĩa đưa tay túm lấy ngực áo của gã kéo ra ngoài, hét lên: "Đừng có nhiều lời, Tân đại hiệp của chúng ta muốn nhảy sông tự tử đó!"

Cao Ngạn thất thanh: "Cái gì? Người đang đùa à? Ở đây lấy đâu ra biển cả mênh mông, làm sao có thể chết đuối được?"

Bàng Nghĩa buông tay, dẫn gã theo hành lang đi về phía đuôi thuyền, làu bàu: "Nói bót đi vài ba câu được không? Đại hiệp của chúng ta sau khi tỉnh lại không nghe lời khuyên can nào cứ muốn đi về phía đuôi thuyền. Nhìn dáng say rượu rồi toàn thân run lẩy bẩy của lão, ai dám bảo đảm lão ta nhảy xuống sông rồi lại nổi lên được chứ?"

Cao Ngạn bực tức la: "Cứu người như cứu hỏa, bọn lão Trác là phường giá áo túi cơm à?"

Bàng Nghĩa nói: "Bọn họ vẫn đang mải đánh cờ, làm gì còn tâm trí quản chuyện khác nữa. Người là người chủ sự cao nhất của chuyến tham quan Biên Hoang, khách xảy ra chuyện, không tìm người thì tìm ai? Huống chi người với đại hiệp có tấm giao tình, chí ít cũng từng uống rượu và tâm sự với nhau rồi."

Hai người vội vã chạy trên những bậc thang gỗ ở phía dưới tiến đến khoang cuối.

Cao Ngạn vỗ trán cười khổ: "Ta giống như là kẻ bị lừa gạt thật rồi. Tất cả phiền phức đều đổ lên đầu ông chủ, khiến lão tử phải đi giải quyết. Ài! Ta không muốn vậy."

Bàng Nghĩa nói: "Không phải người làm thì ai làm? Đừng quên rằng ta muốn được sống thoải mái vui vẻ ở Biên Hoang tập, lại bị người làm cho mệt chết, vì thế mới đến đây để nghe lời oán trách của người."

Hai người bước ra khỏi khoang thuyền lên sàn thuyền, nhìn về phía đuôi thuyền. Tình huống hiện ra trước mắt làm cho hai người không biết nên bực mình hay buồn cười.

Tân Hiệp Nghĩa đang uốn người ở đuôi thuyền, hai tay nắm lấy lan can của thuyền, không ngừng đung đưa.

Sáu, bảy Hoang nhân huynh đệ cầm đuốc, giữ lấy lão, đề phòng lão nhảy xuống sông.

Diêu Mạnh đứng bên cạnh cố gắng khuyên bảo mọi lẽ, nhưng dường như không có tác dụng gì cả. Tân Hiệp Nghĩa nhìn dòng sông với con mắt vô hồn, không nói câu nào.

Cao Ngạn khẽ thở dài, đi tới phía lão tặc Tân đại hiệp.

1 Vật ngã lương vong: Trạng thái phá tan ranh giới giữa bản ngã và thế giới sự vật. Xét về mặt ý niệm là sẽ không có ý thức về sự tồn tại của ranh giới này nữa.

Hồi 52

Tối Hậu Nhất Dạ

Lưu Dụ và Tống Bi Phong vượt qua quảng trường đi thẳng về phía cổng lớn không hề quay đầu lại. Lưu Nghị đuổi theo gọi: "Xin các huynh dừng bước!"

Lưu Dụ dừng bước nhưng vẫn không ngoảnh lại, bình tĩnh hỏi: "Còn gì mà nói nữa đây?"

Tống Bi Phong cũng dừng lại theo gã.

Lưu Nghị đến trước hai người, cười khổ: "Tại sao lại biến thành như thế này chứ?"

Không ngờ Lưu Dụ nở một nụ cười, thản nhiên đáp: "Trong lòng người biết rồi mà!"

Lưu Nghị khổ não nói: "Việc gì cũng có thể thương lượng được. Xin các huynh đợi một chút để ta đi nói chuyện với mọi người."

Lưu Dụ điềm nhiên: "Không cần tốn sức phí lời nữa. Ta còn có một khuyến cáo là xin Lưu huynh người nên tự lo cho mình cho tốt. Sau này, tất cả mọi chuyện của người sẽ không còn quan hệ gì với ta nữa."

Lưu Nghị giật mình hỏi: "Mọi người rốt cuộc là đã nói chuyện gì với các huynh?"

Lưu Dụ cười nhẹ: "Chẳng phải người cần ở đó để bàn luận việc cướp nhà diệt tộc bọn ta sao?"

Lưu Nghị ngạc nhiên: "Huynh khẳng định đã hiểu nhầm ta rồi. Chỉ bằng chúng ta về phủ tìm chỗ nào đó nói chuyện được không?"

Tổng Bi Phong lại giật mình kinh hãi. Cho đến lúc này, lão vẫn không rõ giữa Tạ Diễm và Lưu Dụ đã phát sinh chuyện gì. Chỉ thấy Lưu Dụ khí giận bừng bừng đến phòng chờ cũng không thèm để ý tới bọn Tạ Hồn và Lưu Nghị, nói "Chúng ta đi". Lão đương nhiên là cùng tiến cùng thoái với Lưu Dụ.

Lưu Dụ ung dung nói: "Hiểu nhầm hay không, không quan trọng. Bây giờ, ta căn bản không có tâm tình nói chuyện với người nữa. Người đi về đi! Nên nghĩ cho kỹ, rốt cuộc nên lấy đại cục làm trọng, còn những ân oán cá nhân nên bỏ qua hết đi."

Nói xong gã đánh mắt ra hiệu cho Tổng Bi Phong. Hai người vượt qua Lưu Nghị tiếp tục đi về phía cổng.

Lưu Nghị đi theo khuyên: "Bên ngoài đang thi hành lệnh giới nghiêm. Các huynh sao không đợi đến sáng mai hãy đi?"

Lưu Dụ đáp: "Mọi người đều bảo ta mau biến đi. Nếu người là ta thì người có còn mặt mũi nào mà ở lại nữa không?"

Lưu Nghị đứng ngẩn mặt ra rồi nói: "Khẩu lệnh trong giờ giới nghiêm là "thiên hữu Đại Tấn, quốc vận xương long." ¹

Hai người đến trước cổng lớn thì lính phủ vệ vội vàng mở rộng cổng để hai người đi qua.

Hai người sánh bước trong hẻm Ô Y, hai bên từng dãy trạch viện liên tiếp. Dưới ánh sáng liên tiếp của các ngọn đèn treo trước cổng, các tòa trạch viện hai bên con hẻm trừ danh nhất Kiến Khang trông giống như là một giấc mộng dài đằng dặc, đi mãi không bao giờ hết.

Tổng Bi Phong hỏi Lưu Dụ: "Nhị thiếu gia quả thực đã nói lời tuyệt tình như thế ư?"

Lưu Dụ cười khổ: "Ông ta còn quát lên lệnh cho đệ vĩnh viễn không được đặt chân vào Tạ gia nữa."

Một đội tuần binh đi tới. Hai người nói khẩu lệnh rồi rời khỏi hẻm Ô Y. Bọn lính canh bên ngoài đứng nghiêm cẩn, lộ vẻ tôn trọng hai người.

Tổng Bi Phong than: "Không ngờ nhị thiếu gia lại nói ra câu tuyệt tình như thế. An công dưới cửa tuyền mà biết khẳng định sẽ vô cùng thương tâm."

Lưu Dụ trầm giọng: "Ông ta bắt đệ đi giết Lưu Lao Chi nhưng bị đệ cự tuyệt."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên: "Đệ thấy có gì sao?"

Lưu Dụ đáp: "Đệ rất lo lắng cho ông ta. Ông ta không những không nắm được cục thế hiện nay, lại hoàn toàn không để Tôn Ân vào mắt, cho rằng Thiên Sư quân chỉ là một bọn ô hợp không chịu nổi một đòn. Phán đoán sai tình hình địch là đại kỵ của binh gia, sẽ khiến ông ta phải trả một giá rất đắt. Lưu Lao Chi tự thủ bàng quan, hy vọng mượn tay Tôn Ân trừ diệt giúp hấn Thứ sử đại nhân và tướng lĩnh thuộc hệ phái của Hà Khiêm."

Hai người rẽ vào đại nhai tĩnh lặng như quỷ vực. Cả hai đều xúc cảm sinh tình, càng tăng thêm cảm giác

hoang lương trong lòng.

Tổng Bi Phong dừng bước nói: "Ngày mai huynh đi tìm đại tiểu thư thuyết phục. Chỉ có bà mới có thể cải biến quyết định của nhị thiếu gia."

Lưu Dụ đứng lại bên lão. Một bên là ngự nhai ² đi đến Hoàng cung, một bên là cây cầu nổi tiếng nhất Kiến Khang là cầu Chu Tước.

Lưu Dụ than: "Không tác dụng gì đâu. Diêm thiếu gia tự thị là công thần của Tà gia còn lại sau trận chiến Phi Thủy, lại không chịu nghe bất cứ lời khuyên trung ngôn nghịch nhĩ ³ nào. Hơn nữa, đại tiểu thư căn bản không thể chịu được đả kích nữa. Lão ca người nhần tâm tăng thêm áp lực và nỗi lo lắng cho bà sao?"

Tổng Bi Phong hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi mà nhìn Tà gia bị tiêu diệt sao?"

Lưu Dụ xòe tay đáp: "Chúng ta có thể làm gì? Bây giờ, người chủ sự của Tà gia là Tà Diễm. Quyết định của ông ta chính là quyết định cuối cùng của Tà gia."

Tổng Bi Phong ngậy người không nói được gì. Một lát sau, lão thấp giọng: "Trước mắt đệ có hai lựa chọn. Đi sang bên trái là cầu Chu Tước, tiểu Dụ có thể ly khai Kiến Khang về Biên Hoang tập thống khoái sống qua ngày, không cần lý tới những việc ở phương Nam nữa, sống được ngày nào hay ngày ấy."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Sang phải thì sao?"

Tổng Bi Phong trả lời: "Thì đệ sẽ đến Quy Thiện tự của Chi Độn đại sư tá túc một đêm, không quản bất cứ chuyện gì nữa ngủ một giấc dài. Ngày mai tỉnh lại sẽ nghĩ xem nên làm như thế nào."

Lưu Dụ thản nhiên: "Tổng đại ca nghĩ rằng đệ sẽ rẽ phải hay rẽ trái đây?"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên nhìn gã nói: "Nếu huynh là đệ thì sẽ rẽ trái, từ nay không bao giờ quay về đây nữa vì đó là sinh lộ duy nhất hiện nay của đệ."

Lưu Dụ cười: "Tổng đại ca thay đổi thật nhanh. Lúc nãy còn trách đệ một trận, khích lệ tiểu đệ cần phải coi Kiến Khang như Phi Thủy, tử thủ chiến tuyến này đến cùng. Bây giờ lại khuyên đệ chạy càng xa càng tốt."

Tổng Bi Phong cuối cùng không nhịn được hỏi: "Đệ sao lại biến thành ung dung như thế? Phải chăng đã quyết định sẽ không dầm mình vào vũng nước đục này nữa?"

Lưu Dụ song mục tinh quang lấp lánh, bình tĩnh nói: "Hoàn toàn ngược lại. Đệ đã quyết định lưu lại đây, phần chấn chiến đấu đến cùng cho tới lúc tòa thành đô vĩ đại này hoàn toàn rơi vào trong tay đệ một cách tuyệt đối."

Tổng Bi Phong ngẩn người: "Đệ đã biết rõ dưới tình hình hiện nay thì đối với đệ tuyệt đối bất lợi. Hai người có quyền thế nhất trong thành đều muốn đưa đệ vào tử địa."

Lưu Dụ dùng hành động để biểu thị quyết tâm. Gã đi trước, rẽ sang phải rồi ngửa mặt nhìn trời, thờ dài nói: "Đây có thể là một quyết định quan trọng nhất trong đời đệ. Nhưng đệ đã nghĩ đủ rồi và sẽ không bao giờ quay đầu nữa. Nếu ông trời muốn Lưu Dụ chết, đệ sẽ tuân theo ý chỉ. Đệ hoàn toàn không biết nên tiến hành bước tiếp theo thế nào. Có thể đệ sẽ tận hết khả năng, từng bước hướng tới mục tiêu đã định. Lưu lại đây thì ngày tháng sẽ không dễ dàng trôi qua, nhưng nếu đệ trở về Biên Hoang tập sống cho qua ngày thì lại không cảm thấy khoái lạc, cũng không phải với những huynh đệ Hoang nhân ủng hộ đệ và phụ kỳ vọng của Yến Phi. Đệ đã từng một lần nếm trải cảm giác của một đào binh rồi, còn chưa đủ sao?"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa đến bên Tân Hiệp Nghĩa. Chưa có cơ hội hỏi han thì cái lão đó đã há rộng mồm, mửa ồng ọc xuống sông. Nhất thời, toàn bộ phía cuối thuyền tràn ngập mùi hôi nồng nặc đến phát nôn. Mọi người vội tránh hết đi chỗ khác.

Tân Hiệp Nghĩa vừa thở hổn hển vừa ho sặc sụa.

Bàng Nghĩa và Diêu Mạnh cùng nhau đẩy mạnh Cao Ngạn một cái. Cao Ngạn miễn cưỡng tiến lên một chút sát lại gần thử khuyên lão: "Tân đại hiệp người dù sao cũng không nên tự tìm cái chết như vậy, thường nói còn sống là còn tất cả. Không có việc gì là không giải quyết được."

Tân Hiệp Nghĩa ngậy người một lát, tựa hồ nhất thời vẫn chưa hiểu rõ ý tứ của Cao Ngạn. Lão đứng thẳng người lên, quay đầu lại nhìn gã, làm Cao Ngạn và mọi người vội vàng tránh tả né hữu, sợ lão nôn thẳng vào người hoặc bị lão ngã nhào vào người thì khổn.

Tân Hiệp Nghĩa lại gập mình xuống, ho sặc sụa rồi cất giọng tắc nghẹn, đau khổ nói: "Một lần thống khổ, sau này ta sẽ không uống rượu nữa. Các người mau giúp ta nôn toàn bộ số rượu trong bụng xuống sông đi."

Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ ngại ngần, nhưng đều yên tâm lại vì biết lão không muốn tìm cái chết.

Bàng Nghĩa lại thăm dò: "Chi bằng Tàn lão về phòng nghỉ ngơi đi!"

Tân Hiệp Nghĩa bỗng nhiên như già đi vài tuổi, cười thê lương: "Tàn lão? Ta mà là lão ư? Ài! Ta quả thực đã già rồi, ngựa già nằm phục, chí ngoài ngàn dặm. Chỉ hận là bạch đầu danh tướng có chí ngoài ngàn dặm cũng làm được gì? Chim muông hết thì cung tên bị cắt, quân địch hết thì mưu thần cũng hết đời. Đương kim hoàng thượng hôn ám, kẻ gian nịnh lộng quyền. Tấn Thất loạn lạc, đại nạn đến nơi mà lớp mình lại không thấy có người kế tục. Phải chăng ông trời muốn diệt vong Đại Tấn ta? "

Mọi người không ai có cách gì trả lời lão, nhưng cảm thấy đã hiểu hơn về con người lão rất nhiều.

So với lúc lão sấn lên thuyền thì Tân Hiệp Nghĩa trước mắt giống như là người khác, không thể khôi phục lại phong độ đại hiệp thế thiên hành đạo như lúc đầu. Tình rượu rồi, lão sẽ từ trong giấc mộng đẹp quay trở lại hiện thực tàn khốc và hiểu rõ mình chỉ là một người bất đắc chí, không hề có tác dụng gì cho cục thế trước mắt.

Tân Hiệp Nghĩa lắc đầu than "Nhớ năm đó...."

Mọi người ai nấy trong lòng kêu khổ, nếu để lão nói về những chuyện vài chục năm trước thì mọi người đều phải bồi tiếp hóng gió với lão, không thể ngủ nghe gì được.

May là Tân đại hiệp bỗng nhiên trở nên trầm mặc, cười khổ: "Có gì hay ho mà phải nghĩ nữa đây? Ngày ta tuốt kiếm hành hiệp, ân cứu đều khoái ý, bây giờ thì rơi vào kết cục nào rồi?"

Nói xong, lão quay lại, đối mặt với mọi người đang trở mắt nhìn lão, miễn cưỡng nở nụ cười nói: "Các người có biết vì sao dù phải bán nhà bán đất ta cũng phải lo cho được tiền đến Biên Hoang không?"

Cao Ngạn thay cho mọi người lắc đầu.

Tân Hiệp Nghĩa không nói ra nguyên nhân, loạng choạng tiến về phía khoang thuyền, vừa đi vừa hát: ""Vô danh loài sâu kiến, hữu danh thế gian hiem. Trung dung khó có thể, cuồng loạn không gặp thời."

Tiếng ca cùng với lão biến mất dần vào trong khoang thuyền.

Diêu Mạnh thở ra một hơi, lấy tay ra hiệu cho hai huynh đệ đi theo lão để giúp lão lên giường ngủ yên.

Một trận nhiệt náo cuối cùng cũng kết thúc.

Cao Ngạn gãi đầu: "Có ai biết lão hát cái gì không?"

Trác Cuồng Sinh từ trên tầng ba nói vọng xuống: "Cao tiểu tử có điểm không rõ rồi. Khi Viên Hoành lưu lã giang hồ đã sáng tác một bài ca trữ danh là "Vịnh sử thi" mà người cũng không biết. Ý nghĩa đầu tiên của bài thơ này là "người không có thanh danh thì như con sâu cái kiến bị người khác giẫm đạp. Nếu có thanh danh thì lại bị người ta nghi kỵ, không thể giữ được con đường trung dung, quá cực đoan thì bị người ta phỉ nhổ." Nói tóm lại là than thế gian hiem ác, tiến thoái lưỡng nan. Hiểu chưa?"

Cao Ngạn không vui nói: "Loại thi ca này không biết thì hơn. Lão tử không có thừa thời gian nghĩ tới nó."

Trác Cuồng Sinh nói: "Mau lẫn lên đây cho ta. Chúng ta cần nghiên cứu làm sao phân phối thượng phòng cho khách quý ngày mai đây. Người tưởng có thể thu được tiền dễ dàng thế sao?"

Lưu Dụ ngồi trong góc phòng khách tối đen, suy nghĩ cuộn lên như sóng trào.

Sự thanh tĩnh của ngôi chùa lại không thể làm tâm cảnh gã có thể an tĩnh lại được.

Nếu như ngày mai gã không có đối sách ứng phó Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi thì gã chỉ còn cách thúc thủ chờ người đến giết.

Bất kể là Tư Mã Đạo Tử hoặc Lưu Lao Chi đều khẳng định đã có kế hoạch chu toàn để đối phó với gã.

Chúng sẽ xử trí mình như thế nào đây?

Gã hoan nghênh nhất là hai người bọn chúng mượn tay Tôn Ân giết gã. Chỉ cần phái gã đi cầm quân thì gã có khả năng một lần nữa dùng ít thắng nhiều như trong cuộc chiến Diêm Thành.

Chỉ hận đó chỉ là hy vọng xa vời. Đã có bài học lần trước khi Tiêu Liệt Vũ bị chém chết nên chúng sẽ tuyệt không dành cho gã tiện nghi như thế. Lưu Lao Chi sẽ không ngu xuẩn đến mức phái gã đi giết Tôn Ân, nếu không thành công sẽ dùng quân pháp trị tội gã.

Bọn chúng tuyệt không phải là những người mưu lược thấp kém.

Thật ra, tình hình lần này ác liệt hơn nhiều so với lần trước bị phái đi Diêm Thành đánh hải tặc. Khi đó, ít nhất thì gã còn có tự do để làm việc, lại có được sự giúp đỡ và viện trợ, tuyệt không phải đơn thân độc lực tác chiến.

Lần này đến Kiến Khang, gã có cảm giác như mình bị trói chặt chân tay rồi đưa vào một miền đất toàn ác thú để làm mồi cho chúng.

Mất đi sự tri chùi của Tạ Diễm, gã không còn chỗ dựa để giữ mạng. Nếu như không thể phá giải cục diện bế tắc không lối ra đó thì gã tuyệt không thể có cơ hội may mắn nữa.

Gã chọn con đường ở lại, không phải vì có phương pháp ứng phó với thế yếu trước mắt, mà gã hiểu rõ căn bản mình không còn đường lùi. Tâm trạng này làm gã tuyệt không thể vì sự uy hiếp của tử vong mà lùi bước. Gã cần một lần nữa hòa nhập vào hệ thống Đại Tấn, ổn định trận cước trong Bắc Phủ binh. Gã chỉ cần chịu đựng được đến lúc Hoàn Huyền dẫn quân Đông tiến thì cơ hội của gã sẽ tới. Vì để báo thâm cừu cho Vương Đạm Chân, vì những huynh đệ Hoang nhân và Bắc Phủ binh ủng hộ gã, gã nguyện đem cái mạng nhỏ của mình ra đánh một canh bạc. Nếu như thất bại, đối với người và đối với mình đều không còn gì đáng tiếc nữa. Vào thời khắc này, gã thể hội sâu sắc câu mà người già thường hay nói "đặt mình vào chỗ chết để tìm đất sống".

Trong việc mưu sát mình, Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi khẳng định sẽ trung thành hợp tác. Đơn giản nhất là làm cho mình lâm vào tuyệt địa không thể chạy trốn, rồi dùng khí thế như lời đình vạ quân giết phăng mình đi, hoặc dùng thủ đoạn tỉ mỉ để thiết pháp [4](#) hãm hại rồi khép mình vào trọng tội.

Hiện giờ, gã hoàn toàn do địch nhân bố trí, không tự chủ được bản thân. Gã có thể không nghe theo mệnh lệnh của Lưu Lao Chi được sao?

Vì thế, đêm nay là cơ hội cuối cùng của gã. Nếu như không nghĩ ra được phương pháp đối kháng thì ngày mai, khi gặp Lưu Lao Chi, vận mệnh của gã sẽ không còn do gã làm chủ nữa.

Liệu có phương pháp nào đây?

Vương Tuân, cha của Vương Hoàng có thể giúp được gì không?

Ài!

Nói cho cùng, bất kể Vương Tuấn có địa vị thế nào trong triều đình Kiến Khang thì lão vẫn chỉ là văn thần, không thể nhúng tay vào việc quân do Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi nắm trong tay. Làm phiên lão chỉ lộ ra mình đã đến bước đường cùng, không thể nghĩ ra được chiêu số nào cao minh hơn để có thể giữ mệnh.

Chi Độn thì sao?

Đương nhiên Phật môn có ảnh hưởng lớn lao ở Kiến Khang, nhưng lại không có vai trò gì trong việc an bài nhân sự trong quân đội.

Nhưng nếu thỉnh Chi Độn thuyết phục Tạ Diễm, liệu có thể làm Tạ Diễm hồi tâm chuyển ý không?

Lưu Dụ lập tức từ bỏ ngay ý nghĩ này. Chủ yếu là vì gã nghĩ tới về mặt đáng ghét của Tạ Diễm lúc đuổi gã khỏi Tạ phủ. Con người cần phải sống có cốt khí, thứ đồ bỏ thí thực không thể nhận được. Gã lại hoài nghi Chi Độn không có sức ảnh hưởng lớn đến thế đối với con người cổ chấp như Tạ Diễm.

Nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không nghĩ được kế hoạch nào hay.

Lưu Dụ trong lòng kích động bưng bưng. Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, chi bằng đến phòng bên đánh thức Tống Bi Phong dậy, lập tức trong đêm ly khai Kiến Khang, ngấm ngầm trở về Quảng Lăng, tiến hành một cuộc binh biến đoạt quyền trong Bắc Phủ binh rồi quay về thảo phạt Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi.

Đây là một ý nghĩ rất hấp dẫn, nhưng Lưu Dụ cũng biết việc đó chỉ nên nghĩ trong đầu. Gã sẽ không làm như thế.

Những lời nói của Tạ Huyền đối với gã vẫn còn rõ rệt trong ký ức. Muốn trở thành chủ soái mà mọi người đều bán mạng cho mình thì gã phải trở thành một anh hùng mà mọi người đều kính ngưỡng chứ không phải là người trong lúc quốc gia dầu sôi lửa bỏng lại phản bội làm loạn, khiến cho loạn càng thêm loạn, tăng thêm nỗi khổ nạn của dân chúng.

Lưu Dụ gã xuất thân áo vải, từ tầng lớp thấp hèn nhất trong xã hội nên hiểu rõ hơn ai hết nỗi khổ của dân.

Trong lúc thiếu chút nữa thì gã đã buông xuôi, phó mặc mệnh mình cho ông trời thì đầu óc bỗng nhiên lại bình tĩnh.

Hai người muốn giết gã nhất tại Kiến Khang là Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử. Đó là hai người có quyền thế nhất của Đại Tấn ngoài Hoàn Huyền. Dù là phương pháp hữu hiệu thế nào thì cũng phải do hai người này nghĩ ra.

Chúng có sơ hở và nhược điểm nào không?

Nhược điểm duy nhất của Lưu Lao Chi là bề ngoài luôn ra vẻ ngày càng sùng ái gã hơn, nên trong Bắc Phủ binh thì gã vẫn an toàn.

Nhưng chỉ cần y tìm một cơ nào đó, điều mình sang chỗ Tư Mã Đạo Tử thì mình sẽ chết không có đất chôn.

Vì thế, điểm quan trọng vẫn là chỗ Tư Mã Đạo Tử. Có thể làm gã phát sinh ý kiêu dè chính là Trần công công, người đã làm gã không ứng phó nổi.

Âm mưu thủ đoạn của Tư Mã Đạo Tử vô cùng tận. Việc này bản thân gã đã trải nghiệm rất sâu sắc. Trừ phi gã là chân mệnh thiên tử, nếu không tất sẽ khó thoát khỏi độc thủ của Tư Mã Đạo Tử.

Ài! Chân mệnh thiên tử? Giả làm chân mệnh thiên tử thật không dễ dàng. Kẻ nào biết được sự thật này chắc sẽ cười đến chết mất!

Bỗng nhiên trong đầu gã linh quang chợt hiện, nghĩ tới một người.

Lưu Dụ đứng thẳng người lên.

Hít sâu một hơi.

Gã tưởng chừng như trong bóng tối tuyệt đối và lạnh lẽo ấy đã nhìn thấy một điểm sáng, cảm thấy một tia ấm áp.

Gã từ từ cảm hậu bối đao đang cắm trong vỏ để trên mặt bàn lên, đồng thời sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu, đeo đao lên lưng.

Gã cảm thấy lịch sử đang lặp lại.

Ngày đối mặt với liên quân Lương Hồ - Kinh Châu, vì Cao Ngạn thỉnh cầu đã khơi dậy linh cơ giúp gã nghĩ ra được toàn bộ đại kế tác chiến phá địch và đạt được thành tựu chưa từng có. Bây giờ, khi nghĩ về con người đó làm gã trong tình huống gần như vô kế khả thi lại nghĩ ra được một nhược điểm trong liên minh chặt chẽ giữa Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi, hai kẻ đang muốn giết gã.

Kế này có thể thực hiện được không chỉ có ông trời mới biết được. Nhưng gã phải thử một lần.

Chỉ cần có một phần hy vọng gã cũng muốn thử.

-
- 1 Trời phù hộ Đại Tấn, vận nước hưng thịnh.
 - 2 Đường lớn dẫn đến Hoàng cung.
 - 3 Lời thật mất lòng.
 - 4 Tìm cách.

Hồi 53

Đô Thành Mật Hội

Vương Hoàng trở về xe ngựa, thần sắc cổ quái, ghé lại gần nói: "Quả đúng như Lưu huynh dự tính, hần đáp ứng cùng huynh bí mật gặp mặt. Thật làm người ta nghĩ không ra."

Y lại băn khoăn hỏi: "Nếu như hần lập tức thông báo cho cha hần để bố trí giết huynh thì làm thế nào đây?"

Lưu Dụ điềm đạm đáp: "Tư Mã Nguyên Hiên sẽ không làm gì để cho ta khinh thường hần đâu. Vương huynh chẳng phải đã từng nói qua là thủ hạ của hần đều là loại quen sống trong nhung lụa của Kiến Khang sao? Tư Mã Nguyên Hiên nếu dùng người sẽ không dùng những loại năng lực thấp kém như vậy. Chỉ vì tình thế bức bách nên hần không thể không tập hợp bọn hồ quần cầu đảng đó quanh mình, nếu không hần sẽ mất đi sự ủng hộ của cao môn. Vì thế, hần càng hiểu rõ tình thế hơn cha hần, cũng hiểu rõ tác dụng nặng nhẹ của Bắc Phủ binh."

Gã lại tiếp: "Ta và Tư Mã Nguyên Hiên cũng coi như là đã có giao tình, tìm gặp hần chỉ là việc bình thường. Huống hồ, Lang Nha Vương vẫn đang ở trong cung xử lý chính sự, lại càng không có vấn đề gì đâu."

Vương Hoàng nói: "Hần lúc đầu cảm thấy kinh hãi, nhưng không nói gì. Đến khi ta nói cho hần biết sự uy hiếp lớn nhất đối với triều đình hiện nay tuyệt không phải là huynh mà là Hoàn Huyền cùng Tôn Ân, thậm chí có thể là Lưu Lao Chi thì hần bắt đầu động dung, truy hỏi ta tại sao lại đưa cả Lưu Lao Chi, Hoàn Huyền và Tôn Ân vào tính chung một chỗ. Ta liền nói việc đó phải hỏi trực tiếp huynh. Khi đó hần mới đáp ứng gặp huynh. Lưu huynh thật là lợi hại. Chuyện mà huynh bảo ta nói ra không ngờ lại có uy lực lớn đến thế."

Lưu Dụ thở nhẹ một hơi. Có thể thuyết phục được Tư Mã Nguyên Hiên hay không còn chưa biết, nhưng ít nhất cũng có cơ hội để thử một lần.

Vương Hoàng nói: "Bây giờ ta lập tức phải ly khai vì Tư Mã Nguyên Hiên sẽ sai người đến đây đưa huynh đến đó gặp hần. Lưu huynh xong việc rồi nên đến nhà ta một lần để cho ta yên tâm."

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, nhìn theo Vương Hoàng ra khỏi xe, lên ngựa bỏ đi.

Một lát sau, có tiếng mở cổng Lang Nha Vương phủ, có người tiến lại chỗ cỗ xe đang đậu, ngồi vào chỗ người đánh xe rồi vung roi cho xe ngựa khởi hành. Người đánh xe không nói nửa câu, gã cũng không nói gì.

Lưu Dụ cỡi bội đao để xuống bên cạnh, trong lòng vô cùng cảm khái.

Gã biết mình đang chơi trò đùa giỡn với chính trị, và gã bị bức bách phải tham gia trò chơi này. Gã tình nguyện dùng đao thương đích thực tranh hùng đấu thắng với địch nhân ngoài xa trường còn hơn. Nhưng nếu gã không sử dụng thủ đoạn thì gã sẽ vĩnh viễn mất cơ hội tham gia chiến trường.

Gã và Tư Mã Đạo Tử mặc dù luôn ở vị trí đối địch, nhưng thật ra không hề có một chút gì ân oán cá nhân không thể giải khai được. Tất cả đều là do việc công tạo thành. Không giống như cừu oán của gã với Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi, không thể có chỗ trống để thay đổi.

Gã cho rằng Tư Mã Nguyên Hiên là đối tượng có thể tranh thủ không những vì hiện tại hai bên có chỗ để thương lượng về lợi ích, mà còn vì song phương từng kề vai tác chiến một thời gian ngắn trong một tình huống đặc thù. Ngày đó gã cảm giác được Tư Mã Nguyên Hiên thực sự đồng tâm hiệp lực với bọn gã, mọi người đều phát sinh lòng tin và cảm tình một cách vi diệu với nhau.

Trong thời gian đó, gã tiến thêm một bước và hiểu rõ hơn bản chất của Tư Mã Nguyên Hiên, tuyệt không tồi tệ như người ta đã nói về hắn. Tư Mã Nguyên Hiên cũng có nhận thức sâu hơn một bậc về bọn gã.

Chính vì lẽ đó gã cảm thấy có thể nói chuyện với Tư Mã Nguyên Hiên.

Xe ngựa tiến vào một tòa trạch viện.

Xung quanh đều có người đứng chờ sẵn.

Tiếng Tư Mã Nguyên Hiên cất lên: "Mời Lưu huynh xuống xe."

Cửa xe lập tức được mở ra. Lưu Dụ để đao lại trong xe, tay không đi xuống.

Tư Mã Nguyên Hiên cũng không hề mang theo binh khí. Hắn đứng ở một chỗ tối cười nói: "Lưu huynh sáng tạo kỳ tích quả thực làm người ta không thể tin được."

Lưu Dụ đảo mắt nhìn quanh. Bốn phía có gần hai mươi người, không ai không có khí thế cao thủ, tuổi tác từ hai mươi đến ba mươi, chắc là cận vệ tâm phúc bảo vệ bên mình của Tư Mã Nguyên Hiên.

Lưu Dụ điềm đạm đáp: "Chỉ là may mắn thôi mà! Công tử lực chiến Kinh Châu quân ở Đại Giang mới thực là hùng tráng."

Tư Mã Nguyên Hiên vô cùng tán thưởng lời nói của gã, nhưng lại biết cách khiêm tốn đáp: "Lưu huynh không cần khoa trương ta nữa! Xin mời!"

Một tên hộ vệ thấp đèn lên rồi dẫn đầu đi vào trong cổng lớn đã mở sẵn.

Lưu Dụ đi theo người đó vào trong phòng. Trong phòng bài trí đơn giản, không hề có bố trí vật trang sức hoa lệ. Chỉ có vài chiếc bồ đoàn và ghế nhỏ.

Tiếng Tư Mã Nguyên Hiên ở cửa cất lên: "Đề đèn xuống. Chỉ Hùng các người chờ bên ngoài cửa. Không có lệnh của ta không ai được tiến vào."

Người bị gọi là Chỉ Hùng ngơ ngác, định nói thì Tư Mã Nguyên Hiên không vui quát: "Nhanh lên!"

Người đó miễn cưỡng đề đèn xuống, quay người đi ra. Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Tư Mã Nguyên Hiên ung dung ngồi xuống chỗ thủ tịch, đưa tay mời: "Lưu huynh ngồi đi chứ!"

Lưu Dụ ngồi xuống phía bên trái hắn.

Ánh mắt hai người gặp nhau đều không hẹn mà cùng phát sinh cảm giác cổ quái.

Tư Mã Nguyên Hiến thấp giọng: "Nếu như cha ta biết được ta bí mật gặp gỡ Lưu huynh ở đây thì khẳng định sẽ chửi ta là đồ chó má đó."

Lưu Dụ vui vẻ hỏi: "Tại sao công tử lại khẳng khái gặp ta?"

Tư Mã Nguyên Hiến xòe tay ra đáp: "Chính ta cũng không rõ. Có thể là vì đã từng với các huynh cùng chung hoạn nạn! Ta tuyệt không mù quáng phục tùng cha ta đâu. Nhưng cách nhìn của cha ta đối với Lưu huynh thì ta hoàn toàn đồng ý. Lưu huynh nghĩ gặp ta đương nhiên vì huynh cho rằng có thể cải biến cách nhìn của ta đối với Lưu huynh. Chỉ một điểm này đã làm ta rất muốn nghe Lưu huynh nói cho kỹ."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Ta nghĩ nên chẳng chúng ta đổi ngược lại. Trước hết ta muốn nghe ý kiến của công tử đối với ta. Bọn ta nói thẳng nói thật, không cần né tránh điều gì cả."

Tư Mã Nguyên Hiến gật đầu: "Được! Để ta nói thẳng nói thật nhé. Trong Bắc Phủ binh và đám hào môn hẻm Ô Y đều lưu truyền một câu chuyện là Tạ Huyền chọn Lưu huynh làm người kế thừa để hoàn thành mộng tưởng Bắc phạt thống nhất nam bắc của lão. Lưu huynh giải thích thế nào về chuyện này?"

Lưu Dụ cười khở: "Ta còn có thể giải thích gì chứ? Huyền soái phái ta đi Biên Hoang tập mang theo một phong mật hàm giao tận tay Chu Tự. Ta hoàn thành xong nhiệm vụ cho lão nên được lão nhìn bằng con mắt khác. Mọi chuyện chỉ có thế."

Thật ra, Huyền soái tuy có điểm đề cao ta, nhưng lại không hề có an bài gì như giao quân quyền hoặc phá cách thăng cấp cho ta. Cho tới khi Huyền soái lâm chung, ta vẫn chỉ là một tiểu tướng không có phân lượng gì trong Bắc Phủ binh. Chỉ vì có quan hệ với Hoang nhân nên mới khiến tình hình của ta có chút đặc thù. Huyền soái đã từng nói với ai rằng Lưu Dụ ta là người kế thừa chưa? Chưa hề! Đúng không?"

Sau khi Huyền soái mất, nắm quân quyền chính là Lưu Lao Chi và Hà Khiêm. Những người khác vì hoài niệm Huyền soái, lại bất mãn với tác phong của Lưu Lao Chi nên mới kỳ vọng vào ta, làm Lưu Lao Chi nảy sinh cổ kỵ với ta, bức ta phải lập quân lệnh trạng đến Biên Hoang tập tìm chết. Nhưng ta ở Biên Hoang tập may mắn thành công, không phải do bản lĩnh của ta mà chỉ chứng tỏ Hoang nhân không phải là đèn cạn dầu mà thôi. Điều quan trọng nhất là ta chỉ là một quân nhân tận trung với nhiệm vụ. Ngoài việc chấp hành mệnh lệnh cấp trên giao cho, chưa từng vượt qua bốn phận của một quân nhân."

Tư Mã Nguyên Hiến dụng tâm lắng nghe gã nói, lộ thần sắc suy nghĩ. Nghe xong, hắn vẫn không hề lên tiếng, chỉ dùng mục quang lợi hại nhìn gã.

Lưu Dụ thầm nghĩ Tư Mã Nguyên Hiến đã trưởng thành rồi, không phải là một tên quý tử hoàng thất chỉ biết tranh phong, giành giật đàn bà, suốt ngày chỉ có rượu và gái như trước nữa.

Một lát sau, Tư Mã Nguyên Hiến than: "Ta nguyện ý tin tưởng những gì Lưu huynh nói ra là sự thật. Nhưng Lưu huynh có từng nghĩ rằng dao ngôn "Nhất tiến trăm Ân Long" đã làm cho Lưu huynh lâm vào tình cảnh vô cùng bất lợi không. Kể cả dao ngôn đó là không đúng, nhưng chỉ cần ngu dân tin tưởng không nghi ngờ thì có thể làm dao động chế độ của hoàng triều Đại Tấn ta."

Lưu Dụ ung dung nói: "Vào lúc triều đình gió mưa biến ảo như bây giờ, nếu như chỉ vì một câu khoa trương của thuyết thư Biên Hoang mà bỏ lỡ cơ hội đánh dẹp bọn phản loạn bất chính thì phải chăng đã vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn?"

Tư Mã Nguyên Hiến không vui nói: "Lưu huynh tự đề cao mình quá rồi. Chúng ta nên nói chuyện một cách cởi mở. Bây giờ là lúc Lưu huynh đến cầu ta, ta không thấy Lưu huynh có thể cho ta điều gì tốt, lại còn phải mạo hiểm có thể bị gia phụ thống trách." ¹

Lưu Dụ không hoang mang nói: "Nói thật với ngươi. Lưu Lao Chi vì sao không thể dung cho một tiểu tướng lĩnh như ta? Tại sao cứ sùng sục đòi giết ta, sử dụng mọi thủ đoạn ti bỉ? Hắn sợ ta cái gì?"

Tư Mã Nguyên Hiển lập tức cảm hòng, chỉ còn mục quang vẫn lấp lánh nhìn gã.

Lưu Dụ lại hỏi: "Công tử nhận thấy Lưu Lao Chi có thể tin được không?"

Tư Mã Nguyên Hiển trầm giọng: "Lưu huynh có biết những lời người đang nói toàn là những lời đại nghịch bất đạo không?"

Lưu Dụ quả quyết: "Vì ta không muốn nói lời thừa, lại không có thời gian nói những lời thừa ấy. Lưu Lao Chi phản bội Vương Cung chỉ vì hấn sợ Hoàn Huyền gấp mấy lần so với việc hấn sợ Lang Nha Vương chứ tuyệt không phải là hấn tận trung với Lang Nha Vương và công tử đâu. Hơn nữa, hấn đối với việc các huynh chiêu mộ tân binh "Nhạc Chúc quân", khẳng định là rất đề phòng. Giả sử, công tử thay vào địa vị của Lưu Lao Chi, trong lòng có thể tính toán thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển giận dữ: "To gan! Huynh dám ly gián chúng ta ư?"

Lưu Dụ đáp: "Ta chỉ là lấy việc luận việc. Nếu như công tử không có hứng thú nghe, ta có thể lập tức đi ngay."

Tư Mã Nguyên Hiển cười khỏ: "Huynh và ta đều hiểu rõ lần gặp mặt bí mật này chỉ lãng phí thời gian của nhau. Kể cả ta tin tưởng hoàn toàn không nghi ngờ lời nói của Lưu huynh thì gia phụ vẫn không thỏa hiệp với Lưu huynh đâu."

Lưu Dụ hỏi: "Nếu như đề nghị của ta đưa ra mà ông ta không có cách nào cự tuyệt được thì sao?"

Tư Mã Nguyên Hiển động dung: "Vậy thì ta xin rửa tai để nghe đây."

Lưu Dụ hỏi: "Để ta trước tiên phân tích tình thế trước mắt được không?"

Tư Mã Nguyên Hiển đáp: "Mời Lưu huynh cứ nói thẳng."

Lưu Dụ nói: "Thật ra tình thế đã rõ ràng rồi, bốn đại thế lực đã hình thành. Kinh Châu vẫn là cục diện Hoàn Huyền độc tôn. Khi Tôn Ân đại tấn công Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ thừa cơ thu thập Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham. Sau đó, bình chân như vại xem Kiến Khang quân, Bắc Phủ binh và Thiên Sư quân đánh đến lưỡng bại câu thương rồi sẽ dùng thế như lôi đình vạn quân, nhanh chóng giục quân đến thu thập tàn cục."

Tư Mã Nguyên Hiển cúi đầu trầm tư, không nói năng gì.

Lưu Dụ tiếp: "Lang Nha Vương đương nhiên hiểu rõ tính toán của Hoàn Huyền nên mới bảo toàn thực lực, mở mang quân đội để ứng phó với Kinh Châu quân. Còn Thiên Sư quân sẽ giao cho Bắc Phủ binh ứng phó. Tốt nhất là lưỡng bại câu thương thì có thể nhất cử trừ khử được hai mối họa tâm phúc rất lớn."

Tư Mã Nguyên Hiển muốn nói lại thôi, nhưng hấn không hề phản đối Lưu Dụ, chỉ ra hiệu cho gã tiếp tục.

Lưu Dụ nói: "Kể đó tưởng là thông minh, nhưng thật ra lại là sai lầm tệ hại. Được! Ta cứ cho là người thành công, thanh trừ được Bắc Phủ binh và Thiên sư quân thì Kiến Khang quân có thể một mình chống được Kinh Châu quân không?"

Tư Mã Nguyên Hiển nhướng mày đáp: "Ta dám bảo đảm bọn ta không phải là không thể chịu được một đòn. Hươu chết về tay ai sẽ rõ ràng trên chiến trường thôi."

Lưu Dụ hỏi: "Bây giờ cứ coi ta là Hoàn Huyền, đến nói chuyện binh pháp với người được không? Công tử có dám tiếp chiến không?"

Tư Mã Nguyên Hiển vô cùng hứng thú đáp: "Lưu huynh xông ngựa đến đây đi."

Lưu Dụ đoán là hấn từng nhiều lần nghiên cứu kỹ từng loại chiến lược nhân đôi mà Hoàn Huyền áp dụng nên ở phương diện này hấn rất tự tin, không sợ mình có thể đánh đổ hấn.

Gã vui vẻ nói: "Bước đầu tiên của ta là phong tỏa Đại Giang làm vật tư từ thượng du không cách gì theo

đường thủy vận chuyển đến Kiến Khang được. Việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt của nhân dân, làm mọi vật giá leo thang, và dần dần tước bớt đầu chí và lòng ủng hộ đối với triều đình của quân dân Kiến Khang."

Tư Mã Nguyên Hiến ngạc nhiên: "Ta chưa từng nghĩ qua việc đó lại ảnh hưởng đến sỹ khí quân dân."

Lưu Dụ trầm than. Đây chính là nhược điểm lớn nhất của cha con Tư Mã Đạo Tử, chính là không hiểu nỗi khổ của người dân. Chúng chỉ nghĩ phong tỏa Đại Giang thì đối với bản thân chúng không hề ảnh hưởng chứ chưa từng nghĩ tới dân chúng là những người chịu khổ nhiều nhất.

Lưu Dụ nói: "Sau đó ta sẽ cùng với Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ công chiếm những thành thị có giá trị chiến lược xung quanh Kiến Khang như Thọ Dương. Cứ đoạt được một nơi là lại tăng một bước chặt đứt đường cung ứng vật tư cho Kiến Khang, làm công tử không có cách nào nhận được chiến mã ưu tú của người Hồ để bổ sung."

Tư Mã Nguyên Hiến căn bản không nghĩ Biên Hoang tập lại có tác dụng như thế trong cuộc chiến phòng thủ Kiến Khang nên hần tắc miệng không nói được gì.

Lưu Dụ hỏi: "Một năm không được thì hai năm, ba năm thì sao? Đến khi những thành thị xung quanh đều rơi vào tay ta rồi, Kiến Khang biến thành một tòa cô thành, còn có thể làm được gì?"

Tư Mã Nguyên Hiến thở mạnh một hơi, gật đầu: "Lưu huynh đúng là người rất hiểu binh pháp. Cuộc chiến đó nếu như đổi lại là huynh thì huynh sẽ làm sao ứng phó với Hoàn Huyền?"

Lưu Dụ thản nhiên đáp: "Ta cũng thúc thủ vô sách, bị Hoàn Huyền áp tới đánh bại thôi. Không có Bắc Phủ binh thì Kiến Khang quân sẽ mất đi chỗ dựa, không có cách gì đánh lại Hoàn Huyền."

Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: "Nếu như có Bắc Phủ binh thì sao?"

Lưu Dụ điềm đạm đáp: "Khi đó cần xem ai là người chủ sự của Bắc Phủ binh."

Tư Mã Nguyên Hiến than: "Đây chính là điểm quan trọng, huynh bằng vào cái gì để làm gia phụ tin tưởng huynh?"

Lưu Dụ đáp: "Trong tình hình đó, công tử căn bản không thể tin tưởng người nào, kể cả là cốt nhục chí thân hoặc bằng hữu huynh đệ, chỉ là vấn đề ai mạnh ai yếu mà thôi. Công tử có thể hỏi Lang Nha Vương một câu là giữa Lưu Lao Chi và ta, ai có thể dễ dàng chịu sự khống chế của ông ta? Lựa chọn ai thì sáng suốt hơn."

Tư Mã Nguyên Hiến định thần nhìn gã một lúc, trầm giọng: "Để Lưu huynh khỏi suy nghĩ lung tung, ta chỉ còn cách nói thẳng cho huynh biết. Trong lòng gia phụ, huynh đã trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Tư Mã hoàng triều của chúng ta, là nhân vật nguy hiểm nhất ở phương Nam. Lưu huynh hiện giờ nên bỏ hy vọng đó đi."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Được! Vậy để ta dự đoán tình hình sau khi ta bị giết. Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không tin tưởng sử dụng Tạ Diễm và những tướng lĩnh thuộc hệ phái của Hà Khiêm, mà chỉ án binh tự thủ, thủ chặt trọng trấn phía bắc Đại Giang mà Quảng Lăng là trung tâm. Khi Tạ Diễm bại trận, Tôn Ân nuốt trọn các trấn miền duyên hải phía đông nam Kiến Khang và Thiên Sư quân sẽ ồ ạt Bắc thượng. Trong tình huống đó, Kiến Khang vẫn có thể để mình bên ngoài sự việc sao? Lúc đó thì đến lượt Lưu Lao Chi tọa sơn quan hổ đấu, ngồi nhìn lực lượng triều đình không ngừng bị suy yếu. Nếu triều đình muốn mượn lực lượng của Lưu Lao Chi giải nguy cho Kiến Khang thì không thể không đưa mọi gì đó ra nhử hấn, phải đáp ứng những yêu cầu vô lý của hấn. Đó là sự phát triển tất nhiên. Lưu Lao Chi là người có dã tâm, không như ta chỉ có một câu dao ngôn, nhưng lại không có cách gì trở thành cái đinh trong mắt triều đình cả."

Tư Mã Nguyên Hiến trầm ngâm: "Lưu huynh hoàn toàn không coi trọng Tạ Diễm sao? Lão tuyệt không phải là lần đầu tiên ra chiến trường, đã từng lập đại công trong trận chiến Phì Thủy."

Lưu Dụ điềm đạm: "Công tử nếu ký thác hy vọng vào Tạ Diễm thì ta không còn gì để nói. Ta chỉ muốn đề tình công tử, Thiên Sư quân binh lực vẫn gấp đôi so với tổng binh lực Bắc Phủ binh và Kiến Khang quân. Lãnh đạo chúng là Tôn Ân hùng tài đại lược và Từ Đạo Phúc tinh thông binh pháp, không có tên nào là dễ đối phó cả."

Tư Mã Nguyên Hiển thở ra một hơi hỏi: "Nếu như lúc đó Lưu huynh vẫn còn sống, trong tình huống đó có thể có tác dụng gì?"

Lưu Dụ ngấm ngấm vui mừng, biết sau khi phân trần lợi hại, Tư Mã Nguyên Hiển cũng đã động lòng, nếu không thì đã không hỏi câu đó.

Đương nhiên gã không lộ suy nghĩ đó ra, trầm giọng: "Khi đó cần xem an bài của Lang Nha Vương như thế nào, lại cần xem xét tình huống lúc đó nữa. Chỉ cần Lang Nha Vương giao thủy sư vốn thuộc Hà Khiêm cho ta thì ta sẽ có vốn để đấu với Thiên Sư quân, cũng có thể kiềm chế Lưu Lao Chi. Đối với triều đình mà nói chỉ có lợi vô hại."

Tư Mã Nguyên Hiển cảnh giác: "Lưu huynh rất có lòng tin đối với bản thân."

[1](#) Trách mắng gay gắt.

Hồi 54

Bí Mật Hiệp Nghị

Lưu Dụ quay về Quy Thiện tự thì Tống Bi Phong đang ngồi trong phòng im lặng chờ gã về.

Lúc này vẫn còn hai canh giờ nữa mới đến bình minh, họ không còn tâm ý gì để ngủ nữa. Lưu Dụ ngồi xuống bên cạnh Tống Bi Phong hỏi: "Khi đệ ra đi đã đặc biệt cẩn thận, không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Lão ca làm sao mà phát hiện đệ đã đi rồi?"

Tống Bi Phong than: "Ta đã làm hộ vệ thân cận của An công gần hai mươi năm, có một số tập quán không thể thay đổi được. Một trong số đó là tính cảnh giác cao. Đệ vừa đi đâu đó?"

Lưu Dụ thản nhiên đáp: "Đệ đi gặp Tư Mã Nguyên Hiển để đàm phán."

Tống Bi Phong thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Lưu Dụ đáp: "Đệ thông qua Vương Hoàng ước hẹn gặp hần. Vì hần từng cùng với đệ hợp tác ứng phó Hắc Trường Hanh và Từ Đạo Phúc nên miễn cưỡng có thể coi là có điểm giao tình, là cơ sở để nói chuyện với nhau."

Tống Bi Phong nghe xong, cặp lông mày nhăn tít bảo: "Tên tiểu tử đó kiêu hãnh phóng túng, tính tình hung hãn hẹp hòi, lại chỉ nghe lệnh cha hần hành sự. Gặp hần không sợ chỉ lảng phí thời gian thôi sao?"

Lưu Dụ biết ấn tượng của Tống Bi Phong đối với Tư Mã Nguyên Hiển rất xấu, cười nhẹ: "Con người có thể thay đổi. Tư Mã Nguyên Hiển chịu nhục bị bọn ta giam cầm, tiếp đó lại cùng với Hoàn Huyền đối địch trên sông. Qua nhiều lần rèn luyện đã làm hần trưởng thành trên nhiều mặt. Hần không còn là một tên công tử nhà giàu như trước, mà đã trở thành một lãnh tụ hoàng thất hiểu thời thế. Đệ trước hết thuyết phục hần, rồi do hần phân trần lợi hại với Tư Mã Đạo Tử."

Tống Bi Phong lắc đầu: "Bất kể là đệ nói lợi hại thế nào, nhưng khó có thể đã động cái tên tiểu nhân gian tà Tư Mã Đạo Tử đó. Lão sẽ không thay đổi thành kiến đối với đệ đâu."

Lưu Dụ nói: "Đệ tuyệt không cần cải biến cách nhìn của Tư Mã Đạo Tử đối với đệ, chỉ cần cho lão một cơ hội tính toán thiệt hơn. Đối với Tư Mã Đạo Tử mà nói, quan trọng nhất là làm sao duy trì quốc vận của Đại Tấn. Ngoài ra đều là thứ yếu, kể cả việc của Lưu Dụ đệ trong đó."

Tống Bi Phong cười khò: "Nhưng đệ đã từng nghĩ qua chưa, nếu đệ quả thật theo về với Tư Mã Đạo Tử thì sẽ làm rất nhiều người thất vọng đó."

Lưu Dụ đáp: "Vi diệu chính là ở chỗ đó. Một ngày Lưu Lao Chi vẫn còn tồn tại thì quan hệ của đệ và lão vẫn

không công khai. Đệ không cần phải làm một con chó trung thành cho Tư Mã Đạo Tử và lão cũng không cần thay đổi cái tâm muốn giết đệ. Việc đệ cần làm không hề khác so với Huyền soái. Huyền soái ngênh chiến Phù Kiên ở Phi Thủy tuyệt không phải vì Tư Mã Diệu hoặc Tư Mã Đạo Tử mà là vì sự tồn vong của Hán tộc. Đệ cũng thế, không những cần giữ cái mạng nhỏ này, mà còn cần tranh thủ cơ hội xuất chiến với Thiên Sư quân. Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không cho đệ tiện nghi như thế. Chỉ cần Tư Mã Đạo Tử không phải là một con trùng hồ đồ là có thể minh bạch nhất thời đệ vẫn là một quân cờ hữu dụng."

Tổng Bi Phong ngây người một lát, gật đầu: "Huynh bị đệ thuyết phục rồi, mặc dù vẫn cảm thấy có điểm khó chấp nhận. Tấn thất thủy chung vẫn là chính thống ở phương Nam. Tư Mã Đạo Tử không đồng ý thì đệ không có cách nào lĩnh binh xuất chinh. Cho huynh biết, nếu như Tư Mã Đạo Tử không tiếp thu đề nghị của đệ thì đệ sẽ làm thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Nếu Tư Mã Đạo Tử ngu xuẩn như thế thì sớm mai, đệ sẽ cùng lão huynh lập tức đến Quảng Lăng, bố trí sách động một trường binh biến đoạt quyền. Rồi chiêu binh tự lập, phóng tay đánh một trận con mẹ nó oanh liệt, còn hơn là ngồi đây đợi chết."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên: "Có khả năng thành công không?"

Lưu Dụ cười khở: "Đương nhiên là không dễ dàng, lại còn phụ sự kỳ vọng của An công và Huyền soái đối với đệ. Nếu không, đệ cần gì phải đi gặp Tư Mã Nguyên Hiên đây?"

Tổng Bi Phong tỏ vẻ hiểu biết: "Ta minh bạch rồi."

Lưu Dụ nói: "Nhân lúc trời vẫn chưa sáng, Tổng đại ca cứ về phòng nghỉ ngơi đi."

Tổng Bi Phong đáp: "Còn ngủ được ư? Đệ cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe. Sáng mai không ai biết được sẽ phát sinh việc gì đâu."

Nói xong lão đứng lên đi ra khỏi cửa phòng.

Lưu Dụ nói: "Dù Tổng đại ca có nghe thấy bất kỳ thanh âm gì cũng cứ giả vờ đang ngủ là được."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên quay đầu lại nhìn gã.

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Nếu như đệ đoán không sai thì Tư Mã Đạo Tử sẽ tự thân đến gặp đệ."

Mộ Dung Bảo vén trướng bước ra. Đám tướng lĩnh Mộ Dung Nông, Mộ Dung Long, Mộ Dung Tinh, Phù Mô, Phong Ý và Sử Cừu Ni Quy theo lệnh kéo đến, tụ tập bên ngoài trướng.

Mộ Dung Bảo dẫn các tướng đến chỗ trống ngoài trướng có rất nhiều bó đuốc lớn đang cháy rùng rục xung quanh, trầm giọng: "Vừa rồi đã nhận được liên lạc từ Trường Thành. Bình Thành và Nhạn Môn đã trở lại tay chúng ta. Phụ vương đại phá Trường Tử, tự tay chém chết Mộ Dung Vĩnh. Chuyện phụ vương bị trọng thương chỉ toàn là tin đồn nhảm."

Chúng tướng đồng thanh hoan hô.

Mộ Dung Nông vui mừng nói: "Đó chắc là dao ngôn của tên tiểu tặc Thác Bạt Khuê truyền ra nhằm làm cho quân ta rối loạn đây mà."

Mộ Dung Bảo song mục bừng bừng lửa cừu hận, nghiêng răng nói: "Không giết con chó đó, ta tuyệt không cam tâm."

Quân sư Khôi Toại nói: "Dù không có dao ngôn đó thì lui binh vẫn là thượng sách. Thác Bạt Khuê đang khiếp đảm, căn bản không dám giao chiến cùng chúng ta. Nếu như chúng ta vẫn đóng quân ở đó chờ đợi thì sẽ có vấn đề trong việc bổ sung lương thảo và sỹ khí."

Trong lòng Mộ Dung Bảo thoáng qua nỗi hối hận mãnh liệt, thầm nghĩ nếu mình y theo chiếu chỉ của Mộ Dung Thùy phân phó, trước hết thủ Bình Thành, Nhạn Môn, lại thiết lập con đường bổ sung vận chuyển tới Thịnh Nhạc, duy trì một trường chiến đấu lâu dài với Thác Bạt Khuê thì hậu quân đã không bị tiêu diệt, lâm

vào cục diện phải khốn đốn bỏ chạy như bây giờ. Sau khi quay về, hấn làm sao ăn nói với Mộ Dung Thủy đây? Mình vẫn có thể giữ vững cái ghế Thái tử không? Những tả hữu trọng thần của Mộ Dung Thủy vẫn bàn ra tán vào về mình. Lần thất bại này phải chăng chứng thực cách nhìn của họ đối với mình?

Không!

Mình cần phải xoay chuyển tình thế.

Hấn trầm giọng: "Ta hiểu rõ tên tiểu tử Thác Bạt Khuê. Hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. Ta dám khẳng định hấn đang đuổi theo phía sau không tha cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta tương kế tựu kế là có thể làm hấn phải ngã ngựa."

Mộ Dung Nông nhíu mày nói: "Bây giờ chúng ta người ngựa mỗi mệt, quân tâm phân tán, tướng sỹ chỉ muốn quay về, thực không phải là lúc cùng địch nhân giao phong tác chiến."

Chúng tướng nhao nhao hưởng ứng.

Mấy ngày vừa qua thật không dễ chịu. Hai ngày đầu phải hành quân trong đêm, gặp phải mưa gió liên miên, đường đi gian nan vất vả. Thêm vào đó, không thấy tăm tích hậu quân đâu, tạo thành sự uy hiếp tâm lý vô cùng nghiêm trọng, làm cả bọn vừa đi vừa sợ hãi, ngủ cũng không yên. Đến lúc này thì hầu như toàn bộ chư tướng đều hy vọng sớm vượt qua Trường Thành trở về Trung Sơn.

Mộ Dung Bảo nói: "Nếu ta đoán không sai thì tên tiểu tử Thác Bạt Khuê khẳng định sẽ tập kích chúng ta trước khi chúng ta tiến vào Trường Thành."

Đại tướng Phù Mô trầm giọng: "Chúng ta trước tiên cần tìm ra Thác Bạt Khuê đang ở chỗ nào."

Mộ Dung Bảo lạnh lùng nói: "Thác Bạt Khuê thường có tập quán mã tặc, chúng ta căn bản không cần để ý tới việc hấn đang ở đâu, chỉ cần chọn chỗ khó công dễ thủ, bày ra cạm bẫy, lấy bản thân chúng ta ra làm mồi nhử thì khẳng định hấn sẽ chui vào bẫy."

Mộ Dung Nông nhíu mày: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng bây giờ chúng ta hoàn toàn không hiểu tình hình phía địch. Thế chủ động hoàn toàn nằm trong tay địch nhân. Tình thế này đối với chúng ta tuyệt đối bất lợi."

Mộ Dung Bảo không vui: "Lực lượng của chúng ta hơn gấp ba lần Thác Bạt Khuê, tại sao lại sợ tên tiểu tặc đó? Hơn nữa, ta đã sai người thông báo cho Vương đệ, để nó tự thân dẫn quân vượt qua Trường Thành hội hợp với chúng ta tại Tham Hợp Pha. Đó chính là cơ hội ngàn năm có một để giết Thác Bạt Khuê."

Vương đệ mà Mộ Dung Bảo vừa nói chính là Mộ Dung Tường. Sau khi Mộ Dung Thủy và Mộ Dung Bảo xuất chinh thì quốc đồ Trung Sơn do hấn làm chủ sự.

Mộ Dung Nông hỏi: "Tham Hợp Pha ư?"

Mộ Dung Bảo gật đầu: "Tham Hợp Pha chính là nơi Thác Bạt Khuê sẽ rơi đầu. Chỗ đó phía nam dựa vào Tham Hợp hồ, con dốc dài từ tây đổ sang đông, từ từ hạ thấp xuống phía Ái Hợp hồ, dễ thủ khó công."

Lúc này, chúng tướng biết Mộ Dung Bảo tâm ý đã quyết. Lại biết Mộ Dung Tường sẽ dẫn quân tới hội hợp, giải quyết xong vấn đề bổ sung viện trợ, cảm thấy không phải hoàn toàn không có sức đánh một trận lớn nên chỉ còn cách đồng ý.

Mộ Dung Bảo song mục bừng lên thần sắc hưng phấn nói: "Ba ngày sau chúng ta sẽ tới Tham Hợp Pha, đợi tên tiểu tử đó tự chui đầu vào lưới."

Mộ Dung Nông lắc đầu nói: "Chúng ta trước tiên cần biết rõ hai chuyện. Thứ nhất là Thác Bạt Khuê bằng cái gì tiêu diệt được đội hậu quân của chúng ta? Đến đêm qua vẫn không thấy một ai trở về nói cho chúng ta biết đã phát sinh chuyện gì."

Sử Cừu Ni Quy được Mộ Dung Bảo vô cùng sủng ái và tin tưởng. Võ công y lại đứng đầu trong số các tướng

lĩnh ở đây nên thân phận và địa vị tuy không hơn được các tướng có hàm cấp, nhưng có thể thoải mái phát ngôn. Y bèn nói: "Có thể thấy Thác Bạt Khuê còn có một đạo quân mai phục ở chỗ nào đó tại bờ Bắc. Sau khi nhận được lệnh của Thác Bạt Khuê liền phối hợp với quân chủ lực của chúng đang vượt sông tấn công, hai mặt giáp kích khiến hậu quân của chúng ta toàn quân bị tiêu diệt, lại bức chúng ta ngày đêm đào tẩu về phía đông như thế này."

Phán đoán của y cơ bản là chính xác. Chỉ có một điểm sai là quân Thác Bạt ở bờ Nam chỉ là hư trương thanh thế, tuyệt không phải là chủ lực. Đêm đó, Thác Bạt Khuê dụng kế, cố ý để phía Mộ Dung Bảo nhìn rõ hấn vượt sông sang bờ Nam nên làm Mộ Dung Bảo phát sinh cảm giác sai lầm.

Một cái sai nữa là địa điểm. Quân Thác Bạt tộc không mai phục ở chỗ nào đó tại bờ Bắc, mà dùng khói truyền tin, đại quân từ ngoài ngàn dặm quay lại sau khi thay ngựa vài lần.

Mộ Dung Tình ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống nói: "Là do ta làm việc bất lực."

Mộ Dung Bảo cuối cùng cũng tìm được người chịu tội thay hấn, lạnh lùng nói: "Từ giờ về sau, việc trinh sát địch tình giao cho Phong tướng quân phụ trách. Quan trọng nhất là phải nắm vững tình hình trong vòng hai mươi dặm xung quanh Tham Hợp Pha. Không được phép tái phạm sai lầm nữa."

Phong Ý dạ lớn, lĩnh mệnh.

Mộ Dung Bảo quay sang Mộ Dung Nông hỏi: "Việc thứ hai là gì?"

Mộ Dung Nông trực tiếp hỏi lại: "Thác Bạt Khuê và tộc nhân của hấn bây giờ đang ở đâu?"

Mọi người im lặng không nói, cho thấy không ai giải đáp được vấn đề của hấn.

Sử Cừu Ni Quy lại lên tiếng: "Thác Bạt Khuê nếu muốn chặn đường đánh úp thì không những không thể ở sau chúng ta quá xa, lại còn phải quấy nhiễu phía trước chúng ta trước khi tới Trường Thành. Vậy nếu chúng ta lập hào lũy cố thủ ở Tham Hợp Pha thì sẽ ngoài dự liệu của hấn, làm hấn tiến thoái lưỡng nan. Khi chúng ta hội hợp cùng với quân từ Trường Thành đến, nếu Thác Bạt Khuê không thức thời mà rút lui thì chẳng khác gì hấn tự đi vào chỗ chết."

Chúng tướng nghe xong tin thần đại chấn.

Mộ Dung Bảo cuối cùng cũng được mọi người chứng nhận cho chiến thuật tương kế tựu kế mà hấn phải tận tâm kiệt lực mới nghĩ ra được đó, vô cùng vui mừng nói: "Lời Ni Quy có lý lắm. Bất kể Thác Bạt tiểu tặc tinh thông chiến thuật du kích của mã tặc thế nào thì cũng phải hiện hình. Đó cũng là lúc ngày tàn của hấn sẽ tới."

Tiếng áo giáp lách cách vọng tới.

Lưu Dự đang tĩnh tâm chờ đợi, không kinh không mừng, đeo Hậu Bối đao lên lưng, mở cửa phóng ra liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Trần công công vừa chìm vào khu vườn tối đen.

Đây có thể là một cuộc gặp bí mật "hữu hảo" hoặc cũng có thể là một cái bẫy để giết gã.

Lưu Dự hướng về phía gian phòng của Tổng Bi Phong dùng tay ra hiệu "không cần theo đệ", rồi biến vào khu vườn.

Trần công công phía trước thoát ẩn thoát hiện. Khi gã xuyên qua nguyệt động môn [1](#), quang cảnh trước mắt liền mở rộng. Thì ra đã tới khu vườn phía sau yên tĩnh của Quy Thiện tự.

Khu vườn đằng sau Quy Thiện tự rất có tiếng tại Kiến Khang, gọi là Quy Thiện viên. Trong vườn có một cái hồ sen lớn hình dạng không theo quy tắc nào, liên kết các cảnh quan của khu vườn với nhau. Dòng nước uốn lượn, kết hợp với mấy toà giả sơn tạo thành cảnh sắc "sơn hồi thủy chuyển" [2](#) vô cùng vô tận. Có một chiếc cầu gỗ trên mặt nước dẫn tới một tòa thủy đình hình vuông nằm ở chính giữa hồ. Dưới ánh trăng sáng, những cây hoè cổ thụ xung quanh hồ thả bóng xuống mặt nước tạo cảnh sắc thâm sâu vô hạn như động thiên ngoài trần thế.

Tư Mã Đạo Tử trong bộ trang phục bình dân đang an nhiên ngồi trong thủy đình. Trần công công khoanh tay trước ngực đứng sau lưng lão.

Lưu Dụ thầm nghĩ nếu như một lời không hợp, Trần công công thêm vào Tư Mã Đạo Tử thì chắc chắn mạng mình không thể giữ được mà rời khỏi hồ sen.

Đây là một cơ hội tốt để Tư Mã Đạo Tử thu thập mình, mà Lưu Dụ còn cam tâm tình nguyện hai tay kính cẩn dâng lên.

Giờ thì gã không còn khả năng quay lại nữa. Gã bèn hít mạnh một hơi chân khí, tiến lên chiếc cầu đi nhanh về phía thủy đình.

Tư Mã Đạo Tử cười nhẹ: "Mời Lưu tướng quân ngồi."

Lưu Dụ đi đến bên bàn đá, thông tay đáp: "Ty chúc đứng đây được rồi."

Tư Mã Đạo Tử nhắc lại: "Ngồi đi!"

Lưu Dụ đã hiểu tâm thái của Tư Mã Đạo Tử. Lão không coi mình là hạ thuộc mà là một đối thủ có tư cách đàm phán với lão. Kiểu quan hệ này chính là kiểu giữa người giang hồ với nhau. Không có lời gì trung thành đáng nói, chỉ là quan hệ lợi hại.

Lưu Dụ nghĩ thông được điểm này liền thoải mái ngồi xuống.

Gã nghĩ tới việc đã trải qua biết bao mưa gió, vượt qua bao lần khảo nghiệm mới có thể cùng với nhân vật có thực quyền nhất của Đại Tấn hoàng triều ở đây, lúc này đối mặt nói chuyện. Trong lòng vô cùng cảm khái.

Nhân thân lợi hại của Tư Mã Đạo Tử thăm dò gã, hốt nhiên quát: "Lưu Dụ ngươi có dám quỳ xuống lập độc thệ, đảm bảo trong tương lai sẽ không trở thành địch nhân của Tư Mã Đạo Tử ta?"

Lưu Dụ thầm nghĩ tới rồi đây. Chỉ cần mình hơi do dự, bọn chúng sẽ lập tức xuất thủ, toàn lực giết gã ngay trong đình. Vì gã đang ngồi nên không thể nhanh bằng Trần công công đang đứng sau lưng Tư Mã Đạo Tử nên thân gã đã hăm vào "tuyệt địa". Thuật đào sinh của gã không có chỗ để sử dụng.

Trước khi đi phó hội, gã đã nghĩ qua mọi khả năng có thể xảy ra, bao gồm cả việc đối phương bức gã lập thệ tận trung với chúng. Nói thẳng ra, đòi hỏi đó của Tư Mã Đạo Tử đối với gã mà nói đã dành cho gã một dư địa rất lớn để xoay chuyển.

Lưu Dụ giơ tay lập thệ: "Ta, Lưu Dụ xin lập thệ vĩnh viễn không coi Lang Nha Vương là địch. Nếu như sai lời, Lưu Dụ ta không những gia phá nhân vong mà còn phơi thây ngoài nội, tuyệt tử tuyệt tôn."

Về mặt nghiêm túc của Tư Mã Đạo Tử dần dần hoà hoãn, gật đầu nói: "Lưu Dụ ngươi quả có thành ý. Ta cũng cảm thấy không uống công tói đây."

Trần công công cười nhẹ: "Lưu tướng quân quả là có bản lĩnh. Đến giờ ta vẫn chưa biết ngày đó ngươi làm sao mà thoát thân được?"

Lưu Dụ cười khở, đem phương pháp thoát thân lúc đó nói ra, không hề giấu giếm chút nào. Đây cũng là một bước biểu thị thành ý. Giải thích xong, không khí giữa ba người trở nên hoà hợp hơn thấy rõ.

Tư Mã Đạo Tử hỏi: "Ngươi nhìn nhận về Lưu Lao Chi thế nào?"

Lưu Dụ trầm giọng: "Lưu Lao Chi chỉ là một tên tiểu nhân phản phúc. Hôm nay hần quy phục Vương gia, ngày mai hần có thể quy phục Hoàn Huyền. Đối với hần mà nói thì điều quan trọng nhất là bảo toàn thực lực, trở thành người giành thắng lợi cuối cùng."

Tư Mã Đạo Tử bình tĩnh ngồi nghe. Bỗng nhiên lão lại thay đổi chủ đề, hỏi: "Hoàn Huyền tại sao lại muốn giết ngươi?"

Lưu Dụ thầm nghĩ Tư Mã Đạo Tử quả thực không đơn giản. Hai vấn đề này tưởng chừng khác nhau như trâu với ngựa, nhưng lại làm mình không có cách nào tuần tự nói ra đáp án đã định trước được.

Gã bèn đáp: "Vi hấn muốn làm Hoàng đế. Vì ty chức trở thành người có thể thay đổi triều đại trong lòng ngu dân. Hấn lại càng sợ lực lượng của Hoang nhân sau lưng ty chức, sẽ làm Bắc Phủ binh trở thành chướng ngại lớn nhất đối với việc hấn đăng vị."

Tư Mã Đạo Tử cười nhẹ: "Người thật thẳng thắn. Thật ra, người nói bất kỳ câu nào cũng đủ cấu thành tử tội làm phản. Nhưng ta lại thích những người thẳng thắn. Người hãy nói cho ta biết! Câu dao ngôn đại nghịch bất đạo "Nhất tiễn trầm Ân Long, là lúc thiên thạch giáng hạ" có từng làm lòng người vọng tưởng không?"

Lưu Dụ cười khổ, nói lời từ tận đáy lòng: "Ty chức không những không hề vì thế mà sinh ra si tâm vọng tưởng, mà còn vì nó chịu hết mọi khổ sở. Ty chức dám bảo đảm với Vương gia nếu như ty chức từng có một tí vọng tưởng nào thì sẽ chết không có đất chôn. Lưu Dụ ta xin thề có trời xanh chứng giám."

Đây là lần thứ hai Lưu Dụ lập thế với Tư Mã Đạo Tử. Lần đầu thì là bị bức bách. Nhưng lần này là tự phát vì gã hiểu rõ căn bản không có thiên thạch gì rơi xuống cả.

Trong tình hình trước mắt, gã cần tranh thủ tín nhiệm của Tư Mã Đạo Tử. Tư Mã Đạo Tử có phải là đại gian tặc hoạn quốc ương dân ³ hay không tuyệt không phải là việc phải tính toán trước mắt. Quan trọng nhất là tranh thủ cơ hội được xuất chiến với Tôn Ân mà Tư Mã Đạo Tử lại là cơ hội cuối cùng của gã.

Tư Mã Đạo Tử nhìn gã không chớp mắt, vui mừng gật đầu: "Tốt! Nói tốt lắm! Bây giờ ta tin là người quả thực có thành ý."

Lưu Dụ ngấm ngầm thở ra một hơi khí lạnh, biết như vậy là đã qua được cửa ải khó khăn này rồi. Tìm gặp Tư Mã Đạo Tử là rủi ro nguy hiểm nhất vì bị đưa vào tuyệt cảnh. Một chút không hay là lập tức phải trả bằng cả tính mạng.

Trần công công lãnh đạm hỏi: "Lưu Dụ người có tác dụng lớn đến thế sao?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Tại sao Lưu Lao Chi lại tìm thiên phương bách kế để đưa ta vào tử địa? Khi Tôn Ân đưa quân đến dưới thành thì ta nguyện tận trung với triều đình đến chết mới thôi."

Tư Mã Đạo Tử trả lời cho câu hỏi của Trần công công: "Nếu quả thật tiểu Dụ không phải là người có phân lượng thì hôm nay ta có thời gian nhàn rỗi đến nói chuyện với hấn ư? Tài hoa quân sự và thanh danh của tiểu Dụ là không thể nghi ngờ. Thường nói "ba quân dễ kiếm, một tướng khó cầu". Lúc này triều đình đang cần dùng người. Tiểu Dụ chính là một mảnh tướng mà ta mơ có được."

Lưu Dụ ngấm ngầm thở ra một hơi. Chỉ cần qua việc Tư Mã Đạo Tử thay đổi cách xưng hô với mình là biết tên gian tặc này đã tiếp thu đề nghị của gã. Đương nhiên, quan hệ tốt đẹp của họ chỉ có tính hữu hạn. Nhưng đúng như gã đã nói với Tư Mã Nguyên Hiên, giữa gã và Lưu Lao Chi thì Lưu Dụ dễ khống chế và an bài hơn nhiều. Trong tình huống bình thường thì kể cả gã có thể thay đổi vị trí của Lưu Lao Chi nhưng còn xa mới so được với Tạ Huyền ngày trước. Vì thế nên Tư Mã Đạo Tử căn bản không sợ gã có thể làm gì.

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng: "Ngày mai, người trước tiên đến Thạch Đầu Thành chào hỏi Lưu Lao Chi. Hấn an bài người làm gì thì người cứ làm việc đó. Ngàn vạn lần không nên tranh chấp với hấn. Rõ chưa?"

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, biết cuối cùng đã xoay chuyển được tình thế khó khăn, tranh thủ được không gian sinh tồn ở Kiến Khang.

Đó chính là chính trị.

¹ Cửa tròn.

² Dòng nước uốn lượn quanh núi.

³ Sâu dân một nước.

Hồi 55

U Linh Sứ Giả

Một thót khoái mã xuyên rừng vượt núi trong màn đêm đen kịt không hề phát ra tiếng vó ngựa. Thêm nữa, toàn thân kỵ sỹ mặc hắc y, con ngựa cũng một màu đen tuyền, phẳng phất như một U Linh kỵ sỹ của bóng đêm đến nhân gian để câu hồn đoạt phách con người.

Khi kỵ sỹ phóng lên một ngọn đồi nhỏ thì ở đỉnh đồi bỗng xuất hiện hai người mặc kinh trang dạ hành. Một người giương cung lấp tên nhắm chuẩn kỵ sỹ.

Kỵ sỹ thấy thế biết là bất diệu liền từ lưng ngựa phóng vọt mình lên, lẳng không lộn một vòng vọt sang mé tả.

"Păng!"

Tiếng dây cung bật mạnh. Cương tiễn bắn ra như sao xẹt. Thời gian và góc độ vô cùng chuẩn xác. Cương tiễn vừa rời cung, chớp mắt đã xuyên vào vai kỵ sỹ vẫn đang lộn vòng trong không trung làm máu bắn tung tóe.

Kỵ sỹ kêu thảm một tiếng, bị lực đạo kinh người của cương tiễn đẩy thân hình văng ra sau, rơi huych xuống đất.

Người bắn tên nhanh như thiểm điện vọt về phía kỵ sỹ rơi xuống. Người còn lại đứng chắn phía trước con ngựa. Khi ngựa chạy tới trước mặt, y liền dạt sang ngang như điện xẹt rồi thi triển thủ pháp một tay chụp lấy dây cương, mượn lực con ngựa đang phóng mạnh lên phía trước, vọt mình lên lưng ngựa, ngồi vững vàng.

Con ngựa hí vang, lồng lộn như phát điên rồi chồm hẳn hai chân trước lên nhưng không cách gì hất văng được người trên lưng xuống. Nó chạy xuống hết một con dốc thì bị người ngồi trên lưng khống chế hoàn toàn, điều khiển chạy vòng qua con đồi đến chỗ kỵ sỹ bị bắn ngã.

Người bắn tên mặt mũi nghiêm trọng đứng lên, nhìn kỵ sỹ đang nằm trên mặt đất nói "chết rồi!"

Người ngồi trên lưng ngựa thất thanh "thật ư?" đồng thời xuống ngựa. Thì ra là Yến Phi.

Người bắn tên chính là Thác Bạt Khuê. Hắn nhíu mày nhăn mặt, trầm giọng nói: "Hắn dùng thuốc độc tự vẫn. Đó là một loại độc được cực kỳ lợi hại, kiến huyết phong hầu."

Ánh mắt hắn lại chuyển sang con ngựa Yến Phi cười đến, khen: "Ngựa tốt thật!"

Yến Phi nói: "Bốn vó con ngựa này đều được dùng bao da đặc biệt bó chặt lên không hề phát ra tiếng động."

Thác Bạt Khuê nói: "Đây chính là U Linh sứ giả lừng danh của Yên quốc. Ban ngày ẩn nấp, ban đêm đi đường. Những thám tử bình thường thì dù bọn chúng chạy qua trước mặt cũng chỉ cho rằng mình hoa mắt. May là chúng ta không phải là những thám tử bình thường."

Yến Phi hỏi: "Có tìm thấy gì trên mình hắn không?"

Thác Bạt Khuê lắc đầu: "Ngoại trừ một bọc hành trang đường xa thì người sẽ không thể tìm được gì. Đây chính là phương pháp do Mộ Dung Thùy nghĩ ra, chỉ dùng lối truyền miệng. Nếu gặp địch không thể thoát thân thì có thể dùng độc tự vẫn. Ta đã sớm đề phòng rồi, nhưng không ngờ nội công hắn cao minh đến thế, có thể chịu nổi chân kinh trong mũi tên của ta, vẫn có thể tự vẫn kịp thời."

Yến Phi không cam tâm, lại mò tìm hành trang buộc trên lưng ngựa.

Thác Bạt Khuê nhìn đôi ủng của kỵ sỹ đã chết nằm trên mặt đất nói: "Đôi ủng này rất mới."

Yến Phi gật đầu: "Tình trạng của chiến mã cũng rất tốt. Cái bọc chân và móng sắt đều mới. Nhìn qua thì chắc mới chỉ đi mấy ngày đường thôi."

Hai người đồng thời chấn động, đưa mắt nhìn nhau.

Thác Bạt Khuê nói: "Người này chắc đến từ Bình Thành. Hắn từ đó dùng khoái mã chạy đến đây mới chỉ sáu, bảy ngày đường thôi."

Yến Phi nhíu mày: "Chẳng lẽ là người Mộ Dung Tường phái đến truyền tin cho Mộ Dung Bảo sao?"

Thác Bạt Khuê ngồi xuống kiểm tra y phục, vũ khí của người chết, lắc đầu đáp: "Mộ Dung Tường mười ngày trước mới thu phục được Bình Thành, lại không biết Mộ Dung Bảo bỗng nhiên triệt thoái về Trung Sơn. Hơn nữa, quan hệ giữa hai huynh đệ hẳn tuyệt không hòa thuận. Mộ Dung Tường luôn đổ kỵ vị trí Thái tử của Mộ Dung Bảo nên sẽ không nhiệt tình đến mức ngoan ngoãn từ ngàn dặm báo tin cho Mộ Dung Bảo đâu."

Yến Phi nói: "Như thế thì vị huynh đài bất hạnh này chính là kỵ sỹ do Mộ Dung Bảo phái đi. Sau khi đến Bình Thành gặp Mộ Dung Tường thì mang tin tức quay về báo cáo cho Mộ Dung Bảo. Mộ Dung Bảo lại phái hắn đến Bình Thành để truyền đạt chỉ thị của hắn cho Mộ Dung Tường."

Thác Bạt Khuê nói: "Người này được phái đi vào lúc dao ngôn truyền đến tai Mộ Dung Bảo nên mới về bên trong Trường Thành sớm hơn Mộ Dung Bảo đến mười ngày. Vì thế hắn có thừa thời gian đi và về. Ta đã sớm đoán Mộ Dung Bảo sẽ làm việc này nên đã phái người phong tỏa hết khu vực hoang dã bên ngoài Trường Thành. Nhưng vẫn không chặn được đám U Linh sứ giả đi lại như gió, thiện nghệ việc mai tung ẩn tích này."

Yến Phi nói: "May là lần này chúng ta đã diệt được hắn."

Thác Bạt Khuê lắc đầu: "Không có tác dụng gì đâu. U Linh sứ giả thường đi thành nhóm. Mỗi người tự chọn lộ tuyến bất đồng. Bọn ta mới chỉ diệt được một trong số chúng. Còn hai tên nữa đã cao bay xa chạy rồi."

Yến Phi nhíu mày: "Vậy thì tình hình vô cùng bất diệu rồi."

Thác Bạt Khuê đứng lên, lạnh lùng nói: "Bọn ta thử phân tích tình hình xem. Bây giờ Mộ Dung Bảo đã biết rõ dao ngôn về cha hắn toàn là giả dối. Với tính cách của hắn chắc sẽ nổi trận lôi đình, mong muốn giết ta càng thêm mãnh liệt. Hắn lại có vấn đề nghiêm trọng là khi quay về không biết sẽ nói năng thế nào với Mộ Dung Thùy. Một phương pháp duy nhất có thể xoay chuyển thế yếu của hắn là tìm biện pháp chuyển bại thành thắng."

Mục quang Yến Phi nhìn U Linh sứ giả nằm dưới đất, gật đầu: "Phán đoán của người cơ bản là chính xác. Tên này chắc là mang tin truyền miệng về kế hoạch phối hợp tác chiến của Mộ Dung Bảo cho Mộ Dung Tường."

Thác Bạt Khuê nói: "Quan trọng nhất là tiểu Bảo có được sự bổ cấp viện trợ lương thực từ Mộ Dung Tường thì sẽ có điều kiện tranh đấu với chúng ta bên ngoài Trường Thành. Nhưng chỉ cần chúng ta chặt đứt được con đường giao thông trên bộ từ Bình Thành đến thì Mộ Dung Bảo không cách gì thiết lập liên hệ với Mộ Dung Tường. Mộ Dung Bảo sẽ phát hiện đại kế phản công của hắn, cũng sẽ là chiến lược gây ra tổn thất lớn nhất trong quân nghiệp của hắn, làm Yên quốc đi đến diệt vong."

Yến Phi hỏi: "Binh lực Mộ Dung Tường thế nào?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Từ hai vạn đến ba vạn. Nhưng do hắn sợ nếu huy động toàn quân đi sẽ bị ta thừa cơ công hãm Bình Thành và Nhận Môn nên tối đa chỉ có thể điều động một nửa binh lực xuất thành tác chiến. Hà! Tên tiểu tử đó từng đại bại trong tay ta, không tin hắn không cố kỵ ta. Chỉ cần chúng ta hư trương thanh thế bên ngoài thành thì ta dám bảo chứng trước khi hắn hiểu rõ tình hình sẽ không dám rời khỏi Trường Thành nửa bước."

Yến Phi trầm ngâm một lát nói: "Chúng ta cần thay đổi kế hoạch tác chiến."

Thác Bạt Khuê lộ vẻ suy nghĩ sâu xa. Một lúc sau nhìn vào mắt Yến Phi nói: "Tiểu Bảo bây giờ đã rõ chúng ta sẽ đánh úp hắn trên đường nên bộ đội của chúng ta không còn là kỳ binh nữa. Một khi để hắn đến được cứ điểm có thể cố thủ, lập doanh trại và viện quân không ngừng từ Trường Thành đến thì chúng ta sẽ mất hết ưu thế."

Yến Phi gật đầu đồng ý: "Con đường thắng lợi duy nhất là trước hết phải đoán đúng cú điểm mà tiểu Bảo sẽ chọn, bố trí mai phục ở đó. Người nói xem tiểu Bảo sẽ chọn chỗ nào đây?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Đối với hình thế địa lý bên ngoài Trường Thành, người Yên không thể so bì được với chúng ta, những người đã từng nhiều năm sinh sống ở đây. Vì thế nơi mà tiểu Bảo chọn phải phù hợp mấy điều kiện."

Yến Phi nói: "Điều kiện thứ nhất đương nhiên là không cách xa Trường Thành. Nếu không sẽ khó cùng Yên quân bên trong Trường Thành hô ứng lẫn nhau."

Thác Bạt Khuê tiếp lời: "Tiếp theo là không được cách đây quá xa vì đại quân của tiểu Bảo đang người ngựa mỏi mệt, không còn hứng thú gì nữa, cần được nghỉ ngơi tốt để phục hồi."

Yến Phi hỏi: "Điều kiện thứ ba là đó phải là nơi có nhiều nước, nhiều cỏ, lại dễ thủ khó công đúng không?"

Thác Bạt Khuê cười rộ: "Cuối cùng là chỗ đó phải có tên tuổi. Mộ Dung Tường chỉ nghe qua là biết rõ, không cần phải phái người đi trước tìm kiếm khổ sở. Hà!"

Hai người đồng thời chấn động, bốn mắt nhìn nhau.

Thác Bạt Khuê run giọng nói: "Khẳng định là Tham Hợp Pha. Ở đó không những có nước có cỏ mà địa thế còn có lợi cho phòng thủ, bất lợi cho tấn công, cách chỗ này ba ngày đường và cách Trường Thành chỉ bốn năm ngày đường, không còn chỗ nào lý tưởng hơn nữa."

Yến Phi nói: "Bọn ta chôn người này, xóa hết dấu vết rồi lập tức quay về chuẩn bị mọi việc."

Thác Bạt Khuê nhìn trời thở ra một hơi, than: "Tiểu Bảo của ta ời! Ba ngày sau, ở Tham Hợp Pha sẽ là nơi chôn nắm xương tàn của người đó."

Lúc trời hửng sáng, Lưu Dụ và Tống Bi Phong rời khỏi Quy Thiện tự, đến vùng phụ cận Thạch Đầu thành tìm một quán ăn sáng.

Hai người ngồi vào một góc. Tâm tình đã tốt hơn so với tối qua khi rời khỏi Tà phủ rất nhiều.

Tống Bi Phong nói: "Lúc mới đầu, huynh đối với việc đệ tìm Tư Mã Nguyên Hiên nói chuyện, trong lòng rất khó chịu. Nhưng lúc này, ngồi đây huynh lại cảm thấy đó chính là cách làm thông minh nhất. Nếu không bây giờ chỉ còn cách nhìn đệ đi chết mà thôi. Ngày trước, kể cả với học thức và kiến thức của An công mà cũng không thể không vờ như hứng thú và đồng tình với người muốn làm hoàng đế là Hoàn Ôn, dùng nhu chế cương. Tư Mã Đạo Tử ngày nay cũng chính là triều đình. Nếu như cùng hấn đối địch thì không thể đứng chân được ở Kiến Khang. Nhưng con người Tư Mã Đạo Tử tự tư tự lợi, cái gì cũng xuất phát từ lợi ích bản thân. Nếu như lão nhận thấy đệ đã mất giá trị lợi dụng thì sẽ không do dự mà sát hại đệ đó."

Lưu Dụ ăn một cái bánh bao xong, trầm giọng nói: "Nếu như Tà Diễm ngoài dự đoán của chúng ta, kỳ khai đắc thắng ¹, đại phá Thiên Sư quân thì khi tin tức truyền về đến tại Tư Mã Đạo Tử chính là lúc lão hạ lệnh giết đệ. Đối với lão, đệ làm sao dám có ảo tưởng không thực tế?"

Tống Bi Phong than: "Ài! Nhị thiếu gia! Chúng ta đối với ông ta quả thực không giúp được gì sao? Chúng ta làm sao mà cứ ngồi nhìn ông ta tự đi tìm chết được?"

Lưu Dụ thay đổi đề tài: "Vừa nãy có ai theo dõi chúng ta không?"

Tống Bi Phong đáp: "Khẳng định không có."

Lưu Dụ nói: "Tốt rồi. Cho thấy Tư Mã Đạo Tử ít nhất cũng đã cố gắng giữ gìn mặt mũi để biểu thị tin tưởng ta."

Tống Bi Phong trầm ngâm một lát, hỏi: "Tiểu Dụ. Đệ thắng thần cho huynh biết, phải chăng trong lòng rất tức giận Nhị thiếu gia?"

Lưu Dụ cười khở: "Lão ca cần đệ nói thẳng thì đệ sẽ nói thẳng. Đệ thực không trách ông ta mà đau lòng vì ông ta quá ngu xuẩn ngoan cố. Việc của ông ta không đến lượt chúng ta quản. Không một ai có thể làm thay đổi cách nghĩ của ông ta, kể cả đại tiểu thư."

Tổng Bi Phong trầm mặc hẳn. Song mục lộ thần sắc vô cùng đau khổ.

Lưu Dụ hiểu rõ tâm tình lão. Đối với Tạ gia, Tổng Bi Phong có tình cảm sâu sắc. Nhìn thấy Tạ gia sắp bị hủy diệt vào tay Tạ Diễm, đương nhiên lão vô cùng khó xử và bất an. Gã cũng không biết nói gì để an ủi lão.

Tổng Bi Phong nghiêng rặng: "Ta hận không thể lập tức đem tên gian tặc vong ân phụ nghĩa Lưu Lao Chi ra mà chém."

Lưu Dụ bỗng nhiên nhớ tới cây Liệt Thạch cung đang để trên thuyền. Đêm hôm đó bị Trần công công truy sát, gã không cách gì lấy lại được cây thần cung mà Hà Nhuệ tặng gã. Bây giờ nghĩ đến nó, nếu quả có thể dùng Liệt Thạch cung từ chỗ tối bắn Lưu Lao Chi một tiễn thì quả là một việc khoan khoái nhất đời. Nhưng gã cũng nhớ lại đã từng đáp ứng với Hà Vô Kỵ để cho Lưu Lao Chi một con đường sống. Nhất thời, trong lòng gã nổi lên trăm ngàn tư vị.

Gã than: "Sau khi đệ đến Thạch Đầu thành, có thể một thời gian thân bất do kỷ ². Tổng đại ca cần hạn chế hành động, chờ đợi cơ hội. Nếu như tình hình không có lợi hãy lập tức rời Kiến Khang."

Tổng Bi Phong nói: "Đệ không cần lo lắng. Huynh chỉ nói thế chứ không làm gì đâu. Huynh còn muốn hỏi đệ một câu là khi huynh đi gặp Vương Hoảng, trừ việc giữ gìn bí mật chuyện đệ đang đem đi gặp Tư Mã Nguyên Hiến thì còn có việc gì nhờ hần giúp cho nữa không?"

Lưu Dụ đáp: "Sự giúp đỡ tốt nhất của hần đối với đệ là không làm bất cứ việc gì vì đệ. Nhưng các tình hình khác thì không cần giấu giếm cha hần. Vương Tuần am hiểu triều chính, lại biết rõ phải làm thế nào."

Tổng Bi Phong nhíu mày: "Theo huynh thấy thì nên giấu Vương Tuần mới đúng."

Lưu Dụ suy nghĩ một lát, gật đầu: "Cách nhìn của Tổng đại ca có đạo lý. Nhưng không thể giấu cả Vương Hoảng, nếu không, hần sẽ cảm thấy ta không coi hần là chiến hữu tâm phúc."

Tổng Bi Phong nói: "Việc này cứ để huynh châm chước mà làm đi! Huynh còn hiểu rõ tâm thái của thế gia tử đệ Kiến Khang hơn đệ nhiều."

Lưu Dụ hỏi: "Chẳng phải Tổng đại ca đã từng nói là có thể lợi dụng sức ảnh hưởng do An công lưu lại để liên kết thành một thế lực ở Kiến Khang sao?"

Tổng Bi Phong gật đầu: "Đúng là như thế. Nhưng có thể tranh thủ được bao nhiêu người đứng về phía chúng ta thì phải thử mới biết được."

Lưu Dụ lắc đầu: "Việc đó cứ tạm hoãn đừng làm vội. Sợ nhất là truyền đến tai Tư Mã Đạo Tử sẽ khơi dậy nỗi nghi ngờ của lão. Cách làm thông minh nhất của ta hiện nay là nằm im chờ đợi đến lúc cơ hội vào tay chúng ta."

Tổng Bi Phong đồng ý: "Huynh hiểu rồi."

Lưu Dụ tiếp: "Ta còn cần thiết lập liên hệ với Biên Hoang tập, nắm rõ tình hình Biên Hoang tập. Tư Mã Đạo Tử tạm thời dung cho ta, một trong những nguyên nhân là thấy chỗ tốt mà Biên Hoang tập có thể mang lại cho lão. Chúng ta phải lợi dụng cho tốt điểm này."

Tổng Bi Phong nói: "Việc này không thành vấn đề. Phía Văn Thanh tiểu thư có người thường trú ở đây, có thể dùng phi cấp truyền thư trao đổi tin tức với Biên Hoang tập."

Lão lại tiếp: "Tiểu Dụ đệ có lời gì cần huynh thông tri cho Văn Thanh tiểu thư không?"

Trong lòng Lưu Dụ nổi lên thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại có cảm giác mâu thuẫn không biết nên nói từ đâu.

Cuối cùng đáp: "Nói cho nàng biết đệ vẫn an toàn mạnh khỏe. Lưu Lao Chi tạm thời không làm phiền được đệ. Bây giờ đệ đang chờ đợi cơ hội lãnh quân dẹp loạn."

Tổng Bi Phong nói: "Việc đó cứ để cho huynh."

Lão lại do dự hỏi: "Đệ thực không muốn nói gì thêm ư?"

Lưu Dụ ngấm ngấm thở dài. Tâm tình của mình bây giờ làm sao cho phép nhi nữ tư tình xen vào?

Gã lắc đầu biểu thị không có.

Tổng Bi Phong muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Lưu Dụ nói: "Thời gian không còn nhiều. Chúng ta chia đường hành sự thôi!"

Tổng Bi Phong lại không hề có ý động thân, trầm giọng hỏi: "Sau khi gặp Vương Hoảng, huynh có nên đến Tà gia gặp đại tiểu thư không?"

Lưu Dụ cũng vì lão mà cảm thấy khó xử.

Tổng Bi Phong lại than: "Đệ nói đi! Vì An công, huynh làm sao thấy chết mà không cứu, ngồi nhìn nhị thiếu gia đi chiến trường tìm chết đây?"

Lưu Dụ đáp: "Lão ca vẫn không thể bỏ được suy nghĩ đó vì lão ca không như đệ được tự tại nghe những gì nhị thiếu gia nói. Quyền lực và quang vinh làm người ta mù quáng. Tối qua, đệ rất muốn hỏi nhị thiếu gia một câu là tại sao trước đây Huyền soái không trực tiếp đem binh quyền Bắc Phủ binh giao cho ông ta? Với uy thế của Huyền soái trước khi tạ thế thì Huyền soái tuyệt đối có thể làm được việc đó. Tư Mã Đạo Tử cũng không dám phản đối. Nhưng giờ thì binh quyền lại rơi vào tay Lưu Lao Chi. Câu hỏi đó đương nhiên đệ không dám nói ra."

Tổng Bi Phong thở dài.

Lưu Dụ lại tiếp: "Nhị thiếu gia luôn luôn tự thị vô cùng. Huyền soái chết đi, ông ta càng nhận mình là cột trụ chống giữ phương Nam với hào quang ngày trước của trận chiến Phì Thủy. Cho nên, giờ đây bỗng nhiên nắm được một phần binh quyền của Bắc Phủ binh, lại nhận trọng trách thảo phạt Tôn Ân nên ông ta không còn coi ai ra gì, kiêu ngạo khinh địch. Vì thế, kể cả đại tiểu thư cũng khó gây ảnh hưởng với ông ta như trước nữa. Tổng đại ca cứ đi gặp đại tiểu thư, nhưng không nên đề cập đến chuyện của nhị thiếu gia. Nếu không sẽ chỉ làm đại tiểu thư càng thương tâm hơn mà thôi."

Tổng Bi Phong nói: "Huynh hiểu đệ nói gì, nhưng mà...."

Lưu Dụ nói: "Lão ca cho rằng đệ không quan tâm gì đến Tà gia sao? Vì Huyền soái, đệ có thể hy sinh cho Tà gia."

Khi buột miệng nói câu đó, trong lòng Lưu Dụ nổi lên một nghi vấn.

Gã quả thực có thể vì Tà gia mà bất kể hy sinh gì hay không? Ngay cả gã cũng không dám khẳng định. Gã có thể vì Tà Huyền mà liều mạng, nhưng đối với Tà gia không còn Tà Huyền nữa thì sao? Đối với gã, việc quan trọng nhất trước mắt là ngồi lên vị trí thống lĩnh Bắc Phủ binh. Chỉ khi chấp chương Bắc Phủ binh thì gã mới có thể lập ra được mục tiêu. Vào lúc này, gã cảm thấy rõ ràng quan hệ giữa gã và Tà gia do Tà Diễm làm chủ đã nhạt đi rất nhiều rồi.

Tổng Bi Phong bày tỏ: "Huynh không hề có ý đó. Huynh cũng rõ hoàn cảnh của tiểu Dụ."

Lão lại cười khò: "Nhị thiếu gia quả thực không có cơ hội thắng sao?"

Lưu Dụ đáp: "Khuyết điểm của nhị thiếu gia, thật ra cũng là khuyết điểm của cao môn danh sỹ Kiến Khang là luôn cao cao tại thượng, chỉ vì lợi ích của cao môn đại tộc. Họ không hiểu căn nguyên tạo thành và nuôi dưỡng cuộc phản loạn của Tôn Ân, chỉ xem Tôn Ân là loại tà ma dùng yêu ngôn mê hoặc dân chúng và

những người đi theo lão toàn chỉ là ngu dân bị lão mê hoặc. Sự thật đương nhiên không phải đơn giản như thế. Thiên Sư quân quật khởi nhanh chóng như vậy cho thấy lòng dân oán hận vô cùng sâu sắc. Để bình loạn một cách thực sự thì triều đình tất phải làm từ căn nguyên nguồn gốc để dân chúng bớt hận. Nếu không, sau Tôn Ân này sẽ có vô số Tôn Ân khác. Mỗi loạn từ dân chúng không phải chỉ dùng biện pháp giết chóc mà át chế được."

Tổng Bi Phong chán nản: "Chúng ta đi thôi."

Hai người trả tiền rồi đi ra đường.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ. Trên đường, xe cộ và người qua lại tấp nập phồn thịnh vô cùng khiến hai người rất khó liên tưởng tới đêm dài đằng đẵng vừa qua. Chỉ trong một đêm mà có bao biến hóa liên quan tới sinh tử tồn vong. Tầm quang trọng còn có thể ảnh hưởng tới vận mệnh tương lai của Hán tộc phương Nam.

Tổng Bi Phong nói: "Hy vọng mọi thứ sẽ có một sự khởi đầu mới."

Lưu Dụ nói: "Đối với đệ mà nói, mỗi ngày đều là một sự khởi đầu mới, cho thấy đệ đã sống thêm thêm được một ngày nữa. Hà! Lão ca trân trọng."

Gã vỗ vỗ vai Tổng Bi Phong rồi theo đường lớn bỏ đi.

Tổng Bi Phong nhìn theo lưng gã, trong lòng nổi lên cảm giác kỳ dị.

Lưu Dụ có thể thay đổi vận mệnh của Hán tộc phương Nam không?

1 Thắng ngay trong trận đầu.

2 Không được tự do làm gì thì làm.

Hồi 56

Ma Phiền Quý Khách

Trên bến cảng bên ngoài thành Thọ Dương, giờ lành đã đến, tiếng pháo và tiếng chiêng trống vang dội. Dưới sự chủ trì của "Biên Hoang danh sỹ" Trác Cuồng Sinh, nghi thức tuy đơn giản nhưng long trọng để gắn liền "Biên Hoang nhất hào" 1 cho chiếc lâu thuyền được cử hành.

Chương trình tham quan Biên Hoang không những chấn hưng kinh tế và ngành du lịch Thọ Dương, mà còn làm Thọ Dương trở thành một thành thị được quan tâm nhất ở phương Nam, quan hệ với Biên Hoang tập được cải thiện vô cùng tốt. Từ giờ khắc này, đối với người Thọ Dương mà nói, Biên Hoang không còn là cấm địa hiểm cảnh nữa, mà là phúc địa tràn đầy hy vọng.

Hàng vạn người Thọ Dương đến tham gia lễ khởi hành chuyến tàu đầu tiên tham quan Biên Hoang. Chỉ có Hồ Bân vì ngại nên ở lại trong Thái thú phủ trong thành, không tham gia thịnh hội.

Khu bến cảng ngập tràn tiếng hoan hô và hò reo của mọi người. Những lữ khách tham gia chuyến tàu đầu tiên tham quan Biên Hoang được Phụng lão đại ân cần gọi tên, tụ tập lại chỗ tắm ván gỗ làm cầu lần lượt lên thuyền.

Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Âm Kỳ, Phương Hồng Sinh và một đám huynh đệ đứng xếp hàng hoan nghênh trên sàn thuyền ngay đầu cầu thang để lữ khách có cảm giác gần gũi như về nhà mình.

Khách nam là chủ yếu. Nữ khách không quá mười lăm người. Hấp dẫn mục quang mọi người nhất đương nhiên là Hương Tố Quân. Không những nét mặt nàng hồng hào xinh đẹp, những đường cong trên thân hình nàng cũng vô cùng động nhân. Vả lại, dáng người nàng vô cùng cân đối, lưng đeo trường kiếm, thần tình kiêu ngạo như thể coi khinh nam tử trong thiên hạ như không, phối hợp với trang phục thanh nhã làm người ta phát sinh cảm giác cao không thể với tới. Đó cũng chính là chỗ làm người khác điên đảo nhất.

Trên khán đài tầng ba giám sát khổng chế toàn bộ tình hình là Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi và Bàn Nghĩa cũng không hện mà cùng phát sinh cảm giác kinh ngạc trước sắc đẹp của nàng.

Sau khi nàng lên sàn thuyền, chỉ lạnh lùng nhìn Cao Ngạn gật đầu, cũng đã làm bọn Cao Ngạn thần hồn bay bổng, suýt chút nữa thì quên mất mình đang đứng đây để làm gì.

Theo sát sau lưng nàng một bước không rời là một tiểu tử tên là Triều Cảnh. Người này là nhất biểu nhân tài, phong lưu tiêu sái như ngọc thụ lâm phong, có phong phạm của một danh sỹ thế gia. Hắn mặc nho sinh, ưỡn ngực thẳng lưng, bước đi như long hành hổ bộ. Hai mắt ẩn giấu thần quang, lưng đeo trường kiếm làm người ta cảm thấy hắn văn võ song toàn, không phải là một nhân vật giang hồ tầm thường.

Khi bọn Cao Ngạn còn đang loay hoay thì một tiểu cô nương Miêu tộc theo sau lão Cổ béo đã lên đến sàn thuyền. Nàng dùng khăn che kín mặt, nhưng chỉ với hình dáng cơ thể động nhân đã có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác giống như Hương Tố Quân.

Lão béo phệ này thô tục không thể chịu nổi, lão vòng tay chào hỏi ân cần, nhưng không biết tại sao, mọi người nhìn đều cảm thấy chán ghét. Cao Ngạn và Diêu Mãnh càng hận không thể đá cho lão một cước văng khỏi thuyền, chỉ đưa cô nương Miêu tộc kia đến Biên Hoang thôi để nàng có thể làm lại cuộc đời vốn đang trong giai đoạn thanh xuân phơi phới.

Tiểu mỹ nữ Miêu tộc cứ cúi gằm đầu bám sát sau lưng lão Cổ béo, được huynh đệ Hoang nhân dẫn đường tiến vào khoang thuyền. Nàng ta không hề nhìn Cao Ngạn hoặc Diêu Mãnh đến nửa mắt làm họ cảm thấy như nàng sống tạm qua những ngày tháng đen tối không có ánh mặt trời dưới dâm uy của Cổ lão phệ.

Nhìn theo bóng lưng yêu kiều động nhân của nàng khuất dần vào trong khoang thuyền, hai gã vẫn chưa khôi phục lại thần trí thì tiếng cười lạnh lạnh bỗng nổi lên trước mặt suýt chút nữa thì làm bọn gã điếc tai.

Chỉ thấy một gã béo tuổi khoảng hai mươi, chiếc đầu nhỏ bé không so sánh được với thân hình phì nộn đang tươi cười ôm quyền thi lễ với bọn họ.

Nếu như so với lão béo phệ xấu xí lúc nãy thì người này có thể coi là một gã béo dễ nhìn.

Diêu Mãnh nói: "Thì ra là Đàm Bảo, Đàm công tử, có cơ hội sẽ nói chuyện sau nhé. Nếu chúng ta đứng đây nói chuyện sẽ gây trở ngại những người phía sau lên thuyền."

Chỉ nghe Diêu Mãnh nói câu này là biết hắn đã từng bị cái miệng tràng giang đại hải thao thao bất tuyệt của Đàm Bảo làm phiền muốn chết nên mới không khách khí, đi trước một bước bịt miệng gã lại.

Đàm Bảo không hề tỏ vẻ khó chịu, cười bồi thêm: "Một ngày đẹp! Một ngày đẹp! Hôm nay đúng là một ngày vô cùng tốt đẹp. Trời trong xanh, rõ ràng ông trời đã chiếu cố chúng ta. Vị này chắc là Cao gia rồi! Ta chỉ muốn hỏi một câu thôi là khi nào thì lâu thuyền tham quan Biên Hoang tập này sẽ khởi hành thế?"

Khi gã nói "Vị này chắc là Cao gia rồi!" thì ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ lại nhìn Diêu Mãnh. Hiển nhiên hắn tưởng Diêu Mãnh là Cao Ngạn.

Diêu Mãnh ngạc nhiên: "Ai nói cho người biết ta là Cao gia?"

Đàm Bảo ngây người: "Người không phải là Cao gia sao? Tối qua người đến khách sạn chào hỏi bọn ta..." Tiếp đó, quay sang Âm Kỳ nói tiếp: "Vị tiên sinh này chẳng phải đã giới thiệu người là người chủ trì chuyến tham quan Biên Hoang lần này sao?"

Âm Kỳ điềm đạm đáp: "Là một trong số những người chủ trì. Đàm công tử đã nghe sót mấy chữ rồi!"

Hắn lại chỉ Cao Ngạn nói: "Vị này mới là Cao gia."

Về mặt Đàm Bảo lộ vẻ hồ nghi, trừng trừng nhìn Cao Ngạn.

Phía sau bỗng truyền tới một giọng nói hùng tráng: "Tên tiểu tử béo tròn kia, nếu muốn nói chuyện thì mau

lấn sang một bên mà nói cho lão tử, không được cản đường Vương mỗ."

Bọn Cao Ngạn nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy người đó đứng trong số những khách nhân đang đợi lên thuyền. Thân hình y cao hơn người cao nhất trong bọn tới nửa cái đầu, nhìn qua như hạc giữa bầy gà. Y dáng vẻ thô hào, tuổi tác gần ba mươi, thể hình to lớn hung hãn, lưng đeo trường đao, râu tóc rối bù, có bộ dạng lang bạt không để ý đến bề ngoài, nhưng vẫn có uy thế mười phần hơn người, khiến người khác cảm thấy hấn không tầm thường.

Âm Kỳ quát vọng xuống: "Vương Trấn Ác huynh nói đúng lắm!" Đoạn kéo Đàm Bảo đang nói chuyện sang một bên.

Cao Ngạn định thần ngấm nhìn Vương Trấn Ác. Gã là thủ tịch phong môi của Biên Hoang tập. Võ công tuy chưa ra gì, nhưng nhãn lực lại thuộc loại nhất đẳng. Chỉ nhìn một cái gã đã biết người này võ công cao cường, không dưới Hương Tố Quân và Triều Cảnh, lại làm người ta liên tưởng tới loại tử sĩ và thích khách.

Tiếng Diêu Mãnh bên cạnh gã nói: "Cao gia! Đây là Lưu Mục Chi, Lưu tiên sinh."

Lưu Mục Chi mặc trang phục văn sĩ, vai đeo bọc hành lý, tay xách một rương nhỏ bằng trúc. Bề ngoài chỉ là một người đọc sách tầm thường. Tuổi tác chừng ba lăm ba sáu, có một chòm râu rất đẹp làm người ta chú ý. Hấn không những có phong thái xuất trần, lại có thân hình cao gầy tiên phong đạo cốt. Hai mắt toát ra vẻ hiên hoà và lấp lánh đầy trí tuệ, làm người ta cảm thấy bên trong vẻ văn nhược thư sinh đó có ẩn tàng một cỗ lực lượng to lớn.

Hấn tuyệt không giống một con mọt sách, sách không lúc nào rời tay như Phượng Tường đã hình dung.

Lưu Mục Chi tiêu sái chào hỏi bọn họ rồi theo một huynh đệ Hoang nhân vào trong khoang thuyền.

Lúc này, Âm Kỳ tay nắm vai Đàm Bảo quay lại rồi sai người dẫn hấn vào phòng đã được chỉ định. Âm Kỳ đến bên Cao Ngạn, thì thầm vào tai gã: "Đàm tiểu tử khẳng định là vì tránh hoạ mới tham gia du ngoạn Biên Hoang. Vì thế hấn mới ra sức lôi kéo bọn ta hơn những người khác."

Khách nhân tiếp tục lũ lượt lên thuyền.

Đến khi Vương Trấn Ác bước lên sàn thuyền, Âm Kỳ, Cao Ngạn và Phương Hồng Sinh không hẹn mà cùng ngấm ngấm giới bị, đề phòng hấn đột nhiên biến thành thích khách hành động. May là Vương Trấn Ác chỉ lãnh đạm chào một tiếng rồi tự tiến vào trong khoang.

Người cuối cùng đi lên chính là Trác Cuồng Sinh. Lão cười: "Xin Cao gia hạ lệnh khai thuyền."

Cao Ngạn hứng chí phát xuất mệnh lệnh. Chiếc "Hoang mộng nhất hào" từ từ rời bến trong tiếng hò reo của quần chúng trên bờ.

Cao Ngạn cười: "Tên tiểu tử Đàm Bảo quả là hồ đồ, làm sao lại tưởng tiểu Diêu là lão tử ta? Đến một người anh minh thần võ nhất mà hấn cũng không biết, làm sao võ mông ngựa được đây?"

Âm Kỳ cười: "Không phải là hấn hồ đồ, mà là ta cố ý làm bọn họ nhận lầm Diêu Mãnh là lão ca người đó."

Diêu Mãnh giật mình kinh hãi hỏi: "Người sao không sớm nói cho ta biết để ta chuẩn bị. Nếu bị thích khách tưởng ta là Cao tiểu tử rồi làm thịt thì ta chết đi như một tên quý hồ đồ à?"

Âm Kỳ nhát gừng: "Có ta bên cạnh, người chẳng phải là đã mạnh càng mạnh, còn sợ ai nữa?"

Trác Cuồng Sinh giơ ngón tay cái lên khen Âm Kỳ: "Đúng là chiêu rất hay để thử thách. Chúng ta có nên thanh minh chuyện này với khách nhân không?"

Âm Kỳ đáp: "Cứ để nhập nhằng một chút thế càng tốt...."

Bỗng nhiên trong khoang thuyền vọng ra tiếng tranh cãi.

Năm người không dám nói chuyện phiếm nữa, thăm nghĩ chẳng lẽ hành khách vừa mới lên thuyền đã phát sinh tranh chấp rồi, thật là khó phục vụ họ.

Khi họ vẫn chưa biết là chuyện gì thì một gã thiếu niên cao thủ Triều Cảnh nổi giận bưng bưng chạy ra cửa khoang quát lớn: "Ai là người chủ trì con thuyền này?"

Âm Kỳ nhẹ nhàng đáp: "Mọi người ở đây đều là người phụ trách. Triều công tử có chỗ nào bất mãn chẳng?"

Triều Cảnh hơi ngạc nhiên, tựa hồ hắn do dự không biết nên nói với ai trong số năm vị này. Hắn tức giận gầm lên: "Thế này là thế nào? Ta đã sớm nói là phải ở căn phòng sát vách với phòng Hương tiểu thư. Bây giờ không chỉ là cách hai phòng, mà là một ở tầng trên trời, một ở tầng dưới đất. Các người để ta ở tầng ba cao nhất, nàng ta lại ở tầng thấp nhất là tầng một. Các người tính toán thế nào vậy?"

Cao Ngạn cười bồi: "Xin Triều huynh bớt giận. Người yêu cầu với ai vậy?"

Triều Cảnh đưa mắt nhìn Cao Ngạn, mặt lộ sát khí, chắc là hắn bất mãn Cao Ngạn hỏi hắn như thế. Sắc mặt hắn lại hoà hoãn lại, cho thấy hắn đã phục hồi sự lạnh lùng của một cao thủ, trầm giọng: "Là một người họ Phượng. Người tưởng ta nói lung tung chẳng?"

Phượng Hồng Sinh nói đỡ: "Triều công tử hiểu nhầm rồi. Cao gia chỉ muốn biết xem người nào trong bọn ta đã sơ suất thôi."

Chỉ cần nhìn cách Triều Cảnh gọi Phượng lão đại, đại danh鼎鼎鼎鼎 là "một người họ Phượng" là đủ biết hắn trong mắt không coi ai ra gì. Không những không xem đệ nhất đại bang của Thọ Dương ra gì, mà còn không để Hoang nhân vào trong mắt nữa.

Trác Cuồng Sinh theo dõi toàn bộ câu chuyện, đương nhiên không tính toán gì với hắn. Lão cười nhẹ tiếp lời: "Xin hỏi Triều công tử, Phượng lão đại lúc đó đã đáp ứng yêu cầu đặc biệt của công tử như thế nào?"

Song mục Triều Cảnh loé tinh quang, đặt tay lên cán kiếm trên lưng. Lập tức mọi người cảm thấy hàn khí bức tới, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, biết người này võ công cực cao, hơn cả dự tính của họ.

Ai nghĩ trong đám du khách tham gia chuyến du lịch này lại có một kiếm thủ siêu phàm đáng sợ như thế. Hơn nữa, một lời không hợp hắn liền định dùng võ lực uy hiếp.

Diêu Mãnh là cao thủ số một của Dạ Oa tộc. Bản thân luôn luôn kiêu ngạo bất thuần [2](#), làm sao tiêu thụ được nổi tức này. Nhưng vì nghĩ cho đại cục nên hắn không muốn thuyền chưa rời khỏi Dĩnh Khẩu đã phải gặp cảnh đổ máu. Miễn cưỡng áp chế tính khí trong lòng, nhưng vẫn không khách khí, cười lạnh hỏi: "Triều huynh rốt cuộc là yêu cầu đổi phòng hay là muốn làm loạn đây?"

Triều Cảnh đưa mắt nhìn Diêu Mãnh, tinh quang lấp lánh. Mọi người đều đang đề phòng hắn xuất thủ thì Triều Cảnh lại bỏ tay khỏi cán kiếm, tỏ vẻ nhẫn nại, không vui nói: "Lão nói rằng sau khi lên thuyền sẽ tự có an bài thoả đáng."

Mọi người thăm nghĩ Phượng lão đại quả là lão giang hồ, đã chuyển củ khoai nóng bỏng này sang chỗ họ.

Bọn Trác Cuồng Sinh đều cảm thấy khó xử. Đổi phòng chỉ là việc nhỏ, vấn đề là phá vỡ sự an bài sắp xếp để đảm bảo an ninh của họ. Nhìn thần thái ngang ngược và ngông cuồng của Triều Cảnh thì nếu không đạt mục đích có vẻ như hắn sẽ không chịu dừng lại. Việc này thật không biết nên giải quyết thế nào.

Cao Ngạn cười hi hi nói: "Tầng dưới chuyên dành cho nữ quyền đi một mình, do tỷ muội Hoang nhân bọn ta phục vụ. Nếu an trí Triều huynh xuống tầng dưới thì chỉ sợ không được tiện lắm! Hắc! Ta có một đề nghị hay là nếu Triều huynh có thể thuyết phục được Hương tiểu thư, mời nàng ta chuyển lên tầng ba thì bọn ta quyết sẽ không dị nghị gì. Triều huynh có đồng ý cách giải quyết đó không?"

Mọi người thăm khen tuyệt, nghĩ tên tiểu tử Cao Ngạn này quả có chút thông minh. Chỉ vài câu là chuyển hết trách nhiệm giải quyết cho tên xú tiểu tử mục trung vô nhân đó.

Triều Cảnh ngậy người một lát, rồi sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, muốn nói lại thôi. Bỗng nhiên xoay mình, thấy

tay trở vào trong khoang thuyền.

Trác Cuồng Sinh nhìn theo lưng hắc than: "Ta dám đánh cuộc tên tiểu tử này tham gia du ngoạn Biên Hoang khẳng định là có mưu đồ khác. Nếu không thì hắc đã không nhẫn nhịn như thế."

Mọi người đều có cùng cảm nhận, nhưng ai cũng thấy phiền phức. Chỉ còn cách đi một bước tính một bước mà thôi. Chẳng lẽ lại đem những khách nhân khả nghi xuống hầm thuyền nghiêm hình bức cung sao?"

Thạch Đầu thành nằm ở phía tây nam chân Thạch Đầu sơn. Chu vi bảy dặm một trăm bộ, thân thành dùng nham thạch thiên nhiên của Thạch Đầu sơn tạo thành, dựa vào thế núi mà xây dựng. Hai mặt tây, bắc có sông nước, tận cùng là vách núi dựng đứng, thành cao hào sâu, vô cùng hiểm yếu. Tường thành dùng gạch xây vừa dày vừa chắc chắn, làm Thạch Đầu thành trở nên một căn cứ quân sự quan trọng ở tây bắc Kiến Khang.

Ở phía tây Thạch Đầu thành có một khối nham thạch màu đỏ tím nhô hẳn ra. Vì mưa gió bào mòn, tạo thành bề mặt lồi lõm loang lổ, trông xa như là một khuôn mặt quỷ khổng lồ. Vì thế Thạch Đầu thành còn bị gọi vui là Quỷ Diện thành.

Trong thành có xây dựng kho Thạch Đầu, tàng trữ vật phẩm quân dụng. Kiến trúc cao nhất trong thành là phong hỏa đài [3](#), là tổng đài phong hỏa của khu vực Kiến Khang.

Những chỗ hiểm yếu bên sông ở thượng du và hạ du đều thiết lập phong hỏa đài nên chỉ cần phong hỏa ở Thạch Đầu Thành nổi lên thì chỉ trong vòng nửa ngày có thể truyền khắp dải Trường Giang, đến tận Giang Lăng.

Thạch Đầu thành là trọng trấn và căn cứ thủy sư quan trọng nhất mặt tây của quân đô thành Kiến Khang. Trong bất cứ tình huống nào, triều đình Kiến Khang tuyệt không cho phép thế lực khác chiếm giữ Thạch Đầu thành.

Ngày trước, Tà Huyền chỉ cần đoạt Thạch Đầu thành là có thể bức Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử không thể không nhất nhất đáp ứng mọi yêu cầu của ông ta. Chúng chỉ còn cách ngồi nhìn Tà An ung dung rời Kiến Khang đến Quảng Lăng.

Lần này, Lưu Lao Chi dùng sức mạnh lấy Thạch Đầu thành làm nơi đóng quân của Bắc Phủ binh, quả thật đã xúc phạm đến đại kỵ của triều đình họ Tư Mã. Lưu Lao Chi không phải là không hiểu vấn đề này, nhưng thế còn tốt hơn là bị Tư Mã Đạo Tử hại chết rồi do Tà Diễm đến thay thế hắn.

Trong tình hình vi diệu như thế, Lưu Dụ mạo hiểm tranh thủ sự ủng hộ tạm thời của cha con Tư Mã Đạo Tử. Quan hệ kiểu này tuyệt không thể lâu dài. Nhưng cái mà Lưu Dụ cần chỉ là một cơ hội. Cơ hội đó có tới hay không còn phải xem sự phối hợp của các điều kiện khác nữa. Mọi sự đều chưa thể biết được.

Lưu Dụ theo bờ sông tiến lại thấy chỗ bến thuyền của Thạch Đầu thành có đậu gần năm mươi chiến thuyền của thủy sư Bắc Phủ binh. Có thể tưởng tượng nếu tiến hành y theo kế hoạch thì Bắc Phủ đại quân sẽ chia thành hai đường thủy bộ tiến quân về phía nam. Bộ binh do Tà Diễm chỉ huy, thủy quân do Lưu Lao Chi chủ trì, đến bờ Nam duyên hải Đại Giang sẽ phối hợp với bộ binh tác chiến.

Lưu Lao Chi khẳng khái nghe lời như thế sao? Từ khi Tấn thất chuyển về phương Nam, vấn đề nội bộ của Tấn thất luôn chưa được giải quyết triệt để. Vào thời Tà An chủ trì chính trị, ông ta luôn toàn lực điều hoà quan hệ giữa trung ương và địa phương. Cũng vì Hoàn Xung tính cách ôn hoà nên giữa Kinh Dương mới được bình an vô sự.

Đến khi Tà An và Tà Huyền liên tiếp mất đi, Tấn thất mất hai đại trụ cột. Thêm vào đó, Tư Mã Đạo Tử chuyên quyền quá đáng, chuyên dùng bọn nịnh bợ, hối lộ ngang nhiên, chính sự càng lúc càng loạn. Khi Tôn Ân thừa cơ khởi sự, Bắc Phủ hùng binh lại rơi vào tay người đầy dã tâm là Lưu Lao Chi. Nam phương rốt cuộc sẽ biến thành một trường thối nát rồi bởi thế nào, Lưu Dụ thật không dám tưởng tượng. Gã cũng hoài nghi kể cả nếu mình có thể nắm quyền Bắc Phủ binh thì có đủ sức văn hồi hay không.

Đương nhiên, con đường đó còn rất dài và đầy gian khổ. Nhưng ít nhất thì hiện tại gã đã tranh thủ được không gian để thở hơn một chút. Chỉ đợi khi gặp Lưu Lao Chi xem thẳng cha này sẽ nói gì.

Tư Mã Đạo Tử quyết sẽ không nói rõ tạm thời dùng các kế hoạch đối phó Lưu Dụ gã. Vì thế, Lưu Lao Chi sẽ tìm thiên phương bách kế để hại chết gã, chỉ xem xem là hấn tự tay hạ thủ hay là mượn sức người khác để đạt được mục đích.

Gã và Lưu Lao Chi đã ở vào tình cảnh xung khắc như nước với lửa. Có thể nói, một ngày Lưu Dụ gã còn tại thế thì Lưu Lao Chi chưa thể ngồi yên trên ghế Bắc Phủ đại thống lĩnh.

Ý nghĩ này đang nổi tiếp ý nghĩ khác thì gã đã đến Thạch Đầu thành.

Thạch Đầu thành phía trước có hai cổng, mặt nam có hai cổng, mặt đông một cổng còn mặt tây bắc giáp sông.

Lưu Dụ theo đường dịch đạo ⁴ ven sông để đến Đông môn thì có một đội kỵ mã từ phía sau phi đến làm cát bụi bốc lên mù trời.

Lưu Dụ tránh vào bên đường cho mã đội chạy qua. Thấy họ như cơn gió phóng thẳng vào trong thành, trong lòng bất chợt nổi lên cảm giác mình là người cô độc ngoài cuộc.

Những kỵ sỹ vừa chạy qua gã không biết một ai. Họ hiển nhiên cũng không biết Lưu Dụ gã là người nào. Hoặc có thể những người đó là tân binh mới được chiêu mộ!

Suy nghĩ đó làm gã phát sinh cảm giác cổ quái xa lạ đối với Bắc Phủ binh.

Trong tâm tình đó, nghĩ đến việc mình có thể thay thế vị trí của Lưu Lao Chi, bỗng nhiên trở nên xa rời hiện thực, thật là hy vọng ngông cuồng không thực tế.

Lưu Dụ ngấm ngầm thở dài, đè nén tâm tình đi thẳng về phía đông môn Thạch Đầu thành.

Lính giữ cổng lộ vẻ chú ý, một người quát lớn: "Dừng bước!"

Lưu Dụ đứng lại, báo lên tên tuổi cấp bậc.

Bỗng có hơn mười người từ Đông môn xông ra. Tiểu tướng đi đầu quát lớn: "Người đến quả thực là Lưu Dụ sao?"

Lưu Dụ ngấm ngầm cảm thấy không thỏa đáng gặng hỏi: "Chính là bản nhân. Có vấn đề gì sao?"

Tiểu tướng lại quát: "Phụng lệnh Đại thống lĩnh, lập tức áp giải Lưu Dụ đến trước mặt Đại thống lĩnh. Lưu Dụ người nếu thức thời vụ thì không nên phản kháng. Nếu không, sẽ phải đau khổ đó. Động thủ cho ta!"

Lưu Dụ thấy bọn lính canh cổng như hổ báo xông tới, tâm thần kịch chấn, thầm nghĩ chẳng lẽ Lưu Lao Chi dám công nhiên giết gã như thế. Hay là hấn muốn bức gã xuất đao giết người, phạm vào tội phản loạn làm gã vĩnh viễn không thể trở về Bắc Phủ binh, chỉ còn cách sợ tội mà trốn đến Biên Hoang tập.

Gã đang nghiền răng tức giận thì thân thể đã bị bảy tám thứ binh khí dài ngắn khác nhau chĩa vào.

Lưu Dụ cười nhẹ: "Huynh đệ! Nhẹ tay một chút đi. Không nên coi thường mạng người a!"

Nếu đổi lại là trước khi gã đạt thành hiệp nghị với Tư Mã Đạo Tử thì gã khẳng định mình sẽ vung đao phản kháng. Giờ thì gã không thể không lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đặt cược một ván, xem Lưu Lao Chi có thể lấy cớ gì mà giết gã được?

¹ nhất hào = số một.

² Cương quyết không chịu phục tùng.

³ Đai đốt lửa hiệu.

4 Đường chuyển thư tín (đường chuyển công văn thư tín thời xưa, dọc hai bên đường có xây những trạm dịch).

Hồi 57

Giai Hạ Chi Tù

Hai tay Lưu Dụ bị dây gân bò thô ráp trói quặt ra sau lưng rồi bị áp giải như tù phạm đến đại đường của phủ Thái thú Thạch Đầu thành. Lưu Lao Chi ngồi ở vị trí chủ vị trên đài phía bắc đại đường. Hai bên là hai tướng lĩnh tâm phúc Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi. Hà Vô Kỵ đứng dưới thềm. Nhìn thấy Lưu Dụ mặt hẩn lộ vẻ ưu tư.

Đến lúc này, Lưu Dụ vẫn chưa hiểu bằng vào cái gì mà Lưu Lao Chi dám hạ nhục gã như thế này. Nổi tức giận trong lòng gã thì không cần phải nói.

Lưu Lao Chi thấy gã tiến vào, hai mắt liền lộ thần sắc lợi hại, quát lớn: "Lưu Dụ to gan. Mau quỳ xuống cho ta."

Lưu Dụ vẫn chưa quyết định có nên theo lời quỳ xuống hay không thì hai trong số bốn tên lính Bắc Phủ binh áp giải gã không hề khách khí đá mạnh vào khuỷu chân, Lưu Dụ buộc phải quỳ xuống mặt đất. Trong lòng gã có chút hối hận, nếu như để Lưu Lao Chi cứ thế này đem mình ra chém thì quả là một đại sai lầm. Chỉ hận là dù có hối cũng không có tác dụng gì nữa, lại không thể thoát được dây gân bò trói chặt hai tay.

Lưu Dụ bình tĩnh hỏi: "Dám hỏi Thống lĩnh đại nhân. Thuộc hạ Lưu Dụ đã phạm tội gì vậy?"

"Bình!"

Lưu Lao Chi đập mạnh tay lên mặt bàn bên cạnh, hai mắt trợn tròn tức giận nhìn Lưu Dụ quát: "Cho ta biết, ngươi quay về lúc nào? Tại sao không lập tức về đây gặp ta?"

Trong lòng Lưu Dụ chấn động, thầm nghĩ chẳng lẽ hần đã biết việc gã đến Lang Nha Vương phủ tội qua sao? Gã rợn tóc gáy đáp: "Tội qua, thuộc hạ về tới Kiến Khang, vì chấp hành lệnh giới nghiêm nên chỉ còn cách đến Tạ phủ nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm hôm nay đã đến chào hỏi vấn an Thống lĩnh đại nhân. Xin đại nhân hiểu cho."

Đồng thời, gã cảm thấy hồ đồ. Bất kể Lưu Lao Chi chuyên quyền ngang ngược thế nào cũng không thể vì thế mà trị tội gã được.

Hà Vô Kỵ miệng câm như hến, không dám nói nửa câu. Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi lại có vẻ dương dương đắc ý trước tai họa của người khác.

Lưu Lao Chi lộ tia cười âm hiểm, từ từ hỏi: "Chỉ có thể thôi sao? Ngươi phải chăng còn có việc gì khác giấu ta?"

Lưu Dụ thầm kêu nguy hiểm. Chẳng lẽ việc gặp cha con Tư Mã Đạo Tử lại bị hần biết rồi? Nếu không thì sao lại hỏi thế. Trong lòng gã càng thêm hối hận, nhưng có hối thì đã muộn rồi. Theo đạo lý mà nói, Lưu Lao Chi không thể biết được chuyện đó. Chỉ có một khả năng là chính Tư Mã Đạo Tử đã bán đứng mình.

Gã còn có thể nói gì? Cái đầu gã mà bị chặt đi thì chỉ để lại một vết thương to như cái miệng bát là cùng. Gã mặc kệ tất cả, kiên định hỏi: "Thuộc hạ làm sao dám?"

"Bình!"

Lưu Lao Chi lại đập mạnh tay lên chiếc tiểu kỷ, rồi tức giận dùng ngón tay vào mặt gã hét: "To gan! Dám nói dối ta. Có tin từ Diêm Thành truyền về nói ngươi đã lấy hết tài vật mà Tiêu Liệt Vũ gom góp trong bao nhiêu năm nay làm của riêng. Ngươi lại còn dám nói không giấu ta việc gì sao?"

Lưu Dụ ngẩn người, rồi cảm thấy toàn thân khoan khoái, thầm nghĩ tình hình vừa rồi nguy hiểm quá!

Kể đó quả là vô cùng ác độc. Chỉ cần Lưu Lao Chi một mực cho rằng mình lấy hết của cải bọn cướp làm của riêng thì gã sẽ bị vướng vào nỗi hiềm nghi có dùng hết nước sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được. Nếu như hấn lại vu oan giá họa, bỏ tang vật vào trong người mình thì chứng cứ càng xác đáng làm gã mồm năm miệng mười cũng không biện bạch được. Ai cũng không thể cứu nổi gã.

Đây chính là độc kế vô cùng liên lạc như áo trời không kẻ hở do Lưu Lao Chi nghĩ ra. May là tối qua gã đã thuyết phục được Tư Mã Đạo Tử nên mới có thể thoát khỏi tai kiếp này.

Lưu Dụ cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Thống lĩnh đại nhân minh giám. Thuộc hạ Lưu Dụ có thể ở đây lập thế tuyệt không có việc đó."

Lưu Lao Chi cười lạnh: "Còn nguy hiểm nữa ư? Người cho ta biết sau khi phá giặc xong tại sao người lại một mình đến hải đảo mà Tiêu Liệt Vũ giấu tài vật? Chẳng phải vì tài vật của Tiêu Liệt Vũ thì vì cái gì?"

Lưu Dụ trầm nghĩ vấn đề này vô cùng khó trả lời, chỉ nói: "Sự tình là thế này. Sau khi điều tra toàn đảo vẫn không có cách nào tìm thấy chỗ bọn giặc giấu tài vật. Thuộc hạ chỉ còn cách đến Phần Châu điều tra. Việc này có Vương Hoàng làm chứng."

Lưu Lao Chi lạnh lùng: "Điều tra của người có kết quả không?"

Trong lòng Lưu Dụ hận không thể lập tức giết chết hấn ngay. Đương nhiên gã chỉ dám nghĩ trong đầu cho sướng mà thôi. May là nỗi oán hận trong lòng gã không phải là hoàn toàn không có cơ hội phát tiết ra ngoài. Gã ngang nhiên đáp: "Thuộc hạ điều tra mấy ngày, nhưng không thu hoạch được gì. May là Lang Nha Vương phái thủy sư đến. Thì ra họ đã từ người mà Tiêu Liệt Vũ sủng ái là Phương Linh biết được nơi giấu tài vật. Việc này Thống lĩnh đại nhân chỉ cần hỏi Lang Nha Vương một câu là sẽ biết thuộc hạ lời nào cũng thật, không hề nói dối nửa câu."

Lưu Lao Chi nghe xong ngẩn người ra, chỉ trừng trừng nhìn gã, nhất thời không biết nên hạ đài thế nào. Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi cũng nhìn nhau không nói nên lời.

Chỉ có Hà Vô Kỵ lộ vẻ vui mừng, nhìn về phía gã trao đổi ánh mắt.

Trong lòng Lưu Dụ vô cùng khoan khoái.

Nỗi hận đối với Lưu Lao Chi càng lúc càng tăng. Lúc này, khát vọng lớn nhất của gã là tận mắt thấy ngày Lưu Lao Chi phải nhận quả báo.

Lưu Lao Chi mất phương hướng, liền nhìn lên trời trầm tư.

Cao Tổ linh cơ phát động nói: "Nếu Lưu tướng quân nói thật thì tin nói Lưu tướng quân lấy tài vật làm của riêng chỉ là lời nói ác ý của người khác thôi."

Trúc Khiêm Chi tiếp lời: "Việc này nếu thế thì có thể tìm bằng chứng ở chỗ Lang Nha Vương."

Lưu Lao Chi nhìn Lưu Dụ. Hấn hít sâu một hơi nói: "Bây giờ ta sẽ đi gặp Lang Nha Vương nói chuyện. Nếu quả thật ông ta chứng nhận người không nói dối thì ta sẽ trả lại sự thanh bạch cho người. Nếu không thì ... Hà! Người đâu! Đưa Lưu Dụ vào phòng giam chờ xử trí."

Lưu Dụ trầm nghĩ lần này có thể tiếp tục làm người hay không cần phải xem Tư Mã Đạo Tử thế nào.

Lâu thuyền Hoang Mộng dưới sự bảo vệ trước sau của hai chiếc Song Đầu chiến thuyền theo Dĩnh Thủy tiến lên phía bắc. Trong ánh bình minh tươi sáng, thuyền không ngừng đưa những tân khách tham quan tiến đến Biên Hoang.

Hoang nhân chào hỏi khách tham gia du ngoạn Biên Hoang rất ân cần. Trên thuyền chuẩn bị sẵn sàng những món điểm tâm buổi sáng ngon lành do Bàng Nghĩa chủ trì. Tân khách có thể lựa chọn đến khoang thuyền dùng cơm hoặc do Hoang nhân phụ trách mang vào tận phòng, tùy theo ý thích của họ.

Thuyền đã bắt đầu tiến vào Biên Hoang, đại bộ phận khách đều bị hấp dẫn đi lên boong thuyền hoặc vào trong khoang thuyền vừa thưởng thức Tuyệt Giải Hương vừa nói chuyện rôm rả, nhìn qua song cửa khoang thuyền thưởng thức cảnh trí hai bên bờ. Lại có người lên bình đài trên nóc khoang thuyền để nhìn ra xa. Mọi người muốn gì làm nấy, khiến cả chiếc lâu thuyền tràn đầy không khí thoải mái vui vẻ.

Tân Hiệp Nghĩa và đôi nam nữ cao thủ Hương Tố Quân, Triều Cảnh từ lúc khởi hành không hề rời khỏi phòng nửa bước, tự giam mình trong phòng.

Lão Cố béo và cô nương Miêu tộc sau khi dùng cơm trong phòng, cũng đến khoang thuyền tham gia nhiệt náo. Đúng như Phượng lão đại hình dung, trong khi lão béo và bằng hữu thương nhân mà lão mới kết giao nói chuyện đến sùi cả bọt mép thì cô nương Miêu tộc chỉ ngồi một bên cúi đầu không nói.

Cao Ngạn và Diêu Mãnh tuy khổ không có cơ hội nói chuyện với nàng ta, nhưng tuyệt không sốt ruột vì những ngày sắp tới còn dài, thế nào rồi cũng có biện pháp.

Cao Ngạn rời khỏi khoang thuyền, định tìm Diêu Mãnh nói chuyện thì thấy tên tiểu tử đó đang bị năm nữ khách níu kéo, chỉ trở nói chuyện. Năm vị nữ khách này tuy sắc đẹp không bì được với Hương Tố Quân, nhưng cũng tạm coi là có nhan sắc. Xem ra họ không phải là những nữ tử thường ở trong nhà. Ngược lại, chắc họ là những tỷ muội thanh lâu kết bạn tham gia đoàn lữ hành.

Khi Cao Ngạn đang nghĩ nói không chừng những nữ khách này lại bỏ hấn mà níu kéo mình thì bỗng nhiên một bàn tay đặt lên vai gả.

Cao Ngạn giật nảy người. Thì ra là Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh kéo gã đến bên lan can thuyền, cười nói: "Đoàn tham quan của chúng ta cũng được đấy chứ? Chỉ nhìn bộ dạng hưng phấn của họ là biết chúng ta đã thành công rồi."

Cao Ngạn hỏi: "Phải chăng người đang lôi kéo khách cho thuyết thư quán của người? Lúc thì xuất hiện ở khán đài, lúc sau thì lại thấy người ở trong khoang thuyền tìm người nói chuyện."

Trác Cuồng Sinh cười: "Ta là người chỉ làm lợi cho riêng mình sao? Lão tử ta chính là đang làm công tác điều tra sơ bộ."

Cao Ngạn hỏi: "Có cái gì mà điều tra?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Thương trường như chiến trường, cũng cần biết người biết ta thì sinh ý mới càng làm càng lớn. Vì thế ta mới vừa công khai vừa ngấm ngầm điều tra để biết rõ xem trong số bốn mươi lăm người trong đoàn tham quan của chúng ta có động cơ và mục đích gì mà đến Biên Hoang tập."

Cao Ngạn gật đầu: "Tính đúng lắm! Họ rút cuộc gia nhập đoàn tham quan làm gì thế?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đại đa số người trong đoàn này đều có một đặc điểm giống nhau là luôn muốn đến xem Biên Hoang tập nhưng lại khổ là không có cơ hội. Vì thế, khi chúng ta tổ chức tham quan Biên Hoang lần đầu tiên là họ lập tức báo danh tham gia, không hề do dự. Hơn nữa, chi phí không cao. Ít nhất, nếu thỉnh bảo tiêu hộ tống qua đoạn đường dài đến Biên Hoang tập thì chi phí còn cao hơn nhiều, lại không sợ gặp nguy hiểm, còn có thể cùng với chúng ta thiết lập quan hệ hữu hảo nữa."

Cao Ngạn nói: "Có chút đạo lý đấy!"

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: "Như năm cô nương đang níu kéo Diêu Mãnh kia, chắc là các kỹ nữ ở Tàn Hoài hà. Chắc họ vừa mới tự chuộc thân mình ra, lại sợ chiến loạn sẽ ập đến Kiến Khang nên luôn muốn đến Biên Hoang tập để tạo cuộc sống mới, làm ăn nhỏ, rồi tìm một nam nhân trông được để thành gia lập thất, quên hẳn Kiến Khang đi."

Cao Ngạn nói: "Ta còn tưởng bọn họ chuyển địa điểm làm ăn, đến Biên Hoang tập lại làm nghề cũ nữa cơ đấy."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lúc đầu ta cũng nghĩ thế. Vì thế việc điều tra cần phải tiến hành."

Lão lại nhìn về phía khoang thuyền đang vọng ra tiếng cười giòn giã nói: "Như trong khoang là các thương nhân hét ra lửa. Bọn họ đều nhận ra Biên Hoang tập là nơi có thể kiếm ăn, hy vọng có thể được chia một chén canh ở đây. Chỉ khổ là trước đây không có đường đi, lại bị tác phong hung hãn của đám hỗn tạp Hồ Hán ở Biên Hoang tập dọa khiếp. Bây giờ nghe nói được bảo đảm an toàn tuyệt đối nên không bỏ lỡ cơ hội tốt, lập tức tham gia đoàn, không để chậm chân mà mất đi cơ hội."

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Vậy rốt cuộc là có bao nhiêu người đến chỉ để tham quan?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đoàn này chỉ sợ khác với các đoàn khác về cơ bản. Người đi chỉ để tham quan rất ít. Người có mục đích khác chiếm phần lớn."

Cao Ngạn nói: "Như Hương mỹ nhân của chúng ta và cái thằng cha mục hạ vô nhân họ Triều đó, hoặc người mới chỉ nghe tên đã thấy oai phong lẫm liệt là Vương Trấn Ác, bọn họ nếu muốn đến Biên Hoang tập thì căn bản không cần tham gia đoàn. Người nói xem họ đến Biên Hoang tập vì cái gì?"

Trác Cuồng Sinh nhún vai: "Cái đó phải hỏi ông trời mới được. Cũng có thể mục đích của họ là muốn làm thịt tên tiểu tử ngươi chẳng?"

Cao Ngạn đang định mở miệng nói tiếp thì Vương Trấn Ác thần tình ủ rũ bước qua cửa khoang thuyền đi về phía họ. Cao Ngạn vội nuốt lời đang định nói ra vào trong bụng.

Hai người còn cho rằng Vương Trấn Ác đến sàn thuyền là để đi dạo hóng gió sông Dĩnh Thủy vì Vương Trấn Ác trong mắt họ là một người ưa thích sự cô độc. Không ngờ, vừa nhìn thấy họ, Vương Trấn Ác lại đi đến trước mặt hai người, mặt không lộ chút tình cảm gì nói với Cao Ngạn: "Xin hỏi vị này có phải là thủ tịch phong môi của Biên Hoang tập tên là Cao Ngạn, Cao công tử không?"

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết ta là Cao Ngạn?"

Wương Trấn Ác đáp: "Ngươi và gã béo tên là Đàm Bảo nói chuyện lúc lên thuyền. Ta đã nghe rõ hết."

Cao Ngạn cười: "Công phu đôi tai của Vương huynh thật phi thường. Ta vẫn nhớ lúc đó Vương huynh còn ở trên bờ, cách đến năm, sáu trượng, hơn nữa tiếng hò reo chấn động mà vẫn không qua được đôi tai linh nghiệm của Vương huynh."

Wương Trấn Ác ra vẻ "việc đó có đáng gì" hỏi: "Cao huynh có thể ra chỗ kia nói chuyện không?"

Cao Ngạn lập tức sinh lòng cảnh giác, nhìn Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh khẽ gật đầu ra hiệu lão sẽ ở gần giám thị rồi cười: "Vương huynh cứ ở đây nói chuyện với Cao gia cũng được."

Đoạn lão tránh ra chỗ xa xa.

Có Trác Cuồng Sinh ở bên cạnh hỗ trợ, Cao Ngạn yên tâm hẳn, thầm nghĩ chỉ cần mình giới bị sẵn sàng thì dù hấn đột nhiên tấn công, mình cũng có thể đỡ được một chiêu nửa thức, sau đó thì hấn phải gặp khổ rồi. Nghĩ xong, gã hỏi: "Vương huynh có vấn đề nghi nan gì đây?"

Wương Trấn Ác đưa mắt nhìn bờ đông Dĩnh Thủy, vừa lúc hiện ra khung cảnh hoang tàn của một ngư thôn gạch vỡ ngói tan trước mắt. Hấn thờ dài nói: "Ta muốn biết tình hình phương Bắc hiện nay. Đương nhiên không phải là Cao huynh nói không. Ta sẽ trả tiền."

Cao Ngạn trong lòng vô cùng vui vẻ, thì ra mình có thể trực tiếp kiếm tiền từ chuyến tham quan Biên Hoang này. Nhưng nhìn bộ dạng Vương Trấn Ác tuyệt không phải là quý tử nhiều tiền, trong lòng bất chợt thấy cảm thông hỏi: "Vương huynh tại sao cần biết tình hình phương Bắc thế?"

Wương Trấn Ác không ngần ngại trả lời: "Việc đó không cần Cao huynh phải phí công suy nghĩ. Chỉ cần cho ta biết tình hình phương Bắc thôi."

Cao Ngạn nghe xong trong lòng không vui, đang định cự tuyệt thì Vương Trấn Ác lại lộ vẻ buồn rầu, than: "Cao huynh xin đừng trách ta. Tâm tình ta hôm nay quả không được tốt."

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Chẳng phải Vương huynh khoái khoái lặc lặc đến Biên Hoang để tham quan sao? Tại sao tâm tình lại không được tốt thế?"

Vương Trấn Ác thấp giọng: "Xin thứ cho ta có lời khó nói ra được. Ta tình nguyện trả gấp đôi để mua tin tức chính xác."

Cao Ngạn đáp: "Cao Ngạn ta làm ăn luôn theo công đạo, không phải lúc nào cũng lấy tiền. Hơn nữa, Vương huynh là quý khách chuyển tham quan Biên Hoang đầu tiên của bọn ta. Như vậy đi, nếu như chỉ là tin tức bình thường thì ta sẽ miễn phí."

Vương Trấn Ác lắc đầu: "Ta cần biết tình hình bình thường và cả tin tức cơ mật. Đặc biệt về tình hình hiện tại liên quan đến Tiền Tần."

Cao Ngạn đáp: "Hà! Huynh hỏi đúng người rồi. Vì tên tiểu tử Diêu Hưng từng đến đánh Biên Hoang tập của bọn ta nên bọn ta đặc biệt lưu ý tình hình Quan Trung, tiện đó cũng thám thính những việc liên quan đến Phù Phi."

Vương Trấn Ác song mục lấp lánh tia hy vọng, gật đầu: "Ta muốn biết nhất là tình thế hiện nay trong Quan Trung."

Cao Ngạn đáp: "Tình hình của Tiền Tần có thể dùng tám chữ 'con rết trăm chân, chết vẫn cựa quậy' để hình dung. Thế lực của Tiền Tần đã thâm căn cố đế ở Quan Trung nên Phù Kiên tuy chết rồi nhưng số cường hào Quan Trung ủng hộ nhi tử của hắn là Phù Phi chiếm đa số. Nhưng nghe nói Phù Phi nhát gan lo sợ chiến tranh nên làm những người ủng hộ hắn vô cùng bất mãn."

Gã lại thấp giọng hỏi: "Hai câu cuối cùng có thể tính là tin tình báo cơ mật được không?"

Vương Trấn Ác chừng như không nghe thấy gã nói gì, ngoảnh nhìn cảnh sắc bên bờ không ngừng biến đổi, hỏi: "Tiền Tần không còn ai nữa sao?"

Cao Ngạn đáp: "Còn có Long Vương Lữ Quang tự xưng là Lương Châu Tửu Tuyền Công, thủ hạ cũng tương đối nhiều, nhưng làm sao là đối thủ của Diêu Trường được? Căn cứ địa của hắn lại ở phía tây rất xa, rất khó mà có được thành tựu lớn."

Vương Trấn Ác như người nằm mộng nói: "Diêu Trường Diêu Trường"

Cao Ngạn lại tưởng hắn muốn hỏi tình hình của Diêu Trường bèn nói: "Diêu Trường cũng không thể coi là một thằng thông minh được. Tại sao hắn lại phải giết Phù Kiên? Làm người khác ai cũng mượn cớ báo thù cho Phù Kiên mà thảo phạt hắn, khi không lại trở thành mục tiêu công kích. Khi bản thân hắn còn chưa tự lo được lại xâm phạm Biên Hoang tập của bọn ta, bị đánh cho hao binh tổn tướng mà trở về. Cái thằng ngu xuẩn Diêu Trường đó....."

Vương Trấn Ác ngắt lời gã: "Ta biết rõ con người của Diêu Trường."

Cao Ngạn ngần ngừ: "Người biết rõ hắn ư? Người làm sao có thể biết rõ hắn được? Trừ phi người biết hắn."

Vương Trấn Ác chán nản nói: "Những việc trước đây ta không muốn nghĩ đến nữa."

Cao Ngạn mở to mắt nhìn hắn, cảm thấy hắn còn giấu những chuyện khó nói. Gã nói: "Vương huynh đừng trách ta đa sự. Vương huynh nếu muốn đến phương Bắc để làm nên một sự nghiệp thì Phù Phi khẳng định không phải là minh chủ lý tưởng. Theo ta thấy thì Vương huynh có thể tham khảo đại chủ Thác Bạt Khuê mới quật khởi gần đây. Người này....."

Vương Trấn Ác song mục sát khí đại thịnh, ngắt lời gã: "Đừng nói đến hắn nữa."

Cao Ngạn ngạc nhiên không nói gì.

Vương Trấn Ác tâm tình kích động, thờ gấp vài hơi rồi hỏi: "Ta phải trả bao nhiêu đây?"

Đến lúc này, Cao Ngạn vẫn chưa rõ hắn là người thế nào, hỏi những chuyện đó làm gì. Gã gái đầu đáp: "Tính toán gì nữa! Ngay cả chuyện Phù Phi khiếp sợ chiến tranh cũng không thể tính là tin tình báo rất cơ mật được."

Vương Trấn Ác móc trong bọc ra một đĩnh hoàng kim ấn vào tay Cao Ngạn rồi cứ thế quay về khoang thuyền.

Trác Cuồng Sinh đến bên Cao Ngạn vẫn đang ngẩn người ra cười nói: "Thì ra hoàng kim lại dễ kiếm đến thế, thật tiếc là đã chọn nhầm người. Ta và người đều kiếm tiền bằng ba tắc lưới cả thôi mà!"

Cao Ngạn vẫn ngây người nhìn đĩnh vàng lấp lánh trong tay, tắc lưới nói: "Thằng cha này thật là hào sảng."

Tiếp đó gã nhìn Trác Cuồng Sinh nói: "Người nghe thấy rồi chứ!"

Trác Cuồng Sinh chỉ vào tai mình cười nói: "Làm sao qua được đôi tai linh nghiệm này của ta."

Cao Ngạn hỏi: "Người nói xem hắn muốn làm gì?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Hắn muốn mượn đường qua Biên Hoang tập để lên phương Bắc, mục đích là Quan Trung."

Cao Ngạn nói: "Theo ta thấy thì hắn là một tên điên lảm tiền. Hiện giờ trong quan nội còn loạn hơn cả thời Chiến Quốc. Hắn chưa chịu khổ bao giờ sao?"

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm nói: "Hắn ít nhiều có quan hệ với chính quyền Tiền Tần. Nếu không sẽ không quan tâm đến tình hình Tiền Tần đến thế."

Cao Ngạn giận hỏi: "Hắn không phải là người nữa rồi. Hắn có thể làm gì đối với sự hưng vong của Tiền Tần?"

Trác Cuồng Sinh trả lời: "Việc đó cần điều tra kỹ hơn. Nói không chừng đó là tài liệu tốt cho thuyết thư đó."

Nói chưa dứt lời, trong khoang thuyền bỗng vọng ra tiếng binh khí giao kích kịch liệt.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời phóng về phía cửa khoang thuyền.

Hồi 58

Nhật Ích Cô Lập

Mở cửa!

Một mình Lưu Dụ ngồi xếp bằng trong nhà giam, hai tay vẫn bị trói ngoặt ra sau. Gã hoàn toàn không có phản ứng gì, dường như đã hoá đá. Lần bị tổng giam này là một mối nhục không thể tha thứ đối với gã, gã sẽ không bao giờ quên. Lưu Dụ tự vấn mình vốn không phải là người luôn thù dai. Việc liên quan đến Vương Đạm Chân đương nhiên là ngoại lệ, nhưng gã lại nhớ rõ ràng mọi việc mà Lưu Lao Chi đã làm đối với mình.

Hà Vô Kỳ sai bước tiến vào ngục, ngưng thần nhìn gã một lúc lâu rồi thốt: "Đóng cửa lại!"

"Uỳnh!"

Cửa phòng giam đóng sầm lại sau lưng hắn.

Hà Vô Kỳ chẳng nói chẳng rằng đi vòng ra sau lưng gã, rút chủy thủ ra. Lưu Dụ thầm nghĩ nếu như hắn một

đao cắt vào yết hầu khẳng định mình chết chắc. Sau việc của Lưu Nghị, gã cảm thấy thật khó tin nhiệm hoàn toàn Hà Vô Kỵ. Nếu quả hấn đến phóng thích mình thì sao còn phải đóng cửa phòng giam lại?

Thanh chủ thủ sắc bén cắt vào dây gân bò thô ráp đang trói tay gã.

Lưu Dụ thấy hai tay thoải mái, khôi phục sự tự do.

Tiếng Hà Vô Kỵ sau lưng gã thấp giọng nói: "Tư Mã Đạo Tử đích thân mở miệng chứng thực lời nói của ngươi. Thống lĩnh không còn có gì giáng tội cho ngươi nữa, ngươi lúc nào cũng có thể rời khỏi nhà giam này. Nhưng ta muốn nhân cơ hội này nói với ngươi vài câu."

Hai tay Lưu Dụ khẽ xoa bóp để điều hòa khí huyết gân mạch bị trói đã lâu, thăm thở dài một hơi hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

Hà Vô Kỵ vẫn ở sau lưng gã, tay vẫn cầm chủ thủ, trầm giọng: "Lời Tư Mã Đạo Tử làm trận cước Thống lĩnh đại loạn, kinh nghi bất định. Hãy cho ta biết, Tư Mã Đạo Tử tại sao lại phải cứu mạng ngươi?"

Lưu Dụ nhún vai: "Có thể là do việc tìm ra bảo tàng ở Diêm Thành nhiều người biết, Tư Mã Đạo Tử nhận thấy khó mà một tay che hết mặt trời nên mới nói ra sự thật."

Hà Vô Kỵ chuyển ra trước mặt, nhìn thẳng vào mắt gã, nghiêng rằng: "Ngươi nói dối, với sự chuyên quyền ngang ngược của Tư Mã Đạo Tử thì dù lão biết đó là sự thật nhưng để hại chết ngươi thì còn lời hoang đường nào mà lão không dám làm nữa?"

Lưu Dụ điềm nhiên: "Ngươi cắt chủ thủ đi rồi hãy nói."

Hà Vô Kỵ giận xanh mặt: "Phải chăng trong lòng ngươi nghi thần nghi quỷ sợ ta giết ngươi?"

Lưu Dụ than: "Ngươi bình tĩnh lại cho ta. Giờ thì đến lượt ngươi hãy cho ta biết nếu như Tư Mã Đạo Tử không nói tốt cho ta, thì lúc này ta còn có mạng mà ngồi đây nghe ngươi mắng chửi không?"

Hà Vô Kỵ đã tiết hết tức khí, hạ chủ thủ xuống, hoang mang lắc đầu: "Ta thật không rõ tại sao lại phát triển thành thế này chứ? Thống lĩnh điên rồi, Tư Mã Đạo Tử điên rồi, ngươi cũng điên rồi."

Lưu Dụ tiếp lời: "Tạ Diễm mới thực là phát điên đó."

Hà Vô Kỵ giật mình nhìn gã, ánh mắt hoang mang dần dần tan biến.

Lưu Dụ bình tĩnh hỏi: "Chúng ta vẫn là huynh đệ phải không?"

Hà Vô Kỵ cúi đầu không nói. Một lát sau hấn hỏi: "Ta không biết rốt cuộc giữa ngươi và Tư Mã Đạo Tử đã phát sinh chuyện gì. Chẳng lẽ ngươi không biết Tư Mã Đạo Tử và Huyền soái ở thế bất lưỡng lập sao?"

Lưu Dụ đáp: "Ta đương nhiên biết rõ. Thật ra ta và Tư Mã Đạo Tử vẫn là địch nhân. Khi ta hết giá trị lợi dụng thì Tư Mã Đạo Tử là người đầu tiên muốn giết ta đó."

Tâm tình Hà Vô Kỵ ổn định lại. Hấn cắt chủ thủ đi, thăm dò: "Ngươi bằng cái gì mà giao dịch với Tư Mã Đạo Tử thế?"

Lưu Dụ đáp: "Bằng chính sự thật. Ta phân trần lợi hại với lão, chỉ ra rằng Thống lĩnh tuyệt không có lòng bình loạn mà chỉ đưa Tạ Diễm ra chiến trường tìm chết thôi. Khi tiên phong Thiên Sư quân tiến thẳng về Kiến Khang thì Thống lĩnh sẽ lùi về thủ Quảng Lăng. Khi đó thì triều đình sẽ trở thành miếng mồi của Thống lĩnh. Nếu như tình hình phát triển đến mức đó thì chỉ có ta có thể kiềm chế Thống lĩnh trong Bắc Phủ binh mà thôi."

Hà Vô Kỵ không vui: "Ngươi không nên đe dọa người khác thế. Thống lĩnh tôn trọng Thứ sử đại nhân không biết thế nào mà nói. Mấy ngày qua luôn cùng nghiên cứu sách lược dẹp loạn với Thứ sử đại nhân để xem hai bên phối hợp thế nào."

Hắn lại cười khở: "Nhưng ta lại rất khó trách người được. Thống lĩnh đúng là có tâm muốn loại trừ người, không chỉ vì biểu hiện xuất sắc của người, mà còn vì "Nhất tiễn trầm Ân Long" quá lộ liễu nên mới muốn cùng người vạch rõ giới tuyến."

Lưu Dụ hiểu rõ tâm tình Hà Vô Kỵ. Những ngày qua, hắn luôn theo sát bên mình Lưu Lao Chi, hơn nữa Lưu Lao Chi lại là cữu phụ hắn, lòng tin đối với hắn ngày càng tăng nên hắn tự nhiên cảm thấy gần gũi thân cận với Lưu Lao Chi. Ảnh hưởng của Tạ Huyền và mình đối với hắn giảm dần theo thời gian.

Lưu Dụ nói: "Thống lĩnh không chỉ muốn phân rõ giới tuyến với ta mà là nhất tâm muốn giết ta."

Hà Vô Kỵ không hề phản bác lại câu này, trầm giọng: "Người tại sao không đầu nhập về với Thứ sử đại nhân? Giờ là lúc cần dùng người, người rất hữu dụng đối với ông ta."

Lưu Dụ đáp: "Nếu ông ta như người nói thì ta sao còn phải vuốt râu hùm đi đàm phán với Tư Mã Đạo Tử?"

Hà Vô Kỵ bỗng nhiên lại kích động trở lại, tức giận hỏi: "Đừng có dối ta nữa được không? Ta không tin chỉ vài lời nói chung chung mà có thể đã động tên đại gian tặc Tư Mã Đạo Tử đó. Chẳng lẽ lão không biết rõ người là người kế thừa của Huyền soái sao? Chỉ riêng điểm này lão đã tuyệt không bao giờ tha cho người rồi."

Lưu Dụ nhẹ nhàng: "Trừ người ra, ai thực sự hiểu được ta là người kế thừa của Huyền soái?"

Hà Vô Kỵ ghen lời không nói được.

Lưu Dụ cười khở: "Người nhìn nhận ta như thế nào tuyệt không quan trọng. Người ủng hộ Thống lĩnh ta cũng không trách người. Ta chỉ hy vọng người có thể giữ bí mật cho ta, thủ khẩu như bình ¹ về những huynh đệ đã từng giúp đỡ ta là ta đã cảm kích không hết rồi."

Hà Vô Kỵ cúi đầu không nói.

Lưu Dụ thầm than, biết lòng hắn đã hướng sang Lưu Lao Chi rồi, không đứng bên mình nữa. Hắn chỉ còn niệm tình trước kia và di mệnh của Tạ Huyền nên mới có chút tình nghĩa với mình như thế.

Một lát sau, Hà Vô Kỵ gật đầu: "Người cứ yên tâm. Ta sẽ không bán đứng người đâu."

Lưu Dụ thầm nghĩ bọn ta còn có gì mà nói nữa. Lưu Nghị đã như thế, Hà Vô Kỵ cũng thế. Thế lực Lưu Lao Chi trong Bắc Phủ bình ngày một củng cố, mình thì lại trở thành cô lập không có viện trợ. Nếu như Lưu Lao Chi có chút thông minh, lấy đại cục làm trọng, liên thủ cùng Tạ Diễm bình loạn thì dù Tư Mã Đạo Tử có toàn lực chi trì Lưu Dụ gã vẫn khó mà thể thay thế được Lưu Lao Chi. Nhưng gã dám lấy đầu ra mà đảm bảo Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không làm thế. Hắn căn bản không phải là người như thế, nếu không, Tạ Huyền đã không bỏ hắn mà chọn mình.

Gã bình tĩnh hỏi: "Ta có thể ly khai chưa?"

Hà Vô Kỵ vẫn chưa dám nhìn thẳng vào gã, gật đầu: "Thống lĩnh muốn gặp người ngay."

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn chưa tiến vào trong khoang thì Triều Cảnh đã từ trong hành lang phi ra sàn thuyền. Một làn kiếm quang đuổi theo hắn, tấn công như gió táp mưa sa. Khách khứa trên sàn thuyền tán loạn tránh né, những cô nương đang níu kéo Diêu Mãnh thét lên khiếp sợ, tình hình rất hỗn loạn.

Trác, Cao hai người bị bức lùi lại. Hương Tố Quân từ khoang thuyền đuổi ra, chân đạp bộ pháp kỳ ảo, trường kiếm trên tay vẽ lên đoá đoá kiếm hoa, tuyệt không lưu tình tấn công Triều Cảnh tới tấp.

Triều Cảnh lại chỉ thủ không công, thấy chiêu đỡ chiêu. Tựa hồ hắn có thể thủ ổn trận cước, nhưng vẫn bị bức lùi hai bước.

"Đinh đinh đinh đinh!"

Tiếng hai thanh kiếm giao kích liên miên bất tuyệt như mưa rào, không ngừng lại một giây.

Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau, đều than thở không có cách gì ngăn trở hai người này. Cao Ngạn tự thấy thân thủ mình không so được với bất cứ ai trong hai người đang giao chiến. Nếu đến ngăn trở thì sẽ chỉ ăn vài kiếm mà thôi. Trác Cuồng Sinh tuy nắm chắc thắng được một trong hai người này, nhưng nếu sấn vào sẽ trở thành mục tiêu công kích của cả hai bên nên lão không dám lấy mạng nhỏ của mình ra đánh bạc.

Hương Tố Quân đã động chân hỏa, từng kiếm từng kiếm lẳng lẹ. Triều Cảnh càng lúc càng khốn đốn, lại lùi thêm ba bước nữa.

Những người trong khoang và trên đài quan sát đều đến lan can để xem nhiệt náo. Ngoài đôi nam nữ đang đánh nhau thì không ai hiểu rõ đã phát sinh chuyện gì, vì sao họ lại đột nhiên động thủ.

Đang lúc hỗn loạn tưởng chừng không thể phân khai hai người ra thì bỗng có hai đạo nhân ảnh từ trên không hạ xuống, chia ra hướng tới hai người đang đánh nhau. Hai luồng kinh khí cực mạnh đánh thẳng vào đôi nam nữ.

Hương Tố Quân và Triều Cảnh không còn lựa chọn nào khác, phải vùng trường kiếm đánh lên trên.

Hai người từ trên trời rơi xuống chỉ dùng tay không chống kiếm. Nào vỗ nào chém, chỉ điểm chưởng bạt, ung dung đón tiếp toàn bộ kiếm chiêu công tới.

Hương Tố Quân và Triều Cảnh đồng thời lùi lại.

Trác Cuồng Sinh thừa cơ hai tay phân ra đánh Hương Tố Quân và Triều Cảnh mỗi người một chưởng, quát lớn: "Ngừng tay! Đều người nhà cả."

"Bùng! Bùng!"

Hương Tố Quân và Triều Cảnh tiếp chưởng lùi lại. Hương Tố Quân còn lùi nhiều hơn Triều Cảnh một bước.

Hai người từ trên đài quan sát hạ xuống can thiệp chính là Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi, lúc này đã hạ chân xuống sàn thuyền. Thác Bạt Nghi đối diện Hương Tố Quân, Mộ Dung Chiến đối diện Triều Cảnh, phân cách hai người ra.

Bộ mặt xinh đẹp của Hương Tố Quân vẫn đầy nổi oán hận, tức giận nói: "Đừng can ta."

Thác Bạt Nghi xòe hai tay ra, điềm nhiên cười nói: "Hương cô nương có thể cho Hoang nhân chúng ta một chút nhân tình, dừng tay được không?"

Hương Tố Quân định vòng qua người hắn, nhưng gặp phải ánh mắt lấp loáng thần quang của Thác Bạt Nghi, nàng bỗng cúi đầu khẽ cắn môi thơm rồi choang một tiếng tra kiếm vào vỏ.

Với tu dưỡng của Thác Bạt Nghi mà cũng bị thần tình động nhân của nàng khuấy động tình cảm trong lòng, ngây người nhìn nàng.

Thần tình Triều Cảnh càng cổ quái. Lúc này, hắn rõ ràng là người không muốn động thủ, có người can ra hắn phải cao hứng mới đúng. Không ngờ hắn biến thành ngây ngốc như gà gỗ, mặt lại không còn chút huyết sắc biến thành xanh lè, hai mắt rung động chỉ biết nhìn chăm chăm vào mũi kiếm vẫn đang chĩa sang phía Mộ Dung Chiến.

Mộ Dung Chiến không hiểu hỏi: "Triều công tử phải chăng đã thụ thương?"

Triều Cảnh muốn nói mà không nói được, rồi hắn im lặng thu kiếm về, sắc mặt vẫn khó coi vô cùng. Hắn giống như là phạm nhân bị phán xử cực hình vậy.

Trác Cuồng Sinh hướng sang phía mọi người đang đứng xem cười ha hả nói: "Không có gì! Mọi người có thể tiếp tục uống rượu nói chuyện, thưởng thức mỹ cảnh thiên hạ vô song của Biên Hoang đi."

Hương Tố Quân yêu kiều quát: "Triều Cảnh! Người nghe cho rõ đây. Nếu người dám gõ cửa ta nữa thì ta sẽ cắt cái tay đã gõ cửa xuống đó."

Nói xong liền quay đầu đi vào trong khoang.

Mọi người lần đầu tiên được nghe giọng nàng, đều thấy như tiếng chuông khánh trên trời, tư vị động nhân vang vọng mãi trong tai không dứt.

Diêu Mãnh đến bên Cao Ngạn, khẽ đẩy gã một cái.

Cao Ngạn không hiểu ý, nhìn Diêu Mãnh. Diêu Mãnh ra hiệu cho gã nhìn lên trên. Cao Ngạn vội ngửa mặt nhìn lên liền thấy mỹ nhân Miêu tộc đó đang nhìn qua song xuống dưới. Tiếc là nét mặt nàng bị tấm sa dày che khuất, nhưng cũng đủ làm người ta phát sinh cảm giác khác lạ.

Triều Cảnh vẫn đứng ngây người tại chỗ.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Triều công tử không sao chứ?"

Triều Cảnh trầm giọng hỏi: "Cao tính đại danh các hạ là gì?"

Mộ Dung Chiến tập quán vốn là ham đánh đấm, nghe thấy thế trong lòng không vui. Cách thức và thái độ nói chuyện đó thường dùng trên lập trường đối địch ngoài giang hồ. Nhưng vì y là khách du ngoạn Biên Hoang nên chỉ còn cách nuốt hết khí tức vào trong, nhưng sắc mặt hần trầm hần xuống, lạnh lùng đáp: "Bản nhân là Mộ Dung Chiến. Triều công tử đừng quên."

Triều Cảnh bỗng nhiên cúi đầu thờ dài. Bộ dạng như gà trống bại trận lủi thủi đi vào trong khoang.

Trác Cuồng Sinh đến bên Thác Bạt Nghi thấp giọng cười hỏi: "Nghi gia lại làm sao thế?"

Khuôn mặt phong trần của Thác Bạt Nghi bỗng ửng đỏ, biết thần thái vừa rồi của mình đã bị Trác Cuồng Sinh nhìn thấy. Hắn cười khổ lắc đầu, đánh mắt ra hiệu với Mộ Dung Chiến, cùng vọt mình lên trở lại đài quan sát.

Lưu Lao Chi tiếp kiến Lưu Dụ trong Thái thú phủ Thạch Đầu thành, không có người nào khác trong đó. Sau khi Lưu Dụ vào, thân vệ lại còn đóng chặt cửa lớn lại, bảo vệ bên ngoài.

Lưu Dụ tuy hận không thể lập tức đem Lưu Lao Chi ra mà phân thân muôn đoan, nhưng gã không thể không y theo lễ số trong quân, quý xuống cao giọng cảm tạ Lưu Lao Chi khai ân.

Lưu Lao Chi rời chỗ ngồi tiến lại, đỡ gã đứng lên, khiêm nhường nói: "Là ta không tốt, chưa rõ tường tận sự tình đã trách tội người. Có lẽ thế mới là 'yêu cho roi cho vọt', tiểu Dụ người không nên để trong lòng."

Tiếp đó, hắn lại cầm Hạng Bối đao đang để trên tiểu kỷ lên, tự tay đeo vào cho gã.

Lưu Dụ trong lòng thầm chửi. Tên gia hỏa này càng ngày càng gian xảo, đã học được thói đùa giỡn chính trị "tiểu lý tàng đao" [2](#) của giới quyền quý Kiến Khang. Không biết lần này hắn sẽ chơi trò gì mới mẻ nữa.

Bề ngoài đương nhiên là một bên bộ dạng vô cùng vui vẻ, cảm kích rưng rưng, nhưng thật ra người ta đều đối trá biểu diễn chung một trò.

Lưu Lao Chi cảm giác được Tư Mã Đạo Tử đã thay đổi thái độ đối với mình thì trong lòng hắn sẽ nghĩ thế nào? Bất quá có thể khẳng định là Lưu Lao Chi tuyệt không buông tay dễ dàng như thế. Nhưng không có sự phối hợp của Tư Mã Đạo Tử thì khó khăn trong việc giết mình sẽ tăng lên nhiều lần.

Trước đây, hắn đã không làm gì được mình thì bây giờ lại càng không mượn tay ai được nữa. Trừ khi Lưu Dụ phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

Cầm quy lớn nhất trong quân đội là chống quân lệnh hoặc phạm thượng. Lưu Lao Chi có thể dụng kế để Lưu Dụ phạm phải những tội đó không?

Sau khi chia ngôi chủ thứ, Lưu Lao Chi cười nhẹ hỏi: "Tiểu Dụ đã hết tức giận chưa?"

Lưu Dụ cung kính đáp: "Chỉ là một chuyện hiểu lầm. Tiểu Dụ không những không hề oán hận trong lòng, mà còn vô cùng sùng kính ái mộ tác phong làm việc công minh của Thống lĩnh đại nhân."

Lưu Lao Chi vui mừng nói: "Ta thật cao hứng tiểu Dụ quay về giúp ta làm việc. Giờ là lúc triều đình cần dùng người, là thời cơ tốt để nam nhân ra sức cho tổ quốc, tạo dựng công trạng sự nghiệp. Trong lòng tiểu Dụ có suy nghĩ gì, cứ nói thẳng ra xem ta có thể giúp người thi triển hết sở trường không?"

Lưu Dụ thầm nghĩ mặc kệ cho người hoa ngôn xảo ngữ thế nào, mục đích cuối cùng vẫn là phải đưa lão tử vào tử địa. Vả lại cái tâm muốn giết mình càng cấp thiết hơn bất kỳ lúc nào khác vì sự ủng hộ của Tư Mã Đạo Tử đối với mình làm tên gian tặc này cảnh giác hơn, càng cảm thấy sự uy hiếp của mình đối với quyền vị của hắn trong Bắc Phủ binh.

Nhưng bản thân mình cũng không phải hoàn toàn không có giá trị lợi dụng đối với Lưu Lao Chi. Người mà Lưu Lao Chi sợ nhất bây giờ không phải là Tôn Ân, cũng không phải là Tư Mã Đạo Tử, càng không phải Lưu Dụ gã, mà là Hoàn Huyền. Vì Lưu Lao Chi hiểu rõ Hoàn Huyền là người thế nào, tuyệt sẽ không bao giờ quên chuyện Lưu Lao Chi phản bội hắn vào thời khắc quan trọng nhất, Hoàn Huyền tưởng thắng lại bại hoàn toàn vì Lưu Lao Chi, phải ôm hận quay về Quảng Lăng.

Lưu Lao Chi vẫn là một đại tướng nhà Tấn, bất kể hắn uy hiếp triều đình thế nào, nhưng vẫn phải nghe lệnh triều Tấn. Như đối với việc Thiên Sư quân xâm phạm mà hoàn toàn tự thủ bàng quan không lý tới thì thật rất khó giải thích, lại càng khó ăn nói với thủ hạ tướng sỹ. Trong tình hình đó, mình có thể trở thành tiểu tốt tiên phong đi chết.

Gã giả vờ lộ thần sắc cảm kích nói: "Tiểu Dụ nguyện theo bên mình Thống lĩnh đại nhân thảo phạt Thiên Sư quân."

Lưu Lao Chi hỏi: "Người từng chiến đấu với Thiên Sư quân ở Biên Hoang, đối với chúng có nhìn nhận thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Thiên Sư quân tuyệt không phải là một bọn ô hợp, Từ Đạo Phúc càng là một tướng tài khó kiếm. Những thủ hạ tướng lĩnh như Tạ Giám, Lục Hoàn, Hứa Doãn Chi, Chu Trụ và Trương Vĩnh đều là người kinh qua chiến đấu. Hơn nữa, chúng lại là những người có danh vọng ở địa phương, không những hiểu rõ tình hình khu vực như lòng bàn tay mà còn được dân chúng ủng hộ, không dễ đối phó."

Lưu Lao Chi gật đầu: "Nhìn nhận của người quả rất cận kề thấu đáo. Trận này quả không dễ đánh."

Hắn lại hỏi: "Tôn Ân là người thế nào?"

Lưu Dụ than: "Kể cả chúng ta có thể tiêu diệt hết Thiên Sư quân thì chỉ sợ cũng không cách gì giết Tôn Ân được. Người này bất kể đạo pháp, võ công đều đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Người duy nhất có khả năng giết lão là Yến Phi. Những người khác đều không thể làm được."

Lưu Dụ cố ý thừa cơ đưa chiêu bài Yến Phi ra là để tăng giá trị lợi dụng của mình trong mắt hắn. Tôn Ân là lãnh tụ tinh thần chí cao vô thượng của Thiên Sư quân, nhưng nếu có thể diệt trừ được lão thì Thiên Sư quân sẽ giống như Di Lặc giáo khi Trúc Pháp Khánh bị giết sẽ tan vỡ.

Quả nhiên, Lưu Lao Chi lộ vẻ suy nghĩ sâu sắc, nhíu mày: "Yến Phi sẽ chịu giúp sao?"

Lưu Dụ đáp: "Tạ gia có đại ân với Yến Phi. Việc này không có vấn đề gì."

Lưu Lao Chi trầm ngâm một lát, thở ra một hơi nói: "Điều ta lo lắng nhất bây giờ là Thứ sử đại nhân."

Lưu Dụ đầu tiên hơi ngạc nhiên, rồi tỉnh ngộ, hiểu ra thủ đoạn tá đao sát nhân của hắn. Hắn sẽ cho mình và Tạ Diễm đồng thời lên đường tìm chết. Lúc này, gã bất chợt nhớ đến việc Tạ Diễm tới qua đuổi mình ra khỏi Tạ phủ, thực ra đã giúp mình một việc rất lớn. Trước hết là bức gã không thể không tranh thủ sự ủng hộ của Tư Mã Đạo Tử, càng làm gian kế của Lưu Lao Chi không cách gì thực hiện được.

Lưu Lao Chi lại nói: "Thứ sử đại nhân vô cùng khinh thị Thiên Sư quân. Thủ hạ tướng sỹ trung thành chỉ có Chu Tự và tiểu Nghị hai người có kinh nghiệm hành quân tác chiến. Gặp phải Từ Đạo Phúc sẽ thất bại lớn

nên đang rất cần một người như tiểu Dự quen thuộc tình hình địch nhân ở bên cạnh chỉ điểm."

Lưu Dự suất chút nữa thì đem câu này ra nói thay cho hắn. Gã cười thầm trong lòng, nói: "Chỉ cần Thống lĩnh đại nhân phân phó, tiểu Dự dù dầu sôi lửa bỏng cũng không từ chối."

Lưu Lao Chi vui mừng: "Vậy cứ quyết định như thế được rồi."

Lưu Dự trong lòng cười lạnh. Tà Diễm mà khẳng khái chấp nhận mình mới là quái sự đệ nhất thiên hạ. Gã lợi dụng cơ hội hỏi: "Trước khi xuất chinh, Thống lĩnh đại nhân còn có việc gì cần thuộc hạ làm không?"

Lưu Lao Chi cũng hòa nhịp với gã, cười nói: "Người đi đường mệt mỏi rồi! Nên nghỉ ngơi thoải mái, cần gì phải cực khổ nữa?"

Câu này đã cho gã tự do hoàn toàn, không cần lưu lại trong quân đội lệnh nữa.

Lưu Dự sợ hắn thay đổi chủ ý liền vội cáo từ lui ra.

1 Giữ kín như bưng.

2 Khẩu Phật tâm xà.

Hồi 59

Quân Tâm Hoán Tán

Lưu Dự rời khỏi Thạch Đầu Thành, trở về Kiến Khang. Có người từ đằng sau đuổi tới gọi: "Tiểu Lưu gia!"

Lưu Dự quay đầu nhìn lại, nguyên lai là lão bằng hữu Ngụy Vĩnh Chi trong quân đội. Lập tức thả bước chậm lại, để y đuổi kịp đến bên cạnh.

Ngụy Vĩnh Chi thân mang thương phục nhưng thần tình lại nặng nề giống như mang khô giáp. Yên lặng đi một đoạn mới nói: "Rút cuộc phát sinh chuyện gì? Vừa nãy Hà Vô Kỵ đến tìm ta, nói rõ từ nay sẽ không quản việc của người nữa nên ta mới biết được người đã trở về, lúc đi tìm, thì người lại mới ra khỏi thành, nên vội vàng đuổi đến đây."

Lưu Dự trong lòng cười khở, Hà Vô Kỵ dứt khoát thay đổi, nói hết là hết, lại một đao đoạn làm hai. Hình như Ngụy Vĩnh Chi vẫn chưa biết biến cố mình bị lãng nhục. Trầm giọng: "Việc này một lời khó nói hết, hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói cho kỹ, thế nào?"

Ngụy Vĩnh Chi: "Bây giờ đang giờ ăn trưa, thuận đường tìm chỗ miếu tốt để té ngũ tạng! Theo ta đến đây đi!"

Lưu Dự nhường y dẫn đường, đến một quán ăn gần đấy ngồi xuống. Lựa chọn vài thứ, rồi hướng Ngụy Vĩnh Chi cười: "Người đối với Kiến Khang hoàn toàn quen thuộc nhỉ! Quán ăn này không có nhiều khách ăn, là chỗ tốt để nói chuyện."

Ngụy Vĩnh Chi: "Sau khi từ Biên Hoang trở lại Quảng Lăng. Đại Lưu gia công nhận ta lập được công, nâng ta lên thành phó tướng. Lúc này đang phụ trách công tác tình báo, bởi vậy có thể tùy ý chuồn đến Kiến Khang, đổi lại là người khác, sao dám chuồn đi như thế."

Lúc này tiểu nhị mang lên mì sợi và bánh bao mà hai người đặt, bọn họ vừa ăn vừa nói. Lưu Dự đem sự việc phát sinh sáng nay, kể hết ra. Khi Lưu Dự nói tới Hà Vô Kỵ, vì quan hệ giữa gã và Tư Mã Đạo Tử mà cắt đứt tình nghĩa. Ngụy Vĩnh Chi cau mày nói: "Hà Vô Kỵ đúng là thông thái rôm, người với Tư Mã Đạo Tử lợi dụng lẫn nhau, bắt đắc dĩ mà phải dùng thủ đoạn đó. Không làm như vậy, tương lai đại anh hùng lập tức kết thúc. Y không đi trách cửu phụ của y, lại quay sang trách người."

Trong lòng Lưu Dự cảm thấy chút an ủi, nói: "Đây chỉ là mượn cớ. Nói cho cùng Lưu Lao Chi vẫn là thân nhân của y, điều đó tạo thành áp lực trong đầu y. Nhưng mà xác thực y đã từng giúp ta rất nhiều việc, ta sẽ

không trách y."

Ngụy Vĩnh Chi cười: "Tiểu Lưu gia xác thực tấm lòng rộng lượng. Khách! Ta hiện tại đã buông được tâm sự rồi. Vì bản thân ta cùng tất cả huynh đệ đều không biết mà lo lắng người sẽ bị đại Lưu gia liên thủ với Tư Mã Đạo Tử hại chết."

Lưu Dự hỏi: "Tình hình các huynh đệ trong quân đội như thế nào?"

Ngụy Vĩnh Chi vui vẻ: "Những người ủng hộ người càng ngày càng nhiều, lão ca người luôn tạo nên kỳ tích. Chiến tích dùng hơn hai trăm người đại phá Tiêu Liệt Vũ càng chấn động cả Bắc Phủ Bình. Nhất là bọn người lão Thủ vì người nhất thời truyền tụng, quảng bá khắp nơi. Hiện tại trong quân đội, không còn một người nào hoài nghi chuyện "nhất tiễn trăm Ân Long" của người là do Hoang nhân phóng đại. Chiến thuật phản công Biên Hoang tập, lại càng tinh tế tuyệt vời, e rằng Huyền soái sống lại, cũng không thể làm tốt được hơn người. Huyền soái thật có tuệ nhãn, không có nhìn sai người."

Ngụy Vĩnh Chi tán thưởng, khiến cho gã cảm thấy lúng túng, lãng sang chuyện khác: "Tình hình Khổng lão đại thế nào?"

Ngụy Vĩnh Chi: "Buôn bán của Khổng lão đại đương nhiên là càng làm càng lớn. Bọn người vừa bán vừa tặng một lượng lớn chiến mã tốt, để cho y kiếm được một số lời lớn. Hiện nay đại Lưu gia là người cũng phải coi sắc mặt ông ta. Đối với tiểu Lưu gia người Khổng lão đại càng tán thưởng không ngớt miệng. Hiện nay y mang tất cả hy vọng, gửi hết lên người người."

Sau đó lại nói: "Ta và những huynh đệ trong quân đội ủng hộ người, hoàn toàn trông vào người đấy!"

Lưu Dự trầm than, thảo nào Lưu Lao Chi ấy cố kỵ mình. Trong quân đội, ngoài quân đội, những người nói tốt cho mình khẳng định số lượng không ít. Chịu không được hỏi: "Người bảo ở trong quân đội có rất nhiều người ủng hộ ta, là những người nào?"

Ngụy Vĩnh Chi: "Trừ đi nhân mã trong gia tộc đại Lưu gia. Trong quân đội từ trên xuống dưới, ai cũng thích người. Chẳng ai không nhận ra người đủ tư cách nắm quyền Thống lĩnh hơn Đại Lưu gia."

Lưu Dự lại nhớ đến câu nói của Tạ Huyền. Là muốn trở thành anh hùng trong tâm can Bắc Phủ binh. Bước đầu tiên hiện tại đã hoàn thành, những bước tiếp theo phải đi như thế nào?

Ngụy Vĩnh Chi hừ lạnh: "Đại Lưu gia cùng Tư Mã Đạo Tử liên thủ, lần lượt giết chết tướng quân và Vương Cung. Hai sự việc ấy là hoàn toàn sai lầm. Khiến y mất đi quân tâm, dẫn tới bất mãn lan rộng. Nếu như y giết chết người nữa, bọn ta không tạo phản mới là lạ."

Tiếp theo cười: "Bất quá y sao lại chết được chân mệnh thiên tử người đây chứ? Tưởng mượn tay Tiêu Liệt Vũ, ngược lại để người cắt cái đầu tặc của y xuống. Tên tiểu tử Hà Vô Kỵ này thật ngu xuẩn, làm trái ý lão ca người, xem tương lai y sẽ ra sao."

Lưu Dự thấy không xứng đáng, cười khổ: "Chân mệnh thiên tử cái gì, không phải nhắc nữa!"

Ngụy Vĩnh Chi chân thật nói: "Nếu như quả thật người không phải chân mệnh thiên tử, như việc sáng nay ấy sao có thể qua đi mau chóng. Ngay Tư Mã Đạo Tử cũng phải nói lời tốt giúp người, tuyệt đối là câu chuyện thiên cổ kỳ lạ, người rút cuộc bằng cái gì thuyết phục y?"

Lưu Dự: "Dựa vào quan hệ lợi hại. Nói cho ta, câu chuyện tên tiểu tử Lưu Nghị thế nào, lại đi theo Thứ sử đại nhân?"

Ngụy Vĩnh Chi than: "Lưu Nghị cùng nhóm tướng lĩnh trực hệ Hà đại tướng quân của y, căn bản là trùng gian kẻ đại Lưu gia. Bắc Phủ Bình phụ trách bình loạn, đương nhiên phải phân phó binh lính đến dưới trướng Thứ sử đại nhân. Đại Lưu gia mới thuận nước đẩy thuyền, đem tất cả tướng sĩ dưới quyền Hà Đại tướng quân cấp cho Thứ sử Đại nhân. Ài! Ai không biết Thứ sử đại nhân kiêu ngạo, nhưng thật ra lại không biết binh pháp, tên tiểu tử Lưu Nghị ở trên chiến trường là nhân vật chẳng đáng gì. Gặp Thiên Sư quân người nhiều thế mạnh, không thua mới là lạ. Riêng một chiêu này là độc kế của đại Lưu gia mượn đao giết người. Người nói đi! Đại Lưu gia có phải là người có đạo đức không?"

Lưu Dụ gật đầu nói: "Người nhận xét rất thấu triệt. May mắn Chu đại tướng quân thành phó tướng của Diễm Gia, khả dĩ có tác dụng nhất định."

Ngụy Vĩnh Tri cười nhạt: "Trận chiến Phì Thủy năm đó, sớm lĩnh giáo qua tác phong Tạ Diễm rồi. Đến giờ vẫn một mình một ý, lời thật trái tai. Ngoại trừ Huyền Soái, lời của ai y nghe lọt vào tai? So với Huyền soái, Tạ Diễm kém mười vạn tám ngàn dặm. Chu Tự lại thế nào? Càng không thấy làm được cái gì, nếu không sao lại vô dụng bị Phù Kiên bắt sống."

Lưu Dụ nghe được trong lòng ngậy đại, gã đối với Chu Tự rất có cảm tình tốt, tự nhiên đối với năng lực mọi mặt khác của y, gã đều thấy ở mức cao nhất. Đến lúc này bị Ngụy Vĩnh Chi phơi bày ra hết chân tướng, trong lòng dậy lên cảm giác kỳ quái. Tình ngộ rằng cảm tình và lý trí ở trên chiến trường lãnh khốc vô tình, tất phải phân chia ra. Không thể để tình cảm vào công việc, điều ấy với người với mình đều là tai nạn.

Ngụy Vĩnh Chi thở dài: "Chỉ có tiểu Lưu gia người là người duy nhất có thể giúp Diễm gia bảo vệ danh tiếng, uy vọng trận chiến Phì Thủy. Mà y lại đem người đuổi ra khỏi phủ, đối với y còn ôm hy vọng gì chứ?"

Lưu Dụ: "Bất luận Thống lĩnh có ý mượn đao giết người thế nào, tóm lại y sẽ không thể tự thủ bàng quan. Diễm gia chịu tự mình đi ứng phó Thiên Sư quân sao? Thống lĩnh có tính toán thế nào?"

Ngụy Vĩnh Chi nói: "Căn cứ theo kế hoạch đã định, Bắc Phủ binh chia làm hai đường công đánh Thiên Sư quân. Diễm gia lãnh ba vạn quân, vượt qua Thái Hồ thẳng đến Cối Kê. Thống lĩnh cầm binh năm vạn, từ đường biển tấn công Hải Diêm, cùng Cối Kê từ xa hỗ trợ lẫn nhau. Lại thẳng đến đại bản doanh Thiên Sư quân ở Ông Châu, quyết chí đánh tan Thiên Sư Quân."

Lưu Dụ gật đầu: "Kế hoạch tác chiến này, theo mặt ngoài nghe ra không sai. Khuyết điểm của Thiên Sư Quân là phát triển quá nhanh, cho nên binh lực phân tán. Chỉ cần bọn ta tập trung binh lực tấn công mạnh cùng lúc hai cứ điểm của bọn họ, theo đó có thể đạt được thành công."

Ngụy Vĩnh Chi thở dài nói: "Vấn đề ở chỗ chủ soái của đối phương là nhà binh pháp xuất sắc. Xem y hai lần đoạt Cối Kê, mới thấy tài dùng mưu lược của y. Hiện tại trong hàng ngũ tướng lĩnh Bắc Phủ Binh, không đem người tính vào trong đó, ngoài Thống lĩnh phải kể đến tôn gia. Nếu như Thống lĩnh trong lòng có bị rối loạn, còn phải nhờ Tôn gia phụ giúp Thứ sử Đại nhân, như thế sự hỗ trợ lẫn nhau từ xa của hai cánh quân mới có thể phát sinh hiệu quả. Nhưng người xem, Tôn gia vì quan hệ với người mà bị liên lụy, bắt nạt rồi ở lại Quảng Lăng, rõ ràng là tâm ý của Thống lĩnh."

Tiếp theo lại ngoác mồm ra cười: "Đổi lại ta là Từ Đạo Phúc, cũng hiểu được đạo lý tránh mạnh lấy yếu, tập trung binh lực lấy khí thế lôi đình vạn quân, chỉ trong một trận đủ phá tan quân Diễm gia. Con bà nó! Khi đấy còn đánh đấm gì nữa? Bắc Phủ binh bọn ta sẽ giống như người bị cắt đứt một chân, có thể an nhiên trở về Quảng Lăng đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi."

Lưu Dụ từ Ngụy Vĩnh Chi khiến cho mình bạch, hiện thời trong quân đội tâm trạng tràn đầy bất mãn. Tướng sỹ thất vọng đối với Lưu Lao Chi, càng coi thường Tạ Diễm, chỉ biết nghị luận, không biết binh pháp. Sỹ khí hạ thấp như thế, chính là triệu chứng chưa đánh đã bại.

Trong hoàn cảnh này đối với gã có lợi cũng có hại. Hại đương nhiên là binh sỹ không có đầu chí, không đồng lòng. Lợi là khiến cho tướng sỹ trung hạ tầng trong Bắc Phủ Binh càng đem hy vọng gửi gắm lên người Lưu Dụ gã.

Ngụy Vĩnh Chi trút ra một chuỗi than phiền: "Con bà nó! Hồ tương hồ ứng nghe thì hay lắm, sự thật lại là mỗi cánh quân cô độc thâm nhập vùng địch. Trong hoàn cảnh ấy, một quyết định sai của Thống soái, sẽ làm cho toàn quân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Diễm gia thì biết cái gì đây? Y căn bản không đem Thiên Sư Quân để vào trong mắt, phàm khinh địch tất phải cầu thắng nhanh, phạm đúng vào binh gia đại kỵ. Ngay cả tên tiểu tử Lưu Nghị còn nghĩ mang chí Hồng Hộc, có thể ở trên chiến trường đại hiển thần oai, che lấp đi hào quang của người. Không phải ta kể chuyện xấu của hắn, tiểu tử này không ngừng khoác lác. Có một lần ta cùng hắn uống rượu, hắn còn nói 'Hận không gặp được Lưu Bang và Hạng Vũ cùng tranh Trung Nguyên!'"

Lưu Dụ lãnh đạm nói: "Thống lĩnh nói muốn đề bạt ta cho Diễm gia."

Ngụy Vịnh Chi ngậy người ra, một chốc sau mới thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Lưu Dụ nói: "Y chỉ muốn ta thành cống phẩm bồi táng thôi!"

Ngụy Vịnh Chi thở dài một hơi thoải mái nói: "Nên mới nói ngươi là chân mệnh thiên tử, nếu không thế sao lại vừa khéo, tối qua ngươi mới cắt đứt tình nghĩa với Diễm gia."

Lưu Dụ nói: "Không phải đề cao ta, sao ta có đủ tư cách cùng y cắt đứt tình nghĩa, nhiều nhất chỉ là nô tài bị trục xuất ra khỏi gia môn."

Ngụy Vịnh Chi thở dài một hơi chán nản, thông tay nói: "Nói cho ta biết, bây giờ nên làm thế nào? Làm sao ngươi có thể đứng nhìn Bắc Phủ hùng binh do Huyền soái dùng tâm huyết cả đời dựng lên, lại bị bại trong tay Lưu Lao Chi và Tạ Diễm ấy."

Chỉ thấy y gọi trực tiếp tên hai người, có thể thấy y đối với hai người không có một chút ý kính trọng nữa.

Lưu Dụ than thở: "Trừ cách bình tĩnh đợi cơ hội, bọn ta có thể còn biện pháp nào khác sao?"

Ngụy Vịnh Chi chán nản lắc đầu.

Lưu Dụ trầm nghĩ mình muốn làm lĩnh tụ phải có chút gì để chứng tỏ tài năng chứ không thể giống như Ngụy Vịnh Chi không còn cách xoay sở. Suy nghĩ một lát, nói: "Thời cơ này tuyệt không phải xa vời nhưng không thể vội. Khi quân viễn chinh đi dẹp loạn không làm được tích sự gì lại còn sợ hãi triệt thoái, mà Thiên Sư Quân chắc sẽ xua binh tiến lên phía Bắc, ồ ạt tiến phạm vào Kiến Khang, cơ hội bọn ta mới đến."

Ngụy Vịnh Chi chấn động tinh thần, nói: "Đúng! Lúc ấy bảo đảm là Tư Mã Đạo Tử sẽ cho Kiến Khang là quan trọng, làm gì còn rảnh để cãi nhau về việc ai là người đánh lui Tôn Ân?"

Lại chau mày nói: "Nhưng vấn đề là tới khi Tư Mã Đạo Tử ủy trọng nhiệm cho ngươi, trên tay ngươi còn binh lính có thể dùng sao? Đây là khó làm vợ khéo nếu không có gạo thổi cơm!"

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Chỉ cần tình hình khẩn cấp khiến cho Tư Mã Đạo Tử không thể không chân thành cùng ta hợp tác, ta sẽ có biện pháp."

Ngụy Vịnh Chi than: "Đến lúc Thiên Sư quân vây thành tên gian tặc này mới sẵn lòng để chân thành hợp tác không sợ đã quá muộn rồi sao? Huống chi nói đến cùng, Bắc Phủ binh vẫn còn Lưu Lao Chi nắm quyền, y tuyệt sẽ không dễ cho ngươi có cơ hội nắm được binh quyền."

Lưu Dụ nói: "Ta có thể trên người Tư Mã Nguyên Hiển bỏ chút công phu."

Ngụy Vịnh Chi ngạc nhiên nói: "Ngươi đang nói đùa?"

Lưu Dụ nói: "Quan hệ của ta và Tư Mã Nguyên Hiển có chút vi diệu, Tư Mã Nguyên Hiển cũng dễ dàng nói chuyện hơn cha của y. Những lời ta nói hôm nay ở đây, phải giữ bí mật tuyệt đối, ngoại trừ Tôn gia và Khổng lão gia, không thể thổ lộ cho người thứ ba."

Ngụy Vịnh Chi gật đầu nói: "Ta hiểu rồi."

Lưu Dụ nói: "Nếu có việc gì thực sự khẩn cấp, bọn ta có thể lấy cách giang hồ thường dùng để liên lạc."

Sau khi hai người thương lượng xong phương pháp liên lạc, chia tay rời đi.

Sau khi xong bữa cơm trưa, thương phòng từ trạng thái âm ỉ, não loạn điếc tai hồi phục im lặng. Đại bộ phận mọi người đều trở về phòng mình nghỉ ngơi. Cũng có tân khách lên trên đài quan sát tán gẫu, hoặc lên boong tàu tản bộ, chỉ thừa lại có hai bàn khách nhân.

Một cái bàn trong đó đầy người, bao gồm Đàm Bảo, Cổ Tu và tiểu cô nương Miêu tộc của y, nhà buôn vải Thương Hùng cùng tình nhân Liễu Như Ty, thêm bốn tên thương gia khác, mọi người còn muốn tiếp tục trò chuyện, trao đổi về mảnh lời làm ăn.

Tiểu cô nương Miêu tộc vẫn như trước đây, ngồi cúi đầu im lặng ở bên cạnh, không nói lấy nửa câu. Ngược lại Liễu Như Ty không ngừng phát ra tiếng cười như tiếng chuông bạc, nói đôi câu nịnh hót, trêu ghẹo người khác, không hiểu cao hứng nổi gì.

Vẻ đẹp Liễu Như Ty bình thường, nhưng thanh âm thú vị dễ nghe, am hiểu tính tình nam nhân, thân hình lồi cuồn, thảo nào Thương Hùng quyến luyến với thị như thế, để thị đồng hành đến Biên Hoang tập.

Đây chính là một trong những điều làm chuyến du ngoạn Biên Hoang có sức hấp dẫn không thể so sánh được. Đồi lại dưới hoàn cảnh đã qua trước đây. Bất luận người nào muốn đến Biên Hoang tập, đều phải xem xét vấn đề an toàn trên đường, còn phải lo lắng ở nơi Biên Hoang tập vô pháp vô thiên gặp được kẻ chẳng nói lý lẽ, tất cả như cường đồ, dùng vũ lực giải quyết. Trong tình huống này, có mang người đẹp lại, cũng khỏi cần nhắc đến.

Sau khi tân khách đã ăn uống no say, đến lượt Hoang nhân tiến vào dùng cơm, Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Mộ Dung Chiến, Âm Kỳ, Phương Hồng Sinh và Thác Bạt Nghi ngồi vây xung quanh một cái bàn nằm riêng sát cửa sổ. Hưởng thụ đồ ăn tinh khiết, ngon miệng do đôi bàn tay khéo léo của Bàn Nghĩa nấu ra, mỗi người ăn xong đều tán thưởng không ngớt miệng.

Thư sinh kêu là Lưu Mục Chi ngồi riêng ở một góc, đang nhập tâm đọc sách, tựa như không nghe không hỏi, đối với những người khác trong phòng.

Không khí trong phòng vui vẻ hòa hợp, sau bữa trưa no nê lại có cảm giác mệt mỏi/chậm chạp.

Có người ngoài ở đây, bọn Trác Cuồng Sinh đương nhiên không bàn chuyện riêng. Cao Ngạn và Diêu Mãnh đều không ngừng đưa mắt nhìn sang tiểu cô nương bên cạnh Cổ Bàn Tử, chỉ hận cho đến thời khắc này, vẫn không có cơ hội tốt để tiếp cận thị.

Lão Cổ béo có vẻ canh chừng thị rất kỹ.

Đột nhiên Âm Kỳ lên tiếng: "Ở bên Yến Phi ấy, không có tin tức gì mới à?"

Thác Bạt Nghi đang ngưng vọng ra ngoài cửa sổ, tựa như nghe được mới chợt tỉnh. Đầu tiên lắc đầu, sau đấy mới gật đầu nói: "Khái quát cho dễ hiểu. Tin tức cuối cùng truyền về, Mộ Dung Bảo đang bị khốn ở Ngũ Nguyên, tiến thoái lưỡng nan."

Trác Cuồng Sinh cười: "Chống không nổi mới phải lui quân, lần này Mộ Dung Bảo khổ rồi."

Biểu hiện Mộ Dung Chiến lộ ra đau khổ, thở dài một hơi.

Mọi người đang ngồi đều hiểu rõ tâm sự của gã, vì Mộ Dung Bảo mà liên tưởng đến Mộ Dung Thùy. Trước khi lên đường đến Thọ Dương, thông qua lưới tình báo của Cao Ngạn, nhận được tin xấu, Trường Tử bị phá, Mộ Dung Vĩnh tử trận.

Mộ Dung Chiến giờ biến thành kẻ không nhà, Biên Hoang tập trở thành nơi duy nhất an cư lập nghiệp của gã, tâm lý đương nhiên chẳng dễ chịu rồi.

Cao Ngạn lên tiếng: "Nói ra chút chuyện cho thoải mái nhé! Trước đây một tháng, những đoàn thương gia từ phương Bắc lại không ngừng gia tăng. Chỉ cần Hoang nhân bọn ta nỗ lực, Biên Hoang tập rất mau hồi phục quang cảnh cũ, nhiệt náo vui vẻ trước đây."

Đột nhiên Trác Cuồng Sinh hướng sang y nháy mắt, Cao Ngạn ngưng nói cảnh giác. Bởi vì Đàm Bảo đang đi về phía bọn họ. Đầu tiên chấp tay cúi đầu chào, sao đó cười tươi nói: "Xin hỏi chư vị đại ca, trên thuyền không có quy củ cấm đánh bạc nho nhỏ vui vẻ chứ?"

Mọi người chưa từng nghĩ qua vấn đề này, đều ngạc nhiên.

Phương Hồng Sinh cười: "Ở Biên Hoang tập bọn ta đồ trường lớn, nhỏ nhiều không kể xiết. Sau khi người đến Biên Hoang tập, đánh thế nào cũng được."

Đàm Bảo: "Nhưng mấy con nghiện đang lên cơn, muốn đánh hai ván để giải nghiện."

Trác Cuồng Sinh: "Có vấn đề gì, hỏi Cao gia của bọn ta! Chỉ cần y gạt đầu là xong"

Trong lòng Cao Ngạn thầm chửi Trác Cuồng Sinh, mình lại phải phán quyết, bản thân gã vốn không thích làm người quyết định. Trả lời: "Bọn ta không muốn đem thuyền đi tham quan biển thành đồ trường, nhưng nếu chỉ đánh đôi ván thì không thành vấn đề."

Đàm Bảo vỗ tay hoan hô một tiếng, rời khỏi phòng. Một chốc sau quay lại với bộ bài Thiên Cửu trên tay. Chỗ bọn người Cổ Tu âm thanh vui vẻ. Do Đàm Bảo làm cái, đánh đến tối mặt tối mày, chẳng biết thế gian tồn tại.

Mọi người đều bị tiếng ồn làm mất đi hứng thú nói chuyện. Lưu Mục Chi lại càng cổ quái, mặc bọn họ âm ỹ, nét mặt vẫn không chút thay đổi, chìm đắm vào trong quyền sách.

Trác Cuồng Sinh than: "Trước đây cũng là một con bạc."

Diêu Mãnh tàn nhẫn nói: "Nên mời Đồ Tiên của bọn ta lại, đánh cho bọn chúng khuynh gia bại sản, để bọn chúng sau này đều không dám đánh bạc nữa."

Mộ Dung Chiến hạ giọng: "Khẳng định Đàm tiểu tử là con bạc nghiện nặng, thiếu nợ cùng mình, vì vậy phải chạy đến Biên Hoang tập tỵ nạn."

"A!"

Một tiếng kêu mềm mại truyền đến, mọi người ngạc nhiên để ý. Chỉ thấy cô nương Miêu tộc ôm bụng co dúm người trên ghế. Mặc dù không nhìn được gương mặt thị đặng sau tấm lụa dày che mặt, vẫn cho người ta cảm giác đau khổ vô cùng.

Ánh mắt lão Cổ béo không rời khỏi ván bài lấy một khắc, hét lên không vui: "Chuyện gì?"

Cô nương Miêu tộc thanh âm yếu đuối cất lên: "Bụng ta đau quá."

Lão Cổ béo không nhìn thị nữa mắt, hét: "Người về phòng nghỉ ngơi đi!"

Mọi người dâng lên cảm giác thương hoa tiếc ngọc, rồi Cao Ngạn và Diêu Mãnh hai người thực hiện ngay. Trước tiên Cao Ngạn nháy mắt với Diêu Mãnh, rồi đứng lên nói: "Xin cô nương ngồi đợi một chút, ta lập tức tìm người đưa cô nương về phòng."

Lại hướng Diêu Mãnh hét lên: "Còn không đi tìm Trình đại phu của bọn ta lại trị bệnh cho cô nương."

Diêu Mãnh hiểu ngầm trong lòng đi như bay ra khỏi phòng.

Hồi 60

Yếu Diệu Thực Nữ

Lưu Dụ ở trong thành, tìm đến địa điểm chỉ định Tống Bi Phong lưu lại ám ký, biết được lão đang ở trong Quy Thiện tự đợi mình, liền vội vàng chạy đến. Hai người đi vào trong vườn của Quy Thiện tự nói chuyện, đề phòng trong vách có tai.

Tống Bi Phong nghe xong tao ngộ hôm nay của Lưu Dụ tại Thạch Đầu Thành, hít vào một hơi lạnh nói: "Bây giờ ta càng khẳng định tối qua người tìm Tư Mã Nguyên Hiên là đúng, nếu không người cũng hàm oan mà chết. Ai mà đoán được Lưu Lao Chi có thủ đoạn như thế? Phương pháp ứng phó của người thật là tinh diệu, lại có thể kiểm tra tâm ý của Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ thở dài: "Mỹ trung bất túc 1 sẽ khiến Lưu Lao Chi cảnh giác. Hắn nhất định sẽ chất vấn Tư Mã Đạo Tử về quan hệ với đệ bây giờ."

Tổng Bi Phong: "Tư Mã Đạo Tử gian ngoan xảo quyệt, lại dễ dàng bị Lưu Lao Chi nắm được đuôi chồn sao? Lão có thể đưa ra một cái cớ để Lưu Lao Chi xem xét, liên quan đến vấn đề tìm bảo tàng của Tiêu Liệt Vũ ở Diêm Thành, mà sự việc này ai cũng biết. Nếu như Lưu Lao Chi lấy cái đó trị người trọng tội, sẽ chỉ rước lấy phản cảm của tướng sĩ trong Bắc Phủ binh."

Lưu Dụ gật đầu: "Lý phải như thế! Phản ứng của Vương Hoằng như thế nào?"

Tổng Bi Phong: "Hắn rất sùng bái người, xem ra bất luận người có vấn đề gì, hắn sẽ không ngần ngại hỗ trợ. Bởi vậy phương diện liên quan đến hắn người không cần bận tâm."

Lại tiếp: "Hắn mới tìm ta, nói Tư Mã Nguyên Hiển lại muốn gặp người. Địa điểm là chỗ tối qua gặp người, thời gian giữa giờ Thân và giờ Dậu."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Đệ đang muốn đi tìm hắn."

Tổng Bi Phong nhắc nhở: "Đề phòng một chút! Tư Mã Đạo Tử là tên tiểu nhân phản phúc vô thường."

Lưu Dụ biết ấn tượng của lão đối với cha con Tư Mã Đạo Tử khó có thể thay đổi trong một, hai ngày, gật đầu nói: "Đệ rõ rồi. Chắc chắn Lưu Lao Chi là người phản phúc vô thường, mà ngược lại Tư Mã Đạo Tử luôn quán triệt, mọi việc cũng là vì mục đích củng cố chính quyền Tư Mã hoàng triều."

Tổng Bi Phong nói: "Hy vọng đúng là như thế!"

Lưu Dụ hỏi: "Biên Hoang tập có tin tức gì không?"

Tổng Bi Phong trả lời: "Tối qua nhận được phi cấp truyền thư của Văn Thanh. Đồ Phụng Tam đang từ Thọ Dương lại đây, hai ngày nữa sẽ tới Kiến Khang."

Lưu Dụ: "Về mặt Kinh Châu nên có kết quả rồi."

Tổng Bi Phong chau mày hỏi: "Kết quả gì?"

Lưu Dụ đáp: "Có liên quan đến dự định của Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham. Chỉ cần bọn họ đồng ý hợp tác cùng Hoang nhân, đối với Hoàn Huyền tịnh không phải là không có tổn thất."

Tổng Bi Phong lắc đầu nói: "Nghe nói Ân Trọng Kham nhát như thỏ đế, úy kỵ Hoàn Huyền như sợ hổ. Một người như thế, có thể làm được việc gì? Đa số cao môn danh sỹ là vậy, có được mấy người dũng cảm và quyết đoán như An công và đại thiếu gia?"

Lưu Dụ cười khở: "Hy vọng hôm nay không bị huynh nói trúng! Nếu Hoàn Huyền độc bá Kinh Châu thì khó ứng phó vô cùng. Hoàn Huyền được thêm Nhiếp Thiên Hoàn, Bắc Phủ binh lại nằm trong tay kẻ ngu, Kiến Khang quân há phải đối thủ sao?"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên thốt: "Liên quân Kinh Châu và Lương Hồ không phải mấy lần chịu đại bại trên tay người sao? Vì sao người quay lại nói tốt cho bọn chúng?"

Lưu Dụ đáp: "Trước đây bọn chúng chịu thua là vì lao sư viễn chinh, xa xôi quá nên lực bất tòng tâm, và lại thiếu may mắn nữa. Nhưng đối với tấn công Kiến Khang, bọn chúng đã nhiều năm chuẩn bị, kế hoạch chu toàn, lại có Kinh Châu đằng sau làm hậu thuẫn, chiếm giữ lợi thế thượng du. Bởi vậy đệ cảm thấy không lạc quan."

Tổng Bi Phong cảm thấy không còn lời để nói, trầm ngâm một lát mới lên tiếng: "Sáng nay ta gặp qua một số người có thể lực ở Kiến Khang. Mặc dù bọn họ rất kính trọng người, nhưng đối với việc nên hay không nên hỗ trợ người, lại cảm thấy do dự. Ài!"

Lưu Dụ không chút để bụng nói: "Đệ hiểu, bởi vì đệ chưa thành hình tượng, chỉ là có cái danh hảo. Bởi vậy bọn họ chọn thái độ xem xét chờ đợi. Huynh nói có thể lực, là chỉ những phương diện thể lực nào?"

Tổng Bi Phong: "Bọn họ không là lão đại cầm đầu các bang hội địa phương, thì cũng là những thương gia giàu có ở Kiến Khang."

Lưu Dụ gật đầu biểu hiện hiểu rồi, hỏi: "Sáng nay huynh có qua hẻm Ô Y gặp đại tiểu thư không?"

Thần sắc Tổng Bi Phong buồn bã, chán nản nói: "Gặp qua rồi! Tinh thần đại tiểu thư kém hơn so với lần trước gặp ta. Còn hỏi ta những vấn đề liên quan đến hai cuộc viễn chinh vừa rồi. Xem ra đại tiểu thư đã biết tình hình không hay. Ài! Ta có thể nói gì với đại tiểu thư đây?"

Lưu Dụ: "Còn gặp những người nào nữa?"

Tổng Bi Phong: "Ta gặp nhị thiếu gia và tên tiểu tử Tạ Hồn. Thái độ của hai cha con y đối với người vô cùng lãnh đạm. Úc! Chút nữa thì quên nói với người, ta có đàm luận một lúc cùng tôn tiểu thư, nàng nói muốn gặp người!"

Tôn tiểu thư chính là Tạ Chung Tú, con gái Tạ Huyền.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn gặp đệ?"

Tổng Bi Phong nói: "Ta vẫn chưa đáp ứng tôn tiểu thư, muốn hỏi người trước xem nói thế nào với tiểu thư."

Lưu Dụ không hiểu hỏi: "Vì sao nàng muốn gặp đệ chứ? Lẽ nào"

Tổng Bi Phong thương cảm đáp: "Khả năng vấn đề liên quan đến Đạm Chân tiểu thư. Ài! Tôn tiểu thư thật đáng thương. Từ khi Huyền soái mất đi, tiểu thư chưa có qua một ngày thoải mái. Bản thân ta muốn nhắc nhở người không nên đi gặp tiểu thư. Nhưng thấy tiểu thư tựa như mang đầy tâm sự. Câu này thật không nên nói ra."

Lưu Dụ nhớ đến Vương Đạm Chân, trái tim như bị co thắt đau khổ không chịu nổi, nói: "Nghĩa là huynh muốn đệ đi gặp nàng."

Tổng Bi Phong đáp: "Những chuyện mà ta có thể làm cho nàng đã không còn nhiều. Huống chi chỉ một yêu cầu nhỏ bé này."

Lưu Dụ nói: "Việc này tất phải bí mật tiến hành, tuyệt không thể có chút phong thanh lọt vào tai Tạ Diễm."

Tổng Bi Phong nói: "Ta sẽ thu xếp cẩn thận."

Cao Ngạn rời khỏi khoang thuyền, tại hành lang gặp được Diêu Mãnh và Trình Thương Cổ vừa mới từ Song Đầu thuyền qua đây.

Diêu Mãnh lo lắng hỏi: "Nàng thế nào rồi?"

Trước tiên Cao Ngạn bí mật nháy mắt với y, sau mới nói: "Nàng tốt hơn rồi! Đâu có chuyện gì!"

Trình Thương Cổ bực mình hỏi: "Ta có phải đến xem bệnh cho nàng không?"

Cao Ngạn đáp: "Trình đại phu đã đại giá đến đây, đương nhiên có thể tiện tay bắt mạch cho nàng. Bệnh mới, bệnh cũ đều được trị hết, thể hiện Biên Hoang tập bọn ta nhân tài phong phú."

Lại quay sang hai Hoang nhân tử muội đang đứng trực ngoài cửa nói: "Hai vị tỷ tỷ dẫn Trình công vào phòng đi!"

Trên mặt Trình Thương Cổ đầy vẻ nghi ngờ, trừng mắt nhìn Cao Ngạn, rồi mới đi vào phòng.

Diêu Mãnh muốn đi theo vào, lại bị Cao Ngạn kéo đi, theo cầu thang lên lầu ba.

Diêu Mãnh phản đối hỏi: "Vì sao không để ta vào?"

Cao Ngạn dương dương đắc ý nói: "Cuộc sống còn dài, người sợ một ngày không còn gặp được nàng sao?"

Diêu Mãnh tỉnh ngộ: "Nàng giả trang, đúng không?"

Cao Ngạn vỗ lên đầu vai y. Lên đến lầu ba, hai dãy phòng hai bên, tận cùng hành lang là lối vào khoang thuyền. Gã họ Cổ xôi thịt vẫn còn tối mày tốt mặt vui vẻ đánh bạc.

Khi Diêu Mãnh định đi về căn phòng nhỏ của y, Cao Ngạn liền kéo y đẩy cửa đi vào căn phòng của gã cùng Trác Cuồng Sinh. Lúc này mới thả tay đang kéo y ra, lên tiếng: "Ngồi! Tự nhiên ngồi đi."

Bản thân gã thì đặt mông ngồi lên trên giường của Trác Cuồng Sinh.

Diêu Mãnh ngồi trên ghế có chút ngơ ngác, nói: "Tâm trạng người tựa hồ rất tốt."

Cao Ngạn đáp: "Đương nhiên tốt! Khắc! Người là tên tiểu tử không ít điểm phúc."

Diêu Mãnh giật mình hỏi: "Người đã nhìn qua gương mặt nàng sao? Coi rất xinh! Phải không?"

Cao Ngạn nhổ nước bọt liên tiếp, nói: "Xem hình dạng con quỷ háo sắc người kia. Hắc! Nàng nhìn không xinh thì không giúp nàng sao? Người tính làm anh hùng hảo hán kiểu gì đây?"

Nhìn thấy vẻ mặt Diêu Mãnh không vui, gã vội chữa cháy: "Xinh! Đương nhiên rất là xinh, xem chút so được với tiểu Bạch Nhạn của ta. Dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Con bà nó, thực sự là một người đàn bà rất đẹp. Nàng còn cho ta biết, mới nhìn thấy người đã biết người là hảo hán hành hiệp trượng nghĩa, đối với việc của nàng chắc sẽ không đứng nhìn. Bởi vậy đem giấy cầu cứu đưa cho người. Chỉ có ta biết được nàng chọn nhầm một tên quỷ háo sắc. Úc! Không đúng! Nàng chọn đúng người rồi."

Diêu Mãnh nghe được trong lòng ngứa ngáy, dọa: "Người không nói rõ ràng chút nữa, ta sẽ động thủ đánh người."

Cao Ngạn cười ngặt nghẽo, vô cùng thoải mái, chốc lát sau thờ gấp nói: "Bởi vậy mới nói làm ong ve cho ta tuyệt sẽ không phải chịu thiệt thòi. Quên nói cho người biết, tên của nàng kêu là Tiểu Miêu."

Diêu Mãnh lẩm nhẩm: "Tiểu Miêu."

Cao Ngạn nói: "Tiểu mỹ nhân Miêu tộc ấy giả vờ giống như thật, tinh minh như lão tử mà suýt chút nữa để cho nàng qua mặt. Sau khi nàng lên giường nằm, ta cho hai tỷ muội đã giúp nàng về phòng tránh đi, rồi nàng lập tức ngồi dậy, hỏi ta có phải là hảo bằng hữu của người không?"

Diêu Mãnh căng căng: "Sớm biết thế thì để cho người đi tìm Trình Thương Cổ, do ta đưa nàng trở về phòng. Con bà người, có phải người ép nàng mở khăn che mặt ra không?"

Cao Ngạn đáp: "Ta là chính nhân quân tử, lại làm thứ việc như thế à? Là nàng tự nguyện mở ra đấy!"

Diêu Mãnh hoài nghi hỏi: "Người có làm việc gì quá đáng không?"

Cao Ngạn: "Thê tử bằng hữu, không thể trêu chọc. Lão tử không làm qua chuyện gì cả."

Diêu Mãnh đang muốn truy hỏi tiếp thì "Bình" một tiếng, cửa phòng bị đại lực đẩy bung ra.

Hai người sợ hãi nhìn ra, hóa ra là Trác Cuồng Sinh.

Bộ dạng Trác Cuồng Sinh vẫn còn kinh hồn chưa yên, vuốt ngực nói: "Nhìn thấy hai đứa bọn người ở đây, ta mới yên tâm được!"

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Sao người biết bọn ta ở đây?"

Trác Cuồng Sinh đóng cửa phòng lại, đến ngồi xuống bên cạnh Cao Ngạn, nói: "Ta đang muốn đi xuống dưới lầu, nghe được trong phòng có người nói chuyện, mới đẩy cửa vào xem sao."

Diêu Mãnh không hiểu hỏi: "Người xuống dưới lầu làm gì?"

Trác Cuồng Sinh bắt đầu dò xét hai người, điềm đàm nói: "Sau khi bọn người cùng tiểu mỹ nhân che mặt đi khỏi, ta đột nhiên nghĩ nếu như nàng là thích khách, khẳng định cái mạng nhỏ của Cao tiểu tử khó giữ, lại cũng vừa mới nghĩ là đã quá muộn mới tỉnh ngộ. Người nói có phải làm cho ta chút nữa là hồn phi phách tán không?"

Cao Ngạn khịt khịt mũi khinh thường nói: "Con người này của người mắc chứng ám ảnh sợ hãi thích khách rồi, ở đâu cũng nghĩ ra được những thứ vô căn vô cứ. Một tiểu cô nương mảnh khảnh yếu đuối, tể nhị dễ thương như vậy. Có lẽ nào là thích khách giết người không chớp mắt chứ?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Điều ta lo lắng nhất chính là cách nghĩ như vậy và thái độ kiêu căng của người. Người càng nghĩ người đến gặp sẽ không phải là thích khách, lại là thích khách đáng sợ nhất. Thời điểm nàng đau bụng rất đúng dịp, từ khi lên thuyền đến lúc đó, nàng với lão Cổ béo như hình với bóng không rời. Lại nhân lúc con lợn béo đánh bạc quên tình thì đau bụng, giống như tìm một cơ hội rời khỏi lão. Chỉ một điểm ấy đủ để người ta đẩy lên sự nghi ngờ rồi."

Đương nhiên Cao Ngạn và Diêu Mãnh hiểu rõ Trác Cuồng Sinh suy đoán chính xác, khổ một điều là không cách nào đưa ra nguyên do.

Cao Ngạn chỉ còn cách lý sự cùn: "Nàng ta thật sự là vô cùng đau bụng, chắc là thủy thổ không hợp, còn nói có chút say sòng. Sau khi về đến phòng nàng ngoan ngoãn lên giường nằm. Lão tử cũng an nhiên vô sự, chân tay mình mẩy còn đủ. Sự thật này đã chứng minh nàng không phải thích khách, nếu không chẳng dễ bỏ mất cơ hội như thế vậy?"

Trác Cuồng Sinh hết lời để nói.

Diêu Mãnh đặc ý: "Huống hồ nàng không phải là người tinh thông võ nghệ. Một tiểu mỹ nhân xinh đẹp không đủ sức trói gà, nào giống thích khách đâu?"

Trác Cuồng Sinh đột nhiên hỏi: "Bọn người hai người trốn đến phòng này nói chuyện gì?"

Diêu Mãnh không phải người quen nói láo, lập tức bối rối chân tay, hồ ngôn loạn ngữ, trả lời: "Có cái gì? Chẳng qua là tán gẫu thôi!"

Ánh mắt Trác Cuồng Sinh lập tức chuyển thành sắc nhọn, cười lạnh: "Tán gẫu?"

Cao Ngạn cười theo: "Vì ta vô ý nhìn thấy nửa gương mặt phía dưới của nàng, chịu không nổi kéo tiểu Mãnh đến đây kể cho y nghe. Chẳng những cả người nàng phát ra hương thơm nhẹ nhẹ, da nàng lại nhẵn nhụi trơn tru, khiến người ta mê muội đến chết mất!"

Trác Cuồng Sinh bực dọc răn đe: "Ta cảnh cáo bọn người lần nữa, đừng nghĩ đến bất kỳ cái gì không thuộc về mình."

Thình lình Song Đầu thuyền phía trước vang lên tiếng chuông, Diêu Mãnh là người đầu tiên thò đầu ra ngoài nhìn. Cửa sổ căn phòng này không lắp các song sắt giống như phòng khách nhân, để dùng làm lối xuất nhập khi khẩn cấp.

Cao Ngạn cũng thừa dịp thò đầu ra ngoài nhìn, hai người huých khuỷu tay nhau một cái, đều cảm thấy hưng phấn vì lừa được Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh nói: "Không cần phải coi! Khẳng định là gặp Hoang Mộng Nhị Hào."

Lời còn chưa hết, Song Đầu thuyền đã đi qua bên cạnh, huynh đệ trên hai chiếc thuyền vui vẻ kêu réo hỏi thăm lẫn nhau.

Tiếp theo là Hoang Mộng Nhị Hào với Song Đầu thuyền bảo hộ phía sau. Phí Nhị Phiết và Hô Lôi Phương phụ trách lần tham quan Biên Hoang thứ hai, còn đang ở trên đài quan sát hướng về phía bọn gã vấy tay

khiến hai tên hiểu sự Diêu Mãnh và Cao Ngạn giả vờ kêu réo, huyên não chấn động không gian.

Sau khi thuyền đội Hoang Mộng Nhị Hào qua khỏi, Cao Ngạn thừa cơ bỏ đi. Gã nói: "Ta đi xem liệu lão Trình thật sự có năng lực điều thủ hồi xuân hay không."

Diêu Mãnh lo lắng muốn biết chuyện sẽ kết thúc thế nào nên cũng theo sau gã nói: "Ta đi cùng người!"

Trác Cuồng Sinh chỉ còn cách trợn mắt, nhìn theo hai người bỏ đi.

Cao Ngạn đẩy cửa phòng mở ra, Đàm Bảo đột nhiên đứng ngay bên ngoài cửa, nhảy lại giữ hai tay áo y, lắc lắc nói: "Hai vị cứu ta với!"

Cao Ngạn khó chịu: "Có phải thua hết sạch rồi không? Bất quá bây giờ ta là một tên cùng khổ nghèo mạt, vay mượn miễn hỏi."

Trác Cuồng Sinh cảnh giác đứng lên hỏi: "Vấn đề gì?"

Đàm Bảo thừa cơ chen qua chỗ trống bên cạnh Cao Ngạn và Diêu Mãnh tiến vào trong phòng, gương mặt tràn đầy sầu muộn, kể: "Sự tình là thế này. Ta từ nhỏ gia đình nghèo khó, ba tuổi mất cha. Mẹ vì cha mất sớm mà u sầu buồn bã, không được bao năm cũng gặp hạn mà mất. Ta chỉ còn cách bán thân làm đứa ở, vì người làm trâu làm ngựa. À! Thân thể của ta rất là thê lương!"

Hai người ngây dại chăm chú nhìn y, đồng thời thảm nhủ cơn đồ lừa đảo giang hồ gặp nhiều rồi, nhưng khẳng định bình thường không giống thế này.

Đàm Bảo lại nài nỉ Cao Ngạn: "Cao gia có thể đóng cửa lại trước không, câu chuyện của ta không thể lọt vào tai người khác."

Cao Ngạn hết cách đành đóng cửa lại, Diêu Mãnh giận không thể túm hần chửi cho một trận.

Trác Cuồng Sinh điềm đạm nói: "Ngồi đi! Bất quá người nói thế nào cũng đều không có tác dụng. Quy củ của bọn ta là không can thiệp chuyện riêng của khách nhân."

Đàm Bảo vội vàng ngồi xuống, hướng về Cao Ngạn và Diêu Mãnh nói: "Hai vị nhân gia cũng ngồi đi!"

Cao Ngạn liếc mắt đầy ý nghĩa sang Trác Cuồng Sinh, biểu thị muốn cùng Diêu Mãnh lên rời khỏi đây.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu nhẹ một cái, tỏ ý không được, phải có khổ cùng chia, có nạn cùng chịu.

Cao Ngạn và Diêu Mãnh không cách nào thuyết phục, đành phải đến mép giường ngồi xuống hai bên lão, đối mặt với tên tiểu tử láu cá ấy.

Đàm Bảo nói: "Chiếc thuyền mới vượt qua có phải là một thuyền tham quan khác không?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu biểu thị y nói đúng.

Đàm Bảo hỏi: "Khi nào thuyền tham quan ấy rời khỏi Thọ Dương?"

Diêu Mãnh chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng, trả lời: "Ngày mai! Phải có người từ đằng sau đuổi theo người không?"

Trác Cuồng Sinh ngắt lời nói: "Không được hỏi chuyện tư của khách nhân."

Đàm Bảo nổi khở hiện lên mặt nói: "Thế tức là ta còn có thời gian một ngày để chạy trốn giữ mạng."

Lúc này đến lượt Cao Ngạn kỳ quái hỏi: "Người sao biết kẻ đuổi theo người tham gia đoàn thứ hai? Nghe nói hơn mười đoàn tiếp theo đều đã đầy người rồi, người....."

Trác Cuồng Sinh hét lên: "Cao Ngạn!"

Cao Ngạn đành ngậm miệng.

Trên mặt Đàm Bảo đột nhiên lại nở nụ cười, vui vẻ nói: "Tốt! Tốt! Mọi người không luận bàn chuyện tư, để chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?"

Trác Cuồng Sinh cũng mất đi tính nhẫn nại, cau mày hỏi: "Giao dịch gì?"

Đàm Bảo: "Ta có thể trả mười lượng hoàng kim, chỉ cần có người có thể đưa ta vượt qua Biên Hoang, đi đến phương Bắc tị nạn. Bất quá phải lên đường trước khi thuyền tham quan thứ hai tới."

Cao Ngạn cười: "Hóa ra Đàm tài chủ giàu có thế, người không sợ bọn ta nhìn thấy tài bảo động lòng tham sao?"

Đàm Bảo bị dọa kinh hãi, cười theo: "Ai mà chẳng biết Hoang nhân rất giữ quy củ, tuyệt sẽ không thấy lợi quên nghĩa, ta đương nhiên chẳng lo lắng."

Diêu Mãnh nói: "Nhưng việc thuê bảo tiêu ở Biên Hoang rất dễ dàng. Lão ca ngươi lại khẳng khái bỏ ra trọng kim, nào sợ không có người nhận làm."

Trên gương mặt béo phì của Đàm Bảo thần sắc lập tức tràn đầy vẻ van lơn, nói: "Nhưng ta không biết được ai đáng tin tưởng? Thịnh các vị đại gia có thể thương ta từ nhỏ cô khổ không nơi nương tựa, tình trạng ấy đến hôm nay vẫn chưa thay đổi qua, chỉ điểm tề nhân một con đường sáng."

Trác Cuồng Sinh nói: "Bọn ta phục vụ tham quan, tựa hồ không có bao gồm thứ ấy."

Đàm Bảo dài thườn cả mặt nói: "Thỉnh các vị đại gia mở một con đường sống, mau giúp ta một lần này! Ta có thể mang năm lượng hoàng kim làm phí trung gian giới thiệu."

Bọn Trác Cuồng Sinh ba người đều túi sạch như chùi, đâu dễ dàng kiếm được số vàng như vậy, bỏ qua thật sự đáng tiếc, nghe vậy không khỏi động lòng.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Ngươi thật rất giàu có. Bắc phương lớn như vậy, ngươi muốn đi đến chỗ nào đây?"

Đàm Bảo nói: "Đương nhiên là thành thị thái bình nhất Bắc phương, kể cả tiểu trấn cũng xong."

Ba người nghe được hết lời để nói.

Trác Cuồng Sinh rất ngạc nhiên nói: "Xem ra ngươi hoàn toàn không hiểu rõ tình hình ở phương Bắc, lấy đâu ra vui vẻ thái bình chứ? Bản thân ta nghĩ ngươi đã có người ở phương Bắc để dựa dẫm. Còn không ngươi cứ thế này đến phương Bắc, chẳng khác đưa dê vào miệng cọp, hiểu chưa?"

Diêu Mãnh tiếp: "Hiện thời địa phương thái bình nhất trong thiên hạ, chỉ có Biên Hoang tập bọn ta."

Đàm Bảo sợ run cả người, tuyệt vọng nói: "Biện pháp nào tốt đây? Chư vị đại gia có thể bảo hộ ta không? Ta thật có thể trả tiền."

Trác Cuồng Sinh cười: "Trong cả cuộc hành trình du ngoạn Biên Hoang, ngươi đều an toàn, cho đến khi bọn ta đưa ngươi trở lại Thọ Dương. Ngươi vẫn còn đi trước truy binh của người một ngày. Vấn đề này đến đây thôi, bọn ta còn có việc khác phải xử lý."

¹ Mỹ trung bất túc: Đại ý trong cái gì được coi là hoàn mỹ cũng vẫn còn những khiếm khuyết. Hay là trên đời không có gì là hoàn mỹ cả. Ý tác giả ở đây là quá hoàn mỹ sẽ khiến Lưu Lao Chi nghi ngờ mà cảnh giác.

Mật Mưu Binh Quyền

Cao Ngạn đứng trên đài quan sát, đợi sốt cả ruột mới thấy Diêu Mãnh lo lắng chạy lại.

Gã chưa có cơ hội cầu nhàu thì Diêu Mãnh đã nói: "Không cần trách ta, lão Trác điên rồ đó trông giữ ta rất chặt, ta dám cá y đã nhìn ra chuyện của bọn ta."

Cao Ngạn bảo: "Quản con bà nó! Bọn ta là hảo hán thể thiên hành đạo, tự nhiên không bỏ qua trách nhiệm."

Diêu Mãnh đáp: "Bớt nói vớ vẩn, mau vào chuyện chính đi, đợi Trác Cuồng Phong đuổi tới, bọn ta lại chưa nói hết chuyện. Rút cuộc Tiểu Miêu và lão Cổ béo quan hệ thế nào?"

Cao Ngạn quay đầu liếc nhìn Vương Trấn Ác đang đứng riêng một góc ngơ ngẩn nhìn sang bờ Tây, ghé sát bên tai y hạ giọng: "Bọn họ không có quan hệ gì."

Diêu Mãnh ngậy người hỏi: "Không có quan hệ gì? Thế vì sao bọn họ kết bạn du ngoạn Biên Hoang?"

Cao Ngạn bực mình đáp: "Ta chỉ nói đến quan hệ nam nữ, hiểu chưa?"

Diêu Mãnh đột nhiên đẩy gã một cái, hóa ra Vương Trấn Ác đang đi về phía bọn họ.

Hai người trong lòng kêu khổ, đang lo lắng bị hấn cắt ngang, thì Vương Trấn Ác cười khổ nói: "Ta phải trở về phòng đây! Vì bất luận bọn người nói nhỏ thế nào, ta đều nghe rất rõ ràng. Ài! Hoang nhân dù sao vẫn là Hoang nhân, so với những người phương Nam có nhiều hứng thú hơn."

Trong khi hai người trở mắt đứng nhìn, hấn tự mình bỏ đi thẳng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút trở tay không kịp.

Diêu Mãnh hỏi: "Liệu hấn có tiết lộ chuyện này không?"

Cao Ngạn tự an ủi mình: "Ta vừa mới nói được bao nhiêu đâu? Căn bản mới là vào đề, tiết lộ ra ngoài cũng không có bất lợi gì. Hà huống, con người này giống quân tử hơn là tiểu nhân, chắc sẽ thủ khẩu như bình, nếu không sẽ vờ ngơ ngẩn tiếp tục nghe trộm."

Diêu Mãnh trầm ngâm: "Con người này sợ rằng có lẽ mạnh hơn tay Triều Cảnh, là cao thủ chân chính."

Cao Ngạn nôn nóng nói: "Cao thủ cũng tốt! Thấp thủ cũng tốt! Bọn ta chỉ hy vọng hấn có thể bảo mật, hà! Người có muốn tiếp tục nghe không?"

Diêu Mãnh đầu hàng đáp: "Coi như ta sợ người rồi, chuyện có dài thì nói ngắn gọn lại có được không?"

Cao Ngạn gãi đầu hỏi: "Lúc nãy ta nói đến đâu nhỉ? Ta quên mất rồi."

Diêu Mãnh cố nhẫn nại đáp: "Người nói bọn họ không có quan hệ nam nữ gì."

Lại chau mày nói tiếp: "Như thế không hợp tình hợp lý. Nếu nói như người, nàng xinh đẹp như vậy, lão Cổ béo lại cùng nàng sớm chiều gặp mặt, sao có thể chẳng động lòng chứ?"

Cao Ngạn cố tình làm như thần bí, hạ giọng: "Bởi vì lão Cổ béo chỉ thích hoan lạc với nam giới, không ưa nữ sắc."

Diêu Mãnh ngạc nhiên: "Ngay chuyện khó nói như vậy, nàng cũng nói cho người biết, có phải chỉ là người suy đoán vậy không?"

Cao Ngạn chẳng có chút ngượng ngùng, nói: "Đương nhiên là ta đoán. Thị trao đổi với ta còn chưa đến mười câu, bọn người đã trở lại. Hà huống, còn hai vị tỷ muội bị ta dụng kế sai ra ngoài cửa đợi bọn người, ta cũng chẳng thích thú gì ở lại trong phòng, bị hiểu lầm là thừa cơ trộm hương cướp ngọc. Một mỹ nhân xinh đẹp lỗi cuốn thế, chỉ có giải thích như vậy mới hợp lý."

Diêu Mãnh nắm lấy ngực áo gã: "Đủ rồi! Bây giờ ngươi hãy thành thực theo sự thật mà khai mấy câu đó ra, không cần quanh co vòng vèo toàn lời phé thoại nữa."

Cao Ngạn nói: "Ta chỉ muốn tạo bầu không khí một chút. Sự tình trải qua gần giống như vậy. Sau khi hai vị tỷ muội giúp nàng nằm lên giường nghỉ ngơi, ta mới sai hai vị tỷ muội đi ra ngoài phòng. Đến lúc chỉ còn hai người bọn ta, thì nàng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hỏi 'Cao công tử là hảo bằng hữu của chàng à?'."

Diêu Mãnh bảo: "Đúng rồi! Nàng không biết ta là ai, phải xưng hô ta như thế. Tiếp theo thế nào?"

Cao Ngạn nói: "Câu tiếp theo là ta. Ta nói 'Ồ! Hóa ra nàng giả vờ đau bụng, nàng nói Diêu Mãnh ư! Chính là người mà nàng đem viên giấy cầu cứu gửi vào tay ấy, chỉ xem hán bí mật gì cũng mang ra nói với ta, thì biết ta và tiểu tử đấy là hảo huynh đệ rồi. Cô nương có thể hoàn toàn tin nhiệm ta, có vấn đề gì cứ nói hết ra.'"

Diêu Mãnh cười khỏ: "Thảo nào nàng không đủ thời gian để nói mười câu! Tất cả thời gian nói chuyện đã để cho tên vô lại ngươi chiếm dụng hết rồi." Đột nhiên phóng trào thủ chop lấy tay gã.

Cao Ngạn bất mãn sự chỉ trích của hán, nói: "Không giải thích rõ ràng được sao? Sẽ gây ra hiểu lầm đấy! Ta đã nói đơn giản lắm rồi, không dư ra nửa chữ nào đâu."

Diêu Mãnh không dám cùng gã tranh luận, đáp: "Được rồi! Ta sợ ngươi thật mà, câu tiếp theo thế nào?"

Cao Ngạn hiện xuất tâm thần như say như mê, dư vị vương vấn mãi không thôi, nói: "Câu sau gì chứ, phải là một động tác. Tiếp đó, nàng vén tấm khăn lụa che mặt lên, để lộ khuôn mặt ngọc như hoa lê vẫn còn đọng lại những giọt lệ, đôi mắt to mỹ lệ có khả năng câu hồn đoạt phách, như khóc như than ấy soi thẳng vào tận đáy lòng ta, đồng thời đôi môi thơm mát máy nhỏ nhỏ 'Hãy cứu thiếp!'. "

Lại than thờ: "Nói trắng ra, khi ấy ta cảm thấy hồn phách rời khỏi thân thể, ngay bản thân tính chuyện gì đều quên hết, không biết mình đang ở đâu, càng không hiểu nhân gian thế nào."

Diêu Mãnh đã thấy ngứa ngáy oán hận trong lòng, hung dữ nói: "Ta không phải lại đây nghe ngươi kể lại cảm thụ của ngươi lúc đấy, mau nói tiếp, nếu không ta kết liễu tên tiểu tử háo sắc nhà ngươi đấy."

Cao Ngạn hồn phách quay về sức tỉnh, nói: " Tiếp theo à! Đúng rồi! Tiếp theo nàng hạ khăn lụa che mặt xuống, che lại dung nhan, cúi đầu khẽ nói 'Ta gọi Tiểu Miêu, có thể nói là hàng hóa của lão Cổ béo, lão nói đem ta theo đến Biên Hoang tập bán ra giá cao. Tiểu Miêu vẫn còn thanh thanh bạch bạch, nếu bọn ngươi không cứu ta, tiểu Miêu cũng không muốn sống nữa.'"

Diêu Mãnh cảm phần trào dâng: "Nguyên lai tên béo mập ấy lại buôn bán người, ta phải đi tìm hán tính sổ."

Cao Ngạn ngăn lại nói: "Không được lỗ mãng. Đối với lão Cổ béo bọn ta đương nhiên không cần khách khí, bất quá lại không thể không cố kỵ quyết định của Chung Lâu nghị hội, còn có lão Trác điền nữa. Tại Biên Hoang tập lúc này hay mai sau, buôn bán người là chuyện bình thường, tại phương Nam mua bán nô lệ mỗi ngày biết là bao nhiêu. Chiêu này của lão xác thực rất tuyệt. Theo ta thấy thì lão từ nơi thâm sơn cùng cốc ở Vân Nam mua được tài sản vô giá này. Vừa may gặp được chuyến du ngoạn Biên Hoang, nghĩ tại Biên Hoang tập có thể bán được giá cao hơn, lại có Hoang nhân bọn ta tự thân vì hán hộ tổng hàng, bởi vậy lập tức đăng ký. Một xử nữ tuyệt sắc trẻ trung rực rỡ giống như tiểu Miêu đây, tới Biên Hoang tập, tất cả Hồng a cô 1 đều muốn có ở bên cạnh, nói không chừng bán được trên một trăm lượng hoàng kim. Hà! Lão Cổ béo suy đi tính lại chỉ tính sót Hoang nhân bọn ta, ngoại trừ Giang đại tiểu thư, ai cũng đều là người nghèo mạt rệp cả."

Diêu Mãnh cảm thán: "Những người đến tham gia du ngoạn Biên Hoang rốt cuộc có bao nhiêu kẻ vì tham quan mà tới?"

Cao Ngạn đáp: "Lữ khách của du ngoạn Biên Hoang đệ nhất đoàn đương nhiên đăng ký có điểm khác với các đoàn khác, không nên kêu ca nữa! Nên tưởng tượng làm sao cứu tiểu mỹ nhân của bọn ta, đương nhiên là không thể dùng bạo lực, bởi vì bọn ta phải bảo đảm an toàn cho lão Cổ béo ở Biên Hoang tập."

Diêu Mãnh nói: "Sau khi trở lại Biên Hoang tập, ta có biện pháp khiến cho Tiểu Miêu đột nhiên thất tung."

Cao Ngạn lắc đầu: "Đấy gọi là tham ô, khi ấy truy tìm bọn ta sẽ là tất cả Hoang nhân huynh đệ Biên Hoang tập."

Diêu Mãnh nói: "Thế này không được, thế kia cũng không xong, phải chăng bọn ta chuẩn bị ngân lượng vì Tiểu Miêu chuộc thân sao? Nếu như bị lão Cổ béo biết trước, khẳng định sẽ đòi giá trên trời."

Cao Ngạn đáp: "Còn hai ngày nữa mới đến Biên Hoang tập, để hai huynh đệ bọn ta nghĩ ra được một phương pháp thỏa đáng. Nói cho cùng Biên Hoang tập là địa phương của bọn ta, những lão bản sở hữu thanh lâu đều là người mình, cùng lắm thì xin bọn họ rộng lòng giúp đỡ, không muốn trả giá, bọn ta mới có thể tranh thủ một giá, đòi nòng trở lại."

Diêu Mãnh đột nhiên nói: "Người nói thật đơn giản, lão bản thanh lâu lớn nhất Biên Hoang tập là Hồng Tử Xuân, con người này động đến sanh ý là mất hết tính người, lục thân bất nhận. Nhìn thấy Tiểu Miêu có thể kiếm cho y một khoản tiền lớn, còn chịu cùng bọn ta xưng huynh gọi đệ sao? Con bà nó! Vấn đề này chỉ cần đem chút đồ đến chỗ Phí Nhị Phiết để cầm, là có đủ tài lực mua lại Tiểu Miêu."

Cao Ngạn than: "Thật khiến người ta đau đầu, để bọn ta suy nghĩ kỹ lại đã."

Lưu Dụ tại khách sảnh nhà riêng đợi một chốc, Tư Mã Nguyên Hiên y hẹn phó ước, đem toàn bộ thủ hạ lưu ở bên ngoài, phụ giúp nhiệm vụ bảo vệ.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tư Mã Nguyên Hiên vui vẻ nói: "Kỳ chiêu của Lưu huynh sáng nay ứng phó Lưu Lao Chi rất tuyệt vời, cha ta cũng tán thưởng huynh!"

Tuyệt diệu là bọn ta có thể đem quan hệ với Lưu huynh một phát phải sạch, làm cho Lưu Lao Chi không khám phá ra được giữa bọn ta có hiệp nghị bí mật, chỉ có thể nghi thần nghi quỷ. Ngược lại bọn ta cũng không thể ngờ được huynh đã nhìn ra bọn ta từ Phương Linh biết được chỗ cất giấu tang vật của đạo tặc."

Lưu Dụ nhân cơ hội nói: "Đem Phương Linh giải tới Kiến Khang, chính là biểu thị chút tâm ý của ty chức hướng về Vương gia và công tử."

Tư Mã Nguyên Hiên hào khí nói: "Lưu huynh không cần tự xưng ty chức, bọn ta cũng như bọn giang hồ bình thường kết giao, chỉ cần Lưu huynh chân tâm thành ý vì triều đình ra sức, không cần phải câu thúc lễ nghi trên dưới."

Lưu Dụ lại thêm một bước nữa hiểu rõ Tư Mã Nguyên Hiên hơn. Y đối với hồi đồng tâm hiệp lực ứng phó sự việc "Ẩn Long", cho đến thời khắc này vẫn còn hoài niệm dư vị.

Tư Mã Nguyên Hiên và Tư Mã Đạo Tử cách cư xử không giống nhau. Tư Mã Nguyên Hiên từ sau sự kiện đó mới có kinh nghiệm thực chiến, qua đó mà lý giải được ưu điểm của địch nhân và khuyết điểm của Kiến Khang quân, tự thân thể nghiệm những thiếu sót của bản thân, so ra y còn nắm rõ tình hình thực tế hơn cha y? Hơn nữa thủ hạ không có những người có thể dùng được, bởi vậy Lưu Dụ gã trở thành thiên lý mã của y, lại khiến y lúc đó được hưởng niềm vui kẻ vai tác chiến trên Đại Giang.

Tư Mã Đạo Tử thì lại cao cao tại thượng, sẽ không phát sinh cảm tình đối với Lưu Dụ gã, chỉ sẽ lạnh lùng vô tình dựa vào quan hệ lợi hại, coi Lưu Dụ gã như một công cụ, khi Lưu Dụ mất đi giá trị lợi dụng thì vứt bỏ không luyến tiếc.

Biểu hiện của Lưu Dụ càng xuất sắc, ý định muốn giết gã của Tư Mã Đạo Tử càng mãnh liệt.

Chỉ nhìn hình dáng vội vàng của Tư Mã Nguyên Hiên đến gặp mình, hiên nhiên y hận mình không ngay lập tức vì y phân ưu, giải quyết tất cả mọi nan đề.

Gã cũng không thể không thừa nhận, Tư Mã Nguyên Hiên chẳng những làm cho gã thay đổi ấn tượng, còn khiến cho gã tăng hảo cảm nhiều hơn. Nói cho cùng đây cũng là công lao của Yến Phi. Yến Phi cố nhiên là người mỹ lực sung mãn, nhưng gã có thể làm thay đổi Tư Mã Nguyên Hiên, thay đổi tình thế bất lưỡng lập của song phương, là do thái độ chân thành đãi người của Yến Phi, không coi Tư Mã Nguyên Hiên lúc đấy là tù nhân dưới trướng, hiện tại hồi báo lại do Lưu Dụ gã hướng.

Lưu Dụ gật đầu: "Công tử tuyệt không cần hoài nghi, ta đã hướng tới Vương Gia tuyên thệ vĩnh viễn không cùng y đối địch."

Tư Mã Nguyên Hiên: "Ta hiểu rõ Yến Phi và Lưu huynh đều là người nhất ngôn cửu đỉnh, bởi vậy ta so với cha ta yên tâm hơn. Cha ta hiện nay cho ta toàn quyền phụ trách việc hợp tác cùng Lưu huynh, chỉ cần Lưu huynh tận tâm tận lực vì triều đình ra sức, tương lai ta tuyệt sẽ không bạc đãi Lưu huynh."

Lưu Dụ thầm thở dài một hơi. Tư Mã Nguyên Hiên vẫn chưa bị quyền lực hoàn toàn hủ hóa. Đương nhiên lời nói của hắn so với Tư Mã Đạo Tử già giận xảo quyết, vẫn dễ nắm bắt hơn. Dù sao Tư Mã Nguyên Hiên tuổi trẻ, nhiệt huyết vẫn còn chảy trong cơ thể.

Tư Mã Nguyên Hiên tiếp tục nói: "Cha ta nói Lưu huynh có thể thỉnh Yến Phi đến đối phó Tôn Ân, thật sự làm được không?"

Trong lòng Lưu Dụ máy động: "Chắc không có vấn đề, chỉ cần công tử gật đầu, ta còn có thể thỉnh Đồ Phụng Tam lại giúp đỡ, để mọi người bọn ta có thể cùng sánh vai tác chiến."

Ánh mắt Tư Mã Nguyên Hiên lập tức lóe sáng, hưng phấn nói: "Điều này rất tuyệt vời! Lưu huynh có thể phóng tay mà làm."

Lưu Dụ hiểu rằng cái Tư Mã Nguyên Hiên hiện tại rất mong muốn là vẽ ra một bức tranh mỹ lệ hoàn chỉnh đối với viễn cảnh phía trước. Đó là đại kế nam bình Tôn Ân, tây chống Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Gã bèn nói: "Điều lý tưởng nhất bây giờ là Tạ Diễm cùng Lưu Lao Chi đem binh bình loạn, Hoàn Huyền mới không có chỗ thi triển thủ đoạn. Nhưng lý tưởng chỉ là lý tưởng. Bọn ta phải dự phòng kế hoạch xấu nhất."

Khuôn mặt Tư Mã Nguyên Hiên bao phủ một lớp sương mù, than thở: "Sáng nay ta từng đề nghị với cha, sau khi hoãn lại ngày xuất binh Nam chinh, đem đại quân cải tổ, nên do Lưu huynh chỉ huy một cánh quân trong đó, ông ta lại sớm cương quyết cự tuyệt. Sự phân tích của ông ấy rất có đạo lý, Lưu Lao Chi là người nắm đại quyền Bắc Phủ binh, y sẵn sàng giao ra một bộ phận binh lực, bởi vì đối phương là Tạ Diễm. Tạ Diễm lại là người mà bọn người cao môn Kiến Khang hy vọng, nếu như nỗ lực thay đổi sự an bài này, tất sẽ sinh ra rắc rối, trước mắt chưa thấy lợi đã thấy hại."

Lưu Dụ đáp: "Sự quyết định của Vương gia là đúng."

Tư Mã Nguyên Hiên khiêm tốn hỏi: "Tình huống tồi tệ nhất là thế nào?"

Lưu Dụ bình tĩnh: "Tình huống tồi tệ nhất, chính là đang lúc binh bình loạn chia làm hai lộ nam hạ, cả hai cánh quân đều phải độc lập tác chiến, lại bị Từ Đạo Phúc nắm rõ được tình hình, dự địch vào sâu, sau đó mới tránh cường đón nhược, lấy thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, chỉ huy đánh cánh quân yếu hơn. Lúc ấy cánh quân kia muốn cứu cũng không có khả năng, chỉ còn cách lui về Bắc phương, từ công chuyển thành thủ."

Sự phân tích này của gã là nhờ bản thân đã trải qua suy đi tính lại nhiều lần, mới đưa ra nhận định chính xác nhất. Bởi vì sự suy đoán này đối với việc cha con Tư Mã Đạo Tử có sẵn sàng trọng dụng mình hay không đóng vai trò quyết định.

Nếu cho rằng trong tương lai tình hình binh bình loạn đi ngược lại những gì gã dự đoán, liệu cha con Tư Mã Đạo Tử còn có tin tưởng đối với gã không?

Nhưng nếu như tình thế gã dự liệu từng bước, từng bước xuất hiện, cha con Tư Mã Đạo Tử sẽ nhìn gã bằng con mắt khác, mà trong tình hình không có người có thể dùng được, gã sẽ biến thành sự chọn lựa duy nhất, cứu tinh của triều đình.

Gã dám nói hiện thời ở Kiến Khang bản thân là người có đủ tư cách phán đoán tình hình này xuất hiện nhất hơn cả Lưu Lao Chi. Vì gã chẳng những hiểu rõ Lưu Lao Chi và Tạ Diễm, càng hiểu rõ thủ đoạn của Từ Đạo Phúc.

Tư Mã Nguyên Hiên biến sắc: "Lưu Huynh có đem những lời này nói với Tạ Diễm chưa?"

Lưu Dụ cười khở: "Nói qua thì thế nào? Tướng ở ngoài, quân mệnh có chỗ không phải nghe, hà hướng là Tạ Diễm?"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Nếu tình hình phát sinh như những lời Lưu huynh vừa nói, sẽ thành một cục diện như thế nào?"

Lưu Dụ hỏi: "Tạm thời đem phương diện tình huống phát triển bỏ qua một bên, bàn xem Hoàn Huyền sẽ lợi dụng tình thế đó như thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển đáp: "Hoàn Huyền sẽ nắm bắt cơ hội tạo phản."

Lưu Dụ: "Y xác thực sẽ tạo phản, nhưng đầu tiên phải thu thập Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham. Khi triều đình không thể lưu tâm đến vấn đề Kinh Châu, y mới có thể phóng tay mà làm, chuẩn bị đoạt chính quyền."

Tư Mã Nguyên Hiển thần sắc ưu tư trầm trọng, cặp lông mày nhíu lại, rõ ràng đang suy nghĩ rất nhiều, nhưng chắc chắn nghĩ mãi không ra.

Lưu Dụ: "Khi quân bình loạn thua lui về phương Bắc, Thiên Sư quân nắm giữ hơn nghìn chiến thuyền lớn nhỏ, sẽ từ hải lộ ồ ạt bắc thượng, trực tiếp công đánh các thành trì xung quanh Kiến Khang, giữ làm cứ điểm, dần dần tạo thành thế bao vây đối với Kiến Khang, để Kiến Khang trở nên cô lập. Trong tình hình như thế, Kiến Khang có thể giữ được bao lâu nữa?"

Tư Mã Nguyên Hiển hít một hơi lãnh khí, hỏi: "Tình hình không đến mức ác liệt như thế chứ?"

Lưu Dụ trả lời: "Ta nói đây là tình hình tồi tệ nhất, hy vọng tình huống sẽ không phát triển đến mức như vậy, nhưng bọn ta không thể không suy đoán đến tình hình tồi tệ nhất."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hoàn Huyền khẳng định sẽ không trợ giúp bọn ta."

Lưu Dụ đồng ý: "Điều ấy là đương nhiên. Hắn sẽ còn quay sang hỗ trợ Thiên Sư quân phong tỏa thượng du."

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Đến lúc đó bọn ta có thể làm thế nào đây?"

Lưu Dụ phỉ baw nhiều lời lẽ như vậy, chỉ là đợi câu này, nói: "Phải xem bọn ta có sớm chuẩn bị hay không?"

Tư Mã Nguyên Hiển ngơ ngác hỏi: "Bọn ta hiện tại có thể làm chuyện gì?"

Lưu Dụ đáp: "Khi binh bình loạn bị thua lui trở về Bắc, tương quan đảo ngược, phải chống đỡ Thiên Sư quân với binh lực đến hai mươi vạn người, chiến thuyền hơn một nghìn chiếc, chẳng khác lấy trứng rơi đá. Kế sách duy nhất, là đợi Thiên Sư quân lao sư động chúng bắc thượng công đánh Kiến Khang, đem chiến tuyến kéo dài vô hạn, tước bớt nhuệ khí. Sau đó, bọn ta lấy kỳ binh tập kích hậu phương rộng lớn của Thiên Sư quân, còn uy hiếp đến đường tiếp tế lương thảo của bọn chúng, may ra bọn ta có hy vọng lấy ít thắng nhiều, đánh tan Thiên Sư quân."

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Cánh quân này cần bao nhiêu người?"

Lưu Dụ đáp: "Tối thiểu phải một vạn người, mà phải là binh lính tinh nhuệ dày dặn kinh nghiệm chiến trường, nếu không khó có thể tạo nên uy hiếp lớn đối với Thiên Sư quân."

Tư Mã Nguyên Hiển trên mặt lộ vẻ khó khăn, cau mày nói: "Nếu xuất hiện tình hình như Lưu huynh nói, binh lính phải lưu lại phòng thủ Kiến Khang, làm sao có thể điều động một vạn tinh binh cho Lưu huynh đây?"

Lưu Dụ đã sớm đoán y sẽ hỏi câu này, nói: "Hiện tại Quảng Lăng có bao nhiêu Bắc Phủ binh?"

Tư Mã Nguyên Hiển trả lời: "Bất quá hai ngàn người."

Lưu Dụ lại hỏi: "Thêm binh lính bên Tạ Diễm rút trở về thì thế nào?"

Tư Mã Hiển nói: "Không phải ngươi muốn tinh binh sao? Bại binh sao có đủ dũng cảm?"

Lưu Dụ đáp: "Đấy phải xem sức hiệu triệu của ta đối với bọn họ."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Tạ Diễm nếu chiến bại, bất luận sống chết, ngươi đều khó nắm quyền chủ soái, càng khó qua ải Lưu Lao Chi."

Lưu Dụ biết y đã động lòng, cười nhẹ: "Lưu Lao Chi đánh giặc không lập được công trạng gì, thân sẽ mang tội, còn đến lượt y lên tiếng ư. Huống hồ điều động Bắc Phủ binh tịnh không phải quyền hạn của y."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Sự việc rất quan trọng, ta phải trở về thương lượng cẩn thận với cha ta."

Lưu Dụ lại chỉ cho y làm sao dùng giang hồ thủ pháp trực tiếp liên lạc với mình, Tư Mã Nguyên Hiển cảm thấy rất thú vị, sau khi rõ ràng, vội vàng bỏ đi.

1 Ý chỉ những ma ma trong lầu xanh.

Hồi 62

Thiên Hạ Đệ Nhất

Hoang Mộng nhất hào lúc hoàng hôn thì rẽ qua thủy đạo đi vào Phụng Hoàng hồ, tuy nhiên chỉ đi qua mà không dừng lại.

Theo ý tưởng ban đầu, Phụng Hoàng hồ là một trong những điểm đến của chuyến tham quan Biên Hoang lần này. Nhưng có người đề xuất Phụng Hoàng hồ là một nơi có giá trị quân sự, không nên phơi bày, do vậy đã hủy bỏ đoạn hành trình này.

Còn hơn nửa canh giờ mới đến buổi dạ yến. Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến và Âm Kỳ ba người đang tán gẫu tại khoang thuyền, nhàn nhã ngắm mỹ cảnh mặt trời lặn bên bờ tây Dĩnh Thủy.

Ngoại trừ bọn họ, chỉ có danh sỹ tên là Lưu Mục Chi ấy đang ngồi một mình một góc, mặt hướng ra cửa sổ, chăm chú đọc quyển sách kê trên đầu gối đã gần hai canh giờ, rơi vào trầm tư.

Âm Kỳ thắc mắc: "Thật cổ quái, lẽ nào Hoàn Huyền không phái thích khách lại phá hỏng sự của chúng ta?"

Mộ Dung Chiến cười: "Qua tối nay hãy nói tiếp!"

Âm Kỳ than: "Ta cứ nghĩ bằng kinh nghiệm giang hồ lão luyện của vài người bọn ta, chỉ cần nửa ngày công phu, có thể khám phá ra kẻ nào mang ý xấu. Nào ngờ đến thời khắc này vẫn chưa phát hiện ra kẻ khả nghi."

Trác Cuồng Sinh: "Tối nay đối phương càng không có khả năng động thủ, những huynh đệ ban ngày đã ngủ đủ, suốt đêm sẽ luân phiên canh gác tại các lối ra vào. Ai có hành động khác thường, lập tức phản kích không thương tiếc. Không phải ta khoe khoang, với thực lực của bọn ta trên thuyền, cho dù Tôn Ân thân hành đến đây, cũng khó thoát được."

Mộ Dung Chiến đồng ý: "Nói hay lắm! Bọn ta nào sợ ai đến chứ?"

Ba người đều hạ giọng nói chuyện, đề phòng bị Lưu Mục Chi nghe được. Trác Cuồng Sinh nói: "Trong đoàn khách lần này, luận võ công cao cường phải là Vương Trấn Ác, Triều Cảnh và Hương Tố Quân. Những người khác không phải không am hiểu võ công, nhưng chỉ là những công phu quyền cước phổ thông đơn giản. Bất quá võ công ba người này tương đối tốt, có thừa tư cách làm thích khách, nhưng đều không giống là thích khách."

Âm Kỳ nói: "Đúng! Từ khi lên thuyền, bọn ta luôn đề mắt, bọn họ căn bản không có cơ hội hạ thủ."

Mộ Dung Chiến hỏi: "Tân đại hiệp của bọn ta thế nào rồi? Cả ngày hôm nay lão lánh trong phòng, không

bước ra khỏi cửa nửa bước."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Nếu như lão không đến đại sảnh dự bữa tối, ta sẽ đến phòng lão để nói qua."

Âm Kỳ: "Ta vẫn có chút hoài nghi cô nương Miêu tộc ấy, nhưng lão Trình nói nàng ta thật không biết võ công. Y thuật, võ học của lão Trình đều thuộc hàng cao thủ bậc nhất, phán đoán sẽ không thể sai."

Mộ Dung Chiến nói thêm: "Có thể có rất nhiều phương pháp giết người, không nhất thiết phải có võ công cao cường mới làm được."

Âm Kỳ cười: "Nếu như thị muốn hạ thủ, vừa nãy thị mới có một cơ hội rất tốt. Có thể thấy thích khách tịnh không phải thị."

Mộ Dung Chiến cười: "Ta chẳng còn lời nào để nói nữa!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Hoặc căn bản trên thuyền không có thích khách, chỉ là bọn ta sợ bóng sợ gió."

Âm Kỳ đáp: "Tạm xem là có khả năng đó, nhưng bọn ta không thể theo đấy mà lơ là. Hai ngày hành trình tiếp theo là khoảng thời gian nguy hiểm nhất. Sau khi đến Biên Hoang tập, thích khách muốn tìm được Cao Ngạn ở đấy cũng là nan đề, huống hồ Biên Hoang tập là chỗ của bọn ta."

Mộ Dung Chiến thêm vào: "Tại Biên Hoang tập, ta một chút cũng không lo lắng, vì không thể dựa vào thủ pháp bằng môn tà đạo hạ thủ, chỉ có thể dựa vào công phu chân chính. Mà Cao gia của bọn ta không phải là cái đèn cạn dầu, nếu không sớm đã bị ta làm thịt."

Ba người cùng nhau cười to.

Lưu Mục Chi vẫn không nhúc nhích, tựa như không nghe được thanh âm gì.

Âm Kỳ đưa mắt nhìn bóng lưng hắn, hai mắt lộ vẻ hoài nghi.

Mộ Dung Chiến nói: "Khẳng định hắn không hiểu võ công, chỉ là một tên thư sinh vô lại sức trời gà không chặt."

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: "Hắn tuyệt không phải thư sinh vô lại. Chỉ nhìn công phu nhẫn nại và trấn định của hắn, ba người bọn ta đều cam bái hạ phong. Người này không phải là hạng bình thường."

Mộ Dung Chiến hai mắt lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói: "Để ta đi qua thăm dò bản lĩnh của hắn."

Âm Kỳ đưa tay ngăn lại: "Cái gọi là lấy vật trị vật, lấy nhu có thể chế cương. Muốn thăm dò bản lĩnh của hắn, chỉ có Trác quán chủ mới làm được. Còn không, nếu như hắn mang 'chi hồ giả dã' 1 ra, người đối đáp làm sao?"

Mộ Dung Chiến bật cười: "Nói rất đúng! Thịnh Trác quán chủ ra sức."

Trác Cuồng Sinh đối với Lưu Mục Chi đã sớm sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt nên vui vẻ đáp ứng ngay. Lão còn chưa manh động chỉ là vì nhất thời không biết nên mở lời thế nào để không bị đường đột thái quá.

Đúng trong lúc này, hương thơm theo gió thoảng lại.

Ba người ngạc nhiên nhìn về phía lối vào. Chỉ thấy Hương Tố Quân đang giậm đùng đùng tiến vào, không thèm liếc bọn họ lấy nửa con mắt, đi lại cái bàn lớn ở giữa phòng, quay lưng ra cửa ngồi xuống, thần sắc lạnh đạm. Âm Kỳ nháy mắt với Mộ Dung Chiến, kêu hắn tới phục vụ mỹ nhân, xem nàng ta muốn trà hay rượu. Từ khi lên thuyền, đây là lần đầu tiên Hương Tố Quân có mặt ở đây.

Mộ Dung Chiến đang muốn hành động thì Triệu Cảnh đã vội vàng đuổi theo đến. Hắn nhìn mà như không thấy những người khác, tự nhiên ngồi xuống đối diện Hương Tố Quân. Ánh mắt sáng rực dò xét nàng.

Hương Tố Quân quay mặt nhìn ra cửa sổ, cố ý không nhìn hắn.

Ba người thấy thái độ bọn họ, lập tức càng khẳng định cách nhìn của Phượng lão đại. Hai người là một cặp tình nhân đang hờn dỗi.

Triều Cảnh liếc qua ba người một cái, sau đó năn nỉ Hương Tố Quân: "Bọn ta giảng hòa được không?"

Hương Tố Quân lãnh đạm đón ánh mắt hắn, gương mặt đẹp không có một chút biểu hiện.

Ba người đều không nói chuyện, lặng lẽ quan sát sự tình biến đổi. Lưu Mục Chi đương nhiên càng không có phản ứng, tựa như mọi người trên thế gian đều biến mất, chỉ còn lại một mình hắn.

Triều Cảnh lại thờ dài một hơi, nói: "Theo ta trở về đi! Đến Biên Hoang tập chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Hương Tố Quân làm như không có chuyện gì, lãnh đạm nói: "Người tự mình trở về Đại Ba sơn đi! Tình cảm của ta đối với người đã chết."

Triều Cảnh hai mắt sắc nhọn lộ vẻ giận dữ, nói: "Ta đã làm sai cái gì? Chẳng lẽ nam nhân không nên lập chí bay xa sao? Triều Cảnh ta hai mươi năm luyện kiếm cũng là vì Ba Sơn kiếm phái bọn ta dương danh thiên hạ, điều này cũng tính là sai sao?"

Bọn ba người Trác Cuồng Sinh đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu biểu hiện chưa có nghe qua Ba Sơn kiếm phái. Vả lại càng nghe càng hồ đồ, chẳng hiểu tới Biên Hoang tập với dương danh thiên hạ có quan hệ thế nào.

Mặc dù hai người trong tình huống đối lập nhau, nhưng ít ra Hương Tố Quân cũng sẵn sàng đối thoại cùng Triều Cảnh.

Hương Tố Quân vẫn còn rất chán nản, lãnh đạm nói: "Tại người không đoái hoài đến lời can ngăn của ta không nên đến Biên Hoang tập. Lúc người bước chân ra khỏi sơn môn, ta và người đã nhất đao lưỡng đoạn [2](#). Lỗi tại người lúc đó điếc sao?"

Triều Cảnh giận đến đỏ cả mặt, hiển nhiên là đang nhẫn nại kiềm chế, cười lạnh nói: "Nàng không phải tự đối lòng mình nữa. Nếu như thật có thể nhất đao lưỡng đoạn, vì sao nàng một mạch đuổi theo sau ta đến tận Ba Đông?"

Ba Đông thành là một thành lớn nằm bên bờ nam Đại Giang. Đại Ba sơn nổi tiếng nằm ở mặt Bắc.

Hương Tố Quân nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ là đi đến Ba Đông, là người hiểu lầm ta. Vấn đề này không nên thảo luận ở chỗ đông người được không?"

"Bình!"

Triều Cảnh hiển nhiên đã quen dùng thái độ hống hách đối với Hương Tố Quân, hoặc bản thân tính tình không tốt, tu dưỡng không đủ, chịu không nổi thái độ và lời nói lãnh đạm của nàng ta, không dè dặt nổi phần nộ trong lòng. Mặt bàn bị tai họa lập tức hiện ra chường ấn rõ ràng.

Hương Tố Quân chau mày nói: "Người đến khoảnh khắc này vẫn chưa trưởng thành. Người nghĩ đến chỗ nào cũng đều để cho người mặc sức, tùy tiện giở thói ngang ngược phóng túng giống như tại Đại Ba sơn sao?"

Triều Cảnh chỉ vào nàng ta nói: "Nàng nàng....."

Hương Tố Quân điềm nhiên: "Nàng nàng nàng! Nàng cái gì? Ta đã nói với người nhất đao lưỡng đoạn sẽ là nhất đao lưỡng đoạn. Lúc người bắt chắp mà đi, có nghĩ qua cảm giác của ta không? Ta đã suy nghĩ rất rõ ràng, sau này người là người, ta là ta, chúng ta sẽ không có dây dưa gì với nhau nữa."

Triều Cảnh giận dữ quát: "Im đi!"

Ba người Trác Cuồng Sinh nghe được đều lắc đầu. Nghe hai người đối đáp, Hương Tố Quân đối với Triều

Cảnh phải yêu thương thấm thiết, mới luôn luôn khoan dung nhân nhượng hẳn. Nhưng Triều Cảnh lại muốn ly khai sư môn, xông ra bên ngoài để dương danh thiên hạ, chẳng chú ý gì đến Hương Tố Quân khổ sở van cầu. Rốt cuộc hiện giờ nàng do tuyệt vọng biến thành thất vọng. Còn vì sao hai người cùng chung một đoàn đi đến Biên Hoang tập thì chưa thể biết rõ ràng được.

Hương Tố Quân giận dữ trợn mắt nhìn hẳn, nhưng lại không nói lấy một lời.

Hai người ai đúng ai sai, có thể nói mỗi người mỗi ý. Nhưng khẳng định lúc đó Triều Cảnh phải đoạn tuyệt lắm, mới làm thương tổn trái tim Hương Tố Quân. Ở trong mắt ba người, hai người đúng là tương xứng vô cùng, đối với hoàn cảnh khốn khổ này của bọn họ, cũng cảm thấy thương tiếc.

Gương mặt tuấn tú của Triều Cảnh nhợt nhạt, cương quyết nói: "Ta hỏi nàng một câu nữa, nàng sẵn sàng theo ta trở về không?"

Ba người thầm than trong lòng, tiểu tử này xác thực không biết cách ôn nhu, lúc này ở đây không phù hợp để dùng lời nói đầy ý vị uy bức như thế.

Quả nhiên lúc này đến lượt Hương Tố Quân phát hỏa, cả giận nói: "Người nghe cho rõ đây, muốn đi người tự mình đi! Ta còn muốn đến Biên Hoang tập mở mang tầm mắt một chút, xem xem nam nhân chân chính phải như thế nào. Có phải là một bọn như người chỉ như ếch ngồi đáy giếng, tự cho mình là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, đến khi gặp thất bại mới khóc muốn trở về nhà, luôn luôn là đứa con nít chưa từng trưởng thành. Ta nói cho người biết, hiện tại ta càng nói rõ ràng hơn, ta đối với người không còn cảm giác gì nữa, ta tham gia du đoàn đến Biên Hoang tập, không phải vẫn còn quan tâm tới người, chỉ là niệm tình sư huynh muội, đến Biên Hoang tập nhặt thầy cho người, rõ chưa?"

Triều Cảnh đứng phắt dậy, ánh mắt phóng về hướng ba người, trầm giọng: "Ta muốn lên bờ!"

Âm Kỳ chau mày nói: "Thế không hợp với quy củ."

Tiếng Hương Tố Quân truyền qua, đầy ý vị khấn cầu, nói: "Các vị có thể bao dung một chút không? Chỉ cần để thuyền cập vào gần bờ, hẳn chắc chắn tự mình nhảy lên được, coi như giúp ta một việc tốt được không?"

Trên trán Triều Cảnh lập tức hiện lên gân xanh, nhìn Hương Tố Quân giận dữ hỏi:

"Nàng thật không theo ta trở về?"

Ba người nghe được trong lòng buồn cười. Triều Cảnh cứ nghĩ nếu mình dùng cách buông tay, lại cố làm ra vẻ muốn bỏ đi thì Hương Tố Quân nhất định sẽ khuất phục. Chẳng biết Hương Tố Quân đối với hẳn thực sự đã hết hy vọng, hay là đã khám phá ra hư thật của hẳn, nên mới tìm kiếm trợ giúp khích động hẳn bỏ đi.

Hương Tố Quân ung dung không vội vã, nói: "Lên bờ càng sớm càng tốt, trời tối nhanh lắm!"

Triều Cảnh giận đến mức thanh âm cũng trở nên run rẩy: "Ta hỏi người lần cuối cùng, người muốn theo ta trở về không?"

"Bình!"

Hương Tố Quân đánh một chưởng lên trên mặt bàn, quát: "Biến! Biến! Biến! Người lập tức biến đi cho ta, càng xa càng tốt. Ta cùng người nhất đao lưỡng đoạn tức là nhất đao lưỡng đoạn. Triều Cảnh người là nhân vật thế nào? Hiện tại ta đã đại triệt đại ngộ rồi. Tại Đại Ba sơn người có thể xưng vương xưng bá, hoành hành chẳng kiêng kỵ, những lời ta nói thì toàn là trái tai. Ta đến Biên Hoang tập, là muốn xem lúc nào thì người tỉnh giấc mộng làm thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. Người ngu xuẩn là việc của người, thứ Hương Tố Quân ta không có hứng phụng bồi. Bắt đầu từ hôm nay, đường ai nấy đi, ta cùng người không có quan hệ gì nữa, cũng chẳng còn chút gì dính dáng. Sư Tôn cũng không còn, ta đối với Đại Ba sơn chẳng còn chút lưu luyến, người lập tức biến ngay cho ta."

Bọn Trác Cuồng Sinh giật mình ngộ ra. Tên Triều Cảnh này tại Đại Ba sơn hoành hành bá đạo, Hương Tố Quân thường khuyên không nghe, khiến cho giữa hai người đã sớm xuất hiện rạn nứt. Mà nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc bọn họ quyết liệt, là Triều Cảnh nghe được việc du ngoạn Biên Hoang, mới lập tâm tham

dự, muốn đến Biên Hoang Tập khiêu chiến đệ nhất kiếm thủ Yến Phi đã được thiên hạ công nhận, muốn một trận thành danh luôn.

Đương nhiên! Triều Cảnh tịnh không biết thời gian này Yến Phi đang vắng mặt tại Biên Hoang tập.

Vừa rồi Mộ Dung Chiến tay không tiếp được kiếm của Triều Cảnh. Đây gọi là hành gia một khi xuất thủ thì biết có cơ hội hay không. Triều Cảnh ngầm hiểu mình không phải địch thủ của Mộ Dung Chiến, cho nên mới mở miệng hỏi tên gã. Khi biết Mộ Dung Chiến tuy không phải Yến Phi, nhưng võ công cũng đã ở trên hần, Triều Cảnh đối với việc muốn khiêu chiến Yến Phi đang tràn trề nhiệt huyết lập tức nguôi lạnh, hiểu rõ bản thân mình đến Biên Hoang tập chỉ là mất mặt, bèn mau thôi ý. Hắn tưởng sẽ thuyết phục được Hương Tố Quân theo mình quay đầu bỏ đi, lại bị Hương Tố Quân cự tuyệt hoàn toàn.

Bây giờ tâm ý của Hương Tố Quân đã rõ ràng minh bạch, quan hệ cùng Triều Cảnh đã kết thúc, bát nước đầy đổ đi không hốt lại được.

Triều Cảnh im lặng, tựa như muốn nói lại thôi, đột nhiên phẩy tay áo bước ra cửa bỏ đi.

Âm Kỳ bật dậy, nói nhỏ: "Ta đi giúp Hương cô nương việc này!"

Nói xong bèn theo sau Triều Cảnh đi khỏi.

Hương Tố Quân quay đầu hướng về Trác Cuồng Sinh và Mộ Dung Chiến cười hòa nhã, thấp giọng: "Đa tạ!"

Bản thân nàng ta giống như lãnh đạm bẩm sinh, thoáng chốc, tựa như tuyết sương dưới ánh nắng xuân tan chảy, thân thiện vui vẻ.

Lưu Mục Chi tự nhiên đứng dậy, rời khỏi khoang thuyền.

Quy Thiện tự.

Lưu Dự cùng Chi Độn đại sư, người quan tâm đến gã, nhàn đàm một lát thì Tống Bi Phong trở lại. Hai người bèn đến cái đình trong vườn Quy Thiện tự nói chuyện.

Lúc này mặt trời vừa xuống núi, từng đợt gió se se lạnh tranh nhau thổi tới như muốn người ta cảm nhận được mùa thu đang đến.

Lưu Dự báo cáo quá trình gặp gỡ Tư Mã Nguyên Hiên, đối với Tống Bi Phong gã sẽ không che giấu được.

Tống Bi Phong ngạc nhiên: "Thật khiến người ta không thể ngờ được, Tư Mã Nguyên Hiên lại biến thành thông tình đạt lý đến thế, xem ra bản chất của y tịnh không phải xấu, chỉ vì quen được muông chiều."

Lưu Dự đáp: "Nói cho cùng y cũng chỉ nghĩ cho bản thân mình, bất quá y dùng cảm tình làm việc, làm sao có nhiều thủ đoạn máu lạnh như cha y. So ra giống một người có máu có thịt hơn."

Tống Bi Phong: "Nhưng người hoàng tộc thủy chung vẫn là người hoàng tộc, vì bảo vệ quyền vị, thành ra trở mặt không nhận cả người thân."

Lưu Dự: "Điều này tiểu đệ sẽ lưu tâm. Một ngày Hoàn Huyền và Tôn Ân chưa chết, tiểu đệ với Tư Mã Nguyên Hiên vẫn còn cần thiết hợp tác. Mà y lại có thể làm nhạt đi địch ý của Tư Mã Đạo Tử đối với tiểu đệ."

Tống Bi Phong: "Tư Mã Đạo Tử sẽ không bị người nào ảnh hưởng, ngay cả là nhi tử của y."

Lưu Dự hỏi: "Có tin tức gì mới không?"

Tống Bi Phong đáp: "Sáng nay có một chiếc thuyền đến Kiến Khang, rất có khả năng là Can Quy và thủ hạ. Bất quá bọn chúng sau khi báo khai lại nhanh chóng rời khỏi bến tàu, không biết đi đến nơi nào."

Lưu Dự ngạc nhiên: "Tổng đại ca vẫn thần thông quảng đại thế? Ngay cả việc Can Quy đến Kiến Khang cũng không giấu được tai mắt của Tổng huynh."

Tổng Bi Phong nói: "Đây là bản sự của Văn Thanh, cũng là vì quan hệ đến đợt tham quan Biên Hoang lần này. Du ngoạn Biên Hoang tuy chưa mang lại nhiều lợi nhuận cho những bang hội ở Kiến Khang, nhưng mọi người đều nhìn thấy viễn cảnh tốt của nó. Hơn nữa đám mây chiến tranh đang dày đặc bao phủ phương Nam, có bang hội bản địa nào lại không muốn thông qua Biên Hoang tập thu được nhiều tài lộc chiến tranh? Không lão đại và Phượng lão đại hỗ trợ Biên Hoang tập, là vì hiểu thấu vấn đề ấy, khiến Biên Hoang tập thanh thế càng thịnh. Mọi người đều thi đua bắt chước nhau, phân chia bát cơm. Bởi vậy khi bọn ta mở lời, các bang hội bản địa đều vui vẻ mau chóng giúp đỡ."

Lưu Dụ vui vẻ: "Còn có một nguyên nhân khác, là nỗi sợ hãi đối với Nhiếp Thiên Hoàn. Tôn chỉ của Giang Hải Lưu luôn là dĩ hòa vi quý, liên kết các bang hội hai bờ Đại Giang, cho nên nhận được sự kính trọng của các bang hội. Nhiếp Thiên Hoàn thì hoàn toàn ngược lại, tại Lưỡng Hồ hình thành cục diện nhất bang độc bá. Vì vậy người người đều hy vọng Đại Giang bang chấn hưng hùng phong, mà không mong thế lực Nhiếp Thiên Hoàn phát triển mở rộng xuống hạ du."

Tổng Bi Phong gật đầu: "Phân tích này của đệ rất có kiến giải."

Lưu Dụ phiền não: "Tiểu đệ có nên trở về Thạch Đầu thành qua đêm không?"

Tổng Bi Phong đáp: "Không muốn trở về thì thôi không trở về. Tự miệng Lưu Lao Chi phê chuẩn người có thể nghỉ ngơi, người coi như tạm thời hồi phục tự do."

Lưu Dụ nói: "Tiểu đệ đây tạm thời không trở lại Thạch Đầu thành. À! Làm người thật khó khăn, nhất cử nhất động lại phải sợ có hậu quả chẳng lành."

Tổng Bi Phong cười: "Đệ là người có thiên mệnh tại thân, tất cả đã có lão thiên gia âm thầm coi chừng."

Lưu Dụ cười khổ: "Ngay Tổng lão ca cũng tin những lời nói lời ra từ miệng Trác Cuồng Sinh sao? Đại ca nên hiểu rõ hơn bất cứ người nào chuyện hỏa thạch rơi từ trên trời xuống chỉ là hảo huyền."

Tổng Bi Phong nói: "Không bàn luận chuyện này nữa! Đệ hình như không để ý gì đến Can Quy."

Lưu Dụ đáp: "Chính xác là ngược lại, trong mắt tiểu đệ Can Quy là nguy cơ lớn nhất. Võ công người này ở trên tiểu đệ và cực khéo tính toán. Bất quá chỉ cần lão Đồ đến đây, tiểu đệ mới không sợ y nữa, còn có thể phản kích lại y. Nếu như có thể làm thịt được y, sự đả kích đối với Hoàn Huyền sẽ trầm trọng phi thường."

Tổng Bi Phong nói: "Có lẽ y đã rời khỏi Kiến Khang, đang trên đường trở về Kinh Châu."

Lưu Dụ tiếp lời: "Điều này không có khả năng. Làm việc cho Hoàn Huyền, không công mà trở về sẽ là đại tội bị giết đầu tiên. Bởi vậy Can Quy không giết được tiểu đệ sẽ không bỏ cuộc."

Tổng Bi Phong đồng ý: "Cho nên đệ đêm nay càng không nên trở về Thạch Đầu thành, hiện nay căn bản Can Quy không thể biết đệ đang lạc bước nơi đâu."

Lưu Dụ vui vẻ: "Đúng! Kiến Khang tịnh không phải Giang Lăng, y muốn tìm được tiểu đệ, phải cần mất nhiều công phu."

Lại nói tiếp: "Tối nay bọn ta có cần phải đi ra ngoài không?"

Tổng Bi Phong cười: "Huynh đã an bài cho đệ một tiết mục hay."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Tiết mục gì?"

Tổng Bi Phong cười: "Là theo huynh tối nay đi gặp tôn tiểu thư."

¹ "Chi hồ giả dã": Cả bốn từ trong này đều là hư ngữ trong văn viết. Dùng để chế giễu hạng trí thức nửa mùa, khi nói hoặc viết thích dùng những từ ngữ to tát.

Xuất xứ: Trong "Tương Sơn Dã Lục" có câu: "Dĩ hồ giả dã, trợ đắc thậm sự?" (Tạm dịch: Kẻ trí thức nửa

mùa thì giúp được gì?). "Tương Sơn Dã Lục" (湘山野录) là bộ dã sử viết theo thể bút ký của hòa thượng Văn Oánh đời Bắc Tống.

[2](#) Đoạn tuyệt tình nghĩa.

Hồi 63

Tối Giai Thứ Khách

Dưới bóng đêm yểm hộ, đại quân Thác Bạt tộc toàn lực hành quân. Trên trời không một bóng trăng sao, mây đen sà xuống thấp. Gió từ phía đông bắc thổi tới càng lúc càng mạnh.

Yến Phi và Thác Bạt Khuê sánh vai ruổi ngựa. Tuy phi nhanh nhưng hai người vẫn có thể ung dung nói chuyện. Họ là những người lớn lên trên lưng ngựa nên việc cưỡi ngựa cũng dễ dàng tự nhiên như là đi lại, hít thở vậy.

Thác Bạt Khuê nói: "Bỗng nhiên lại nổi gió bắc. Theo ta thấy thì trong vài ngày tới sẽ tiếp tục chuyển lạnh, đối với chúng ta tốt cuộc là có lợi hay hại đây?"

Yến Phi cười đáp: "Việc này người giỏi hơn ta nhiều. Người nói đi!"

Thác Bạt Khuê cười ha hả: "Đương nhiên là trăm lợi mà không hại. Trận này chúng ta không những phải thắng cho đẹp mắt mà còn phải giành thắng lợi triệt để. Ta vốn còn do dự chưa quyết định sẽ phát động công kích vào thời điểm nào, bây giờ thì đã có thể lập tức quyết định rồi."

Yến Phi hỏi: "Vậy khi nào sẽ tập kích đây?"

Hai mắt Thác Bạt Khuê lấp lánh dị quang khiếp người, trên lưng chiến mã đang phóng như bay quay nhìn chàng, trầm giọng đáp: "Là thời khắc ngay khi Yên quân tiến vào khu vực Tham Hợp Pha."

Yến Phi hỏi: "Tại sao người lại chọn thời điểm đó?"

Hai mắt Thác Bạt Khuê sáng rực, cho thấy trong lòng hẳn vô cùng hưng phấn, nói: "Người thử nghĩ mà xem. Hai ngày sắp tới sẽ càng lúc càng lạnh, cuồng phong không ngừng từ đông bắc thổi tới, không những làm người Yên phải chịu giá lạnh khổ sở mà còn giảm mạnh tốc độ hành quân của chúng. Với tâm lý hy vọng sớm đến Tham Hợp Pha để dựng doanh trại, đoạn đường cuối cùng chúng sẽ không ngừng nghỉ mà kiên trì đi liên tục. Như vậy thì khi tới Tham Hợp Pha, người Yên khẳng định cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, lại không thể không lập doanh trại chống lại gió lạnh và nổi lửa nấu cơm. Lúc đó, năng lực tác chiến của Yên quân sẽ giảm rất nhiều, từ những hùng sư được huấn luyện kỹ càng biến thành một đám quân chậm chạp không chịu nổi một kích. Chúng ta lại nghiêm trận chờ đợi, di dưỡng tinh thần. Thắng bại thế nào thì ta không cần nói người cũng biết."

Yến Phi hỏi: "Giả sử tiểu Bảo phái bộ đội đi trước đóng quân, lại thiết lập đài cao ở khu vực xung quanh Tham Hợp Pha. Khi phát hiện địch nhân lập tức dùng khói báo hiệu thì chúng ta phải ứng phó thế nào?"

Thác Bạt Khuê cười nhẹ: "Quân tiên phong của chúng có nhanh bằng chúng ta không? Theo ta thấy quân tiên phong của tiểu Bảo chỉ sớm hơn nửa ngày hoặc vài canh giờ mà thôi, căn bản không đủ thời gian điều tra toàn bộ khu vực rừng núi xung quanh Tham Hợp Pha. Chúng lại không nghĩ tới chúng ta đã đoán ra địa điểm chúng lập trại, hơn nữa chúng ta đã ở vào vị trí công kích tốt nhất rồi. Còn có nghi vấn gì khác không?"

Yến Phi vui mừng nói: " Binh pháp gọi đó là liệu địch như thần chiếm hết tiên cơ của địch. Ta không có nghi vấn gì cả."

Thác Bạt Khuê thét lớn: "Các huynh đệ, chúng ta đến Tham Hợp Pha."

Tướng sỹ xung quanh âm âm hưởng ứng.

Chiến sỹ Thác Bạt tộc toàn lực thúc ngựa chạy ngược gió trên thảo nguyên tối như mực. Phương hướng hành quân chuyển từ chính đông sang phía nam. Ngày mai khi vầng thái dương lên lưng chừng trời thì bọn

họ đã có thể nhìn thấy bờ hồ xinh đẹp quyết định đến tận vong của Thác Bạt tộc - Tham Hợp hồ.

"Hai tên tiểu tử các người ở đây làm cái quỷ gì vậy?"

Cao Ngạn và Diêu Mãnh đang bí mật thương lượng ở đuôi thuyền làm sao để giải cứu tiểu Miêu nữ cùng giết hẳn cả mình, quay đầu lại nhìn thì hoá ra là Trác Cuồng Sinh.

Cao Ngạn nói: "Khinh công của người tiến bộ nhiều rồi, đến sau lưng bọn ta gần thế mà vẫn không bị lão tử phát hiện."

Thật ra gã có tật giết mình, cố ý nói đùa để giải tỏa bớt nỗi khấn trương trong lòng. Đó chính là tác phong nhất quán của Cao Ngạn.

Trác Cuồng Sinh trừng trừng nhìn gã nói: "Các người nói chuyện quỷ quái gì mà tập trung tinh thần đến thế? Có thể nói ngay ra nghe thử không? Không nên do dự chần chừ, nếu không ta sẽ cho là người nói dối. Cao Ngạn người về việc đó hãy im mồm! tiểu Mãnh người nói đi!"

Cao Ngạn đang há mồm, định nói trời nói đất, lập tức thốt không thành tiếng.

Về phương diện này, đạo hạnh của Diêu Mãnh thua xa Cao Ngạn. Trong lúc gấp gáp thế này, hắn chẳng nghĩ ra được câu nói dối nào khả dĩ làm người ta tin được. Hắn cứ "ê ê a a" nửa ngày, cuối cùng vẫn chẳng nói nổi một câu.

Mục quang lợi hại sắc bén của Trác Cuồng Sinh nhìn Cao Ngạn.

Cao Ngạn xòe tay ra nói: "Mỗi người đều có vài bí mật không thể nói ra. Lão ca người là người viết thuyết thư, đương nhiên càng hiểu rõ hơn những người không viết thuyết thư về đạo lý đó."

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Còn nói cho qua chuyện à? Phải chăng vì bí mật đó có liên quan đến cô nương Miêu tộc nên mới không nói ra được?"

Diêu Mãnh sắc mặt đại biến, lòng kêu thôi rồi.

Cao Ngạn lắc đầu: "Sao lại có chuyện đó? Lòng nghi ngờ của người trầm trọng quá rồi. Ài! Nói thật cho người biết, ta và tiểu Mãnh muốn làm mối cho người và mỹ nhân Hương Tố Quân đó. Bất chấp thế nào cũng làm cho tên tình nhân trước của nàng ta phải xéo khỏi thuyền. Lão ca người văn thái phong lưu, có thể thừa cơ tiến vào, giải tỏa nỗi tịch mịch trên đường cho Hương mỹ nhân, an ủi cõi lòng trống vắng của nàng. Hà! Ta và tiểu Mãnh chỉ là nghĩ tốt cho người. Đó quả là mối lương duyên trời định. Người nói xem! Việc đó làm sao tiểu Mãnh nói ra được? Chúng ta đều vì tình cả mà."

Diêu Mãnh không thể không ngấm ngấm bội phục Cao Ngạn cấp trí, xuất ra một chiêu đánh trống lảng công thủ kiêm toàn phân tâm Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh bật cười: "Tên tiểu tử người ngoài bản lĩnh đó thật không còn bản lĩnh nào khác. Bịa chuyện mà miệng cứ trơn như bôi mỡ. Chỗ khó làm nhất là tuyệt không ngượng ngùng gì cả. Cao đại thiếu gia người hãy cho ta biết! Lúc này hai người các người trốn trong phòng cũng là để kết mối nhân duyên này hay sao? Lúc đó thì Triều Cảnh vẫn còn chưa cuốn xéo mà."

Cao Ngạn suýt nữa thì tắc họng, vội nói: "Lúc thuận tiện nhất sẽ nói cho người biết! Để cho người khỏi cả ngày nghi thần nghi quỷ. Bọn ta chính là đang trừ mưu tính kế cho năm vị nữ khách kia, xem ra họ chỉ có tài lực hữu hạn, trừ việc lại vào thanh lâu hành nghề thì có thể làm gì không. Đó gọi là giúp người được khoan khoái đấy mà."

Diêu Mãnh gật đầu: "Đúng! Đúng! Chính là như thế. Đầu óc ta không được sáng suốt như Cao thiếu gia, lại được người ta nhờ vả nên mới xin Cao thiếu gia đỡ."

Trác Cuồng Sinh hỏi thẳng: "Trước tiên hãy trả lời ta một vấn đề. Cô nương Miêu tộc của chúng ta phải chăng giả vờ đau bụng?"

Cao Ngạn đáp: "Chuyện này ở đâu ra? Người viết thuyết thư nhiều quá phát điên rồi, trí tưởng tượng lại tràn trề như nước lũ sông Hoàng Hà rồi."

Trác Cuồng Sinh cười rộ hỏi: "Còn nói dối ư? Lão Trình nói nàng ta căn bản không có chuyện gì."

Cao Ngạn hỏi: "Lão Trình cũng bị chứng lẫn lộn ư?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Còn giả biện ư? Tiểu Mãnh người nói đi, rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì thế? Ta không muốn nghe Cao tiểu tử hồ ngôn loạn ngữ nữa."

Diêu Mãnh tỏ vẻ khó khăn, khế liếc Cao Ngạn. Cao Ngạn trừng mắt nhìn hắn, ra hiệu cứ kiên trì.

Trác Cuồng Sinh than: "Ta đang nghĩ cho các người. Có nhớ chuyện lão Đồ từng nói không? Thích khách tốt nhất là người biết nguy trạng tinh vi nhất, làm người ta không đề phòng. Trong số các thuật lừa gạt thì lợi hại nhất chính là mỹ nhân kế, có thể khuynh quốc khuynh thành, thường được dùng nhất."

Lão lại tiếp với giọng mềm mỏng ôn hoà: "Đều là huynh đệ cả. Ta cũng không phải là người bất cặn nhân tình. Nếu có thể thành thật nói ra vấn đề của các người mà ta thấy có đạo lý thì có thể đứng về phía các người mà?"

Diêu Mãnh dao động đầu tiên, nhìn Cao Ngạn nói: "Nói cho lão thôi!"

Cao Ngạn giả vờ: "Tên tiểu tử người thật vô dụng. Người có hoa ngôn xảo ngữ gì thì cứ phun hết ra cho lão đi. Sau này lão tử sẽ không quản chuyện của người nữa."

Trác Cuồng Sinh cười: "Tiểu Mãnh là nghĩ cho cái mạng nhỏ của người đó. Người nên cảm kích hắn mới đúng."

Cao Ngạn tức giận: "Ta phải cảm kích hắn? Bây giờ là ta đang chạy đôn chạy đáo lo chuyện cho hắn chứ hắn có làm gì cho ta? Chuyện này căn bản là chuyện của hắn. Ta chỉ trưng nghĩa giúp đỡ hắn thôi."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Diêu Mãnh chán nản đành nói ra chân tướng.

Càng nghe, sắc mặt Trác Cuồng Sinh càng trầm trọng. Nghe xong, lão nhíu mày: "Liệu có khả năng Miêu nữ đó nhận lầm người là Cao Ngạn như tiểu tử Đàm Bảo không?"

Lão lại hỏi Diêu Mãnh: "Âm Kỳ lúc đó giới thiệu với khách nhân như thế nào?"

Diêu Mãnh đáp: "Khi đó hắn lớn giọng tuyên bố ta là người chủ trì Biên Hoang du lịch, đặc biệt đến chào hỏi quý khách."

Trác Cuồng Sinh nói: "Thế thì đúng rồi. Văn thư tuyên truyền về du ngoạn Biên Hoang của bọn ta đều được phát ra với danh nghĩa của Cao tiểu tử. Thêm nữa, tiểu Mãnh người và Cao tiểu tử tuổi tác gần nhau, lại trao đổi y phục. Người bị nhận lầm là Cao tiểu tử tuyệt không có gì kỳ lạ."

Cao Ngạn đáp: "Còn có vấn đề gì nữa? Tiểu Miêu chính là đang cầu cứu người chủ trì."

Trác Cuồng Sinh than: "Đó là do tiểu tử người kinh nghiệm giang hồ chưa sâu, không biết nhân gian hiểm ác. Tình hình của tiểu Miêu chỗ nào cũng lộ ra vẻ không hợp tình hợp lý, nhưng người nhìn mà không thấy, nghe mà không hiểu. Đầu tiên là việc nàng che mặt bằng sa dày, làm người ta phát sinh cảm giác hiếu kỳ, đặc biệt là những tiểu tử huyết khí phương cương như người và tiểu Mãnh. Nếu như nàng ta đúng như người nói, lại phối hợp với thân hình mỹ miều và dung nhan xinh đẹp thì nàng ta là một mỹ nữ trong hàng vạn người khó kiếm được một, làm sao dễ dàng rơi vào tay lão Cổ phệ đó, lại còn theo lão qua thiên sơn vạn thủy đến Biên Hoang tập để bán lấy tiền?"

Diêu Mãnh nói: "Vì chỉ có ở Biên Hoang tập mới có người giao dịch thực sự công bằng!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta không muốn tranh cãi vô vị với hai tên ngu xuẩn các ngươi nữa. Việc này càng nghĩ càng thấy không đúng. Đi thôi!"

Nói đoạn lão quay đầu đi vào trong khoang. Hai gã bám theo hai bên.

Diêu Mãnh hỏi: "Đi đâu đây?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đương nhiên là đi gặp lão Cổ đó."

Cao Ngạn kinh hãi: "Làm thế sẽ làm hỏng hảo sự của tiểu Mãnh thì sao? Ngươi đã nói sẽ đứng về phía bọn ta mà."

Diêu Mãnh van nài: "Chỉ cần ngươi có thể vờ như chưa nghe ta vừa nói gì thì ta cảm kích khôn cùng."

Trác Cuồng Sinh không dừng bước tiến vào trong khoang, đi thẳng về phía cầu thang dẫn lên lầu hai. Hai mày lão nhú chặt hỏi: "Ta là loại người gì? Bây giờ ta đi nói chuyện trực tiếp với lão Cổ béo để hiểu rõ cội nguồn của lão."

Cao Ngạn giận nói: "Ngươi thực bất cận nhân tình. Cứ thế này mà gặp lão thì sẽ làm lộ chuyện tiểu Miêu cầu cứu bọn ta mất. Nếu quả thực tiểu Miêu là thích khách thì ta bây giờ liệu có còn mạng không? Dùng cái đầu ngươi mà nghĩ đi. Bọn họ yếu đuối như thế, giết ta rồi thì làm sao mà thoát thân? Thế gian này lại nhiều tử sỹ đến thế sao?"

Trác Cuồng Sinh bỗng đột ngột dừng lại trước cầu thang làm hai gã vượt qua lão. Hai người nhìn thấy thần sắc Trác Cuồng Sinh liền giật mình kinh hãi.

Về mặt Trác Cuồng Sinh biến thành vô cùng khó coi, trừng trừng nhìn Cao Ngạn hỏi "Ngươi có cảm giác khác lạ hoặc không bình thường không?"

Cao Ngạn không khách khí trả lời: "Đương nhiên là có. Ta bị ngươi làm tức gần chết rồi đây."

Trác Cuồng Sinh trầm giọng: "Ta không nói đùa với ngươi đâu. Cuộc đánh bạc ngày hôm nay mặc dù do Đàm Bảo đến cầu bọn ta phê chuẩn, nhưng người khởi xướng lại là lão Cổ béo. Khi tiểu Miêu kêu đau bụng thì thần tình lão rất cổ quái, chỉ trầm mê vào đồ bác, làm bộ như hoàn toàn không hề lý đến bất cứ chuyện gì khác. Việc đó quả là không hợp tình hợp lý. Các ngươi nghĩ mà xem! Lão luôn luôn quản tiểu Miêu chặt chẽ như thế, lại không để cho người khác nhìn thấy mặt nàng ta, cho thấy lão rất coi trọng tiểu Miêu. Tại sao bỗng nhiên lão lại thay đổi, không những để tiểu Miêu có cơ hội tiếp xúc với người khác, lại còn là những tiểu tử nhỏ tuổi như thế?"

Hai người nghe xong tắc miệng không nói được gì.

Trác Cuồng Sinh trợn mắt nhìn Cao Ngạn nói: "Ta quả thực sợ rằng ngươi tiêu rồi."

Cao Ngạn kinh hãi nói: "Không thể nào. Ta không hề có cảm giác gì đặc biệt cả."

Trác Cuồng Sinh bước lên lầu, hỏi hai huynh đệ Hoang nhân đang bảo vệ đầu cầu thang: "Lão Cổ béo có trong phòng không?"

Một người trong bọn đáp: "Lão và Miêu nữ đó sau khi dùng cơm tối xong thì chưa hề ra khỏi phòng nửa bước."

Mọi người, kể cả Trác Cuồng Sinh đều thở ra một hơi khoan khoái.

Cao Ngạn thấp giọng hỏi: "Có cần phải gặp lão không?"

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm một lát nói: "Cái đó đương nhiên. Các ngươi đợi ta bên ngoài. Tất cả cứ để ta xử lý."

Cao Ngạn than: "Ta thật rất sợ ngươi làm sự tình rối loạn lên đó."

Trác Cuồng Sinh không còn hứng thú nói chuyện với gã nữa, tự mình đi đến cửa phòng lão Cổ phệ, gõ cửa hỏi: "Cổ gia có trong phòng không? Bỉ nhân có việc muốn hỏi."

Trong phòng không hề có tiếng động gì đáp lại.

Diêu Mãnh nói: "Có lẽ đã đi ngủ rồi, không nghe thấy tiếng gõ cửa."

Trác Cuồng Sinh gõ cửa mạnh hơn, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Cao Ngạn áp sát tai vào cửa phòng, ngạc nhiên kêu lên: "Trong đó không có người!"

Sắc mặt Trác Cuồng Sinh càng khó coi hơn, cử chưởng đánh vào cánh cửa.

Cửa phòng chấn động kịch liệt, lại vang ra tiếng kim loại kêu vang, nhưng cánh cửa gỗ dày vẫn bất động.

Diêu Mãnh nói: "Họ đã cài then sắt rồi."

Trác Cuồng Sinh lùi lại một bước, quát: "Mang công cụ phá cửa lại đây!"

Hồi 64

Cửu Mệnh Chân Khí

Tổng Bi Phong cùng Lưu Dụ đến đoạn sông Tần Hoài ở chân Chu Tước kiều. Một chiếc khoái đĩnh từ hạ du tiến tới. Điều khiển thuyền là hai hán tử trẻ, nhìn bề ngoài chắc là nhân vật thuộc bang hội.

Tổng Bi Phong nhìn Lưu Dụ khẽ hô một tiếng rồi lão vọt mình tới tiểu đĩnh trước. Lưu Dụ vội phi theo, cùng Tổng Bi Phong hạ xuống đầu thuyền. Gió sông thổi tới làm y phục họ bay phất phới.

Hai người điều khiển thuyền hiển nhiên đã nhận được chỉ thị, chỉ gạt đầu làm lễ mà không nói gì, lặng lẽ đẩy thuyền đi.

Dưới trời đêm đầy trăng sao, chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi trên mặt sông, không hề phát ra tiếng động.

Lưu Dụ không hiểu tại sao Tổng Bi Phong lại phải dẫn gã đi gặp Tạ Chung Tú. Gã cũng không biết tại sao nữ nhân cao quý của cao môn đó lại muốn gặp mình. Vào thời khắc này, gã phát sinh cảm giác rất kỳ dị, chừng như vận mệnh không còn do gã lựa chọn nữa, tất cả đều do ông trời an bày. Gã không biết tại sao mình lại có suy nghĩ này. Có thể vì sông Tần Hoài khiến gã khơi dậy ký ức ngày gã cùng với Yến Phi và Cao Ngạn đến đây gặp Kỷ Thiên Thiên. Một lần ước hội đã làm thay đổi triệt để vận mệnh của gã, Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên.

Tổng Bi Phong hít mạnh một hơi gió sông mát mẻ, ghé sát gã nói: "Họ là thủ hạ huynh đệ của Vương Nguyên Đức, Vương lão đại của Kiến Khang bang, có thể hoàn toàn tin tưởng."

Đây là lần đầu tiên Lưu Dụ nghe đến danh tự Kiến Khang bang. Tên Vương Nguyên Đức thì càng không cần nói đến. Nhưng có thể làm Tổng Bi Phong tin tưởng thì Vương Nguyên Đức cũng là một nhân vật có hạng rồi.

Tổng Bi Phong quan sát tình hình xa gần trên mặt sông nói: "Chỉ khi ở sông Tần Hoài mới có thể dễ dàng thoát khỏi những người theo dõi bọn ta. Vốn lẽ Quy Thiện tự là nơi thuận tiện gặp gỡ, nhưng chỉ sợ không giấu được tai mắt của địch nhân. Bọn ta thì không sao, nhưng nếu như việc Tôn tiểu thư gặp đệ mà lan truyền khắp Kiến Khang thì sẽ thành chuyện đó."

Lưu Dụ trong lòng cười khổ.

Ai là địch nhân đây? Có thể là Lưu Lao Chi, Tư Mã Đạo Tử, Can Quy, cho tới những người khác như Tạ Diễm hoặc Lưu Nghị. Trong tình hình hiện nay, giới hạn địch ta không rõ ràng, làm gã có chút không nắm rõ

được.

Tổng Bi Phong than: "Có thể đệ căn bản không nên gặp Tôn tiểu thư. Phải chăng huynh

đã làm sai rồi?"

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Vậy phải chăng chúng ta sẽ quay lại?"

Tiểu đĩnh bỗng nhiên quay đầu lại, men theo bờ Tây Nam thuận dòng trôi xuống. Nếu như có thuyền theo dõi đằng sau thì chúng sẽ không kịp trở tay vì cũng phải quay đầu lại theo họ, khẳng định sẽ không tránh được thị tuyến của họ. Chỉ một việc đơn giản như vậy là biết người điều khiển thuyền rất thành thực đường lối ở đây.

Tổng Bi Phong buồn rầu: "Bây giờ ta lo lắng nhất không phải là đại tiểu thư, mà là Tôn tiểu thư. Nàng gầy yếu rất nhiều, thần tình u uất không vui, bộ dạng đầy tâm sự. Đệ rất khó mà dựa vào ấn tượng ngày trước khi gặp nàng để tưởng tượng ra bộ dạng của nàng lúc này. Thậm chí có khi hoài nghi không phải là một người nữa."

Lưu Dụ hỏi: "Tôn tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tổng Bi Phong đáp: "Một tháng nữa là tròn mười bảy tuổi. Việc hôn sự của nàng cũng là một chuyện buồn, làm người ta càng lo lắng cho nàng."

Lưu Dụ không muốn biết vấn đề hôn nhân của nàng, cũng không muốn biết bất cứ chuyện gì về nàng. Từ trước tới nay, Tạ Chung Tú trong lòng gã luôn cao cao tại thượng, so với Vương Đạm Chân càng khó phát sinh cảm giác thân cận hơn, cũng cao không thể với tới hơn Vương Đạm Chân nhiều.

Nàng vì sao lại muốn gặp gã?

Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ biết chuyện liền theo Song Đầu thuyền tới. Tình hình trên lầu thuyền vô cùng khẩn trương hỗn loạn. Khách nhân đều bị yêu cầu ở lại trong phòng. Toàn thể huynh đệ tỷ muội Hoang nhân đã xuất động kiểm tra toàn thuyền.

Giang, Trình hai người tiến vào trong phòng. Trước tiên chú ý đến những thanh sắt chắn song cửa sổ đã bị cắt đứt ba thanh, tạo ra một khoảng trống cho một người có thể chui lọt. Tiếp đó nhìn bên dưới cửa sổ liền thấy hai bộ y phục và bảy tám khối gì đó như làm bằng bông, lại chợt thấy một tấm chăn bông bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Cao Ngạn và Diêu Mãnh mặt xám như tro đang ngồi một bên giường. Bọn Trác Cuồng Sinh, Bàng Nghĩa và Âm Kỳ đang ngồi bên kia, ai nấy đều lộ thần sắc ngưng trọng.

Mộ Dung Chiến đứng ngậy người bên song cửa nhìn ra bờ sông tối tăm bên ngoài. Thác Bạt Nghi hai tay nắm lại đứng cạnh hắn, thần tình có vẻ tức giận không chịu nổi.

Giang Văn Thanh nói: "Không thể có chuyện này được."

Lúc này, Phương Hồng Sinh vào phòng, lắc đầu: "Ta dám khẳng định lão Cố béo và Miêu nữ đã rời thuyền rồi."

Mộ Dung Chiến đưa thanh sắt đang cầm trong tay cho Giang Văn Thanh, cười khổ: "Đúng là không thể, nhưng cái này làm bằng sắt lại là sự thật. Chúng không những đã giấu được tai mắt giám thị của bọn ta, lại còn thần không biết quỷ không hay cắt đứt ba thanh sắt, còn lợi dụng dòng nước tối đen bỏ chạy. Lần này bọn ta đã lật thuyền trong cồng rồi."

Mục quang Trác Cuồng Sinh nhìn Cao Ngạn than: "Tên gia hỏa này khẳng định tiêu rồi."

Ánh mắt mọi người đều hướng lên người Cao Ngạn làm gã toàn thân mất tự nhiên.

Trình Thương Cổ đến bên Cao Ngạn ngồi xuống, thò tay ra, dùng ba ngón tay bắt mạch cho gã.

Âm Kì chán nản nói: "Lão Cố béo không những không phải là một lão béo, mà còn là cao thủ thâm tàng bất lộ, có bản lĩnh giấu được những lão giang hồ như bọn ta."

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: "Lão không thể trốn tránh được. Chỉ cần lão có luyện qua võ công là có dấu vết để truy tìm rồi. Khó giấu giếm nhất là nhân thân của lão."

Giang Văn Thanh lo lắng nhìn Cao Ngạn hỏi: "Phải chăng hần đã trúng độc?"

Lời nàng đã nói thay hết tâm sự của mọi người ở đây. Lão Cố béo và tiểu Miêu thành công liền trốn đi nên có thể khẳng định dù Cao Ngạn bây giờ trông vẫn không có gì khác lạ, nhưng đã trúng độc thủ của địch nhân rồi.

Cao Ngạn phẫn nộ nói: "Thị chưa từng động đến ta nửa ngón tay, ta lại không phải là ngọn đèn cạn dầu. Thị làm sao hạ độc ta được?"

Trác Cuồng Sinh tức giận nói: "Tên ngu xuẩn người hãy thành thật nói cho ta biết Miêu nữ đó có ôm ấp yêu đương gì với người chưa?"

Trình Thương Cổ đang bắt mạch cho gã hai mày cau lại, không ngừng lắc đầu.

Cao Ngạn biến sắc: "Đỗ Tiên người đừng dọa ta. Ta không thể bị địch nhân hạ độc đâu."

Trình Thương Cổ nói: "Mạch của người vô cùng kỳ quái. Bề ngoài thì không có gì khác lạ, nhưng mỗi khi đập mười mấy lần liền hơi chậm lại, có cảm giác như lúc đứt lúc liền vậy."

Cao Ngạn kinh hãi giằng tay lại, hít vào một hơi khí lạnh nói: "Đã bảo đừng có dọa ta mà."

Trác Cuồng Sinh quát: "Người sao còn chưa trả lời câu hỏi của ta?"

Cao Ngạn đứng lên, tức giận dùng dùng nói: "Còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây? Ta nói một là một. Ta thừa nhận đã bị nữ nhân đó lừa gạt, nhưng là vì ta một lòng vì tiểu Mãnh mà xuất lực, hoàn toàn không phải vì bản thân ta, làm sao lại chiếm hết tiện nghi của yêu nữ đó được?"

Mộ Dung Chiến lạnh lùng: "Nếu như địch nhân chưa đắc thủ thì làm sao chúng lại khơi khơi bỏ đi thế?"

Âm Kỳ hỏi: "Tiểu Ngạn người hãy bình tĩnh, xem xem lão Trình có biện pháp giải độc cho người không."

Cao Ngạn ôm đầu nói: "Ta thật sự không sao cả. Ồi!"

Mọi người giật mình kinh hãi, trợn mắt nhìn gã.

Cao Ngạn lộ vẻ kinh hãi, hai mắt đầy vẻ khiếp sợ.

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Phải chăng Cao Ngạn người đã vọng động chân khí?"

Cao Ngạn nhìn Thác Bạt Nghi, rồi toàn thân bỗng phát run. Gã há mồm định nói, nhưng lại ứ ứ nói không thành tiếng. Mọi người chú ý nhìn, thấy đầu lưỡi gã đã sưng to lên, biến thành màu đen chết chóc. Tình cảnh đáng sợ đến cực điểm.

Trình Thương Cổ từ trên giường đứng lên, phóng về phía gã.

Cao Ngạn ngã ngửa ra. Đôi con ngươi đã trợn trừng, nhưng không phải màu trắng bình thường mà là màu đen tang tóc.

Khi Trình Thương Cổ đỡ lấy Cao Ngạn thì Trác Cuồng Sinh cũng từ bên kia vọt tới, dùng tay bóp miệng gã, để tránh gã ngậm miệng lại mà cắn đứt lưỡi.

Cả gian phòng rối loạn cả lên. Người nào trong lòng cũng nổi lên cảm giác thất bại triệt để.

Cao Ngạn khẳng định đã dính độc thủ của địch, là một loại kịch độc mạn tính chưa từng thấy, chưa từng nghe qua. Chỉ cần vận động chân khí trong thể nội là sẽ dẫn phát kịch độc.

Khi được đỡ nằm lên giường thì Cao Ngạn đã mất hết tri giác, hơi thở yếu nhược nhẹ như tơ, chỉ còn nửa mạng. Độc tính vô cùng mãnh liệt, kể cả đại hành gia như Trình Thương Cổ mà cũng kinh hoàng thất sắc.

Mọi người đứng bên giường, nhìn Trình Thương Cổ kiểm tra tình hình Cao Ngạn.

Diêu Mãnh buồn bã hỏi: "Còn cứu được không?"

Trình Thương Cổ giọng đau thương: "Ta chưa từng gặp loại độc được lợi hại thể này. Chỉ hít vài hơi đã lưu chuyển đi toàn thân kinh mạch. Lần này tiểu Ngạn xong rồi."

Trác Cuồng Sinh đau đớn nói: "Không! Gã sẽ không chết đâu."

Giang Văn Thanh nhiệt lệ tuôn trào, run run: "Cổ thúc thử nghĩ biện pháp đi."

Trình Thương Cổ than: "Nếu như còn một chút cơ hội, ta cũng sẽ tận lực mà làm. Nhưng loại kịch độc này chuyên tấn công kinh mạch. Phương pháp chích huyết giải độc căn bản không dùng được. Dùng được vật giải độc thông thường cũng không có công hiệu. Lần này chỉ sợ Đại La Kim Tiên giáng trần cũng không cứu được cái mạng nhỏ của gã đâu."

Trác Cuồng Sinh cầm tay Cao Ngạn lên, thê thảm nói: "Tiểu tử ngươi phải cố chống chọi, không thể cứ thế mà một mạng ô hô ai tai. Tiểu Bạch Nhạn đang trên đường đến gặp ngươi đó. Ngươi không thể bỏ đi như thế được."

Cao Ngạn dường như nghe được lão nói, mi mắt khẽ động một cái.

Mọi người lại sinh lòng hy vọng.

Phương Hồng Sinh ôm chặt ngực gã, rồi khóc oà lên, đau đớn nói: "Tim hần sắp ngừng đập rồi!"

Diêu Mãnh đến bên gã nói: "Cao Ngạn ngươi cần phấn chấn lên!"

Nói xong, hần không nhịn được, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Trác Cuồng Sinh than dài: "Bình thường ta chỉ thấy tiểu tử ngươi là một tên đại phiền phức. Nhưng lúc này ta mới biết không có tên tiểu tử ngươi bên cạnh nói năng, luôn miệng hồ ngôn loạn ngữ thì kiếp nhân sinh quả không còn hứng thú nữa."

Mọi người đều thấy đồng cảm, lại càng cảm thấy đau thương hơn.

Thác Bạt Nghi trầm giọng hỏi: "Hần còn có thể duy trì được bao lâu?"

Trình Thương Cổ đáp: "Khó nói lắm. Độc tố giờ đã công vào tâm mạch rồi, hần bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ bọn ta. Khẳng định sẽ không qua được đêm nay."

Mọi người chán nản không nói gì. Nhìn Cao Ngạn đang ở bên ranh giới của sự sống và cái chết, nghĩ lại một khắc trước gã còn mạnh mẽ như rồng như hổ, thật khó chấp nhận là gã lại đang nằm dài trước mặt.

Mộ Dung Chiến song mục sát cơ đại thịnh, nghiến răng hỏi: "Thật ra thì yêu nữ đã hạ thủ như thế nào?"

Diêu Mãnh đang ngồi xổm bên giường chấn động một cái, nhớ lại mọi chuyện.

Mọi người nhìn hần chờ đợi.

Âm Kỳ hỏi: "Nghĩ cái gì vậy? Mau nói ra đi."

Diêu Mãnh đáp: "Cao Ngạn có nói yêu nữ từng mở tấm sa che mặt cho hần ngắm. Theo như miêu tả của

Cao Ngạn thì hẳn lúc đó nhìn đến hồn phách ngơ ngẩn...."

Âm Kỳ gật đầu nói: "Chắc chắn đó là một loại mê tâm thuật cao minh. Yêu nữ nhân lúc Cao Ngạn mê mê hồ hồ mà hạ độc thủ hẳn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Lần này Cao tiểu tử xong rồi. Du ngoạn Biên Hoang của bọn ta cũng xong rồi. Trác Cuồng Sinh ta ở đây lập thế, món nợ của Cao tiểu tử ta nhất định sẽ đòi lại."

Trình Thương Cổ bỗng nhiên ồ một tiếng, lại bắt mạch Cao Ngạn.

Ai nấy đều bình tĩnh lại, xem xem có thể có kỳ tích xuất hiện không.

Diêu Mãnh không nhịn được hỏi: "Thế nào rồi?"

Trình Thương Cổ lộ vẻ không thể tin được: "Có chuyển biến."

Mọi người nói không ra lời, ngẩn người nhìn lão.

Trình Thương Cổ tiếp: "Việc này thật không thể. Nội khí của gã lại có thể phản kháng một cách tự nhiên đối với độc tố xâm nhập tâm mạch, giữ vững tâm mạch."

Phương Hồng Sinh không hiểu hỏi: "Cái đó nói lên điều gì?"

Trình Thương Cổ đáp: "Cái đó nói lên rằng chân khí bản thân gã trong thể nội có đặc tính kháng độc giữ mạng."

Thác Bạt Nghi nói: "Không thể nào. Cao Ngạn làm sao có bản lĩnh đó được? Chỉ sợ ta cũng không làm được thế."

Trác Cuồng Sinh vui mừng như điên: "Được cứu rồi. Cứu gã chính là Yến Phi."

Mọi người nghe xong như lạc vào đám sương mù.

Trác Cuồng Sinh giải thích: "Cao tiểu tử từng nói với ta là Yến Phi đã mấy lần liệu thương cho gã, đã thông kỳ kinh dị mạch cho gã, làm công phu khinh công của gã cải tiến rất nhiều. Chân khí của Cao Ngạn tuyệt không có khả năng bài độc, nhưng chân khí tiểu Phi của chúng ta lại thần thông quảng đại, làm những việc người khác không thể."

Trình Thương Cổ nói: "Đó là giải thích duy nhất. Hà! Xin thông báo cho các vị một tin tức vô cùng tốt đẹp là độc tố đang giảm dần rồi! Chân khí của Cao tiểu tử cũng đã bắt đầu ngưng tụ lại."

Trác Cuồng Sinh vui mừng: "Đó gọi là mạng còn chưa tận. Thiên thư của ta có thể viết tiếp được rồi."

Mọi người từ đau khổ biến thành vui mừng, lần lượt đến bắt mạch gã.

Thác Bạt Nghi lạnh lùng hỏi: "Bọn ta phải làm thế nào đây?"

Câu hỏi của hắn chừng như không đầu không đuôi, nhưng mọi người lại hiểu rõ ý.

Giang Văn Thanh đáp: "Chúng ta có thể tương kế tựu kế, để địch nhân tưởng là Cao Ngạn đã trúng độc chết rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Vậy chẳng phải không thoả đáng lắm sao? Chẳng lẽ bảo Cao Ngạn ẩn náu cả ngày ư? Đối với du ngoạn Biên Hoang của chúng ta cũng không tốt. Nguy hiểm nhất là tiểu Bạch Nhạn tướng Cao Ngạn chết rồi sẽ không đến Biên Hoang nữa."

Diêu Mãnh lo lắng hỏi: "Cao tiểu tử quả thực có thể tỉnh lại sao?"

Trình Thương Cổ đáp: "Cần xem tiến triển của gã tối nay rồi mới khẳng định được."

Mộ Dung Chiến nói: "Bất kể tình hình ra sao, dù địch nhân nghĩ thế nào cũng không tưởng nổi Cao Ngạn lại có bản lĩnh chống độc nên sẽ cho là Cao Ngạn chết chắc rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Những việc khác có thể từ từ thương lượng. Chúng ta trước hết đưa Cao Ngạn về phòng gã đã."

Mọi người đang định động thủ thì một huynh đệ Hoang nhân đến báo có một tân khách tên Lưu Mục Chi có việc gấp cầu kiến.

Mọi người đều sinh lòng giới bị.

Mộ Dung Chiến nói: "Lão Trác người đi ứng phó lão đi."

Khoái đĩnh tiến về phía Đại Giang.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Rốt cuộc là chúng ta đi đâu đây?"

Tổng Bi Phong cười nhẹ: "Vẫn cách thời gian ước định với Tôn tiểu thư nửa canh giờ. Huynh muốn dẫn đệ đi gặp Vương lão đại. Hắn mới sai người truyền tin đến nói với huynh là muốn gặp mặt đệ."

Lưu Dụ cảm thấy kỳ quái, cả người lại thấy thư thái, ngửa mặt nhìn trời đêm nói: "Hắn chắc muốn nhìn xem đệ rốt cuộc là vì sao nào từ trên trời sa xuống hồng trần đây mà! Nhưng đệ thật không phải thế, mà chỉ là một phạm phu tục tử như hần thôi."

Tổng Bi Phong nói: "Huynh không hiểu tại sao đệ lại không hề có lòng tin vào mình như thế? Nói thật cho đệ biết, huynh càng tin tưởng đệ là chân mệnh thiên tử hơn bất kỳ ai khác vì An công từng chính miệng nói với huynh rằng lão đệ người tuyệt không phải là người tầm thường. Không một ai có thể cản trở vận thế của đệ."

Lưu Dụ nghĩ tới Vương Đạm Chân, trong lòng đau đớn, thầm nghĩ vận thế đó ta không cần! Ài! Ta có thể tạm thời xếp Đạm Chân vào một chỗ, tạm thời quên nàng đi được không? Nỗi thống khổ tan nát tâm can này, cảm giác bị lừa cừu hận thiêu đốt như thế này đã vượt quá khả năng gã có thể chịu đựng rồi.

Nếu như lúc này có Sóc Thiên Đại ở bên cạnh, gã có thể khẳng định mình sẽ không nhịn nổi sức hấp dẫn đặc biệt khác lạ của nàng, bởi vì nàng sẽ giúp gã giảm bớt nỗi chua xót trong lòng. Gã không ngừng cảnh cáo bản thân phải chôn vùi ký ức về Đạm Chân vào nơi sâu kín nhất, nhưng gã lại chưa từng làm được.

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Đệ lại không tin lời huynh sao?"

Lưu Dụ biết lão hiểu nhầm, nhưng không cách gì nói sự thật ra được, đành đáp: "Khi ta đối diện với nguy hiểm thì lòng tin thế nào cũng đều không có tác dụng. Nếu lão ca mê man trong một khắc thôi thì tương lai sẽ biến thành mịt mù không lường được. Giống như đệ lúc này đối với tương lai tràn đầy sợ hãi. Đệ thậm chí còn có chút lo sợ khi đi gặp Tôn tiểu thư."

Tổng Bi Phong kinh hoàng nói: "Không lạ sao lúc này đệ nghe nói không đi gặp Tôn tiểu thư ngay liền nhẹ cả người. Ài! Huynh hiểu rồi. Nếu ngày trước không gặp Đạm Chân tiểu thư ở hẻm Ô Y thì sẽ không có những chuyện sau này."

Nỗi đau đớn trong lòng Lưu Dụ đã giảm bớt, gã cúi đầu xuống.

Tổng Bi Phong ân hận nói: "Huynh không nên khơi dậy tâm sự của đệ mới phải."

Lúc này, tận đáy lòng Lưu Dụ nổi lên một suy nghĩ. Giả sử không có nỗi cừu hận của Đạm Chân kích động mình thì Lưu Dụ gã có thể trong tình hình trước mắt đã biết rõ là không thể làm gì được, nhưng vẫn tận hết sức lực tránh chết cầu tồn không? Chỉ sợ là gã không thể. Gã sẽ tìm cách đưa Đạm Chân đến Biên Hoang tập làm một đào binh khoái lạc. Trong chỗ tối tăm, gã cảm giác được vận mệnh làm người ta khiếp sợ.

Nhưng gã biết rõ, thời gian gã "tĩnh lại" này chỉ chớp mắt là qua. Gã sẽ mau chóng quên đi để đắm đầu vào hiện thực, trôi nổi trong biển người, như một người sắp chết đuối chỉ biết tránh chết mà hướng đến mặt

nước, hít vào một hơi, bỏ thiên mệnh gì gì đó hoàn toàn khỏi trí não. Chẳng lẽ khi có đao kiếm hung hãn chém tới mà gã cứ tin tưởng mình là chân mệnh thiên tử mà không thềm đỡ gạt sao? Chẳng lẽ vì có mấy lời của Tạ An mà mình không cần nỗ lực phấn đấu nữa sao?

Ý trời khó đoán. Tương lai vĩnh viễn càng khó biết hơn.

Tiểu đình từ từ cập vào một chiếc thương thuyền hai buồm lớn đang đậu cạnh bờ.

Hồi 65

Bắt Tử Chi Nhân

Trác Cuồng Sinh dẫn Lưu Mục Chi lên sàn thuyền để cho huynh đệ đưa Cao Ngạn về phòng của gã trên lầu ba.

Đến chỗ đầu thuyền, Trác Cuồng Sinh hỏi: "Lưu tiên sinh có việc gì khẩn cấp cần gặp bọn ta vậy?"

Lưu Mục Chi hỏi: "Phải chăng Cao công tử có chuyện rồi?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên, ngưng thần nhìn hắn thăm dò vài lần rồi hỏi ngược lại: "Lưu tiên sinh vì sao lại nghĩ như vậy?"

Lưu Mục Chi ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ ta đoán sai rồi, Cao công tử không ngờ lại an nhiên như thường sao?"

Trác Cuồng Sinh trong lòng mù mờ, nhú mảy: "Lưu tiên sinh đoán thế nào?"

Lưu Mục Chi điềm đạm đáp: "Xin Trác quán chủ trước tiên cho ta biết Cao công tử phải chăng đã trúng kịch độc mạn tính rồi?"

Trác Cuồng Sinh ngần ngừ: "Quả thực là người đoán được ư?"

Lưu Mục Chi than: "Ài! Ta đã đoán đúng rồi! Vậy thì Cao công tử không qua được đêm nay. Các người chỉ có thể vì gã báo thù thôi."

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Ta muốn hỏi tiên sinh mấy vấn đề."

Lưu Mục Chi cười khở: "Trác quán chủ hoài nghi ta rồi."

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Ta chỉ muốn trước hết biết lý do Lưu tiên sinh tham gia du ngoạn Biên Hoang?"

Lưu Mục Chi đáp: "Ta một lòng muốn đi xem thiên huyết, xem xem phải chăng đã có kỳ sự đó, có khác so với truyền ngôn hay không. Phải tự thân ta nhìn thấy mới tin được."

Trác Cuồng Sinh chẳng còn gì để nói nữa. Lão chuyển sang câu hỏi tiếp theo: "Tại sao Lưu tiên sinh có thể đoán được Cao Ngạn trúng kịch độc mạn tính?"

Lưu Mục Chi ung dung đáp: "Vì ta đoán được Cổ Tu và nữ tử mặt che sa dầy là ai rồi. Ài! Tiếc là ta biết ra thì đã muộn. Đến khi các người phá cửa tiến vào phòng lão thì ta mới đoán được thân phận chân chính của bọn chúng. Nếu không đã có thể cảnh cáo trước cho các người."

Bằng trực giác, Trác Cuồng Sinh cảm thấy từng lời của hắn đều chân thành, tuyệt không cố ý hý lộng liên giấm bớt đề phòng, hỏi: "Chúng rốt cuộc là yêu nhân gì đây? Lưu tiên sinh làm thế nào mà đoán được bọn chúng là ai?"

Lưu Mục Chi trầm giọng: "Người đã từng nghe qua một người tên là Tiểu Túng chưa?"

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: "Tiểu Túng là thần thánh phương nào vậy?"

Lưu Mục Chi đáp: "Tiểu Túng là người mà ở Ba Thục không ai là không biết. Họ Tiểu là đại gia tộc có danh vọng và thế lực lớn nhất tại Ba Thục. Từ khi Tiểu Túng sai người ám sát Mao Cừ thì hắn càng độc bá Thành Đô, là chủ nhân hữu thực vô danh ngầm của Thành Đô. Tiểu Túng không những võ công cao cường mà còn được tiếp thu tuyệt kỹ gia truyền tinh thông dụng độc. Cha Tiểu Túng là Tiểu Sâm, ngoại hiệu là "Độc Tiên Nhân" cả đời nghiên cứu độc dược. Tiểu Túng được chân truyền, lại thêm nhiều năm khổ tu nên thành tựu còn vượt hơn cả Tiểu Sâm."

Trác Cuồng Sinh bắt đầu có điểm nhận thức, lại hỏi: "Lưu huynh tại sao lại đoán việc này có quan hệ với Tiểu Túng?"

Lưu Mục Chi đáp: "Trước tiên ta sẽ nói rõ Mao Cừ là người thế nào. Mao Cừ là chủ nhân của một đại tộc khác ở Ba Thục, cũng là Long đầu lão đại của Thục Bang, trượng nghĩa khinh tài, được người địa phương vô cùng kính trọng, là chủ lực để giữ được sự ổn định của Ba Thục."

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Một núi không thể có hai hổ. Tiểu Túng phải giết Mao Cừ là việc thường thấy trên giang hồ, có gì đặc biệt đâu?"

Lưu Mục Chi nói: "Nếu Trác quán chủ biết người giết Mao Cừ cho Tiểu Túng chính là Can Quy và để báo đáp Can Quy, Tiểu Túng đã gả ái nữ là Tiểu Nộn Ngọc cho y lấy làm vợ, thì Trác quán chủ sẽ hiểu đạo lý tại sao ta không thể không đề cập tới bối cảnh của người này."

Trác Cuồng Sinh kinh ngạc thốt: "Can Quy!"

Lưu Mục Chi gật đầu: "Chính là Can Quy."

Hắn lại than: "Chính ngọ hôm nay, trong khoang thuyền, người đóng giả thành Miêu nữ bỗng nhiên kêu đau bụng. Trong lòng ta đã nghi ngờ, nhưng lúc đó thấy Cao công tử thần sắc hưng phấn, hơn nữa vì gã và nữ tử đó ngấm ngấm có qua lại với nhau lên ta không hề để ý nữa."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Ta còn tưởng tiên sinh hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện xảy ra bên mình?"

Lưu Mục Chi cười khở một tiếng: "Sau khi sự việc phát sinh, ta mới đột nhiên tỉnh táo, phát giác người giả làm Miêu nữ khẳng định là Tiểu Nộn Ngọc vì chỉ có thị mới có bản lĩnh có thể qua mắt được Hoang nhân các người."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Nhưng Tiểu Nộn Ngọc xa mãi tận Ba Thục, làm sao kịp đến tham gia đoàn?"

Lưu Mục Chi hỏi: "Nhưng nếu như Tiểu Nộn Ngọc theo Can Quy đến Giang Lăng làm việc cho Hoàn Huyền thì sao?"

Trác Cuồng Sinh nhìn hắn hỏi: "Lưu tiên sinh làm sao lại biết rõ quan hệ giữa Tiểu Túng và Can Quy thế? Lại biết cả việc Can Quy đã trở thành chó săn cho Hoàn Huyền nữa?"

Lưu Mục Chi song mục xạ xuất cừu hận sâu sắc, từ từ nói: "Vì khi Mao Cừ bị giết, ta là một trong số những thực khách trong phủ ông ta."

Trác Cuồng Sinh vẫn không hiểu, trầm ngâm nói: "Nhưng tiên sinh trong lúc chưa nắm rõ tình hình của Cao Ngạn mà vẫn có thể đoán ra ngay thân thế Tiểu Nộn Ngọc, nhận định Cao Ngạn bị trúng kịch độc mạn tính."

Lưu Mục Chi nói: "Dám đến động thổ trên đầu Thái Tuế Hoang nhân các người, đương nhiên phải là người có thân thủ cao cường, nếu không, làm sao có thể an nhiên thoát thân? Ngày trước, Can Quy giả làm một danh sỹ lưu lạc đến theo về với Mao Cừ có tác phong mạnh thường quân. Vì y bề ngoài hoàn toàn không giống người biết võ công làm toàn thể trên dưới Mao Phủ không hề đề phòng. Khi Can quy đột ngột phát động, một đòn là thành công. Vì vậy có thể biết Tiểu Nộn Ngọc tất có một loại dược vật kỳ dị có thể làm người ta tạm thời tán công thì mới có thể qua mặt được các người."

Trác Cuồng Sinh nghe xong thảm cho là đúng, lòng nghi ngờ đối với hắn giảm nhiều, gật đầu nói: "Thì ra là

thế."

Lưu Mục Chi nói: "Người gọi là Cổ Tu đó, nhiều khả năng là một tên thủ hạ cao thủ của Can Quy tên là Mạc Vô Dung. Người này tinh thông lối dịch dung cải trang, giả làm ai thì sẽ thành người đó. Từ mấy phương diện đó mà suy làm ta nghĩ tới thân phận chân chính của chúng. Ài! Đáng tiếc là ta....."

Trác Cuồng Sinh đã hết hần nghi ngờ đối với hần, lại tăng nhiều hảo cảm. Đặt tay lên vai hần đi về phía khoang thuyền, thấp giọng nói: "Tin tức tiên sinh cho biết thật vô cùng hữu dụng, làm bọn ta hiểu tường tận mọi chuyện. Sau này có thể tìm người để "oan có đầu, nợ có chủ" rồi. Hà ! Không biết Tiểu Nộn Ngọc còn có tuyệt kỹ gì nữa không?"

Lưu Mục Chi ngạc nhiên đáp: "Việc đó ta không biết. Chỉ biết Tiểu Nộn Ngọc được Tiểu Túng chân truyền, so với Can Quy không kém là mấy. Ô! Hình như tâm tình Trác quán chủ không kém lắm thì phải."

Trác Cuồng Sinh dừng bước, bỏ tay đang nắm vai hần ra, cười nhẹ: "Thì ra tiên sinh quả thực không biết võ công."

Lưu Mục Chi cười khỏ: "Người không sợ ta đã dùng tán công được do Tiểu gia bí chế sao?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Ta đã có lòng điều tra, nếu như dùng được vật khắc chế nội khí làm sao giấu được ta? Bây giờ ta dẫn người đi gặp các huynh đệ của ta để người thuật lại một lần những chuyện người vừa nói. Ta lại cho người biết một tin tốt lành là Cao Ngạn không chết được đâu."

Lưu Mục Chi thất thanh hỏi: "Hần không trúng độc sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Việc này đợi lúc gặp Cao Ngạn rồi hãy nói. Thứ cho ta lắm miệng hỏi thêm một câu nữa. Lưu tiên sinh xem xong kỳ cảnh thiên huyết rồi sẽ định làm gì?"

Lưu Mục Chi điềm đạm đáp: "Sau đó ta sẽ tìm hiểu về con người Lưu Dụ, xem xem hần có phải là chân mệnh thiên tử hay không."

Sau khi gặp lão đại Kiến Khang bang Vương Nguyên Đức, tâm tình Lưu Dụ lại càng trầm trọng hơn, càng biết rõ những gian khổ trong đoạn đường trước mắt.

Gã đoán Vương Nguyên Đức đại biểu cho thế lực dân gian ủng hộ Tạ An ngày trước. Đột nhiên gặp gã một lần, tuyệt không phải là hần đã thay đổi thái độ tự thủ bàng quan, giữ một cự ly nhất định, mà muốn bằng nhãn lực của mình xem Lưu Dụ gã có thể tài bồi được không mà thôi.

Bề ngoài, Vương Nguyên Đức mặc dù vô cùng lễ độ, toàn nói câu chữ tán thưởng, nhưng không hề hứa hẹn gì. Những gì họ nói đều chỉ là chuyện ngoài lề. Trong tình hình trước mắt mà nói, Vương Nguyên Đức lựa chọn thái độ ngồi nhìn là rất thông minh, nhưng không phải là cái mà Lưu Dụ chờ đợi.

Tổng Bì Phong hành sự cẩn thận là có đạo lý. Nếu như bị Tư Mã Đạo Tử biết gã bí mật gặp Vương Nguyên Đức thì dù không có gió mà sóng vẫn dâng trào. Gã đã từng đề tình Tổng Bì Phong điểm này.

Khoái đỉnh theo Giang Tây mà đi.

Lưu Dụ nhìn không được hỏi: "Phải chăng bây giờ bọn ta đi gặp Tôn tiểu thư?"

Tổng Bì Phong gật đầu: "Tôn tiểu thư đã đến Tiểu Đông Sơn phía tây nam Kiến Khang. Chỉ có chỗ đó mới là địa điểm an toàn nhất để gặp mặt. Đi theo nàng ta đều là người trung thành, không sợ tin tức tiết lộ ra bên ngoài."

Lưu Dụ không nghĩ gặp Tạ Chung Tú lại khó khăn như thế, mấy lần định mở miệng nói bỏ cuộc hẹn, nhưng thấy Tổng Bì Phong vẻ mặt đầy ưu tư thì gã lại không nói ra được.

Qua cửa sông Tần Hoài đổ ra Đại Giang, khoái đỉnh cập bờ. Trên bờ đã có hai thớt khoái mã chờ sẵn.

Hai người chuyển sang khoái mã phóng về phía Tiểu Đông Sơn.

Tôn Ân có một mối nghi ngờ sợ hãi.

Cho đến lúc này, lão vẫn chưa hiểu rõ tại sao trong trận chiến ở Trấn Hoang Cương, Yến Phi lại không chết, ngược lại còn biến thành mạnh mẽ hơn.

Tôn Ân hiểu rất rõ thủ đoạn của bản thân mình. Khi lão đánh trọng thương Yến Phi rơi khỏi đỉnh Cương thì lão khẳng định tâm mạch Yến Phi đã đứt, ai cũng không thể cứu lại cái mạng nhỏ của chàng được, chỉ có thể mang xác chàng chạy đi thôi.

Nhưng Yến Phi lại sống lại, không những nhanh chóng phục hồi, mà bất luận tinh thần, võ công đều có tinh tiến đột phá. Với sự uyên bác hiểu rõ môn học thiên nhân của Tôn Ân mà nghĩ mãi cũng không hiểu nổi.

Tôn Ân ngồi trên một tảng đá lớn trên bờ, trước mặt là biển rộng bao la dưới trời đêm đầy sao.

Chẳng lẽ đạo công của Yến Phi đã đạt tới tầng mức giết không chết, có thể tự nối lại tâm mạch đã đứt đoạn, sống lại từ cõi chết?

Lúc rời khỏi Cối Kê, lão vẫn còn chút quan tâm đến thành bại của Thiên Sư quân do một tay lão lập ra. Vì thế mới đáp ứng Từ Đạo Phúc sẽ xuất thủ đối phó Lưu Dự. Nhưng sau khi về Ông Châu, tiềm tu tĩnh dưỡng, tâm thần hoàn toàn tập trung vào việc tu hành để khai mở tiên môn, phá không mà đi nên đối với nhân gian hoàn toàn không có ý nghĩa này và việc thành bại, được mất của nó đã không thể dao động tâm thần lão nữa. Lão hoàn toàn không còn hứng thú làm chuyện đó.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo ảnh giữa sinh và tử, không có ý nghĩa vĩnh hằng.

Thành thì sao? Bại thì sao? Chẳng qua cũng như mây bay trước mặt, hoa trong kính, trăng đáy nước.

Tất cả thế nhân đều mê man trong giấc mộng lớn chung này, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Chỉ có lão và Yến Phi là ngoại lệ.

Yến Phi không những là kình địch lớn nhất của lão, còn là tri kỷ duy nhất của lão trên thế gian này.

Chỉ có thông qua Yến Phi, lão mới có thể nắm được đạo pháp phá không mà đi.

Lão và Yến Phi đã biến thành tử địch cả đời. Cuộc chiến lần thứ ba giữa họ đã ở thế phải xảy ra.

Cuộc quyết chiến giữa họ không còn giới hạn trong vòng đấu tranh cừu sát của nhân thế nữa, mà dính liền với mục tiêu cuối cùng là vượt ra khỏi vòng sinh tử.

Tổng Bi Phong và Lưu Dự theo hậu viện tiến vào trang viện có tên rất thanh nhã là "Tiểu Đông Sơn". Được nữ tỳ sủng ái thân cận của Tạ Chung Tú dẫn đường đến trước cửa một gian phòng nhỏ.

Tiểu tỳ thấp giọng: "Tiểu thư đang chờ Lưu đại nhân trong phòng."

Lưu Dự hỏi: "Xưng hô tỷ tỷ thế nào đây?"

Hỏi xong câu này, bất chợt trong lòng đau khổ. Ngày trước ở Quảng Lăng, cũng chính là do tiểu tỳ này luôn kim dẫn chỉ gã mới gặp riêng được Vương Đạm Chân. Khi đó gã đã hỏi tên nàng nhưng nàng cự tuyệt không nói ra.

Vật đổi sao dời, lần này gã lại hỏi phương danh nàng nhưng trong một tình huống và tâm tình hoàn toàn khác.

Tiểu tỳ hình như cũng nhớ lại chuyện ngày trước, hơi ngạc nhiên rồi cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Lưu đại nhân cứ gọi ta là tiểu Ân! Mời đại nhân vào. Tiểu thư đợi đã lâu rồi."

Lưu Dự nhìn Tổng Bi Phong. Tổng Bi Phong vỗ vỗ vai gã nói: "Huynh sẽ canh chừng cho."

Lưu Dụ rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng chỉ còn cách đánh bạo tiến vào phòng. Tiểu Ân theo sau gã nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi tiến lên trước nói: "Tiểu thư! Lưu đại nhân đến rồi."

Lưu Dụ sớm đã nhìn thấy Tạ Chung Tú. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác vai màu xanh đậm rủ xuống đến gối, yên lặng đứng bên song ngơ ngẩn nhìn ra bóng tối bên ngoài, chừng như hoàn toàn không nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng tiểu Ân nói.

Nàng ta vẫn vô cùng mỹ lệ và cao quý, nhưng Lưu Dụ lại cảm thấy nàng đã biến thành một người khác, không còn là tiểu nữ hài ngày trước nũng nịu với Tạ Huyền, không biết nhân gian hiểm ác, trong Tạ phủ ở hẻm Ô Y nữa, mà đã trở thành một mỹ nữ bị bức phải đối mặt với cục diện không còn lựa chọn nào khác sau khi trải qua thảm biến của gia đình. Tưởng chừng chỉ qua một đêm nàng đã trưởng thành, có điều sự thay đổi này nàng tuyệt không tình nguyện.

Lưu Dụ với bước chân trầm trọng và tâm tình mất mát đến sau lưng nàng cách chừng nửa trượng thì lễ: "Mặt tướng Lưu Dụ xin thỉnh an Tôn tiểu thư."

Tám lưng thon của Tạ Chung Tú khẽ run rẩy, rồi nàng nhẹ nhàng nói: "Đạm Chân đi rồi!"

Lưu Dụ cố gắng chịu đựng sự thống khổ trong lòng, muốn nói nhưng lại không nói được gì.

Tạ Chung Tú như tự nói một mình, bình tĩnh: "Gia gia thường nói, người chết rồi thì tất cả cũng kết thúc, không cần biết tới sự việc trên dương thế nữa. Đạm Chân đi rồi cũng tốt. Những ngày sống mà không bằng chết thì sống để làm gì?"

Lưu Dụ cố nhịn nước mắt đang muốn trào ra. Người chết rồi quả thực tất cả cũng kết thúc sao? Nếu Đạm Chân chết rồi mà vẫn biết, chắc sẽ ta thán cho vận mệnh gian truân của mình.

Đến lúc này, gã vẫn không nói nên lời.

Tạ Chung Tú nhẹ nhàng nói: "Đạm Chân là một người rất kiên cường, từ trước tới giờ chưa bao giờ chịu khuất phục, dám yêu dám hận. Ta quả thực không bì được với nàng. Là ta đã hại nàng. Ta không phải với các người."

Khi Lưu Dụ còn đang ngạc nhiên vì hai câu cuối cùng thì Tạ Chung Tú xoay người lại đối mặt với gã, kiên quyết nói: "Người giết ta đi!"

Tạ Chung Tú rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, nhưng không hề ảnh hưởng tới khí chất tú lệ của nàng, chỉ thêm một chút ý vị làm người ta thương cảm. Về thiên chân ngày trước đã bị ưu tư thay thế, lệ chảy đầy mặt. Đôi mắt vốn trong sáng của nàng bị nước mắt che mờ, ngấm ngấm cáo tố mọi việc trên thế gian này toàn là bất công.

Lưu Dụ chân tay luống cuống nói: "Tôn tiểu thư! Ài! Nàng không cần nói thế. Cái chết của Đạm Chân chính là vì tên cầu tặc Hoàn Huyền. Ta sẽ tự tay giết hắn để tẩy sạch mối sỉ nhục của Đạm Chân."

Tạ Chung Tú tiến lên hai bước, chỉ cách gã không tới nửa xích, ngửa mặt nhìn gã. Hai mắt lại ứa lệ, thê thảm nói: "Lưu Dụ à! Ta đã sai rồi."

Lưu Dụ cảm thấy hồ đồ. Vì thế mà sự đau khổ trong lòng giảm bớt, nói: "Tôn tiểu thư không cần tự trách. Việc này không ai có thể vãn hồi được nữa."

Tạ Chung Tú khóc nói: "Người không hiểu rõ vì người không biết là do ta cho cha biết, phá hỏng kế hoạch bỏ trốn của các người ở Quảng Lăng. Nếu như ta không nói cho cha biết thì các người đã có thể trốn đến Biên Hoang tập. Đạm Chân cũng sẽ không bị tên cầu tặc đó làm nhục, càng không phải dùng độc tự vẫn. Tất cả đều là do ta không tốt. Ta thật không nên nói cho cha biết."

Trong đầu Lưu Dụ nổ sầm một tiếng, toàn thân phiêu phiêu khó chịu đến cực điểm.

Không ngờ là do Tạ Chung Tú nói bí mật cho Tạ Huyền biết.

Gã chưa từng nghĩ tới khả năng này. Gã còn cho rằng do Tống Bi Phong phát hiện dấu vết nên đề tỉnh Tạ Huyền.

Tạ Chung Tú khóc không thành tiếng, nghẹn ngào: "Ta không cưỡng lại được....àì....không cưỡng lại được sự năn nỉ khổ sở của Đạm Chân, an bày cho các người gặp mặt. Nàng ... nàng không hề cho ta biết sẽ cùng người bỏ trốn. Chỉ là chỉ là ta càng nghĩ càng lo lắng, sợ sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế mới nói cho cha biết. Ta thực không nghĩ sự việc sẽ biến thành như thế. Ta rất hối hận. Nếu đêm đó các người bỏ đi thì Đạm Chân sẽ không bị thâm như thế. Là ta hại chết nàng. Người giết ta đi!"

Nói đến đây, Tạ Chung Tú lại kích động vô cùng, thò tay ngọc ra túm chặt lấy cổ áo gã.

Lưu Dụ mất hết cả hồn vía, hai tay nắm chặt hai vai nàng, lệ nóng không khống chế được nữa đổ ròng ròng. Hai mắt đẫm lệ nhìn nàng thâm nói: "Tôn tiểu thư không nên tự trách nữa. Nàng tuyệt không làm sai. Ta cũng không thể làm một tên lính đào ngũ được."

Tạ Chung Tú ai oán thương tâm muốn chết nói: "Không! Là ta hại chết nàng. Ta đã hại chết bằng hữu tốt nhất của mình."

Tạ Chung Tú òa lên, nhào vào lòng gã khóc vui.

Lưu Dụ nhẹ đỡ nàng, cảm thấy toàn thân nàng run rẩy, nước mắt đau khổ thấm ướt cả y phục gã. Suýt nữa thì gã cũng ngửa mặt khóc lớn để tiết bớt nỗi thống khổ không thể nói cho người khác biết trong lòng.

Trong lòng gã không hề có đến nửa điểm oán trách Tạ Chung Tú. Trong những năm chiến loạn thế này, mỗi một người đều là người bị hại. Nàng và Đạm Chân đều là những người vô tội bị hại. Người chân chính gây họa là Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi.

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Đừng khóc nữa! Tất cả đã thành quá khứ. Chúng ta phải kiên cường lên, đối mặt với tất cả. Ta không trách nàng, Đạm Chân cũng không trách nàng đâu."

Tạ Chung Tú trong lòng gã ngửa khuôn mặt yêu kiều lên nhìn, hoài nghi hỏi: "Có thực là Đạm Chân sẽ không trách ta sao?"

Chỉ với câu này, Lưu Dụ đã nhìn ra được nỗi thống khổ của Tạ Chung Tú không có người giúp đỡ và nỗi ân hận trong nội tâm dày vò.

Còn có gì mà nói nữa đây? Gã chỉ còn cách an ủi: "Cái đó đương nhiên, chúng ta đều không trách nàng đâu."

Tạ Chung Tú khép đôi mi xinh đẹp lại, làm trào ra hai giọt nước mắt trong vắt như ngọc.

Lưu Dụ biết đã đến lúc ly khai. Mỹ nữ yêu kiều cao quý này chừng như vì Đạm Chân mà phát sinh tình cảm luyến ái đặc biệt đối với gã, vì thế gã bỏ đi càng sớm càng tốt vì việc này tuyệt không thể phát triển thành một đoạn tình ái được. Trong tình hình hiện nay, gã không thể mang thêm một gánh nặng nào nữa, nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Hồi 66

Cảm Tình Phong Ba

Trường Tử thành.

Vì hoàng cung mà Mộ Dung Vĩnh cải tạo từ Thái Thủ phủ đã bị tổn hại nghiêm trọng khi Mộ Dung Thủy đánh thành, nên Mộ Dung Thủy trưng dụng tòa trạch viện hoa lệ ở khu vực phía đông thành vốn của một vị phú thương Trường Tử làm hành cung lâm thời. Hắn biết Kỷ Thiên Thiên ưa thanh tĩnh nên nhường hẳn một tòa tiểu viện độc lập ở hậu viên cho chủ tỳ nàng làm chỗ ở.

Tối nay, tâm tình Kỷ Thiên Thiên rất tốt, không ngừng nói chuyện cười đùa với Tiểu Thi.

Khi hai người còn đang cười đùa thì Phong nương đến, thần sắc có chút ngưng trọng nói: "Hoàng thượng có lời mời Thiên Thiên tiểu thư."

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi đều cảm thấy ngạc nhiên. Đã nhiều ngày nay họ không gặp Mộ Dung Thùy. Giờ hẳn đã về, vào giờ tối muộn vốn phải lên giường đi ngủ này lại muốn gặp Kỷ Thiên Thiên, dường như sự tình có chút không bình thường.

Kỷ Thiên Thiên nhướn mày: "Muộn thế này rồi!"

Phong nương ghé sát tai nàng nói nhỏ: "Xin tiểu thư đừng làm khó như thế! Một canh giờ trước, hoàng thượng về, ngồi một mình giữa đình ở trung viên uống rượu giải sầu hết chén nọ đến chén kia, nhưng không một ai dám khuyên can người. Ta thấy Hoàng thượng đầy tâm sự, chỉ có tiểu thư mới có thể cởi mở tâm tình cho người mà thôi."

Kỷ Thiên Thiên cảm thấy ngữ khí Phong nương lộ rõ vẻ quan tâm và thiện ý với mình. Mặc dù Phong nương là người chấp hành làm nàng mất tự do, nhưng ngoại trừ việc đó thì Phong nương như một trưởng bối từ hòa, không chỗ nào là không chiếu cố đầy đủ cho họ từ việc nghỉ ngơi đến ăn uống.

Nàng nhìn Tiểu Thi, thấy vẻ mặt Tiểu Thi vẫn hoang mang, biết Tiểu Thi không nghe thấy mấy câu mà Phong nương vừa nói vào tai mình. Nàng khẽ gật đầu, đứng lên nói: "Thì Thi, em hãy nghỉ ngơi sớm đi! Nghe lời ta, không cần đợi ta về đâu!"

Tiểu Thi phản đối: "Tiểu Thi đợi tiểu thư về để thị hầu chứ."

Kỷ Thiên Thiên khẽ cười rồi theo Phong nương rời viện.

Bước vào con đường nhỏ rải sỏi dẫn tới đại đường, Phong nương đang đi phía trước khẽ thở dài.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi: "Đại nương sao lại thở dài? Phải chăng việc này có gì nguy hiểm?"

Phong nương đáp: "Ta chưa từng thấy hoàng thượng uống rượu như thế bao giờ. Nhưng tiểu thư trí tuệ thông minh, chắc sẽ biết phải ứng phó thế nào."

Kỷ Thiên Thiên biết bà ta đề tình mình đối với Mộ Dung Thùy phải dùng nhu chế cương, trong lòng vô cùng cảm kích. Dù nàng rất muốn hỏi bà ta chuyện liên quan đến Yến Phi, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nại không nói ra.

Tối nay tâm tình nàng rất tốt, làm nàng tự tin có thể ứng phó với bất kỳ việc gì. Ngày kia, nàng sẽ hoàn thành thời hạn một trăm ngày của Trúc Cơ công. Qua một thời gian chán nản trước đây, nàng đã phấn chấn trở lại, toàn tâm toàn ý tu hành theo phương pháp Yến Phi hướng dẫn, hai ngày gần đây lại có thành tích lớn. Nghĩ đến việc sớm có thể cùng ái lang ngâm hòa chung khúc nhạc lòng làm nàng đầy斗志, dám đối diện với bất cứ việc gì.

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ ngồi ở bờ nam Đại Giang nhìn nước sông cuộn cuộn chảy về đông. Không ai muốn nói gì.

Chỗ này ở thượng du Kiến Khang, cách Kiến Khang hai dặm, cây rừng rậm rạp. Bên kia là một thôn làng nhỏ, thấp thoáng có ánh đèn lửa.

Tổng Bi Phong không nhịn được hỏi: "Tôn tiểu thư tại sao lại khóc lóc đau đớn vậy?"

Lưu Dụ trầm nghĩ may là lão không nhìn trộm, nếu không, khi thấy Tạ Chung Tú khóc vui trong lòng mình thì không biết lão sẽ nghĩ gì? Sự phân biệt môn đệ làm cho giữa cao môn và hàn môn trùng trùng cách trở. Một kẻ hàn môn như mình lại ôm một kiều nữ cao môn cảnh vàng lá ngọc trong lòng là một tội trạng rất lớn không thể tha thứ. Kể cả người cởi mở như Tổng Bi Phong, vì lão từng nhiều năm thị hầu Tạ An nên tư tưởng lão ở phương diện đó chỉ sợ đã thâm căn cố đế, không thể chấp nhận chuyện đó. Hơn nữa, đối phương lại là Tạ Chung Tú?

Gã cười khở: "Tôn tiểu thư nghĩ mình phải chịu trách nhiệm đối với cái chết của Đạm Chân tiểu thư."

Nói xong câu này, bất chợt gã hồi hận. Tống Bi Phong chưa chắc đã biết ý đồ bỏ trốn của gã và Vương Đạm Chân. Nếu như Tống Bi Phong truy hỏi tiếp thì gã làm sao trả lời Tống Bi Phong đây? Gã không nhịn được nhớ lại cảm giác khi ôm Tạ Chung Tú vừa rồi. Ở phương diện nào đó, việc đó tạo tình cảm kích thích đã phá cấm kỵ còn hơn việc gã ôm Vương Đạm Chân vì đối với gã mà nói, Tạ Chung Tú càng không thể đụng tới so với Vương Đạm Chân. Đương nhiên gã đối với Tạ Chung Tú không có một chút dã tâm, càng không thể hiện gã chuyển tình yêu đối với Vương Đạm Chân sang Tạ Chung Tú. Nhưng gã biết vĩnh viễn không thể quên được thời khắc ngắn ngủi vừa qua.

Quả nhiên Tống Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Cái chết của Đạm Chân tiểu thư và Tôn tiểu thư có quan hệ gì?"

Lưu Dụ lúc này hồi hận không kịp, chỉ còn cách đem chuyện bỏ trốn kể ra.

Tống Bi Phong nghe xong, trầm ngâm không nói gì. Mãi sau lão mới than: "Có việc như thế ư! Không lạ sao tiểu Dụ người lại u uất như vậy."

Lưu Dụ chán nản không nói gì.

Tống Bi Phong cười khở: "Nếu huynh sớm biết chuyện đó thì sẽ tuyệt không để đệ đi gặp Tôn tiểu thư."

Lưu Dụ ngậm thở dài nói: "Sau này đệ sẽ không gặp nàng nữa."

Tống Bi Phong nói: "Ta tuyệt không lo lắng cho đệ mà lo lắng cho Tôn tiểu thư. Tình hình của nàng lúc này có chút giống với tình hình của Đạm Chân tiểu thư. Tư Mã Nguyên Hiến luôn mong có được sắc đẹp của Tôn tiểu thư, nhưng Tư Mã Nguyên Hiến lại là một trong những người mà Tôn tiểu thư chán ghét. Không nên nhìn tác phong quy củ ngày thường của Tôn tiểu thư mà lầm, thật ra nàng là một người dũng cảm kiên cường. Tính nổi loạn của nàng rất mạnh, tuyệt không cam tâm khuất phục theo sự an bài của gia tộc. Chỉ xem một việc nàng dám để đệ và Đạm Chân tiểu thư bí mật gặp gỡ là biết cá tính của nàng không chịu ảnh hưởng của tư tưởng phong kiến."

Lưu Dụ nhớ lại nhãn thần của Tạ Chung Tú khi gã ly khai, bất chợt ngấm ngấm kinh hãi trong lòng. Nhìn từ bất cứ góc độ nào thì bây giờ gã không nên bị lôi kéo vào chuyện nhi nữ tư tình, đặc biệt là với Tạ Chung Tú, một đệ nhất kiều nữ của cao môn Kiến Khang. Chỉ sợ kể cả Vương Hoàng vốn ủng hộ mình cũng không thể chấp nhận việc đó. Hơn nữa, gã không thể lại làm chuyện bỏ trốn lần thứ hai.

Gã chỉ còn cách nói: "Tôn tiểu thư đã phát tiết hết tình tự trong lòng rồi, sẽ không sao đâu!"

Tống Bi Phong trầm giọng: "Nếu huynh có thể lựa chọn, sẽ tìm cách để các người chạy trốn. Huynh không thể nhẫn nhịn nhìn Tôn tiểu thư ôm hận bị gả vào nhà Tư Mã, tái diễn thảm sự Phính Đình tiểu thư bị gả cho Vương Quốc Bảo."

Lưu Dụ chần động nhìn Tống Bi Phong.

Tống Bi Phong ngửa mặt nhìn trời đêm, hai mắt long lanh ứa lệ, thâm trầm nói: "An công và đại thiếu gia trước sau từ trần đã tạo thành đả kích liên tục nghiêm trọng đối với Tôn tiểu thư. Cái chết của đại thiếu gia càng làm nàng khó tiếp thụ. Hiện nay, khát vọng trong lòng nàng là được một anh hùng cứu nàng thoát khỏi khổ nạn. Tiểu Dụ người là người do đích thân cha nàng tuyển chọn làm người kế thừa, là người mà nàng sùng bái nhất. Trước đây, có thể nàng không để đệ trong lòng, nhưng hiện tại thì ngoài đệ ra ai có thể mang lại hy vọng cho nàng đây?"

Lưu Dụ thâm kêu bất diệu. Tạ Chung Tú đối với gã lại còn có tâm thái lấy mình để bù đắp như thế. Mình lại không thể nhắm mắt làm ngơ trước nỗi khổ sở của nàng vì mối quan hệ của mình với Huyền soái và Đạm Chân. Việc này quả là đau đầu.

Tống Bi Phong vô cùng cảm xúc nói: "Vương, Tạ hai nhà là đại biểu của hào môn Ô Y, vốn là những gia tộc giàu có và hùng mạnh của phương Bắc. Từ khi Hoài, Mặc nhị đế bị giam cầm, Trường An trúng kế bị mất, những thế tộc Trung Nguyên theo Tấn thất dờ về phương Nam. Sau khi ổn định ở mảnh đất còn lại của quốc gia nơi đây, Vương, Tạ hai nhà vẫn là thế tộc hàng đầu. Chỉ hận là bây giờ, bất luận là Vương gia hay Tạ gia

đều ở vào thời khắc mặt trời xuống núi, xuất hiện thế tàn tạ ngày một xấu đi."

Lưu Dụ quả quyết nói: "Chỉ cần một ngày Lưu Dụ đệ còn sống thì sẽ phấn đấu không ngừng vì vinh nhục của Tà gia."

Tổng Bi Phong lắc đầu nói: "Đại thế suy vi, không phải nhân lực có thể挽 hồi được. Tình hình trước mắt của Tà gia, lại không còn người nào, làm gia phong truyền đời nhân nhả phong lưu của Tà gia ngược lại trở thành gánh nặng của tộc nhân nhà họ Tà, khó có thể phát triển được. An công từng nhiều lần nói với huynh về việc này, lại dự đoán sẽ xuất hiện tình hình như trước mắt, lo lắng sẽ có con cháu của Tà gia không thể kịp thời tự điều tiết để thích ứng với cục thế biến hóa không ngừng, sẽ trở thành vật hy sinh. Ài! Bất hạnh là An công nói đúng. Người gây họa lại chính là người thân của ông ta."

Lão lại nhìn Lưu Dụ nói: "Sự quật khởi của Lưu Dụ người chính là đại biểu cho sự chấn hưng của thế lực hàn môn. Nhưng sau khi đệ trở thành người nắm quyền thì sẽ không suy nghĩ theo góc độ người kế thừa của đại thiếu gia nữa mà phải xem trọng đại cục. Kể cả khi đệ vẫn còn niệm tình xưa của Tà gia nhưng khi tình thế phát triển đến mức Tà gia trở thành chướng ngại chính trị lớn nhất của đệ thì không còn nhân tình gì có thể nói được nữa."

Lưu Dụ bảo đảm: "Tổng đại ca yên tâm. Lưu Dụ không phải là người vô tình vô nghĩa như vậy đâu."

Tổng Bi Phong nói: "Vi đệ vẫn chưa ở vị trí đấy. Huynh rất hiểu tâm thái của con cháu cao môn. Để ta nói thẳng cho đệ biết! Như tên tiểu tử Tà Hồn, hấn vĩnh viễn không coi chúng ta ra gì. Bất luận chúng ta toàn tâm toàn ý đối xử tốt với hấn như thế nào, trong mắt hấn chúng ta vẫn chỉ là hai tên nô tài hữu dụng mà thôi. Ài! Huynh thật hy vọng có ngày được nhìn bộ dạng hối hận đáng thương của hấn. Huynh rất mâu thuẫn."

Lưu Dụ hiểu tâm tình lão, nhưng không tìm được lời nào an ủi. Tà gia đúng là đại họa lâm đầu, nhưng không một ai có phương pháp có thể thay đổi sự phát triển của tình hình.

Tổng Bi Phong dường như nhớ lại chuyện cũ ngày xưa, từ từ nói: "An công luôn vô cùng coi trọng đại thiếu gia, kiệt lực tài bồi cho thiếu gia, nhưng không bao giờ nói lời khó nghe hay nghiêm mặt với thiếu gia. Thời niên thiếu, đại thiếu gia có tác phong rất công tử, tự cho mình phong lưu, lại ưa thích những cái mới lạ lập dị như những cao môn tử đệ khác. Ví dụ như có một thời gian thiếu gia từng rất thích đeo túi thơm màu tím, lại còn thích cầm một chiếc khăn tay hoa nữa. An công không thích cách ăn mặc đó của thiếu gia, liền lấy quần áo khăn tay của thiếu gia ra đánh cược. Thắng rồi, An công liền đem đốt ngay trước mặt đại thiếu gia. Đại thiếu gia hiểu ra, từ đó không ăn mặc như thế nữa."

Lưu Dụ thật khó tưởng tượng bộ dạng hoa hòe hoa sói của Tà Huyền như Tổng Bi Phong hình dung, đồng thời lại cảm nhận được gia phong của Tà gia, lại càng thể hội được những hoài niệm của Tổng Bi Phong đối với những ngày tháng thi tửu phong lưu của Tà gia trong dĩ vãng, tiếc cho những ngày tháng tốt đẹp trước đây đã trôi qua không trở lại. Hai người họ ngoài việc ngồi nhìn Tà gia tan rã thì không còn biện pháp nào khác.

Cảm giác bất lực đó làm người ta đau đớn tan nát tâm can.

Tổng Bi Phong buồn rầu nói: "Huynh thực rất mâu thuẫn, vừa hy vọng chúng ta có thể mang Tôn tiểu thư chạy thật xa, nhưng lại biết đó là việc tuyệt không nên làm. Huynh vừa muốn Tà Hồn phải chịu sự giáo huấn nghiêm khắc, nhưng lại sợ hấn không chịu nổi."

Lưu Dụ biết trong hai người phải có một người tỉnh táo. Nếu không, nói không chừng do nhất thời bốc đồng mà tạo thành sai lầm lớn. Người tỉnh táo chỉ có thể là gã.

Chỗ khác biệt giữa gã và Tổng Bi Phong là trên vai gã có một gánh nặng vô hình. Nỗi sỉ nhục phần hận của Đạm Chân, sự kỳ vọng của Hoang nhân và sự ủng hộ của huynh đệ Bắc Phủ binh đối với gã làm gã không thể vì nhi nữ tư tình mà buông xuôi tất cả.

Lưu Dụ trầm giọng: "Tôn tiểu thư có thể thích ứng với sinh hoạt của Biên Hoang tập sao? Nàng có thể không để tâm đến vinh nhục của Tà gia sao? Nếu như nàng ly khai Kiến Khang thì sẽ ảnh hưởng thế nào đối với đại tiểu thư?"

Tổng Bi Phong nghe xong tắc miệng không nói được gì.

Lưu Dụ đứng lên nói: "Chúng ta về Quy Thiện tự thôi!"

"Ngồi đi!"

Kỷ Thiên Thiên nghênh đón ánh mắt Mộ Dung Thùy, ngấm ngấm thất kinh. Nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này ở Mộ Dung Thùy. Nhãn thần vốn trong sáng thâm thúy của hắn vẫn đầy tia máu, hắn không còn cảm giác lãnh tĩnh tự chủ nữa. Suýt nữa thì nàng muốn bỏ chạy. Đó đương nhiên là hạ sách. Nàng có thể chạy đi đâu? Không lạ tại sao Phong nương đã cảnh cáo nàng. Nàng chỉ còn cách ngồi xuống đối diện với hắn.

Mộ Dung Thùy nhìn Phong nương nói: "Không còn việc gì nữa! Người có thể về nghỉ ngơi."

Phong nương lo lắng nhìn Kỷ Thiên Thiên ra hiệu rồi rời khỏi khu vườn.

Mộ Dung Thùy cầm bình rượu lên, rót đầy vào chén rượu để trước mặt Kỷ Thiên Thiên rồi cười nhẹ nói: "Chén này chúc cho Thiên Thiên mãi mãi trẻ trung, ngọc thể an khang."

Kỷ Thiên Thiên chỉ còn cách cụng chén với hắn. Tửu lượng của nàng cực tốt. Dù là rượu mạnh thì mười chén cũng không làm nàng say được. Nàng chỉ là sợ đối phương thôi.

Mộ Dung Thùy chừng như không có ý chuốc cho nàng say. Sau khi nốc cạn một chén, hắn định thần nhìn nàng than: "Thiên Thiên vẫn coi Mộ Dung Thùy ta là địch nhân sao?"

Kỷ Thiên Thiên cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng hắn, biết Mộ Dung Thùy đang ở trong tình trạng vô cùng không ổn định. Nếu nàng nói sai một câu thì nhiều khả năng sẽ dẫn tới hậu quả đáng sợ. Hắn tại sao lại mất hết tính nhẫn nại thế?

Nàng điềm đạm nói: "Uống rượu nói chuyện là lạc thú của nhân sinh. Hoàng thượng không nên nói những lời làm người ta mất hứng như thế được không?"

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên, rồi gật đầu nói: "Đúng! Thường nói uống rượu tìm vui, làm tắt cả đau khổ biến mất sạch. Tối nay nàng phải ngoan ngoãn bồi tiếp ta giải sầu đó."

Kỷ Thiên Thiên thầm kêu bất diêu. Mộ Dung Thùy dường như uống rượu vào đã loạn tính rồi, mình đối phó thế nào đây? Nàng chỉ còn cách nói: "Hoàng thượng vừa đại phá Mộ Dung Vĩnh, thống nhất Mộ Dung Tiên Ti tộc, đáng lẽ tâm tình phơi phới. Tại sao bây giờ lại tâm sự trùng trùng thế?"

Mộ Dung Thùy trừng trừng nhìn nàng, trầm giọng: "Tâm sự? Tâm sự của ta Thiên Thiên hiểu rõ hơn những người khác. Chỉ cần Thiên Thiên bằng lòng để Mộ Dung Thùy ta vào mắt thì trên thiên hạ này còn có việc gì có thể làm Mộ Dung Thùy ta để trong lòng? Ài! Thiên Thiên có hiểu nỗi thống khổ trong lòng ta không? Mộ Dung Thùy ta một đời tung hoành vô địch, cho dù lên ngôi vua, hoàn thành đại nghiệp thống nhất, nhưng ta vẫn không coi là gì cả. Chỉ khi trái tim Thiên Thiên ngã về với ta thì đó mới là việc có thể làm ta động tâm nhất trên thế gian này."

Kỷ Thiên Thiên thầm hô nguy hiểm quá. Nếu như tối nay mình không dẫn dắt được Mộ Dung Thùy, làm tình cảm đang bạo phát trong lòng hắn chuyển hướng phát tiết sang việc khác thì phương pháp duy nhất để giữ sự thanh bạch của mình là tự đoạn tâm mạch, lấy cái chết để biểu lộ. Nàng không vội không vàng, thò tay cầm bình rượu, rót cho hắn và cho mình, không phải nàng muốn chuốc cho Mộ Dung Thùy say thêm mà là nhằm kéo dài thời gian để nghĩ cách thoát thân.

Mộ Dung Thùy nhìn nàng chăm chăm.

Kỷ Thiên Thiên rót đầy chén của hắn, thấy nhãn thần hắn lộ thần sắc cuồng loạn liền từ từ nói: "Đã lâu rồi ta không uống rượu!"

Nói xong, bất chợt trong lòng nàng nhớ lại tình cảnh động nhân khi nàng và Yến Phi cùng uống một vò Tuyết Giản Hương ở hầm rượu của Biên Hoang tập. Nàng không kiềm được ngấm ngấm thở dài.

Khi tự rót cho mình, nàng ung dung nói: "Lần đầu tiên ta uống rượu là tại Vũ Bình đài ở sông Tần Hoài cùng thường thức cảnh sắc ban đêm với cha nuôi. Ông ấy quả là một người rất vĩ đại, ở ẩn thì vô cùng tiêu sái, làm việc lại vô cùng hiển hách. Khi thoái ẩn thì là một danh sỹ phong lưu, khi xuất quan thì làm tể tướng phong lưu. Không quên thiên hạ, lại cũng không quên sông núi, làm những danh sỹ khác đều phải lấy người để tự soi mình."

Mộ Dung Thùy không tưởng nổi nàng lại hốt nhiên nói đến chuyện Tạ An. Hắn vô cùng ngạc nhiên, hai mắt lần đầu tiên lộ vẻ suy nghĩ.

Kỷ Thiên Thiên ngậm thở ra một hơi khoan khoái. Chỉ cần Mộ Dung Thùy động não suy nghĩ thì lý trí sẽ có cơ hội khống chế tình cảm. Câu nói này của nàng vô cùng xảo diệu, làm Mộ Dung Thùy biết người mà mình hân thưởng không thể là loại hạ lưu. Nàng cố ý đề cập đến Tạ An chính là xem bệnh bốc thuốc, làm Mộ Dung Thùy từ phong phạm danh sỹ tiêu dao tự tại của Tạ An mà suy nghĩ lại tình hình hiện tại của mình, dừng cương trước bờ vực thẳm.

Nàng nâng chén nói: "Đề Thiên Thiên kính hoàng thượng một chén, chúc hoàng thượng vĩnh viễn là một anh hùng, hào tình ngất trời."

Hai câu cuối cùng này lại càng lợi hại. Nếu Mộ Dung Thùy không muốn làm nàng nhìn lầm người mà thất vọng thì đêm nay hắn chỉ còn cách giữ đúng quy củ, không thể vượt quá giới hạn.

Mộ Dung Thùy nâng chén lên, mắt nhìn rượu đang sóng sánh trong ly đến ngậy người.

Kỷ Thiên Thiên khẳng định hắn đã gặp phải một việc không như ý, mượn rượu tiêu sầu, lại muốn thừa lúc say sưa giải quyết quan hệ nhằng nhẵng giữa hắn và nàng. Hắn gặp phải thất bại nào đây? Phải chăng có liên quan tới Yến lang và huynh đệ của chàng là Thác Bạt Khuê?

Kỷ Thiên Thiên tự uống cạn chén của mình, để chén xuống nói: "Đây là chén cuối cùng của tối nay."

Mộ Dung Thùy nhìn nàng, hai mắt lộ vẻ bối rối, chán nản để chén rượu mà hắn chưa hề nhấp môi lên bàn đá, cười khổ: "Ta đã uống đủ rồi."

Kỷ Thiên Thiên thầm hô nguy hiểm, biết hắn đã phục hồi lại thần trí như ngày thường. Một trường nguy hiểm đã qua.

Mộ Dung Thùy ngửa mặt nhìn trời, bình tĩnh hỏi: "Nếu như một ngày ta có thể bắt sống Yến Phi thì đánh cuộc giữa ta và Thiên Thiên vẫn còn hiệu lực chứ?"

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ ta chưa từng đáp ứng người điều gì cả. Đó chỉ là người đơn phương tình nguyện mà thôi. Đồng thời trong lòng chấn động vì với tính cách tác phong của Mộ Dung Thùy thì không bao giờ nói ra chuyện gì mà hắn không nắm chắc. Chẳng lẽ mình đã đoán sai? Yến lang lại đang ở thế hạ phong, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm bị bắt sống sao?

Nàng than: "Hoàng thượng thành công rồi hãy nói."

Mộ Dung Thùy lại nhìn nàng. Tia máu trong mắt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại tinh mang lấp lánh, cho thấy công lực thâm bất khả trắc. Hắn cười nhẹ: "Bất luận là trên tình trường hoặc trên chiến trường, có một đối thủ như Yến Phi quả là niềm khoan khoái của đời người. Từ sau cuộc chiến với Yến Phi ở Biên Hoang, ta ngày nào cũng dậy trước khi trời sáng để luyện võ, trước khi đi ngủ đều tĩnh tọa tiềm tu. Ta đang chờ đợi lần thứ hai giao thủ với hắn, tiện thể chờ đến ngày Thiên Thiên sẽ bị lòng chân thành của ta đã động."

Kỷ Thiên Thiên chỉ ngây người nhìn hắn, nhất thời nói không nên lời.

Mộ Dung Thùy đã hồi phục về ung dung tự tin, thản nhiên nói: "Ta đã đi sai một nước cờ. May mà còn có thể bổ cứu lại được. Tối qua ta đã ký kết hòa ước với Diêu Trường, đồng ý không xâm phạm lẫn nhau. Vì thế ta tạm thời có thể không lo chuyện ở đây nữa. Ai dám đánh giá thấp Mộ Dung Thùy ta đều phải trả một giá rất đắt mà hắn không thể chịu nổi."

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu nói: "Muộn rồi! Thiên Thiên phải quay về thôi."

Hồi 67

Khu Dương Chi Pháp

Trong ánh hoàng hôn rực rỡ, "Hoang mộng nhất hào" được hai chiếc Song Đầu chiến thuyền tiên hô hậu ủng tiếp tục hành trình du ngoạn Biên Hoang.

Lâu thuyền đã hồi phục trạng thái an tĩnh. Trừ việc đã giảm đi ba người, chừng như trên thuyền chưa hề phát sinh việc gì. Những người gia nhập đoàn tham quan lần này tuyệt đại đa số đều đã lẫn lộn trong giang hồ, đối với sự việc kiểu đó không lấy làm kỳ quái vì họ biết đạo sinh tồn là không được rỗi hơi tham gia vào việc giang hồ.

Thác Bạt Nghi rời khỏi khoang thuyền, hình bóng yêu kiều của Hương Tố Quân liền đập vào mắt. Nàng vừa mới rời khỏi giường liền lên sàn phía đuôi thuyền thưởng thức phong cảnh hai bên bờ. Mái tóc đẹp của nàng tỏa hương thơm phủ xòa xuống bờ vai, khẽ bay theo làn gió nhẹ làm người ta nhìn say mê mà không biết chán.

Thác Bạt Nghi phát sinh cảm giác kỳ dị. Hương Tố Quân vì đã đá đít Triều Cảnh nên lấy lại được sự tự do. Hắn không hiểu tại sao lại phát sinh suy nghĩ này, nhưng hắn hiểu rõ mình không thể dứt khỏi cảm giác đó được.

Hương Tố Quân bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hắn, khẽ gật đầu chào hỏi rồi lại quay đi.

Thác Bạt Nghi bất chợt thấy trái tim ấm áp, so với thái độ lạnh lùng của hắn đối với người khác trước đây có thể thấy đó là một sự chuyển biến vô cùng lớn. Đặc biệt là khi nàng nhìn mình, hai mắt nàng sáng bừng lên cho thấy nàng đối với mình không phải là không động lòng, chắc chắn trong lòng nàng có tình cảm đối với mình.

Từ khi hắn phụng mệnh Thác Bạt Khuê đến Biên Hoang tập chủ trì Phi Mã hội, hắn đối với tình cảm nam nữ vô cùng dạm bạc. Tuy thỉnh thoảng có đến thanh lâu giải buồn, nhưng chỉ là hứng thú bất chợt, chứ gã chưa từng để nữ tử nào trong lòng, tất cả đều lấy việc phục quốc làm trọng. Nhưng không biết tại sao, từ tối hôm qua khi hắn xuất thủ ngăn cản Hương Tố Quân không để nàng và Triều Cảnh khuấy động can qua thì hình bóng yêu kiều của nàng không ngừng nổi lên trong lòng hắn.

Ý nghĩ nọ tiếp ý nghĩ kia, bỗng nhiên hắn phát giác mình đã đi đến bên nàng.

"Tối qua nàng ngủ được không?"

Hương Tố Quân khẽ vận mình, điềm đạm đáp: "Ta chưa từng được ngủ một đêm sung sướng khoan khoái như vậy. Chừng như đã đòi lại món nợ mà Thùy Ma đã mượn của ta vậy."

Thác Bạt Nghi ngờ ngác: "Thùy Ma?"

Hương Tố Quân khẽ dùng tay vén làn tóc mây vương trên má, uể oải nói: "Chúa tể của ban ngày là Thần, còn ban đêm do Thùy Ma thống trị. Nếu không, tại sao lại có những giấc mơ thiên hình vạn trạng như thế? Tối qua phải chăng các người đã xảy ra chuyện gì, sao bỗng nhiên lại khẩn trương đến thế?"

Thác Bạt Nghi say sưa ngắm nét mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ, cười nhẹ: "Đúng là có chút việc phát sinh may mà bọn ta miễn cưỡng ứng phó được rồi, không cho địch nhân sinh cơ." "

Hương Tố Quân ngưng thần nhìn Song Đầu thuyền đang ở phía sau, nói: "Con người người thật là khiêm nhường!"

Thác Bạt Nghi cười khở: "Nàng là người đầu tiên nói ta là người khiêm nhường đó."

Hương Tố Quân liếc hắn một cái, mỉm cười: "Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của người?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Tại hạ là Thác Bạt Nghi."

Hương Tố Quân hỏi: "Người chắc là Vương tộc của Thác Bạt Tiên Ti tộc đúng không?"

Thác Bạt Nghi nghĩ tới Thác Bạt Khuê, trong lòng nổi lên tình cảm khó hình dung, trả lời: "Cứ cho là thế đi!"

Hương Tố Quân vui vẻ nói: "Nghe nói huyết thống của Yến Phi có một nửa là Thác Bạt Tiên Ti, phải chăng là người đồng tộc với người?"

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Yến Phi là hảo huynh đệ đồng tộc của ta. Từ nhỏ bọn ta đã chơi cùng nhau rồi."

Hương Tố Quân nhìn hắn nói: "Cuối cùng cũng có một câu khẳng định rồi, không phải cứ cho là thế này, cho là thế nọ nữa."

Thác Bạt Nghi không ngờ Hương Tố Quân là một người nói chuyện đáng yêu đến vậy, thậm chí Triều Cảnh đúng là ngu xuẩn. Vì để tranh cái gì thiên hạ đệ nhất đó mà để mất nàng. Nhưng con người ta đều là thế, những vật đã đạt được rồi thì lại không để trong lòng. Không còn Triều Cảnh kìm kẹp về mặt tinh thần, Hương Tố Quân như con công xinh đẹp đang bị cầm tù được hồi phục bản sắc, hưởng thụ sinh mệnh.

Hương Tố Quân hỏi: "Không nói được ư! Phải chăng là không có lời gì đáp lại?"

Thác Bạt Nghi bật cười khanh khách: "Nói thật ra, không phải ta không có lời gì hay để nói, mà là ta vui mừng quá nên không nói nên lời."

Hương Tố Quân không hiểu hỏi: "Tại sao người bỗng nhiên lại vui vẻ thế?"

Thác Bạt Nghi thản nhiên đáp: "Thấy cô nương không phải phiền não vì bất kỳ ai khác nên ta đương nhiên cảm thấy vui mừng."

Khuôn mặt xinh đẹp của Hương Tố Quân khẽ hồng lên, rõ ràng nàng không ngờ hắn lại nói thẳng như vậy. Nàng liếc hắn một cái nhưng không nói gì.

Thác Bạt Nghi cảm thấy không khí có phần bế tắc nên ngưng, bất chợt có chút hối hận, thậm chí mắng mình. Nữ tử người Hán trước mặt đương nhiên không cởi mở như nữ tử của tộc mình. Nàng sống nội tâm và hay xấu hổ, nếu mình lưu lại trong lòng nàng một ấn tượng bất lương thì chỉ còn cách đánh trống thu quân, khỏi nói nhiều tắt lờ miệng.

Thác Bạt Nghi đang định bỏ đi thì Hương Tố Quân đã hé môi thỏm nói: "Lần này ta không tính toán lời lẽ khinh bạc của người nữa. Cho ta biết, đại thảo nguyên ngoài Tái Ngoại 1 như thế nào?"

Thác Bạt Nghi cảm thấy dâng lên một luồng nhiệt khí ấm cả cõi lòng. Trong sát na ấy, mọi thứ đều thay đổi, đều trở nên bất đồng. Ngày hôm nay cũng khác hẳn bất kỳ ngày nào trước đó vì cuộc sống hốt nhiên trở nên phong phú. Ngoại trừ mỹ nữ trước mặt thì tất cả đều không còn gì quan trọng nữa.

Trác Cuồng Sinh tiến vào gian phòng của Cao Ngạn. Cao Ngạn vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Trình Thương Cổ, Diêu Mãnh và Âm Kỳ đang ngồi bên giường nói chuyện.

Trác Cuồng Sinh nhìn Trình Thương Cổ hỏi: "Tình hình thế nào?"

Trình Thương Cổ đáp: "Khẳng định không sao. Độc tố không ngừng bài tiết ra từ đầu ngón tay, ngón chân. Gã ngủ nhiều nhất là một ngày nửa thì đảm bảo sẽ tỉnh lại, không bị di chứng gì đâu."

Âm Kỳ nói: "Yến Phi có thứ võ công gì vậy? Không những thần diệu như thế mà cả đến người mà hắn truyền công lực cũng thu được lợi ích đến thế, biến thành người bách độc bất xâm."

Trác Cuồng Sinh ngồi bên giường, dùng tay vạch mắt Cao Ngạn ra kiểm tra tình hình gã, đồng ý: "Yến Phi luôn chiếu cố cho Cao tiểu tử, không những từng liệu thương cho hắn, lại đã thông kinh mạch trong thể nội,

làm Cao tiểu tử thoát thai hoán cốt. Yến Phi là một người thần kỳ. Đến hôm nay, ta vẫn chưa hiểu rõ hần. Chắc hần còn có điều gì đó giấu bọn ta. Xem ra ta cần thiết pháp bức hần phải cung khai mới được."

Diêu Mãnh cười: "Trong thiên hạ chỉ sợ không một ai có thể cưỡng bức Yến Phi làm những việc mà hần không muốn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Tiểu tử ngươi thật vô tri. Không lạ sao ngươi lại đi cùng với Cao tiểu tử. Cao tiểu tử nếu chịu nghe theo lời ta lúc đó thì không phải chịu khổ thế này. Con bà nó! Ta có nói sẽ bức cung Yến tiểu tử bằng vũ lực chưa? Ta sẽ dùng giao tình. Nếu không, thiên thư của ta không thể có sự kết thúc hoàn hảo được."

Diêu Mãnh sợ lão tiếp tục công kích mình, vội vàng im miệng đầu hàng.

Âm Kỳ nói: "Các người nói xem trên thuyền liệu có còn tai mắt địch nhân lưu lại để chứng thực sinh tử của Cao tiểu tử không?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Theo như Lưu Mục Chi đoán thì người của Tiểu gia vô cùng tự tin đối với việc dùng độc nên sẽ không lưu lại tai mắt tránh bị bọn ta tìm ra chỗ sơ hở. Tiểu Nộn Ngọc mặc dù chịu xuất lực cho Hoàn Huyền, nhưng tuyệt không chịu để chúng ta biết là do thị hạ thủ, sẽ hại Tiểu gia kết thành mối cừu hận rất lớn với bọn ta. Ta nhận thấy Lưu Mục Chi phân tích rất có đạo lý."

Trình Thương Cổ nói: "Con người của Lưu Mục Chi không đơn giản đâu."

Trác Cuồng Sinh đồng ý bảo: "Hần là người có kiến thức, có học vấn và trí tuệ, chỉ là có tài mà chưa được sử dụng thôi. Mặc dù không biết võ công, nhưng chỉ với công phu trầm ổn lãnh tĩnh của hần thì trong số bọn ta cũng chẳng có mấy người theo kịp được."

Diêu Mãnh hỏi: "Hần quả thực tham gia đoàn tham quan là để đi xem thiên huyết sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Ta tin hần. Hà! Lão tử nhìn người không lầm đâu. Ít nhất thì việc ta nhìn ra yêu nữ là rất chuẩn đúng không?"

Diêu Mãnh không tưởng nổi lão lại lấy đó làm cơ hội "giáo huấn" mình, chỉ còn cách im miệng một lần nữa.

Trác Cuồng Sinh bật cười: "Tên tiểu tử ngươi! Ta cho ngươi biết tại sao ta tin tưởng hần nhé. Bây giờ, toàn bộ phương Nam có một bầu không khí gần như là tuyệt vọng. Những kẻ sĩ có kiến thức đều không còn hy vọng gì với tương lai nữa. Nhưng hai câu sấm ngữ 'Lưu Dự nhất tiễn trầm Ẩn Long, chánh thị hoả thiên thạch thiên hàng thì' do lão tử ta phát minh không ngờ lại giống như một viên đá ném xuống mặt nước phẳng lặng, khơi dậy những làn sóng hy vọng và không ngừng khuếch tán. Hà! Thật không ngờ lời nói của ta lại có sức ảnh hưởng như vậy với phương Nam. Đến Lưu Mục Chi cũng vì thế mà bị hấp dẫn đến Biên Hoang để chứng thực hai câu đó. Tối qua ta đã mất gần một thời thần để tường thuật cho hần ngọn nguồn về "Nhất tiễn trầm Ẩn Long". Hần nghe mà hai mắt sáng bừng, để hần biết trong hai câu thì câu đầu tiên tuyệt không phải nói ngoa."

Trình Thương Cổ hiển nhiên là không có hứng thú đối với Lưu Mục Chi, lão nói lảng đi: "Theo như ngươi nói thì Hoàn Huyền sẽ nhận định là Cao tiểu tử đã độc phát thân vong, vì thế trong một khoảng thời gian sẽ không có hành động gì đối với Cao tiểu tử nữa."

Âm Kỳ lo lắng: "Hoàn Huyền sẽ nghĩ đã hoàn thành sự uỷ thác của Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên y sẽ lập tức truyền tin cho Nhiếp Thiên Hoàn biết về cái chết của Cao Ngạn. Nếu tin này truyền tới tai tiểu Bạch Nhận thì rốt cuộc là tốt hay là xấu đây?"

Diêu Mãnh không nhịn được nói: "Tiểu Bạch Nhận hoặc sẽ vì Cao Ngạn mà khóc to một trận, rồi dần dần quên gã đi. Ài! Hoặc nàng sẽ không rơi đến nửa giọt lệ vì tên tiểu tử Cao Ngạn thích nhất là khoe khoang khoác lác, có thể cô nương nhà người ta rõ ràng không có ý gì đối với gã. Hoặc nói không chừng nàng ta đối với gã gốc rễ tình yêu sâu sắc, không thể tự thoát được. Có thể là một trong các dạng đó."

Trác Cuồng Sinh than: "Chỉ riêng việc Cao tiểu tử là biết Hoang nhân bọn ta đã cải biến rồi. Ai cũng quan tâm đến gã, hy vọng gã và tiểu Bạch Nhận có một kết cục tốt đẹp. Ài! Việc này cát hung khó đoán, chỉ hy vọng

ông trời có điểm nhân từ thôi."

Lúc này, một huynh đệ Hoang nhân đến báo Đàm Bảo muốn gặp Cao Ngạn.

Trác Cuồng Sinh đứng lên nói: "Đề ta ứng phó hấn. Nếu như hấn vẫn không thức tỉnh thì ta sẽ ném hấn xuống Dĩnh Thuỷ."

Trình Thương Cổ đề tỉnh lão: "Cẩn thận hấn là người của Tiểu Nộn Ngọc đó."

Trác Cuồng Sinh gạt đầu ra hiệu đã hiểu rồi ra khỏi phòng.

Yến Phi bế mục dưỡng thần.

Sau một đêm toàn lực hành quân dưới gió lạnh, người ngựa đều mỗi mệt không chịu nổi. Nhưng để đến Tham Hợp Pha càng sớm càng tốt nên bọn họ chỉ nghỉ ngơi một canh giờ rồi lại tiếp tục hành trình.

Thác Bạt Khuê đến bên chàng ngồi xuống nói: "Có một tin tức rất xấu."

Yến Phi đang ngồi dựa lưng vào thân cây mở mắt ra nói: "Hy vọng không xấu quá!"

Thác Bạt Khuê nói: "Mộ Dung Bảo giảm tốc độ hành quân, không những không hành quân ban đêm nữa, mà hôm qua cũng chỉ đi nửa ngày đường."

Yến Phi hỏi: "Việc đó cho thấy điều gì?"

Thác Bạt Khuê nói: "Cho thấy tiểu Bảo cuối cùng cũng thông minh, biết chỉ có thủ vững ở Tham Hợp Pha là đã ở vào thế bất bại rồi. Vì thế hấn hết sức tranh thủ cơ hội nghỉ ngơi để người ngựa hồi sức, thay đổi phương pháp lấy ổn định làm chính, tránh bị bọn ta chặn đường tập kích."

Yến Phi ngồi thẳng lưng dậy hỏi: "Nếu vậy thì chúng ta mất hết ưu thế sao? Trong tình hình đó, tiểu Bảo sẽ sai kỳ binh trinh sát đi bốn phía, từng bước cẩn thận. Nếu để hấn phát hiện vị trí của bọn ta thì bọn ta sẽ mất tác dụng kỳ binh."

Thác Bạt Khuê bảo: "Bọn ta vẫn có ưu thế trên ba phương diện."

Yến Phi chăm chú nhìn hấn: "Nói xem!"

Thác Bạt Khuê đáp: "Trước tiên, tiểu Bảo không biết chúng ta đã đoán ra địa điểm mà chúng đến không phải trong Trường Thành mà là Tham Hợp Pha bên ngoài Trường Thành. Chỉ cần thám tử của hấn không phát hiện được bọn ta mai phục xung quanh Tham Hợp Pha rồi thì trận này bọn ta tất thắng không sai."

Yến Phi nói: "Nếu như tiểu Bảo cẩn thận cảnh giác, bọn ta không thể tránh được tai mất thám tử của hấn."

Thác Bạt Khuê thở dài, cho thấy hấn cũng cảm thấy như vậy, lại tiếp: "Tiếp theo là tiểu Bảo vì không nghĩ bọn ta lại đi trước hấn đến hai ngày đường. Cuối cùng là khí trời càng lúc càng lạnh, gió cát càng lúc càng lớn, nếu hướng gió không thay đổi thì bên nào phát động công kích thuận gió sẽ chiếm ưu thế."

Yến Phi nói: "Vấn đề là tiểu Bảo tình nguyện chịu đựng gió lạnh, không toàn lực hành quân. Bọn ta có thể tập kích hấn trên đường."

Thác Bạt Khuê nói: "Tiểu Bảo đã chia đại quân thành năm quân, đưa lương thảo vào giữa, vì thế nên mới chậm chạp như vậy. Giữa các quân lại có tả hữu tiền hậu hô ứng với nhau. Bọn ta thuận gió đột kích thì có thể hy vọng thắng lợi nhỏ, nhưng tiểu Bảo binh lực vẫn hơn xa bọn ta, bọn ta không cách gì đánh bại chúng, lại làm bại lộ hành tung, kế diệt địch ở Tham Hợp Pha cũng không có công hiệu nữa."

Yến Phi nhíu mày suy nghĩ một lát, nói: "Gọi Thôi Hoành đến xem hấn có biện pháp nào không"

Thác Bạt Khuê phân phó thân binh đang đứng đợi lệnh bên cạnh đi tìm Thôi Hoành rồi nói: "Lạc thú trên chiến trường là ở đó. Thiên biến vạn hoá, thắng bại chỉ trong một ý niệm."

Yến Phi cười khở: "Trên chiến trường còn có gì là lạc thú mà nói nữa? Cả ngày chỉ nghĩ làm sao giết người hoặc lo sợ bị người khác giết chết. Đêm ngủ đầy mộng mỵ, khổ cực không thể nói hết."

Thác Bạt Khuê cười: "Ta biết ngươi là người có trái tim nhân hậu, nhưng đối với loại người như Mộ Dung Thuỳ, ngươi nói chuyện nhân nghĩa với hắn có tác dụng gì? Đánh trận đúng là gian khổ, nhưng khi thắng lợi thực sự vào tay mình thì ngươi sẽ biết cái giá bỏ ra là xứng đáng."

Hắn lại tiếp: "Chút nữa thì quên, ngươi đã liên lạc được với Kỷ mỹ nhân chưa?"

Yến Phi chưa kịp đáp thì Thôi Hoành đến. Nghe Thác Bạt Khuê giải thích rõ ràng tình hình ta địch xong, hắn không suy nghĩ gì, ứng khẩu nói: "Bọn ta lừa Mộ Dung Bảo như lừa dê vào bẫy là được."

Thác Bạt Khuê ngăn người hỏi: "Làm thế nào được?"

Thôi Hoành nói: "Địch nhân bỗng nhiên trì hoãn vì có suy xét lại về chiến lược cũ. Nhưng lý do chủ yếu vẫn là vì toàn quân mệt mỏi không thể hưng phấn, không thể không giảm tốc độ để nghỉ ngơi. Nhưng khi trời càng lúc càng lạnh. Dưới sự hành hạ của gió lạnh thì sức chiến đấu của quân địch không ngừng bị giảm sút làm kế hoạch của chúng ta càng có khả năng thành công."

Thác Bạt Khuê hoài nghi nói: "Ta muốn đại thắng chứ không phải trận thắng nhỏ."

Thôi Hoành nói: "Cái đó đương nhiên. Chiến dịch này là cơ hội tốt ngàn năm có một để xoay chuyển toàn diện cục thế, bọn ta không thể bỏ lỡ, nếu không, hậu quả không thể tưởng tượng được."

Yến Phi hỏi: "Ngươi có diệu kế gì không?"

Thôi Hoành đáp: "Biện pháp của thuộc hạ rất đơn giản. Đó là tạo ra hiện tượng giả là chúng ta đang truy kích sau lưng chúng, làm địch nhân không thể không như chó nhà có tang chạy về Tham Hợp Pha. Vậy thì chúng ta có thể đạt được thắng lợi toàn diện triệt để rồi."

Thác Bạt Khuê hỏi: "Tiểu Bảo là người nhiều năm lẫn lộn trên chiến trường, lại dễ dàng bị lừa như thế ư?"

Thôi Hoành không hề lúng túng đáp: "Việc đó phải chia thành hai phương diện. Trong lòng Mộ Dung Bảo nhận định bọn ta sẽ phục kích chúng ở bên ngoài Trường Thành. Hắn tuyệt không biết bọn ta đã sớm tính ra địa điểm đột kích, vì thế mới quyết định đến Tham Hợp Pha lập doanh trại, giữ vững trận địa, phối hợp với Mộ Dung Tường đến để triển khai phản kích bọn ta. Nhưng bọn ta lại có lý do phát động công kích hắn trước khi hội hợp với Mộ Dung Tường nên Mộ Dung Bảo mới không hoài nghi là bọn ta chỉ hư trương thanh thế. Thực ra, địa điểm mai phục chân chính là Tham Hợp Pha."

Yến Phi gật đầu: "Ngươi nói có đạo lý. Còn phương diện khác là gì?"

Thôi Hoành đáp: "Phương diện khác là thể lực và sỹ khí quân địch. Địch nhân tuy người nhiều thể mạnh, nhưng chỉ ngoài mạnh trong yếu. Quân tâm một khi rối loạn thì không còn lực hoàn kích nữa. Hơn nữa, mục tiêu đến lại không xa trước mặt, đương nhiên sẽ thực mạng chạy về Tham Hợp Pha, chui vào kế của bọn ta. Nếu như chúng ta là lang sói thì địch nhân là dê béo đang vào chuồng vậy."

Hai mắt Thác Bạt Khuê lại sáng bừng lên, nói: "Quân tâm đã loạn rồi thì sẽ không chịu sự khống chế của tiểu Bảo nữa. Nhưng làm thế nào để tạo ra hiện tượng giả là chúng ta đang truy đuổi đằng sau?"

Thôi Hoành trả lời: "Chỉ cần cấp cho thuộc hạ ba ngàn quân là được."

Thác Bạt Khuê nhíu mày hỏi: "Ba ngàn người?"

Thôi Hoành đáp: "Thuộc hạ và ba ngàn quân đó sẽ ẩn nấp ở khu rừng gần đường, nghỉ ngơi chờ đợi. Khi đại quân Mộ Dung Bảo đi qua thì thuộc hạ sẽ sai năm trăm người đuổi theo phía sau, khơi dậy sự hoảng loạn của chúng. Thuộc hạ lại chia hai ngàn rưỡi người còn lại thành bốn đội, đột kích hậu quân của đối phương. Chỉ cần đánh bại hậu quân của chúng thì sự hoảng loạn sẽ như ôn dịch loang ra khắp toàn quân, chỉ còn biết chạy về phía trước. Địch nhân càng sợ bọn thuộc hạ sẽ lợi dụng đêm tối gió lạnh tập kích chúng ở nơi bình

nguyên hoang đã không thể phòng thủ nên sẽ không dám dừng lại một phút."

Mục quang Thác Bạt Khuê hướng về Yến Phi trầm giọng hỏi: "Người nhận thấy biện pháp của Thôi Khanh có thể thực hiện được không?"

Yến Phi gật đầu: "Ta có lòng tin đối với Thôi huynh. Y sẽ có thể làm việc đó được."

Thác Bạt Khuê nói: "Chỗ này cách Tham Hợp Pha chỉ hai ngày đi ngựa. Nếu đổi ta là Mộ Dung Bảo thì trong tình huống quân tâm hoảng hốt cũng chỉ hy vọng sớm đến Tham Hợp Pha mà thôi."

Hắn lại ngửa mặt nhìn trời cười: "Nhưng ta đã sớm phục binh ở đó rồi, đợi chúng đem mạng đến nộp. Ké hay lắm! Cứ như lời Thôi Khanh mà làm."

Tiếp đó, hắn đứng lên nói: "Việc này không thể thất bại, ta sẽ giao cho Thôi Khanh những tướng lĩnh và binh mã tốt nhất."

Yến Phi nói: "Tốt nhất là cho Đạo Sinh làm phó tướng của Thôi huynh."

Thác Bạt Khuê gật đầu đồng ý vì trong số thủ hạ tướng lĩnh, quan hệ của Trường Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành là tốt nhất.

Thôi Hoành ung dung nói: "Thuộc hạ có một đề nghị nữa là việc này do Đạo Sinh tướng quân chủ trì, thuộc hạ chỉ làm quân sư. Như thế thì sẽ không có vấn đề gì về mặt chỉ huy tác chiến."

Thật ra, Thác Bạt Khuê và Yến Phi đều lo sẽ có vấn đề về mặt chỉ huy vì Thôi Hoành mới gia nhập hàng ngũ Thác Bạt Khuê, chưa có uy tín trong quân. Theo phương thức và tập quán tác chiến của Thác Bạt tộc thì hắn cũng chưa có sự hiểu biết đầy đủ. Nhưng kế hoạch này là do hắn nghĩ ra, đương nhiên là phải để hắn phụ trách. Giờ nghe thấy hắn chủ động đề xuất làm phó thủ, đương nhiên họ hoan nghênh tiếp thu.

Thác Bạt Khuê quả quyết nói: "Cứ như Thôi Khanh nói đi."

Thôi Hoành vui mừng lĩnh mệnh.

[1](#) Phía bắc Trường Thành.

Hồi 68

Hào Hí Tại Hậ

Mộ Dung Chiến bước vào trong sảnh đường. Đại bộ phận khách nhân đều tập trung trong sảnh, ngồi đầy các dãy bàn. Mọi người đang nghị luận sôi nổi, thấy Mộ Dung Chiến bước tới, đột nhiên im bật. Không cần hỏi cũng biết chúng nhân đang bàn đến chuyện ngộ hại của Cao Ngạn.

Hắn đưa mắt tìm kiếm trong sảnh, rất nhanh phát hiện ra Đàm Bảo đang ngồi cùng bàn với Tân Hiệp Nghĩa, vẻ mặt tự mãn. Rõ ràng tiểu tử này đang dùng mảnh khốc, cố ý nói muốn cầu kiến Cao Ngạn, để thử phản ứng của bọn họ, từ đó chứng thực xem mạng Cao Ngạn đã ô hô ai tai hay chưa, hay lão Cố và tiểu Miêu nữ đó sau khi đắc thủ có còn lưu lại ngày nào không.

Mộ Dung Chiến hai mắt xạ xuất hai luồng mục quang sắc bén như dao chiếu lên mình Đàm Bảo.

Hắn lần này là phụng mệnh Trác Cuồng Sinh mà tới, sẽ giáo huấn tên tiểu tử này tử tế, cho gã biết rằng Hoang nhân không phải là những kẻ dễ bị bắt nạt. Lấy cứng chọi cứng là chiến lược mà Mộ Dung Chiến thiện dụng nhất.

Đàm Bảo tránh ánh mắt hắn, nhìn về hướng Tân Hiệp Nghĩa. Trông gã như đang sợ hãi, nhưng Mộ Dung Chiến khẳng định tên láu cá này đang diễn trò một cách đáng thương.

Hắn mỉm cười nói: "Các vị quý khách xin hãy nghe một lời của tiểu đệ."

Trong sảnh im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mộ Dung Chiến rời mắt khỏi Đàm Bảo, nhìn khắp sảnh rồi thông thả nói: "Các vị không cần phải đoán già đoán non! Cao Ngạn đúng là bị lão Cổ béo và Miêu nữ đó dùng kế hãm hại suýt mất mạng nhưng cuối cùng lại may mắn thoát được. Quá trình đó ly kỳ hấp dẫn phi thường. Để sửa chữa lỗi lầm đã làm các vị lo lắng, cũng là để thể hiện thành ý, đêm nay, chúng tôi xin gửi đến các vị một màn thuyết thư do Biên Hoang đệ nhất thuyết thư cao thủ "Biên Hoang Danh Sĩ", Trác Cuồng Sinh trình bày. Chủ đề là "Cao tiểu tử trúng mỹ nhân kế ngộ hiểm", nói về toàn bộ bố cục đầy âm độc hiểm ác dựa trên sự thực lúc đó. Nếu các vị có hứng thú, sau buổi dạ tiệc tối nay, mời các vị lưu lại thưởng thức buổi kể chuyện miễn phí này."

Chúng nhân lập tức reo hò, thậm chí còn có người vỗ tay.

Chiêu này đương nhiên phải do bộ óc tài ba như Trác Cuồng Sinh mới nghĩ ra được. Lợi hại nhất là vừa công vừa thủ, không những xoa dịu lòng người, biến việc xấu thành việc tốt, chuyện thê thảm thành chuyện nhiệt náo mà còn kéo gần khoảng cách chủ khách. Nó còn công khai biểu lộ sự khinh bỉ và phản kích đối với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, thể hiện đầy đủ tác phong hành sự không hề cổ kỵ của Hoang nhân. Chỉ cần buổi kể chuyện này truyền đi xa là có thể làm cho chuyến du ngoạn Biên Hoang có thêm hương vị truyền kỳ.

Đối với Trác Cuồng Sinh, đây cũng là phương pháp tuyên truyền tối ưu, làm cho người khác thấy câu chuyện của lão khác biệt. Kể những cổ sự kích thích đang xảy ra chưa có kết cục khiến người nghe có cái hưng phấn khám phá bí mật, không giống như các lần kể chuyện khác chỉ kể về những việc đã xảy ra.

Mộ Dung Chiến nhìn thấy ai nấy vui mừng nhảy nhót, cười ha hả nói: "Việc này xin được tạm dừng ở đây. Bây giờ tiểu đệ xin phép xử lý chút việc riêng. Đàm Bảo người đi theo ta."

Đàm Bảo lập tức sợ xanh mặt, miễn cưỡng giữ bình tĩnh đáp: "Có chuyện gì người cứ nói ở đây đi!"

Mộ Dung Chiến đã lẫn lộn ở Biên Hoang tập một thời gian dài, có dạng người nào là chưa gặp qua? Hắn vui vẻ nói: "Người muốn nói ở đây thì ta cũng chiều. Người không cảm thấy xấu hổ thì cũng tốt thôi."

Trong sảnh lại trở nên im ắng, chỉ có Tân Hiệp Nghĩa ho khan một tiếng, như muốn đứng ra nói thay Đàm Bảo.

Mộ Dung Chiến thấy Tân Hiệp Nghĩa và Đàm Bảo thường xuyên trao đổi ánh mắt với nhau, liền biết việc Đàm Bảo đòi cầu kiến Cao Ngạn là chủ ý chung của cả hai tên này, há để hắn có cơ hội lên tiếng, liền hỏi: "Đàm Bảo, người có biết đã tự biến mình thành kẻ phiền phức nhất trên thuyền không?"

Đàm Bảo cười khổ hỏi: "Không nghiêm trọng đến thế chứ?"

Mộ Dung Chiến hai mắt sáng rực nhìn Đàm Bảo có chút tiểu ý, nói: "Người nói ta nghe! Bọn ta đã phải phá cửa phòng của lão Cổ béo, đem Cao thiếu gia về phòng riêng. Ai ai cũng đều biết chuyện đó, có sao người cứ đòi cầu kiến Cao thiếu gia. Người có toan tính gì? Là đến thăm dò tình trạng sống chết của Cao thiếu gia hả? Người làm vậy là có ý đồ gì?"

Đàm Bảo biến sắc cười cầu tài: "Mộ Dung đương gia hiểu lầm rồi! Ta chỉ là quan tâm đến Cao gia thôi!"

Mộ Dung Chiến lạnh lùng nói: "Hy vọng đúng là như vậy! Hoang nhân chúng ta luôn luôn lời nói đáng giá ngàn vàng. Chuyện gì đã hứa thì sẽ tận tâm tận lực làm cho đến tận cùng hoàn mỹ, hy vọng các vị thấy thoải mái như ở nhà, cảm thụ lạc thú tham quan Biên Hoang. Nhưng nếu Đàm huynh còn có những đòi hỏi vô lý, làm sự việc thêm rắc rối, phá hoại chuyến du ngoạn Biên Hoang, bọn ta sẽ giải quyết theo quy củ Biên Hoang. Minh bạch chưa?"

Đàm Bảo cúi đầu đáp: "Minh bạch, minh bạch rồi! Lần này cứ tính là Đàm Bảo ta sai, thỉnh Mộ Dung đương gia đại nhân đại lượng miễn thứ cho ta tội ngu muội vô tri, phạm phải sai lầm."

Mộ Dung Chiến trong lòng thầm mừng gã giao hoạt, gió chiều nào xoay chiều ấy.

Nhưng gã đã cúi đầu nhận tội, làm thế nào mà mắng được. Mục đích giết gà dọa khỉ đã đạt được, không lý tới gã được nữa. Hần hướng về mọi người cười nói: "Xin mời các vị tiếp tục uống rượu nói chuyện, không cần phải cố kỵ gì. Hoang nhân chúng tôi luôn tuyệt đối không quây rầy quý vị. Ngày mai đến Biên Hoang tập, các vị sẽ minh bạch câu nói này của ta."

Chúng nhân reo hò, ai cũng cảm thấy thích thú, hứng khởi. Không khí còn náo nhiệt hơn nhiều so với lúc trước khi Cao Ngạn trúng độc.

Mộ Dung Chiến vui vẻ rời đi.

Mộ Dung Chiến bước vào phòng của Trác Cuồng Sinh. Lão cùng với Thác Bạt Nghi, Diêu Mãnh, Âm Kỳ, Trình Thương Cổ và Bàng Nghĩa ngồi kín mép giường và ghế, đang nói chuyện sôi nổi hứng thú, Diêu Mãnh đành phải ngồi lên quyền thiên thư của Trác Cuồng Sinh ở trên bàn. Chủ đề không gì khác ngoài Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn, Can Quy, Tiểu Nộn Ngọc và Tiểu gia ở Thành Đô.

Mộ Dung Chiến cảm thấy được không khí đoàn kết một nhà rất cảm động. Điều đó nếu trước khi Biên Hoang hai lần bị thất thủ, không ai có thể tưởng tượng được. Hần luôn không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng trong giờ phút này, hần cảm thấy có thể hết lòng tín nhiệm mỗi một cá nhân trong phòng này, kể cả kẻ tử địch luôn đối đầu Thác Bạt Nghi.

Đồng thời hần cũng cảm giác được Thác Bạt Nghi có điểm không giống trước đây, tâm tình cởi mở, bộ dạng tươi cười ấm áp như gió mùa xuân. Từ sau khi đến phương Bắc gặp Thác Bạt Khuê về, Thác Bạt Nghi đã lâu rồi không để lộ sự vui vẻ như vậy.

Trác Cuồng Sinh nhìn hần đi tới hỏi: "Kết quả thế nào?"

Mộ Dung Chiến dựa vào cửa phòng Cao Ngạn, giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Kết quả số một. Ta đã xưng lão ca người làm Biên Hoang đệ nhất thuyết thư cao thủ. Tối nay người phải thể hiện phong độ tốt nhất, không được làm mất mặt Hoang nhân bọn ta."

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Ta mà kể chuyện thì người cứ yên tâm. Đảm bảo ai nấy nghe xong đều mê mẩn, quên hết mọi thứ. Hà! Ngay cả chuyện không có gì thú vị, ta cũng có thể làm cho người nghe thích thú. Huống chi bản thân câu chuyện này đã hấp dẫn ly kỳ như vậy rồi."

Đột nhiên từ phòng Cao Ngạn truyền ra âm thanh rên rỉ.

Mọi người vui mừng tranh nhau chạy qua phòng bên cạnh, người nhanh nhất đương nhiên là Mộ Dung Chiến. Chỉ thấy Cao Ngạn đang cuộn chân ngồi trên giường, trừ sắc mặt có phần xanh xao hơn thường lệ, còn lại mọi thứ vẫn bình thường.

Mọi người vòng trong vòng ngoài vây lấy hần.

Cao Ngạn hai mắt lơ đãng, sắc mặt ngơ ngác ngạc nhiên nhìn bọn họ, không hiểu hỏi: "Các người sao lại phải chen chúc thế, có chuyện gì xảy ra à? Mẹ ơi! Ta vừa mới trải qua giấc mơ cổ quái phi thường."

Lúc hoàng hôn, Lưu Dụ quay trở về Thạch Đầu thành, lập tức bị triệu đến gặp Lưu Lao Chi.

Lưu Lao Chi tại công đường một mình tiếp gã. Sau khi phân chủ phó ngồi xuống, hần hỏi: "Sau khi đến Kiến Khang, Lang Nha Vương có triệu người đến gặp không?"

Lưu Dụ không thể không có điểm thông cảm với Lưu Lao Chi. Hần tuy chiếm được Thạch Đầu thành làm nơi trú quân, nhưng cũng là bất đắc chí ¹. Do đó mối quan hệ với Tư Mã Đạo Tử thêm nhạt nhẽo, mà Kiến Khang cao môn đối với hần ngày càng nghi ngờ.

Nói cho cùng uy vọng của bản thân Lưu Lao Chi, cho dù trong quân ngoài tướng đều không thể thu phục chúng nhân. Mà việc hần giết chết Vương Cung lại càng làm cho hần dù có nỗ lực cố gắng như thế nào đi nữa, cũng khó được cao môn Kiến Khang tiếp nhận.

Bất quá tình thế này đối với Lưu Dụ chỉ có lợi mà không có hại, khiến Lưu Lao Chi chỉ biết nghi ngờ Tư Mã

Đạo Tử lợi dụng bản thân gã để kiểm chế hấn, mà không nghĩ đến việc gã có thể cùng cha con Tư Mã Đạo Tử lập một hiệp nghị bí mật.

Lưu Dụ đáp: "Lang Nha Vương làm thế nào mà hạ mình đến gặp một tiểu tốt như thuộc hạ được?"

Lưu Lao Chi không vui nói: "Người chỉ cần trả lời có hay không thôi."

Lưu Dụ biết tâm tình hấn cực xấu và cũng hiểu luôn nguyên nhân của việc này. Tất cả đều là vì Tạ Diễm cự tuyệt kiến nghị của hấn, làm gian mưu của hấn để đối phó với gã lại một lần nữa thất bại. Cho nên Lưu Dụ không hề giận hấn mà còn ngầm khoái trá, lãnh đạm đáp: "Không có!"

Lưu Lao Chi ngưng thần nhìn gã một lúc, đột nhiên trầm giọng hỏi tiếp: "Giữa người và Thứ sử đại nhân đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Dụ nói như chém đinh chặt sắt: "Báo cáo thống lĩnh đại nhân, không có!"

Lưu Lao Chi hai mắt sát cơ dày đặc, như hận không ăn tươi nuốt sống được Lưu Dụ, không nói một lời.

Lưu Dụ mặc dù trong lòng rất khoan khoái, nhưng cũng biết không nên đắc tội thái quá với hấn, buồn nản nói: "Thứ sử đại nhân luôn không thích thuộc hạ. Nguyên nhân là vì ngài đã từng xem chữ viết tay của thuộc hạ. Cái này là do Tổng Bi Phong nói cho thuộc hạ biết."

Lưu Lao Chi vẫn chưa hết tức giận hỏi: "Sao người không sớm báo cho ta biết?"

Lưu Dụ than: "Thuộc hạ cũng chỉ vừa mới biết chuyện này."

Lưu Lao Chi hần học nói: "Chỉ sợ chữ ta viết cũng khó mà lọt vào mắt hấn. Hừ! Cao môn đại tộc ngoại trừ An công và Huyền soái ra, không còn kẻ nào thật sự muốn cầu thị nữa. Sự thật sẽ chứng minh cho mọi người thấy, chuyện xem chữ nhìn người mới hoang đường làm sao."

Lưu Dụ hỏi: "Thứ sử đại nhân đã cự tuyệt thuộc hạ hay sao?"

Lưu Lao Chi hầm hừ nói: "Hấn không chỉ từ chối nhận người vào quân bình loạn của hấn, mà còn bảo ta ước thúc người sau này không cho phép người bước vào Tạ gia nửa bước. Cho nên ta mới hỏi giữa người và hấn đã xảy ra chuyện không vui gì?"

Lưu Dụ không thể tưởng được Tạ Diễm lại làm việc ngu xuẩn như vậy, nói ra chuyện tuyệt không nên nói. Gã hầu như cứng lưỡi, chỉ có cách đẩy trách nhiệm cho Lưu Nghị, nói: "Thứ sử đại nhân nói ra những lời như vậy, khẳng định là do trò quỷ của tiểu tử Lưu Nghị. Nguyên nhân tại sao thì Thống lĩnh đại nhân phải rõ rồi!"

Hồi tâm nghĩ lại, những lời nói như muốn cắt đứt quan hệ với gã của Tạ Diễm nhất định khi truyền tới tai cha con Tư Mã Đạo Tử, sẽ gián tiếp chứng minh rằng người kế thừa Tạ Huyền chỉ là chuyện không có thật.

Ai có thể nghĩ thấu sự phức tạp trong đó.

Lưu Lao Chi trầm ngâm suy tư.

Lưu Dụ thừa cơ nói: "Lưu Dụ nguyện đi theo Thống lĩnh đại nhân, vì Đại Tấn mà hy sinh."

Lưu Lao Chi nhìn gã: "Người phải lưu lại Kiến Khang."

Lưu Dụ cố ý để lộ thần sắc sùng sờ, trong lòng đã đoán ra chuyện gì. Với sự lão luyện của Tư Mã Đạo Tử, đương nhiên sẽ không thể để cho Lưu Lao Chi có cơ hội hại chết gã trong khi gã vẫn còn giá trị lợi dụng.

Lưu Lao Chi nói: "Thật không hiểu Tư Mã Đạo Tử có ý gì? Lão chỉ rõ muốn người lưu lại Kiến Khang, đến Biên Hoang tập mua chiến mã cho tân quân. Việc này căn bản không cần phiền đến người, thông qua Khổng lão đại mà làm cũng được."

Lưu Dụ không nói gì.

Lưu Lao Chi đột nhiên có chút khó nói, hỏi: "Huyền soái lúc sinh tiền có nói với người chuyện liên quan đến tương lai của người không?"

Lưu Dụ trong lòng cười thầm. Thái độ hiện tại của Tạ Diễm đối với bản thân gã làm Lưu Lao Chi không thể không sinh nghi thân phận người kế thừa Tạ Huyền của gã. Hắn lại ngại nói trắng ra, chỉ còn cách vòng vo hỏi gã.

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Đại nhân đáng lẽ phải hiểu rõ Huyền soái hơn thuộc hạ. Người chỉ thích đề bạt những người trẻ tuổi. Tình huống của thuộc hạ có chút đặc biệt, tất cả là do giao tình với Yến Phi, làm thuộc hạ có ảnh hưởng nhất định đối với Hoang nhân. Không biết kẻ nào muốn hại thuộc hạ, nói rằng thuộc hạ là người kế thừa được chỉ định của Huyền soái. Thật sự chuyện đó hoàn toàn là sự hiểu lầm."

Lưu Lao Chi hiển nhiên có chút tin vào câu chuyện của gã, nói: "Những năm gần đây người vất vả nhiều, cứ nghỉ ngơi cho thoải mái! Chỉ cần người trung thành với ta, cuối cùng cũng sẽ có ngày ta cho người cơ hội lập đại công."

Lưu Dụ biết hắn nói không thật lòng, chỉ là để xoa dịu bản thân gã. Chủ yếu là thái độ của Tư Mã Đạo Tử và Tạ Diễm đối với bản thân gã thay đổi theo hai chiều hướng tương phản nhau, do tình thế biến đổi, làm cho Lưu Lao Chi cũng không thể không thay đổi chiến lược đối phó với bản thân gã.

Lưu Lao Chi cố ý khiến gã ăn không ngồi rồi, sợ gã nhân cơ hội ở Bắc Phủ binh xây dựng thế lực. Gã cũng được tự do, có thể toàn lực đối phó Can Quy.

Gã tuân lệnh cáo lui.

Cao Ngạn trình diện khắp nơi trên thuyền, sau khi làm an lòng du khách, kéo Trác Cuồng Sinh về phòng, hỏi: "Hoàn Huyền khẳng định nghĩ ta đã chết lúc đó. Nếu hắn thông tri cho Nhiếp Thiên Hoàn, đối với ta là lành hay dữ đây? "

Trác Cuồng Sinh đáp: "Chúng ta cần phải sử dụng chiêu "thiết thân xử địa" [2](#) của Lưu gia. Đổi lại nếu người là Nhiếp Thiên Hoàn, nếu biết Cao Ngạn người trúng độc mất mạng, thì sẽ làm gì?"

Cao Ngạn nói: "Ta bây giờ gặp chuyện đang loạn, đầu óc dường như không thể hoạt động."

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta chỉ còn cách nghĩ thay người thôi. Đầu tiên chúng ta giả thiết tiểu Bạch Nhận của người cho đến lúc ấy vẫn chưa biết gì về chuyện du ngoạn Biên Hoang."

Cao Ngạn tiếp lời: "Có khả năng đó không? Tiểu Nhận của ta rất thông minh, chuyện truyền khắp giang hồ như thế có thể giấu nòng được sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Người khác có thể không có cách gì, nhưng Nhiếp Thiên Hoàn khẳng định là có thể làm được. Có nhớ phương pháp lúc trước của ta không? Đưa nòng ta đến hoang đảo, ai tiết lộ chuyện du ngoạn Biên Hoang thì ngũ mã phanh thây kẻ đó, đảm bảo nòng ta sẽ không bao giờ nghe được mấy chữ "du ngoạn Biên Hoang"."

Cao Ngạn thốt lên: "Người nói có lý!"

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: "Đó là thủ đoạn tất nhiên. Nhiếp Thiên Hoàn một mặt che giấu tiểu Bạch Nhận, một mặt thỉnh Hoàn Huyền cho người giết người. Hiện tại xem như đại công cáo thành, bước tiếp theo sẽ làm cho tiểu Bạch Nhận nguội lạnh tâm tình với người."

Cao Ngạn khẩn trương hỏi: "Lão sẽ làm thế nào khiến nòng không quan tâm đến ta nữa?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đương nhiên là lấy tư liệu tuyên truyền cho tham quan Biên Hoang đưa cho nòng ta xem, khiến nòng ta nghĩ rằng người đã phản bội. Có thể tưởng được phản ứng của nòng ta lúc đó."

Cao Ngạn lại hỏi: "Nàng sẽ có phản ứng như thế nào?"

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Có hai khả năng."

Cao Ngạn cảnh giác hỏi: "Tại sao ngươi lại cười ám muội như vậy?"

Trác Cuồng Sinh chán nản đáp: "Là vì bất kể phản ứng của nàng ta như thế nào đi nữa, sợ cũng đều không có lợi cho ngươi."

Cao Ngạn biến sắc: "Đừng có dọa ta!"

Trác Cuồng Sinh than: "Ta có tâm tình dọa ngươi sao? Nếu nàng ta yêu ngươi không đủ sâu đậm, sẽ không phản ứng kịch liệt, bởi vì cho rằng ngươi đối với nàng ta chỉ là vui vẻ trong chốc lát. Ngươi lại đem câu chuyện của hai người ra bán kiếm tiền, căn bản tiểu tử ngươi không đáng để nàng ta lưu lại trong tim. Nhiep Thiên Hoàn đạt được mục đích, sẽ không để ý đến sinh tử của ngươi nữa. "

Cao Ngạn thiếu chút nữa thì bật khóc: "Đều do ngươi hại ta. Ta đã nói là kẻ sách ngu xuẩn của ngươi không thực hiện được rồi."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Bình tĩnh chút, đừng có kêu trời than đất. Không có kẻ sách ngu xuẩn của ta, ngươi và tiểu Bạch Nhận căn bản không có nửa điểm cơ hội. Có kẻ này, ngươi ít nhất cũng có năm thành cơ hội kéo tiểu Bạch Nhận đến Biên Hoang tìm ngươi đòi nợ. Chỉ có điều ai ngờ được tiểu tử ngu ngốc ngươi lại trúng mỹ nhân kế, làm người ta cho là ngươi đã chết, sợ còn ai đến nữa. Muốn trách thì trách ngươi không nghe lời ta, bây giờ lại còn dám trút giận lên đầu ta."

Cao Ngạn mặt như đưa đám hỏi: "Còn có khả năng khác không?"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười ruồi đáp: "Còn có một khả năng khác là tiểu thư nàng ta nổi điên lên, không kể gì đến sự ngăn cản của Nhiep Thiên Hoàn, muốn đến Biên Hoang tìm ngươi tính sổ."

Cao Ngạn hồi phục một chút sinh cơ hỏi lại: "Nhưng ta coi như đã chết rồi, nàng làm sao tính sổ với ta?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Vân đề là ở chỗ ấy. Nhiep Thiên Hoàn sẽ nói với nàng không cần tìm ngươi tính sổ nữa, vì đã có người làm thay rồi. Rồi lão đem toàn bộ cả quá trình ra thuật lại sống động như thật, có gì nhỏ mọn không ưa được thì nói cái đấy, cái gì mà ngươi vừa gặp gái đẹp đã mê mẩn thần hồn, nghĩ đến việc chiếm tiện nghi trong phòng người ta. Kết quả là rơi vào bẫy, trúng chất kịch độc mãn tính, vân vân và vân vân. Làm cho tiểu Bạch Nhận đối với ngươi thất vọng triệt để, vì ngươi mà nhỏ nửa giọt nước mắt cũng thấy phí phạm."

Cao Ngạn mặt không chút huyết sắc, rên lên: "Ta thật sự không phải như vậy!"

Liếc qua Trác Cuồng Sinh, thấy lão vẫn vuốt râu cười ruồi, dương dương tự đắc, hần tỉnh ra, nói: "Ngươi lừa ta! Tiểu Bạch Nhận sẽ không tin những lời vu khống của lão Nhiep."

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đó gọi là người chết không thể làm chứng. Tiểu Bạch Nhận dựa vào cái gì mà không tin lời lão Nhiep? Trong lòng nàng, ngươi không phải là loại người đó thì là loại người gì? Đừng quên ngươi luôn là thượng khách của chốn hoa nguyệt, vừa thấy nữ nhân xinh đẹp là khó mà kiềm chế được."

Cao Ngạn hoang mang nói: "Nhưng ta chưa chết mà!"

Trác Cuồng Sinh cười hà hà: "Điểm tuyệt diệu chính là chỗ đó. Lão Nhiep thấy tiểu Bạch Nhận đã nguội lạnh tâm tình rồi, sẽ không che giấu mọi tin tức bên ngoài nữa. Lúc ấy, màn thuyết thư "Cao tiểu tử trúng mỹ nhân kế ngộ hiểm' ấy của ta đã truyền đến Đại Giang, sẽ đến tai tiểu Bạch Nhận, bao gồm cả chuyện Nhiep Thiên Hoàn thua độ Yến Phi, không thể can thiệp vào chuyện của các ngươi. Lại biết ngươi không phải thấy sắc mà động tâm, chỉ vì gã bằng hữu háo sắc nên buộc phải hai lần bạt đao tương trợ. Nàng ta sẽ có phản ứng gì nào?"

Cao Ngạn hỏi lại: "Nàng sẽ có phản ứng gì?"

Trác Cuồng Sinh cười khở đáp: "Ta đã vì ngươi mà tận sức rồi. Tiểu thư nàng ta có phản ứng gì chỉ sợ ông trời cũng nghĩ không ra được. Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?"

Cao Ngạn ngậy ngốc đứng dậy.

Trác Cuồng Sinh vỗ vai hấn nói: "Ta đã nói rồi, điều quan trọng nhất vẫn là địa vị của người trong tim nàng, xem nàng có yêu người đủ hay không. Nếu như nàng không yêu người như người nói, thì người có trước mặt nàng làm đủ trò khỉ cũng khó lấy được của nàng một nụ cười. Rõ chưa?"

Cao Ngạn thất vọng không nói.

1 Thất bại.

2 Đặt mình vào địa vị người khác để phán đoán hành động của họ.

Hồi 69

Tuyệt Cục Cầu Sinh

Lưu Dụ quay lại Quy Thiện tự, vui mừng không kể xiết khi nhìn thấy Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Tình huống của người ta cũng nắm được đại khái. Thành thật mà nói, lão ca người càng ngày càng có cốt cách chân mệnh thiên tử. Thủ đoạn trảm sát Tiêu Liệt Vũ đương nhiên là phi thường. Nhưng càng lợi hại hơn là lợi dụng mâu thuẫn giữa Tư Mã Đạo Tử, Lưu Lao Chi và Hoàn Huyền, một lần nữa thâm nhập vào chính trường Nam phương. Cho nên có thể gặp tai trừ tai, gặp khốn giải khốn."

Tổng Bi Phong đề nghị: "Chúng ta tới Quy Thiện viên, ở đó nói chuyện tiện hơn."

Sau khi ngồi xuống tiểu đình trong Quy Thiện viên, Tổng Bi Phong nói: "Vương Hoảng và Lưu Nghị đều riêng rẽ đến tìm người. Lưu Nghị muốn gặp người, hấn sáng mai sẽ đợi người tại quán rượu ở hẻm Tu Đức."

Lưu Dụ sắc mặt sa sầm xuống nói: "Về chuyện này mọi người có ý kiến gì không? Mẹ bà nó!"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Đây gọi là người đối ta trá. Lưu Nghị đại biểu cho phái hệ Hà Khiêm cũ trong Bắc Phủ binh, thật ra đã đủ thực lực để cùng Lưu Lao Chi tranh đua. Chỉ cần thời cơ đến, người có thể tập hợp người của phái hệ đó dưới cờ, đối với thành bại của người sẽ có tác dụng mang tính quyết định."

Tổng Bi Phong gật đầu: "Phụng Tam nói đúng, tiểu Dụ nên nhìn về mục tiêu chính."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Các vị là người ngoài cuộc nên rõ hơn. Ta thân trong cuộc, cho nên có thể xử sự theo cảm tính. Xin thụ giáo!"

Đồ Phụng Tam nói: "Mỗi người đều vì mình mà hành sự, đó là lẽ thường của con người. Lưu Nghị và Hà Vô Kỵ cũng vậy, những người khác cũng thế. Chỉ khi bọn chúng nhận ra rằng ngoại trừ đi theo người, không còn lối thoát nào khác, sẽ ngoan ngoãn quy về dưới trướng của người. Đó thủy chung vẫn là vấn đề thực lực. Bản thân người có lẽ chưa nhận ra, nhưng trên thực tế, người đã trở thành người có ảnh hưởng nhất ở Kiến Khang. Mà thực lực của người lại vô hình, một khi xuất hiện, sẽ như thác lũ tuôn trào, không ai có thể ngăn cản được thanh thế của người."

Tổng Bi Phong đồng ý: "Hôm nay Chi Độn đại sư cũng nói lại với ta, Phật môn Kiến Khang đã đạt được sự nhất trí, sẽ toàn lực ủng hộ người."

Lưu Dụ nói: "Chớ nên đánh giá đệ cao quá, chỉ mỗi Tôn Ân cũng đã làm đệ đau đầu lắm rồi. Đệ vốn cũng có mười phần tin tưởng, hy vọng sau khi về Kiến Khang, có thể gia nhập dưới trướng của Tà Diễm, lĩnh quân xuất chinh. Nhưng Tà Diễm đã làm giấc mộng của đệ tan thành mây khói. Hiện tại chỉ có thể dựa vào các khe hở tại trung tâm đại quyền lực miễn cưỡng cầu tồn, bình tĩnh chờ cơ hội thu dọn mớ hỗn độn này. Nhưng khả năng thành công rất thấp."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta lại có cách nhìn khác. Quyết liệt với Tà Diễm chưa chắc đã là việc xấu, trong cái rủi nhiều khi lại có cái may. Mục tiêu hiện tại của chúng ta là hùng cứ Nam phương, càng ít trói buộc về mặt tình cảm, càng có khả năng phóng tay mà làm. Nếu như người thành công nhờ Tà Diễm, trước sau gì cũng phải

bị ép xuống thế dưới hần. Nhưng nếu người có thể trong tình thế ác liệt trước mắt, không ngừng cố gắng phấn đấu để tự khẳng định mình, thì Nam phương từ trên xuống dưới sẽ có cái nhìn khác về người. Việc này đối với người chỉ có lợi mà không có hại."

Tổng Bi Phong thần sắc âm trầm, cúi đầu không nói.

Đồ Phụng Tam hai mắt lóe tinh quang, chăm chú nhìn Tổng Bi Phong, nói: "Tạ gia đã không còn là Tạ gia khi Tạ An và Tạ Huyền còn tại thế, giống như thay triều đổi hệ, không đáng là nơi để Tổng đại ca lưu luyến. Chúng ta hiện giờ cần tranh chiếm Nam phương, sau đó là Bắc phạt thu phục Trung Nguyên. Trong quá trình đó, chúng ta chỉ có thể làm những việc có lợi cho công cuộc tranh chiếm, không thể bị lòng yếu mềm đàn bà hay tình cảm riêng tư chi phối, dẫn đến bó chân bó tay."

Tổng Bi Phong chán nản đáp: "Minh bạch rồi."

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Chúng ta cần phải tích cực chuẩn bị để ứng phó với tình huống nguy cấp một khi quân viễn chinh chiến bại, Thiên Sư quân sẽ ồ ạt Bắc thượng. Cuộc chiến giữa chúng ta và Thiên Sư quân, kỳ thật đã bắt đầu triển khai từ lúc bọn chúng công phá Biên Hoang tập. Hiện tại chỉ là dờn chiến trường từ Biên Hoang tập đến Kiến Khang."

Tổng Bi Phong thắc mắc: "Nếu quân viễn chinh may mắn giành được thắng lợi thì như thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nếu vậy chúng ta chỉ có thể quay lại những ngày khoái khoái lạc lạc ở Biên Hoang tập thôi. Nhưng để đề nói cho Tổng đại ca hay, chuyện đại ca nói đến sẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra. Ngay cả khi Tạ Diễm và Lưu Lao Chi hợp tác chân thành thì cũng không phải là đối thủ của Từ Đạo Phúc. Chỉ nhìn vào việc Từ Đạo Phúc sau khi công hãm Cối Kê, không vội vàng Bắc thượng, có thể thấy hắn đã có sách lược toàn diện. Đó là tận dụng triệt để lợi thế địa hình, nằm chờ quân viễn chinh mệt mỏi, sau đó nhất cử ¹ đánh tan quân Tấn, rồi mới thừa thế Bắc tiến. Trong số những người ở phương Nam có đủ tư cách làm đối thủ của Từ Đạo Phúc, Hoàn Huyền cũng được tính do hắn có sự tương trợ của Nhiếp Thiên Hoàn, một người nữa là Lưu gia của chúng ta. Những người khác không đáng tính đến?"

Lại nói: "Muốn tiêu diệt Thiên Sư quân, tình không phải dựa vào các trận đại chiến có thể quyết định được, mà cần phải dùng nhân thủ ở các phương diện khác nhau làm yếu đi lực lượng của bọn chúng. Đây là cuộc chiến đấu mãnh liệt với sắc thái tôn giáo, thứ có thể làm con người ta mù quáng. Trận chiến giữa chúng ta và Thiên Sư quân có thể sẽ kéo dài từ năm này qua tháng khác, đấu trí đấu lực, chỉ khi nào một bên hoàn toàn sụp đổ, thắng bại mới có thể kết thúc."

Tổng Bi Phong sắc mặt biến đổi nói: "Phụng Tam thật sáng suốt. An công cũng đã từng nói như người vừa nói."

Lưu Dự trong lòng nghĩ Đồ Phụng Tam vừa đến, toàn bộ tình huống đã khác đi, hắn lại vì bản thân gã mà trù liệu sách lược, mọi người cùng thương lượng, loại cảm giác chán nản một mình chiến đấu này lập tức bị quét sạch. Gã nói: "Ta phải lập tức đi làm một chuyện."

Đồ Phụng Tam thấy lạ hỏi: "Việc gì mà quan trọng vậy?"

Lưu Dự đáp: "Ta cần phải lập tức báo cho Tư Mã Nguyên Hiễn, ước hẹn huynh và hắn gặp nhau, biểu thị lòng tôn trọng của chúng ta đối với hắn. Tốt nhất là thuyết phục được hắn cấp cho huynh một chức quan nhỏ để huynh có thể đang hoàng hoạt động tại Kiến Khang."

Tổng Bi Phong tán thành: "Tiểu Dự tính thật chu đáo. Đồ Phụng Tam đến Kiến Khang nếu tới gặp Tư Mã Nguyên Hiễn, sẽ làm cho hắn cảm thấy chúng ta có thành ý hợp tác với hắn."

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Người có thể công nhiên đến tìm Tư Mã Nguyên Hiễn sao?"

Lưu Dự cười nói: "Đương nhiên không phải hành động một cách phô trương như thế. Ta sẽ dùng thủ pháp giang hồ thông tri cho hắn, hẹn gặp hắn ở một nơi bí mật."

Tổng Bi Phong vui vẻ đề nghị: "Như vậy thì có thể để huynh thay đệ đi làm. Các người vẫn còn có nhiều việc cần phải thương lượng cận kề mà!"

Sau khi hỏi rõ phương pháp liên lạc với Tư Mã Nguyên Hiển, Tống Bi Phong bỏ đi.

Đồ Phụng Tam dõi theo bóng Tống Bi Phong khuất sau ngõ nhỏ, gật đầu nói: "Có Tống Bi Phong ở bên cạnh chúng ta đúng là như hổ thêm cánh. Huynh ấy không những là một cao thủ nhất đẳng, mà còn rất thông thuộc Kiến Khang. Huynh ấy tại đây không chỉ giao thiệp rộng, mà còn do quan hệ với Tạ An, nắm rõ tình hình của Kiến Khang cao môn quyền quý. Chỉ với việc huynh ấy hướng về người cũng đủ phản ánh người là người mà Tạ An nhắm trúng. Chỉ cần người trong việc đối phó với Thiên Sư quân có đóng góp đáng kể, cao môn Kiến Khang sẽ xem người như vị cứu tinh. Loại tâm lý này rất vi diệu, làm thế nào để dùng được cũng cần phải suy nghĩ nhiều. Nhưng việc người đã lung lạc được Vương Hoàng, cháu của Vương Đạo, sẽ là một sự khởi đầu rất tốt đẹp."

Lưu Dụ nói: "Ta tình cờ đã cùng Vương Hoàng trở thành chiến hữu sống chết có nhau. Hắn là một người có thể tuyệt đối tin tưởng được."

Đồ Phụng Tam cười: "Đó là sự an bài của lão thiên gia. Đổi lại ở tình huống khác, con cháu nhà thế gia như Vương Hoàng căn bản sẽ không để người vào mắt. Nhưng ở trên mặt biển mênh mông, người tình cờ gặp được hắn, còn cứu hắn một mạng, biểu hiện phong thái của đại tướng hàng đầu phương Nam. Người trước mắt hắn dừng chiến Tiêu Liệt Vũ, lại thêm thân phận người kế thừa Tạ Huyền của người, cái gì mà "Nhất tiễn trăm Ân Long", hắn còn không xem người là chân mệnh thiên tử sao? Cho nên Lưu Dụ người không cần phải hoài nghi, người phải tin rằng người chính là chân mệnh thiên tử. Nghĩ xem cái ngày người rời Biên Hoang tập tinh hướng như thế nào, hiện tại lại là tình huống như thế nào. Cơ hội đã đến trong tay chúng ta, chỉ xem chúng ta nắm lấy nó như thế nào thôi."

Lưu Dụ cười khổ: "Chân mệnh thiên tử chỉ có thể đem ra nói chơi thôi, đối kháng với địch nhân thì phải dùng đao kiếm. Lúc ấy tên cha ta là gì ta cũng quên, chứ làm gì còn có thời gian nghĩ mình có phải là chân mệnh hay không?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Đó chính là vận mệnh. Bàn tay vận mệnh trong bóng tối chi phối chúng ta mà ta không biết. Ngay cả Tạ An, người sở hữu thuật cứu phẩm quan nhân ² cũng đã nói người sau này sẽ cất cánh bay xa, do đó người có thể buông tay không nỗ lực được sao? Tất cả đều không thay đổi, người vẫn sẽ theo tính cách và tài ba của bản thân nỗ lực phấn đấu. Nếu như Tạ An nói người có thể sống thọ, người có đem thân mình thách thức số phận, từ vách núi cao nhảy xuống vực để xem xem có thành thịt nát xương tan không? Đương nhiên là không. Đó là vận mệnh. Chưa đến lúc người leo lên ngai ở ngai vua, người vẫn cứ hoài nghi."

Lưu Dụ thở dài: "Người hình như thật sự nghĩ rằng có vận mệnh trong chuyện này."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta cần phải tăng cường niềm tin cho người. Người hiện tại không có sự lựa chọn nào khác, phải bắt chấp tất cả, cho đến khi trở thành chủ của phương Nam. Vì đó là sinh lộ duy nhất, tại sao không nhận định bản thân chính là người mà thiên mệnh đã lựa chọn. Như vậy khi người bắt đầu khởi sự, sẽ có một phong cách hoàn toàn khác."

Lưu Dụ không muốn nói thêm về chuyện này nữa, chuyển chủ đề: "Người lần này đi Kinh Châu có thu hoạch gì không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nói cho dễ nghe một chút là nửa thành nửa bại, trên thực tế là hoàn toàn thất bại. Vấn đề xuất phát từ Ân Trọng Kham. Cái loại được gọi là danh sĩ như hắn, khi đàm luận thì không xem thể nhân vào đâu, làm như cả đất trời đều nằm dưới chân hắn. Nhưng khi đối diện với hiện thực, lại cúp đầu cúp đuôi, làm lỡ mất cơ hội tốt."

Tim Lưu Dụ trầm xuống: "Người gặp qua Ân Trọng Kham rồi?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Ta chỉ gặp qua Dương Toàn Kỳ, hắn cũng từng là người chỉ huy trên chiến trường, tương đối hiểu chuyện ta nói. Tình hình của Ân Trọng Kham là do hắn nói cho ta biết. Dương Toàn Kỳ cũng cảm ứng được nguy cơ, nhiều lần thuyết phục Ân Trọng Kham liên thủ đối phó với Hoàn Huyền. Nhưng Ân Trọng Kham sợ Hoàn Huyền như sợ hổ, chỉ muốn kéo lê cuộc sống nhọc nhằn."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả gì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hậu quả nghiêm trọng phi thường. Với tác phong của Hoàn Huyền, khẳng định sẽ tiên phát chế nhân ³, đã không phát động thì thôi, một khi phát động tất sẽ có thể lôi đình vạn quân, trong thời gian ngắn sẽ tiêu diệt cả Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ. Đánh bọn chúng một đòn sấm sét không kịp bưng tai."

Lưu Dụ nói: "Nếu vậy bọn Hoàn Huyền đã công nhiên đoạn tuyệt với nhà Tấn rồi."

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Nhà Tấn sẽ như nhà đột gặp mưa đêm. Tư Mã Đạo Tử chính là nhìn thấy được tình hình đó nên mới cố ý tạm thời tha cho người, dùng người để áp chế Lưu Lao Chi. Bất quá Tư Mã Đạo Tử không nhìn ra được điểm quan trọng nhất. Đó là ngay cả khi Lưu Lao Chi phụng mệnh theo hắn, Bắc Phủ Bình thêm vào quân Kiến Khang vẫn không phải là đối thủ của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn."

Lưu Dụ biến sắc hỏi: "Thật sự nghiêm trọng vậy sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Không ai hiểu rõ thực lực Hoàn Huyền bằng ta. Hắn không những chiếm cái lợi thượng du, mà còn có Ba Thục phì nhiêu làm hậu thuẫn rất mạnh, lại thêm chiến thuyền đội của Nhiếp Thiên Hoàn. Còn quân Kiến Khang và Bắc Phủ binh lại vì chiến tranh với Thiên Sư quân nên tổn thất nghiêm trọng. Hoàn Huyền dựa vào ưu thế Đại Giang, thế như chẻ tre đông hạ công hãm Kiến Khang. Bởi bản thân Hoàn Huyền là cao môn vọng tộc nên có thể dễ dàng được cao môn Kiến Khang tiếp nhận. Một khi chiếm cứ Kiến Khang, hắn sẽ có thể muốn làm gì thì làm."

Lưu Dụ kinh hãi: "Như vậy mọi nỗ lực của chúng ta không phải trôi theo dòng nước sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Cái ta nói là trong tình huống xấu nhất. Chẳng qua là chúng ta phải dựa theo tình huống tệ nhất mà trù liệu đối sách, không đến lúc đó trở tay không kịp."

Lưu Dụ than: "Dự đoán của người là chuyện rất có thể xảy ra. Xem tình huống hiện tại, càng thấy không thể tránh được."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Đó chỉ là tình huống Biên Hoang tập dùi đến Kiến Khang, đương nhiên quy mô lớn gấp trăm lần, tình thế cũng khó khăn phức tạp hơn. Chưa đến phút chót, ai dám nói đến thắng lợi."

Lưu Dụ nói: "Một khi Kiến Khang mất, Hoàn Huyền sẽ càn quét toàn bộ phương Nam. Chúng ta sau khi thoái lui về Biên Hoang tập, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu dậy."

Đồ Phụng Tam nói: "Đó vừa đúng là điểm tinh tế nhất. Với tình huống trước mắt, dù người có lạc quan thế nào đi nữa, vẫn chỉ là đường cùng. Chúng ta là tại đường cùng tìm sinh lộ, sau đó phản kích. Đó cũng là con đường duy nhất để người leo lên cái ghế thống trị phương Nam."

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: "Còn nhớ "nhất tiễn trăm Ân Long" trước kia, nhờ vào một câu nói của Cao tiểu tử, người đã nghĩ ra được toàn bộ kế phá địch? Khoảnh khắc đó làm ta cực kỳ chấn động. Đó cũng là trận chiến thiết lập vị trí của người trong lòng Hoang nhân. Chỉ có chủ soái khác thường như thế mới có thể làm lãnh tụ Hoang nhân."

Lưu Dụ nhớ lại: "Lúc đó ta thật sự có cảm giác cầm chắc chiến thắng trong tay. Nhưng Kiến Khang là thành lũy kiên cố nhất phương Nam. Cái kế phản kích Biên Hoang tập ấy không thể hoàn toàn áp dụng ở đây được."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta rất hiểu con người Hoàn Huyền. Hắn có tài năng quân sự nhưng chính trị là điểm yếu nhất của hắn. Cho hắn đoạt được Kiến Khang rồi thì sao, chỉ làm cho thiên nộ dân oán. Dưới tình huống đó, chúng ta càng có cơ hội."

Lưu Dụ hoài nghi hỏi: "Cho đến lúc đó chúng ta có còn mạng không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Đó chính là điểm mấu chốt. Chỉ cần chúng ta trong bước đường cùng có thể giữ được mạng, mà người đã trở thành hy vọng duy nhất có thể tiêu diệt Hoàn Huyền, người còn có sự ủng hộ của toàn bộ phương Nam, chính là giống như có sự ủng hộ của Hoang nhân, tạo ra kỳ tích."

Lưu Dụ nói: "Hoàn Huyền tuyệt không bỏ qua cho ta. Thậm chí cả khi ta nấu ở Biên Hoang tập, hẳn vẫn có thể truy sát đến tận nơi, không cho ta cơ hội để thở."

Đồ Phụng Tam nói: "Ai nói chúng ta phải thoái về Biên Hoang tập? Nếu chúng ta tránh về Biên Hoang tập thì trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị bá chủ phương Nam, chúng ta sẽ trở thành những kẻ chiến bại."

Lưu Dụ không hiểu hỏi: "Nếu để Hoàn Huyền thành Hoàng đế, phương Nam há có chỗ để chúng ta dung thân sao?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Ta theo tình huống trước mắt bắt đầu nói, người sẽ hiểu kế hoạch của ta."

Lưu Dụ thư thái thở ra một hơi: "May mà có người giúp ta, nếu không ta chỉ có thể thấy một bước đi một bước, dò dẫm từng chút một. Chỉ Tôn Ân cũng đã làm ta đau đầu lắm rồi, tâm tình đâu mà nghĩ cách làm sao đối phó với Hoàn Huyền."

Đồ Phụng Tam nói: "Đầu tiên người phải kiến lập ở Kiến Khang uy vọng như ở Biên Hoang tập. Hiện tại đang có cơ hội tốt, đó chính là trận chiến với Thiên Sư quân. Chúng ta cần phải nắm thế chủ động, không thể nằm đợi cho đến khi Thiên Sư quân đến dưới thành Kiến Khang rồi mới cuống cuống nghĩ đến biện pháp."

Lưu Dụ hỏi: "Chúng ta hiện tại có thể làm được gì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chuyện này cứ giao cho ta, nhưng cần phải hợp tác cùng Tư Mã Nguyên Hiển. Đầu tiên là kiến lập một mạng lưới tình báo khổng lồ do thủ hạ của ta làm cốt cán. Lớn bé không trừ nắm bắt thực hư và bố trí binh lực của Thiên Sư quân. Tiếp đến là thành lập một đội tinh binh, không cần nhiều, chỉ khoảng hai ngàn người là đủ. Bọn họ sẽ trở thành nòng cốt giúp người trong cuộc chiến Nam phương."

Lưu Dụ nói: "Tư mã Đạo Tử khẳng định không cho phép chúng ta làm như vậy."

Đồ Phụng Tam nói: "Dưới tình huống bình thường, Tư Mã Đạo Tử đương nhiên sẽ không bắt trí như vậy. Nhưng khi Thiên Sư quân ồ ạt xâm nhập, Hoàn Huyền lại sẵn sàng gây rối, Tư Mã Đạo Tử còn có đường lựa chọn sao?"

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Đến lúc này mới vội vàng lập quân, không phải là quá trễ sao?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Người khác không biết thế nào, nhưng việc này không làm khó chúng ta được. Những người đó đều do người của ta và tiểu thư hợp thành, chỉ cần chỉnh sơ qua là có thể thành một đội quân được rồi. Lúc bình thường bọn họ sẽ ẩn hình tích, chỉ phụ trách công tác tình báo nhằm che tai mắt địch. Khi tình hình khẩn cấp, bọn họ có thể trở thành đội quân riêng của người."

Lưu Dụ đồng ý nói: "Đó đúng là một biện pháp."

Đồ Phụng Tam nói: "Bởi vậy cần phải thuyết phục Tư Mã Nguyên Hiển, tại các mặt để tiện lợi cho chúng ta. Trong cuộc chiến với Thiên Sư Quân, bất cứ ai cũng có thể bại, nhưng người thì tuyệt đối không được thất thủ. Như vậy người mới có thể kiến lập uy danh thống soái vô địch được."

Lưu Dụ hỏi: "Hoàn Huyền thì thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chúng ta sẽ áp dụng biện pháp của chiến dịch Biên Hoang lần hai. Trước tiên tránh quân tinh nhuệ, tái tổ chức phản kích. Chỉ cần chúng ta có thể giữ được Quảng Lăng, Thọ Dương, Hoài Âm, và Cao Bưu toàn bộ những trọng trấn này của Bắc Phủ binh, đặt Hoài Thủy tuyệt đối dưới sự khống chế của chúng ta, khi đó chúng ta sẽ có đủ bản lĩnh để đánh tới cùng với Hoàn Huyền, lại có thể tạo nên một tình thế tốt để Lưu Dụ người một bước trở thành vị cứu tinh được chúng nhân tin tưởng."

Lưu Dụ than: "Hoàn Huyền để mất người là tổn thất lớn nhất của hắn."

Đồ Phụng Tam hai mắt lóe lên tia thù hận sâu sắc: "Hoàn Huyền còn có một nhược điểm rất lớn, chính là quan hệ với Nhiếp Thiên Hoàn. Lão Nhiếp hiểu rõ Hoàn Huyền là người thế nào, trước mắt quan hệ của bọn họ sẽ không có vấn đề gì. Nhưng đến lúc thế lực của Hoàn Huyền không còn bành trướng thì vấn đề sẽ xảy ra."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý.

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Cho nên tình hình là trong rủi có may. Chỉ cần sách lược tuyệt cực cầu sinh của chúng ta thành công, chúng ta vẫn còn có cơ hội."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Nhờ Đồ huynh phân tích tình hình rõ ràng, ta có cảm giác như vén được mây mù thấy trăng rằm."

Đồ Phụng Tam nói: "Sau khi có phương hướng, chúng ta sẽ biết được nên nỗ lực ở mặt nào. Sáng mai người gặp Lưu Nghị, ngàn vạn lần không nên cư xử bốc đồng, cần phải vờ như hoàn toàn chân thành với hắn, sau này người của Hà Khiêm sẽ đầu nhập người hết. Hắc! Bọn chúng còn có lựa chọn khác sao?"

Lưu Dụ cười: "Đã thụ giáo!"

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Người lấy lại được lòng tin rồi! Ta là người ngoài nên sáng suốt hơn, có thể thấy người chưa nhìn thấu đáo mọi chuyện."

Lưu Dụ đáp: "Đợi đêm nay chúng ta gặp Tư Mã Nguyên Hiên, mới biết được chuyện nào có thể tiến hành, chuyện nào không thể."

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Có một việc làm hắn tất phải toàn lực hợp tác, không thể cự tuyệt."

Lưu Dụ lấy làm lạ hỏi: "Là việc gì mà người có thể chắc chắn hắn không thể cự tuyệt?"

Đồ Phụng Tam hai mắt sáng rực, trầm giọng nói: "Chính là giết chết Can Quy."

1 Chỉ một lần hành động.

2 Cách xem người chia ra làm 9 bậc.

3 Hành động trước để kiểm chế đối phương.

Hồi 70

Uổng Tác Tiểu Nhân 1

Lưu Dụ tỉnh dậy, trời đã sáng rõ.

Từ sau khi Đạm Chân mất đi, gã ít khi mới nằm lên giường đã ngủ say như chết, lúc tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Đêm qua gã cùng Đồ Phụng Tam gặp Tư Mã Nguyên Hiên. Quả như gã sờ liệu, khi hắn là chiến hữu, hắn cảm thấy hai người thật sự tôn trọng hắn, cho nên càng tích cực hợp tác hơn so với trước đây.

Cha con Tư Mã Đạo Tử hiện tại sợ nhất là Hoàn Huyền, mà Đồ Phụng Tam lại là người hiểu rõ thực lực cũng như sách lược của Hoàn Huyền, hiển nhiên là có giá trị lợi dụng. Đồ Phụng Tam là nhân vật ai cũng phải sợ, lại hiểu rõ tình huống Kinh Châu như lòng bàn tay. Nhân vật như vậy lại khẳng định vì nhà Tấn mà lao lực, đương nhiên rất được hoan nghênh.

Lưu Dụ trong lòng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Chung Tú.

Gã thật sự có thể quay lưng với nỗi đau khổ của nàng được không? Nếu Đạm Chân trên trời có linh, nàng sẽ nghĩ thế nào khi thấy bản thân gã tự thủ bàng quan với bản thân của nàng? Huyền soái sẽ xem gã là người như thế nào? Lưu Dụ gã có được ngày hôm nay toàn là nhờ Tạ Huyền một tay đề bạt, chiếu cố. Nếu gã vì công lợi, để Tạ Chung Tú chịu khổ đau, thì còn gì là anh hùng hảo hán nữa, còn có lương tâm nữa sao?

Luôn cả Tống Bi Phong là người yêu chiều Tạ Chung Tú như vậy, cũng khuyên gã không nên nhúng tay vào việc của nàng. Khi lão biết gã quản chuyện Tạ Chung Tú, tình huống sẽ nghiêm trọng như thế nào.

Lưu Dụ ngồi ở mép giường, cảm thấy rất mâu thuẫn.

Trong đầu có một thanh âm cảnh cáo gã phải lấy đại cuộc làm trọng, một thanh âm khác lại máng gã không phải với Huyền soái và Đạm Chân, máng gã là kẻ hèn nhất.

Tạ Chung Tú chen vào giữa khoảng cách không thể vượt qua giữa cao môn và hàn môn, lại trực tiếp quan hệ đến Tư Mã Nguyên Hiên. Nếu một bước sơ sẩy thì có thể phá hủy không gian sinh tồn ở Kiến Khang mà gã phải trăm đắng ngàn cay mới đạt được. Nói cách khác, tất cả đều đã kết thúc.

Không có biện pháp nào vẹn cả đôi đường sao?

Nghĩ đến đây, gã đột nhiên nhớ tới Trác Cuồng Sinh. Trong lòng lóe lên một tia hy vọng. Đúng rồi! Chỉ có Hoang nhân điên cuồng mới nghĩ ra được biện pháp cuồng điên, biến những việc rõ ràng không thể thành có thể bằng sự rồ dại của mình.

Tiếng Tống Bi Phong vang lên ngoài cửa: "Tiểu Dụ! Đã đến lúc đi gặp Lưu Nghị rồi!"

Lưu Dụ nhảy dậy, rửa ráy sơ qua, gặp Lưu Nghị cái đã.

Vân Long rẽ sóng lướt trên mặt Động Đình hồ.

Hác Trường Hanh được triệu đến khoang thuyền. Nhiếp Thiên Hoàn thần thái ưu nhàn đang uống trà, tâm tình dường như rất tốt.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ngồi xuống đi!"

Hác Trường Hanh sau khi thỉnh an, ngồi xuống đối diện với lão.

Nhiếp Thiên Hoàn tự mình rót trà cho y, vui miệng hỏi: "Ân Long mới của người tiến triển thế nào rồi?"

Hác Trường Hanh có chút hồ đồ đáp: "Trong tháng này có thể cử hành lễ hạ thủy."

Nhiếp Thiên Hoàn liên mồm kêu hai tiếng "Tốt, tốt" rồi hỏi tiếp: "Công việc chuẩn bị Hoàn Huyền cũng hoàn thành tám, chín phần rồi, tùy lúc có thể động thủ. Người có ý kiến gì không?"

Hác Trường Hanh đáp: "Có một việc thuộc hạ luôn cảm thấy không hiểu. Chỉ cần Hoàn Huyền trừ khử Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ, với thực lực của Kinh Châu cũng đủ để công hãm Kiến Khang. Tại sao lại phải bợ đỡ chúng ta như thế?"

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ đáp: "Hoàn Huyền đương nhiên có tính toán riêng của hắn. Đầu tiên là có thể quên đi cái họa hoạn sau lưng là chúng ta, khiến hắn không còn lo lắng gì nữa. Thứ hai là việc loại bỏ các mục tiêu mà hắn không tiện xuất thủ thì đã có chúng ta vì hắn mà ra tay, ví dụ như Đại Giang bang chẳng hạn. Còn đạo lý vì sao chúng ta lại cùng hắn hợp tác rất đơn giản. Vì nếu không có sự đồng ý của Hoàn Huyền, chúng ta làm sao có thể đối đầu với Giang Hải Lưu. Kinh Châu phong tỏa toàn bộ lối ra của chúng ta ở Đại Giang. Chỉ có cách nhờ sự trợ giúp của Hoàn Huyền, chúng ta mới có thể khuếch trương thế lực đến tận thủy đạo phương Nam."

Lão mỉm cười hỏi: "Cho ta hay, tình hình thu nhập mấy tháng gần đây của chúng ta như thế nào?"

Hác Trường Hanh đáp: "Từ sau khi Đại Giang bang lùi về Biên Hoang tập, thu nhập mỗi tháng đều tăng rõ rệt. Cho đến tháng trước, thu nhập so với thời Đại Giang bang còn xưng bá Đại Giang tăng gấp đôi. Điều này khiến chúng ta có đủ thực lực làm bất cứ việc gì."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Đó chính là chỗ tốt của việc lợi dụng lẫn nhau. Trước khi Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, chúng ta vẫn có thể duy trì mối quan hệ tốt với hắn."

Hác Trường Hanh không nhịn được hỏi: "Nếu Hoàn Huyền làm Hoàng đế thì thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn hai mắt sáng rực đáp: "Hoàn Huyền nếu muốn ta giúp hắn tấn công Kiến Khang, trước tiên phải làm một việc. Đó là nhổ tận gốc tàn dư thế lực của Đại Giang bang tại Biên Hoang. Như vậy thì thủy đạo

phương Nam sẽ thành thiên hạ của chúng ta."

Hác Trường Hanh nói: "Sau khi thành bá chủ phương Nam, Hoàn Huyền khẳng định sẽ quay đao đối phó với chúng ta."

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười đáp: "Ta nếu không tính tới điểm này còn có chỗ đứng trên giang hồ nữa sao? Hoàn Huyền là kẻ nhỏ nhen, bạc tình bạc nghĩa, căn bản không phải là nhân tài trị quốc. Hấn nhờ vào cái gì mà thu thập mớ hỗn loạn tại phương Nam? Đến lúc đó, chúng ta sẽ trở thành thế lực lớn nhất sau Hoàn Huyền. Khi lòng dân oán hận, chúng ta sẽ học tập Hán Cao Tổ Lưu Bang ngày trước, dùng bá tánh mà giành được thiên hạ. Người rõ chưa?"

Hác Trường Hanh bội phục: "Bang chủ đúng là nhìn xa trông rộng."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Bên cạnh Hoàn Huyền, ta còn bố trí một quân cờ hết sức lợi hại, khẳng định khiến hấn phải sập bẫy. Cho nên người không cần phải lo, điều quan trọng nhất là chuẩn bị cho tốt. Việc cấp bách hiện nay là giết chết Giang Văn Thanh để cho thiên hạ thấy, kẻ nào đối địch với chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp."

Hác Trường Hanh đáp: "Rõ rồi!"

Nhiếp Thiên Hoàn thư thái ngả lưng ra ghế, đưa chén trà lên nói: "Uống chén đó đi rồi ta sẽ nói cho người biết một chuyện rất đáng mừng."

Hác Trường Hanh vội uống chén trà, hiếu kì hỏi: "Thuộc hạ thấy lạ sao mới sáng sớm đã dong thuyền về Ba Lăng. Có phải là có liên quan đến Thanh Nhã không?"

Nhiếp Thiên Hoàn lạnh lùng nói: "Cao Ngạn chết rồi!"

Hác Trường Hanh kinh hãi, luôn cả hấn cũng có chút không hiểu bản thân mình, tại sao không vui mừng mà lại là sợ hãi. Sâu tận đáy lòng hấn biết là do hấn quan tâm đến Doãn Thanh Nhã. Đối với hấn mà nói, quan hệ với Doãn Thanh Nhã còn thân hơn anh em ruột thịt.

Nhiếp Thiên Hoàn như cất được gánh nặng trong lòng, nói: "Đêm qua nhận được phi cấp truyền thư từ Kinh Châu, người của Hoàn Huyền đã thành công mưu sát Cao Ngạn. Nhưng trong thư không đề cập đến việc đã dùng thủ đoạn nào để giết chết tên tiểu tử ấy."

Hác Trường Hanh hỏi: "Bang chủ định xử lí việc này như thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Tin về cái chết của Cao Ngạn tuyệt không thể lan truyền ra từ chúng ta được. Nếu không sẽ làm cho Thanh Nhã hoài nghi chúng ta âm thầm xúi giục. Ôi! Sao sắc mặt người lại khó coi vậy?"

Hác Trường Hanh chán nản đáp: "Thuộc hạ sợ Thanh Nhã không chịu nổi đả kích này."

Nhiếp Thiên Hoàn không vui hỏi lại: "Nói vậy là người nhận định Thanh Nhã đã có tình cảm với tên tiểu tử ấy?"

Hác Trường Hanh khổ não đáp: "Thuộc hạ không biết, chỉ biết Thanh Nhã vì chuyện này mà không vui vẻ."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ta đã trả lời Hoàn Huyền. Ngoài việc tỏ lòng cảm ơn, còn xin hấn đem tin tức về cái chết của Cao Ngạn lan truyền rộng rãi. Khi chúng ta về đến Ba Lăng, tin tức cũng theo từ Quảng Lăng thuận dòng mà truyền đến."

Hác Trường Hanh hỏi: "Yến Phi có phản ứng gì không?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Ta không quan tâm phản ứng của hấn. Chỉ cần hấn không can thiệp vào chuyện của chúng ta, ta sẽ không vi phạm lời đính ước. Con mẹ hấn! Như quả Yến Phi lại dám đến làm cản, ta còn cầu mà chẳng được!"

Lão ngừng một chút rồi nói: "Người đi kêu Thanh Nhã lại đây!"

Hắc Trường Hanh kinh ngạc hỏi lại: "Chúng ta không phải là nên suy nghĩ kĩ trước làm thế nào nói cho mọi người biết sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Sau khi nhận tin ta đã suy nghĩ mãi rồi, vậy còn chưa đủ sao? Mau đi kêu nó lại đây?"

"Tông huynh [2](#) thật sự hiểu lầm ta rồi!"

Ở một góc yên tĩnh của quán, Lưu Dụ và Lưu Nghị ngồi đối diện với nhau, thấp giọng trò chuyện.

Lưu Dụ trong lòng thầm nghĩ giả sử như mình đúng là chân mệnh thiên tử, hiện tại nên nói chuyện như thế nào? Gã lại cười thầm trong lòng, làm người khác nghĩ rằng bản thân gã là chân mệnh thiên tử chỉ là một loại thủ đoạn, như chuyện trăm bạch xà khởi nghĩa của Lưu Bang [3](#). Sự thực thì làm thế nào có chuyện đó được?

Gã hỏi: "Xem ra việc ngu xuẩn là ta đi thích sát Lưu Lao Chi, khó mà nói là không phải chủ ý của người?"

Lưu Nghị cười khỏ nói: "Thật sự là không liên quan đến ta. Ta có thể thề với trời rằng ta còn khuyên Thử sử đại nhân chuyện đó không thể làm được. Nhưng huynh cũng nên biết là Thử sử đại nhân đã nghĩ đi nghĩ lại mới làm, sẽ không chịu nghe lời khuyên của người khác."

Sự thật thì Lưu Dụ đã bình tĩnh lại. Nếu như không phải do Tạ Diễm đối đãi như vậy thì cũng không bị bức phải nghĩ ra kế sách hợp tác với Tư Mã Đạo Tử. Nói cho cùng còn phải cảm ơn Tạ Diễm. Đương nhiên cảm giác tịnh không tốt chút nào, khó chịu và mâu thuẫn phi thường.

Lưu Dụ hỏi tiếp: "Người có tính toán gì không?"

Lưu Nghị đáp: "Huynh tựa hồ như không thích thú với chuyến xuất chinh lần này?"

Lưu Dụ lãnh đạm nói: "Thiên Sư quân có đến ba mươi vạn, chiếm hết địa lợi nhân hòa. Bắc Phủ binh chúng ta thì chia thành hai quân doanh lớn, triều đình lại có ý đồ riêng. Người nói đi! Bảo ta làm thế nào mà thích thú nổi?"

Lưu Nghị nói: "Thiên Sư quân nhân số tuy đông, nhưng đa số đều là loạn dân chưa trải qua huấn luyện. Trong khi đó quân ta trang bị chỉnh tề, huấn luyện nghiêm ngặt, lại đã từng theo Huyền soái trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, kinh nghiệm tác chiến phong phú. Chỉ cần có sách lược thích hợp, tuyệt không thể thua Thiên Sư quân được."

Lưu Dụ trong lòng thầm than, hỏi: "Sĩ khí các người như thế nào?"

Lưu Nghị đáp: "Nói thẳng ra, việc quy phục Thử sử đại nhân không phải là chủ ý của cá nhân ta, mà là quyết định của mọi người. Bọn ta càng hiểu rõ lần này là cơ hội thoát thân duy nhất. Nếu không một ngày nào đó cũng bị tên gian tặc Lưu Lao Chi hại chết từng người một."

Lưu Dụ mất hết tính nhẫn nại nghe hắn nói chuyện vô bổ, liền lái sang chuyện khác, hỏi: "Có thể an bài cho ta gặp mặt Chu đại tướng quân được không?"

Chu Tự là đại công thần trong trận Phì Thủy, là tướng lĩnh nắm binh quyền trong Bắc Phủ binh. Y có tình cảm sâu đậm với Tạ gia, với Lưu Dụ cũng có mối quan hệ tốt. Chỉ có thông qua y mới có cơ hội gây ảnh hưởng với Tạ Diễm. Luận về mức độ ảnh hưởng, Lưu Nghị không bằng Chu Tự.

Lưu Nghị lộ ra thần sắc cổ quái, hỏi lại: "Tông huynh muốn ám chỉ Chu Tự đại tướng quân sao?"

Lưu Dụ nghĩ đó không phải là lời nói thừa hay sao? Bắc Phủ binh chẳng lẽ còn có một đại tướng khác mang họ Chu sao. Huống chi hiện tại đang nói về vấn đề có liên quan đến quân viễn chinh. Chu Tự là phó soái của Tạ Diễm, Lưu Nghị không thể không biết gã đang ám chỉ Chu Tự được. Từ việc này có thể suy ra Lưu Nghị đang muốn kéo dài thời gian để nghĩ ra biện pháp cự tuyệt không để cho gã gặp mặt Chu Tự. Lí do tại sao tên này cần phải làm như vậy, đương nhiên là do sự tình biến đổi bất thường.

Lưu Dụ cổ trấn áp sự bất mãn trong lòng, đáp: "Đúng rồi! Người có cách không?"

Lưu Nghị nói: "Nếu huynh nói với ta ngày hôm qua thì đã có biện pháp. Bây giờ sợ là đã mất đi cơ hội tốt. Hôm nay y sẽ suất đội quân tiên phong lên đường trước một bước để chuẩn bị cho quân viễn chinh của Thứ sử đại nhân."

Lưu Dụ trầm thờ dài một hơi. Nỗ lực cuối cùng của gã vì sự sinh tồn của Tạ Diễm cũng đã mất đi cơ hội. Gã dám khẳng định Lưu Nghị vẫn có thể an bài cho gã gặp Chu Tự trước khi y khởi trình, nhưng tên khốn này không chịu hợp tác. Bản thân gã có biện pháp gì đây?

Nghĩ tới đây, gã không kiềm chế được, cảm thấy mất hết hứng thú.

Lưu Nghị ghé sát thêm một chút, hỏi: "Tông huynh đã từng nhiều lần cùng Từ Đạo Phúc giao thủ, đối với quân viễn chinh của bọn ta lần này có nhấn nhủ gì không?"

Thiếu chút nữa Lưu Dụ nhân đó mà chế nhạo hần một phen. Hần vừa mới thao thao bất tuyệt Bắc Phủ binh quân lính tinh nhuệ, Thiên Sư quân là một lũ ô hợp, sao còn đi hỏi gã như vậy. Từ đó có thể thấy hần hôm nay đến tìm gã tịnh không có chút thành ý, chỉ là nhìn trúng tài năng quân sự của bản thân gã, hy vọng kiếm được kế thắng địch. Với hành vi của Lưu Nghị, sợ rằng đạt được rồi cũng không có nửa chữ đề cập đến gã.

Lưu Dụ trầm giọng: "Thiên Sư quân là đạo quân duy nhất tại Biên Hoang tập có thể bảo toàn lực lượng rút lui. Từ đó có thể thấy sự cao minh của Từ Đạo Phúc, có thể tùy cơ biến hóa, ứng phó với bất cứ tình huống nào. Cho nên đối phó với hần tuyệt không thể cứ bám vào các quy tắc thông thường. Trước đây bọn ta có thể dọa hần thoái lui, tất cả cũng là vì bọn ta chiếm được địa lợi nhân hòa. Nhưng lần này các người xuất chinh, tình thế không ngờ lại đảo ngược, địa lợi nhân hòa đều nằm trong tay Từ Đạo Phúc. Nhất cử nhất động của các người đều không che được mắt hần, mà các người lại như thầy bói mù xem voi, hoàn toàn không có cách gì nắm được sự bố trí của hần, đã hăm vào thế chịu đòn và bị động."

Lưu Nghị biến sắc hỏi: "Theo như huynh nói, tình huống không phải là rất bất lợi đối với bọn ta sao?"

Lưu Dụ nhớ tới sự quan hoài của Tống Bì Phong dành cho Tạ gia, trong lòng chợt mềm đi, đáp với lương tâm cuối cùng: "Con đường thành công duy nhất của các người là phải từ bỏ lòng ham thắng, khinh địch, xem đối phương là một lũ ô hợp không cần đánh cũng tan. Cần phải theo thói thường, thu phục từng lãnh thổ bị mất một, kiến lập cứ điểm có khả năng cùng Kiến Khang hô ứng, lấy chính sách nhân từ mà vỗ yên bách tính. Không phải ai ai cũng đều ủng hộ Thiên Sư quân, chỉ cần tranh thủ được sự ủng hộ của quần chúng là các người có thể bình ổn trận cước."

Gã ngừng một chút lại nói tiếp: "Khuyết điểm của Thiên Sư quân là mở rộng quá nhanh. Chỉ cần các người có thể đánh chắc thủ chắc thì dù không có sự ủng hộ của Lưu Lao Chi vẫn có thể thành công."

Dứt lời liền cáo từ bỏ đi.

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh trở mắt nhìn nhau, đều mơ hồ không hiểu nổi phản ứng của Doãn Thanh Nhã.

Tiểu Bạch Nhạn ngồi đối diện với hai người, đầy hứng thú xem văn kiện "Biên Hoang du" mà Nhiếp Thiên Hoàn đưa cho nàng, không lộ ra chút thần sắc không vui nào.

Nhiếp Thiên Hoàn ướm lời hỏi: "Những lời viết trong đó có đúng không?"

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Tiểu tử đáng chết!"

Hác Trường Hanh cảm thấy đau lòng. Nếu như Doãn Thanh Nhã biết được Cao Ngạn đã chết, liệu có thương tâm và chán nản không? Hần đối với Cao Ngạn đương nhiên không có hảo cảm, nhưng cũng không có ác cảm.

Doãn Thanh Nhã dùng đôi mắt đen tuyền long lanh mỹ lệ ngắm nghía hai người, phì cười nói: "Cái Biên Hoang du phiền phức này nhất định là do tên vô lại Cao Ngạn nghĩ ra. Sự phụ và sự huynh biết chứ? Tên tiểu tử đó rất biết cách động não, lại ưa nhàn ngại khó, luôn nghĩ ra cách xem các nơi hoang thôn mật trí ở

Biên Hoang như hành cung, đến nơi nào cũng đều có thể chui vào khoan khoan khoái khoái ngủ một đêm."

Nhiếp Thiên Hoàn biến sắc hỏi: "Những điều viết trong đó có đúng không?"

Doãn Thanh Nhã khịt mũi coi khinh nói: "Không cần nghe tên tiểu tử đó hồ ngôn loạn ngữ, Thanh Nhã là người tùy tiện như thế sao? Hừm! Tiểu tử đó thật to gan, dám đùa bỡn với bản cô nương."

Hác Trường Hanh ngạc nhiên hỏi: "Cao Ngạn đùa bỡn với thủ đoạn gì?"

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Hác đại ca làm sao vậy, sư phụ cũng vậy nữa. Tên tiểu tử chết bầm Cao Ngạn rất lắm mưu ma chước quỷ, rõ ràng là dùng kế khích tướng để dẫn dụ muội đến Biên Hoang tập. Người ta đương nhiên không mắc lừa rồi."

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh nghe xong ngơ ngác nhìn nhau, đều có cảm giác đã nghi oan cho tiểu tử đó. Sớm biết thế này đã không cần đa sự, phải thông qua Hoàn Huyền giết chết Cao Ngạn. Như vậy không những thiếu Hoàn Huyền một món nợ ân tình mà còn phải lo lắng đến hậu quả khi Thanh Nhã biết Cao Ngạn bị giết.

Doãn Thanh Nhã cười rộ lên: "Quý mới có hứng thú đến Biên Hoang tập, nơi nơi đều là ma quỷ đi rong. Tiểu tử này ... tiểu tử này, ha ha! Thật là chết cười mà!"

Hai người chỉ biết ngây ngốc nhìn nàng, càng không biết nàng vì chuyện gì mà vui vẻ thế.

Doãn Thanh Nhã cuối cùng cũng phát giác ra thần sắc khác lạ của hai người, kì quái hỏi: "Hai người làm sao vậy?"

Nhiếp Thiên Hoàn lúng túng đáp: "Không có gì đâu, con không cần phải lo lắng."

Hai người có nỗi khổ không biết tỏ cùng ai. Với sự linh lợi của Doãn Thanh Nhã, có thể từ thời gian bọn họ cho nàng biết về việc Biên Hoang du mà đoán ra rằng bọn họ ít nhiều có liên quan đến cái chết của Cao Ngạn. Nếu không làm thế nào nói dối được? Bất quá bây giờ có hối hận cũng đã muộn.

Doãn Thanh Nhã nhướn miệng cười: "Con biết sư phụ và đại ca nhất mực lo lắng cho con, sợ con đi theo tên vô lại chỉ biết dụ dỗ con gái nhà lành kia. Hai người xem thường con quá rồi! Người ta đương nhiên biết lấy đại cục làm trọng. Huống chi sư phụ và Hác đại ca lại thương yêu Thanh Nhã như vậy, Thanh Nhã làm sao có thể làm chuyện khiến sư phụ và Hác đại ca không vui được?"

Cảm giác mình đã nghi oan cho người khác của hai người càng mãnh liệt, còn không biết phải thu thập tàn cục như thế nào đây.

Nhiếp Thiên Hoàn ho khan một tiếng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tán thưởng nói: "Thanh Nhã hiểu chuyện như vậy, ta thật vô cùng yên lòng."

Doãn Thanh Nhã tiện tay lấy năm tờ giấy có ghi tỉ mỉ và chi tiết về Biên Hoang du ở trên bàn, vui sướng gấp lại, cười nói: "Cao tiểu tử là một nhân tài, không giống như vẻ bề ngoài nhếch nhác, lồi thối của hắn. Con đã từng nghĩ đến việc thuyết phục hắn đến gia nhập với chúng ta. Chỉ là hắn quá đam mê cuộc sống ở Biên Hoang tập. Thật là kì quái! Hắn đã cứu con, sao Hoang nhân lại không tìm hắn tính sổ, lại còn để hắn chủ trì Biên Hoang du! A! Nhất định là hắn lấy công chuộc tội, tiểu tử này thật có biện pháp."

Hai người nhìn nàng lấy giấy gấp thành con chim giấy này đến con khác càng không nói nên lời.

Doãn Thanh Nhã nhảy dậy, đem cả năm con chim giấy đặt trên hai tay, vui vẻ nói: "Con cần đến đầu thuyền thả mấy con chim này xuống đây! Sư phụ và đại ca có muốn đi xem không?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười khò: "Thanh Nhã con cứ chơi một mình đi!"

Doãn Thanh Nhã vui mừng khôn xiết bỏ đi.

Nhiếp Thiên Hoàn chán nản ngửa người ra ghế, thê thảm nói: "Chúng ta sợ là đã khéo quá hóa vụng rồi."

Người có phương pháp nào có thể cứu vãn chuyện này không?"

Hác Trường Hanh cảm nhận được tình cảm thương yêu Nhiếp Thiên Hoàn dành cho Doãn Thanh Nhã, thầm nghĩ người chết làm sao sống dậy, việc này ai mà có thể giải quyết được? Đương nhiên hẳn không thể đem chuyện nghĩ trong lòng nói ra, chỉ biết đáp: "Biện pháp cứu vãn duy nhất là phải sắp đặt ... Ôi! Làm sao cho Thanh Nhã không nghĩ ngờ cái chết của Cao Ngạn có liên quan đến chúng ta."

Nhiếp Thiên Hoàn đầu đầu hỏi: "Có thể không?"

Hác Trường Hanh than thở đáp: "Chỉ có cách một câu phủ nhận hoàn toàn. Thanh Nhã thủy chung vẫn còn trẻ, sẽ sớm quên chuyện này thôi."

-
- 1 Uổng tác tiểu nhân: Uổng công, phí công làm tiểu nhân. Tuy nhiên người dịch muốn dịch theo ý của nội dung chương hơn là sát theo tựa chương nguyên bản.
 - 2 Tông huynh: cách xưng hô với người có cùng họ với mình. Ở đây Lưu Dụ và Lưu Nghị đều họ Lưu nên mới xưng hô là "tông huynh"
 - 3 Trăm bạch xà khởi nghĩa: đây là câu chuyện trích từ "Hán Sở tranh hùng", hồi 3.
Lưu Bang bình thường là người nhút nhát. Một hôm đi uống rượu với bạn bè về, giữa đường gặp rắn trắng cắn đường, liền rút kiếm ra chém. Cách mấy hôm, có người đến chỗ Lưu Bang chém con Bạch xà hôm trước, thấy có một bà già đang ôm xác con rắn khóc sụt sùi. Người ấy lấy làm lạ, hỏi: "Rắn chết thì trừ hại cho dân làng, có sao bà lại thương tiếc?" Bà già nói: "Con tôi là con Bạch Đế, hóa ra rắn nằm dọc đường, rồi bị Ông Xích Đế chém chết, vì vậy mà tôi thương khóc." Bà già nói dứt lời biến mất. Dân trong vùng hay chuyện lạ bảo nhau: "Đó là một quái tượng! Dân gian lưu truyền câu chuyện này dưới dạng bài thơ:
Đất Bái xung thiên khí đế vương
Trăm xà khởi nghĩa cứu tai ương.
Mở đầu sự nghiệp gây nhà Hán
Công đức Lưu Bang thật khó lường.
Từ khi Lưu Bang trăm xà, mưu việc lớn, bốn phương thiên hạ tình nguyện theo phò ưóc.
Chuyện này cũng mang màu sắc bí ẩn giống "Lưu Dụ nhất tiễn trăm Ẩn Long" vậy. Người xưa hay tin mù quáng nên đánh vào niềm tin của họ là một thủ đoạn chính trị lợi hại.

Hồi 71

Hộ Hoa Sử Mệnh

Lao Ngạn và Diêu Mãnh cười nói đi về phía đầu thuyền, phải nói là tối qua Trác Cuồng Sinh đã mang hết tài sức của mình ra trình diễn vở "Cao Tiểu Tử Hiểm Trung Mỹ Nhân Kế" của Biên Hoang đệ nhất thuyết thư cao thủ. Tài kể chuyện bậc nhất của Trác Cuồng Sinh đã làm toàn thể khán giả bốn mươi hai người như si như mê, thả hồn vào truyện, còn có người nói chỉ cần nghe một truyện này thôi cũng đã đủ đáng tiền vé của chuyến đi rồi.

Người cao hứng nhất là Cao Ngạn. Rõ ràng gã là kẻ thấy gái đẹp là mê man, bề ngoài thì lời thôi bề bới như ăn trộm, mà Trác Cuồng Sinh đã tả gã vì bằng hữu mà liều mạng hy sinh hứng lấy hai đao vào sườn, đáng mặt một bậc đại nhân đại dũng thấy chuyện bất bình chẳng thể bỏ qua. Biến gã chút nữa là trở thành một vị hiệp khách chỉ chuyên làm chuyện cứu khổn phò nguy trong mắt của Tân Hiệp Nghĩa, thay thế địa vị bản thân của Tân Hiệp Nghĩa.

Sự xảo diệu của toàn truyện nằm ở chỗ phơi trần ra được nguyên nhân và hậu quả, khiến chuyện mưu sát trở nên sống động, lại đem mối tình tiểu Bạch Nhạn xen lẫn vào với tình tiết hấp dẫn khiến ai ai cũng phải chịu là hay.

Diêu Mãnh nói: "Khặc! Thật là tức cười! Nếu ta không biết rõ tiểu tử này thì qua câu chuyện kể phải cho người là một vị Tình Thánh rồi."

Cao Ngạn dương dương tự đắc: "Trác lão cuồng đã chẳng nói ngoa chút nào, lão tử chính là con người như vậy đó. Chỉ cần thấy lão tử ta dán thân vào đầm rồng hang cọp của Lưỡng Hồ là biết ngay lão tử trời không

sợ, đất không ngán mà."

Diêu Mãnh hạ giọng: "Nếu như người thật không lo lắng đến chết, tìm đủ cách mua chuộc cầu cạnh Yến Phi theo bảo vệ, người có dám đi không hả?"

Cao Ngạn nghẹn họng không nói được tiếng nào.

Bỗng có tiếng hô của Mộ Dung Chiến từ trên truyền lại: "Đàm Bảo người hãy đứng yên tại đó, không được phép đến gần Cao thiếu."

Hai người ngoái nhìn lại, thấy Đàm Bảo đang có thần sắc oan uổng đang đứng phía sau, giống như đang muốn bắt kịp họ nhưng bị Mộ Dung Chiến trên Vọng đài 1 hét lên chặn lại.

Cách Biên Hoang tập khoảng hơn nửa canh giờ đường thủy nên Hoang nhân đều hoàn toàn cảnh giác để không bị sơ sót gì.

Diêu Mãnh quát: "Không phải giải thích, và không được nói gì cả, ai bảo người đã làm chuyện bậy, có bị hiểu lầm cũng đáng thôi."

Hai người không lý tới Đàm Bảo, bỏ về đầu thuyền.

Vương Trấn Ác đứng ở đầu thuyền, thần sắc hoang mang nhìn dòng sông thẳng tắp trải dài ngút mắt phía trước nên không biết hai người đã tới phía sau hẩn.

Hai người biết hẩn có đôi tai thần nên cũng không dám nói chuyện riêng nữa.

Cao Ngạn hít một hơi gió sông, hỏi: "Vương Huynh khi tới Biên Hoang có dự định gì không?"

Vương Trấn Ác đáp: "Ta không nói có được không?"

Cao Ngạn cười: "Dĩ nhiên là Vương huynh muốn nói hay không là tùy, ta chỉ lo lắng Vương huynh ở lúc tình huống không rõ ràng lại đến Quan Trung."

Vương Trấn Ác hờ hững: "Ta không mua tin tức của người, trừ phi người nói bậy, chứ làm gì có chuyện tình huống không rõ ràng?"

Cao Ngạn không vì sự vô lễ này mà mất lòng, cười đáp: "Tin tức dĩ nhiên là không giả, hai chữ Cao Ngạn chính là chiêu bài bọc vàng. Ta chỉ sợ lão ca không tin lời ta, cứ hồ đồ mang thân đi bừa vào Quan Trung."

Diêu Mãnh cũng không chịu được về xa cách này của Vương Trấn Ác, hừ lạnh: "Vương huynh không phải người Hán à? Đến Quan Trung đối với người có gì tốt?"

Vương Trấn Ác hỏi: "Diêu huynh thuộc tộc nào?"

Diêu Mãnh đáp: "Ta là Khương nhân."

Vương Trấn Ác nói: "Vậy sao Diêu huynh lại không hướng về Diêu Trường?"

Diêu Mãnh bất mãn: "Vương huynh nói lời này đã hơi quá phận mình."

Vương Trấn Ác nói: "Diêu huynh nghe không vừa ý thì ta xin lỗi. Ta chỉ muốn nói rõ ta tuy là người Hán nhưng không có nghĩa là ta thích người Nam, và ta càng không có hứng thú đối với cách làm việc của chính quyền Giang Tả Đồng Thiên An."

Cao Ngạn giật mình: "Vương huynh đã từng là người Hán sống ở Quan Trung một thời gian dài nên mới quan tâm đến tình huống của quan nội. Tại sao Vương huynh định sẽ tới phương Nam giờ lại nghĩ đến việc quay về?"

Vương Trấn Ác đáp: "Không phải Hoang nhân có quy củ là không chất vấn lai lịch người khác à?"

Cao Ngạn cười khở: "Không hỏi thì thôi! Bọn ta bắt quá chỉ muốn nói chuyện với người vài câu thôi mà!"

Gã nhìn Diêu Mạnh ra hiệu chuẩn bị rút lui.

Vương Trấn Ác than: "Tâm tình ta thật tẻ nên lời nói có điều đặc tội, hai vị đừng phật lòng. Quả thật hai vị so với người không sống ở Biên Hoang rất khác về việc giao tiếp với bằng hữu."

Cao Ngạn và Diêu Mạnh nhìn nhau e ngại, không nghĩ hẳn lại khách khí như vậy.

Vương Trấn Ác thông thả xoay lại: "Thật ra Lưu Dụ là người như thế nào?"

Thanh âm của Trác Cuồng Sinh bỗng vọng tới: "Nếu muốn biết con người của Lưu Dụ xin mời tới Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh ta. Tối nay, truyện đầu là 'Lưu Dụ Nhất Tiến Trầm Ẩn Long, chánh thị hỏa thạch thiên hàng thì' ². Đợi sáng mai sẽ đi xem Thiên huyết, bảo chứng Vương huynh sẽ có cảm giác khác thường."

Vương Trấn Ác nhìn lại thấy Trác Cuồng Sinh hai mắt sáng rỡ đang đi tới.

Cao Ngạn và Diêu Mạnh biết Trác Cuồng Sinh có ý đề phòng với Vương Trấn Ác nên mới đến lúc này. Bởi nếu Vương Trấn Ác là thích khách thì có khả năng hắn sẽ ra tay trước khi tới Biên Hoang tập.

Trác Cuồng Sinh nhàn nhã đến cạnh ba người, cười nói: "Nếu ta đoán không sai, Vương huynh có xuất thân hiền hách, nếu không đã chẳng hiểu được Diêu Trường."

Vương Trấn Ác phật ý: "Chuyện quá khứ ta không muốn nói tới nữa."

Trác Cuồng Sinh trấn an hắn: "Vậy chỉ nhìn về phía trước thôi!"

Rồi lão bước đến chỗ nhô cao tận đầu thuyền và dang rộng hai tay, nói: "Biên Hoang tập là địa phương tràn ngập hy vọng, có một không hai trên đời. Chuyện gì không thể làm được đều có thể làm được. Biên Hoang vô pháp vô thiên nhưng lại đầy quy củ; Nguy hiểm vô cùng, nhưng lại không nơi nào an toàn bằng. Chỉ cần người đến Biên Hoang tập sẽ vĩnh viễn không thể nào quên, có bỏ đi rồi cũng có một ngày người trở lại. Chỉ chốc lát nữa thôi bọn ta sẽ tới Biên Hoang tập, người cần phải chuẩn bị tinh thần vì sẽ được đặt chân lên vùng đất tự do nhất trong thiên hạ. Là vùng đất yên ổn nhất trong thế gian loạn lạc này. Người phải gạt bỏ tất cả sang một bên, đem tất cả ưu tư phiền não quăng đi mới có thể toàn tâm toàn ý mà vào, tự mình thể nghiệm phổ tập làm xao xuyến lòng người này. Đây là một kinh nghiệm mà cả đời người sẽ không bao giờ quên."

Khách ở Vọng đài và thương thính ³ đều chạy về phía này, chen chúc ra trước và khom xuống nhìn họ, lắng nghe "Tuyên Ngôn Tình Yêu" của vị cuồng sỹ Biên Hoang Trác Cuồng Sinh đối với Biên Hoang tập.

Thanh âm truyền đi khắp Hoang Mộng nhất hào và vang vọng lại từ hai bên bờ sông.

Lưu Dụ về đến Quy Thiện tự vào lúc Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đang bàn luận trong tiểu đình, thần sắc của họ chứng tỏ đã có thu hoạch lớn.

Quả nhiên vừa ngồi xuống thì Đồ Phụng Tam đã vui vẻ nói: "Chuyện Can Quy đã có chút kết quả."

Tống Bi Phong gật đầu: "Huynh cũng đồng ý với cách nhìn của Phụng Tam, trước mắt phải giết Can Quy vì giết y cũng như chặt mất một cánh tay của Hoàn Huyền và cũng nhân đó tỏ rõ với Hoàn Huyền."

Đồ Phụng Tam nhìn về hướng Lưu Dụ: "Giết Can Quy còn tác dụng khác là chọc Hoàn Huyền nổi giận, khiến hắn không nhận được phải tấn công Kiến Khang. Hắn càng phát động sớm chuyện này thì lại càng có nhiều khả năng thất bại hơn. Hừ! Hoàn Huyền! E rằng người không thể nghĩ tới sẽ có ngày nay. Ta sẽ dùng chiến thuật tối linh hoạt để đánh người tan tành không còn manh giáp, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được."

Lưu Dụ chợt có một ý tưởng cổ quái. Nếu tương lai có thể tận tay đâm chết Hoàn Huyền thì gã hay Đồ

Phụng Tam sẽ hạ thủ đây? Cùng lúc gã lại ngấm ngấm cười khở vì chiếu theo tình hình đang phát triển trước mắt thì cơ hội Hoàn Huyền sẽ giết bọn gã nhiều hơn là ngược lại.

Đồ Phụng Tam nói: "Còn nhớ lúc ở Kiến Khang, ta từng đi tìm một vị bằng hữu nhờ hấn lấy tin tức của Mạn Diệu báo cho Trúc Lô Âm."

Lưu Dụ gật đầu: "Hình như vậy. A! Ta đã nhớ rồi, là người của bang hội mà người từng có đại ân với hấn, cuối cùng lại bán đứng người. Lúc ấy người còn nói hấn chỉ là hạng tiểu tốt không cần phải gỡ mặt nạ hay tìm hấn trả hận, biết đâu sau này lại có dịp lợi dụng hấn."

Tổng Bi Phong nói: "Người này gọi là Tô Danh Vọng, đã có một thời gian làm việc cho Vương Quốc Bảo, giúp hấn cho vay lãi cao, sau đó tự mình buôn bán muối, phát tài lớn và trở thành một nhân vật ở Kiến Khang."

Lưu Dụ trầm nghĩ mua muối biển đem vào trong đất liền tiền lời rất lớn, có thể vì thế Tô Danh Vọng này cùng Hoàn Huyền và Đồ Phụng Tam có liên quan.

Đồ Phụng Tam cười: "Lần trước ta không nhắm vào hấn báo thù đã chứng tỏ điều ta làm là đúng. Tô Danh Vọng đã trở thành tai mắt và kẻ nằm vùng cho Hoàn Huyền tại Kiến Khang. Trước khi trời sáng hôm nay ta đã ghé nhà hấn để xem Can Quy có đang ẩn ở đó không. Tìm không thấy ta mới lưu lại đó luôn, đợi đến lúc lão Tô ra ngoài ta mới lẳng lặng theo dõi hấn. Tên khốn này giả hoạt phi thường, đến sau tiệm muối ở bến tàu hấn quay trở lại, thay sang y phục khác rồi theo cửa sau đi ra, đến một tiệm gạo khác ở bến tàu khu thượng du và ở đó khoảng nửa canh giờ mới trở ra. Tiệm gạo này chuyên bán gạo thơm thượng hạng từ Ba Thục, chắc chắn là có quan hệ với Hoàn Huyền. Ta tuy không tìm thấy Can Quy nhưng nhìn ra phía sau tiệm thấy có trạm quan sát ngấm, khả năng lớn là Can Quy đang ẩn tại đó."

Lưu Dụ nói: "Theo tình huống của ta ngày đó, Can Quy có khoảng vài chục thủ hạ đi theo, hấn là cao thủ chứ không phải tầm thường. Bằng sức ba người chúng ta khó mà làm gì được y."

Tổng Bi Phong hỏi: "Mình có thể nhờ Tư Mã Nguyên Hiên giúp một tay không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chuyện này Tư Mã Nguyên Hiên hấn rất sẵn lòng ủng hộ toàn lực nhưng vấn đề là chúng ta cần phải cẩn thận, nếu ra tay không có kết quả sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của Tư Mã Nguyên Hiên đối với chúng ta."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý: "Và còn rút mây động rừng, nếu chuyện thành ồn ào sẽ làm lộ quan hệ của chúng ta và Tư Mã Nguyên Hiên và như thế sẽ làm Lưu Lao Chi và Tôn Ân cảnh giác ngay. Chuyện đó đối với chúng ta vô cùng bất lợi."

Đồ Phụng Tam than: "Nếu có Yến Phi ở đây thì chúng ta không phải đau đầu thế này."

Lưu Dụ chợt xúc động tâm linh: "Nếu bọn ta mời được Trần công công ra tay thì so với Yến Phi cũng không khác biệt bao nhiêu."

Đồ Phụng Tam giật mình hỏi: "Khả năng mời được nhiều không?"

Lưu Dụ đáp: "Chỉ cần bọn ta yêu cầu thì Tư Mã Nguyên Hiên sẽ mừng rỡ tương trợ, bởi đối với hấn có trăm lợi mà không hại."

Đồ Phụng Tam nói: "Giết Can Quy phải một phát cho trúng, nếu bỏ lỡ cơ hội sẽ không còn cơ hội nào khác. Trừ phi được Hoàn Huyền gọi về, Can Quy không giết được người sẽ chưa bỏ đi nên chúng ta có thể thông thả bố trí. Trước tiên ta cần biết rõ hư thật của Can Quy, tìm ra chỗ y ẩn thân, sau đó cần phải biết rõ dưới tiệm có bí đạo để trốn thoát hay không."

Tổng Bi Phong nói: "Chúng ta có thể nào lợi dụng Tô Danh Vọng để câu dẫn Can Quy ra mặt rồi dàn trận giết y không?"

Lưu Dụ lắc đầu: "Vũ công của Can Quy không thua kém Trần công công bao nhiêu, chỉ trong hoàn cảnh đặc biệt khi y không phòng bị bọn ta mới có cơ hội đắc thủ."

Đồ Phụng Tam cười: "Càng khó giết càng thú vị, như thế mới tỏ rõ thủ đoạn của bọn ta. Không nên nghĩ nhiều vô ích, trước hết cần phải nắm vững tình huống của Can Quy. Một khi mọi hành động của y và thủ hạ đều nằm trong sự giám sát của bọn ta, lúc ấy sẽ bắt đầu sắp xếp kế hoạch cho y không còn mạng để ly khai."

Tổng Bi Phong cau mày: "Chỉ với sức ba người chúng ta thì phải làm sao đây?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ: "Lần này ta mang theo hai mươi lăm thủ hạ, không chỉ là cao thủ do chính ta chọn, mà họ đã còn cùng ta tác chiến lâu dài với Lưỡng Hồ bang nên tinh thông mọi thứ. Lúc này, họ đang giám thị toàn diện nhân mã của Can Quy, ghi lại mỗi người ra người vào, và sẽ theo dõi kẻ nào đáng nghi. Chỉ cần ba ngày là bọn ta sẽ rõ hư thật của địch nhân."

Lưu Dụ nói: "Tại sao Tô Danh Vọng lại đến tìm gặp Can Quy hôm nay? E rằng hắn đã biết bọn ta đang ẩn tại Quy Thiện tự."

Tổng Bi Phong nói: "Rất có thể."

Đồ Phụng Tam nổi sát cơ lên mắt, trầm giọng: "Bọn ta hãy định trong ba ngày sẽ giết Can Quy. Chỉ cần có cơ hội sẽ giết y bằng một đòn sấm sét. Ta tuy chưa có kế hoạch hoàn thiện, nhưng chỉ biết là nếu muốn giết y phải không từ bất cứ thủ đoạn nào và bằng mọi cách sẽ thực hiện điều này."

Lưu Dụ gật đầu: "Ta phải bàn với Tư Mã Nguyên Hiễn về việc này, vì nếu chờ đến lúc cần mới thỉnh đại giá Trần công công thì e sẽ lỡ mất cơ hội."

Tổng Bi Phong nói: "Vương Hoàng muốn gặp đệ, xem chừng có việc gấp nhưng hắn không nói là việc gì."

Lưu Dụ trả lời: "Sau khi gặp Tư Mã Nguyên Hiễn, đệ sẽ quay về gặp hắn!"

Đồ Phụng Tam: "Ta sẽ lo mặt Can Quy, chúng ta sẽ gặp lại đây vào cuối giờ Thân để quyết định bước kế tiếp."

Tổng Bi Phong: "Tiểu Dụ phải hết sức tránh đi một mình để địch không thể thừa cơ ám hại, hay để huynh tạm thời làm cận vệ cho tiểu Dụ đi!"

Đồ Phụng Tam cười: "Đừng quên rằng Lưu gia là chân mệnh thiên tử, có giết cũng không chết được. Bọn ta đang không đủ người nên tốt nhất là chia ra mà hành sự. Tổng đại ca nếu có thể tìm được thuyền của Can Quy trên Đại Giang thì chúng ta sẽ có cách chắc chắn thành công."

Lưu Dụ động lòng hỏi Đồ Phụng Tam: "Người thật tình tin chắc ta có chân mệnh thiên tử à?"

Đồ Phụng Tam cười: "Trước đây thì ta còn nửa tin nửa ngờ và chỉ nói theo lời đồn để tăng thêm tự tin của người. Còn nói thật à? Qua vụ Tiêu Liệt Vũ và chuyện hiện nay người đã cùng với kẻ tử địch là Tư Mã Đạo Tử tạm thời hợp tác thì ta đã kết luận người có chân mệnh thiên tử, vì nếu không có lão thiên trong cõi vô hình ngó xuống thì người đã không thể nào ngồi đây."

Lưu Dụ nhìn sang Tổng Bi Phong hỏi: "Lão ca huynh nghĩ sao về đệ?"

Đồ Phụng Tam và Tổng Bi Phong đều cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm việc Lưu Dụ lần lượt hỏi họ nghĩ gì về chuyện chân mệnh thiên tử của gã thế nào cũng có lý do bên trong.

Tổng Bi Phong thoáng do dự: "Huynh cũng nói thật là điều này tốt, cái gọi là 'Nhất tiễn trăm Ân Long, chánh thị hỏa thạch thiên hàng thi' vì huynh không tận mắt thấy nên không có ảnh hưởng lớn đối với huynh, tuy huynh hy vọng là đúng như thế. Nhưng ta đối với phép 'Cửu Phẩm Quan Nhân' của An công thì hoàn toàn tin tưởng. Ông đã xem cho đại thiếu gia hết sức chính xác, và ông đã cho rằng đệ chính là niềm hy vọng của phương Nam thì khẳng định không thể sai được."

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Lưu huynh hỏi điều này để làm gì?"

Lưu Dụ: "Ta muốn thuyết phục hai người cùng ta đồng tâm hiệp lực để làm một việc. Chuyện này cũng giống

chuyện bọn ta đang lúc đối phó với liên quân Kinh Châu và Lương Hồ nhưng vẫn vì Cao tiểu tử mà phải đau đầu nghĩ cách giúp gã theo đuổi tiểu Bạch Nhạn. Nhưng có lẽ lão Đồ người sẽ là người không đồng ý trước tiên."

Đồ Phụng Tam cười khở: "Nghe người nói có thể khẳng định chuyện này bọn ta không nên nhúng tay vào."

Lưu Dự mỉm cười: "Giả sử ta có chân mệnh thiên tử thì bất luận ta làm chuyện gì cũng nhất định sẽ thành công. Cái này gọi là trong cõi vô hình đã có thiên mệnh định đoạt. Đúng không?"

Tổng Bi Phong than: "Chuyện này ai có thể nói chắc được?"

Lưu Dự: "Tổng lão ca không tin tưởng ở An công sao?"

Tổng Bi Phong: "Chẳng thể nói thể được, nhưng...A! Huynh không biết phải nói sao đây."

Đồ Phụng Tam: "Nói đi! Có gì cứ nói thẳng ra để mọi người cùng nghiên cứu xem làm được hay không."

Lưu Dự: "Mục đích của ta chính là hạnh phúc khoái lạc của tôn tiểu thư, nhưng lại hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ biết là nếu ta không tận tâm tận lực vì ái nữ của Huyền soái thì cho dù có được cả thiên hạ thì lòng ta cũng sẽ chẳng yên."

Đồ Phụng Tam và Tổng Bi Phong nghe vậy nhìn nhau lo ngại.

Hiện tại, bọn họ không lo nổi lấy thân, lại càng không có thời gian sức lực để lo đến những việc khác. Huống chi, việc này phải dùng tới vũ lực mới giải quyết được, lại còn sự phiền phức vì thành kiến của cao môn đại tộc Kiến Khang. Ngoài ra còn phải lo lắng đến việc bọn họ cùng Tư Mã Nguyên Hiên hợp tác một cách thuận thảo.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Người không phải đã có cảm tình với Tạ Chung Tú chứ?"

Lưu Dự sáng khoái đáp: "Tuyệt không có chuyện đó, ta chỉ có lòng quý mến tôn tiểu thư, không có tình yêu nam nữ và cũng sẽ không để cho chuyện này phát triển."

Tổng Bi Phong than: "Huynh hết sức cao hứng vì tiểu Dự đã dành cho tôn tiểu thư tấm lòng như vậy, nhưng ta cần đề tỉnh rằng chuyện tôn tiểu thư là chuyện của Tạ gia. Chúng ta vốn không thể nào nhúng tay vào. Mang nàng đến Biên Hoang chỉ là chuyện nhỏ nhưng chúng ta không thể làm được, tôn tiểu thư thuộc nơi cao quý, nếu nàng bỏ nhà trốn đi sẽ làm Tạ gia bị đả kích trầm trọng."

Ông nói tiếp: "Nếu để cho bọn cao môn Kiến Khang biết việc tôn tiểu thư thất tung có liên quan đến đệ thì đệ sẽ không bao giờ có được sự ủng hộ của bọn chúng, ngay cả Vương Hoằng cũng thế."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Nhưng ta thật ra có cách giải quyết chuyện này, bảo chứng sẽ không gây ra hậu quả nào."

Tổng Bi Phong cả mừng: "Cách gì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Lưu Dự lên ngôi hoàng đế thì mọi chuyện làm không được cũng sẽ được giải quyết tức thì."

Lưu Dự chán nản: "Chuyện đó vẫn còn là chuyện xa vời, e rằng trước khi ta làm hoàng đế thì hạnh phúc của cả đời tôn tiểu thư đã sớm bị hủy hoại trong tay Tư Mã Nguyên Hiên rồi."

Đồ Phụng Tam: "Nhân phẩm của Tư Mã Nguyên Hiên tồi bại lắm sao?"

Tổng Bi Phong hừ lạnh: "Làm vợ của hoàng gia thì có hạnh phúc gì để nói chứ? Vả lại tôn tiểu thư vốn ghét cay ghét đắng Tư Mã Nguyên Hiên."

Lưu Dự: "Bọn ta vẫn còn một cách nữa, đó là phải nhờ đến sự giúp đỡ của huynh đệ Hoang nhân."

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong nhìn nhau. Tuy không nói ra nhưng trong lòng họ đều cảm kích Lưu Dụ vì thấy gã không phải loại người quên nguồn cội. Nếu không thì chỉ cần có chút lý trí đã không dám nhúng tay vào việc của Tạ Chung Tú.

1 Vọng đài: đài quan sát.

2 'Lưu Dụ Nhất Tiễn Trầm Ẩn Long, chánh thị hỏa thạch thiên hàng thi': Lưu Dụ một tên hạ chìm Ẩn Long, đứng vào lúc thiên thạch rơi xuống.

3 Thương thính: phòng trên tàu của khách.

Hồi 72

Kết Hợp Tâm Linh

Từ Đạo Phúc phóng ngựa dọc theo bờ Nam của Thái Hồ. Trương Mãnh và hơn mười thân kỵ binh ruổi ngựa theo bên gót.

Ba đại trọng trấn của Thái Hồ là Nghĩa Hưng, Ngô Quận và Ngô Hưng đều đã vào tay hắn, chỉ còn Vô Tích vẫn còn nằm trong sự khống chế của quân Tấn. Hắn tuyệt không vội vàng chiếm lợi thế thượng du của Vô Tích bởi chưa phải là lúc để tiến chiếm Kiến Khang.

Từ Đạo Phúc ruổi ngựa tới một ngọn đồi cao cạnh bờ sông nhìn xuống cảnh sắc Thái Hồ.

Hồ này là hồ nước ngọt lớn thứ ba trong thiên hạ. Mặt Tây gần vùng núi thấp Khâu Lăng của Giang Nam nên bờ hồ uốn lượn quanh co, tạo nên rất nhiều bến thuyền.

Từ xưa đến nay Thái Hồ vẫn làm người ta mê hoặc, có truyền thuyết rằng trong thời viễn cổ một tảng thiên thạch khổng lồ rơi xuống, phá đất thành một hố lớn rồi nước đọng lại biến thành Thái Hồ. Dĩ nhiên chuyện này chẳng thể kiểm chứng được.

"Bình hồ vạn khoảnh bích, phong ảnh thủy diện phù." 1

Thái Hồ bao la không bờ bến, cảnh vật đẹp dễ mê người. Hồ có bốn mươi tám hòn đảo lớn nhỏ, phẳng phất như do bàn tay tạo hóa phác họa thành một bức tranh non nước xinh đẹp lạ lùng, nước ngọc sóng bạc, đồi núi xanh biếc.

Nếu luận về danh tiếng, diện tích hay cảnh vật thì không đảo nào hơn Động Đình Tây Sơn nằm ở phía Nam của hồ. Núi rừng trùng điệp nhấp nhô gồm bốn mươi hai của tổng số bảy mươi hai ngọn núi trong Thái Hồ. Nhưng trong số này Phiếu Miểu phong ở trung tâm đảo nổi tiếng nhất, được tôn xưng là Thái Hồ đệ nhất phong.

Nhìn Động Đình Tây Sơn phẳng phất như một con rùa khổng lồ đang bơi trong sóng cả bao la, Từ Đạo Phúc lại nghĩ tới Kỳ Thiên Thiên. Bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần cũng không làm hắn nhớ tới nhưng chỉ có nàng là ngoại lệ duy nhất.

Chưa bao giờ có nữ nhân nào khiến tâm hồn hắn xúc động, nhưng mỗi nụ cười hay nét cau mặt của Kỳ Thiên Thiên đều làm hắn thần hồn điên đảo, nhớ nhung khôn nguôi.

Ôi! Tự mình đã bỏ qua cơ hội. Hiện tại hắn tự hận mình, điều này làm hắn bị tổn thương, bao nhiêu sự nghiệp thành tựu cũng không có ý nghĩa gì với hắn nữa.

Trương Mãnh thúc ngựa đến bên hắn: "Có báo cáo Bắc Phủ binh tại Kiến Khang và Đan Đồ tập kết binh lực chuẩn bị chia ra hai đường thủy lục để về Nam tấn công chúng ta."

Từ Đạo Phúc biết ý tưởng mình đang suy nghĩ về sách lược ứng địch nên mới gọi chuyện. Hắn miễn cưỡng tập trung tinh thần: "Nói đi!"

Hắn rất xem trọng Trương Mãnh. Y không những là người đã chứng tỏ sự xuất sắc trên chiến trường mà còn

là người tài ba, trí dũng song toàn.

Trương Mãnh được khuyến khích, liền đưa ra nhận xét: "Hiện tại nhược điểm của chúng ta là lực lượng bị phân tán, trận cước chưa ổn định nên may lắm chỉ có thể bảo vệ được thành trì đã chiếm. Nếu địch nhân tập trung binh lực để chỉ tấn công một thành trì thôi thì e rằng chúng ta sẽ không thể giữ được."

Từ Đạo Phúc gật đầu đồng ý.

Trương Mãnh nói tiếp: "Địch nhân chia quân làm hai ngả cốt ý làm ta khó chống đỡ hai mặt. Ngoài ra thủy quân Bắc Phủ binh theo đường biển đến có thể tấn công bất cứ thành thị nào, kể cả thánh địa Ông Châu là nơi khởi nghĩa của chúng ta."

Từ Đạo Phúc mỉm cười hỏi: "Người thấy hai đạo quân của Bắc Phủ binh mạnh yếu thế nào?"

Trương Mãnh vui vẻ đáp: "Dĩ nhiên thuyền đội thủy quân do Lưu Lao Chi suất lĩnh đáng sợ hơn đội quân do Tạ Diễm chỉ huy nhiều. Lưu Lao Chi không những sở trường về thủy chiến mà còn kinh nghiệm dày dặn, khó đối phó hơn nhiều so với Tạ Diễm."

Từ Đạo Phúc nói: "Thắng bại nằm ở chỗ đó. Chỉ cần ta có thể tránh mạnh đánh yếu, đánh bại đại quân của Tạ Diễm, khiến Lưu Lao Chi không có quân tiếp ứng, trở thành cô lập. Lúc ấy Lưu Lao Chi chỉ còn cách ngoan ngoãn triệt thoái."

Trương Mãnh than: "Thật không hiểu tại sao Tư Mã Đạo Tử lại cử Tạ Diễm vốn chỉ biết múa võ mồm lĩnh quân xuất chinh, làm người ta nghĩ không ra."

Từ Đạo Phúc cười: "Nghe khẩu khí của người giống như không muốn Tư Mã Đạo Tử phái hạng người như vậy tấn công bọn ta. Sự thật bọn ta nên cao hứng mới đúng. Người đoán xem thành trì nào là mục tiêu số một của Tạ Diễm?"

Trương Mãnh đáp: "Tạ Diễm sẽ giả cách tấn công Ngô Hưng vốn sát cạnh Kiến Khang, nhưng khẳng định mục tiêu chân chính của y là Ngô Quận ở hạ du của Vô Tích, để y có thể dọc theo Vận Hà thẳng xuống phía nam tới Cối Kê, tiếp ứng cho Lưu Lao Chi theo đường biển đến."

Từ Đạo Phúc hỏi: "Người có cách gì để đối phó?"

Trương Mãnh đáp: "Chỉ cần bọn ta cố giữ Ngô Quận, cắt đứt giao thông của Vận Hà thì quân của Tạ Diễm sẽ không tiến được một bước."

Từ Đạo Phúc nói: "Cách này khẳng định không có vấn đề gì nhưng tuyệt không phải là thượng sách."

Trương Mãnh đồng ý: "Cách này chỉ có thể tạo sự quân bình đôi bên vì đối phương có Vô Tích để làm cứ điểm và mặt Bắc được chi trì. Chiến lược tốt hơn cả là dụ địch tiến sâu vào rồi cắt đứt cả hai đường tiếp vận lương thực thủy bộ ép chúng phải quyết chiến."

Từ Đạo Phúc hững hờ hỏi: "Người biết rõ con người Tạ Diễm sao?"

Trương Mãnh nói với vẻ khinh miệt: "Tạ Diễm tuy là con của Tạ An nhưng lại là trường hợp hổ phụ sinh khuyến tử. Y vốn cao ngạo tự phụ, dưới mắt không người, ở Kiến Khang người người đều biết."

Từ Đạo Phúc ung dung nói: "Đối với hạng người y lại về gia thế, quen với thói khoa trương thì với kế hoạch dụ địch tiến sâu vào lại còn thêm sự khinh địch của y, trận này ta sẽ thắng chắc không sai."

Trương Mãnh hết sức kính phục, lớn tiếng đáp: "Trương Mãnh đã hiểu!"

Từ Đạo Phúc nhìn ra Thái Hồ, ngoài xa mặt nước hồ và chân trời nối liền nhau. Hắn nhớ lại ngày ở Kiến Khang, Lưu Tuấn đã ám sát Lưu Dự, thông thả nói: "Ở phương Nam ta chỉ e ngại một người là Lưu Dự. Gã đã chịu cảnh khó khăn khiến người ta khó tin về sức sống của gã. Có thể trong tình cảnh ác liệt nhất mà vẫn sống sót, phản công lật đổ Biên Hoang tập rồi đại phá Tiêu Liệt Vũ, chứng tỏ gã có năng lực siêu phàm. Tuy hiện tại gã dường như chưa làm gì được nhưng ta tuyệt không thể xem thường. Không những gã có khả

năng hô hào người trong Bắc Phủ binh mà đối với quân dân của ta, gã cũng có một ảnh hưởng nhất định. Chỉ cần có cơ hội gã sẽ quật khởi như một sao chổi."

Trương Mạnh trầm giọng: "Lưu Dự!"

Từ Đạo Phúc mỉm cười: "Hy vọng chỉ vài ngày nữa sẽ có tin mừng! Lưu Dự kia sẽ không còn là chướng ngại cho sự thống nhất thiên hạ của Thiên Sư quân."

Sau bữa ăn chiều, Kỷ Thiên Thiên và tiểu Thi trở về phòng.

Tiểu Thi thấy Kỷ Thiên Thiên có vẻ hưng phấn thì nhin không được nên hỏi nàng: "Tiểu thư tối nay vui vẻ quá!"

Kỷ Thiên Thiên hạ giọng: "Muội giúp ta canh cửa phòng, đừng để bất cứ ai vào tìm ta, cứ nói là ta hơi mệt nên đã đi nghỉ sớm."

Tiểu Thi lo lắng hỏi: "Tiểu thư thấy trong người không thoải mái thật à?"

Kỷ Thiên Thiên cười: "Đừng nghĩ lan man, tiểu thư chỉ muốn gặp tình lang trong mộng thôi!"

Lưu Dự, Tống Bi Phong và Đồ Phụng Tam ngồi trên mái ngói, giám thị căn tiệm mà họ nghi là nơi Can Quy đang ẩn thân. Ở góc nhìn của bọn họ có thể thấy được cả hai cửa trước sau. Nếu Can Quy ly khai sẽ không thể giấu được tai mắt của họ, trừ phi y có thông đạo bí mật nào khác.

Căn tiệm này phía trước là cửa hàng phía sau dùng để ở, có một sân giữa và hậu viện, trong hậu viện có một nhà kho.

Lúc này tiệm đã đóng cửa nhưng đèn đuốc còn sáng trưng.

Đồ Phụng Tam nói: "Khả năng rất lớn là Can Quy ẩn thân ở đây. Tiệm gạo này một bên là bến tàu, khi nguy cấp chỉ cần nhảy xuống Đại Giang thì thiên binh vạn mã cũng chẳng làm gì được hắn."

Lưu Dự và Tống Bi Phong không khỏi đưa mắt nhìn qua tiệm gạo về phía Đại Giang với những cánh buồm qua lại.

Tống Bi Phong nói: "Đã giám thị cả ngày trời nhưng vẫn không thấy kẻ khả nghi hiện thân."

Đồ Phụng Tam suy luận: "Can Quy phải cho trình kỵ ra ngoài điều tra tin tức của Lưu gia, có nghĩa là sau tiệm có thể có thông đạo bí mật. Địa đạo khẳng định không thông ra bến tàu mà là khu trạch viện nào đó gần đây."

Tống Bi Phong nhức đầu than: "Vấn đề ở chỗ bọn ta không thể bút mây động rừng nên không cách nào kiểm chứng. Bọn ta cũng chẳng thể lũng soát cả trăm gian phòng xá kế cận."

Lưu Dự nói: "Nếu tối nay vẫn không có kết quả thì chỉ còn cách dùng đến biện pháp của Tư Mã Nguyên Hiên."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên chú ý hỏi: "Tiểu tử này có đề nghị hay ho gì?"

Lưu Dự cười đáp: "Đương nhiên là thủ pháp họ Tư Mã quen dùng. Bắt hết cha mẹ thê thiếp huynh đệ tỷ muội của Tô Danh Vọng, sau đó bức lão Tô phải nghe lời."

Tống Bi Phong gật đầu: "Cách này không tệ."

Đồ Phụng Tam: "Can Quy thuộc hạng lão luyện giang hồ nên đối với Tô Danh Vọng đã có đề phòng, không dễ bị bán đứng. Hừ! Tuy Can Quy giáo hoạt nhưng Đồ Phụng Tam ta há dễ chịu bỏ cuộc, ta sẽ có cách làm hắn phải chui ra."

Tống Bi Phong: "Trước hết bọn ta phải tìm ra cửa thông đạo, như thế chỉ cần hắn bị dồn vào địa đạo là có thể đưa hắn vào tử địa."

Đồ Phụng Tam: "Mặt này có lẽ sẽ không khó như mình nghĩ. Trước tiên, nếu bí đạo này ăn thông tới đâu thì phòng xá đó tất nhiên cũng phải sát với Đại Giang để dễ đào tẩu. Thứ nữa địa đạo không thể dài quá vì việc thi công khó khăn như thế sẽ dễ bị phát hiện."

Lưu Dụ vui vẻ nhận định: "Như thế nó phải nằm trong vùng phụ cận của tiệm gạo, phải là một trong khoảng hơn mười cửa tiệm ở bến tàu. Phạm vi bọn ta phải lục soát được thu nhỏ rất nhiều."

Đồ Phụng Tam nói: "Việc này không nên lộ liễu mà cần âm thầm tra xét, và cần thêm lực lượng của Tư Mã Nguyên Hiến trợ giúp. Chỉ cần biết rõ tên tuổi, nghề nghiệp và nhân số của hơn mười tiệm đó, bọn ta sẽ căn cứ vào thông tin này để tìm ra nhà nào được nối với bí đạo của tiệm gạo."

Tổng Bi Phong hỏi: "Hiện tại bọn ta có phải rút lui chờ kết quả điều tra của Tư Mã Nguyên Hiến?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Ờ không cũng buồn. Bọn ta nhàn nhã đợi con mồi, đến bến tàu tìm kho hàng để ẩn thân và giám thị dây nhà dọc theo bờ, không chừng lại có kết quả bất ngờ. Sẽ không phải phiền hà đến công tử Nguyên Hiến của bọn ta, lại không phải lo chuyện bứt mây động rừng."

Lưu, Tổng hai người đồng thanh ưng thuận. Ba người nhảy xuống khỏi mái ngói, kín đáo đi vòng tới bến tàu đông đúc, hơn cả ngàn thuyền bè đang neo tại đó.

Kỷ Thiên Thiên ngồi im lặng xếp bằng trong sa trướng. Nàng chiếu theo quyết pháp do Yến Phi truyền thụ, dụng công một cách tự nhiên, không quên cũng không gắng, ổn định tinh thần vào trong, biết nhưng không giữ, tưởng niệm trong đầu, trước còn sau mất, từ từ đi vào cảnh giới tu đạo hỗn độn mờ mịt. [2](#)

Từ khi thức dậy lúc sáng sớm nàng đã ở trong trạng thái khác hẳn so với trước đây, không những tràn đầy năng lượng, tâm chí vững vàng, mà còn cảm nhận bất luận về mặt công phu tu chân đạo hay chân khí bản thân đều đã đến biên giới của sự đột phá quan trọng.

Nghĩ đến thời hạn của Bách Nhật Trúc Cơ đã mãn, lúc này nàng đối với bản thân dĩ nhiên càng thêm tự tin.

Kỳ diệu nhất là chân khí trong người tự nhiên chuyển động và xương sống tỏa nhiệt làm toàn thân thư thái. Bản thân nàng vốn đã có tu dưỡng võ học nhất định nên lò mờ hiểu rằng Yến Phi đã vì nàng đã thông kinh mạch toàn thân. Ngoài ra sau trăm ngày tu hành, chân khí của nàng đã dần dần từ hậu thiên chuyển thành tiên thiên. Nếu quả thật vậy thì võ công của nàng sẽ tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới mẻ, là chuyện nàng chưa hề dám mơ ước tới bao giờ.

Điều này chỉ là thu hoạch bất ngờ, nàng tuyệt không để tâm tới mà quan trọng nhất là phải cùng Yến Phi tiến hành cuộc đối thoại bằng tâm linh để liên thủ chống lại Mộ Dung Thùy.

Đến lúc chí tĩnh chí cực thì bỗng nhiên một luồng nhiệt hỏa nổi lên tại đan điền, Kỷ Thiên Thiên ghi nhớ pháp quyết của Yến Phi truyền dạy nên để mặc cho chân khí trong nội thể dâng lên như sóng nước menh mông vận hành tự nhiên. Dù chân khí có thiên biến vạn hóa, ta vẫn giữ lòng không động. Không biết đã trải qua bao lâu, chân khí trong người bình phục trở lại nhưng tâm thần lại bắt đầu ngưng tụ.

Nàng chợt cảm nhận trở lại với xung quanh, tựa như từ một thế giới khác quay về hiện thực, nghe được tiếng hô hấp nhẹ nhàng của Tiểu Thi đang ngủ say.

Kỷ Thiên Thiên thỏa mãn, nàng cảm thấy hạnh phúc và hy vọng tràn trề, biết rằng cuối cùng đã thành công. Tinh thần và chân khí nội thể đã hợp nhất và nàng đã đạt tới cảnh giới luyện khí hóa thần. Tuy tâm lực nàng vẫn còn giới hạn nhưng một khi tu luyện sẽ được bổ sung trở lại chứ không như trước đây chỉ có hao tổn đến khi kiệt sức.

Ngọn lửa tình yêu trong nàng hừng hực thiêu đốt bởi tâm linh nàng lại có thể bất ngờ trở thành sâu rộng và mở ra như vậy.

Tâm linh Kỷ Thiên Thiên xa rời khỏi hiện thực, tình yêu tràn ngập như sóng lớn khiến mọi điều đều trở nên tốt đẹp. Cảm giác chưa từng biết tới về sinh mệnh, mộng tưởng, cảm tình và kỷ ức hòa hợp thành một khối, phơi bày một tâm linh hoàn mỹ.

Nàng cảm nhận trời đất đang ca múa, vạn vật trong vũ trụ đang sinh sôi nảy nở không ngừng, tuần hoàn luân lưu. Mọi điều mọi vật đều biến đổi dù vẫn như lúc đầu.

Nàng tựa như nhìn thấy vầng trăng treo đơn độc vừa xa vừa tròn tại ranh giới của vạt sao trời, nhưng lại tựa như chỉ là thoáng nhìn thấy cảnh tượng này đâu đó trong tâm linh.

Sự chờ đợi và tình yêu chất chứa đã lâu bộc phát và Kỷ Thiên Thiên đã lên tiếng kêu gọi Yến Phi trong thế giới tâm linh bao la vô tận đó.

Nàng không hề tìm kiếm dị lực tâm linh của Yến Phi mà chỉ chờ đợi sự hồi âm của lời nàng kêu gọi chàng.

Việc nàng có thể làm được là ở trong cảnh giới tinh thần đó, toàn tâm toàn ý lắng nghe bất cứ dấu tích đáp ứng nào đó của Yến Phi, toàn tâm toàn ý chờ đợi. Bằng cảm ứng tâm linh mà nàng không thể lý giải nhưng biết rõ ràng là có thực, gửi vào đến tận trời đất lời kêu gọi của tình yêu.

Âm thanh tâm linh của nàng xuyên qua khoảng không gian đen tối mênh mông, lan truyền nhanh chóng, mọi nơi xa xôi đối với nàng đều trở nên gần gũi.

Chính vào thời khắc đó, nàng cảm ứng được Yến Phi.

Lần này khác với những lần giao cảm tâm linh trong quá khứ. Mọi thống khổ, đau thương, lạc lõng, tình yêu sâu sắc vô bờ đều hiện lên như thực tại.

Hai tâm linh cô độc kết hợp thành một khối và cảm giác cô độc đã tan biến không còn mảy may.

Họ tự dâng hiến cho người kia tiến vào trong nơi chốn sâu xa kín đáo nhất trong tâm linh mình.

Trong thời điểm tâm linh họ nối liền, Kỷ Thiên Thiên cảm nhận đang cùng Yến Phi ngồi trên thảo nguyên rộng lớn, nhìn lên bầu trời trắng lờ lờ làm tâm hồn mê man. Không những tâm linh họ dung hợp trọn vẹn mà thân thể họ cũng không hề chia cách.

Đẹp như một giấc mộng.

"Yến lang ơi! Yến lang! Thiên Thiên nhớ chàng thật khổ sở làm sao!"

Trong thâm tâm nàng, Yến Phi thở dài: "Thiên Thiên cuối cùng đã thành công, hãy kể ta nghe tình huống của nàng."

Kỷ Thiên Thiên nũng nịu: "Không thèm nói chàng nghe chuyện đó đâu, thiếp chỉ muốn nghe chàng kể mọi điều, đừng sót gì cả."

Âm thanh của Yến Phi chan chứa tình yêu đắm đuối vang lên trong tâm linh nàng: "Ta đang nhìn một hồ nước nhỏ mỹ lệ phía bắc của Trường Thành. Nơi đây bao la với thảo nguyên rộng lớn, sông nước cây cỏ xanh tươi, phía Tây của hồ có một ngọn đồi, dốc đồi thoải thoải tựa như một tấm thảm chạy dài tới ven hồ."

Kỷ Thiên Thiên êm ái ôn nhu: "Một ngày nào Yến lang phải đưa Thiên Thiên đến tiểu hồ mỹ lệ này đấy. Ồ! chàng đang làm gì ở đó chứ?"

Yến Phi đáp: "Ta đang đợi. Ta và huynh đệ của ta Thác Bạt Khuê cùng quân của gã đang nhẫn nại chờ đợi. Trước khi mặt trời lên, đại quân của Mộ Dung Bảo sẽ đến đây và lúc mặt trời lên cao thì thắng bại sẽ phân minh rồi."

Kỷ Thiên Thiên giật mình kêu lên: "Yến lang à! Chàng phải ngàn lần cẩn thận. Không có chàng cuộc sống Thiên Thiên sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa. Thảo nào Mộ Dung Thùy buồn bực không vui, nguyên lai là do Mộ Dung Bảo bị rơi vào thế hạ phong."

Yến Phi nói: "Chuyện này cực kỳ khẩn yếu, Thiên Thiên cho ta biết Mộ Dung Thùy có nói gì về hành động của hắn trong tương lai không?"

Kỷ Thiên Thiên tựa như cố nhớ lại: "Y lại có nhắc về việc phải bắt sống chàng, còn nói là có được một đối thủ như chàng là điều vinh hạnh. Y nói cần phải tu luyện võ công, chờ đến lúc giao thủ với chàng lần thứ hai.Ồ! Đúng rồi! Y có nói là đã ký kết điều ước cùng không xâm phạm lẫn nhau với Diêu Trường, nhưng ai dám coi thường y đều phải trả giá cực kỳ đau thương thảm hại."

Yến Phi đáp: "Ta hiểu rồi!"

Kỷ Thiên Thiên hỏi lại: "Yến lang hiểu chuyện gì? Mau nói cho thiếp nghe đi!"

Yến Phi đáp: "Mộ Dung Thùy tuyệt không vì Mộ Dung Bảo bị thua kém mà rối loạn. Y trước hết muốn ổn định chiến quả, sau đó mới về phương Bắc để đối phó với bọn ta. Ta đã hoài nghi y sẽ tự mình dẫn quân tấn công Biên Hoang tập khiến Hoang nhân bọn ta không thể tiếp ứng Thác Bạt tộc. Nếu Biên Hoang tập bị hủy diệt hoàn toàn thì bọn ta thua chắc phen này."

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Phải làm gì bây giờ?"

Yến Phi đáp: "Chuyện ta nói với nàng bây giờ hết sức trọng yếu, Thiên Thiên ngàn vạn lần không được lơ là."

Kỷ Thiên Thiên quả quyết: "Yến lang nói đi, Thiên Thiên sẽ không quên một lời nào."

Yến Phi nói: "Tín hiệu tâm linh của nàng đang yếu dần, chứng tỏ tuy Trúc Cơ đã thành công nhưng tâm lực nàng còn hạn chế. Sau khi chúng ta kết thúc cuộc nói chuyện tâm linh này nàng cần phải nghỉ ngơi để hồi phục thật khỏe, đến khi tinh thần khôi phục trở lại mới có thể gọi ta lần nữa, nhớ nhé!"

Kỷ Thiên Thiên buồn bã luyến tiếc: "Yến lang à! Thiếp yêu chàng."

Câu trả lời của Yến Phi không kịp trở lại với nàng từ chốn xa xăm mà chỉ phảng phất truyền lại thanh âm "Ta yêu nàng".

Khi Kỷ Thiên Thiên quay về phòng thì tiểu Thi vẫn còn hô hấp nhẹ nhàng như cũ.

Nàng cảm thấy tâm hồn mệt mỏi rã rời.

Nhưng mọi việc đã khác rồi, Kỷ Thiên Thiên đã không còn cảm giác cô độc không chỗ nương tựa nữa.

1 Bình hồ vạn khoảnh bích, phong ảnh thủy diện phù." Nghĩa là mặt hồ rộng vạn khoảnh như ngọc, bóng núi trôi nổi trên mặt nước. Đây là câu tả cảnh Động Đình Tây Sơn trong Thái Hồ. Ở trong Thái Hồ thuộc Tô Châu có hai ngọn núi Động Đình, núi ở phía hồ Đông gọi là Động Đình Đông Sơn, núi ở hồ phía Tây, gọi là Động Đình Tây Sơn, vách đá thì tú lệ, khí hậu tươi tốt, phong cảnh thì u nhã, có câu thơ rằng:

Tuy chẳng phải tranh, đâu cũng có
Thì không cần viết tự thành thi.

Tương truyền đây cũng là nơi nghỉ ngơi của Ngô Vương Phù Sai và Tây Thi. Ở đây bốn mùa có hoa thơm, quả ngọt, nên cũng có danh hiệu là Hoa Quả Sơn, Trên núi có trà dùng để chế ra Bích Loa Xuân, đặc biệt nổi tiếng, có thể coi là cực phẩm trong các loại trà, nổi tiếng khắp cả trong và ngoài nước .

Tây Sơn được coi là nơi đẹp nhất của Thái Hồ. Thái Hồ là danh thắng to và đẹp nhất Tô Châu. Tô Châu lại được coi như thiên đường hạ giới. Không cần phải nói cũng biết nơi đó đẹp thế nào phải không các bạn?

2 Nguyên văn: "...vật vong vật trợ, an thần vu huyết nội, tri nhi bất thủ, niệm tư tại tư, tiên tồn hậu vong, hoãn hoãn tấn nhập hỗn độn yếu minh đích tu đạo cảnh giới."

Hồi 73

Tham Hợp Chi Chiến

Lệnh giới nghiêm đã có hiệu lực hơn một canh giờ mà bọn Lưu Dự vẫn chưa thu được kết quả gì.

Bến tàu tĩnh lặng như quỹ vực, phần lớn thuyền bè đang neo ở khúc sông này đều không thấp sáng mà chỉ treo phong đăng ở đầu và đuôi thuyền. Trên mặt sông đen như mực, những ngọn đăng quang phảng phất tựa tinh tú trên trời rơi xuống thế gian.

Đợi một đội tuần quân đi qua, Tống Bi Phong nói: "Bọn ta cũng nên về thôi!"

Lưu Dụ toan phụ họa thì Đồ Phụng Tam đã lên tiếng: "Hai người nhìn kia."

Họ nhìn theo tay gã thấy ở mái ngói của một tòa kiến trúc cạnh bờ phía thượng du có ánh đèn lúc sáng lúc tắt thật nhanh, liên tục lóe sáng ba lần rồi tắt ngấm vào đêm đen, cách chỗ họ đang ẩn nấp hơn hai ngàn bộ.

Tống Bi Phong chấn động: "Bọn ta lại xem sao."

Đồ Phụng Tam: "Không có kết quả gì đâu, những chuyện thế này chỉ dựa vào vận khí. Đối phương nhắm vào một chiếc thuyền trên sông truyền tin, có lẽ muốn bên kia cho thuyền sang đón, nhưng chỗ lên thuyền đã thỏa thuận trước rồi, chắc chắn sẽ không ở gần nơi phát ra tín hiệu. Và người phát tin đã ẩn vào chỗ kín, nếu bọn ta cứ tùy tiện đến xem sẽ bị đối phương phát hiện trước."

Lưu Dụ: "Hiện giờ bọn ta phải làm gì đây?"

Đồ Phụng Tam tự tin: "Chỗ thích hợp để lên thuyền nhất là chỗ đông thuyền đậu nhất, như thế nếu bị người theo dõi sẽ dễ bỏ rơi chúng."

Tống Bi Phong bội phục: "Như thế phải là bến tàu ở hạ du cách đây nửa dặm, đó cũng là sở tại của quan giám sát sông ngòi."

Đồ Phụng Tam cười: "Tuy không đúng nhưng cũng không xa, bọn ta đi thôi!"

Ba người men theo bờ cẩn thận tiến tới, càng đến gần bến tàu, càng gặp nhiều đợt tuần binh hơn, chứng tỏ Tư Mã Đạo Tử đã đặc biệt đề ý phòng bị khoảng sông tiếp cận với hoàng thành. Trên sông lúc nào cũng có thuyền thủy binh tới lui như con thoi, thuyền nào vi phạm lệnh giới nghiêm vào lúc tối mà vẫn còn đi lại đều bị trừng phạt nặng nề. Vì thế chỉ cần có thuyền nào di chuyển trên sông, khẳng định không thể giấu được ba người đang tìm kiếm.

Đồ Phụng Tam đi trước đến một khoảng rào tre, bên trong rào chứa đầy gỗ chưa kịp mang vào trong thành, không hiểu của vị quyền quý nào muốn xây dựng với số lượng cây gỗ nhiều vậy, hắn nói: "Đây cũng được! Đợi không được thì chỉ trách vận khí bọn ta tối nay quá tệ mà thôi!"

Tống Bi Phong vui vẻ: "Nếu tiểu Dụ thật sự là 'chân mệnh thiên tử', bọn ta phải gặp vận may mới đúng, chứ sao vận khí lại tệ được?"

Lưu Dụ cười khổ: "Xin các người đừng nói tới bốn chữ 'chân mệnh thiên tử' nữa, ai cũng biết là dùng để lừa người."

Đồ Phụng Tam hờ hững: "Lão ca ngươi có chỗ tiền hậu bất nhất, ta còn tưởng rằng ngươi đã xác nhận mình là chân mệnh thiên tử rồi?"

Lưu Dụ biết hắn mượn cơ hội để bày tỏ sự bất mãn về việc mình gây thêm phức tạp vì việc của Tạ Chung Tú nên im lặng không nói. Tống Bi Phong hiển nhiên biết chuyện gì xảy ra, thờ dài và cũng không biết nói gì hơn.

Sau một lúc im lặng thiếu tự nhiên này, Đồ Phụng Tam áy náy lên tiếng: "Ta đã sai, Lưu gia nghĩ đến tình xưa thì ta phải ủng hộ mới đúng."

Lưu Dụ đặt tay lên vai hắn, chán nản: "Ta thật mâu thuẫn, biết rõ lo lắng sự việc kiểu này sẽ chẳng được kết quả tốt đẹp gì, nhưng lại biết nếu ta chỉ khoanh tay đứng nhìn thì trong lòng sẽ vĩnh viễn hối hận."

Tống Bi Phong lặng yên lắng nghe không chen vào cuộc đối thoại.

Đồ Phụng Tam: "Như ta đã nói, chỉ cần người trở thành chủ nhân phương Nam thì chuyện của tôn tiểu thư sẽ được giải quyết dễ dàng. Hiện tại tôn tiểu thư đang bị Tư Mã Nguyên Hiển bức bách, chỉ cần bọn ta có cách khiến Tư Mã Nguyên Hiển không thể uy hiếp Tà gia thì chuyện này có thể trì hoãn lại được."

Lưu Dụ chấn động: "Bậy quá!"

Hai người ngạc nhiên nhìn gã.

Lưu Dụ nói: "Nếu ta là Tư Mã Nguyên Hiển, khẳng định sẽ bức bách việc hôn nhân trước khi Tà Diễm xuất chinh mà sẽ không sợ Tà Diễm cự tuyệt, bởi một khi Tà Diễm đã xuất chinh ai có thể thay mặt tôn tiểu thư làm chủ? Nếu Tà Diễm có bề gì tại chiến trường thì ai biết chuyện sẽ kéo dài tới lúc nào?"

Hai người đều cảm thấy lời của Lưu Dụ có lý, cau mày không nói gì.

Đồ Phụng Tam: "Tới rồi!"

Có tiếng xé gió nổi lên, một bóng người tựa làn khói từ căn nhà cạnh bờ phóng ra, mau lẹ lướt đến ven bờ.

Ba người định thần nhìn thấy đứng tại ven bờ là một thân hình thon thả hấp dẫn, rõ ràng là một nữ nhân. Từ chỗ họ nhìn ra chỉ có thể thấy sau lưng thị.

Lưu Dụ run lên, hiển nhiên đã nhận ra đối phương là ai.

Một chiếc tiểu đình từ giữa hai chiếc thuyền lớn tiến về phía nữ nhân đang đứng này.

Hai đại hán ngồi chèo ở đuôi tiểu đình, còn một người đứng tại đầu tiểu đình.

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong tuy không biết người đứng tại đầu thuyền là ai, nhưng chỉ cần nhìn qua khí phách cũng biết đối phương là cao thủ đáng sợ.

Hai mắt Lưu Dụ sáng lên, kéo tay áo hai người ra hiệu không nên khinh cử vọng động.

Bọn họ đều không dám lên tiếng vì sợ đối phương cảnh giác.

Khi tiểu đình còn cách bờ chỉ năm trượng thì nữ tử phóng lên nhắm vào đầu thuyền hạ xuống cạnh người đó.

Người đó hạ giọng: "Đã thấy hán rồi chứ?"

Nữ tử êm ái nhẹ nhàng đáp: "May mà không nhục mệnh."

Một khi người đó lên tiếng, Đồ Phụng Tam lập tức nhận ra là Can Quy, nhất thời tinh thần chấn động.

Tiểu đình mau lẹ quay đầu, trà trộn vào chỗ thuyền bè đông đúc, biến mất tung tích.

Đồ Phụng Tam thở ra một hơi: "Thiếu chút nữa là mình đã làm trò cười vì 'trúng lầm xe rỗng'!"

Tống Bi Phong ngạc nhiên: "Đó là Can Quy?"

Lưu Dụ: "Người đàn ông đúng là Can Quy, người đàn bà đúng là Nhậm yêu nữ, thật không hiểu tại sao bọn họ lại ở cùng một chỗ?"

Đồ Phụng Tam lẩm bẩm: "Nhậm yêu nữ! Nhậm yêu nữ! Ô! Lần này thật không hay chút nào!"

Đến phiên hai người không rõ nên giương mắt nhìn hán.

Sắc mặt Đồ Phụng Tam biến thành thật khó coi, toan lên tiếng thì ba người chợt có cảm giác.

Bọn họ lần này hoàn toàn thiếu chuẩn bị vì lo nhìn về phía thuyền của Nhâm Thanh Thị, nên trong lòng không khỏi phát lạnh. Thân pháp của Nhâm Thanh Thị đã giống như làn khói, còn người này thì giống như tới từ hư

vô, bỗng dưng xuất hiện không chút tung tích, và toàn thân y lại toát ra một loại tà khí.

Người này mặc y phục đạo nhân, nhìn ra mặt sông, lẩm bẩm: "Thật cổ quái!"

Ba người tĩnh lặng, không dám cử động.

Đạo nhân nhìn một lúc rồi bay lui lại, cách bờ hơn mười trượng, vụt bay bổng lên và xoay mình, phóng vào vùng tối đen nơi xa xa biến mất.

Tổng Bi Phong hít một hơi khí lạnh: "Yêu đạo phương nào lại lợi hại như vậy? Nếu không phải ta đã gặp qua Tôn Ân thì đã khẳng định đó là lão."

Lưu Dụ hoảng sợ: "Y chính là Lư Tuần, đại đệ tử của Tôn Ân. Thân thủ của y vượt hơn trước đây rất nhiều, thật khó tin. Y đến Kiến Khang làm gì chứ?"

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Y muốn giết người."

Lưu Dụ nghe nói ngẩn người ra.

Tổng Bi Phong hỏi Đồ Phụng Tam: "Vừa rồi tại sao ngươi kêu lên 'không hay'?"

Đồ Phụng Tam: "Tâm tư ta hơi có chút rối loạn, trở về Quy Thiện tự sẽ nói sau."

Gió lạnh tàn phá trên mặt đất. Bầu trời thật thấp đầy mây đen lớp lớp che phủ, trời đất tựa như bị sự đen tối mờ mịt nuốt chửng. Suốt đêm chịu gió thổi, ngay cả với thể chất của Yến Phi lẫn Thác Bạt Khuê cũng cảm thấy sự đau khổ của gió lạnh thấu xương.

Hai người ngồi tại ven rừng, cách Tham Hợp hồ hai ngàn bộ, chăm chú nhìn, chờ địch nhân tới. Toàn quân đã vào vị trí công kích đã được chọn kỹ. Chỉ cần ra lệnh là họ sẽ cuời khoải mã phóng ra từ bốn phương tám hướng để đồ sát, mặc sức tấn công địch nhân.

Thắng lợi đã như nằm trong lòng bàn tay.

Tin tình báo mới nhất chứng tỏ chiến thuật 'Lang Khu Phong' của Thôi Hoành đã rất thành công. Địch nhân đã bỏ xe lương, lo sợ như chó nhà tang, quân không ra quân, đào thoát về hướng Tham Hợp pha.

Thác Bạt Khuê: "Ngươi khẩn trương chứ?"

Yến Phi thản nhiên đáp: "Đương nhiên là khẩn trương."

Thác Bạt Khuê: "Ngươi khẩn trương? Ta thấy ngươi sắc mặt như đầy gió xuân, tâm tình đang vui lắm à?"

Yến Phi nghĩ thầm tâm tình ta đương nhiên rất vui, nhưng tại thời khắc này lại không muốn nói cho Thác Bạt Khuê việc mình đã mới vừa đối thoại bằng tâm linh với Kỳ Thiên Thiên. Yến Phi cười: "Tâm tình ngươi đang tệ lắm à?"

Một trận cuồng phong nổi lên làm cây nghiêng lá đổ, càng làm lạnh thêm gấp bội.

Thác Bạt Khuê: "Thừa lúc tâm tình ngươi đang vui, ta muốn nói ngươi hay một chuyện, hy vọng ngươi tha thứ cho ta."

Yến Phi kinh ngạc: "Chuyện gì lại quan trọng như vậy mà ngươi phải chờ đến lúc tâm tình ta vui vẻ mới nói?"

Thác Bạt Khuê: "Cũng không có gì, ta chuẩn bị không bắt tù binh và sẽ không nhận hàng binh."

Yến Phi ngẩng người ra một lúc, than: "Ta sớm đã biết ngươi như thế này, nhưng ngươi không sợ tổn hại phúc đức hay sao?"

Thác Bạt Khuê: "Bây vạn quân tinh nhuệ của Yên quốc này nếu hoàn toàn bị tiêu diệt sẽ thay đổi sự khác biệt

về binh lực giữa chúng ta và Yên quốc. Huống chi tiếp theo ta lại còn phải thừa thế đoạt lấy Bình Thành và Nhận Môn là hai nơi quan trọng, là chỗ làm bàn đạp cho ta đuổi hươu ở Trung Nguyên. Nếu phải xử lý một số tù binh lớn thì quân ta sẽ mất đi sự cơ động tới lui như gió. Vì sự khôi phục của Đại quốc, ta không có một lựa chọn nào khác."

Yến Phi biết tính cách của hắn, một khi Thác Bạt Khuê đã sớm hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi được. Điều này được đưa ra chỉ vì tôn trọng Yến Phi chàng, tuyệt không phải cùng chàng thương lượng. Nhưng Yến Phi cũng phải cố gắng hết sức mình: "Nếu những kẻ đầu hàng sẵn sàng trung thành với người thì sao?"

Thác Bạt Khuê lắc đầu: "Chuyện này không thể có. Người Mộ Dung Tiên Ti tộc vĩnh viễn sẽ không trung thành với ta. Hiện tại chuyện duy nhất bọn ta phải làm là giết sạch địch nhân trước mặt. Chỉ có cách đó ta mới đủ tư cách khiêu chiến với Mộ Dung Thùy, người mới có thể đoạt lại Kỳ mỹ nhân."

Yến Phi cau mày: "Người có thể dùng khí giới động thủ với quân đầu hàng sao?"

Thác Bạt Khuê: "Chiến trường là một nơi khủng khiếp không thể nói lời nhân từ. Thời Xuân Thu chiến quốc, quân Triệu lợi hại không ai bằng, thường xuyên đánh bại quân Tần. Nhưng trong chiến dịch Trường Bình, tướng Tần là Bạch Khởi đã chôn sống bốn mươi vạn quân Triệu, thế lực nước Triệu từ đó đại suy, không thể kháng cự với Tần nữa. Nếu không có Bạch Khởi lần đó thì hươu vào tay ai thật khó liệu. Ta không thể không giết sạch địch nhân vì ta không có cách nào hay hơn."

Yến Phi im lặng một lát rồi bỗng nhiên nói: "Sau trận này, ta phải lập tức quay về Biên Hoang tập."

Thác Bạt Khuê bất mãn: "Người không cùng ta tấn công Bình Thành và Nhận Môn à?"

Yến Phi: "Ta vẫn sẽ cùng người sánh vai tác chiến, chỉ là khác chiến tuyến. Nếu ta đoán không sai thì Mộ Dung Thùy trước khi phản kích lại người sẽ thu thập Biên Hoang tập vì y không muốn có mối lo nào khác, lại khiến bọn ta không cách nào liên thủ để chống lại y."

Thác Bạt Khuê giật mình: "Có lý!"

Hắn nói tiếp: "Ta muốn yêu cầu người một chuyện."

Yến Phi cau mày: "Chuyện gì?"

Thác Bạt Khuê: "Ta muốn người giết Mộ Dung Bảo cho ta."

Yến Phi lấy làm lạ: "Người không muốn tận tay giết hắn sao?"

Thác Bạt Khuê: "Trong gió lạnh tối ám như thế này chỉ có người mới có thể giữa chốn thiên quân vạn mã chém giết mà phân biệt ra được Mộ Dung Bảo để chặt đầu hắn. Ta rất hiểu loại người như hắn, trong tình huống thế này hắn là người đầu tiên chạy trốn. Với một số lớn cao thủ bảo hộ, hắn rất có khả năng phá vòng vây để thoát thân, lúc ấy chỉ mình người có năng lực truy đuổi và đưa hắn vào tử địa. Ta phải lưu lại chiến trường để chỉ huy toàn diện, người phải đáp ứng cho ta. Người chỉ cần gạt đầu thì hắn xem như đã chết."

Yến Phi cười khở: "Ta sẽ làm!"

Thác Bạt Khuê nhìn về ngọn đồi phía tây của Tham Hợp pha, hai mắt sáng rỡ, giọng nói bình tĩnh gần như lãnh khốc: "Chuyện phải tới cuối cùng cũng đã tới rồi."

Yến Phi đã sớm thấy những điểm hỏa quang xuất hiện ở đỉnh đồi, chớp chớp trong gió, nổi bật trong bóng tối ám mờ mịt. Đây là Mộ Dung Bảo ra hiệu lệnh cho chiến sĩ thủ hạ hiển lộ vị trí ở Tham Hợp pha.

Trong đêm đen tối ám, gió lạnh hú gào, muốn tìm hiểu tình hình xung quanh phải chờ bình minh mới tiến hành được, bất quá lúc ấy đã muộn sẽ không còn cơ hội.

Yến Phi vận công lên hai mắt, chỉ thấy lớp lớp kỵ binh địch nhân vượt qua đỉnh đồi phóng xuống dốc dài, tụ tập tại khu đất trống ở bờ Bắc của hồ Tham Hợp, người ngựa mệt mỏi chịu không nổi, binh sĩ xuống ngựa

nằm ngổn ngang trên mặt cỏ, ngựa thì đến bờ hồ uống nước. Ai không biết nhìn qua sẽ chỉ cho là một đám mã tặc vô kỷ luật mà không hề nghĩ tới đó tinh binh của nước Đại Yên.

Thác Bạt Khuê kể tai chàng nói: "Mộ Dung Bảo và tướng lĩnh của hắn có lẽ đang ở tại đỉnh đồi để xem xét toàn cục."

Yến Phi cảm thấy bất nhẫn, đây thật ra không phải là một trận chiến mà là một cuộc giết chóc tàn nhẫn khủng khiếp. Trước khi địch nhân khôi phục lại đầu chí và thể lực họ hoàn toàn không có sức phản kháng. Mà tình trạng này đúng là hoàn cảnh chính họ tạo ra.

Hai người kiên nhẫn đợi, không đến nửa thời thần thì bờ Bắc của hồ Tham Hợp đã tập hợp được hơn năm vạn quân Yên, quân lính tràn khắp đồi vẫn còn lục tục kéo tới. Trong gió thổi lạnh buốt, thể lực địch nhân không ngừng giảm sút thay vì dần dần khôi phục lại. Gần hồ được dựng lên mấy trăm doanh trướng cho quân Yên đến nghỉ ngơi.

Ngoại trừ ánh lửa trên đồi thì trong trận địch không thấy một điểm hỏa quang. Trong thế gió mạnh thế này ngay cả chuyện nổi lửa địch nhân cũng không làm nổi.

Thác Bạt Khuê hạ giọng: "Đến lúc rồi!" Hắn nhồm lên, hướng về đám chiến sĩ mai phục phía sau ra lệnh.

Cánh quân bọn họ khoảng ba ngàn người, có lợi thế thượng phong của chủ lực công kích. Mệnh lệnh truyền ra, chiến sĩ ai nấy đều phóng lên lưng ngựa.

Yến Phi đứng lên theo, sớm đã có người mang hai thớt tuấn mã đến cạnh để họ lên ngựa.

Ngồi trên lưng ngựa, Yến Phi nhìn Thác Bạt Khuê, thấy vị hảo huynh đệ của mình sau lưng giắt song kích, chéo nhau nhô ra từ sau hai vai, hai mắt sáng rỡ, lưng thẳng ngời vững như Thái sơn thật đúng là có uy thế thống trị thiên hạ. Chàng không ngăn được cảm giác kỳ dị, ngoài bìa rừng là mạng sống của bảy vạn con người lại tùy thuộc vào chỉ một câu nói của hắn. Tình thế Mộ Dung Thùy độc bộ quan ngoại, và Diêu Trường chủ tể quan nội sẽ bị trận chiến này thay đổi hoàn toàn.

Chỗ của bọn họ là khu rừng rậm tại Đông Bắc của Tham Hợp pha, địch nhân ở cuối gió, nên thuận chiều gió cho việc phóng ngựa tới chém giết. Tình huống giống như sự lợi hại của thượng du và hạ du trong một trận thủy chiến.

Tia nắng đầu tiên của rạng đông vừa ló dạng sau một đêm dài ở chân trời. Quân địch vẫn không ngừng đến bờ Bắc của Tham Hợp hồ. Sự tối ám mờ mịt bắt đầu sáng dần.

Thác Bạt Khuê gầm lên giận dữ: "Đi!"

Gã phóng ngựa ra khỏi rừng, nhắm trận tuyến địch phóng tới, Yến Phi cấp tốc theo sau, kỵ sĩ từ phía sau khắp rừng phóng ra, chỉ cách địch nhân hơn ngàn bộ, tựa như sóng dữ cuốn tới. Vó ngựa phá tan sự hòa bình của Tham Hợp hồ, địch nhân bị kinh động tỉnh giấc, nhưng đã không kịp lập trận đối phó nữa.

Đồng thời, ba đội quân do Trường Tôn Tung, Thúc Tôn Phổ và Trương Cồn chỉ huy cũng từ nơi mai phục lộ diện, từ ba phía bắc, đông và tây bắc tiến tới trận tuyến địch nhân mà chém giết.

Nhất thời tiếng kêu 'giết' chấn động màng nhĩ và tiếng vó ngựa vang động khắp nơi.

Địch nhân chưa đánh đã loạn, hoảng sợ đã từ Tham Hợp pha như thủy triều rút về tràn bờ, người chạy ngựa trốn, chẳng còn chút gì giống một đạo quân.

Thác Bạt Khuê điên cuồng hét vang: "Thác Bạt Khuê và Yến Phi tới đây."

Thanh âm theo gió đưa vào trận tuyến địch nhân, đồng thời rút đoản kích dài bốn thước hai phân uy chấn phương Bắc từ sau lưng ra, vung ra trước đón lấy kẻ địch liều mạng xông tới, dờ hồng cả người lẫn binh khí lên trời, mở màn cho cuộc chiến.

Điệp Luyến Hoa của Yến Phi bay vào tay, địch nhân từ phía trước tràn lại, chàng chém đông giết tây, không

để bị bọn họ ngăn trở chút nào.

Ba ngàn chiến sĩ khí thế như mống trời, như thể chẻ tre tiến thẳng vào tâm tạng của địch nhân đang tụ tập, chỉ một mực tha hồ giết chóc quân địch không thành hàng ngũ, làm địch nhân chỉ còn cách bỏ chạy tứ tán hầu bảo toàn tính mệnh, hoàn toàn không có lực kháng cự.

Lần đột tập sáng nay là một kế hoạch đã được chuẩn bị rất chu đáo, một khi phát động là bức địch nhân vào tử địa không dễ sót. Đội quân do Thác Bạt Khuê chỉ huy gần địch nhất, trước hết dùng chiến thuật mã đội lấy nhanh đánh chậm, như sấm sét vạn quân làm địch nhân tan vỡ, sau đó ba đội quân kia sẽ ùn ùn tràn tới, rượt theo địch nhân trốn chạy để mặc tình chém giết, không để ai sống sót thoát khỏi.

Địch nhân sớm đã thành một đám hỗn loạn, ai cũng chỉ lo cho thân mình, nhưng cánh quân của Thác Bạt Khuê và Yên Phi chỉ huy vẫn giữ đội hình hoàn chỉnh ngay cả trong hoàn cảnh chém giết giữa quân địch. So với địch nhân hỗn loạn như cát rời đã thấy rõ thế mạnh yếu của đôi bên.

Việc thắng bại đã rõ, chỉ còn xem giết được nhiều ít thế nào thôi.

Nhân số của chiến sĩ Thác Bạt tộc nhiều hơn gấp ba, Yên binh lại đã hoàn toàn mất sức chống cự nên ba đạo quân do bọn Trường Tôn Tung suất lĩnh tái nhập vào cuộc chiến, trông tựa như sóng dữ phủ lấy địch nhân. Trời đất vũ trụ bị đảo lộn, thiên sắc cũng nhạt nhòa theo, chiến trường như không còn ánh sáng. Trong trận này, số chiến sĩ chết trận nhiều đến độ máu chảy ngập thây trên cánh đồng cạnh hồ. Vó ngựa giẫm bừa làm cả trăm người đồng loạt ngã xuống, khiến bờ hồ bình nhật vốn an tường biến thành một nơi chém giết tràn lan. Nơi nơi đều tràn ngập tiếng kêu khóc và tiếng rú thảm trước khi bị giết, sự thảm thiết vượt quá khả năng diễn tả của ngôn ngữ.

Đường sống duy nhất có lẽ là Tham Hợp hồ mỹ lệ, từng đoàn từng đoàn địch nhân quăng hết khí giới áo giáp, phóng xuống nước hồ băng giá.

Thác Bạt Khuê chém gục một địch nhân, gọi Yên Phi: "Tiểu Bảo chắc đã trốn!"

Yên Phi nhớ lại thỉnh cầu của Thác Bạt Khuê, nhìn về phía đỉnh đồi. Sườn đồi phủ đầy xác chết cao ngất, một toán quân khoảng vài trăm địch nhân đang nhắm về phía bắc phá vòng vây.

Lúc này tiếng chém giết từ phía bên kia đồi truyền lại, chắc là binh lính truy đuổi của Thôi Hoành và Trường Tôn Đạo Sinh đang kéo đến, bởi vậy Mộ Dung Bảo không dám ở lại quyết chiến.

Yên Phi ngấm ngầm thở dài, từ lưng ngựa bay vọt lên không, nhắm hướng Mộ Dung Bảo phóng tới.

Hồi 74

Tiên Môn Kiếm Quyết

Yên Phi nhìn thấy trên thảo nguyên xác con ngựa thứ năm đã chết vì kiệt lực. Chẳng biết chỉ trong nửa thời thần là có thể đuổi kịp Mộ Dung Bảo, giúp Thác Bạt Khuê hoàn thành tâm nguyện.

Khi bọn họ phát động tấn công vào lúc bình minh, Mộ Dung Bảo đang ở đỉnh đồi, từ vị trí chỉ huy nhìn từ địch Thác Bạt Khuê tiêu diệt đại quân viễn chinh của hắn, tư vị này thật đáng sợ và khó mà tiếp thu được.

Mộ Dung Bảo chưa bao giờ nếm mùi bại trận. Hắn đã tự cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không bị đánh bại. Chính cái cảm giác tự kiêu ấy đã gieo mầm cho thất bại lần này. Nếu như hắn không phải ở nơi cao có thể nắm rõ được toàn bộ tình hình chiến trường, hiện tại tuyệt không thể đột vây chạy trốn. Dù vậy, theo Mộ Dung Bảo chạy thoát được cũng không quá mười người.

Thác Bạt Khuê tính toán kỹ càng, đoán rằng bọn Mộ Dung Bảo sẽ lưu tại đầu dốc núi để giám sát và khống chế đại cục. Y biết võ công của hắn được chân truyền của Mộ Dung Thùy, cộng thêm thủ hạ toàn là cao thủ liêu chết bảo vệ, rất có khả năng đột phá trùng vây. Vì vậy trọng trách truy sát Mộ Dung Bảo mới được giao cho Yên Phi.

Yến Phi lờ mờ cảm thấy Thác Bạt Khuê có ý phái chàng ly khai chiến trường là để chàng không trông thấy cảnh tàn khốc khi Thác Bạt Khuê hấn tàn sát kẻ địch.

Thác Bạt Khuê sẽ xử trí bọn địch nhân đã nhảy xuống hồ như thế nào? Bọn họ khẳng định sẽ trở thành tù binh, ý nghĩ này khiến cho chàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Tuy đang suy nghĩ nhưng tốc độ của chàng không hề giảm xuống, đất dưới chân chàng vùn vụt trôi qua, cuồng phong trên thảo nguyên vẫn thổi không ngừng, cỏ xanh nhấp nhô như sóng biển.

Vào lúc này, phía trước xuất hiện một đại hán thể hình to lớn, khôi ngô, tay trái đeo thuẫn, tay phải cầm thương đang đứng ổn định và vững vàng như cổ thụ chọc trời với gốc rễ bám sâu vào lòng đất, phong tỏa đường tiến lên phía trước của chàng.

Đại hán ngửa mặt lên trời cười dài: "Người đến có phải là Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi? Bản nhân Sử Cừu Ni Quy mong lĩnh giáo Yến huynh."

Yến Phi thảm than, không giết người này, đừng mong tiếp tục truy sát Mộ Dung Bảo.

Đổi lại trong tình huống khác, chàng tuyệt không nguyện ý đổi đầu với kẻ liều chết hộ chủ như thế này, vì như thế chàng phải hạ sát thủ với chiến binh nghĩa dũng đã gặt sinh tử vinh nhục bản thân sang một bên. Nhưng trên chiến trường Yến Phi không có lựa chọn nào khác.

Yến Phi đến trước đối phương một trăm bước thì dừng lại. Đại hán điên cuồng gầm lên một tiếng, chạy từng bước dài đến phía chàng. Thảo nguyên như rung lên theo từng bước chân y, hiển thị khí thế cuồng hoành, quyết tâm sống mái, càng chứng tỏ bản thân y có thực lực để quyết chiến.

Điện luyện hoa của Yến Phi đã ra khỏi vỏ.

Lưu Dụ gặp Tư Mã Nguyên Hiển tại sào huyệt bí mật lúc sáng sớm. Đây là ước hẹn từ ngày hôm qua, nhằm trao đổi tin tức.

Cả hai đều đồng ý là trước khi sát tử Can Quy, song phương đều duy trì mối liên hệ chặt chẽ, để tránh gây sai lầm trong việc phối hợp làm lỡ mất cơ hội.

Tư Mã Nguyên Hiển thần sắc hưng phấn: "Cha ta đã đáp ứng rồi, Trần công công sẽ xuất thủ giúp đỡ các người thu thập Can Quy."

Lưu Dụ cười khò: "Bọn ta làm rồi, Can Quy tuyệt không ẩn mình trong tiệm gạo đó." Rồi đem toàn bộ tình huống đêm qua nói ra.

Tư Mã Nguyên Hiển nghe xong, gật đầu: "Cha ta hoài nghi không sai, người theo lời Trần Công Công, cảm thấy kẻ này cẩn thận và thông minh vô cùng. Theo đạo lý y không nên gặp mặt Tô Danh Vọng khiến người khác có thể theo dấu vết để truy tung mà nên lưu lại thuyền trên Đại Giang, muốn đánh muốn chạy đều rất thuận lợi"

Lưu Dụ thầm nghĩ cái này gọi là người ngoài cuộc sáng suốt hơn, cũng có thể thấy được tài trí và sự lão luyện của Tư Mã Đạo Tử, nghĩ lại bản thân mình nhiều lần thoát khỏi độc thủ của hắc quả thật cũng có chút may mắn.

Tư Mã Nguyên Hiển nhíu mày: "Lư Tuần đến Kiến Khang có việc gì thế? Nếu như giết được hắc, thu hoạch càng lớn hơn."

Lưu Dụ không dám nói ra phán đoán về việc Lư Tuần đến Kiến Khang có khả năng là muốn đối phó với Lưu Dụ gã, liền nói: "Muốn giết Lư Tuần có lẽ dễ dàng hơn đối phó với Can Quy một chút, bởi vì Lư Tuần có khả năng đang ẩn mình trong tiệm gạo."

Tư Mã Nguyên Hiển lấy làm lạ, hỏi: "Tô Danh Vọng không phải là người của Hoàn Huyền ư? Làm thế nào mà lôi kéo vào mối quan hệ với Lư Tuần?"

Lưu Dụ nghĩ thầm bất luận giết được Can Quy hoặc Lư Tuần hay không, Tô Danh Vọng khẳng định là đã xong đời, còn liên lụy đến vợ con. Với sự tàn nhẫn của Tư Mã Đạo Tử, y tuyệt không tha cho hần. Gã nói: "Có thể có Cô Thiên Thu, đương nhiên cũng có thể có Tô Danh Vọng. Bề ngoài Tô Danh Vọng hưởng lợi từ hai phía, bên trong có thể là đệ tử trung thành cuồng tín của Thiên Sư đạo, vì lý tưởng tôn giáo, không màng đến sống chết của bản thân."

Tư Mã Nguyên Hiển hai mắt sát cơ đại thịnh, lạnh lùng: "Hãy làm theo chủ ý của ta! Bắt hết vợ con Tô Danh Vọng, xem hần có ngoan ngoãn hợp tác không?"

Lưu Dụ nói: "Đây là biện pháp khi không có biện pháp nào, chưa đến lúc tối hậu thì không nên sử dụng."

Tư Mã Nguyên Hiển tràn đầy hào hứng: "Lưu huynh còn có đề nghị nào khác hay hơn sao? Đồ đương gia vì sao không đến cùng Lưu huynh?"

Lưu Dụ biết hần có hảo cảm với Đồ Phụng Tam hơn bản thân gã. Vì Đồ Phụng Tam không những có mối thù sâu tựa biển với Hoàn Huyền, lại biết rõ hư thực của y, hơn nữa không mang cái áp lực uy hiếp của chân mệnh thiên tử. Gã đáp: "Đồ huynh phải đến Biên Hoang tập kêu gọi Hoang nhân huynh đệ của bọn ta đến Kiến Khang trợ giúp."

Tư Mã Nguyên Hiển vui mừng nói: "Thật là tốt quá!"

Lưu Dụ thấy Tư Mã Nguyên Hiển bộc lộ tâm tính thiếu niên, ác cảm đối với hần cũng giảm đi phần nào: "Bọn ta chỉ hy vọng có đủ người để đối phó với Thiên Sư quân, không hề có liên quan đến tình huống hiện nay."

Tư Mã Nguyên Hiển tràn đầy hy vọng: "Yến Phi có thể đến giúp không? Cha ta cũng muốn hần đến đây, chỉ có hần mới có thể thu thập được Tôn Ân"

Lưu Dụ gật đầu nói: "Nếu như Yến Phi có thể phân thân, nhất định sẽ đến đây." Trong lòng gã thầm nghĩ vì Tạ Đạo Uẩn, Yến Phi không thể không đến Kiến Khang.

Sau đó liền hỏi: "Nếu Can Quy và Lư Tuần, chúng ta chỉ có thể giết một người, công tử lựa chọn thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển nhú mày nói: "Huynh dự tính chỉ giết một người trong bọn chúng phải không?"

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Chuyện có thể làm được đương nhiên là giết cả hai người bọn chúng. Bất quá chúng ta trước tiên phải cân nhắc nặng nhẹ, đến lúc hành sự mới không rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, kết quả là cả hai việc đều không thành."

Tư Mã Nguyên Hiển trầm ngâm suy tính: "Cái chết của Can Quy đối với Hoàn Huyền mà nói chỉ là mất đi một danh tướng, tịnh không ảnh hưởng đến uy vọng của hần. Nhưng Lư Tuần là truyền nhân của Tôn Ân, trong Thiên Sư đạo uy danh chỉ đứng sau Tôn Ân, còn hơn cả Từ Đạo Phúc. Nếu như hần bị bắt sống tại Kiến Khang, sẽ là một đả kích trầm trọng đối với Thiên Sư Quân, trực tiếp ảnh hưởng đến hình tượng của Tôn Ân trong tim các tín đồ."

Lưu Dụ đồng ý nói: "Công tử nói rất đúng! Con bà nó! Nếu như pháp lực của Tôn Ân không tự mình bảo hộ được đại đồ đệ của hần, thì dựa vào đâu mà dám tự cho mình là Thiên Sư? Hắc! Tưởng tượng xem! Lúc đại quân xuất chinh, chúng ta đem bên cái đầu xinh đẹp của Lư Tuần trên Ngọ môn, sẽ có tác dụng kích động lòng quân hữu hiệu hơn nhiều so với câu chuyện con bà gì đó."

Việc nói chen vào cả những câu thô tục như vậy làm vị hoàng thất quý tử này sượng hơn cả việc được vỗ mông ngựa. Tư Mã Nguyên Hiển hưng phấn nói: "Quyết định như thế đi, chúng ta lấy Lư Tuần làm mục tiêu hàng đầu, Can Quy và Nhậm yêu nữ cứ xếp thứ yếu."

Lưu Dụ là cố ý làm cho hần cao hứng, càng dễ nói chuyện, thừa cơ nói: "Đối phó Lư Tuần, nhất định phải dùng cao thủ. Ta muốn mời Tống Bì Phong đến giúp, nhưng sợ công tử trong lòng không thoải mái, trước tiên muốn nghe ý kiến của công tử đã. Nếu như công tử không đồng ý ..."

Tư Mã Nguyên Hiển cắt ngang lời gã: "Đại cục là trọng, việc nhỏ trước đây bàn làm gì? A! Kỳ Thiên Thiên! Có một số việc ta thật lòng không muốn nhớ đến. Về phương diện này cứ do huynh quyết định đi!"

Hắn nói tiếp: "Cha ta muốn gặp huynh. Ta đã chuẩn bị xe ngựa rồi, Lưu huynh đi cùng ta luôn."

Lưu Dụ bất ngờ không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa đã thốt ra lời khước từ. May mắn gã phát giác lúc Tư Mã Nguyên Hiến nói đến từ "mời", thần sắc dường như có chút kỳ quái, gã đoán rằng Tư Mã Nguyên Hiến phụng mệnh cha đến thăm dò xem phản ứng của Lưu Dụ gã nên nào dám do dự, thần sắc ra vẻ vui mừng đáp: "Ta chính là đang muốn thỉnh an Lang Nha Vương, chỉ sợ vương gia người bận rộn. Chúng ta lập tức đi ngay!"

Đồng thời trong lòng gã kêu khổ. Hiện tại tiểu mệnh của gã đang nằm trong tay Tư Mã Đạo Tử. Lão muốn giết gã, chỉ cần tùy thời gọi gã đến một nơi nào rồi đặt gã vào chỗ chết. Một vị Trần công công cũng đã làm gã phải tận lực ứng phó rồi, hà huống còn có đệ nhị cao thủ trong bảng "Cửu phẩm cao thủ" Tư Mã Đạo Tử và cao thủ của Lang Nha Vương phủ.

Tư Mã Nguyên Hiến nghe xong câu trả lời của gã, thần thái nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, đứng lên nói: "Chúng ta đi!"

Hai người leo lên xe ngựa gần đó, trước sau có mười hai thân vệ cưỡi ngựa đi theo hộ giá, hướng về phía Lang Nha Vương phủ.

Ở trong xe, Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: "Nhậm yêu nữ buổi tối hôm đó cuối cùng là gặp ai? "

Lưu Dụ đáp: "Ta cũng muốn có người có thể nói cho ta hay."

Thấy Tư Mã Nguyên Hiến trong mắt lộ thần sắc thất vọng, Lưu Dụ trong lòng thầm nghĩ mình không thể tùy tiện nói một câu thoái thác hắn được. Gã nói tiếp: "Đầu tiên, Can Quy không những biết Nhậm yêu nữ đi gặp kẻ nào, mà còn hiểu rõ kẻ đó không dễ gì gặp được, cho nên nhịn không được đã mở miệng hỏi. Mà Nhậm yêu nữ có thể gặp được kẻ này, cảm thấy tự hào, đã trả lời "hạnh bất nhục mệnh" ¹. Nhậm yêu nữ đương nhiên là đại diện cho Hoàn Huyền cùng kẻ đó nói chuyện. Kẻ có đủ tư cách khiến Hoàn Huyền cử mật sứ đến gặp tại Kiến Khang khẳng định không nhiều. Người này rốt cuộc là ai cũng khá rõ ràng rồi."

Tư Mã Nguyên Hiến nhú mày không nói, sau khi khổ sở suy nghĩ một lúc liền hỏi: "Huynh có nghi ngờ ai không?"

Lưu Dụ cũng đang dụng tâm suy nghĩ.

Đêm qua sau khi bọn họ quay lại Quy Thiện tự, Đồ Phụng Tam vì sợ Nhậm Thanh Thị nương tựa nhiều vào Hoàn Huyền, sẽ làm bại lộ quan hệ giữa hắn và Hầu Lượng Sinh. Hắn đặc biệt lo lắng cho sự an nguy của Hầu Lượng Sinh, làm mọi người cũng không có tâm tình đâu mà đi lo chuyện khác. Đến lúc này Lưu Dụ mới thật sự suy nghĩ đêm qua kẻ Nhậm Thanh Thị đi gặp là ai? Tối qua Đồ Phụng Tam đã dùng hết nhân sự, lập tức phái người đến Giang Lăng, cảnh báo cho Hầu Lượng Sinh lập tức bỏ trốn.

Lưu Dụ nói: "Lư Tuần cũng có thể đi theo Nhậm yêu nữ. Rất có khả năng hắn giám thị, hoặc tìm cơ hội hạ thủ giết chết kẻ đó, vừa khéo lại gặp Nhậm yêu nữ, nên thay đổi mục tiêu. Từ chuyện đó thấy rằng với bản lĩnh của Lư Tuần cũng không cách gì tìm ra cơ hội hạ thủ, đành phải bỏ qua. Con mẹ nó! Người này là ai chứ?"

Tư Mã Nguyên Hiến hưng phấn nói: "Đúng! Con mẹ nó! Người này rốt cuộc là ai? Vì sao Lư Tuần lại cảm thấy cổ quái đối với việc Nhậm yêu nữ đi gặp kẻ kia. Rõ ràng kẻ này với Hoàn Huyền đang ở vào tình trạng đối địch. Người nào có thể khiến cho Lư Tuần muốn hành thích?"

Lưu Dụ về mặt biến đổi, ngây người nhìn Tư Mã Nguyên Hiến, quên rằng câu hắn vừa mới nói ra có thể là câu nói thô tục nhất trong đời hắn.

Đội mã xa lúc này đã chạy đến ngoài cửa Lang Nha Vương phủ thì dừng lại.

Tư Mã Nguyên Hiến nhìn thấy thần tình của Lưu Dụ, biết gã đã đoán ra được kẻ đó, vội khẩn trương hỏi: "Rốt cuộc kẻ đó là ai?"

Lưu Dụ đang muốn trả lời hắn, bỗng nhiên thần sắc đột biến, đưa tay rút Hậu Bối đao sau lưng, quát lên:

"Cẩn thận, có thích khách!"

Nói chưa hết câu, từ bên ngoài đã truyền lại hai tiếng la thảm, tiếp đến nóc xe vỡ tung ra.

Lưu Dụ đã kịp rút Hậu bối đao, ôm ngang người Tư Mã Nguyên Hiền, phá vỡ cửa xe, lăn ra bên ngoài.

"Rầm!"

Chỗ trong xe hai người vừa ngồi vỡ vụn, mảnh gỗ bắn tung tóe, cảnh tượng kinh nhân đến cực điểm.

Thương ảnh trần ngập không gian, nhắm đầu, mặt Yến Phi đâm tới, tựa như dốc toàn lực, nhưng Yến Phi đã cảm nhận rõ ràng "mục tiêu" của Sử Cửu Ni Quy, biết đó chỉ là chiêu số dụ địch che đậy sát chiêu thật sự.

Khi Sử Cửu Ni Quy ra chiêu công kích đầu tiên, chàng đã cảm thấy rõ ràng Sử Cửu Ni Quy không chỉ là cao thủ có khả năng cùng chàng phân cao thấp, mà còn không màng đến chuyện sinh tử, chỉ cốt ngăn trở chàng truy sát Mộ Dung Bảo. Chỉ cần chàng một chút không cẩn thận, thụ thương dưới sự tấn công điên cuồng của đối thủ, ngay cả khi có thể giết chết Sử Cửu Ni Quy, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc chàng hoàn thành nhiệm vụ mà Thác Bạt Khuê ủy thác. Điều làm chàng lo lắng là để trừ khử một đối thủ mạnh như thế này, không thể không tổn hao chân nguyên, sẽ đại giảm cơ hội đuổi kịp Mộ Dung Bảo.

Tính đi tính lại, có Sử Cửu Ni Quy cản trở, khả năng Mộ Dung Bảo chạy trốn thành công càng lớn. Yến Phi hừ lạnh một tiếng, Điệp Luyến Hoa nghiêng nghiêng chỉ vào đối thủ, lung lay bất định, vừa công vừa thủ, làm cho đối phương khó mà đoán được.

Trong lúc tâm tư vừa chuyển, Sử Cửu Ni Quy vọt đến trước mặt Yến Phi, thương ảnh mù trời ngập đất lập tức tiêu tán, chỉ còn lại cái bóng như một đám mây đen, cắt mặt mà tới.

Biến hóa này tựa như ảo thuật. Yến Phi trong lòng không nhận được cũng thảm sát thương. Chàng lâu rồi chưa gặp phải đối thủ mạnh mẽ và nhạy bén như thế này. Chàng lập tức thả lỏng, gác nhiệm vụ truy sát Mộ Dung Bảo sang một bên, bằng không nếu trong lòng vẫn còn vướng mắc, chỉ một chút bất cẩn, rất dễ bị lật thuyền trong cồng rãnh, ôm hận dưới tay đối thủ.

Điệp Luyến Hoa chém ra ngay đúng mép biên giữa thuận và yết hầu của Sử Cửu Ni Quy

"Choang!"

Sử Cửu Ni Quy vội vàng lùi về sau, kiếm này lực đạo trầm hùng, liên miên bất tuyệt như sóng trường giang, đổi lại là người khác đã chịu đựng không nổi. Nhưng Sử Cửu Ni Quy chính là cao thủ kiệt xuất nhất mới nổi lên của Đại Yên, võ công đích thị đứng trên Mộ Dung Bảo, tuy đối phó với chiêu vừa rồi cực kỳ khó khăn nhưng vẫn miễn cưỡng trụ lại được.

Nếu đối thủ không phải là Yến Phi thì lúc này hẳn đã quyết định thừa thắng truy kích, thi triển sát thủ, không để đối phương một lần nữa phản kích. Nhưng Yến Phi là dạng người nào, nắm chắc một thuận đó hoàn toàn không phải toàn lực thi triển, vì vậy Sử Cửu Ni Quy tự mình không chịu nổi kinh lực của một kiếm đó.

Quả nhiên Sử Cửu Ni Quy thu thiết thuận lại, bảo vệ vùng ngực bụng, trường thương từ dưới đáy thuận đâm nghiêng mà tới, nhắm thẳng vào vị trí đan điền của chàng, nhanh như thiểm điện, kèm theo tiếng rít phá không, rõ ràng là với lực đạo cường mãnh.

Nếu như chàng thừa cơ tấn công, khác nào tự đưa mình đâm vào ngọn thương. Chiêu thức biến hóa cùng cực như vậy, chàng cũng lần đầu được nhìn thấy. Điểm lợi hại nhất là đối phương trầm trường thương xuống, lại dùng thuận bài che mất tầm nhìn của Yến Phi, đến khi trường thương tới vị trí gần như dính với mặt đất, dùng cước đá mũi thương, từ dưới lên trên bắn tới Yến Phi.

Yến Phi cười lớn: "Hảo thương pháp!"

Chàng một cước xuất ra, trúng ngay đầu thương.

Trường thương bị đẩy bắn lên trên, xoáy tròn, phát ra âm thanh mãnh liệt bay xuyên qua không gian tới bảy,

tám trượng.

Sử Cửu Ni Quy trông thấy bí kỹ bị phá nhưng vẫn đứng mãnh hét to một tiếng, ném thuẫn bài xoay theo hình xoắn ốc bay tới, đồng thời bạt xuất mã đao bên hông phóng theo sau thuẫn.

Thuận ném ra lần này khác so với trước, kinh lực sung mãn không lưu lại một mây may nào. Cho dù với công lực hiện tại của Yến Phi, cũng cảm thấy ngạnh tiếp chiêu này là hết sức bất trí.

Chàng đương nhiên tự tin có thể đánh rơi thuẫn xuống. Nhưng với cái thuẫn bài nặng bảy, tám mươi cân này, thêm vào đó là chân kinh của Sử Cửu Ni Quy, phối hợp với thể xoay vòng cũng đủ làm cho cánh tay Yến Phi tê rần, khó có thể kháng cự lại thể đao liên tục công tới của Sử Cửu Ni Quy.

Sự cao minh của kẻ này, quả thực nằm ngoài dự đoán của Yến Phi. Yến Phi bỗng bất ngờ nhảy lên, điểm mũi chân phải vào giữa trọng thuẫn, tựa như đăng vân giá vụ theo thiết thuẫn bay lui. Trong sát na đã lảng không mở rộng khoảng cách ba trượng với Sử Cửu Ni Quy.

Yến Phi dùng lực vào mũi chân, không chỉ làm cho thiết thuẫn dưới chân ngừng quay mà còn làm cho nó quay theo chiều ngược lại. Tiếp đó rời thuẫn, quay lại nghênh tiếp thể truy kích liên miên của Sử Cửu Ni Quy.

Sử Cửu Ni Quy kinh hãi, tránh sang một bên. Tuy tránh được thiết thuẫn, nhưng khí thể như cầu vòng đã tan nát, một lần nữa không thể bằng năng lượng vi diệu mạnh mẽ mà truy kích Yến Phi.

Lúc này Yến Phi lao đến phía trên của Sử Cửu Ni Quy, Đệ Nhất Luyến Hoa công kích y không chút lưu tình.

"Đinh đinh đang đang", tiếng đao kiếm giao kích liên miên bất tuyệt phát ra. Sử Cửu Ni Quy tận lực thi triển sở năng, miễn cưỡng chống cự.

Yến Phi tung mình nhảy vọt về phía sau, hạ xuống đất.

"Keng!"

Trường thương trước đó bị Yến Phi đá trúng khi ở trên không lúc này đang lung lay phía sau Sử Cửu Ni Quy. Có thể thấy các chiêu số vừa mới giao thủ xảy ra với tốc độ nhanh như thế nào.

Sử Cửu Ni Quy chỉ mới chặn bảy, tám kiếm của Yến Phi, mà quần áo đã ướt đầm mồ hôi, mái tóc dài rối tung lên, miệng mũi tai đều ứa máu, toàn thân run rẩy, giống như vừa trải qua ba ngày hai đêm chiến đấu liên tục trên chiến trường.

Sử Cửu Ni Quy khó tin nhìn Yến Phi, run run giọng: "Đây là công pháp gì?"

"Keng!"

Sử Cửu Ni Quy cuối cùng cũng không cầm nổi mã đao, để rơi xuống đất.

Yến Phi trong lòng than thầm, hiện tại việc truy kích Mộ Dung Bảo đã tan như bọt nước, cũng vì chân nguyên tổn hao quá độ. Chàng đã ngẫm lấy "Tiên Môn Quyết" dung hợp vào trong kiếm pháp, mỗi kiếm kích ra đều chí hàn chí nhiệt, người bình thường như Sử Cửu Ni Quy làm sao có thể chống nổi? Chẳng khác nào dùng chân kinh của Sử Cửu Ni Quy khai mở "Tiểu Tiên Môn". Dù cho không khai mở Tiên Môn thật sự, nhưng cũng đủ để mở toang khuyết khẩu trong kinh khí đối phương, triệt để đánh bại đối thủ.

Nếu không như vậy, Yến Phi sợ rằng gặp phải người đứng mãnh không sợ chết như Sử Cửu Ni Quy muốn đối phó cũng phải mất một đoạn thời gian.

Đến kiếm thứ tám, Yến Phi cũng cảm thấy sức lực gián đoạn.

Nếu như không gặp phải đối thủ cao minh như thế này, chàng cũng khó sáng tạo ra "Nhật Nguyệt Lệ Thiên Đại Pháp" mới, được lĩnh ngộ từ Tiên Môn. Ngày đó, tại Ba Lăng, đối diện với Lương Hồ Bang bao gồm cả Nhiếp Thiên Hoàn, chàng mới lần đầu sử dụng. Nhưng có thể tùy tâm sử ra kiếm chiêu như lần này là đột phá hoàn toàn mới.

Sử Cừu Ni Quy "Ừa" lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo ngồi xuống đất, hai mắt tuôn trào nhiệt lệ, buồn rầu nói: "Giết ta đi!"

Yến Phi tra kiếm vào vỏ, kinh ngạc hỏi: "Sử Cừu huynh vì sao lại khóc thế?"

Sử Cừu Ni Quy thê lương nói: "Ta không phải vì sinh tử bản thân mà lưu lệ, càng không phải vì bị người đánh bại mà lưu lệ, mà là đau lòng do thua trận này. Giá như bọn ta tuân theo chỉ thị của hoàng thượng, thì đã không rơi vào kết cục này. Động thủ đi!"

Yến Phi hững hờ nói: "Hãy quay về đi! Chiến tranh luôn có lúc thắng lúc bại."

Nói xong quay người bỏ đi.

1 "hạnh bất nhục mệnh": may mắn không nhục mệnh.

Hồi 75

Thiên Lý Báo Tin

Chưởng kinh của ai mà mãnh liệt bá đạo như vậy?

Kẻ nào lại dám giữa ban ngày ban mặt, ngang nhiên ở trước cửa Lang Nha Vương phủ công kích tọa giá của Tư Mã Nguyên Hiển?

Lưu Dụ ôm Tư Mã Nguyên Hiển lộn vòng ra đường, tình thế hỗn loạn đến cực điểm, cửa chính vừa mới mở được một nửa, đám ngựa kéo xe bị kinh sợ tung vó trước lên không, kéo theo chiếc xe rách nát tả tơi, cường bức đám vệ binh canh cửa đang lũ lượt kéo ra phải quay trở lại trong phủ. Những thân vệ bên mình Tư Mã Nguyên Hiển, ai nấy đều rút binh khí ra, nhảy ngay xuống ngựa, hấp tấp vây quanh che chắn, gào thét quát mắng, càng làm tăng thêm sự hỗn loạn.

Lưu Dụ vừa mới chạm đất, đã lập tức nhìn thấy hai thân vệ nằm trên mặt đất. Một người nằm xa xa ngoài đường lớn, một người khác chết gần xe ngựa, đều là do đầu bị vỡ toác ra mà chết, máu tươi bắn ra nhuộm hồng cả đoạn đường dài. Ngựa cuội của họ kinh hãi tung vó dậm liên hồi lên mặt đường, càng làm tăng thêm sự hỗn loạn, người và xe trên đường tranh nhau chạy loạn.

Trong đầu Lưu Dụ hiện lên tình cảnh vừa mới diễn ra: Thích khách từ một điểm cao trên lầu phòng đối diện đằng không đánh xuống, trước tiên dùng cước đạp vỡ đầu thân vệ đi cuối đội, rồi mượn lực bay lên dùng thủ pháp tương tự để sát hại một người khác, đến đây mới trực tiếp công kích xe ngựa.

Kẻ nào mà lợi hại như vậy, lẽ nào lại là Tôn Ân?

Phải biết rằng thân vệ của Tư Mã Nguyên Hiển đều thuộc hạng cao thủ, từ trong đám binh sĩ có võ nghệ cao cường nhất cứ trăm người mới chọn ra được một người, cho dù bị tấn công lúc không đề phòng, cũng khó mà trong thoáng chốc đã giết được cả hai người bọn họ. Lưu Dụ tự lượng sức mình không thể làm được điều này.

Kinh khí ép người hướng đến.

Người ở xung quanh đó đều bị kinh khí làm cho nghiêng ngả chênh choáng.

Lưu Dụ hiểu rõ đạo lý không nên hoảng hốt, đẩy Tư Mã Nguyên Hiển sang một bên, quát lớn: "Bảo vệ công tử."

Rút Hạo Bối đao ra khỏi vai, cố hết sức, dựa vào cảm ứng, vọt về phía trước khua đao chém lên trên không.

"Bồng!"

Kinh khí giao kích, kẻ vừa mới đến một lần nữa vọt lên không.

Lưu Dụ thẳm thiết rên lên một tiếng, chút nữa lại lộn vòng ra đất, toàn thân huyết khí nhộn nhạo, ngũ tạng lục phủ dường như đảo lộn, phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu như công lực mấy ngày gần đây không tiến triển vượt bậc, một chương vừa rồi có lẽ đã kết liễu tiểu mệnh của gã.

Lưu Dụ nhìn lên theo hướng của kẻ vừa mới chạy, khó tin thốt: "Lư Tuần!"

Lư Tuần hiểu rõ đã đánh mất thời cơ hạ sát đối thủ, cười dài: "Để xem ngươi còn có thể sống được đến lúc nào..."

Lộn mình một cái lẳng không về phía đối diện, biến mất vào trong một ngõ tắt.

Tư Mã Nguyên Hiển lúc này mới lấy lại bình tĩnh, đi đến bên cạnh Lưu Dụ, trừng trừng nhìn theo hướng Lư Tuần vừa chạy đi: "May mà có huynh bên cạnh, không thì ta đã chết không nghi ngờ gì nữa, Lư Tuần không ngờ lại lợi hại như vậy. Huynh không sao chứ?"

Đám thân vệ đứng vây xung quanh hai người.

Lưu Dụ lau vết máu trên khóe miệng, trầm giọng đáp: "Ta không sao. Con bà nó chứ! Lư Tuần sắp biến thành một Tôn Ân thứ hai rồi."

Trong lòng thực chất lại thầm nghĩ lần này đúng là ngẫu nhiên mà xảy ra sai lầm. Lư Tuần khẳng định là muốn giết bản thân gã chứ không phải là Tư Mã Nguyên Hiển, nhưng lại làm cho hắn hiểu lầm, cho rằng gã liều mạng cứu hắn. Cũng có thể thấy rằng Lư Tuần đến lúc này đã nắm rõ hành tung của gã, lần này chỉ là vừa khéo lại gặp Tư Mã Nguyên Hiển.

Biên Hoang tập. Biên thành khách sạn.

Ở trong phạm đường tiếng nói chuyện ồn ào, đoàn tham quan Biên Hoang đầu tiên phần lớn tụ tập tại đây ăn sáng. Mọi người ngồi lẫn cả vào với nhau như thể đã thân quen nhau lắm, những chuyện nói ra đều đặc biệt thú vị, và lại tối qua tham quan Thiên huyết và nghe qua câu chuyện 'Nhất Tiễn Trầm Ẩn Long' của Trác Cuồng Sinh, càng khỏi lo không có chuyện để nói. Liên tục hai đêm đến não loạn thanh lâu, giờ bận rộn trao đổi những điều đạt được, để còn quyết định xem đêm nay nên đến thanh lâu nào để ăn chơi nhảy múa, rượu chè bù khú.

Lão bản nương Nguyễn Nhị Nương tự mình chào hỏi mọi người, bỏ mặc Cao Ngạn phải đợi mất không ít thời gian.

Hôm nay tuyệt không có bố trí tiết mục sân khấu hay chương trình tham quan phong cảnh, bởi vì tại Biên Hoang tập mọi thứ đều có đủ cả, thức ăn ngon từ Hồ mạc [1](#), thanh lâu đồ trường, tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng để khai mạc, lại trong hoàn cảnh tuyệt đối an toàn mà truy tìm vui thú, thế mới gọi là có được lạc thú thực sự. Dưới sự hợp tác chân thành của toàn bộ Hoang nhân tại Biên Hoang tập, phẩm là người có mang ký hiệu tham quan Biên Hoang, thì đều nhận được sự đón tiếp chu đáo nồng hậu, mua sắm có chiết khấu [2](#). Đương nhiên, khiến khách càng vui lòng, thoải mái như đang ở nhà vậy, tiêu tiền lại càng hào sảng phóng khoáng.

Đoàn tham quan Biên Hoang thứ hai sáng nay mới đến nơi, vào ở trong một lữ quán khác. Do số lượng thuyền lâu hạn chế, nên chỉ có thể hai ngày tiếp đãi và tiễn đi được một đoàn, nhưng Hoang nhân cũng đã mãn nguyện vô cùng rồi.

Cao Ngạn, Diêu Mãnh và Âm Kỳ ba người ngồi trong góc, nghĩ đến chuyện sau khi dẫn bọn họ cùng đi ăn sáng xong là sẽ có thể hồi phục được thân tự do, nên tâm tình ba người đều rất tốt.

Tên chết tiệt Đàm Bảo đáng ghét cũng vừa mới đến, ngồi xuống bàn của ba người cất giọng nịnh nọt: "Lần

này việc tham quan Biên Hoang tạo được thành công chưa từng có, sau khi chúng ta quay trở về sẽ tuyên truyền rộng rãi hộ các huynh, khiến Biên Hoang du được khắp nơi ngời ca, sẽ đoàn đến đoàn đi, khách nhiều như mây."

Diêu Mạnh liếc nhìn gã nói: "Đoàn người thứ hai đến rồi, người không phải chuồn đi sao?"

Đàm Bảo lúng túng nói: "Ta vừa mới đến bến đò bên ngoài tiểu Kiến Khang để xem qua, bọn xấu truy đuổi theo ta đuổi không kịp được đoàn này."

Cao Ngạn cười nói: "Người thật là quái lạ, xem ra vừa mới thức dậy, còn chưa ra khỏi khách sạn nửa bước, đến đâu xem bọn người xấu thế? Lẽ nào nấp trong hòm quần áo ở phòng người?"

Âm Kỳ cười nói: "Nghe nói người tối hôm qua say rượu ở kỹ viện, phải có người khiêng người về khách sạn. Tu dưỡng của Đàm huynh tốt thật đấy, có người từ đằng sau đuổi theo truy sát, vẫn có thể tiêu dao phóng khoáng như vậy, hôm nay có rượu hôm nay say."

Đàm Bảo bị ba người thi nhau cứ người một câu ta một câu mà mĩa mai trào phúng, nhưng mặt vẫn tươi cười hớn hở, không một chút lúng túng nào vì bị bóc trần lời nói dối, nói: "Thỉnh ba vị niệm tình ta từ nhỏ đã bơ vơ không nơi nương tựa, hiện tại có chạy cũng không có đường thoát, nên hành động khác thường. Hắc! Ta lần này đến..."

Diêu Mạnh cắt ngang lời gã nói với Âm Kỳ: "Ta có một nghi ngờ, là Đàm phú hào của chúng ta tối qua có lẽ không phải say rượu thật mà là giả vờ say, thế mới không cần phải làm phiền ngài ta tìm túi rút tiền chi trả."

Cao Ngạn gào lên một tiếng "Ồi cha" ngạc nhiên hỏi: "Thế nào lại như vậy? Tiểu Đàm người không phải có tiêu mãi cũng không hết tiền ư?"

Âm Kỳ cười khanh khách nói: "Nữ nhân muốn lừa tiền nam nhân, thủ đoạn cao minh nhất là giả vờ nghèo nàn, nam nhân muốn lừa tiền của nam nhân, ắt phải giả vờ giàu có. Các người có phải là lần đầu tiên hành tẩu giang hồ đâu! Thủ đoạn hạng chín này mà cũng không biết sao?"

Cao Ngạn và Diêu Mạnh nhin không được ôm bụng cười lớn.

Đàm Bảo xun xoe cười phụ họa nói: "Thỉnh ba vị đại nhân đại lượng, thông cảm tiểu nhân từ nhỏ cha mẹ mất sớm. Hic! Ta lần này đến tìm ba vị, không phải là vì bản thân ta, mà là Trần lão bản muốn tìm đường làm ăn tại Biên Hoang tập."

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau, hiểu rõ tiểu tử này cuối cùng cũng được thỏa nguyện, tìm được oan gia chịu để cho gã lừa tiền.

Trần lão bản trong lời nói của Đàm Bảo đến từ Kiến Khang, ông ta sở hữu Đoàn Hữu Trung, là một đại thương gia tiêu tiền như nước, tối qua tại đồ trường thua hơn mười lượng vàng mà mặt vẫn không đổi sắc.

Bất quá giang hồ có quy củ của giang hồ, Biên Hoang tập có quy củ của Biên Hoang tập, tuy rằng biết rõ Đàm Bảo tên tiểu hoạt đầu này nói dối, bọn họ vẫn không thể phá hỏng chuyện của gã được.

Đàm Bảo lại dùng thái độ thành khẩn nhất nói: "Có thể thành thành thật thật mà làm kinh doanh, thì còn có ai nguyện lòng muốn trộm cắp cướp giật, làm những chuyện thương thiên hại lý? Ta lần này đến Biên Hoang tập, chính là muốn được chuyển sang làm ăn lương thiện, làm một con người mới. Thỉnh ba vị niệm tình ta ba năm..."

Bỗng nhiên một người của Chấn Kinh hội vội vàng tiến đến, ghé vào tai của Âm Kỳ nói nhỏ, Đàm Bảo đành phải im lặng.

Âm Kỳ nghe xong nhíu mày nói: "Người đó đang ở đâu thế?"

Tên thủ hạ nói: "Người đó đang ở bên ngoài cửa."

Âm Kỳ khoát tay ra hiệu cho thủ hạ tiến lại, rồi nói với Đàm Bảo: "Tối nay tại Thuyết Thư quán, sẽ có tọa đàm

liên quan đến chuyện làm ăn buôn bán tại Biên Hoang tập này, đến giờ cứ dẫn Trần lão bản của người là xong việc. Hiện tại lão tử còn có việc, người lập tức cuốn xéo đi cho ta."

Đàm Bảo cảm tạ rồi rít rồi bỏ đi.

Người của Chấn Kinh hội lúc này đã dẫn người kia vào. Người đó dáng vẻ phong trần, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi, rõ ràng là vừa đi đường xa đến, nhưng hai mắt vẫn lấp lánh có thần, thân thể cường tráng thẳng thắn chính trực.

Ba người nhìn qua đều biết là cao thủ, không hẹn mà cùng ngằm giới bị. Một lần sai không thể lại sai thêm lần nữa, may mắn không phải lúc nào cũng đứng về phe bọn họ.

Âm Kỳ nói: "Mời ngồi!"

Người đó ngồi xuống đối diện ba người.

Âm Kỳ nói: "Xin hỏi cao tính đại danh của các hạ, có việc gì quan trọng cần gặp Đồ lão đại?"

Hán tử bình tĩnh quan sát Âm Kỳ rồi trầm giọng nói: "Bổn nhân là Khoái Ân, phụng mệnh chủ nhân đến gặp Đồ lão đại, còn chuyện đến vì việc gì, phải gặp Đồ lão đại thì ta mới có thể nói được."

Cao Ngạn nhìn sắc mặt hần đầy chính khí, nhin không nổi bèn nói: "Âm gia chính là huynh đệ của Đồ lão đại, là nhị đương gia của Chấn Kinh hội, Đồ lão gia không có mặt, Âm gia có thể thay thế Đồ gia, nói với Âm gia hay nói với Đồ gia cũng không có phân biệt gì."

Khoái Ân lắc đầu nói: "Bởi vì lệnh của chủ nhân, ta chỉ có thể nói với Đồ lão đại mà thôi. Âm nhị đương gia nếu không phiền, có thể chỉ cho ta cách nào gặp được Đồ lão đại không?"

Âm Kỳ không vui trả lời: "Việc này không thể đem ra để bàn bạc được, hành tung của Đồ lão đại bọn ta là một bí mật, sẽ không thể bằng vào vài lời phiên dịch của một người không quen biết mà tiết lộ ra được."

Hần nói một cách hoàn toàn cự tuyệt, Cao Ngạn và Diêu Mãnh đều không dám nói vào.

Khoái Ân ngậy người trừng trừng nhìn Âm Kỳ, bỗng nhiên hai mắt chột hoe đỏ, cúi đầu nói: "Ta cầu xin Âm gia được không? Nếu như ta có nửa lời nói sai, xin chịu trời tru đất diệt."

Ba người đối với thần sắc của hần nghi ngờ khó hiểu, muốn một nam tử hán cứng cỏi như vậy nói ra những lời cầu khẩn này, thực khiến người phải kinh ngạc hết sức.

Cao Ngạn không nhẫn nại được nói: "Chỉ ít cũng nên tiết lộ một chút tình huống, ví như chủ nhân của người là ai, để cho Âm gia còn xem xét."

Khoái Ân trầm ngâm chốc lát, hạ thấp giọng nói: "Ta đến từ Giang Lăng, là thủ hạ của Hầu gia."

Âm Kỳ giật mình nói: "Hầu Lượng Sinh! Ông ta gặp phải chuyện gì ư?"

Khoái Ân trong mắt ngấn lệ, không thể kiềm chế nỗi nước mắt đang chực chảy ra, bèn khóc rống lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trong sảnh đường của Lang Nha Vương phủ, Tư Mã Đạo Tử ngồi ở ghế chủ tọa, Trần công công ngồi ở bên tay phải, Tư Mã Nguyên Hiên và Lưu Dụ hai người ngồi ở phía đối diện. Gặp mặt dưới phương thức như thế này, có điểm giống như họp mặt gia đình, khiến cho Lưu Dụ nảy sinh cảm giác kỳ dị. Nếu như gã đoán không sai, việc gã cứu thoát Tư Mã Nguyên Hiên đã làm giảm thiểu địch ý của Tư Mã Đạo Tử, khiến quan hệ của bọn họ trở nên gần gũi hơn.

Dù cho Tư Mã Đạo Tử có đơn thuần cân nhắc tới quan hệ lợi hại chẳng nữa, chỉ cần có thể chứng thực được ba điểm, thì lão khẳng định sẽ trong dụng gã.

Đầu tiên, phải chắc chắn Lưu Dụ không phải là người kế thừa mà Tạ Huyền đã chỉ định, điểm thứ hai là Lưu

Dụ không có dã tâm, còn điểm cuối cùng cũng là quan trọng nhất chính là Lưu Dụ phải tuyệt đối trung thành với lão.

Lưu Dụ đã cố hết sức suy nghĩ biện pháp trên cả ba phương diện này, nhằm giảm bớt sự nghi ngờ của Tư Mã Đạo Tử đối với gã, chính là vì muốn tranh thủ được một cơ hội để lập đại công.

Đại phá Tiêu Liệt Vũ tịnh không thể tính toán vào đây được, bởi vì Tiêu Liệt Vũ chỉ gây họa ở thành trấn nơi vùng duyên hải, không uy hiếp trực tiếp đến sự an nguy của Kiến Khang nên giới quyền quý ở Kiến Khang căn bản không coi chuyện này vào đâu, nếu như đại phá được Thiên Sư quân, đương nhiên lại là một chuyện khác.

Kiến Khang từ trên xuống dưới, sẽ xem gã như là vị cứu tinh.

Cái gã cần chính là một cơ hội như thế, cũng chỉ có Tư Mã Đạo Tử mới có thể hoàn thành nguyện vọng của gã.

Tư Mã Đạo Tử không hỏi về việc vừa phát sinh bên ngoài cửa lớn, bởi vì lão đã biết tường tận toàn bộ quá trình từ miệng thủ lĩnh đám vệ binh gác cửa, lúc này đang hỏi về sự việc phát sinh tối hôm qua.

Lưu Dụ dưới sự tra hỏi liên tiếp gắt gao của lão, tường tận kể lại mọi chuyện.

Tư Mã Đạo Tử nghe xong trầm ngâm không nói, Trần công công thì bắt chéo chân im lặng ngồi, màn che trướng rủ, phảng phất lão tăng đã nhập định nhiều năm, đối với bất kỳ sự việc bên ngoài nào cũng không màng hỏi tới.

Sau một hồi lâu, Tư Mã Đạo Tử hướng đến Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Những lời mà Tiểu Dụ vừa mới nói cho ta biết, với những điều đã nói với Nguyên Hiển có sai khác gì không?"

Lưu Dụ tim đập thình thịch, thầm nghĩ chuyện như thế sao có thể hỏi Tư Mã Nguyên Hiển ngay trước mặt gã được, đáng lý chỉ nên hỏi ý ở chỗ nào riêng tư thôi chứ, để hòng phán đoán xem Lưu Dụ gã có nói dối hay không.

Bất quá cũng lờ mờ cảm thấy Tư Mã Đạo Tử muốn ngay lập tức làm rõ thành ý của gã, không muốn lãng phí thời gian, để còn quyết định xem có nên tin nhiệm gã hay không.

Tư Mã Nguyên Hiển lúng túng liếc nhìn Lưu Dụ đáp: "Nhi tử không phải muốn nói giúp cho Lưu huynh, nhưng những lời huynh ấy đã nói với hải nhi giống y như vậy, chỉ có điều chi tiết hơn thôi."

Tư Mã Đạo Tử vui vẻ nói: "Tiểu Dụ chớ trách ta, con người vốn rất kỳ quái, nếu chưa suy nghĩ trước mà nói ra những lời dối trá, thì tất sẽ lộ ra kẽ hở, ví dụ như câu trước không khớp với câu sau. Hiện tại ta đã rõ rồi! Ta có thể nói chuyện không kiêng dè gì nữa, đối với người cũng không cần phải đề phòng nữa. Ta từ trước đến nay vẫn là một người cẩn thận tỷ mỷ như vậy. Tiểu Dụ sẽ nhanh chóng quen thôi."

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, những lời nói này cũng nhằm đề tỉnh gã chớ có hòng lừa dối lão. May mà gã có ý hợp tác chân thành với Tư Mã Nguyên Hiển, nên hiện tại mới không có sự cố gì đáng tiếc.

Tư Mã Đạo Tử lộ vẻ ngưng trọng, hạ thấp giọng như thể tự nói tự nghe: "Nhậm Thanh Thị đã bí mật đi gặp người nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Lưu huynh chính đang lúc nói với hải nhi suy đoán của mình, thì ngờ đâu Lưu Tuần lại đến."

Tư Mã Đạo Tử hai mắt lấp lánh tinh quang, nhìn về phía Lưu Dụ.

Lưu Dụ nói: "Vương gia đã đoán ra được rồi."

Hai mắt Tư Mã Đạo Tử sát cơ đại thịnh nói: "Hiện nay tại Kiến Khang, chỉ có một người đủ tư cách khiến Hoàn Huyền cử mật sứ đến gặp, còn những kẻ khác đều không đáng để vào trong mắt hần. Nhưng vì sao lại là Nhậm Thanh Thị mà không phải là Can Quy?"

Trần Công công mở mắt ra nói: "Lưu Lao Chi quả là to gan lớn mật."

Tư Mã Nguyên Hiến nghe thấy tên của Lưu Lao Chi, "A" lên một tiếng.

Trần Công Công nói: "Hoàn Huyền quyết định phái người liên lạc với Lưu Lao Chi, nếu là trước đây thì người tới Diêm Thành ắt sẽ phải là Can Quy. Còn như vì sao Nhậm Thanh Thị lại đến gặp Lưu Lao Chi, điều này là do Lưu Lao Chi đã từng bán đứng Hoàn Huyền, nếu muốn khôi phục lại quan hệ, dùng một người trung gian không có quan chức thì sẽ thích hợp hơn, tất cả đều theo quy củ của giang hồ để mà hành sự."

Tư Mã Đạo Tử gật đầu nói: "Lưu Tuần một lòng muốn đến Kiến Khang gây rối, mà mục tiêu của hắn là ta và Lưu Lao Chi, chính vì hắn âm thầm theo dõi Lưu Lao Chi, mới phát giác ra Lưu Lao Chi và Nhậm Thanh Thị bí mật gặp nhau, lại cho rằng ta ngồi trong xe ngựa của Nguyên Hiến, cho nên nắm lấy cơ hội ám sát. Hừ, Lưu Tuần yêu đạo, dám đến Kiến Khang của ta giở trò."

Lưu Dự thờ dài một tiếng.

Tư Mã Nguyên Hiến kinh ngạc hỏi: "Lưu huynh vì sao thờ dài?"

Lưu Dự đáp: "Lưu Tuần đã không còn là Lưu Tuần trước đây nữa rồi, trừ phi dự được hắn vào bẫy, biến hắn thành thú bị dồn vào trong góc, bằng không chúng ta có phải ra bao nhiêu cao thủ đi nữa, sợ rằng vẫn chẳng có cách nào hạ sát được hắn."

Trần Công Công gật đầu nói: "Ta đã kiểm tra vết thương trên đầu của từng người một, hắn có lẽ đã luyện thành 'Hoàng Thiên Đại Pháp' mà Tôn Ân đã dùng để hoành hành thiên hạ không địch thủ, muốn giết hắn quả thật không dễ dàng chút nào."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Giết Can Quy và Nhậm yêu nữ liệu có phải là chuyện dễ dàng không?"

Lưu Dự nói: "Chỉ cần một người có thể tới kịp, thì tất cả mọi chuyện bây giờ sẽ đều có thể dễ dàng giải quyết."

Tư Mã Đạo Tử hai mắt sáng lên nói: "Yến Phi!"

Bèn đưa mắt nhìn về phía Trần công công.

Trần Công Công gật đầu hưởng ứng: "Nếu Yến Phi tham gia cùng với bọn ta, cho dù là Tôn Ân, cũng khó thoát chết."

Sau đó hướng đến Lưu Dự hỏi: "Yến Phi liệu có thể đến kịp được không?"

Lưu Dự cười khỏ nói: "Bọn ta đã đưa tin về Biên Hoang tập, còn như Yến Phi khi nào đến thì vẫn còn là một ẩn số."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Chúng ta sao có thể ngồi chờ Yến Phi như vậy được chứ? Việc này cứ giao cho tiểu Dự xử lý, bọn ta sẽ toàn lực phối hợp. Nguyên Hiến con cũng nên đi theo tiểu Dự mà học tập."

Tư Mã Nguyên Hiến nhận lệnh, hỏi lại: "Chúng ta nên ứng phó với Lưu Lao Chi như thế nào đây? Một khi để cho hắn lĩnh quân xuất chinh, thì chúng ta sẽ không có cách nào khống chế được nữa."

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: "Hiện tại chúng ta liệu có thể khống chế được hắn hay không?"

Tư Mã Nguyên Hiến ngẹn họng không nói được gì.

Tư Mã Đạo Tử hỏi Lưu Dự: "Người hiểu rõ tác phong hành sự của Lưu Lao Chi hơn bọn ta, đối với việc này có cách nhìn như thế nào?"

Lưu Dự cung kính trả lời: "Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi không thể dễ dàng thương lượng với nhau như vậy được, chỉ có điều Lưu Lao Chi bằng lòng bí mật gặp Nhậm Thanh Thị, quả là một tín hiệu nguy hiểm. Ty

chức cho rằng chúng ta nên làm như không có việc gì, bằng không sẽ dồn ép Lưu Lao Chi về với Hoàn Huyền, cứ để cho mọi việc đều suôn sẻ, mà ở giữa hưởng lợi."

Trần công công gật đầu nói: "Có kiến giải."

Tư Mã Đạo Tử kiên quyết nói: "Cứ quyết định như thế. Hiện tại chúng ta tập trung toàn lực đối phó với Can Quy và Lư Tuần, chỉ cần giết được một người trong đó, tiểu Dụ người nhất định sẽ lập được đại công cho triều đình, bản vương tất nhiên sẽ luận công ban thưởng, tuyệt đối không nuốt lời."

Lưu Dụ trong lòng kêu khổ, Tư Mã Đạo Tử nói như thế này, chẳng khác nào ép gã phải thể hiện, bằng không sẽ hoài nghi năng lực của gã, lúc đó thì đừng hòng mong tương lai lão lại trọng dụng.

Nhưng còn có lời gì để nói nữa.

Bốn người thương lượng thêm một lần nữa các cách phối hợp như thế nào, để Lưu Dụ bất cứ lúc nào cũng có thể tìm Trần công công nhờ giúp đỡ, rồi giải tán cuộc họp.

1 Sa mạc nơi người Hồ Hột (còn gọi là Hồi Hồi) sinh sống.

2 Giảm giá.

Hồi 76

Cản Tẩn Sát Tuyệt

Yến Phi gặp lại Thác Bạt Khuê trên một ngọn đồi nhỏ cách Tham Hợp Pha ba dặm. Dưới sự vây quanh của hơn mười danh tướng lĩnh cùng thân vệ, Thác Bạt Khuê vẻ mặt phấn khởi phóng tầm mắt nhìn ra xa về phía Trường Thành.

Yến Phi trong lòng xúc động một hồi.

Thác Bạt Khuê đã xác lập địa vị của hãn tại miền Bắc, trở thành lực lượng hùng mạnh nhất trên thảo nguyên. Còn ai dám không phụ thuộc vào hãn, thì kẻ ấy phải thân bại tộc vong, lực lượng của hãn sẽ nhanh chóng tăng trưởng.

Năm nay, Thác Bạt Khuê mới hai mươi lăm tuổi, mà đã đạt được thành quả chiến đấu huy hoàng, kiến lập một thực lực quốc gia so với đại quốc cũ càng hùng mạnh hơn.

Về phương hướng chung của cuộc chiến này, Thác Bạt Khuê không có phạm bất cứ sai lầm nào. Trước tiên là tránh mũi nhọn của địch, tiếp đó lợi dụng nhược điểm ở tính cách của Mộ Dung Bảo, dụ Mộ Dung Bảo vội vàng thâm nhập, hoàn toàn không chế quyền chủ động. Đến lúc Mộ Dung Bảo trúng kế lui về Trung Sơn, thì bại cục của Mộ Dung Bảo đã định.

Thác Bạt Khuê khởi đầu nhờ vào ưu điểm kỵ binh của mã tặc, dưới sự lãnh đạo xuất sắc của một Thác Bạt Khuê hùng tài đại lược, đã có được một lực lượng quân sự có thể đối kháng với Mộ Dung Thủy. Dù là với tính ngang tàng của Mộ Dung Thủy, cũng không dám khinh suất, ngông cuồng ra khỏi Trường Thành tấn công Thác Bạt Khuê.

Đương nhiên, Thác Bạt Khuê sẽ không chỉ thỏa mãn với thành tựu hiện nay, hãn có thể sẽ vượt qua Trường Thành khiêu chiến Mộ Dung Thủy kẻ chưa bao giờ nếm mùi thất bại, để quyết định Trung Nguyên thuộc về ai.

Thác Bạt Khuê từ xa thì đã trông thấy chàng, cùng các tướng sỹ phi xuống đồi nghênh tiếp.

Đôi mắt Thác Bạt Khuê lóe lên thứ ánh sáng rực rỡ chưa từng thấy qua, cười ha ha nói: "Huynh đệ tốt của ta, chúng ta thắng rồi! Lại là thắng lợi toàn diện nhất."

Dứt lời từ trên ngựa nhảy lên, lẳng không đến ôm chặt Yến Phi một cái.

Các tướng sỹ cũng gò cương ngựa dừng lại, kỵ mã yêu thích của Thác Bạt Khuê chạy nhanh đến bên hai người, nện vó nhảy lên vui mừng, tựa như hiểu tính người vui mừng cho chủ.

Yến Phi có cảm giác nhiệt huyết đang sục sôi trong cơ thể Thác Bạt Khuê.

Từ khi sự việc còn chưa ổn định, Thác Bạt Khuê luôn đợi chờ có một ngày này. Hiện tại, mơ mộng hảo huyền không ngờ đã biến thành sự thật nên Yến Phi nhận thức rõ được tâm tình của vị hảo huynh đệ này của mình. Thành quả của trận này đến được tuyệt không dễ dàng. Trong đó đã trải qua bao nhiêu đêm không ngủ? Bao nhiêu nỗi lo âu cùng sợ hãi?

Thác Bạt Khuê buông chàng ra, chuyển qua nắm lấy hai vai chàng, nhìn chàng với vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.

Yến Phi nhìn về phía các tướng sỹ, đặc biệt phát giác về mặt mọi người có phần chết lặng. Trong số đó, Thôi Hoành càng cúi đầu xuống hơn, tựa hồ không dám tiếp xúc với ánh mắt của chàng.

Yến Phi trong lòng chợt động, hỏi: "Đã bắt giữ bao nhiêu người?"

Thác Bạt Khuê cười ha ha trả lời: "Ta đã từng nói không giữ tù nhân lại chính là không giữ tù nhân lại, chẳng lẽ chỉ là nói chơi?"

Yến Phi trong lòng thất lại, nhớ lại một số lớn Yên quân nhảy xuống hồ, những người này khẳng định là đã bó tay chịu trói, lẽ nào Thác Bạt Khuê vẫn giết toàn thể bọn họ như vậy ư?

Thác Bạt Khuê đổi sang chuyện khác nói: "Hiện nay khí thế chúng ta như chẻ tre, phải thừa thắng truy kích, đánh thốc tới Bình Thành, Nhạn Môn, người có thể thay đổi chủ ý cùng đi với ta không?"

Yến Phi cười khỏ đáp: "Tại sao người không hỏi ta có giết được Mộ Dung Bảo hay chưa?"

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: "Việc sống chết của Mộ Dung Bảo dưới tình huống hiện nay đã không còn quan trọng nữa, phải chăng hấn đã trốn thoát rồi?"

Yến Phi gật đầu đáp lại, chàng càng khẳng định Thác Bạt Khuê cố ý đuổi khéo mình, tiện để hấn đem toàn bộ hàng binh Yên quân ra hành quyết.

Nếu có mặt mình ở đây, đương nhiên sẽ ngăn cản hấn làm cái việc tàn nhẫn bắt nhân như thế. Để phục quốc, tranh hùng xưng bá thiên hạ, Thác Bạt Khuê sẽ không bao giờ chùn tay.

Việc đã đến nước này, hấn còn khách sáo gì nữa chứ.

Thác Bạt Khuê cười: "Xem như là tiểu tử đó may mắn, sau này chính tay ta sẽ giết hấn, đối với ta mà nói sẽ càng thống khoái. Hay đấy! Huynh đệ người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Tâm tình Yến Phi bỗng hơi biến đổi, chán nản nói: "Ta phải lập tức trở về Biên Hoang tập, nhân tiện chia tay với người ở đây. Nhớ giữ liên hệ chặt chẽ với Biên Hoang tập, người có thể nhận được tin khẩn do ta truyền đến bất cứ lúc nào. Hiểu chứ?"

Thác Bạt Khuê gật đầu đáp: "Rõ rồi!"

Tiếp đó ghé sát bên tai chàng nói: "Ta cũng hy vọng người hiểu, vì tương lai của Thác Bạt tộc chúng ta, huyết thù sát đệ của ta, và mối hận bất giữ Kỷ mỹ nhân của người, bọn ta phải tận dụng mọi biện pháp để đánh quy Mộ Dung Thùy, không được có bất cứ sai sót nào, càng không thể lưu tình, bởi vì Mộ Dung Thùy cũng sẽ không có chút lòng nhân từ nào đối với chúng ta. Chiến tranh bao giờ cũng là như vậy. Đây là thời đại loạn lạc mạnh hiếp yếu, không phải người tử thi ta vong. Vì thắng lợi cuối cùng, giữa chúng ta phải có một người chủ sự vứt bỏ tất cả, làm việc ngoan độc vô tình ấy. Đây là con đường thắng lợi duy nhất, bước trên con đường này thì không thể có bất kỳ sự do dự nào, chỉ có kiên trì đến hơi thở cuối cùng."

Nói xong buông chàng ra, quát: "Đem ngựa lại!"

Yến Phi ngăn hấn lại nói: "Ta đi bộ có điểm tiện hơn."

Thác Bạt Khuê lại nắm lấy hai tay chàng, xúc động thốt: "Bất luận như thế nào! Thác Bạt Khuê ta và Yến Phi vĩnh viễn là hai huynh đệ tốt nhất!"

Yến Phi cũng nắm lại hấn, khế nói: "Bảo trọng cho tốt!"

Dứt lời, đi về phía nam.

Trác Cuồng Sinh ngủ đến giữa trưa mới thức dậy, la cà ở Thuyết Thư quán giầy lát, vừa mới định đi qua "Biên Hoang Đăng Vương" bên cạnh của Tra Trọng Tín xem xét tình hình doanh nghiệp của hấn, chợt có khách đến thăm, bất ngờ khách lại là Lưu Mục Chi.

Trác Cuồng Sinh rất có hảo cảm với hấn, thích thái độ đúng mực cùng tài trí hơn người của hấn, tóm lại cảm thấy hấn hiện nay tuy có tài lại chưa gặp thời, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày hấn thi triển được hoài bão của mình, chứ không phải chỉ là vật trong ao tù mãi.

Bèn cười nói: "Mời Lưu tiên sinh ngồi, tùy ý ngài chọn một chiếc ghế."

Lưu Mục Chi ngồi xuống chiếc ghế dựa chính giữa ở hàng đầu, vui vẻ hỏi: "Trác quán chủ có thể kể miễn phí cho đệ một câu chuyện không? Bởi chút tiền còn lại đệ đã xài hết khi vào nghe truyện "Nhất Tiễn Trầm Ẩn Long" của Trác Quán Chủ."

Trác Cuồng Sinh đến thuyết thư đài của lão ngồi xuống đối diện Lưu Mục Chi cười đáp: "Hóa ra Lưu tiên sinh nghèo túng đến như vậy, nhưng ngài không cần lo, đa số những người đến Biên Hoang tập là những người nghèo hàn không xu dính túi. Trong đó cũng không thiếu người sau này lên như điều gặp gió, tỏ rõ Biên Hoang tập chính là địa phương của cơ hội có thể kiếm sống ở mọi nơi. Lưu tiên sinh nếu không chê bai, có thể kể chuyện kiếm lời ở đây, làm chốn nương thân tạm thời."

Lưu Mục Chi cười nói: "Đa tạ Trác quán chủ đã kịp thời trợ giúp tiểu đệ lúc khó khăn này, khiến đệ cảm thấy chuyến đi này thật không uổng."

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nói: "Đương nhiên ta hiểu được Lưu tiên sinh có chí hướng đặt ở nơi khác, nhưng Lưu tiên sinh cảm thấy không uổng phí chuyến đi này, cũng không phải bởi Trác Cuồng Sinh ta. Hà! Lưu tiên sinh muốn nghe câu chuyện nào? Trong bốn câu chuyện lớn của tị quán, Lưu tiên sinh đã nghe câu chuyện thứ nhất, ba truyện lớn còn lại là "Biên Hoang Đại Chiến", "Phi Thủy Chi Chiến" và "Tiểu Bạch Chi Luyến", Lưu tiên sinh có hứng thú với truyện nào?"

Lưu Mục Chi mỉm cười đáp: "Câu chuyện đệ muốn nghe quả thực chưa xảy ra, hãy tạm gọi là "Tấn Thất Chi Loạn" có được không?"

Trác Cuồng Sinh cười dài đáp: "Lưu tiên sinh sau khi xem qua Thiên huyệt, dù là đoán không đúng quá trình của Tấn Thất Chi Loạn, cũng nên nắm được kết cục cuối cùng. Chim khôn nên chọn cây mà đậu, Lưu tiên sinh vẫn còn do dự ư?"

Lưu Mục Chi điềm tĩnh trả lời: "Trác quán chủ không nên trách đệ quá hoài nghi, Lưu Dụ một tiễn trầm Ẩn Long đã ứng với tình hình thực tế, Thiên huyệt cũng đúng là có việc đó, vấn đề là hai việc này có xảy ra cùng thời điểm hay không, lại không một ai có thể khẳng định. Cho nên, đệ phải hiểu rõ Lưu Dụ là người như thế nào, mới có thể quyết định nên lưu lại đây làm một thuyết thư tiên sinh khoái khoái lạc lạc, hay liều mình mạo hiểm, xin đến góp sức cho người có thể là chân mệnh thiên tử."

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Lưu tiên sinh đã suy nghĩ về tình huống của phương diện ấy rồi?"

Lưu Mục Chi thẳng thắn nói: "Hiện nay loạn cục nam bắc đã thành, ở phương Bắc, Điều Trường hùng bá Quan Trung, Mộ Dung Thủy xưng hùng Quan ngoại, tạm trở thành cục diện phân đôi, nhưng hai phía đều chưa thể khống chế hết cục diện. Mà chính vì quần hùng phương Bắc thân mình còn lo chưa xong, ở phương Nam những thế lực nằm ngoài triều đình, vì không bị uy hiếp nên lúc nào cũng sẵn sàng rục rịch, hy vọng có thể thừa thế nổi dậy, cướp đoạt chính quyền. Dưới tình huống như vậy, một Lưu Dụ nhỏ nhoi có thể

làm được gì chứ?"

Trác Cuồng Sinh ngửa mặt lên trời cười nói: "Một buổi thuyết thư như thế này, là sự khiêu chiến lớn nhất từ khi ta lên làm quán chủ đến nay, Lưu tiên sinh đã ngồi vững chưa, sau khi ta kể xong câu chuyện này, bảo đảm ngài sẽ lập tức lên đường, cầm theo lá thư giới thiệu của ta đi gặp tiểu Lưu Dụ, từ nay về sau bước đi trên con đường phò trợ Hoàng đế."

Hôm nay không biết là ngày lễ Phật long trọng gì, mà Quy Thiện tự chen chúc đầy thiện nam tín nữ đến thấp hương cúng bái. Hậu viện tinh xá Xa Hảo là chỗ người đi đường dừng bước, Phật điện đằng trước mặc dù huyền ảo động trời, hậu viện và khu vườn Quy Thiện vẫn yên ắng tĩnh lặng.

Lưu Dụ về đến chỗ trọ, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ra ngoài vẫn chưa về, khiến gã tâm sự đầy bụng, nhưng khổ nỗi không có đối tượng tốt để dốc bầu tâm sự.

Ồi! Gã phải trù tính để giết một người trong số Lưu Tuân hoặc Can Quy, mới có thể ăn nói với Tư Mã Đạo Tử. Đối với tác phong dùng người của Tư Mã Đạo Tử, gã quả là không dám tăng bốc, nhưng lại không có biện pháp nào khác.

Lưu Tuân đã trở nên vô cùng đáng sợ, xác thực có bản lĩnh giết chết mình. Tư Mã Đạo Tử đã hiểu lầm, Lưu Tuân lần lượt giám thị Lưu Lao Chi và Lang Nha Vương phủ, mục đích không phải ở Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử mà là muốn giết Lưu Dụ gã.

Đối với Lưu Tuân mà nói, lưu lại Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử, chẳng khác nào lưu lại họa căn chia rẽ Tấn Thát, đối với Thiên Sư quân chỉ có lợi không có hại. Thế nhưng, bản thân mình lại trở thành uy hiếp cho Thiên Sư quân, bởi vì khi việc "Nhất Tiến Trầm Ẩn Long" truyền khắp thiên hạ, Lưu Dụ gã đã biến thành chân mệnh thiên tử trong lòng dân chúng, đối với ngu dân tin tưởng Thiên Sư đạo cũng có sức hiệu triệu nhất định.

Việc này mới là tình huống Tôn Ân lo sợ nhất.

Trở lại ngồi xuống trong phòng, giữa lúc Lưu Dụ đang suy tính có nên ra ngoài tìm Đồ, Tống hai người hay không thì bên ngoài truyền lại gõ móng tay.

Lưu Dụ lập tức lạnh cả sống lưng, cảm giác được tử thần đang đến gần.

Gã nhận ra đó là tín hiệu của Nhậm Thanh Thị.

Cảm thấy hối hận không kịp nữa rồi, yêu nữ này chắc từ Lang Nha Vương phủ theo chân gã thẳng tới đây. Trên đường, gã luôn vì nhiệm vụ khó khăn Tư Mã Đạo Tử phái đi làm mà tâm thần hoảng hốt, đến mức bị người theo sát gót vẫn không chút hay biết.

Nếu như còn có Can Quy cùng thủ hạ của hắn đi theo Nhậm Thanh Thị tới đây thì lần này gã khẳng định khó mà thoát chết.

Lưu Dụ thò tay nắm lấy chuôi đao, hít sâu một hơi thốt: "Nhậm hậu hãy vào đây đi!"

Hồi 77

Cư Tâm Nan Trắc

Kẹt" một tiếng, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ngọc dung và dáng vẻ mê người của Nhậm Thanh Thị hiện ra trước mắt Lưu Dụ, thị dù mặc bộ y phục bằng vải gai thô không ăn vận chỉnh tề trang điểm kỹ càng như thói quen, mặt cũng không bôi son phấn, nhưng chẳng làm mất phong vận của thị, ngược lại còn tăng thêm khí chất thanh tú.

Bàn tay Lưu Dụ rời khỏi cán đao, không những do phát giác thị đến một mình, mà còn vì không cảm ứng thấy sát ý trên người thị.

Mục quang Nhậm Thanh Thị chiếu lên người gã, trần trối nhìn như thể không muốn rời, làn môi thơm ngát bật ra hai chữ "Lưu Dụ", rồi ulla vào như một làn gió ngát hương mang theo hơi thở thanh xuân tràn đầy, lao vào lòng gã. Lưu Dụ vẫn không biết thực sự đã xảy ra chuyện gì, thị đã ngồi trên đùi gã, hai tay ôm ghì lấy cổ, dâng hiến môi thơm.

Lưu Dụ không còn là Lưu Dụ trước kia nữa, chỉ cần thị có bất cứ hành động bất thường nào, cũng có thể đi trước một bước xuất thủ phản kích. Dù sao cùng với thị thân mật tình không phải lần đầu, đành phải đến đâu hay đến đấy, cũng chẳng phải do mình chủ động hưởng thụ "trận thế" hút hồn của thị.

Môi họ rời nhau.

Hai mắt Nhậm Thanh Thị chớp chớp sáng ngời chăm chú nhìn gã, than thở: "Lưu Dụ à! Chàng làm thế nào mà làm được vậy? Thấy chàng đi ra từ Lang Nha Vương phủ, thiếp thực sự không dám tin vào mắt mình."

Hương ngọc ấm mềm ôm trọn trong lòng, ở đây là chỗ Phật môn thanh tịnh, thiên địa bất dung những hành vi vượt ra ngoài khuôn phép, nhưng tư vị kích thích này khiến Lưu Dụ cảm thấy khó mà giữ mình được, nếu quả không biết rõ sự nguy hiểm của thị, sẽ sai lầm không biết bao nhiêu lần.

Lưu Dụ miễn cưỡng đè nén lửa dục do thị khơi gợi, nhíu mày hỏi: "Người đến Kiến Khang lúc nào, sao lại vừa khéo ở bên ngoài cổng phủ Tư Mã Đạo Tử?"

Thăm nghĩ chỉ cần thị có một câu nói dối, sẽ tìm cách hạ thủ chế ngự thị, tuy khả năng thành công rõ ràng rất nhỏ, dù sao cũng dễ chịu hơn bị quấy rầy không yên.

Nhậm Thanh Thị tỳ cằm vào bờ vai rộng của gã, khoan khoái thở dài một hơi, dịu dàng nói: "Nói ra chàng chắc chẳng tin, thiếp chính là phụng mệnh Hoàn Huyền đến Kiến Khang tìm gặp Lưu Lao Chi. Sáng nay nhận được tin tức về vụ ám sát bên ngoài đại môn Lang Nha Vương phủ, nên đến đó xem thế nào, không ngờ thấy oan gia chàng theo cổng sau đi ra, Thanh Thị mừng đến suýt phát cuồng lên đấy! Lưu Dụ à! Thanh Thị đúng là thực lòng với chàng. Bọn ta lại được ở cùng một nơi rồi."

Lưu Dụ cảm thấy hồ đồ đối với sự chân thành và thật thà của thị, một hồi mới rõ dụng tâm của thị là gì, giả bộ sửng sốt hỏi: "Nàng làm sao lại nhập bọn với Hoàn Huyền?"

Nhậm Thanh Thị giận dữ: "Thế nào là nhập bọn? Nói thế khó nghe quá, Thanh Thị chính là vì chàng mà hành sự đó! Toàn bộ quá trình kể ra rất dài, bọn ta lên giường nói chuyện được không? Thanh Thị nhớ chàng đến khổ!"

Lưu Dụ suýt chút nữa thì quăng hết vũ khí giáp trụ chạy ra khỏi cửa, Nhậm Thanh Thị không những không nói một nửa lời bịa đặt, mà bộ dạng còn như tấm lòng toàn tâm toàn ý hướng về phía gã, phối hợp với thủ đoạn mê hồn của thị, khả năng kiềm chế của gã đã gần như tiến sát đến chỗ sụp đổ.

Rốt cuộc mỹ nữ này đang giở trò ma mãnh gì nhỉ? Gã không dám khẳng định nữa.

Nhậm Thanh Thị từ trên vai gã ngẩng lên, hơi thở thơm tho nhẹ nhàng phả lên mặt gã, mặt cười tươi như hoa nói: "Người ta chính là tận tâm tận lực vì Lưu gia chàng mà bồn tẩu lo việc đó! Chàng không định thưởng thiếp sao cho tốt, thương yêu thiếp sao cho đáng ư? Trông chàng kia! Chỉ biết ngăn người ôm ấp người ta, nam tử hán đại trượng phu lại không dám làm gì ư?"

Lưu Dụ suýt nữa thì kêu lên cứu mạng, Nhậm Thanh Thị chính là loại hoa độc có gai tuyệt đối không được chạm vào, trời phú cho mị lực bức nhân, khiến gã liên tưởng đến một loại rượu ngon thuần chất nhưng đã bị hạ độc, miễn cưỡng tập trung tinh thần, đáp: "Đừng có dụ hoặc ta, nàng có biết thích khách là ai không?"

Nhậm Thanh Thị hôn nhẹ gã, mỉm cười: "Không dụ hoặc chàng thì dụ hoặc ai đây? Thanh Thị đúng là say mê chàng muốn chết. Không nói nữa! Ai mà gan lớn che trời như vậy, giữa ban ngày ban mặt dám công nhiên ám sát Tư Mã Nguyên Hiên ngay bên ngoài Lang Nha Vương phủ?"

Lưu Dụ ghé sát vào tai thị nói nhỏ: "Chính là bằng hữu Lưu Tuần của bọn ta."

Thân thể mềm mại của Nhậm Thanh Thị rung động, hoa dung biến sắc, trừng trừng nhìn Lưu Dụ, thân thể trở

nên cứng đờ, mỹ mục tràn đầy sát cơ.

Những biến hóa này không thể che giấu, từ đó, Lưu Dụ khẳng định Nhậm Thanh Thị không trực tiếp nhìn thấy tình huống Lư Tuần hạ thủ, cũng không hề nghĩ đến thích khách là Lư Tuần, nhưng cũng đoán được mức độ thâm sâu của mưu hận Nhậm Thanh Thị đối với Thiên Sư đạo.

Thấy Nhậm Thanh Thị vẫn ngơ ngẩn nhìn mình, Lưu Dụ cảm thấy một lần nữa nắm thế chủ động, trở nên nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào hông thị hỏi: "Bọn ta nên giao dịch như thế nào đây?"

Nhậm Thanh Thị thở dài một hơi, hồi phục trở lại, nhíu mày nói: "Người ta chẳng phải đã tận trung với chàng còn gì? Làm sao còn muốn cùng Thanh Thị giao dịch nữa? Có chuyện gì thì cứ việc phân phó cho xong, bất quá nhất định phải vì thiếp giết chết Lư

Tuần, nhân tiện bắt Tôn Ân phải trả món nợ trước đây!"

Lưu Dụ cảm thấy ừ đầu, bởi lẽ không biết Nhậm Thanh Thị thực sự là chân tình hay chỉ là vờ vĩnh, đành phải hy vọng thị lộ ra sơ hở.

Gã thận trọng chậm rãi nói: "Ta muốn giết Can Quy."

Thân thể yếu đuối của Nhậm Thanh Thị run lên, nhíu mày hỏi: "Chàng có biết đêm qua thiếp đến thuyền của Can Quy không?"

Lưu Dụ trong lòng sững sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ mình thực sự đã hiểu lầm thị, nữ nhân này đích xác là quyết tâm trung thành với mình, nếu không làm sao lại để lộ tình huống của Can Quy? Chẳng biết nên ngạc nhiên hoan hỉ hay phiền não, cũng không biết mình hy vọng thị là chiến hữu hay là địch nhân.

Ngọc thể Nhậm Thanh Thị đang cứng đờ chuyển sang mềm mại, bàn tay xoa nhẹ lên má phải của gã nói: "Giết Can Quy tịnh không dễ dàng, người này cực kỳ tinh minh và lợi hại, kế hoạch giết y của bọn ta phải dày công bố trí kỹ càng, khiến cho mọi người không hoài nghi thiếp, bằng không thiếp sẽ vĩnh viễn không thể trở về bên cạnh Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn cũng không còn tín nhiệm thiếp nữa."

Tiếp đó áp mặt vào má trái gã, giọng tha thiết: "Thanh Thị vì chàng tình nguyện nói hết mọi sự, chàng phải đối đãi Thanh Thị cho tốt nghe!"

Đối với mỹ nữ biến hóa khó lường, tùy thời mà đang từ thâm tình biến thành độc ác như rắn rết, Lưu Dụ lại không phân biệt rõ ràng thật giả, liền cảm thấy mình ở thế hạ phong. Bỗng nhiên gã phát giác mình đang vuốt ve tấm lưng thon của thị.

Tiếng chân đi trên mặt đất truyền lại, đem Lưu Dụ từ trong cõi mộng trở về thực tế.

Nhậm Thanh Thị nói khẽ vào bên tai gã: "Đêm này vào lúc giao thời giờ Sửu và giờ Dần, Thanh Thị đợi chàng ở ngôi đình trên Yên Tử Cơ bên bờ Đại giang, ngàn vạn lần không được thất ước."

Nói rồi cắn nhẹ vào tai gã, xuyên qua cửa sổ bỏ đi.

Lưu Dụ vẫn còn trong trạng thái "thần trí hồ đồ", nghe thấy tiếng Vương Hoàng cất lên từ bên ngoài cửa: "Lưu huynh có trong ấy không?"

Về phần mình Lưu Dụ giờ mới chợt nhớ ra đến giờ vẫn không có cách nào dành chút thời gian để gặp Vương Hoàng, trong lòng ân hận, vội vã đứng bật dậy, mở rộng cửa, nói: "Mời Vương huynh vào, ta vừa mới về, đang định đi ra." Sợ Vương Hoàng ngửi thấy mùi hương của Nhậm Thanh Thị vương trên người, gã lùi lại hai bước, mời Vương Hoàng ngồi xuống, tự mình thì ngồi vào một chiếc ghế bên kia bàn.

Vương Hoàng trong lòng không yên tâm nói: "Muốn tìm Lưu huynh quả là không dễ dàng."

Lưu Dụ gượng cười: "Ta chính là muốn hẹn Vương huynh gặp mặt, mấy ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện, sau khi Vương huynh nghe xong chắc cũng bỏ quá cho ta."

Vương Hoảng tựa như không hề trách gã, nói: "Chuyện đó thì ta minh bạch. Huynh có biết sáng nay có người hành thích Tư Mã Nguyên Hiến ở bên ngoài đại môn Lang Nha Vương phủ, cũng may mà y mạng lớn, được thủ hạ liều chết cứu y một mạng."

Lưu Dụ nghe thế cảm thấy yên tâm, chỉ cần Nhậm Thanh Thị không tiết lộ chuyện này, thì không ai biết được bản thân gã và Tư Mã Nguyên Hiến ở cùng một chỗ. Thờ dài nói: "Người cứu y chính là tiểu đệ."

Vương Hoảng lấy làm ngạc nhiên.

Sau khi giải thích rõ ràng, Lưu Dụ hỏi: "Vương huynh vì sao phải nôn nóng tìm ta như vậy?"

Vương Hoảng đáp: "Ở Kiến Khang có rất nhiều người muốn gặp huynh."

Lưu Dụ nhú mày: "Vương huynh lẽ nào không biết ở Kiến Khang ta đâu thể khơi khơi chường mặt ra? Nếu để Tư Mã Đạo Tử cho rằng ta tại Kiến Khang kết giao bằng hữu, thì sẽ có ảnh hưởng cực xấu đến quan hệ giữa ta và cha con y."

Vương Hoảng thờ dài về bị oan khuất: "Ta đương nhiên hiểu điều đó, nhưng mà ai ai cũng biết ta và huynh đã từng kề vai phá giặc ở Diêm thành, nên đến gặp ta khẩn cầu an bài một cuộc tiếp kiến với huynh, ta thực muốn chối cũng không được, bị bọn họ bức đến suýt phát điên."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Mà tại sao bọn họ lại muốn gặp ta, không sợ đắc tội với Tư Mã Đạo Tử à?"

Vương Hoảng đáp: "Nguyên nhân chính là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, muốn xem xem huynh vị đại anh hùng anh minh thần vũ thế nào mà đương thế không ai hơn được. Gặp mặt đương nhiên phải được bí mật tiến hành, sau đó mọi người sẽ ngậm miệng kín như bưng, không tiết lộ nửa điểm tin tức."

Lưu Dụ không hiểu hỏi: "Người cho rằng ta nên gặp bọn họ sao?"

Vương Hoảng đáp: "Dám đến gặp huynh đều là thế hệ trẻ tuổi của tầng lớp thế gia vọng tộc Kiến Khang, trong số đó không ít người đang giữ các vị trí quan trọng, lập quan hệ với bọn họ, đối với sự phát triển trong tương lai của huynh sẽ có được sự hỗ trợ không thể tính được. Bọn họ tuy không công nhiên đứng hẳn về phía bọn ta, nhưng mà một khi Lưu huynh nắm thực quyền, bọn họ sẽ trở thành thành viên nòng cốt của huynh trong việc cai trị, trở thành lực lượng ủng hộ huynh."

Lưu Dụ nói: "Nhưng mà chỉ cần trong số bọn họ, có một người là gian tế phụng mệnh Tư Mã Đạo Tử đến thám thính ta, thì khéo quá hoá vụng đó."

Vương Hoảng vui vẻ nói: "Về phương diện này ta có thể lo liệu được. Ta chỉ đưa những người chân chính có giao tình với ta đến gặp huynh, mà nhất định phải là người có ảnh hưởng trong giới chính trị Kiến Khang. Những người như vậy cộng lại không quá mười người, đều không ưa nhìn cha con Tư Mã Đạo Tử thì hành chính sách phản động bại hoại triều chính, ta biết bọn họ rất rõ, bảo đảm không có ai bán đứng huynh."

Lưu Dụ vẫn chưa thông, hỏi tiếp: "Nhân tài cao môn Kiến Khang chẳng phải vẫn xem tiểu đệ là một kẻ sĩ hàn môn hèn mọn đó sao?"

Vương Hoảng cười: "Bọn họ chắc coi thường hết thầy những hàn sĩ khác, nhưng mà làm sao dám coi thường huynh? Hiện tại trong lòng bọn họ huynh đã có danh vị thân phận là một dạng áo vải siêu việt, huynh không chỉ là người theo tư tưởng Tạ An, là người kế thừa Huyền soái, mà còn là một tướng lĩnh có tài trong Bắc Phủ binh. Lại thêm phong thái khiếp người qua câu chuyện truyền kỳ hoang đường của Hoang nhân, còn được nhận thiên mệnh "Nhất Tiễn Trầm Ẩn Long, Nhị Tiễn Phá Hải Tặc", còn ai không muốn nhìn thấy phong thái của huynh chứ? Có vẻ như huynh chính là vị cứu tinh mà bọn họ kỳ vọng."

Lưu Dụ nghe xong ngây người, nhất thời không biết phản ứng của thế hệ thanh niên thế tộc Kiến Khang với gã, là may hay rủi.

Vương Hoảng nói: "Tin ta đi! Ta sẽ an bài chuyện này thật thỏa đáng, đảm bảo Tư Mã Đạo Tử không nghe được bất kỳ phong thanh gì. Ôi! Gia phụ cũng rất muốn gặp huynh đó."

Lại nói: "Đổi là tình huống khác, khẳng định bọn họ không tích cực muốn gặp huynh như vậy, nhưng tình huống hiện tại thì như thế nào? Số quận huyện vùng duyên hải miền nam Kiến Khang đã lọt vào tay Tôn Ân hết, ở phía thượng du thì Hoàn Huyền liên kết với Nhiếp Thiên Hoàn đang rục rịch vọng động. Nam phương chính là đang trong thời kỳ nước sôi lửa bỏng, ở Kiến Khang từ trên xuống dưới, đều hy vọng huynh có khả năng lấy lại uy thế như thời Huyền soái đương nhiệm, khiến Nam phương hồi phục trật tự."

Lưu Dụ trở nên minh bạch, thế tộc Kiến Khang tịnh không mong gã thay đổi triều đại, mà chỉ hy vọng gã có khả năng lật đổ Lưu Lao Chi, kẻ mà bọn họ cực kỳ căm ghét, trở thành một Hoàn Huyền "áo vải".

Gật đầu nói: "Được rồi! Sau khi người an bài xong, ta sẽ đến hội kiến bọn họ. Bất quá phiền Vương huynh nói trước với bọn họ, tiểu đệ chỉ là một phạm nhân, tịnh không phải ba đầu sáu tay, và đối với giới thượng lưu không hề hiểu rõ, cố đừng để họ vì thế mà thất vọng."

Vương Hoảng mừng quá đáp: "Ta cuối cùng sẽ dần dò như vậy. Lưu huynh thật là khiêm nhường, chỉ cần huynh ở trước mặt bọn họ đi lại mấy bước, để họ được thấy tư thế anh hùng long hành hổ bộ của huynh, đảm bảo bọn họ tin phục."

Lưu Dụ cười gượng: "Người làm ta nhớ đến tiểu tử Cao Ngạn của Biên Hoang tập chỉ thích phóng đại."

Vương Hoảng vừa đứng dậy vừa cười: "Ta chẳng phóng đại chút nào, chỉ là Lưu huynh tự mình không biết đấy thôi! Hà hà! Tài nhìn người của An công có khả năng sai sót không?"

Giữa vùng hoang dã Yến Phi mở hết tốc lực phi hành, chân khí trong nội thể không ngừng sản sinh, không có điểm tận cùng, giống như sự tương giao của thiên địa, sự dịch chuyển của tinh tú, sự biến hoá của ngày đêm.

Nhưng chàng hiểu được lúc chàng sử dụng công pháp Tiên Môn, bảy thức đã là cực hạn.

Nếu quả chàng có thể dùng Tiên Môn yếu quyết không ngừng thi triển, chàng khẳng định Tôn Ân khó mà thoát khỏi số kiếp, ôm hận dưới Đệch Luyến Hoa của chàng, chỉ tiếc là hiện tại năng lực cực hạn của chàng là Thất Kiếm, chỉ cần Tôn Ân có khả năng vượt qua được Thất Kiếm của chàng, thì người chết chắc lại là Yến Phi chàng. Thế nhưng nếu chàng không dùng Tiên Môn yếu quyết, chàng cũng biết là sẽ không thể làm gì nổi Tôn Ân.

Có đáng phải mạo hiểm như vậy không?

Liệu Mộ Dung Thùy có thể chịu được bao nhiêu kiếm trong Tiên Môn yếu quyết của chàng?

Mẹ ơi, nghĩ ngợi cũng làm người ta đau đầu.

Nhưng mà cảm giác khổ não này cũng nhẹ nhàng thôi, nhân vì chàng đã cùng Kỷ Thiên Thiên một lần nữa kiến lập liên hệ, cơ hội chiến thắng đã nắm chắc trong tay. Từ khi Thiên Thiên bị bắt đi, không có lúc nào, chàng cảm thấy có hy vọng cứu được chủ tì Kỷ Thiên Thiên như lúc này. Cảm giác vui mừng như điên thế này, làm cho chàng thấy toàn bộ phiền não trở nên nhỏ nhặt không đáng kể.

Chàng đã từng bước nắm được phương thức tư duy của Mộ Dung Thùy. Cho nên chỉ cần nghe Thiên Thiên nói Mộ Dung Thùy nhắc lại chuyện xưa muốn bắt sống Yến Phi, chàng từ đó đoán định rằng Mộ Dung Thùy đã nghĩ đến phương pháp tối hữu hiệu để đối phó Biên Hoang tập là triệt để phá hủy toàn bộ Tập, khiến Hoang nhân vô pháp cùng Thác Bạt Khuê hợp tác người hô kẻ ứng.

Biên Hoang tập có một ưu thế mà bất cứ địa phương nào khác đều không có, đó là thành tập duy nhất đương thời nối liền giao thông Nam Bắc. Thông qua nó, vật tư hàng hóa nam bắc có thể trao đổi lẫn nhau, bổ sung chỗ thiếu hụt, một ngày công dụng độc nhất vô nhị như vậy bị vận dụng vào mục đích quân sự, thì hiệu dụng của nó là không thể lường được.

Trong cuộc chiến phản công Biên Hoang tập lần thứ hai, Hoang nhân chính là lợi dụng nguồn tài nguyên từ phương Nam, phối hợp với chiến thuật tối cao mình sử dụng triệt để thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hoàn thành một chuyện gần như không thể.

Thác Bạt Khuê khẳng định là có thể ở thế như chẻ tre công hãm Bình Thành, Nhạn Môn và khu vực đồn điền rộng lớn xung quanh, nhưng mà muốn củng cố thành quả, vẫn còn cần một khoảng thời gian dài. Có lẽ phải mất mấy tháng, thậm chí là gần một năm. Mộ Dung Thùy sẽ lợi dụng khoảng thời gian như vậy, trước hết toàn lực thu thập Hoang nhân, đem Biên Hoang tập biến thành bình địa, loại bỏ nỗi lo lắng giống như dao kề sát lưng rồi mới toàn lực thảo phạt Thác Bạt Khuê.

Nếu quả Mộ Dung Thùy đạt được điều đó, chẳng những Hoang nhân xong đời, mà Thác Bạt Khuê cũng rồi đời.

Nhưng mà Yến Phi không bao giờ để cho mưu kế của Mộ Dung Thùy diễn ra trôi chảy. Lần này Hoang nhân đã có chuẩn bị cho cuộc chiến, lợi dụng địa hình địa thế đặc dị của Biên Hoang, toàn lực chiến đấu với Mộ Dung Thùy và cũng tạo điều kiện cho Thác Bạt Khuê tận dụng khoảng thời gian và không gian quý báu.

Tất cả đều là nhờ vào Kỳ Thiên Thiên "từ xa báo tin".

Thiên Thiên rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian để hồi phục trở lại, tiến hành một cuộc đối thoại tâm linh khác đây?

Cao Ngạn và Diêu Mãnh rời khỏi khách sạn, theo đông Đại nhai tiến vào khu vực Dạ Oa Tử.

Ban ngày Dạ Oa Tử tĩnh mịch yên ắng, toàn bộ thanh lâu, tửu quán, đồ trường vẫn chưa mở cửa kinh doanh, Hoang nhân đều tập trung ở khu vực bên ngoài Dạ Oa Tử để tiến hành đủ loại hoạt động.

Trên quảng trường chỉ có một người, chính là Vương Trấn Ác. Hắn đứng ngơ ngẩn bên một thanh lâu, tựa như đang từ xa thưởng thức cổ vật Đại Đồng Chung ở trên lầu chuông, thần tình chăm chú.

Diêu Mãnh thực ra đã đi qua hắn, liền bị Cao Ngạn túm áo kéo lại bên cạnh Vương Trấn Ác, nói: "Vương huynh khỏe chứ!"

Vương Trấn Ác không nhìn bọn họ, đắm chiêu nói: "Một tòa Chung lâu mà lại có khả năng quyết định thành bại một cuộc chiến, thực khiến người ta khó mà tin được."

Diêu Mãnh nhin không được hỏi: "Tại sao Vương huynh luôn trông giống như tâm sự trùng trùng, bộ dạng đầy cảm xúc như vậy?"

Vương Trấn Ác cuối cùng cũng quay lại nhìn bọn họ, than thở một tiếng, cười gượng: "Ta biết trả lời người thế nào? Trước đó ta có ý bỏ đi tránh chỗ chết chóc, chỉ nghĩ sẽ ẩn tích mai danh, tìm một địa phương sơn thủy hữu tình ở Nam phương, nhẹ nhàng sống nốt nửa cuộc đời. Nhưng đột nhiên đi du ngoạn thưởng thức Thiên huyết ở Biên Hoang, khiến tâm tư ta linh hoạt trở lại, nghĩ rằng đã một lần được mở rộng tầm mắt. Tâm tình như thế thật khó mà giải thích cho các người."

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Lão ca người nhiều lắm là hơn bọn ta ba đến bốn tuổi, chính là đang ở tuổi tráng niên, sao tâm tình lại biến thành nguội lạnh như vậy?"

Vương Trấn Ác thở dài: "Chuyện này một lời nói khó mà hết được, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì. Thiên huyết đúng là kỳ tích khiến người ta khó tin, lúc ta đứng ở một bên Thiên huyết, cảm động đến suýt nữa thì phát khóc. Còn đối với câu "Nhất tiễn trầm Ẩn Long, chánh thị hoả thiên thạch hàng thì", theo ta thấy chính là lời lẽ phụ họa của bọn người, căn bản không ai chứng minh hai sự việc phát sinh cùng một lúc."

"Vương huynh nói vậy sai rồi! Bởi vì cũng không người nào có thể chứng minh hai sự kiện không phát sinh cùng thời gian."

Ba người nghe tiếng quay lại, chỉ thấy Giang Văn Thanh và Mộ Dung Chiến sóng vai nhau cùng đến, người vừa nói chính là Mộ Dung Chiến. Diêu, Cao hai người cùng cảm thấy kỳ quái, Giang Văn Thanh và Mộ Dung Chiến ít khi cùng ở một chỗ, xem thế đủ biết đã có chuyện đặc biệt phát sinh.

Quả nhiên Giang Văn Thanh đi đến bên cạnh ba người, trước hướng về Vương Trấn Ác lễ phép cất tiếng chào, sau đó nói: "Bọn ta hiện tại đi tìm Trác danh sĩ, rồi lập tức cử hành Chung Lâu hội nghị lâm thời."

Cao Ngạn giật mình đánh thót, hỏi: "Có chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Vừa đi vừa nói!" Hai tay đặt lên vai hai người, gương mặt tươi tỉnh quay sang Vương Trấn Ác biểu hiện ý xin lỗi.

Vương Trấn Ác thấy động tác thân thiết của ba người hiện ra thần sắc ngạc nhiên, không kịp nói gì, tiếng bước chân vang lên, mọi người nghe tiếng quay lại. Lúc đó trước mặt mọi người, một mỹ nữ động lòng người vận kinh trang đang lao đến, cứ như là vội vã đuổi theo sau Giang Văn Thanh và Mộ Dung Chiến, đến giờ mới đuổi kịp.

Mỹ nữ đi đến trước mặt mọi người, mục quang chuyển từ người này sang người khác, sau một hồi thì dừng lại ở gương mặt Mộ Dung Chiến, rồi quan sát hẩn kỹ càng, cuối cùng nở nụ cười mê hồn thốt: "Mộ Dung Chiến!"

Mộ Dung Chiến đầu óc mơ màng đáp: "Chính là tại hạ, cô nương tìm ta có việc gì?"

Mỹ nữ mừng rỡ nói: "Tốt lắm! Xem kiế!"

Kiếm quang chớp động, đâm thẳng vào ngực Mộ Dung Chiến.

Hồi 78

Khuông Tể Chi Tài

Krong tửu quán, Lưu Dụ, Tống Bi Phong và Đồ Phụng Tam ngồi ở một góc thương lượng chuyện trọng yếu.

Nghe xong chuyện buổi sáng, Đồ Phụng Tam cười nói: "Lư Tuần lần này đến ám sát đã giúp cho bọn ta một việc, thúc đẩy mối quan hệ giữa bọn ta và cha con Tư Mã Đạo Từ."

Tống Bi Phong nhíu mày: "Nhưng mà tên gian tặc này vẫn không đổi tính, lại còn bắt bọn ta ám sát Can Quy và Lư Tuần."

Đồ Phụng Tam nói: "Việc đó có lợi cho cả hai bên, bọn ta cũng cam tâm tình nguyện làm việc đó, hà huống bọn ta không gây sự với bọn chúng, bọn chúng cũng chẳng tha cho bọn ta. Cho nên bọn ta nhất định phải tận lực làm việc này."

Tiếp đó quay sang Lưu Dụ hỏi: "Người có tin tưởng yêu nữ đó không?"

Lưu Dụ gượng gạo: "Ta thực sự không biết nữa, thị không hề nói nửa câu bịa đặt nhưng ta vẫn không biết có nên tin nhiệm thị hay không?"

Tống Bi Phong nói: "Cuộc ước hẹn ở Yến Tử Cơ đêm nay, khẳng định là có cạm bẫy, đó là cơ hội duy nhất để Can Quy có thể giết đệ."

Lưu Dụ nói: "Điều đó rất khó nói, nếu thị muốn giết Lư Tuần, tất phải trông cậy vào lực lượng của bọn ta. Cái khác thì thị có thể lẫn lộn thật giả, nhưng cừu hận đối với Tôn Ân lại là sự thật."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Nhậm Thanh Thị chính là quân cờ để bọn ta đối phó Can Quy, chỉ cần thị khẳng khái hợp tác, Can Quy khẳng định không còn sống trở về Giang Lăng. Vấn đề đặt ra là Nhậm Thanh Thị có thực sự chịu nghe lời hay không? Vấn đề như vậy khiến người ta phải đau đầu, rất khó quyết định."

Tống Bi Phong quả quyết nói: "Đã như vậy, tiểu Dụ đêm nay cứ đến gặp thị đi! Xem thị nói ra những gì, bọn ta sẽ ngầm phục một bên giám thị, vạn nhất xảy ra chuyện gì mới có thể ứng phó được."

Đồ Phụng Tam nói: "Với sự linh mãnh xảo quyệt và công phu của Nhậm Thanh Thị, có người bên cạnh không thể qua mặt thị được. Cho nên Lưu gia một là quyết định không đến phó ước, bằng không bắt buộc phải hành động đơn độc. Thế gọi là không vào hang cọp, sao bắt được cọp con. Theo ta dự đoán, Nhậm Thanh

Thị cũng muốn nhân đây thăm dò ý tứ Lưu gia."

Lưu Dụ gật đầu: "Nhậm Thanh Thị đúng là loại người đó, luận về sự giao hoạt ta thật không thể so với thị."

Tổng Bi Phong hỏi: "Nếu quả đó đúng là cạm bẫy thì phải làm sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Yến Tử Cơ ba mặt là sông, xem ra đúng là tuyệt địa, nhưng chỉ cần nhảy được xuống sông, bất luận đối phương thiên binh vạn mã, cũng có thể nhẹ nhàng thoát thân."

Lưu Dụ đồng ý: "Công phu dưới nước của ta không đến nỗi tồi, kể cả địch nhân có phục binh dưới nước, cũng không chặn được ta."

Tổng Bi Phong gật đầu cũng đồng ý, dặn dò: "Vẫn phải cẩn thận."

Lưu Dụ hỏi Đồ Phụng Tam: "Có tin tức gì từ Biên Hoang tập không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Tin mới nhất là cuộc du ngoạn Biên Hoang suýt chút nữa thì bao công lao biến thành bùn đất, Cao Ngạn bị người do Hoàn Huyền phái đến hạ chết kịch độc, cũng may trong người gã có thần công của Yến Phi, cho nên đã trục độc thành công."

Hai người vội hỏi rõ đầu đuôi, Đồ Phụng Tam sau khi phải một phen giải thích nói: "Tuy Tư Mã Nguyên Hiên cho rằng việc giết Lư Tuần là quan trọng, ta lại cho rằng Can Quy mới là lựa chọn của bọn ta. Tên này hiện tại chính là người thay thế vị trí của ta trong quân đội Hoàn Huyền, nếu trừ khử được người này, có thể làm suy giảm rất lớn thực lực của Hoàn Huyền, khiến cuộc chiến của bọn ta trong tương lai nắm chắc trong tay."

Ngừng một chút lại nói: "Giết Can Quy còn có một tác dụng nữa, chính là thay mặt Hoang nhân trả đũa Hoàn Huyền. Can Quy đã cắt cử vợ yêu của y đến đối phó Hoang nhân, bọn ta lại đi giết Can Quy để hồi báo."

Tổng Bi Phong cười: "Thế gọi là có đi có lại, đúng không?"

Lưu Dụ trầm ngâm: "Vấn đề là Nhậm Thanh Thị trợ giúp bọn ta đối phó Can Quy thì dễ, nhưng bọn ta vì thị giết Lư Tuần lại không nơi nào giúp đỡ. Theo như ước đoán của Trần công công, Lư Tuần đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân."

Đồ Phụng Tam nghi hoặc: "Trần công công dựa vào cái gì mà đoán như vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Trần công công qua kiểm tra thi thể gã vệ sĩ bị hại đã đưa ra phán đoán như vậy."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu là như vậy, chắc là Trần công công có hiểu biết thấu đáo đối với Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân, bằng không căn bản không thể có tư cách để đưa ra kết luận như vậy."

Tổng Bi Phong rung động: "Đúng! Có lẽ đó chính là một hướng điều tra, có thể tìm ra lai lịch xuất thân của Trần công công. Trước kia Trần công công tựa như một u linh của Lang Nha Vương phủ, không ai biết rõ sự tồn tại của y."

Lưu Dụ nói: "Ta thấy y có những đặc trưng bề ngoài của một viên quan hoạn, đúng là thái giám chứ chẳng nghi."

Đồ Phụng Tam nói: "Tạm thời bọn ta không có thời gian để ý đến lai lịch xuất thân của Trần công công. Chuyện tối cấp thiết trước mắt, là làm sao giết được Lư Tuần để lấy lòng Nhậm Thanh Thị, khiến thị khăng khái cùng bọn ta hợp tác thủ tiêu Can Quy."

Tổng Bi Phong bàn: "Cách duy nhất ta có thể nghĩ ra là dùng tiểu Dụ làm mồi nhử, dụ Lư Tuần vào tròng, nhưng mà thực hiện như thế nào, lại khiến người ta mất công suy nghĩ."

Đồ Phụng Tam nói: "Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân là công pháp tối cao của Đạo môn, liên quan đến sự giao cảm giữa trời và người, thần bí khó lường. Nếu như Lư Tuần thực sự luyện thành Hoàng Thiên đại pháp, cho dù mới ở giai đoạn sơ thành, muốn giết y đã là không dễ. Lại thêm y ở trong tối bọn ta ở ngoài sáng, chỉ một sơ xuất nhỏ, bọn ta có khả năng chịu tổn thất lớn."

Tổng Bi Phong nói: "Nhưng nếu y ẩn thân trong cửa hàng gạo thì Lư Tuần cũng không phải không có tung tích mà tìm kiếm, bọn ta có thể căn cứ vào đó để trừ tính phương pháp đối phó với y cũng có thể ăn nói với Nhậm Thanh Thị? Có cái đưa ra là thể hiện bọn ta có điều kiện cùng thị trao đổi rồi."

Lưu Dụ nghĩ đến việc phải cùng Nhậm Thanh Thị "giao thủ" liền cảm thấy phiền não, liên quan đến mối quan hệ giữa nam và nữ trong đó có chỗ vi diệu, không sao giải thích rõ ràng với hai người được, bất luận nói như thế nào cũng khó mà khiến bọn họ thực sự minh bạch.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm: "Tôn Ân có thể đã đem Cô Thiên Thu bố trí bên cạnh Tư Mã Đạo Tử để làm nội ứng cho Thiên Sư quân, nếu quả bọn ta không tình cờ bóc trần thân phận của y, chỉ e đến ngày hôm nay vẫn còn mẫn thiên quá hải ¹. Điều đó thể hiện công phu thâm nhập của Thiên Sư quân vào Kiến Khang phải nói là vô cùng xuất sắc, nhưng tại sao Lư Tuần tựa như vẫn vô pháp nắm được tình huống của bọn ta, rốt cuộc vấn đề của bọn chúng là ở chỗ nào nhỉ?"

Tổng Bi Phong nói: "Chẳng phải là do Cô Thiên Thu làm liên lụy đến mạng lưới tình báo của Thiên Sư quân ở Kiến Khang, làm cho khả năng do thám của Thiên Sư quân tại Kiến Khang đại giảm sao?"

Đồ Phụng Tam gật đầu đồng ý: "Đó là một trong số các khả năng, với sự lão luyện của Lư Tuần, sau khi ám sát bất thành tất sẽ mai phục ở gần đó. Nhậm Thanh Thị có khả năng bám theo Lưu gia đến Quy Thiện tự, y đương nhiên có thể làm được. Ha ha! Nói không chừng Nhậm Thanh Thị đã giúp Lưu gia thoát khỏi một tai kiếp, Lư Tuần do cố kỵ Nhậm Thanh Thị cùng người liên thủ, cho nên phải bỏ qua một cơ hội tốt để giết người."

Lưu Dụ cảm thấy một cỗ hàn khí chạy dọc theo toàn bộ sống lưng. Tại Lang Nha Vương phủ tuy thực sự cùng Lư Tuần ngạnh tiếp một chiêu, nhưng cũng khiến gã biết rõ chỉ đơn thuần so sánh về công lực, gã đúng là không bằng Lư Tuần. Miễn tử kim bài của Yến Phi, có còn hữu hiệu để đối phó Lư Tuần không?

Tổng Bi Phong nói: "Bọn ta nhất định phải lánh đến một nơi yên tĩnh ẩn thân, để ta nghĩ biện pháp cho chuyện này."

Đồ Phụng Tam nói: "Bắt đầu từ bây giờ, bọn ta phải toàn thân giới bị, trước hết phải đặt bản thân vào chỗ bất bại, mới có hy vọng đạt được mục tiêu giết địch. May mà đây chính là sở trường của ta, trong cuộc minh tranh ám đấu với Nhiếp Thiên Hoàn, đến đến đi đi đều là loại thủ đoạn này."

Lưu Dụ cười khổ: "Hai người các người đừng quên ta chính là chân mệnh thiên tử đánh không chết đó!"

Hai người ngậy ra một lúc, tiếp đó cùng phá ra cười.

Hào tình tráng chí của Lưu Dụ bỗng nhiên dâng trào, thầm nghĩ sinh mạng chính là do khó xác định được sinh tử thành bại trong tương lai, mà trở nên đầy kích thích và lạc thú. Gã đã đi trên một đoạn đường dài không thể quay đầu lại, chỉ cần hạ quyết tâm, cùng địch nhân chiến đấu đến cùng, sẽ giành được chiến thắng tối hậu.

Trong Thuyết Thư quán Trác Cuồng Sinh cười ha hả: "Lưu huynh còn do dự gì chứ?"

Lưu Mục Chi ngồi ở hàng ghế trên cùng hân hoan nói: "Điều làm đệ cảm động nhất, không phải tao ngộ bất phạm của Lưu Dụ, mà là lòng tin của Trác quán chủ với ngu sinh. Cách Lưu Dụ đại phá Tiêu Liệt Vũ quả là tinh diệu tuyệt luân, nhưng trong hoàn cảnh vô cùng ác liệt mà Lưu Dụ có khả năng cùng Tư Mã Đạo Tử tạm thời hòa giải, là chuyện tối cơ mật, Trác quán chủ có thể cho biết, làm đệ vô cùng cảm kích."

Trác Cuồng Sinh cụt hứng: "Ta đã nói nhiều như vậy, vẫn không thuyết phục được ngài sao?"

Lưu Mục Chi nói: "Đệ có một câu hỏi ngu ngốc, muốn nhờ Trác quán chủ thẳng thắn giải thích cho. Làm sao Trác quán chủ lại đề cao đệ như vậy?"

Trác Cuồng Sinh từ trên đài cao đi xuống, đến một chiếc ghế bên trái cách hần một trượng, ung dung thoải mái ngồi xuống, mỉm cười: "Cao thủ chân chính, chỉ nhìn địch thủ một lần, là có thể đánh giá nông sâu của người đó; nói đến nhìn người, có thể nói ta chưa bằng thuật xem người thượng đẳng của Tạ An, nhưng dám

khẳng định có thể xếp hàng cao thủ trong cao thủ. Nếu ta không nhìn vào hai mắt ngài để đưa ra phán đoán, thì phải trải qua quá trình quan sát tỉ mỉ. Không nói trên đường đi ngài có biểu hiện không giống mọi người, chỉ xem ngài đêm qua nghe ta kể chuyện, phản ứng hỉ nộ ái ố cũng đã khiến những người đang nghe thuyết thư khác lấy làm lạ, dựa vào quan sát lúc đó, ta có thể biết tài trí của ngài nông hay sâu."

Lưu Mục Chi thở dài: "Nguyên lai Trác quán chủ có khả năng vừa kể chuyện vừa nhìn người, có thể gần sánh ngang với thuật nhìn người thượng đẳng của Tạ An."

Trác Cuồng Sinh hào hứng nói: "Đa tạ Lưu tiên sinh khen ngợi. Mới rồi ta vốn định phác họa một bức tranh tráng lệ về tương lai Nam phương, nhưng rồi tâm nghĩ lại, còn chuyện gì có sức thuyết phục hơn là sự thật? Cho nên thêm một nét ngang cho chữ tâm 2, dứt khoát nói rõ với ngài sau khi giành lại Biên Hoang tập lần thứ hai, toàn bộ quá trình Lưu Dụ quay về Bắc Phủ binh, để ngài chứng kiến bản lĩnh của Lưu Dụ. Con người Lưu Dụ bề ngoài là mãnh tướng của Bắc Phủ binh, nhưng kỳ thực chảy trong người Lưu Dụ là dòng máu Hoang nhân, cũng chỉ có người như y, mới có thể ở trong thời đại nam bắc đại loạn, từ trong nghịch cảnh phấn đấu để tồn tại, mở ra một sự nghiệp độc nhất vô nhị. Hiện tại Lưu Dụ đã chuẩn bị mọi sự, chỉ thiếu một cơ hội. Lúc y tại Nam phương mạo hiểm khởi sự, thì chẳng ai có khả năng ngăn trở vận thế của y, cho dù chư hùng Bắc phương cũng phải cảm thấy sợ hãi, tiên sinh còn có điều gì do dự nữa không? Chỉ cần bằng vào một phong thư tiến cử của ta, bảo đảm tiên sinh có thể thi triển hoài bão bình sinh của mình."

Lưu Mục Chi nói: "Hiện tại vẫn chưa phải thời cơ ra mắt Lưu Dụ."

Trác Cuồng Sinh thắc mắc: "Sao tiên sinh lại nói vậy?"

Lưu Mục Chi đáp: "Thứ nhất, là đệ vẫn chưa có cơ hội chứng minh tài năng của mình. Sau nữa, sở trường của đệ tịnh không phải là đấu thắng trong thời loạn thế tranh hùng, mà là đạo kinh bang tế thế. Nếu quả đệ đến Kiến Khang vào lúc này, căn bản không có đất dụng võ."

Trác Cuồng Sinh sững sốt nói: "Ta chưa từng gặp một người nào, minh bạch sở trường và sở đoản của bản thân giống như tiên sinh vậy. Tiên sinh đã có quyết định như vậy, chi bằng tạm thời nương náu ở đây với ta cũng tốt."

Lưu Mục Chi hỏi: "Trác quán chủ có thể giành cho đệ một cơ hội chứng minh tài năng của mình hay không?"

Trác Cuồng Sinh cười ha hả: "Ngài hình như còn giống Hoang nhân hơn một Hoang nhân như ta. Hắc! Không nói nữa! Chưa có chuyện hoang đường nào mà ta chưa nghe qua, xin tiên sinh kể ra để ta tường tận xem xét."

Lưu Mục Chi nói: "Đệ đã từng một phen khổ công nghiên cứu đạo trị loạn hưng suy từ cổ chí kim, tổng kết thành bốn chữ "Tùy thời hành sự", nhưng chưa có cơ hội để theo đó thực hành, từ trong thực tiễn chứng minh tư tưởng của bản thân. Hiện tại Biên Hoang tập đang dần dần hồi phục sự hưng vượng, nhưng do đã hai lần bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, muốn hồi phục sự phồn vinh ngày trước, còn phải mất một thời gian dài nghỉ ngơi phục hồi, nhưng thời gian không cho phép Biên Hoang tập có cơ hội trì hoãn. Nếu quả Biên Hoang tập không thể phục hồi như trước trong một thời gian ngắn, e rằng Biên Hoang tập sẽ lại một lần nữa chìm trong tai họa, nhưng lần này là bị phá hủy hoàn toàn, sụp đổ vĩnh viễn."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Có thật nghiêm trọng như vậy không?"

Lưu Mục Chi đáp: "Đệ tịnh không đao to búa lớn, Mộ Dung Thùy dùng trăm phương ngàn kế đoạt được Biên Hoang tập, chính là do y nhận rõ tác dụng của Biên Hoang tập. Bất luận ai thống nhất Nam phương Bắc phương, đều biết rõ Biên Hoang tập chính là bàn đạp công kích phía bên kia, có ý nghĩa chiến lược không ai có thể nghi ngờ. Với thế lực hiện nay của Mộ Dung Thùy, là người duy nhất có khả năng công hãm Biên Hoang tập lần thứ ba, mà trải qua hai lần thất bại, y chắc không phạm sai lầm giống như lần trước, do chuyện bắt Kỷ Thiên Thiên đi đã cùng Hoang nhân kết oán thâm cừu không thể hòa giải. Cho nên nếu y sắp xếp cho việc trở lại, khẳng định sẽ đem tiêu thổ Biên Hoang tập, khiến Hoang nhân vô pháp tái nổi dậy cản trở y thống nhất Bắc phương."

Trác Cuồng Sinh lộ ra thần sắc suy nghĩ, gật đầu nói: "Ngài nói đúng lắm! Ta phải lập tức kêu gọi mở Chung Lâu hội nghị, toàn lực chuẩn bị chiến đấu."

Lưu Mục Chi nói: "Toàn lực chuẩn bị chiến đấu tịnh không phải là phương thuốc đúng bệnh, một là sau khi Hoang nhân đã trải qua hai cuộc chiến loạn, bất luận bọn họ kiên cường ra sao, cũng sẽ xuất hiện tâm lý e sợ chiến tranh, đối với người ta cũng là chuyện thường tình. Hai là nếu Biên Hoang tập tuyên bố ở vào tình trạng chiến tranh, thì cũng dọa khiếp những ai có ý định đến du lãm tiêu tiền, sức hấp dẫn du ngoạn Biên Hoang cũng bị suy giảm mạnh. Cho nên chuẩn bị chiến tranh chỉ có hại mà không có lợi."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày hỏi: "Thế nghĩa là bọn ta không làm gì hết, ngồi chờ địch nhân vào Tập hay sao?"

Lưu Mục Chi tự tin mỉm cười: "Đương nhiên không thể tiêu cực bị động như vậy, mà hãy quay lại sách lược "Tùy thời hành sự" của đệ. Hiện tại Hoang nhân đang rất thiếu cảm giác an toàn, ai nấy được đến đâu hay đến đấy, có tâm lý qua một ngày biết một ngày. Nhưng hai lần phản công Biên Hoang tập thành công, cũng khiến Hoang nhân phát sinh cảm giác tự hào và gắn bó đối với Biên Hoang tập, đó là tâm lý coi Tập là nhà, khiến Hoang nhân đoàn kết trở lại. Bất cứ chuyện gì có lợi cho Biên Hoang tập, Hoang nhân đều toàn lực ủng hộ."

Trác Cuồng Sinh nói: "Tiên sinh tựa hồ xem nhẹ một nhân tố hình thành sự đoàn kết chưa từng có của Hoang nhân, đó là ảnh hưởng của Thiên Thiên tiểu thư đối với bọn ta, vì nàng, Hoang nhân khẳng định chấp nhận bất kỳ hy sinh nào."

Lưu Mục Chi hân hoan nói: "Đệ làm sao lại xem nhẹ một chuyện trọng yếu như vậy? Chỉ e là Trác quán chủ không để ý, tuy có chiến tích hai lần phản công thành công, nhưng cũng có kinh nghiệm hai lần thất thủ đau đớn, đã lưu lại ấn tượng trong tâm trí Hoang nhân rằng Biên Hoang tập là nơi không thể phòng thủ. Bình thường không xem đó là vấn đề, nhưng nếu Mộ Dung Thủy và đoàn quân tinh kỵ vô địch phương Bắc của y mà đến, khẳng định Hoang nhân khó mà ổn định lòng quân."

Trác Cuồng Sinh than: "Ta đã bị ngài thuyết phục rồi, sự thật là ta đang sống trong nỗi ám ảnh đáng sợ của hai lần thất thủ đó. Mọi người không nói rõ, nhưng đều biết Biên Hoang tập là nơi dễ công khó thủ, còn xa mới bằng Lạc Dương, Trường An hay Kiến Khang."

Rồi lại thở ra một hơi, nói: "Tiên sinh có đề nghị thích đáng nào không? Hy vọng không phải xây tường thành kiên cố! Chuyện đó không chỉ phá hỏng khí chất độc đáo của Biên Hoang tập, ngoài ra e rằng lại phải lao sư động chúng, tường thành còn chưa xây xong, đại quân của địch nhân đã sớm ở sát chân thành."

Lưu Mục Chi đáp: "Đương nhiên không phải xây thành, ước chừng không có hai, ba năm, đừng hòng đem Biên Hoang tập biến thành một thành trì kiên cố có sức phòng thủ mạnh mẽ."

Trác Cuồng Sinh nghe xong tinh thần phấn chấn, vui vẻ nói: "Vậy thì xin thỉnh giáo tiên sinh."

Song mục Lưu Mục Chi ánh lên vẻ trí tuệ và hưng phấn, chỉ một lúc thần thái trở lại lãnh tĩnh, từ từ nói: "Đầu tiên là đẩy mạnh kinh tế Biên Hoang tập, chỉ có kinh tế lớn mạnh mới có khả năng duy trì chi phí cho quân sự tốn kém. Biên Hoang tập sở dĩ có khả năng hưng vượng như vậy, đều do không khí tự do của nó, phương thức kinh doanh linh hoạt hữu hiệu, kiếm tiền càng nhanh chóng và tiêu tiền càng mạnh mẽ. Toàn bộ lợi ích kinh tế như thế nhất định phải được duy trì, như là một chuyện bắt buộc của Chung Lâu hội nghị. Chỉ cần tiến một bước trong việc tạo ra điều kiện kinh doanh có lợi, làm cho Biên Hoang tập có được sức mạnh biên phòng hùng hậu, khiến nó như một con thuyền có khả năng nhờ gió lướt sóng, thuận gió xuôi dòng chạy nhanh tới đích mục tiêu."

Trác Cuồng Sinh sửng sốt: "Tiên sinh sao có thể có nhận thức sâu sắc như vậy về Biên Hoang tập, ngài không phải lần đầu tiên đến Biên Hoang tập đấy chứ?"

Lưu Mục Chi hân hoan trả lời: "Đệ từ trước tới nay thích đi chu du các nơi, quan sát và thể nghiệm nhân tình cũng như phong thổ, kỳ phong dị tục. Biên Hoang tập là nơi đệ luôn luôn muốn đến thăm. Mặc dù trước đó chưa từng đi qua chỗ này, nhưng ở cùng với người đã đến Biên Hoang tập từ trước, nghe được rất nhiều về tình hình Biên Hoang tập, sau khi tổng hợp phân tích thì đưa ra phán đoán."

Trác Cuồng Sinh biểu lộ thần sắc nguyên lai là như vậy, nói: "Kinh tế vững vàng tịnh không thể hiện là bọn ta có khả năng đối kháng đại quân của Mộ Dung Thủy, về phương diện đó tiên sinh có kiến nghị gì không?"

Lưu Mục Chi nói: "Kinh tế chính là lực lượng hậu thuẫn hàng đầu cho quân sự. Về phương diện quân sự,

Biên Hoang tập đã chuẩn bị đầy đủ về mọi mặt, chỉ thiếu gió đông ³. Bất luận nhân tài, huấn luyện, kinh nghiệm, hay quân đội, Biên Hoang tuyệt không thua kém so với bất cứ lực lượng quân sự nam bắc nào, duy có nhân số ở vào thế kém hơn. Nhưng mà chỉ cần bọn ta dùng danh nghĩa kiến thiết và an toàn, toàn lực tuân thủ phương hướng đó mà phát triển, đã không còn sản sinh nỗi sợ hãi chiến tranh, mà còn làm tăng thêm nhiều lần cảm giác an toàn của Hoang nhân, khiến Biên Hoang tập trở thành một nơi có sức phòng thủ đầy đủ."

Trác Cuồng Sinh gãi đầu: "Ta hoàn toàn tán đồng đại phương hướng mà tiên sinh đề xuất, nhưng mà làm thế nào cho chu đáo, lại không dễ dàng."

Lưu Mục Chi cười: "Đó chính là nguyên nhân để tiến cử bản thân, cũng là cơ hội để tranh thủ thể hiện chính mình. Chỉ cần Hoang nhân lần đầu tiên có khả năng phòng thủ Biên Hoang tập, thì lúc đó Biên Hoang tập trở thành địa phương an toàn nhất trong thiên hạ, và Hoang nhân cũng nhân đó có cơ hội giải cứu Kỳ Thiên Thiên, không còn nỗi ám ảnh của vùng đất không thể phòng thủ nữa."

Trác Cuồng Sinh băn khoăn: "Tiên sinh là người mới đến, muốn Chung Lâu hội nghị để tiên sinh đảm nhận chức vị có ảnh hưởng đến vinh nhục của Biên Hoang tập như vậy, sợ không dễ dàng."

Lưu Mục Chi hỏi: "Đề làm trợ thủ cho huynh thì sao?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Vậy thì có thể thương lượng."

Lưu Mục Chi nói: "Không phải đề đao to búa lớn, sự tồn vong của Biên Hoang tập, dựa vào một ý niệm của Trác quán chủ đó."

Trác Cuồng Sinh quay đầu lại nhìn hẩn hồi lâu, nói: "Ta nhất định cùng các thành viên hội nghị thảo luận riêng rẽ trước, rồi mới đem việc này đưa ra thảo luận tại hội nghị. Tiên sinh cần phải có một chút nhẫn nại mới được."

Rồi lão bật cười khanh khách: "Ta chẳng phải đang nói những lời thừa sao? Nói về tính nhẫn nại, ai so được với tiên sinh. Tiên sinh có thể cung cấp một số kế hoạch cụ thể, để ta đi thuyết phục những người khác được không?"

Lưu Mục Chi đáp: "Đề đang hạn không có cơ hội như vậy."

Trác Cuồng Sinh cười vang: "Có thể nhìn thấy Biên Hoang tập khí thế thịnh vượng, cũng vì thế mà đưa tiên sinh đến với Biên Hoang tập, bỉ nhân nguyện nghe bằng hết."

¹ Mãn thiên quá hải: Giấu trời vượt biển. Ý nói muốn vượt qua biển mà giấu trời là điều không thể bởi trời ở trên, biển ở dưới, vượt biển không thể giấu được trời.

² Chữ tâm thêm một nét ngang thành chữ tắt, biểu thị Trác Cuồng Sinh đã quyết định.

³ Gió đông: Trong trận Xích Bích, Gia Cát Lượng và Chu Du nhờ gió đông phóng hỏa đại phá quân Tào, ý nói thời cơ quyết định.

Hồi 79

Tiên Môn Nan Độ

Vù!"

Mộ Dung Chiến vội mượn lực đẩy vào bả vai Cao Ngạn và Diêu Mãnh, hai chân rời khỏi mặt đất liên hoàn đá ra, cước đầu tiên nhằm trúng mũi kiếm mỹ nữ vừa đâm ra, còn cước kia nhằm vào cổ tay cầm kiếm của nàng điểm tới, khiến nàng khó mà biến chiêu. Tuy là bất ngờ không phòng bị, nhưng xem ra vẫn rất ung dung, mà lại có điểm thể hiện tư thế của đại hành gia.

Giang Văn Thanh và Vương Trấn Ác đều là đại hành gia, nhận ra nữ tử này tuy khí thế hung hãn, xuất thủ lại còn lưu chút dư lực, không hề có ý bất thiện. Đối với ý đồ của nàng đương nhiên không nhìn ra manh mối,

chỉ còn cách xem nhiệt náo mà không trợ thủ. Huống hồ ở Biên Hoang tập Mộ Dung Chiến khẳng định là được xếp vào hàng năm cao thủ hàng đầu, có thể một mình ứng phó bất cứ chuyện gì.

Trường kiếm của mỹ nữ chạm cước bật ra, nàng hiển nhiên nghĩ không ra Mộ Dung Chiến có quái chiêu này, song thủ dù bất tiện vẫn có thể lợi dụng tạo lực phản xuất cước liên hoàn, quát lên một tiếng yêu kiều "Hay", thu kiếm lui về, tay ngọc tránh khỏi kỳ chiêu điểm huyết bằng mũi giày của Mộ Dung Chiến.

Mộ Dung Chiến thấy thế, "Ha ha" cười rộ, sau đó thừa thế lật mình nhảy về phía sau, hai tay chia ra giữ lấy bả vai hai người Cao, Diêu, trước tiên kéo hai người lên để khỏi bị ngã dúi xuống, sau đó song chưởng nhả kinh, rồi rời khỏi bả vai hai người, trong không trung liên tục ba lần nhảy lui, đuổi kịp mỹ nữ rồi hạ xuống phía sau người nàng. Phát động sau nhưng lại đến trước, động tác như lưu thủy hành vân, có vẻ như đang biểu diễn xiếc ảo thuật cực kỳ thú vị làm trò tiêu khiển cho mình và cho mọi người.

Mỹ nữ cũng thật bất phàm, thuận thế chuyển người, trường kiếm trong tay xuất ra muôn vàn kiếm ảnh huyền ảo hư hư thực thực, nhằm Mộ Dung Chiến đánh tới.

Mộ Dung Chiến không những không hề có chút tức giận, mà vẻ mặt tươi rói, xem ra vô cùng thích thú với cuộc đấu võ so tài đột nhiên mà đến này, mã đao rời vỏ, cười dài: "Không biết cô nương là người thuộc tộc nào, phương danh chắc cũng đẹp như người phải không?"

"Keng keng keng keng!"

Trong khi nói, mã đao cùng trường kiếm giao kích không dưới mười lần, giống như những hạt mưa dồn dập đập vào tàu lá bên ngoài song cửa, cảm giác trong sự hỗn loạn lại tràn đầy tiết tấu.

Mỹ nữ quát lên trong trẻo: "Đánh thắng ta hãy hỏi!"

Cao Ngạn nói nhỏ vào tai Diêu Mãnh: "Bà nương này thật phần hấp dẫn."

Diêu Mãnh đang lúc hưng phấn gào to: "Đánh thắng rồi hỏi họ tên thì đơn giản quá, Mộ Dung đương gia của bọn ta còn muốn hôn vào cái miệng xinh của nàng đó."

Mỹ nữ triển khai một đợt công kích mới, kiếm pháp biến thành phiêu hốt vô định, di chuyển theo một đường lối quỷ dị, nhưng không quên đối đáp: "Có bản lĩnh, ta sẽ để cho ngươi hôn."

Giang Văn Thanh nghe xong hơi nhíu mày thanh tú, đây chính là chỗ bất đồng Hồ Hán, Hồ nhân tác phong thẳng thắn bạo dạn, đối đáp kiểu như thế này, hiếm khi xuất hiện ở nam nữ Hán nhân.

Mộ Dung Chiến chỉ thủ không công, cẩn mật phòng thủ vững như thành đồng vách sắt, mặc cho đối phương bắn đá hay lời móc, vẫn có khả năng gặp chiêu hóa chiêu, chuyển nguy thành an, thần thái ung dung thoải mái. Đồng thời cười nói: "Thế thì đêm nay cô nương chắc phải bồi tiếp ta một đêm rồi!"

Mỹ nữ cười tươi như hoa: "Chiến lang chớ có tức giận mà phạm phải sai lầm đó!" Rồi bỗng lật mình bay lên phía trên Mộ Dung Chiến, kiếm thế đột ngột mạnh mẽ, nhằm đầu và mặt Mộ Dung Chiến chém xuống, ngay lập tức sức uy hiếp đại tăng.

Mỹ nữ kêu một tiếng "Chiến lang", quả đã hại khổ Mộ Dung Chiến, khiến hắn không thể có ý chuyển thủ sang công, mà công thức không những là sở trường của hắn, mà còn là sách lược rất cao minh trước mắt, bất quá hắn cũng không vừa, triển khai bản lĩnh toàn thân, nghênh đón thất kiếm không có kẽ hở của nàng.

Mỹ nữ không có cách nào tiếp tục được nữa, nhân lúc nàng còn đang ở thế chủ động, muốn đi thì đi, lật mình nhảy lên, hạ xuống phía xa, rồi cho kiếm vào bao, yêu kiều cười nói: "Người ta kêu là Sóc Thiên Đại, Mộ Dung Chiến người muốn tìm ta uống rượu, thì ta có thể đáp ứng. Ta hiện ngụ tại khách sạn Dĩnh Hà trong tiểu Kiến Khang, đừng có quên đó!"

Nói rồi nhanh chóng tung mình bỏ đi.

Mộ Dung Chiến nhìn theo hình bóng nàng phía xa xa, nhin không được than: "Cao thiếu gia nói đúng! Chính xác là rất hấp dẫn."

Rồi mới cho đao vào bao.

Giang Văn Thanh cười: "Mộ Dung đương gia động tâm rồi đó!"

Mộ Dung Chiến chờ cho hình bóng Sóc Thiên Đại biến mất sau dãy lầu phòng, mới chuyển người nhìn Giang Văn Thanh chờ nàng đi tới, rồi sánh vai vừa đi vừa hỏi: "Rốt cuộc nàng là ai vậy?"

Cao Ngạn khen: "Không cần biết nàng là ai, nói tóm lại là người tên vô lại này thực là có điểm phúc. Hà hà! Đối phó nữ nhân ta rất có kinh nghiệm, người nhất định phải uốn sắt khi còn nóng, nói không chừng đêm nay còn có thể vào phòng lên giường, cùng nhau hưởng mộng đẹp."

Giang Văn Thanh mắng: "Cao Ngạn người đứng là miệng chó không mọc ra ngà voi, đừng có làm hư Mộ Dung đương gia."

Diêu Mãnh cười: "Chẳng cần Cao tiểu tử chỉ dạy, bản thân Mộ Dung đương gia hẳn đã sớm hư hỏng rồi! Ha ha ha!"

Mộ Dung Chiến lạnh lùng dọa: "Ban này tên tiểu tử nào dám gọi ta là tên vô lại hả?"

Cao Ngạn tách khỏi mọi người, ưỡn ngực về phía Mộ Dung Chiến nói: "Là ta thì sao chứ? Người dám cùng ta động thủ hả? Đừng quên ta chính là người bách độc bất xâm, đánh không chết."

Mộ Dung Chiến cười: "Thì ra là vậy! Vậy thì không cần tính toán nữa, ta không thích nói những chuyện vô vị."

Nói xong tự mình cười ầm lên trước, tiếp đó Cao Ngạn, Diêu Mãnh cùng Giang Văn Thanh nhin không được cũng đều cười vang, chan chứa tình bằng hữu thân thiết.

Duy một mình Vương Trấn Ác vẫn không hào hứng với những lời đùa cợt, đột nhiên hỏi: "Chuyện như thế này làm sao lại bắt ngờ phát sinh ở Biên Hoang?"

Chúng nhân trước hết ngạc nhiên, tiếp đó lại cười ầm ỹ.

Vương Trấn Ác đỏ mặt, lúng túng nói: "Không phải ý tứ như các người nghĩ đâu."

Giang Văn Thanh thở hắt hễn yêu kiều hỏi: "Không phải ý tứ như vậy, rốt cuộc là ý tứ gì?"

Vương Trấn Ác thở dài: "Ta biết nàng là ai."

Chúng nhân cuối cùng cũng thôi cười.

Mộ Dung Chiến là người khấn trương nhất, nghi hoặc: "Nàng tựa hồ không nhận ra người mà?"

Cao Ngạn tiếp lời: "Nàng là ai vậy?"

Vương Trấn Ác lấy lại bình tĩnh, đáp: "Nàng là nữ duy nhất của tộc chủ Nhu Nhiên tộc Khâu Đẩu Phạt Khả Hãn, ta nghe qua danh tự của nàng, nghĩ không ra sao nàng lại đến Biên Hoang tập."

Chúng nhân ngây người chăm chú nhìn hẩn.

Mộ Dung Chiến nhíu mày: "Người rốt cuộc là ai? Sao lại biết rõ người Nhu Nhiên ở mạn bắc."

Diêu Mãnh thở ra một hơi nói: "Vậy là công chủ của Nhu Nhiên tộc, mẹ ời! Trên đại thảo nguyên Nhu Nhiên tộc là bộ lạc duy nhất có thực lực cùng Thác Bạt tộc tranh hùng."

Giang Văn Thanh quan sát kỹ càng Vương Trấn Ác, hỏi: "Vương huynh rốt cuộc là ai?"

Vương Trấn Ác cắt hứng: "Ông của ta là Vương Mãnh, trước đây ta đã định vĩnh viễn không nói ra, nhưng ta bị sự chân thành giữa các người làm cho cảm động, lại không muốn bị các người nghi ngờ, còn muốn cùng

các người kết làm bằng hữu."

Chúng nhân đều không thể tin được đều sống người nhìn hẩn chăm chăm.

Vương Trấn Ác chính là cháu của Vương Mãnh, mà nói đến Vương Mãnh, bất luận người Nam hay người Bắc, Hồ nhân Hán tộc, ai dám không kính phục? Không có ông ta, Phù Kiên khẳng định vô pháp thống nhất Bắc phương, nếu quả ông ta còn tại thế, kết quả cuộc chiến Phù Thủy chưa chắc đã xảy ra như vậy.

Cứ giữ tốc độ như lúc này, ngày đêm gấp rút lên đường, sáng sớm ba ngày sau, Yến Phi sẽ đến được Biên Hoang tập.

Chàng phát sinh cảm giác khác thường giống như loài chim đang bay, mặc dù chàng không hề rời khỏi mặt đất, chân khí trong người vận hành không ngừng, có điểm tựa như không mất chút sức lực. Thậm chí chàng không cần phải chú tâm quan sát tình huống trên mặt đất, thân thể chàng cũng tự nhiên sinh ra động tác rất phù hợp với từng hoàn cảnh, như có thần linh phù trợ.

Đang khi trong tâm chàng chưa có ý niệm gì, thì tựa như tiến nhập trạng thái thiền định, tâm linh và nhục thể phân biệt rõ ràng riêng rẽ, bộ phận nào xử lý chuyện của bộ phận đó. Rốt cuộc đây là cảnh giới gì vậy?

Nếu quả phá không mà đi được xem như biến thành Đại La Kim Tiên, tình trạng hiện tại của chàng chỉ ít cũng tính là một Địa Tiên.

Giữa lúc đó, từ sâu trong đáy lòng chàng hiện lên hoa dung An Ngọc Tình, nàng mỹ lệ thần bí, cặp mắt thâm thúy mê người của nàng tựa như đang ngưng vọng nhìn chàng, giữ như vậy một khoảng thời gian mới trở nên mơ hồ, dần dần tiêu tan.

Yến Phi trong lòng cực kỳ ngạc nhiên, sau khi từ chỗ Tống Bi Phong biết rằng nàng đã trở về nhà, chàng ít khi nhớ đến nàng, mà cũng chỉ như một ánh chớp ngẫu nhiên tựa ảo ảnh lướt qua, không giống lúc mới quen biết ánh mắt đặc biệt của nàng tựa như đã khắc vào tâm, thỉnh thoảng hiện ra, vậy nên mỗi lần nhớ đến nàng, trong lòng đều có cảm giác khó tả. Từ lúc yêu Kỷ Thiên Thiên đến nay, con tim chàng đã bị Kỷ Thiên Thiên chiếm cứ, không gian giành cho An Ngọc Tình càng trở nên nhỏ bé.

Nhưng mà chàng tịnh không lừa dối bản thân, đối với An Ngọc Tình, chàng đúng là có nhiều cảm mến.

Vì sao hình ảnh nàng lại hiển hiện mạnh mẽ trong lòng như vậy? Bỗng chốc chàng có ngay đáp án, biết rằng An Ngọc Tình đã quay trở lại, đang đi tìm chàng, khiến chàng sinh ra cảm ứng.

Kỳ quái thật! Vì sao mình chỉ phát sinh cảm ứng đối với nữ nhân? Trước tiên là Kỷ Thiên Thiên, sau là An Ngọc Tình.

Tôn Ân và Ni Huệ Huy lại là ngoại lệ, nhân vì bọn họ vốn đều có đạo pháp thâm hậu, tinh thông tinh thần chi thuật.

Vậy chàng cùng với Kỷ Thiên Thiên và An Ngọc Tình xác lập mối liên hệ, phải chăng là do tình ý giữa nam và nữ, hình thành tình trạng âm dương thu hút lẫn nhau?

Rồi chàng lại nghĩ tới một vấn đề khác. Mãi đến lúc này, chàng vẫn chưa nói với bất cứ người nào về bí mật Tiên môn, nhưng mà chàng có thể hướng đến An Ngọc Tình người nguyên bản sở hữu Tâm Bội, mà che giấu chuyện kinh thiên động địa, có thể nói là bí mật lớn nhất của nhân gian hay không?

Ồi!

Chàng đúng là không làm được.

Ngay cả khi chàng tự cho mình không tranh giành thế cuộc, không để sự hiểm ác của nhân gian vào trong mắt mình, chàng cũng không thể nhẫn tâm nói lời bịa đặt với nàng; không nhẫn tâm làm bất cứ chuyện gì không phải với nàng.

Giữa lúc đó, chàng bắt đầu có điểm minh bạch về nàng.

An Ngọc Tình được phụ thân nàng đào luyện từ bé, tiềm tâm tu đạo, nếu quả không vì Nhậm Thanh Thị lấy trộm Tâm bội mang đi, khả năng nàng vĩnh viễn không bao giờ xuất sơn. Khi tam bội hợp nhất, sức mạnh từ vụ nổ đã tạo ra một huyết địa lớn, khiến tâm thần nàng bị lay chuyển và chấn động dữ dội. Sau đó có lẽ nàng không sao hiểu được chuyện gì xảy ra, đành phải rũ bỏ tất cả, lập tức nhanh chóng về nhà, gặp phụ thân An Thế Thanh hỏi rõ đầu đuôi.

Hiện tại nàng đã quay lại.

Nếu quả Yến Phi chàng có khả năng luyện thành Tiên môn yếu quyết, mà nàng lại muốn hưởng tư vị thân thể thành tiên thành đạo, không ngại mạo hiểm, chàng cũng không một chút do dự giúp nàng mở cửa Tiên môn, để nàng đi vào không gian thần bí khó lường, xem xem rốt cuộc có thực là Động Thiên Phúc Địa hay không? Hay là Tu La địa ngục?

Đồng thời chàng lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Hồi tưởng lại sự việc sau đó, Tiên môn mở ra trong chớp mắt rồi biến mất, sau đó là tiếng nổ mãnh liệt có thể phá hủy hết thảy, cho dù với khả năng của Yến Phi chàng, e rằng cũng không thể theo Tiên môn rồi bỏ thế gian này đúng vào lúc trước khi xảy ra vụ nổ. Nhưng mà sự thật là vụ nổ tịnh không hủy diệt hết thảy, chàng cùng Tôn Ân đều còn sống đến nay, Ni Huệ Huy vẫn còn một hơi thở, còn nói được mấy câu di ngôn lúc lâm chung. Nguyên nhân là ba người bọn họ đều có chuẩn bị "Tiên môn công pháp". Ni Huệ Huy chỉ vì thọ trọng thương trước đó, nên không chống chọi được.

Nếu dự đoán của chàng là đúng, muốn vượt qua Tiên môn, nhất định phải có khả năng dùng Thái Dương chân hỏa và Thái Âm chân thủy giao kích sinh ra năng lượng khiếp người. Chỉ có luyện thành hai loại tương phản cực đoan, đại biểu cho công pháp chí âm và chí dương riêng biệt như vậy, mới có hy vọng phá không mà đi. Lúc xảy ra chuyện năng lực của bản thân trên phương diện đó rõ ràng là chưa đủ, nên bị sức mạnh của vụ nổ hất ra xa, suýt nữa mất mạng. Hiện tại chàng có lẽ đã có chút tiến bộ hơn, nhưng tự thấy vẫn vô pháp chống chọi được với năng lượng kinh hoàng khiếp người như vậy.

Cho nên dù chàng nguyện làm chuyện tốt đẹp cho người, đưa An Ngọc Tình đến Tiên môn vẫn là chuyện không có khả năng. Trừ phi An Ngọc Tình luyện thành Tiên môn yếu quyết. Nhưng mà chuyện này nói thì dễ làm mới khó làm sao.

Yến Phi ngẫm thờ dài.

Mới đầu chàng còn có một ý nghĩ ngây thơ, là một lúc nào đó chàng và Kỳ Thiên Thiên chán ngán với nhân thể này, không muốn đối diện với sinh lão bệnh tử, thì sẽ nắm tay nhau bay vào cõi tiên, thành một đôi thần tiên quyến thuộc. Đến bây giờ dụng tâm nghĩ lại sự việc, mới cảm thấy căn bản không có khả năng đó.

Phải chăng là do tiền định chàng vĩnh viễn phải là người tỉnh táo trong một cõi mộng tưởng hữu hạn này?

Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Cao Ngạn và Diêu Mãnh bốn người đi vào Thuyết Thư quán, Trác Cuồng Sinh vẫn còn đang nói chuyện với Lưu Mục Chi.

Mộ Dung Chiến nhìn về phía Trác Cuồng Sinh nháy mắt, ra hiệu Trác Cuồng Sinh nên đuổi Lưu Mục Chi đi. Đang lúc Trác Cuồng Sinh còn do dự, Lưu Mục Chi đã biết điều cáo từ đi ra.

Giang Văn Thanh làm ra vẻ đến để nghe kể chuyện đi đến phía xa Trác Cuồng Sinh ngồi xuống, thần khí Cao Ngạn lại có vẻ như người đến để đăng đàn thuyết thư, gào lên: "Vừa có tài liệu tốt cho thuyết thư đây, tên là "Cháu Vương Mãnh đến Biên Hoang tập" thấy thế nào?"

Giang Văn Thanh mỉm cười chờ đợi.

Trác Cuồng Sinh đầu óc mờ mịt hỏi: "Ai là cháu Vương Mãnh?"

Giang Văn Thanh nhin không được cười phá lên.

Cao Ngạn tìm được cơ hội trêu chọc lão, làm sao có thể bỏ qua, mắng: "Để ta dùng gậy gõ vào đầu chữi

người cứ tự khoa trương là thuyết thư vương. Vương Mãnh này chính là Vương Mãnh trợ thủ giúp Phù Kiên thống nhất Bắc phương, cháu là chỉ cháu của Vương Mãnh, chính là quý khách của bọn ta Vương Trấn Ác, chỉ có Vương Mãnh mới dám vì đứa cháu của mình đặt một cái tên bá đạo như vậy, mình bạch chưa?"

Gương mặt Trác Cuồng Sinh lộ ra thần sắc không tin, mỉm cười: "Người ta nói bừa mà người cũng tin, nếu nói như vậy kể cả kẻ dở hơi kia tự nhận là hậu nhân đời thứ một trăm lẻ tám của Tần Thủy Hoàng, chỉ là sau này cái tên họ thì phải chăng người cũng tin? Con bà người! Vậy thì ta cũng nghĩ ra cụ tổ nhà ta cũng là người hữu danh như vậy."

Lần này không một ai bật cười.

Trác Cuồng Sinh nghi hoặc nhìn quanh chúng nhân, kinh ngạc: "Các người chắc không giống Cao tiểu tử hoàn toàn tin tưởng vào chuyện này chứ?"

Giang Văn Thanh nói: "Vương Trấn Ác tuyệt không giống người bịa đặt, tâm lý mát mát của hắn cũng không thể giả vờ được."

Mộ Dung Chiến nói: "Vương Trấn Ác là loại nhân vật anh hùng trời sinh. Bất quá bọn ta cũng phải đề phòng địch nhân phái đến chui vào Biên Hoang tập của bọn ta nằm vùng. Vương Trấn Ác là người có lai lịch, giao cho lão Trác người khảo nghiệm chứng thực thật giả, nếu hắn thực là cháu Vương Mãnh, chắc phải trải qua những chuyện động nhân, thì như Cao tiểu tử đã nói, đúng là tài liệu hay cho thuyết thư. Chỉ có lão Trác người có tư cách và sự nhẫn nại, cùng hắn ôn lại chuyện cũ để đưa ra phán đoán."

Trác Cuồng Sinh không hiểu hỏi: "Vì sao lại phải điều tra nội tình, bọn người định chiêu hiền à?"

Giang Văn Thanh nói: "Bọn ta thực sự muốn biết phải chăng hắn đáng tin, hay là loại có tài bịa đặt? Người nói đúng lắm! Hiện tại bọn ta rất cần nhân tài."

Mộ Dung Chiến tiếp lời: "Bọn ta vừa nhận được tin tức khẩn cấp của lão Đồ từ Kiến Khang, rất cần viện thủ, lại muốn thành lập một đội Tử Đệ binh, để đối phó Tôn Ân."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên nói: "Lúc này là thời khắc đại quân của Mộ Dung Thùy đang đến gần, bọn ta làm gì còn dư lực lượng để đưa ra khỏi Biên Hoang tập lo chuyện bên ngoài?"

Cao Ngạn biến sắc thốt: "Đừng có dọa ta, Mộ Dung Thùy chẳng phải đang bận bịu thống nhất Bắc phương sao? Chỉ cần một mình Thác Bạt Khuê cũng đủ để y vô pháp thăm viếng bọn ta."

Trác Cuồng Sinh thở dài: "Ta vốn dĩ cũng không nghĩ đến khả năng đó, nhưng mà sau khi được Lưu Mục Chi đề tỉnh, mới cảm thấy Mộ Dung Thùy nhất định sẽ trước tiên tiêu diệt bọn ta hòng bỏ đi nỗi lo sau này, rồi mới phát binh thảo phạt Thác Bạt Khuê."

Diêu Mãnh nghi hoặc hỏi: "Lưu Mục Chi làm sao biết rõ chuyện của Mộ Dung Thùy hơn bọn ta chứ?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lưu Mục Chi tuyệt không phải loại người bình thường. Hắn từng chu du nhiều nơi, kiến thức uyên bác. Mao gia ở Tứ Xuyên, giao cho hắn làm chủ mọi chuyện, tiền của mỗi ngày lại nhiều hơn, dẫn tới việc Tiểu Túng cổ kị, phái Can Quy ám sát Mao Cừ. Đây đúng là một nhân tài."

Mộ Dung Chiến than: "Những ngày vui vẻ của bọn ta thế là chấm dứt rồi, đột nhiên lại nguy cơ lâm đầu, nhưng mà về phương diện công việc tại Kiến Khang cũng không thể tự thủ bàng quan."

Diêu Mãnh nói: "Mộ Dung Thùy có đến đối phó bọn ta hay không, vẫn chưa biết thế nào, chuyện của Lưu gia đương nhiên bọn ta phải quan tâm đến."

Giang Văn Thanh nói: "Yêu cầu của Lưu gia chỉ là một đội chiến thuyền tinh nhuệ do hai ngàn người hợp thành, cũng không ảnh hưởng đến thực lực của bọn ta."

Chúng nhân đều cảm thấy Giang Văn Thanh đối với việc ủng hộ Lưu Dự và Đồ Phụng Tam đã có quyết định, nếu nói phái đi một đoàn hai ngàn chiến sỹ cùng chiến thuyền, mà không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của Biên Hoang tập, thì không có khả năng.

Nhưng mà bọn họ đều thông cảm với tâm tình của Giang Văn Thanh, không ai phản đối nàng.

Trác Cuồng Sinh nói: "Xem ra nhất định phải cử hành Oa hội, để quyết định xử lý tình huống trước mắt như thế nào."

Mộ Dung Chiến nói: "Đêm nay cử hành Chung Lâu hội nghị thì thế nào?"

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Cơ đại thiếu gia đến mặt Nam xem xét một mạch khoáng sản mới, phải đến sáng ngày kia mới quay về. Lão Hồng và Nhị Phiết vẫn trên thuyền tham quan từ Thọ Dương về Biên Hoang tập, sớm nhất thì phải ngày kia mới có thể cử hành hội nghị."

Giang Văn Thanh nói: "Như vậy hãy chờ sau khi mọi người về đủ, lập tức cử hành hội nghị."

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Còn có thời gian hai ngày, đủ để ta làm rõ ẩn tình hai người Vương Trấn Ác và Lưu Mục Chi, hai người này một võ một văn, có thể khiến thực lực của bọn ta đại tăng."

Mộ Dung Chiến đồng ý nói: "Hai ngày đã là nhiều, kết quả cuộc chiến của Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Bảo chắc cũng sẽ truyền về. Nếu quả tình hướng cuộc chiến ra ngoài ý liệu của bọn ta, Mộ Dung Bảo mà đại phá Thác Bạt Khuê, như vậy bọn ta dù có không muốn, cũng phải đi hết về Nam phương đầu nhập Lưu gia mưu sự."

Trác Cuồng Sinh cười: "Đi mẹ ngươi ấy! Làm sao có khả năng phát sinh chuyện như vậy được. Vận khí Biên Hoang tập bọn ta như mặt trời ban trưa, bất cứ khó khăn gì cũng có khả năng ứng phó. Nói không chừng Lưu, Vương hai người chính là thiên binh thần tướng do trời sai đến trợ giúp bọn ta."

Chúng nhân đều im lặng không nói, không ai phụ họa lão, chỉ cảm thấy tâm tình trầm trọng, như bị vạn cân đá đè nặng đến nỗi thở không ra hơi.

Hồi 80

Ý Giả Tình Chân

Hoàng hôn buông xuống. Từ Đạo Phúc, Trương Mạnh và Lục Hoàn ba người vội phi ngựa tới một gò đất cao cách phía đông Ngô Quận khoảng hơn trăm dặm, cùng đối mặt hướng về biển cả ở phía xa.

Lục Hoàn là mãnh tướng của Thiên Sư quân, phụ trách về quân sự của Ngô Quận.

Lục Hoàn nói: "Ở vùng duyên hải này chỉ có hơn trăm thôn trấn, không có thành lớn như Vô Tích, Ngô Quận hay Gia Hưng."

Hắn lại dùng roi ngựa chỉ về phía núi rừng xa xa giống như những bức tường thành lúc ẩn lúc hiện, nói tiếp: "Cái vành đai khu vực đó gọi là Hổ Độc. Sở dĩ nó có địa danh như thế là có nguyên do. Vì ở đó sông Ngô Tùng rất rộng lớn, cư dân ở ven bờ sử dụng một công cụ gọi là Hổ để làm phương tiện bắt cá. Ngoài ra dân ở đó rất ô tạp và ngang bướng nên gọi là Độc. Chữ Hổ Độc bắt nguồn từ đó."

Lục Hoàn vốn là người Ngô Quận, do đó mọi khu vực chung quanh Ngô Quận hắn đều rành rẽ hơn ai hết, giống như gia chủ biết rõ số châu báu trong nhà của mình vậy.

Từ Đạo Phúc nói: "Thành lũy thiên nhiên Hổ Độc như ngươi vừa nói, quả nhiên là một nơi hiểm yếu. Vị thế của nó một bên thì dựa vào núi cao che chở, còn một bên phía bắc thì đối diện với sông. Thật là một nơi dễ thủ khó công."

Lục Hoàn nói: "Thời Tam Quốc, Ngô chủ Tôn Quyền cho kiến lập lũy Hổ Độc làm căn cứ địa thủy binh. Sau khi nước Ngô bị diệt vong thì lũy Hổ Độc bị bỏ hoang phế. Ở đó trải qua bao cuộc chinh chiến thảm khốc đã khiến cho dân cư các vùng phụ cận gọi nó là hung địa, là nơi trú ngụ của quỷ ma, và dân bản xứ ở đó cũng đã bỏ đi hết. Cái chiến lũy đó cơ bản đã có sẵn, nay chúng ta chỉ cần tu bổ sửa sang lại để biến nó thành trạm trung gian cho đường thủy duyên hải phía bắc và phối hợp nó với Ngô Quận để tạo nên thế dao tương

hồ ứng."

Trương Mãnh phần chấn tinh thần nói: "Thật là một món quà quý báu mà Tôn Quyền đã tặng lại cho Thiên Sư quân ta. Chỉ cần chúng ta đóng trọng binh ở đó, cho dù Ngô Quận có lọt vào tay địch quân đi nữa, nhưng dựa vào đội kỵ binh ở đó chúng ta sẽ cắt đứt mọi đường tiếp tế của địch, khiến cho địch quân lẻ loi cô thế khi dám xâm nhập vào lãnh địa của ta."

Từ Đạo Phúc nói: "Điều kiện trước tiên cần phải bảo vệ hai trọng trấn ở bờ tây Thái Hồ là Nghĩa Hưng và Ngô Hưng. Khi Tạ Diễm đưa quân xuống phía nam tới Cối Kê, chúng ta sẽ dùng thế lôi đình vạn quân, trong ứng ngoài hợp để chiếm lại Ngô Quận, cắt đứt mọi huyết mạch lương thực của chúng. Đầu đuôi không cứu được nhau sẽ bức bách Tạ Diễm ở Cối Kê phải quyết chiến. Như thế chúng ta sẽ phá tan cái ảo mộng mang quân Nam phạt của chúng."

Trương Mãnh phần khởi nói: "Công việc trùng kiến lại lũy Hổ Độc, xin giao cho thuộc hạ đảm trách."

Từ Đạo Phúc vui vẻ: "Ta giao cho người toàn quyền phụ trách, chỉ cần làm y như kế đã định. Đại thắng của chúng ta sau này sẽ phụ thuộc vào nó, nhất thiết phải giữ bí mật. Đến lúc địch nhận hiểu ra chúng ta có căn cứ bí mật này thì chúng hối hận cũng không kịp."

Nói xong, Từ Đạo Phúc thúc ngựa phi xuống chân đồi, đi về hướng thành lũy đã bỏ hoang lâu năm.

Hai gã Trương, Lục vội vàng giục ngựa chạy theo. Mặt trời sắp khuất sau dãy núi phía tây, tựa như đại biểu cho quốc vận của Tấn thất, lại như hòa theo theo quyết định chiến lược của bọn chúng, cho tới khi hoàng hôn bao phủ khắp cảnh vật.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Hác Trường Hanh không nghe thấy Doãn Thanh Nhã trả lời, thầm kêu bất diệu. Hắn được gia nhân báo cho biết sau khi Doãn Thanh Nhã ra phố trở về, nàng đã tự giam mình trong phòng. Không nói ra hắn cũng thừa biết là nàng đã hay tin Cao Ngạn bị chết. Tin đồn do Hoàn Huyền tung ra thật nhanh chóng và hiệu quả. Không đầy hai ngày sau tin đó đã được lan truyền tới Ba Lăng.

Hiện tại Biên Hoang tập đã trở nên một địa phương nổi tiếng và gây được sự chú ý của mọi người phương Nam. Bất cứ sự việc gì có liên quan tới tham quan Biên Hoang, dù chỉ là một chuyện nhỏ cũng sẽ được mọi người lan truyền tán dương ngay.

Trước đây, hễ nhắc tới Biên Hoang tập thì mọi người miền Nam đều e dè cổ kỵ, sợ nói nhiều sẽ bị họa vào thân. Nhưng kể từ khi có hỏa thạch từ trên trời giáng xuống, những lời đồn đại thần bí về Biên Hoang tập và thiên mệnh bắt đầu, đã khiến cho mọi người nảy sinh lòng hiếu kỳ, không thể không bàn tán về Biên Hoang tập.

Hác Trường Hanh thở dài rồi la lớn: "Thanh Nhã! Là ta đây, muội hãy mở cửa cho đại ca vào!"

Vừa nói hắn vừa ra sức đẩy cánh cửa nhưng vô ích và hắn cũng chợt nhận ra rằng cửa đã được chốt kín then cài.

Trong phòng Doãn Thanh Nhã vẫn không có phản ứng gì.

Hác Trường Hanh kinh hoàng, hắn sợ Doãn Thanh Nhã có thể vì gã tiểu tử Cao Ngạn mà làm chuyện ngu xuẩn chẳng? Ý nghĩ này làm cho hắn không còn kiềm chế được nữa, tông mạnh vào cửa.

Một tiếng "Rầm!" vang lên rồi chốt cửa bị bung ra rơi xuống đất.

Thấy cảnh hiện ra trước mắt, Hác Trường Hanh kinh ngạc há hốc mồm.

Trong phòng vẫn y như cũ, chỉ thiếu có mỗi Doãn Thanh Nhã. Ở trên tường chỗ trống có viết bốn chữ đỏ bằng son phấn đàn bà "Các người đề tiện".

Bán đảo Yến Tử là một danh lam thắng cảnh của Kiện Khang. Nó nhô ra giữa sông, có ba mặt bao quanh bởi

nước, còn mặt kia ăn thông với phía đông bắc dãy Nham sơn. Hình dạng của nó tựa chim én như đang muốn giang cánh bay về phía sông, vì thế mọi người gọi bán đảo đó là Yến Tử.

Trên bán đảo có ba cái đình Thủy Vân, Đại Quan và Phủ Giang. Các mặt tiếp giáp với Đại Giang vì thường xuyên hứng chịu các ngọn sóng to tấp vào nên có các vách dốc thẳng đứng. Trên vách có rất nhiều hang động, khiến cho bán đảo càng có cái thế rồng bay hổ nhảy, cao mà hiểm trở. Tôn Quyền thời Tam Quốc rất thích bán đảo Yến Tử và thường xuyên chọn nơi này để huấn luyện thủy quân.

Lưu Dụ đứng tại Phủ Giang đình, phóng mắt về hướng tây. Dòng sông cuộn cuộn chảy xô tới như thiên binh vạn mã, lồng lộng mà oai nghi.

Trên trời đêm, một đám mây nhỏ dật dờ trôi như muốn che khuất một phần ánh trăng. Chính trong những giây phút xuất thần đó, gã như muốn hòa nhập vào cảnh vật đầy mê ly mộng ảo này, như muốn làm những ngọn sóng đang cuộn cuộn chảy tấp vào bờ bán đảo Yến Tử.

Gã sinh ra ở đời chỉ được thừa hưởng những cảm giác cô đơn và lạnh lẽo. Đạm Chân đã ôm hận bỏ đi, gã cảm thấy như năng đã mang đi tất cả những gì mình có. Nhớ lại sự việc ở Quảng Lăng trong Tạ phủ, những giây phút được ở gần gủi nàng, gã tưởng như cả vũ trụ đã rơi vào bàn tay gã.

Mất hết rồi!

Bất luận tương lai của gã thành bại ra sao không biết, nhưng có điều gã biết chắc chắn rằng đã mất Đạm Chân thì sẽ không bao giờ có lại được.

Gió đưa mùi hương thoang thoang lại, Nhậm Thanh Thị đã đứng bên cạnh gã từ bao giờ. Tất cả giống tự nhiên làm sao, như một cặp trai gái cuồng nhiệt, đang hẹn hò dưới ánh trăng trong tiểu đình.

Lưu Dụ vừa mới quên đi nguy hiểm có thể theo Nhậm Thanh Thị đến. Cho đến khi thị tiếp cận gần bên thì gã mới sực nhớ là đã có ước hẹn với thị.

Từ khi phụng mệnh Tạ Huyền đem mật hàm đến Biên Hoang tập giao cho Chu Tự, tại hoang thành gặp gỡ nữ nhân này, hai người bọn họ giống như bị oan nghiệt kiếp trước mà lằng nhằng với nhau, thoát địch thoát bạn, quan hệ không ngừng biến hóa. Nhưng cho đến lúc này tại đây, gã vẫn không biết rõ mình và thị có quan hệ gì, càng mù mờ về tâm ý thực sự của thị. Chỉ có một việc gã có thể biết rõ, là ông trời không chịu buông tha gã, luôn khiến gã phải hồ đồ vì giới tuyến giữa hai người.

Bây giờ mấu chốt duy nhất là Nhậm Thanh Thị muốn giết Can Quy. Nếu thị khẳng khẳng không hợp tác, sự tình có khi còn dễ xử lý hơn, vì có thể cùng thị cắt đứt luôn. Nhưng nếu thị thật sự giúp mình thành công trừ bỏ Can Quy, liệu từ nay về sau mình có thể tin nhiệm thị hay không?

Gã không biết!

"Người đến rồi!"

Nhậm Thanh Thị lúc này đoan trang đến kinh ngạc, ngoan ngoãn đứng cạnh gã, ôn nhu nói: "Thiếp rất muốn hỏi xem có khi nào thiếp quá lời mà vô tín chưa? Nhưng khi đối mặt với chàng lại nói không nên lời. Ôi! Khi đó ở Kiến Khang muốn giết chàng, đúng là Thanh Thị đã sai. Cho người ta xin lỗi được không? Chàng phải hiểu được sự khó xử của thiếp chứ."

Lưu Dụ thầm nghĩ việc loại này cũng có thể tha thứ được sao? Bất luận động cơ là vì yêu hay vì hận, nếu như lần đó thị đắc thủ, mình đã sớm toi mạng, đâu còn cơ hội mà nghe thị chót lưỡi đầu môi xin lỗi nữa.

Đồng thời gã nghĩ đến câu "Muốn thành công phải bắt chấp thủ đoạn". Nếu gã giống như trước, không vì mục tiêu mà thay đổi, khẳng định vừa thấy thị sẽ bạt đao liều mạng. Nhưng dưới tình huống trước mắt, phải ưu tiên nghĩ đến đại cục, mà đại cục là gã muốn trở thành chủ Nam phương. Vì mục tiêu này gã có thể làm bất cứ chuyện gì. Dù thị là người không từ một điều tàn ác nào, chỉ cần thị có thể giúp Lưu Dụ gã trừ khử Can Quy, gã sẽ lựa thế để đối đãi tốt với thị.

Gã nhớ lại Đồ Phụng Tam đã từng nói, chính là con người ta tùy vào thời điểm, tình huống mà có rất nhiều

chuyện phải lựa thế hành động, không thể làm theo ý nghĩ tốt xấu đơn thuần được.

Lúc này gã hiểu sâu sắc điều đó, chính mình tại đây đang ở một dạng tình thế như vậy. Cho nên ngay cả Tư Mã Đạo Tử là đại gian tặc hại dân hại nước, gã cũng cần phải quên đi mà bắt tay. Không làm như thế căn bản không có chỗ cho gã tồn tại ở phương Nam, còn nói gì đến những chuyện khác.

Nhậm Thanh Thị sáng giọng: "Vì cái gì mà chàng không nói vậy? Có phải vẫn còn chưa nguôi giận người ta hay không? Thanh Thị thật sự biết mình đã sai rồi, từ nay về sau sẽ thành tâm thành ý đối với chàng. Chàng tha thứ cho người ta được không?"

Trong lòng Lưu Dụ dấy lên một ý niệm cực kỳ táo bạo và hấp dẫn. Thị thường luôn luôn nói mình vẫn là xử nữ, liệu có phải do nghĩ gã sẽ không bao giờ xâm phạm thị? Với tác phong của Hoàn Huyền, làm sao có thể bỏ qua một mỹ nữ quyến rũ mơn mớn như thị. Nếu mình bây giờ lập tức cưỡng đoạt thị, sẽ có thể biết ngay là thị nói dối hay không. Sau khi đã biết rõ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Gã trầm giọng: "Người hãy nói cho ta biết! Lần trước người bảo ta có thể sẽ đến Lương Hồ nằm vùng cho ta. Bây giờ vì sao đột nhiên trở lại bên Hoàn Huyền, lại vì hấn mà hành động?"

Nhậm Thanh Thị mềm mỏng nói: "Khó mà trách chàng hiểu lầm được. Việc trở lại với Hoàn Huyền, là chủ ý của Nhiếp Thiên Hoàn. Lão cùng Hoàn Huyền mặt ngoài tỏ ra như không giấu nhau điều gì, sự thật là lừa dối lẫn nhau mà thôi. Nhiếp Thiên Hoàn đã một lần thành công với kế nằm vùng mà giết được Giang Hải Lưu, bây giờ muốn lặp lại mưu cũ. Chỉ khác lần này là mỹ nhân kế."

Lưu Dụ nhớ tới chuyện Hầu Lương Sinh. Nhậm Thanh Thị ngày đó đến Hầu phủ giết Hầu Lương Sinh là vì Hoàn Huyền được mới nói cũ, có Đạm Chân nên không thèm muốn thị. Nhậm Thanh Thị vì thất sủng mà muốn giết mưu thần số một của Hoàn Huyền để tiết phần uất. Loại tác phong này thể hiện thị là một người tâm ngoan thủ lạt. Liệu thị có từng đặt tất cả hy vọng lên người Hoàn Huyền hay không? Thị chỉ vì muốn bảo thù Tôn Ân hạ sát huynh trưởng, liệu có đơn giản vậy không? Cũng là ý đồ phục quốc, chỉ cần có thể trở thành hoàng hậu của triều đại mới, thì con cái thị sẽ kế vị Hoàng đế, hào quanh của họ Tào một lần nữa sẽ tái hiện. Đúng! Thị chẳng những muốn báo thù, mà còn muốn rửa hận họ Tư Mã đã diệt Ngụy quốc.

Mọi người đều bị nàng lợi dụng, kể cả Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn và Lưu Dụ gã. Điều này chính là nguyên nhân để thị giữ gìn tấm thân trong trắng, lần đầu tiên của thị sẽ chỉ giao cho người có cơ hội trở thành Hoàng đế nhất. Về những chuyện mà thị làm, trước đây nghĩ không thông, bây giờ đột nhiên lại hiểu hết. Cách nghĩ của gã, tuy có thể không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không xa sự thật nhiều. Từ ban đầu, thị đã một lòng muốn hạ bệ Tư Mã hoàng triều.

Nghĩ thông suốt điểm này, việc đối phó thị sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Gã nhàn nhạt hỏi: "Nói cho ta biết, người bằng cái gì mà có thể khiến Nhiếp Thiên Hoàn tin tưởng người? Lại bằng cái gì khiến Hoàn Huyền tiếp nhận người?"

Nhậm Thanh Thị nhẹ nhún vai thờn, tỏ vẻ thờ ơ hỏi: "Thanh Thị có đẹp không?"

Thị đột nhiên thốt lên những lời này, khiến Lưu Dụ lú lẫm. Bất luận thị là một người như thế nào, thì cũng giống như người bình thường, có xương có thịt, cũng cảm thấy bất lực và thống khổ. Bây giờ thị chỉ còn lại một thân một mình. Tuy Ma công mạnh mẽ, lại không ngừng tinh tiến; để tung hoành giang hồ thì không thành vấn đề. Nhưng muốn ảnh hưởng đến chính cục thì chỉ là si tâm vọng tưởng. Cho nên thị phải đi theo người có thực lực, như Nhiếp Thiên Hoàn hay Hoàn Huyền, thị mới có thể gây sóng tạo gió, để có thể hoàn thành tâm nguyện, chiếm giữ quyền lực.

Liệu thị có trung thành với mình không. Điều này cũng chỉ có thể dựa vào phương diện đó mà quyết định. Khi Lưu Dụ gã trở thành người có cơ hội đảo triều hoán đại nhất, thị sẽ toàn lực hỗ trợ gã.

Vấn đề là Nhậm Thanh Thị tuy không phải loại cùng hung cực ác, nhưng vì có quan hệ không thể phân cắt với Tiêu Dao giáo và Nhậm Dao, khiến cho tiếng xấu đồn xa. Ngay cả khi Tiêu Dao giáo tan thành mây khói, thì trong mắt người giang hồ hay hội nhà giàu Kiến Khang, Nhậm Thanh Thị vẫn mãi là một yêu nữ. Không ai sẽ chấp nhận thị, ngay cả những người gần gũi với mình như Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, Yến Phi hay Tống Bì Phong, tất cả đều không phải là ngoại lệ.

Loại tình huống này thị không phải là không biết, vì sao vẫn cố gắng hàn gắn quan hệ đã nhiều lần đổ vỡ với mình? Chính mình cũng hoài nghi thành ý của thị, đó tuyệt không phải là sự kết tội vô cớ.

Lưu Dụ tự hỏi đến lúc này vẫn không có cách nào để có thể nhấn tâm xuống tay với thị. Một nửa là vì giá trị lợi dụng của thị, nửa còn lại không thể phủ nhận bởi vì thị quá đẹp.

Sự xinh đẹp của thị không giống người khác, nửa yêu nửa tiên, điểm mạnh nhất là sự dụ hoặc. Một mặt thị rất nữ tính, đi nhẹ nói khẽ, có một loại mỹ thuật trời sinh quyến rũ nam nhân. Mặt khác lại luôn luôn ra vẻ trong trắng, giữ gìn trinh tiết, đến nay vẫn không một tỳ vết. Tất cả những điều đó cùng nhau vẽ nên vẻ phong tình chỉ có ở thị.

Một câu đơn giản của thị chứa đựng những toan tính vô hạn. Ngoại trừ sắc đẹp và mỹ thuật câu dẫn nam nhân, thị còn có thể dựa vào cái gì? Nhưng sắc đẹp đúng là vũ khí lợi hại nhất của thị, có thể khiến những lão yêu hùng như Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền quỳ gối dưới chân thị.

Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn có thể tiếp nhận thị, Lưu Dụ lại không thể. Đối với gã, tiếp nạp thị sẽ chỉ có tai họa.

Lần đầu tiên gã đối với Nhậm Thanh Thị sinh ra lòng thương hại. Không phải là đồng tình với những việc thị làm, mà là hiểu được hoàn cảnh của thị mà tự nhiên phát sinh lòng thông cảm.

Ở một góc độ nào đó, tình cảnh của gã và thị có điểm tương tự. Cả hai đều có thù hận phải rửa bằng máu, lại không có cách nào cởi bỏ. Chỉ có điều cách thức thực hiện của họ không giống nhau thôi!

Nhậm Thanh Thị buồn bã nói: "Lại không nói gì ư."

Lưu Dụ trong lòng dấy lên một tâm tình mà chính gã cũng không hiểu rõ, thở dài: "Thanh Thị người đi đi! Người sẽ không nhận được gì từ ta để thỏa mãn khát vọng của người đâu. Ta thà cùng người mình đao mình thương mà phân sống chết, chứ không muốn cứ phải ta lừa người gạt mãi."

"Hic! Lưu Dụ!"

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn về phía thị, thấy ngọc lệ rưng rưng, buồn bã cúi gằm xuống đất thút thít.

Nhậm Thanh Thị cúi đầu, lộ vẻ buồn bã đau đớn động lòng người nói: "Đến bây giờ chàng vẫn không tin thiếp sao? Thiếp sẽ giúp chàng giết Can Quy, như vậy là đủ nhé! Còn việc có thể giết chết Lư Tuần nhất nhất theo ý chàng. Được không?"

Lưu Dụ tỉnh ngộ, thảm máng mình mềm lòng. Nhậm Thanh Thị hiện tại có thể là chìa khóa duy nhất để gã có thể mở ra cánh cửa đối phó với Can Quy. Một khi giết được Can Quy, sẽ làm suy yếu đi rất nhiều thực lực của Hoàn Huyền, giúp ích cho việc đấu tranh sinh tử thành bại với hắn trong tương lai, lại có thể tỏ ra thành ý với Tư Mã Đạo Tử, khiến quan hệ hợp tác lẫn nhau giữa hai bên sẽ được gia cố. Như thế làm sao mình có thể dựa vào tình cảm mà hành sự được, chẳng lẽ mình vẫn không thể không để ý đến tất cả, toàn lực cầu thắng sao?

Đương nhiên cũng có thể là Nhậm Thanh Thị và Can Quy liên thủ bố trí một cạm bẫy. Khi gã tưởng rằng có thể giết Can Quy thì ngược lại, kẻ bị làm thịt lại chính là gã. Thật ra, gã đang hy vọng như thế. Bởi vì nếu thế gã đối với mỹ nữ luôn miệng ngon ngọt rằng yêu mình vô cùng này sẽ không còn vương vấn tơ tình gì nữa.

Lưu Dụ trấn tĩnh tinh thần, đột nhiên ôm lấy eo thon nhỏ của thị, rồi ghì chặt thị vào trong lòng.

Thân thể đầy đặn động lòng người của thị khiến gã thiếu chút nữa xúc động quá mà không để ý đến hậu quả sinh ra thú tính nguyên thủy. Gã vội vàng thảm cảnh cáo mình, rồi cố gắng bảo trụ linh đài, giữ lấy một điểm sáng suốt.

Nhậm Thanh Thị duyên dáng kêu "Ồi" lên một tiếng, ngọc thủ ôm ghì lấy chiếc cổ thô trảng của gã. Thị rên rỉ hỗn hển: "Lưu Dụ!"

Hai từ này thiếu chút nữa đánh tan thần trí của gã, may là gã vẫn còn năng lực để kiềm chế, ghé sát vào tai thị nói: "Ta muốn ngươi!"

Thân thể mềm mại của Nhậm Thanh Thị run rẩy kịch liệt. Mỗi một chút run rẩy đối với Lưu Dụ đều có mị lực như có thể câu hồn đoạt phách gã. Mỹ nữ này hỗn hển: "Chàng vẫn không tin người ta sao? Thanh Thị sẽ dùng hành động để chứng minh cho chàng xem. Đến đây đi! Người ta khao khát chàng lắm rồi."

Lưu Dụ thầm kêu cứu mạng, nạn nhân của hành động thử nghiệm này khẳng định không phải là đối phương mà là chính gã. Gã tuyệt không thể có quan hệ thể xác với mỹ nữ có lòng dạ bất trắc này. Huống chi chẳng may thị thật sự là xử nữ, bất luận gã nhấn tâm như thế nào, nhưng tự vẫn lương tâm nếu Nhậm Thanh Thị thành đàn bà của gã, gã sẽ khó có thể bội tình bạc nghĩa đối với nàng được.

Lúc này thử nghiệm hoàn toàn thất bại. Gã vẫn không biết rõ nàng có giả dối hay không, chính mình lại ở vào thế cưỡi lên lưng hổ khó mà xuống được.

Lưu Dụ cố gắng đè nén dục hỏa đang hừng hực bốc lên trong lòng, kéo thị ngồi xuống ghế đá ở trong đình, để thị ngồi trên lòng mình, gã nói: "Bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt. Trước tiên ta hỏi ngươi một việc, sau đó ta sẽ cho ngươi biết nguyên nhân."

Nhậm Thanh Thị than thở một tiếng rồi duyên dáng ngồi ngay ngắn lại, thỏ thẻ nói: "Lưu Dụ, liệu chàng có phải là một đấng nam tử hán không?"

Lưu Dụ lúc đó đã sáng suốt trở lại, không đáp mà hỏi lại: "Can Quy hiện đang trốn ở đâu?"

Nhậm Thanh Thị sảng khoái đáp: "Hắn trốn ở trong một con thuyền trên Đại Giang và luôn luôn thay đổi vị trí. Ngay cả thiếp đây nếu muốn kiếm hắn thì cũng phải dùng một thủ pháp đặc biệt, quyền chủ động ở trong tay hắn."

Lưu Dụ hỏi: "Ngươi không phải là đã ở nhờ trên thuyền của hắn sao?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Thiếp chỉ gặp hắn có hai lần, lần gặp mới nhất là ngày tối hôm qua. Thiếp đến để báo cho hắn biết tình huống đã mật hội với Lưu Lao Chi, để hắn phi báo cho Hoàn Huyền. Thiếp biết Can Quy đã không còn tín nhiệm thiếp, lại còn muốn phá quan hệ giữa thiếp và Hoàn Huyền. Chính vì vậy thiếp rất hy vọng bọn chàng có thể làm thịt hắn, nhưng đừng để cho Hoàn Huyền hoài nghi đến thân phận của thiếp."

Lưu Dụ bắt đầu tín nhiệm đến thành ý hợp tác của Nhậm Thanh Thị. Đây là tác phong tâm ngoan thủ lạt cổ hữu của thị. Hơn nữa một núi không thể có hai hổ, không thể để tồn tại một kẻ mà cả mưu trí và kiến thức đều không dưới thị như Can Quy. Một khi hắn còn sống, Hoàn Huyền sẽ không thể trọng dụng thị.

Nhậm Thanh Thị chau mày hỏi: "Việc chàng và thiếp hoan hợp với những việc này có quan hệ gì?"

Lưu Dụ ôn tồn nói: "Bởi vì đêm qua lúc Can Quy dùng thuyền nhỏ đến bến đò gặp ngươi, ta cũng có mặt ở đó."

Nhậm Thanh Thị kinh ngạc thốt: "Cũng có việc đó sao?"

Lưu Dụ nói: "Ta cũng không phải là kẻ duy nhất đứng bàng quan. Lư Tuần đợi sau khi bọn ngươi rời khỏi đã hiện thân ở chỗ ngươi lấy thuyền, hắn còn lầm bầm một câu 'Thật kỳ quái!'. Bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Đêm qua Lư Tuần đã bám theo đuôi ngươi, và không biết chừng hiện tại hắn cũng theo ngươi đến chỗ này. Hắn như con hổ ẩn mình trong bóng tối rình rập con mồi, chờ thời cơ thuận tiện ra tay. Ngươi nói xem trong tình huống như thế này, màn trời chiếu đất mà chúng ta loan phượng đảo điên được sao?"

Nhậm Thanh Thị chớp mắt sợ hãi khi nghĩ đến mưu đồ sát nhân, nàng liếc qua vai hắn, như muốn quét đi cái bóng đêm của núi rừng.

Hồi Bất Dương Sơ

Cao Ngạn và Diêu Mãnh chạy tới Biên Thành khách sạn, Nguyễn nhị nương sớm đã đứng đợi đến mắt cả kiên nhẫn, oán giận nói: "Vì sao lại tới muộn như vậy? Hai tên tiểu tử các ngươi lại tới thanh lâu bữa bãi phải không? Chỉ có Đồ Tiên là đã tới."

Can Ngạn mắt cả hứng thú trả lời ả, thờ dài nói: "Sao lại có thể phát sinh chuyện như vậy?"

Nguyễn nhị nương dẫn hai người xuyên qua đại sảnh, bước lên hành lang thông với Đông Dực, thờ dài nói: "Lão nương sao biết được? Lão quái vật đó hôm nay đi thăm Thiên Huyết lần thứ hai, sau khi quay về liền tự nhốt mình ở trong phòng, cho đến khi người đưa cơm tới gõ cửa mới phát giác ra lão đã chết từ lâu rồi."

Diêu Mãnh cười khỏ nói: "Nếu hấn bị người ta giết thì chúng ta càng mất mặt khi về đến nhà."

Lúc này ba người đã đi tới phòng trọ của Tân Hiệp Nghĩa, ngoài cửa có hơn mười người, một số là người làm của khách sạn, còn những người khác là huynh đệ Hoang nhân phụ trách bảo an cho khách sạn.

Bọn họ bước vào phòng, hình ảnh đập vào mắt trước tiên là cảnh Tân Hiệp Nghĩa nằm thẳng cẳng ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không có đến nửa điểm huyết sắc. Mặc dù thần thái an tường, nhưng Cao Ngạn và Diêu Mãnh cảm thấy rõ ràng sinh cơ của lão đã tận

Trình Thương Cổ ngồi cạnh giường, đăm chiêu nhìn Tân Hiệp Nghĩa, tựa như không biết Cao, Diêu hai người vừa tới.

Hai người bước gần đến trước giường. Cao Ngạn hỏi: "Chuyện là như thế nào?"

Trình Thương Cổ đưa tờ giấy hoa tiên cho hấn: "Người tự xem đi!"

Cao Ngạn cầm lấy tờ giấy, mở ra xem. Diêu Mãnh cũng cúi đầu vào xem, đương nhiên nhìn chẳng hiểu gì, liền hỏi: "Lão Tân có di ngôn gì vậy?"

Cao Ngạn đọc những dòng chữ được viết trên giấy: "Lão phu một đời hành hiệp trượng nghĩa, từ trước đến nay lấy trượng nghĩa làm đầu, chưa từng làm qua chuyện gì khiến lòng phải hổ thẹn. Đáng tiếc ta lại không hợp thời thế, một cột không chống nổi cả nhà, chỉ biết trách ông trời. Hiện tại lão phu dương thọ đã tận, chỉ cần sau khi chết được chôn nắm xương tàn ở Biên Hoang, cạnh Thiên Huyết, để ta làm bạn với trời cao đất rộng, thì thật không còn thấy tiếc chi. Tân Hiệp Nghĩa tuyệt bút."

Cao Ngạn đặt tờ giấy xuống, thờ ra một hơi thư thái, nói: "Là tự vẫn rồi!"

Trình Thương Cổ lắc đầu nói: "Lão là bệnh chết chứ không phải tự tận. Hấn sớm đã phải chết rồi, toàn bằng ý chí mà chống đỡ được tới Biên Hoang, chết cũng muốn chết ở Biên Hoang. Xem như là hoàn thành một tâm nguyện cuối cùng của lão."

Nguyễn nhị nương thắc mắc: "Tối qua lão còn tới kiếm ta nói chuyện điên khùng, nói rằng lão từ trước tới nay luôn coi thường Hoang nhân, lại xem thường Biên Hoang tập, mắng chúng ta nào là truy lạc giả dối, nào là thấy lợi thì ham, lại nói Biên Hoang không có hiệp khách, À! Thật sự không hiểu vì sao lão đến chết cũng muốn phải đến Biên Hoang mới chết chứ?"

Cao Ngạn hừ lạnh nói: "Biên Hoang có thể giống như lão nói, không có hiệp khách theo định nghĩa về hiệp khách của lão, nhưng lại không có nguy quân tử, có chăng chỉ là người chân thành, chịu nhận thức và lĩnh hội con người thực của mình. Hoang nhân chúng ta từ trước tới nay không cần sự đồng cảm của người ngoài, sống như vậy mới thật muôn màu muôn vẻ."

Trình Thương Cổ kéo chăn che lên di thể của Tân Hiệp Nghĩa, trầm ngâm nói: "Lão chỉ là cảm râm sau khi uống rượu, sao có thể coi là thật được chứ? Hiện tại chết rồi là hết, nhập thổ vi an. Lão đã lựa chọn mai táng cạnh Thiên Huyết, chứng tỏ cách nhìn về Biên Hoang đã thay đổi. Biên Hoang chính là giấc mộng hiệp khách cuối cùng của lão Tân. Chuyện của lão ta sẽ tự mình xử lý, không cần phiền đến các ngươi. Ở đây chỉ có ta là hiểu lão hơn mấy người trẻ tuổi các ngươi."

Nhiếp Thiên Hoàn ngây ngốc nhìn bốn chữ mà Doãn Thanh Nhã đã lưu lại trên bức vách, không nói lời nào.

Lão không nói, Hách Trường Hanh đang đứng cạnh lão càng không dám nói.

Sắc mặt Nhiếp Thiên Hoàn âm đạm, đột nhiên thở dài nói: "Lần này là ta làm sai, hơn nữa sai rất tệ hại."

Hách Trường Hanh cảm thấy rất ngạc nhiên, từ khi mười lăm tuổi đi theo Nhiếp Thiên Hoàn, được lão đề bạt, đạt tới quyền thế và địa vị như ngày hôm nay, hắn lần đầu tiên nghe thấy Nhiếp Thiên Hoàn anh minh thần võ, tính toán không bao giờ sai trật, tự miệng thừa nhận sai lầm của bản thân. Hắn chỉ đành nói: "Bang chủ không làm sai, chỉ là quan tâm đến hạnh phúc cả đời của Thanh Nhã mà thôi. Cao Ngạn khẳng định không phải là hảo phu tể."

Nhiếp Thiên Hoàn lại thở dài: "Cao Ngạn là người thế nào, chúng ta sớm sẽ có kết luận, bất quá người chết rồi thì không cần phải nói về hắn nữa."

Hách Trường Hanh nói: "Chúng ta lập tức phát động nhân thủ, tới bắt Thanh Nhã về."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khở nói: "Để làm gì?"

Hách Trường Hanh ghen lời, với võ công của Doãn Thanh Nhã mà bọn thủ hạ lại không thể mạnh chân mạnh tay quá được, nếu nằng nhứt quyết không chịu quay lại, ai có thể cải biến được nằng. Hắn nói: "Chỉ cần phát hiện ra bóng dáng của Nhã muội, đệ tử sẽ tự mình đến khuyên muội ấy quay về."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Người cũng đâu phải là không biết tính tình của Doãn Thanh Nhã, hiện tại nó đang tức giận phừng phừng, người tìm nó chỉ tổ bị nó mắng như tát nước vào mặt mà thôi. Tất cả là lỗi của ta, nếu như không phải ta nhiều lần cứ muốn giết bằng được Cao Ngạn, thì đã không có chuyện này xảy ra; Lại nếu không phải ta từ nhỏ đã nuông chiều nó, nó cũng sẽ không điêu ngoa ngang ngược như thế này! À! Nó có thể đi đâu chứ?"

Hách Trường Hanh nói: "Theo đệ tử đoán, Thanh Nhã có lẽ tới Biên Hoang tập."

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày hỏi: "Cao Ngạn đã chết, nó tới Biên Hoang tập làm gì?"

Hách Trường Hanh phân tích: "Thanh Nhã hiện tại đang ở vào một tình huống cực đoan. Nhã muội bỏ nhà đi là biểu thị sự bất mãn đối với chúng ta, cho nên muốn đi đâu được nữa? Có lẽ Thanh Nhã cũng là trong lòng hoang mang, đất trời tuy rộng lớn nhưng lại không có chỗ dung thân."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khở không nói gì.

Hách Trường Hanh nói tiếp: "Đồng thời Nhã muội lại cảm thấy áy náy, cho rằng bản thân phải chịu trách nhiệm đối với việc Cao tiểu tử ngộ hại. Trong tâm tình đó muội ấy sẽ nhắm hướng tới Biên Hoang tập mà đi, dù rằng người chết không thể sống lại, nhưng Biên Hoang là nơi chúng gặp nhau, có thể tới trước mộ hắn để thắp một nén hương cũng tốt."

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày: "Hoang nhân há chịu buông tha cho nó?"

Hách Trường Hanh giải thích: "Hoang nhân tuyệt đối sẽ không động đến nửa sợi tóc của Thanh Nhã, Thanh Nhã trước sau đã hai lần bị bắt nhưng cuối cùng đều là an nhiên quay về, có thể thấy rằng Hoang nhân vì quan hệ giữa nằng và Cao Ngạn nên sẽ không làm khó Nhã muội. Hiện tại Cao tiểu tử đã chết, Hoang nhân sẽ càng không làm thương tổn Nhã muội."

Nhiếp Thiên Hoàn như trút được một phần tâm sự, trầm ngâm: "Nói thật với ta đi, Thanh Nhã phải chăng đã thật sự yêu Cao Ngạn?"

Hách Trường Hanh đáp lời y: "Sở dĩ Cao tiểu tử lưu lại được ấn tượng sâu đậm trong lòng Thanh Nhã là vì Thanh Nhã cho rằng đã giết hắn ở sông Vu Nữ, cho nên lòng còn ray rứt chứ không hề liên quan đến tình yêu nam nữ. Nhưng lần trước từ Biên Hoang tập trở về, Nhã muội hiển nhiên đã thay đổi cách nhìn về hắn, lúc nói tới hắn là mắt mi rạng rỡ, cực kỳ thích thú, thỉnh thoảng lại lộ ra nét cười ngọt ngào. Thanh Nhã có lẽ vẫn chưa chung tình với hắn, nhưng ít ra cũng đã có hảo cảm. Ôi! Hiện tại Cao tiểu tử xương cốt đã lạnh,

bỗng nhiên khiến Nhã muội cảm thấy như mất đi một cái gì đó nên mới bỏ nhà ra đi. Bất quá như đệ tử nhận thấy, tới Biên Hoang tập rồi Nhã muội cũng sẽ quay lại vì trong lòng Nhã muội bang chủ vẫn là quan trọng nhất."

Nhiếp Thiên Hoàn nghe hẳn nói câu cuối hoàn toàn là để an ủi bản thân mình, căn bản không phải là thực lòng, chán nản nói: "Thật không hiểu tiểu tử đó bằng vào cái gì mà có thể hấp dẫn được nó chứ?"

Hác Trường Hanh nói: "Có một điểm mà chúng ta không thể không thừa nhận, Thanh Nhã hiểu Cao Ngạn hơn chúng ta, biết đâu Cao Ngạn có một mặt riêng mà chúng ta chưa biết."

Nhiếp Thiên Hoàn tức giận: "Cao Ngạn thì có chỗ nào đáng giá mà chúng ta phải hao phí tinh thần để tìm hiểu chứ?"

Hác Trường Hanh nói: "Đó chính là chỗ khác biệt giữa chúng ta và Thanh Nhã. Đối với chúng ta mà nói, Cao Ngạn chỉ là tên vô lại hỗn đản, nhưng Thanh Nhã lại tiếp xúc với một mặt khác của hắn. Cao Ngạn có thể vùng vẫy thành công ở Biên Hoang tập, lại có thể nhờ Yến Phi đưa hắn đến địa đầu của chúng ta để quần lầy Thanh Nhã, chắc phải có chỗ hay của hắn."

Nhiếp Thiên Hoàn chán nản: "Hắn là con người ra sao giờ đã không còn là quan trọng nữa rồi, trước mắt điều trọng yếu là làm thế nào để khiến Thanh Nhã bình yên trở về."

Hác Trường Hanh biết lão vì quan tâm quá nên rối loạn, không dùng được tài trí như thường ngày, liền nói: "Chúng ta có thể dùng phi cấp truyền thư, thông báo cho người của chúng ta ở Thọ Dương, lệnh cho hắn gửi tin cho lão bằng hữu Hồng Tử Xuân của chúng ta, nhờ lão chiếu cố Thanh Nhã, biết được tình huống của Thanh Nhã rồi sẽ quyết định xem từng bước phải làm thế nào."

Nhiếp Thiên Hoàn cau mày nói: "Phát sinh chuyện như vậy, lão Hồng còn chịu làm việc cho chúng ta sao?"

Hác Trường Hanh nói: "Trên giang hồ tịnh không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, hà huống chúng ta lại không hề muốn lão bán đứng huynh đệ Hoang nhân, chuyện giúp đỡ không tốn tí công như vậy, hắn tội gì mà không làm."

Nhiếp Thiên Hoàn chán nản ngồi xuống, nói: "Chuyện này giao cho người làm đi! Nói với Hồng Tử Xuân nếu có ai dám làm tổn thương đến Thanh Nhã, dù là thiên vương lão tử, Nhiếp Thiên Hoàn ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Tới canh hai Lưu Dụ mới quay lại sào huyệt mới ở Kiến Khang. Chỗ này bề ngoài nhìn giống như một nhà dân bình thường, lại là địa điểm dừng chân mà Tư Mã Nguyên Hiến an bài cho bọn họ, tránh để cả ngày phải nơm nớp lo âu sợ người của Lưu Tuân hoặc Can Quy đột nhiên tới tập kích.

Tổng Bi Phong vốn định bằng vào một quan hệ nhân sự của mình ở Kiến Khang tìm chỗ khác để ẩn thân nhưng Lưu, Đồ hai người đều cho rằng đây là một cách biểu lộ thành ý đối với Tư Mã Đạo Tử, và lại dưới tình huống địch bạn khó phân mà ngược lại Tư Mã Đạo Tử cùng với Hoàn Huyền và Tôn Ân đang ở thế bất lưỡng lập nên vẫn có thể tin tưởng.

Căn nhà này nằm ở bờ tây của Thanh Khê. Thanh Khê nam giáp sông Tần Hoài, bắc tiếp Huyền Vũ hồ, lại có nhánh sông chia nhau thông tới Yến Tước hồ và Tỳ Bà hồ, cách Tân Dương môn ở phía đông nam Kiến Khang cung thành cự ly chỉ tầm ngàn bộ, giao thông thủy lục hai đường cũng thuận tiện phi thường. Chỉ cần một ngày chưa trở mặt với Tư Mã Đạo Tử, nơi được gọi là "Thanh Khê Tiểu Trúc" này vẫn có thể là sào huyệt lý tưởng ở Kiến Khang của bọn họ. Phía sau tiểu trúc có một bến đò nhỏ, có khoái đĩnh do Tư Mã Nguyên Hiến cung cấp, thuận tiện để họ đi bằng đường thủy đến Kiến Khang.

Thấy Lưu Dụ bình yên trở về, Đồ Phụng Tam và Tổng Bi Phong cùng thở phào nhẹ nhõm. Tuy là lúc đêm khuya yên tĩnh, nhưng ba người lại không có ý đi ngủ, tụ ở phòng khách nói chuyện.

Đồ Phụng Tam nói: "Bước đầu ta đã lợi dụng những huynh đệ đi theo ta và người của Đại Giang bang ở đây, kiến lập lên một mạng lưới tình báo. Tổ chức này độc lập với Tư Mã Đạo Tử, cho dù quan hệ giữa chúng ta và cha con bọn họ có đổ vỡ, cũng sẽ không lo bị bọn họ nhổ bật gốc rễ."

Lưu Dụ đối với năng lực của hắn trên phương diện này thập phần tin tưởng, hỏi qua loa vài câu, sau khi đã hiểu được đại khái tình huống thì bỏ qua chuyện này, hướng tới Tống Bi Phong nói: "Tình huống của Tà gia thế nào?"

Tống Bi Phong chưa chút nói: "Tiểu Dụ đoán rất đúng, hôm nay ta không nén được mà quay lại hẻm Ô Y, tình huống của đại tiểu thư lại xấu hơn, nếu Yến Phi không thể tới Kiến Khang, có lẽ nàng chống không nổi qua mùa Đông năm nay. Nội công của Tôn Ân đi theo đường chí dương chí nhiệt, được thạch bình thường căn bản không có tác dụng."

Lưu Dụ muốn nói gì lại thôi.

Tống Bi Phong nhìn thẳng vào mắt gã: "Tôn tiểu thư muốn gặp người một lần nhưng ta đã khuyên can. Nàng minh bạch hơn bất cứ người nào, gặp người thì đối với người không có gì tốt. Ta sợ nếu nhị thiếu gia bị buộc phải đáp ứng lời cầu thân của Tư Mã Nguyên Hiên, nàng sẽ nhất thời quẫn trí...Ồi!

Đồ Phụng Tam góp ý: "Chúng ta có thể ở trên phương diện là nhân thủ của Tư Mã Nguyên Hiên, bảo hắn tạm thời bỏ đi suy nghĩ này không?"

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Rất khó. Những chuyện như thế này tuyệt không thể nói ra trước mặt Tư Mã Nguyên Hiên, nếu không sẽ phá hỏng mối quan hệ hiện tại được xem là tốt đẹp giữa chúng ta và hắn."

Lại hỏi Tống Bi Phong: "Nhị thiếu gia khi nào xuất chinh?"

Tống Bi Phong nói: "Triều đình đã chọn giờ Mão bốn ngày sau để cử hành xuất sư đại điển, nếu Tư Mã Nguyên Hiên muốn đề thân, sẽ là chuyện của mấy ngày nay. A! Không còn cách nào khác với chuyện này của tôn tiểu thư sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu không thể thương lượng với người của Tư Mã Nguyên Hiên, vậy có thể thay đổi chủ ý của Tà Diễm hay không?"

Tống Bi Phong nói: "Muốn đánh động Tà Diễm, chỉ có thể để đại tiểu thư nói với hắn, nhưng ta lại không muốn để nàng thêm đau khổ."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta tin đại tiểu thư là người kiên cường, chỉ vì trượng phu và nhi tử đều mất mạng trong tay Thiên Sư quân nên không còn lưu luyến với sự sống, đến ý chí cũng tiêu trầm. Nhưng nếu khiến nàng cảm thấy lúc này là lúc Tà gia đang cần nàng nhất, nói không chừng nàng có thể phấn chấn lên, kích khởi đấu chí sinh tồn, không có hại mà lại có ích."

Tống Bi Phong như chết đuối vớ được cọc, sáng mắt lên: "Đúng! Tại Kiến Khang danh vọng của nàng hơn xa nhị thiếu gia, Tư Mã Đạo Tử cũng phải nể mặt nàng ba phần. Bất quá nàng cả ngày nằm trên giường bệnh, làm thế nào nói được?"

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: "Dùng thương thế của nàng làm cớ, Tà Diễm có thể đẩy việc này cho đại tiểu thư quyết định, Tư Mã Nguyên Hiên càng khó thúc giục hôn sự, chúng ta cũng đạt được mục đích kéo dài."

Tống Bi Phong nói: "Nhưng nhị thiếu gia hiện tại là nhất gia chi chủ của Tà gia, hắn nói không thể tác chủ cho tôn tiểu thư, ai chịu tin hắn? Với tính tình của nhị thiếu gia thì nhất định không chịu nói ra những lời để mất thân phận như thế được."

Đồ Phụng Tam nói: "Thình nữ nhi của Tà An Tà Phính Đình đứng ra thì sao? Để nàng nói với Tà Diễm rằng Tà Huyền trước khi chết đã có lời, hôn sự của nữ nhi ông ấy chỉ có một người có thể tác chủ là Tà Đạo Uẩn. Với danh sĩ phong cốt của Tà Diễm, tuyệt không nguyện ý để nữ nhân của Tà gia làm vợ Tư Mã Nguyên Hiên, tự nhiên sẽ thuận nước đẩy thuyền mà không cần tìm rõ ngọn nguồn xem đó có phải là di ngôn của Tà Huyền hay không."

Tống Bi Phong vui mừng nói: "Đúng là biện pháp hay, ngày mai ta sẽ đi gặp đại tiểu thư và nhị tiểu thư."

Đồ Phụng Tam nói với Lưu Dụ đang lộ ra thần sắc cảm kích: "Ta chỉ không muốn chuyện nhỏ nhất ảnh hưởng đến đại kế của chúng ta, không cần phải cảm ơn ta. Ha! Nói đến đâu rồi nhỉ, hiện ta chắc đến lượt

Lưu gia rồi."

Lưu Dụ nói: "Nhậm Thanh Thị có đứng ở phía chúng ta hay không, ta cũng cảm thấy hoài nghi, xem ra phần lớn là đang lợi dụng chúng ta, hoặc là đang dở trò gió chiều nào xoay chiều đó. Nhưng ả đối với việc giết Can Quy có thành ý hợp tác, đó gọi là một núi không thể có hai hổ. Nếu ta nhìn không lầm, giả thiết Can Quy có thể giết chết Nhậm Thanh Thị, mà Hoàn Huyền lại tuyệt đối không nghi ngờ tới hấn, hấn sẽ làm ngay không chút do dự. Tình huống của Nhậm Thanh Thị cũng như thế."

Đồ Phụng Tam nghe vậy tinh thần đại chấn, nói: "Nếu vậy thì Can Quy gặp nạn rồi."

Tổng Bi Phong nói: "Chuyện chúng ta hợp tác với Tư Mã Đạo Tử phải chăng đã truyền đến tai Can Quy, khiến cho hấn biết khó mà lui chăng?"

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu lão bản của Can Quy là một ai khác chứ không phải là Hoàn Huyền, khẳng định sẽ lập tức giương buồm rút neo, chạy xa khỏi Kiến Khang. Chỉ hận là hấn làm việc cho Hoàn Huyền, không làm thỏa đáng mà đã quay về báo cáo kết quả, địa vị của hấn trong lòng Hoàn Huyền lập tức rơi rụng ngàn trượng, sẽ không được trọng dụng nữa."

Lưu Dụ đem cuộc đối thoại khi gặp mặt Nhậm Thanh Thị nói ra một lượt, đương nhiên giấu đi đoạn đối thoại có quan hệ nam nữ riêng tư. Sau cùng gã nói: "Có ả giúp đỡ muốn giết Can Quy vẫn không phải dễ, ả gặp qua Can Quy hai lần, nhưng mỗi lần đều là trên thuyền khác nhau, và lại còn không biết hấn có bao nhiêu tào thuyền, do đó có thể biết hấn cẩn thận thế nào."

Hai mắt Đồ Phụng Tam sát khí đại thịnh: "Đây chính là nguyên nhân mà chúng ta phải giết hấn, nếu có một người như vậy đứng chủ trì đại cục cho Hoàn Huyền, chúng ta sẽ thua rất thảm."

Tổng Bi Phong băn khoăn: "Nhưng ngay cả Nhậm yêu nữ cũng không có cách nào nắm được hành tung của hấn, chúng ta làm biết bố trí để giết hấn như thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Tài trí của Nhậm Thanh Thị tuyệt không dưới Can Quy, người khác không có biện pháp, nhưng không thể làm khó được ả. Ví như ả có thể cung cấp tin tức tình báo giả cho Can Quy, dẫn hấn vào tròng. Đêm nay ả sẽ tới gặp Can Quy, tiết lộ cho hấn biết bí mật là chúng ta và Tư Mã Đạo Tử đã móc nối với nhau, lại lộ ra chuyện chúng ta ở nhờ Quy Thiện tự, để chiếm được sự tin nhiệm của hấn."

Tổng Bi Phong lại hỏi: "Nhậm yêu nữ đã không chung một đường với Can Quy, vậy ả rốt cục là ẩn thân ở nơi nào?"

Lưu Dụ lắc đầu: "Cái này ta không tiện hỏi ả, nhưng đã ước định cách liên lạc với ả."

Đồ Phụng Tam nói thêm: "Chuyện này chỉ có thể nén lòng đợi phát triển từng bước, tạm thời bỏ sang một bên."

Hấn trầm ngâm một chút rồi lại nói: "Chúng ta thật sự vẫn chưa nghĩ ra biện pháp để đối phó với Lư Tuấn, cho dù hấn thật sự ẩn thân trong tiệm gạo, chúng ta cũng không làm gì được hấn, chỉ tổ dãi thảo kinh xà thôi. Vì nơi đó tiếp cận Đại Giang, thiên quân vạn mã cũng không có tác dụng, chỉ tổ để hấn giết thêm vài người."

Lưu Dụ tiếp lời: "Biện pháp sáng suốt nhất là đợi Yến Phi tới, sẽ mười phần chắc chín."

Tổng Bi Phong cười: "Chúng ta không nên đa nghi quá, nếu không hai đầu đều không được, có hồi hận cũng không kịp."

Nhìn thấy lão để lộ ra nụ cười, thần thái thoải mái, hai người trong lòng cảm thấy an ủi, biết rằng lão vì chuyện của Tạ Chung Tú tạm thời hòa hoãn, cho nên tâm tình cởi mở hơn.

Đồ Phụng Tam nhắc nhở: "Nhưng chúng ta trước khi giết địch, phải luôn đề tinh tinh thần, nếu ra quân chưa thành đã bị địch ám toán, đó mới thật là oan uổng."

Tổng Bi Phong duỗi lưng: "Khuya rồi! Chúng ta tốt nhất nên ngủ một giấc, hi vọng ngày mai tỉnh lại, có thể nhận được tin tức tốt từ Biên Hoang tập."

Đồ Phụng Tam đứng dậy: "Nào có nhanh như vậy? Ta có thể hỏi Lưu gia một vấn đề cuối cùng không?"

Lưu Dụ kinh ngạc nói: "Hỏi đi!"

Đồ Phụng Tam nghiêm mặt: "Nếu như ta muốn giết Nhậm yêu nữ, Lưu Dụ có lưu tâm không?"

Lưu Dụ bị hỏi bất ngờ đến ngớ cả người.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Ta hiểu được tâm tình của ngươi, hiện tại đương nhiên không phải là lúc thích hợp để giết Nhậm Thanh Thị, ta chỉ hi vọng tới lúc cần thiết, Lưu gia sẽ không do dự mà làm như vậy."

Lưu Dụ vẫn không nói ra lời.

Hồi 82

Thiết Hán Nhu Tình

Trời vừa hửng sáng thì Hác Trường Hanh đã được Nhiếp Thiên Hoàn cho triệu vào. Nhiếp Thiên Hoàn ngồi uống trà trong phòng, thần tình cô tịch, sắc mặt có vẻ tiêu tụy. Hiên nhiên đêm qua lão đã không hề chớp mắt hoặc giấc ngủ không yên. Hác Trường Hanh nghĩ thầm nếu mới gặp lần đầu hẳn không thể nghĩ lão là nhân vật hùng bá một phương, có thể khống chế được thời cuộc hiện tại.

Sau khi vấn an xong, Hác Trường Hanh ngồi xuống cạnh lão.

Nhiếp Thiên Hoàn châm trà cho hắn, bình tĩnh nói: "Đêm qua ta nhận được truyền thư của Hoàn Huyền. Y đã quyết định khi được tin thất bại đầu tiên của Bắc Phủ binh thì bọn ta phải tức khắc đối phó với Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham."

Hác Trường Hanh thấy lão tâm sự nặng nề thì biết rằng đây chỉ mới là lời nói đầu, bởi thanh trừ hai người Dương, Ân là chuyện dễ, căn bản không cần phải lo lắng. Chỉ có chuyện của Doãn Thanh Nhã mới làm Nhiếp Thiên Hoàn ưu tư như thế.

Quả nhiên Nhiếp Thiên Hoàn bất chợt quay lại nhìn hắn hỏi: "Xong chưa?"

Hác Trường Hanh cẩn thận trả lời: "Đệ tử đã đem thủ bút có dấu ấn của bang chủ cho phi cấp truyền thư mang đến Thọ Dương, nội trong bốn ngày sẽ tới tay Hồng Tử Xuân."

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu cười khổ: "Suốt đêm qua ta không hề chớp mắt, không hiểu tại sao ta lại nuông chiều Nhã nhi như thế? Ta có thể cho nó tất cả, tới bây giờ vẫn không trách mắng nó nửa câu. Ngươi minh bạch không?"

Hác Trường Hanh thầm nghĩ điều đó có đạo lý của nó, bất quá trong bang quả có lời đồn đại bí mật về chuyện Doãn Thanh Nhã vốn không phải là đệ tử Nhiếp Thiên Hoàn nuôi dưỡng từ nhỏ mà là con gái của lão, nếu không Nhiếp Thiên Hoàn đã không xem nàng như mạng sống của mình như thế.

Hắn bèn nói: "Thanh Nhã từ nhỏ thuận thảo được mọi người yêu mến, lớn lên xinh đẹp càng làm ai ai cũng thương yêu không nỡ trách cứ gì. Huống chi Nhã muội thật lòng hiếu thuận với bang chủ và hết lòng vì bang chủ."

Nhiếp Thiên Hoàn ngẩng nhìn trần nhà, thần sắc hoang mang, từ từ nói: "Cả đời ta sống trong đao quang kiếm ảnh, ở đầu tên ngọn giáo, thời kỳ Hoàn Xung làm chủ Kinh Châu, sống buổi sáng lo cho buổi tối, luôn cảm thấy nguy cơ bốn bề. Nên ta một mực không nghĩ đến chuyện gia thất để được rảnh tay hành động."

Hác Trường Hanh cảm thấy hồ đồ, không hiểu lão nói vậy có quan hệ gì với chuyện của Doãn Thanh Nhã, chỉ cung kính lắng nghe.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng: "Muốn qua lại trên chốn giang hồ phải trả một giá rất đắt, ngươi không giết

người thì người giết người. Nhân từ với địch nhân tức là tàn nhẫn với chính mình, tuyệt đối không thể mềm lòng. Ta sờ dĩ đến được địa vị ngày nay tuyệt không phải vì ngẫu nhiên mà vì ta đã luyện thành một tấm lòng sắt đá. Phàm chuyện gì không lợi ta đều dùng thủ pháp sắt thép để đối phó. Vì thế ta mới có thể phát triển một bang hội nhỏ của địa phương thành một thế lực cường đại tranh bá ở phương Nam. Ngay cả Hoàn Huyền cũng phải xưng huynh gọi đệ với ta. Đại Giang bang một thời cực thịnh cũng đã phải lui về Biên Hoang."

Hác Trường Hanh chân thành: "Bang chủ tuy đối với địch nhân ra tay không lưu tình nhưng đối với chúng đệ tử theo hầu bang chủ lại đầy tình nghĩa. Như việc Hồ đại thúc muốn thoái ẩn, bang chủ không chút ngần ngại khiến huynh đệ trong bang ai cũng tâm phục."

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu nhìn hẩn: "Nói chuyện với Trường Hanh thật làm ta khoan khoái. Tài ngoại giao của ngươi đã bao lần khiến địch nhân thần phục mà bản bang không đổ một giọt máu. Lưỡng Hồ bang có được thanh thế ngày nay không thể thiếu công lao của Trường Hanh ngươi."

Hác Trường Hanh hồ thẹn: "Nhưng đệ tử đã liên tiếp thất bại ở phía bắc, công không bằng tội, bang chủ càng không trách phạt đệ tử càng cảm thấy khổ tâm."

Nhiếp Thiên Hoàn an ủi: "Thắng bại là lẽ thường của binh gia, lúc mới lập bang ta đã từng bị thua thiệt nặng nề liên tục, nhưng tối hậu địch nhân không phải đã xưng thần đó sao? Nhất thời bị thất bại tuyệt không phải là chuyện quan trọng, điều cần thiết nhất là phải có quyết tâm và ý chí kiên trì. Ngươi bại trong tay Hoang nhân là điều hợp lý vì quân ta tiến sâu vào đất địch, bởi viễn chinh nên mệt mỏi. Bất quá tình hình bất lợi như thế sẽ rồi thay đổi. Trên Đại Giang ai là địch thủ của Nhiếp Thiên Hoàn ta? Hiện tại thực lực của bang ta mỗi ngày mỗi tăng, sẽ có một ngày phương Nam sẽ lọt vào tay chúng ta."

Ánh mắt lão hiện lên thần sắc chìm đắm vào hoài niệm về những tháng năm dĩ vãng nào đó, mơ màng nói: "Lúc ấy Nhã nhi vẫn còn là một đứa bé sơ sinh, ta và mười bảy huynh đệ tại Vũ Lăng thành bị bang chủ Mạc Như Thị của Động Đình bang vốn được xem như đệ nhất bang hội của Động Đình, đích thân dẫn hơn hai trăm thủ hạ, dùng kỳ binh đột tập Thích Hoa các vốn là kỹ viện trừ danh của thành nội, và y đã thành công. Chỉ có ta sống sót phá vòng vây chạy thoát, ta bị trúng thương nặng có nhẹ có cả thủy hơn mười chỗ. Sinh tử treo đầu sợi tóc, nhưng điều then chốt là ta đã thoát được ra khỏi thành."

"Ta tựa như tắt phải chết, chỉ vì mất máu đã làm ta càng lúc càng kiệt sức khiến ta chỉ có thể liều mạng chém giết đến Đông môn vốn gần đó nhất. Vũ công của Mạc Như Thị lúc đó hơn ta một bậc, truy binh của y lại đang đuổi theo đã sắp tới, cảm giác có phần giống như đang bị Diêm La vương đuổi sau lưng khiến ta khủng hoảng sợ hãi. Ngay thời khắc đó ta nghe tiếng trẻ thơ khóc. Lúc ấy người người trên đường lộ đều đã chạy trốn cả, còn lại chỉ là những ai không di động được mà thôi."

Hác Trường Hanh hoàn toàn bị câu chuyện quá khứ hấp dẫn, phảng phất như biến thành Nhiếp Thiên Hoàn hồi tưởng lại chuyện đã qua. Lần đầu tiên hẩn được nghe đến chỗ có liên quan đến Doãn Thanh Nhã.

Lúc này ánh mắt Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn hiện lên vẻ tựa hồ đang ở trong tình huống lúc bấy giờ. Thân xác tuy đang ở đây nhưng tinh thần hồn phách đã trở về hơn mười năm trước, nhớ lại một ngày ác mộng trong dĩ vãng ấy.

Nhiếp Thiên Hoàn kể tiếp: "Ngay thời khắc đó, ta nhìn thấy Thanh Nhã nằm cạnh một người đàn bà. Nó mới sinh chưa đầy ba tháng, đang khóc thật to, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng lên, được quần trong tấm vải thô. Người đàn bà đó đã đoạn khí, y phục đơn giản mỏng manh. Lúc ấy khí hậu cực kỳ lạnh lẽo, trong nhất thời ta không rõ nữ nhân đó có phải là mẹ Nhã nhi hay không, lại bị lạnh cóng mà chết hay vì sợ hãi bởi sự truy đuổi ác liệt mà chết, nhưng tâm thần ta lại hoàn toàn bị Nhã nhi hấp dẫn khiến trong nhất thời quên cả việc đang bị truy đuổi phía sau bởi hung thần đòi mạng."

Hác Trường Hanh như bị tảng đá ngàn cân đè lên tim, cảm thấy hô hấp khó khăn, nặng nề thở ra một hơi. Duyên phận sư đồ của Thanh Nhã và Nhiếp Thiên Hoàn đã bắt đầu tại hoàn cảnh lúc sinh mệnh Nhiếp Thiên Hoàn đang ở cảnh tối cực đoạn quả là điều nằm mộng hẩn cũng không tưởng được.

Nhiếp Thiên Hoàn tựa như rơi vào không gian thời gian của thời khắc lúc đó, gương mặt toát ra hào quang thần thánh vì khổ nạn: "Ta vốn không phải là người hành hiệp trượng nghĩa, việc gì cũng vì lợi trước hết. Phàm ai cản trở ta đều giết hết không tha, mọi việc đều vì mục đích phải vươn lên và để so với người chống

ta xem ai sống lâu hơn. Nhưng tại thời điểm đó, lương tâm ta vốn bị chôn sâu từ lâu đã được đánh thức, ta thấy lại được thứ tình cảm chừng như đã quên lãng, có lẽ đó là một chút lòng trắc ẩn. Dĩ nhiên ta không thể bỗng dưng lại có thể trốn thoát với Nhã nhi bên mình mà dùng hết tốc độ trốn ra khỏi thành. Trong lúc này binh vệ giữ cửa thành đã bị cảnh tượng này dọa khiếp nên cũng bỏ chạy tứ tán như mọi người khác. Trên đường trừ hai bên đang chém giết nhau đến chết thì chỉ còn có sự hiện diện của tiểu Nhã nhi đang mới biến thành một cô nhi không nơi nương tựa."

"Lúc ấy từ tiếng khóc khan giọng của Nhã nhi đang yếu dần mà lòng ta đã hiểu rằng nếu không được sưởi ấm lại thì cái mạng nhỏ của nó sẽ không còn nữa. Ý niệm này quán chặt đầu óc ta, ta dùng chân nhấc nó lên và ôm vào lòng. Đồng thời sự sợ hãi trong lòng ta hoàn toàn tan biến, máu thịt yếu ớt của nó đang run rẩy trong lòng làm tâm hồn ta xúc động với một cảm giác kỳ lạ không thể nào diễn tả, khiến ta luôn tự nhận là kẻ vô tình lại vì nó mà nảy sinh tâm thái sẵn sàng hy sinh. Nhưng cũng cùng thời khắc đó, ta cảm nhận thân thể đầy vết thương như được truyền vào một sức mạnh mới mẻ, mọi thứ đều trở nên rõ ràng. Những nan đề vũ học trước đây nghĩ không ra lúc này bỗng nhiên giác ngộ, lực lượng tiềm tàng được giải thoát ra ngoài. Ta không cần quay đầu nhìn lại mà như thấy tận mắt Mạc Như Thị đang sắp tới sát lưng ta chừng một trượng, trường tiên trong tay y đang nhắm vào cổ ta quá tới. Ta liền ôm Nhã nhi lăn xuống đất, với tay phóng ra sau một ngọn phi đao tối hậu."

Hác Trường Hanh kêu lên a một tiếng, tiếp theo là phản bang chúng Lương Hồ bang vẫn thích nói tới. Trong trận Vũ Lăng, Nhiếp Thiên Hoàn giết Mạc Như Thị đã hoàn toàn thay đổi tình huống luôn luôn ở thế hạ phong của Lương Hồ bang. Chỉ chưa tới nửa năm, Nhiếp Thiên Hoàn đã thảo phạt Động Đình bang lúc này thành quần long vô thủ, trở nên hoàn toàn tan rã và Nhiếp Thiên Hoàn trở thành vị đại bá chủ mới của dải Lương Hồ sau Mạc Như Thị.

Nhiếp Thiên Hoàn: "Dĩ nhiên sau đó ta đã mang Nhã nhi an toàn thoát đi."

Lão lại nhìn Hác Trường Hanh, nhãn thần hồi phục sự nhạy bén bình nhật, chỉ trong ánh mắt là còn tràn ngập thần sắc thương cảm, nhẹ nhàng nói: "Hiện tại ngươi đã hiểu tại sao ta lại cưng chiều Nhã nhi, nó không những là vị thần may mắn của ta mà còn là đối tượng duy nhất của lòng từ ái trong tim ta, ngay từ lúc đầu đã là như thế. Tình thương yêu này vô bờ bến nên ta chưa hề từ chối với nó điều gì mà nó cũng chưa từng làm ta thất vọng. Nhưng ta hoàn toàn không biết cách yêu thương nó thế nào, lại không hiểu nó, chỉ biết dùng biện pháp đầy thành kiến của ta."

Hác Trường Hanh vốn giỏi về ăn nói, hết sức tự tin về việc nắm bắt tâm ý người khác, nhưng sau khi nghe Nhiếp Thiên Hoàn thổ lộ hẳn cũng không nói được lời nào để an ủi. Hắn khó khăn lắm mới nói được: "Bang chủ!"

Nhiếp Thiên Hoàn đưa tay lên ngắt lời hắn, thở ra một hơi, hồi phục sự bình tĩnh: "Nói ra thấy nhẹ lòng hơn. Hiện tại điều ta mong muốn nhất là Nhã nhi trở về bên cạnh, ta sẽ không những không trách mắng nó, mà còn mong nó tha thứ cho ta đã gây nên sự oán hận này."

Yến Phi đứng tại bờ Bắc của Hoàng Hà, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị không tên.

Chàng cảm nhận được một tâm linh khác đang kêu gọi mình nhưng tuyệt không phải Kỳ Thiên Thiên, cũng không phải Tôn Ân.

Cho đến bây giờ chỉ có ba người có thể dùng tâm linh để cùng chàng sinh cảm ứng, đó là Kỳ Thiên Thiên, Tôn Ân và Ni Huệ Huy. Người cuối cùng đã xương chôn nơi Thiên huyết, dĩ nhiên không thể là nàng.

Người này là ai?

Đó là một loại cảm ứng hình dung phi ngôn ngữ, sự kỳ diệu làm xao xuyến lòng người, cũng tựa như theo gió từ đâu đó thổi lại, lay động sông nước thảo nguyên của vùng đất rộng tâm linh, khiến cỏ xanh chao động theo gió, làm mặt nước lăn tăn gợn sóng.

Chàng ngấm ngấm cảm nhận ra đối phương đang ở đâu đó phía trước nhưng lại không thể nắm được vị trí chính xác.

Yến Phi mở rộng tâm thần, hú dài, phóng vào nước sông lạnh lẽo của mùa Thu.

Lưu Dụ bị tiếng chân của Tống Bi Phong làm tỉnh thức, ngồi dậy trên giường. Tống Bi Phong đẩy cửa bước vào, thấy gã đã thức dậy, vui vẻ nói: "Vương Hoàng tới tìm người."

Lưu Dụ nhớ lại cuộc hẹn, biết có liên quan cùng chuyện này, xuống giường mặc áo vào hỏi: "Lão Đồ đâu?"

Tống Bi Phong đáp: "Lão đã rời đi từ trước khi mặt trời lên, chắc là đi xem Biên Hoang tập có trả lời không."

Lưu Dụ rửa mặt chải tóc thay đồ xong mới ra phòng khách để gặp Vương Hoàng.

Ngồi xuống thoải mái rồi Vương Hoàng nói: "Chọn được nơi này chắc tốn nhiều công sức lắm. Nếu ngồi thuyền thì chỉ vào tới suối nhỏ là có thể dễ dàng biết có người bám theo hay không; theo đường bộ tới thì vì đường lối phức tạp có thể mượn địa thế để bỏ rơi kẻ theo dõi. Bất quá theo đường thủy là tiện nhất."

Lưu Dụ nói: "Trừ người của Tư Mã Nguyên Hiến thì Vương huynh là người duy nhất biết nơi cư ngụ của bọn ta."

Vương Hoàng cảm nhận sâu sắc vinh hạnh này, đáp lời: "Ta sẽ cẩn thận hơn gấp bội để giữ bí mật này cho Lưu huynh."

Lưu Dụ cười: "Có phải đã đến lúc phải hẹn gặp rồi không?"

Vương Hoàng đáp: "Đúng thế, nhưng bắt tất phải gặp bọn ta vì chúng ta đã là hậu thuẫn của người, mà chỉ cần gặp năm người. Họ đều là đại biểu cho thế hệ mới của Kiến Khang, và phần lớn đều là quan chức. Nếu có thể thành công với bọn họ thì tương lai bọn ta sẽ được rất nhiều trợ giúp."

Lưu Dụ cảm nhận sâu sắc thành ý của Vương Hoàng, chỉ nghe ngữ khí khi hắn nói là có thể biết hắn hoàn toàn một lòng hướng về mình. Muốn được một người với thân phận cao môn công tử xem kẻ áo vải như mình làm lĩnh tụ tuyệt không phải là chuyện dễ.

Vương Hoàng nói tiếp: "Ta an bài cho Lưu huynh đi gặp năm người là Si Tăng Thi, Chư Cát Trường Dân, Chu Linh Thạch, Mao Tu Chi và Đàn Đạo Tế. Bọn họ đều có giao tình sâu đậm với ta. Chu Linh Thạch và ta chơi với nhau từ bé, người này là một nhân tài, về văn tài hay vũ nghệ đều không kém ta. Đàn Đạo Tế thiện về binh pháp, chỉ không được triều đình dùng, là một sở trường khó mà có được. Năm người này đều có một điểm chung là rất bất mãn đối với hoàng triều của Tư Mã thị, chỉ có An công và Huyền soái là được họ tôn sùng."

Thật ra ở hoàn cảnh hiện thời Lưu Dụ căn bản không có hứng thú đi gặp bọn công tử ăn chơi này, chỉ vì xem trọng tình bạn của Vương Hoàng mà không muốn xối nước lạnh lên lòng nhiệt tình của hắn! Căn bản gã không muốn đi sâu vào để xem họ thuộc loại người như thế nào.

Gã gật đầu: "Nhất thiết đều do chủ ý tốt của Vương huynh, lúc nào thì mới đi gặp họ?"

Vương Hoàng: "Địa điểm gặp mặt là Hoài Nguyệt lâu, đối diện với Vũ Bình đài của Thiên Thiên tiểu thư. Đến giờ hẹn cần Lưu huynh nhún mình giả làm tùy tùng của ta. Tụ hội thanh nghị kiểu này cử hành mỗi đêm là chuyện bình thường ở Kiến Khang, sẽ không ai nghi ngờ."

Lưu Dụ cười: "Người nói nên làm thế nào thì làm thế ấy, ta tin nhiệm Vương huynh sẽ an bài thích hợp cho ta."

Trong lòng gã không khỏi nghĩ đến tình cảnh động lòng ngày ấy đến Vũ Bình đài gặp Kỷ Thiên Thiên. Hoài Nguyệt lâu cao ngất năm tầng ở đối diện, hết sức hoành tráng. Nếu có thể ở tầng cao nhất để thưởng thức trăng gió của sông Tần Hoài cũng là một điều vui sướng, chỉ hận mình căn bản đã sớm mất đi loại tình cảm này.

Thanh âm của Vương Hoàng lọt vào tai gã: "Gần đến ngày xuất chinh, quan lại lớn nhỏ đều đang hết sức bận rộn, mọi người đều không hờ tay. Nên ta đã định sau khi đại quân xuất phát thì tối đó cử hành tụ hội."

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, trong lòng nghĩ ước hội với Nhậm Thanh Thị, lời ước đêm qua thật là thích hợp.

Hiện tại hy vọng giết chết Can Quy đã hoàn toàn ký thác trên người mỹ nữ thay đổi khó đoán này.

Bỏ Hoàng Hà lại phía sau xa, trong lòng Yến Phi bỗng nhiên nổi lên nỗi tình mỹ lệ thần bí không thể quên được của An Ngọc Tình.

Kỳ quái!

Tại sao đã hai ngày rồi chàng không thể không nghĩ tới nàng?

Lần này cảm ứng tâm linh kỳ dị đã biến mất không còn dấu tích, lòng chàng bình tĩnh, không lo không vui, toàn thân như dung nhập vào thiên địa tạo hóa, đất dưới chân trời trên đầu hòa thành một khối. Vào lúc trong lòng không còn tạp niệm nào thì đôi mắt An Ngọc Tình hiện ra trong bể lòng chàng.

Không lý nào sự cảm ứng tâm linh kỳ dị lại có quan hệ gì đến nàng sao?

Nghĩ kỹ lại thấy không có lý, chàng tuyệt không phải mới biết nàng và trước đây chẳng hề có chuyện này xảy ra. Bất quá chàng không dám hoàn toàn loại khả năng này ra, bởi có thể bản thân đã có "tiền bộ" khiến chuyện trước đây không làm được bây giờ lại làm được, ai dám khẳng định chứ?

Yến Phi giờ hết tốc lực hướng Hoài Thủy phóng tới, dưới ánh dương mùa Thu đang lên cao, lòng chàng dấy lên một ý niệm cổ quái. Chàng có thể cùng Kỳ Thiên Thiên thiết lập mối dây tâm linh vì họ có tình yêu say đắm, lửa tình cuồng liệt đã vượt qua mọi khoảng cách, xây chiếc cầu tâm linh qua mọi cách trở. Chuyện này có thể lý giải được.

Giả sử hiện tượng tâm linh kỳ dị mấy hôm nay là do An Ngọc Tình mà ra, có phải đã chứng tỏ giữa bọn họ cũng có một tình yêu tương tự như giữa chàng và Kỳ Thiên Thiên sao?

Yến Phi nghĩ đến điều này thì cảm thấy lạ lùng kinh ngạc.

Từ lần thứ nhất gặp An Ngọc Tình ở Biên Hoang, chàng đã không thể phủ nhận nàng đã để lại trong lòng mình một ấn tượng sâu sắc, khiến chàng không thể không nghĩ đến nàng, mong muốn được gặp lại, thường nhớ lại lúc cùng nàng gặp gỡ.

Lần hội diện tại Tạ gia ở ngõ Ô Y tại Kiến Khang đã khiến quan hệ của họ phát triển thêm một bước, lúc ấy tâm thần chàng hoàn toàn bị tư tưởng độc đáo, cách nói và khí chất của nàng hấp dẫn. Mọi diễn tả trên khuôn mặt nàng đều hết sức đáng yêu, chàng hận đã không có khả năng làm thời gian đứng lại khi bên nàng. Mê người nhất là nàng đã khiến người khác có cảm giác không xa cách lại không gần gũi. Giống như nữ thần hạ phàm từ thượng giới, bằng lòng xuống địa vị thấp hèn để đến trần gian trò chuyện cùng chàng, một kẻ phàm phu tục tử. Từng cái chau mày, từng nụ cười của nàng đều làm rung động sợi dây tơ lòng của chàng. Nhưng nàng đột nhiên bỏ đi làm chàng lúc đó như bị mất mát, cõi lòng lạc lõng.

Bất quá cũng trong đêm ấy, chàng đã gặp Kỳ Thiên Thiên nên vị trí của An Ngọc Tình đã bị Kỳ Thiên Thiên nhanh chóng thế chỗ. Tuy nhiên chàng không thể tự mình dối mình, chàng đối với An Ngọc Tình đã từng sinh lòng ái mộ. Nhưng việc ngưỡng mộ An Ngọc Tình đã là chuyện dĩ vãng, hiện tại tâm hồn chàng hoàn toàn bị chiếm ngự bởi Kỳ Thiên Thiên, không thể dung nạp thêm bất cứ gì khác.

Tình huống thật sự như thế này sao? Tại sao bây giờ chàng lại không ngừng nghĩ tới nàng như thế? Thật sự là chuyện gì đã xảy ra? Trong thời khắc này, lòng chàng hiện lên một hình ảnh, trong một khu núi rừng mỹ lệ có một khoảng rừng đốt cháy đen, chính giữa có một hố sâu vài chục trượng.

Thiên huyết tại Bạch Vân sơn!

Bỗng nhiên chàng cảm ứng được nguyên do đã làm tâm linh chàng xuất hiện dị động này, đó là vị trí của Thiên huyết. Tiếp theo hình ảnh của Thiên huyết là đôi mắt thần bí của An Ngọc Tình thay vào. Lúc này chàng tình ngộ rằng An Ngọc Tình đang ở tại Thiên huyết gần đó. Yến Phi hoàn toàn không hiểu tại sao lại có cảm ứng kỳ dị như thế, nhưng biết rõ phải đến Thiên huyết trước hết. Nếu không gạt bỏ mọi điều sang một bên để gặp giai nhân này chàng sẽ không an tâm. Tuy không có khả năng vì nàng mà đổi lòng thay dạ, nhưng ngoại trừ tình yêu nam nữ chàng sẵn sàng vì nàng mà làm bất cứ điều gì.

Tối Hậu Thông Điệp

Lưu Dụ đầu đội nón trúc, chèo khoái thuyền tiến vào Yên Tước hồ trong mưa bụi mịn mờ.

Sáng sớm hôm nay, rõ ràng sắc trời vẫn một màu xanh lam, gió thu man mát thổi. Đột nhiên mây mù không biết từ đâu trôi tới. Những hạt mưa li ti rơi xuống, cảnh vật gần xa bắt đầu trở lên mơ hồ, làm người ta không phân biệt được rõ ràng là mưa hay sương mù, khiến cho lòng Lưu Dụ càng thêm u sầu.

Trong lòng gã không nén được lại hiện ra tình cảnh chiều hôm đó lúc lên gặp Tạ Chung Tú, cái cảm giác được ôm nàng trong lòng. Và loại cảm giác như ăn trái cấm đó khiến hắn nhớ lại đoạn hồi ức xác thực về Đạm Chân, tựa như vận mệnh lại tái diễn.

Gã thẳng thắn nói với chính mình, vào giây phút nhục thể động lòng người của nàng run rẩy trong lòng, gã đã quên đi tất cả, thậm chí cả Đạm Chân. Có lẽ không một mỹ nữ nào khác, dù là Giang Văn Thanh, Sóc Thiên Đại hoặc Nhậm Thanh Thị có thể tạo cho gã cảm giác giống như vậy. Chỉ có Tạ Chung Tú là có thể khiến gã lúc ôm nàng sinh ra cảm giác tiêu hồn tựa như đang ôm Đạm Chân. Giây phút đó, nàng thật sự đã thay thế Đạm Chân.

Ài!

Cuộc gặp gỡ này sẽ là bí mật được vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng gã, không thể nói với bất kỳ ai. Gã sẽ tuyên bố rõ ràng với Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong là không có bất kỳ dã tâm nào đối với Tạ Chung Tú, đó là lời mà gã nhất định phải nói. Đứng ở vị trí lãnh tụ thì phải biết nghĩ về đại cục, không thể bị ham muốn cá nhân chi phối, càng không nên vì tư tình nữ nhân mà làm hỏng đại sự. Huống chi Tạ Chung Tú là miếng mồi tuyệt đối không nên đụng chạm.

Ở vào vị trí của Lưu Dụ, buộc gã chỉ có thể nói những lời mà ở hoàn cảnh đó nên nói, làm những việc nên làm nhất. Nếu không, những người đi theo có thể vì vậy mà rời bỏ gã.

Cuộc sống ngập tràn đắng cay và éo le, trong cái xã hội không công bằng này, càng phải cố tiếp nhận sự đối đãi không công bằng. Cho dù tương lai gã trở thành bá chủ Nam phương, vẫn khó có thể trong thời gian ngắn phá bỏ được quy tắc có sẵn. Vì vậy trong quá trình kiên cường rèn luyện để vươn lên, gã muốn tranh thủ sự ủng hộ của cao môn thế tộc, cũng vì thế mà phải bảo hộ lợi ích của bọn họ.

Tiếng gió thổi tới, một đạo nhân ảnh từ trên bờ lướt đến, nhảy vào giữa thuyền.

Trông như một cô gái trẻ, Nhậm Thanh Thị đội chiếc mũ được đan bằng sợi cỏ xuất hiện trước mắt. Trong sương mù mờ mịn, thị tựa như biến thành trung tâm của trời đất, hấp dẫn tất cả mọi sự chú ý của gã.

Nhậm Thanh Thị nở một nụ cười bối rối hết sức mê người lại kèm theo tình ý ngọt ngào. Môi thơm khê hé nở: "Lưu Dụ! Chàng khỏe không?"

Lưu Dụ cảm thấy những tình cảm trong lòng như bị cánh tay nhỏ bé vô hình của thị nén xuống. Gã biết vẻ mỹ lệ đó chính là vũ khí lợi hại nhất của thị, không khỏi than thầm trong lòng.

Gã nói: "Ta khỏe hay là không khỏe thì còn phải xem tiểu thư người đã."

Nhậm Thanh Thị xẵng giọng nói: "Chỉ cần nghe chàng nói hai câu đó thì biết chàng vẫn còn hoài nghi thành ý của Thanh Thị."

Lưu Dụ cười khổ: "Từ ngày đầu tiên ta gặp người, người một mặt thì ngọt ngào một mặt thì động đao. Người nói ta có thể tin tưởng người mà không có chút cảnh giác được không?"

Nhậm Thanh Thị nói: "Chàng có thể hoài nghi Thanh Thị, vậy Thanh Thị cũng có thể hoài nghi Lưu Dụ chàng đúng không?"

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Người hoài nghi ta cái gì?"

Nhậm Thanh Thị hờ hững nhún vai nói: "Cái gì cũng đều hoài nghi, ví dụ như chàng phải chăng chỉ đang lợi dụng người ta, căn bản không hề coi người ta là bạn. Hoặc người ta là một đối tượng khác mà chàng phải trừ khử. Sau khi trừ khử Can Quy thì sẽ đến lượt Thanh Thị. Trong đầu chàng nghĩ gì, người ta làm sao mà biết được chứ?"

Lưu Dụ nhớ lại đêm đó Đồ Phụng Tam nói muốn giết thị, thầm nghĩ sự hoài nghi của thị tình không phải là không có căn cứ. Bất quá đó không phải là ý nghĩ của gã. Đồng thời nghĩ rằng hiện tại bản thân cũng có giá trị lợi dụng đối với Nhậm Thanh Thị, nhưng thị lại giao ra cái giá trên trời buộc gã phải chấp thuận.

Gã thở dài: "Ta lẽ nào là loại người như vậy? Người muốn giết ta vẫn là sự thật không thể chối cãi, chỉ là ta phúc to mạng lớn thôi! Người dựa vào cái gì mà trách ta?"

Nhậm Thanh Thị liếc nhìn gã, cúi đầu cười nhạt: "Chàng hoài nghi thiếp, thiếp hoài nghi chàng, không hề có cơ sở để tin nhiệm nhau thì chuyện tốt cũng có thể biến thành chuyện xấu. Cũng may việc này có phương pháp để giải quyết, chàng có chịu suy nghĩ không?"

Lưu Dụ kinh ngạc thốt: "Loại chuyện này cũng có biện pháp để giải quyết sao? Trừ phi có thể móc tim mình ra cho đối phương xem."

Hai gò má Nhậm Thanh Thị đỏ ửng, cúi đầu xuống thật thấp, khe khẽ nói: "Biện pháp giải quyết của thiếp cũng hơi giống như thế."

Phối hợp với thần thái đầy vẻ trêu ngươi của thị, nếu Lưu Dụ không hiểu rõ thì gã đúng là thằng đại ngốc.

Lưu Dụ càng minh bạch đây là thông điệp cuối cùng nàng đưa ra cho bản thân gã, thông báo rằng gã nếu như vẫn không chịu cùng nàng hợp thể giao hoan, nàng sẽ hoài nghi "thành ý" của gã.

Nhậm Thanh Thị nhìn nhận rất chuẩn, loại người giống như Lưu Dụ sẽ chịu trách nhiệm đối với nữ nhân đã dâng hiến tấm thân xử nữ cho gã. Ngược lại mà nói, nếu như Lưu Dụ kiên trì cự tuyệt nàng hiến thân, đương nhiên chứng tỏ gã không chịu tiếp nạp nàng.

Tại thời khắc nguy hiểm này, đây lại là lúc không thể không dựa vào thị, gã có thể nói "không" chăng? Như vậy gã sẽ không có cách nào giết chết được Can Quy và có khả năng sẽ phải thua trong trận chiến này.

Gã càng lúc càng minh bạch, trở thành lãnh tụ thật không dễ. Bất cứ chuyện gì cũng đều phải suy tính vì đại cục, những cái thuộc về cá nhân hoàn toàn là thứ yếu.

Ngay từ lúc đầu trong lòng gã đã nhận định thị là yêu nữ mưa nắng thất thường. Nhưng yêu nữ này đối với gã lại có lực hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt. Cho dù biết rằng thị có lẽ là yêu nữ giả hoạt, tâm ngoan thủ lạt bậc nhất Nam phương, gã vẫn không đành lòng làm điều gì thương tổn đến thị. Nhưng gã thật sự không thích thứ cảm giác này, nó có chút giống như bị thị dắt mũi.

Lưu Dụ lạnh nhạt nói: "Hiện tại là lúc bàn chính sự, chúng ta tuyệt đối không thể để nảy sinh rắc rối, sự tình càng đơn giản càng tốt. Minh bạch chưa? Tất cả đợi giết xong Can Quy và Lưu Tuần rồi mới nói!"

Nhậm Thanh Thị ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, hí hửng nói: "Được thôi! Để ta nghiên cứu trước xem làm thế nào để giết Can Quy. Chàng hãy suy nghĩ cẩn thận xem có sơ hở nào để Can Quy nắm được hay không?"

Lưu Dụ trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Ta không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề, vì sao người lại có cách nghĩ này?"

Nói chuyện với thị phải từng bước nắm chắc, tuyệt đối không thể không phòng bị mà để lộ ra những tình huống của phe mình cho thị hay. Bằng không nếu thị đột nhiên cải biến tâm ý, thay đổi ý nghĩ đứng về phía Can Quy để mưu toan cho bản thân thì đúng là hỏng bét.

Lúc này con thuyền nhỏ đã trôi đến trung khu vực trung tâm của hồ nước, cảnh vật trên bờ mất dần trong hơi

nước mờ mịt, bọn họ giống như đang lộn mình trong khoảng không gian mê mẩn.

Nhậm Thanh Thị nói: "Ta nhìn người thì không thể nhìn sai, có khả năng nhìn thấy những điểm nhỏ nhất nhất. Đêm qua ta đi gặp Can Quy, tiết lộ cho hắn biết là Lư Tuần ở ngoài đại môn Lang Nha Vương phủ hồng ám sát Tư Mã Nguyên Hiển. Sau đó chàng bước ra từ hậu viện của Vương phủ, rồi đi tới Quy Thiện tự. Những tin tình báo trên quý này đều rất cần thiết đối với hắn, nhưng hắn lại như không thêm để trong lòng. Ta chắc chắn trăm ngàn lần là không đánh rần động cỏ, nhưng hắn không chịu lộ ra cho ta biết là hắn có thủ đoạn gì. Thứ phản ứng này của hắn chỉ có một cách giải thích, đó là để đối phó với chàng như thế nào thì hắn vốn đã tính toán kỹ càng và đã có được kế sách hoàn hảo."

Lưu Dụ nhíu mày suy nghĩ, nói: "Ta vừa chuyển tới một nơi bí mật khác để ẩn thân. Nếu như kế sách của hắn là nhằm vào việc ta vẫn ở Quy Thiện tự mà thiết lập, ta sẽ thất vọng phi thường."

Gã cố ý nói ra là đã thay đổi nơi ẩn thân là để thăm dò Nhậm Thanh Thị, xem thị có truy vấn nơi ẩn thân mới của gã hay không.

Nhậm Thanh Thị nói: "Ta không thể nhìn nhầm Can Quy. Khẳng định là chàng ở một phương diện nào đó có sơ hở bị hắn nắm bắt được. Chàng bây giờ suy nghĩ thật kỹ xem vấn đề xảy ra từ phương diện nào. Chỉ cần chàng có thể nắm bắt được chỗ sơ hở, thì có thể từ đó mà suy đoán ra kế sách ám sát của Can Quy, rồi quay lại đối phó hắn. Chàng không cần phải nói với ta. Từ giờ trở đi để tránh bị hiềm nghi ta cũng không thể lại tới tìm chàng. Ngàn vạn lần đừng xem nhẹ lời cảnh cáo của ta, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để chàng giết Can Quy, để vượt qua rồi thì vĩnh viễn không bao giờ có lại được, cũng làm lãng phí nỗi khổ tâm của ta. Người ta phải đi đây! Nhớ rằng chàng đã vừa mới đáp ứng chuyện của người ta rồi đấy!"

Lưu Dụ quay lại Thanh Khê Tiểu Trúc, Tư Mã Nguyên Hiển đang cùng với Đồ Phụng Tam hào hứng nói chuyện, cứ giống như là cuộc tán gẫu giữa tri tâm hảo hữu, từ thần thái và ngữ điệu tuyệt không thể nhìn ra quan hệ rắc rối phức tạp của bọn họ.

Tư Mã Nguyên Hiển thấy Lưu Dụ trở về, vui vẻ nói: "Ta học được rất nhiều thứ từ Đồ huynh. Thì ra chỉ điều tra địch nhân mà lại có nhiều vô cùng tận thủ pháp như vậy."

Lưu Dụ lộ ra vẻ thân mật, ngồi xuống cạnh Tư Mã Nguyên Hiển, cười nói: "Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách đãi. Hiểu rõ địch chính là mấu chốt để giành lấy thắng lợi."

Tư Mã Nguyên Hiển tràn đầy cảm xúc nói: "Nói thật với hai vị, đêm đó ta và các vị trên sông bị Ân Long truy đuổi, là chuyện mà ta cả đời khó quên. Trước đây ta chưa từng trải qua tình huống kinh hiểm như vậy. Các vị cũng hiểu rõ, ta tới chỗ nào cũng đều có tiền hô hậu ủng, thật không có bao nhiêu người dám đắc tội với ta. Nhưng đêm đó lại là cùng địch nhân chính diện giao phong, địch và ta hai bên đấu trí đấu lực, chỉ một chút không cẩn thận là thuyền đắm người chết. Vậy mà các vị đàm tiếu dụng binh, thái độ lâm nguy nhưng không loạn, đối với ta có sự khơi dậy rất lớn. Cho đến ngày hôm nay dư vị của tình huống lúc đó vẫn còn in đậm trong ta."

Lưu Dụ trầm nghĩ nếu luận về nguy hiểm thì lúc hắn bị Yến Phi cường ép bắt đi còn nguy hiểm hơn nhiều, bắt quả xem ra Tư Mã Nguyên Hiển hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, hoặc là đã dứt khoát quên hẳn đi rồi.

Gã hỏi: "Chúng ta ở tại chỗ này, công phu bảo mật làm đầy đủ chứ?"

Đồ Phụng Tam hai mắt hiện ra thần sắc chú ý, hiển nhiên hiểu rõ Lưu Dụ tịnh không thuận miệng hỏi.

Tư Mã Nguyên Hiển có chút kinh ngạc, sau đó nói: "Chuyện này do cha ta tự mình an bài, biết rõ sự tình không đến mười người, đều là trong những người trung thành không hề nghi ngại."

Lưu Dụ nói: "Nếu vậy thì không nên là công tử người để lộ ra vấn đề này."

Ánh mắt Đồ Phụng Tam chiếu sang phía gã hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Lưu Dụ hiểu được hàm ý trong nhãn thần của hắn, là bảo hắn không cần giấu diếm Tư Mã Nguyên Hiển, vì còn phải hợp tác lâu dài với cha con Tư Mã Đạo Tử, đối đãi chân thành chính là sách lược cao minh nhất.

Bằng không nếu bị Tư Mã Nguyên Hiển phát giác ra bọn họ chỗ nào giấu hẩn, quan hệ tốt đẹp có thể biến thành tồi tệ.

Tư Mã Nguyên Hiển cũng nói: "Đúng rồi! Lưu huynh đột nhiên sao lại lo lắng về chỗ này? Phải chăng có vấn đề gì đã nảy sinh?"

Lưu Dụ nói: "Chuyện này nói ra thì rất dài, hiện tại việc mà chúng ta đàm luận, công tử chỉ có thể cho Lang Nha Vương và Trần công công biết, tóm lại là càng ít người biết thì càng tốt."

Tư Mã Nguyên Hiển bắt đầu cảm thấy hưng phấn, không kịp gạt đầu đã nói luôn: "Đương nhiên là thế, ta biết phân nặng nhẹ mà."

Lưu Dụ nói với Đồ Phụng Tam: "Nhậm Thanh Thị cảnh cáo chúng ta, Can Quy trong việc đối phó với ta có vẻ như đã nắm chắc thắng lợi. Chắc là hẩn đã vạch ra được một kế hoạch tổng thể rất hay, cho nên chúng ta ở một phương diện nào đó đã bị Can Quy nắm được sơ hở trí mạng."

Đồ Phụng Tam lộ ra thần sắc chấn động, nhú mày không nói.

Tư Mã Nguyên Hiển ngần ngại thốt: "Nhậm Thanh Thị? Huynh sao lại có thể lai vãng với thị?"

Lưu Dụ gạt đầu nói: "Chính là thị. Hôm đó sau khi ta li khai quý phủ, để cho thị theo sau truy tìm tới Quy Thiên tự. Cho nên lúc này mới muốn công tử tìm cho nơi khác để ẩn thân."

Tư Mã Nguyên Hiển hoang mang hỏi: "Ta không hiểu, thị và Can Quy không phải là cùng một bọn sao?"

Lưu Dụ đương nhiên không thể nói rõ cho hẩn quan hệ mập mờ không rõ ràng với Nhậm Thanh Thị: "Ta và thị xem như là quen biết đã lâu, lúc là địch lúc là bạn. Nữ nhân này tâm ngoan thủ lạt, không ai biết được trong lòng thị nghĩ gì. Bất quá có chút khẳng định là tất cả những gì thị làm đều xuất phát từ lợi ích của bản thân Hiện tại thị và Can Quy vì tranh thủ tình cảm mà loại trừ lẫn nhau, cho nên lời thị nói có thể đáng tin. Vì ả muốn mượn tay chúng ta trừ khử Can Quy."

Nói xong trong lòng gã cảm thấy không thoải mái. Ở một mức độ nào đó, hẩn đã bán đứng Nhậm Thanh Thị, cũng may việc này không phải là hoàn toàn không có biện pháp bổ cứu, chỉ cần hạ một chút công phu với Tư Mã Nguyên Hiển là ổn.

Lại nói: "Ta đã lập thế đáp ứng thị, sẽ không đem chuyện thị ở trong bóng tối ngầm giúp đỡ chúng ta mà nói ra. Công tử là người của phe mình, ta đương nhiên không thể giấu giếm. Cái này gọi là quy củ giang hồ, mong công tử giúp đỡ, nếu không Lưu Dụ ta sẽ trở thành hạng người không biết giữ chữ tín."

Tư Mã Nguyên Hiển lộ ra thần sắc cảm động, lấy tay vỗ vỗ vào đầu vai Lưu Dụ, nói: "Lưu huynh thật sự coi ta là bằng hữu, ta ngay cả cha cũng sẽ nói dối, và đáp ứng vĩnh viễn không nói ra chuyện này."

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Từ lúc này trở đi, chúng ta đều là huynh đệ."

Lại nhú mày hỏi: "Chúng ta rốt cuộc đã để cho Can Quy nắm được thóp ở chỗ nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển tiếp lời: "Ngoại trừ hai chúng ta ra, còn có ai biết rõ về chỗ này nữa?"

Lưu Dụ nói: "Chỉ có Vương Hoàng thôi."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Vương Hoàng tuyệt đối không phải là hạng người như vậy, huống chi cha rất căm ghét Hoàn Huyền. Có thể là hẩn bị người ta bám theo sau mà không phát giác, dẫn thẳng tới đây."

Đồ Phụng Tam nói: "Khả năng này là rất nhỏ. Biết được rồi thì sao chứ? Chúng ta há phải là dễ dàng bị thu thập. Muốn giết Lưu huynh, nhất định phải trong hoàn cảnh hoàn toàn không phòng bị mà bất ngờ tấn công, mới có khả năng thành công."

Tư Mã Nguyên Hiển nói với Lưu Dụ: "Lưu huynh phải đề phòng yêu nữ Nhậm Thanh Thị đó. Nói không chừng thị đột nhiên lại nói có tin tức quan trọng nào đó rồi bảo huynh đến gặp, sự thật lại là một cái bẫy. Thị

hiện tại có thể chỉ dọa dẫm nhặng nhít, chỉ vì muốn có được sự tín nhiệm của huynh."

Lưu Dụ cười khổ: Ta cũng hi vọng là vậy, nhưng thị lại nói rằng sẽ không liên lạc với ta nữa, bảo ta phải tự lo lắng ổn thỏa."

Tư Mã Nguyên Hiển kinh ngạc đến nghẹn lời.

Đồ Phụng Tam hai mắt phát ra tia nhìn sắc sảo, nhìn Lưu Dụ trầm giọng: "Ta ở đây cũng thật sự không thấy phát sinh vấn đề gì, còn người? Ví dụ như có chuyện gì người chưa nói với ta không?"

Lưu Dụ bắt đầu suy tư.

Tư Mã Nguyên Hiển vẫn chưa chịu thua, nói: "Các vị thật sự tin tưởng Nhậm Thanh Thị ư?"

Đồ Phụng Tam nghiêm mặt nói: "Ta hiểu rõ hơn bất kỳ một ai về tình huống đấu đá của thủ hạ Hoàn Huyền. Can Quy và Nhậm Thanh Thị nghi ngờ lẫn nhau là hợp lý. Bọn chúng cùng là một loại người, chỉ cần có cơ hội, khẳng định sẽ trừ khử đối phương. Đó gọi là cách tiên phát chế nhân để giành thắng lợi."

Lưu Dụ toàn thân chấn động.

Hai người cùng lúc nhìn về phía gã.

Tư Mã Nguyên Hiển vui vẻ nói: "Nghĩ ra rồi!"

Lưu Dụ gật đầu, chậm rãi nói: "Phải nghĩ ra thôi, vẫn là liên quan đến Vương Hoàng."

Tư Mã Nguyên Hiển không đồng ý nói: "Ta nhận thấy Vương Hoàng không phải là người như vậy. Hắn tuyệt đối không thể bán đứng bằng hữu, huống chi Lưu huynh còn là ân nhân cứu mạng của hắn."

Đồ Phụng Tam nói: "Không phải là trực tiếp liên quan đến hắn, mà là hắn bị người ta lợi dụng."

Lưu Dụ nói: "Chính là như vậy. Sáng nay hắn tới tìm ta, nói là hắn có vài bằng hữu muốn ủng hộ ta, hẹn vào chiều mà đoàn quân chinh Nam xuất phát sẽ gặp mặt tại Hoài Nguyệt lâu."

Tư Mã Nguyên Hiển lộ ra thần sắc không vui.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Vì sao người lại đáp ứng kiểu xã giao không cần thiết ấy?"

Lưu Dụ đương nhiên hiểu rõ tâm trạng của Tư Mã Nguyên Hiển, cũng biết phải làm thế nào để yên lòng hắn: "Quan hệ giữa Vương Hoàng và ta ở Kiến Khang ai cũng biết, muốn tìm ta thì thông qua Vương Hoàng có thể nói là cách duy nhất. Can Quy đã nhìn trúng điểm này, thông qua người có liên hệ bí mật với Hoàn Huyền, người này lại có giao tình với Vương Hoàng, hỏi khéo Vương Hoàng là có thể sắp xếp để giết ta."

Quay sang nói với Tư Mã Nguyên Hiển: "Vương Hoàng tịnh không hiểu rõ tình huống thật sự của ta, chỉ biết công tử tiếp nạp chúng ta. Mỗi người đều vì triều đình mà ra sức, căn bản không thể nghĩ đến còn có những vấn đề khác. Có thể hẹn ta đến gặp mặt bằng hữu của hắn, hắn sẽ rất có thể diện."

Gương mặt đang cau có của Tư Mã Nguyên Hiển từ từ giãn ra, gật đầu nói: "Kiểu gặp gỡ như thế này ở Kiến Khang là chuyện hết sức bình thường, ai ai cũng đều muốn được tự tại nghe Lưu huynh thuật lại quá trình chém chết Tiêu Liệt Vũ."

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Trong những người người đi gặp, khẳng định có một người ngầm cấu kết với Hoàn Huyền."

Tư Mã Nguyên Hiển khẩn trương hỏi: "Là những người nào?"

Lưu Dụ đem danh tự nói ra, sau đó cùng với Đồ Phụng Tam nhìn Tư Mã Nguyên Hiển, đợi nghe ý kiến của hắn, đối với năm người này, Tư Mã Nguyên Hiển đương nhiên hiểu rõ hơn họ.

Tư Mã Nguyên Hiến suy nghĩ một lát, thở dài: "Năm người này ta đều biết, thật nghĩ không ra là ai có vấn đề. Nếu nói kẻ khiến cho người ta hoài nghi nhất ta sẽ chỉ ra Mao Tu Chi, hắn là hậu nhân của Ba Thục đại gia tộc Mao Cừ. Bất quá Mao Cừ bị chính Hoàn Huyền và một đại tộc họ Tiêu khác nhỏ cở tận gốc. Mao Tu Chi phải có thâm cừu với Hoàn Huyền mới đúng. Thật khiến người ta phải đau đầu."

Rồi nói tiếp: "Vậy ta sẽ đi giám thị năm người này. Chỉ cần có người ngầm cấu kết với Can Quy, nhất định sẽ không qua được mắt ta."

Đồ Phụng Ta mỉm cười nói: "Ngàn vạn lần không nên như vậy, hiện ta chúng ta cần nhất là phải thật bình tĩnh, ngay cả với Vương Hoằng cũng sẽ nói dối để tương kế tựu kế, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để giết Can Quy."

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Nếu như chúng ta bước nhầm đường..."

Đồ Phụng Tam thông dong nói: "Còn nhớ đêm đó Hác Trường Hanh quăng lưới bắt chúng ta không? Thành bại chính là phải quyết định như vậy. Hác Trường Hanh tóm không được chúng ta, lại bị chúng ta bắt người mang đi. Tình huống hiện tại cũng như vậy. Chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào cách nhìn của bản thân, nếu như thua, chỉ đành trách mình phạm sai lầm hoặc là xui xẻo thôi."

Lại nói: "Lần này hành động ám sát ngược lại sẽ do ta phụ trách, ta sẽ nghiên cứu từng khả năng, thiết kế ra sách lược hoàn thiện nhất, phải để cho Can Quy nghĩ rằng hắn đang trên đà nắm chắc thắng lợi rồi sẽ cho hắn rơi vào cạm bẫy tử vong."

Hồi 84

Động Cực Tiên Đan

Yến Phi chạy nhanh lên đỉnh núi, đột nhiên dừng lại, nguyên lai đã tới mép vách núi, đúng lúc nhìn thấy cảnh đẹp mặt trời lặn của Biên Hoang tập từ ngoài ba mươi dặm.

Về tĩnh lặng trang nghiêm bao phủ toàn bộ không gian bao la. Mặt trời đỏ chói giống như một chiếc lâu thuyền đang viễn hành dần dần bị đất bằng nhấn chìm. Dãy Thủy biến thành một luồng ánh sáng chói mắt, uốn lượn ngang qua mặt đất.

Sau khi vượt qua Hoàng Hà, chàng ngày đêm không nghỉ đi liền hai ngày đường, cuối cùng cũng về tới Biên Hoang tập, nhưng vì An Ngọc Tình nên chàng hiện tại đành đi ngang qua mà không vào, tới ngày mai mới có thể quay lại Biên Hoang tập.

Đèn trang trí của Dạ Oa Tử từ từ sáng lên, Cổ Chung Lâu đèn đuốc càng huy hoàng, giống như ngọn minh đăng chỉ đường trên vùng đất rộng hoang vu. Yến Phi có thể tưởng tượng ra tình cảnh náo nhiệt ở trong đó. Một vùng đất bình thường, mỗi ngày lại có biết bao nhiêu chuyện đang phát sinh và xảy ra, trong đó lại có biết bao nhiêu ảnh hưởng đến sự thịnh suy của thiên hạ?

Yến Phi cảm thấy Biên Hoang dưới mắt và chàng cùng chung vinh nhục, dù có chia cắt cũng không rời.

Biên Hoang tập dưới nỗ lực của Diệu Hưng và Mộ Dung Lâm, sức phòng ngự căn bản đã được tăng cường, bất quá để chống lại sự công thành của hùng binh tung hoành vô địch ở phương Bắc do Mộ Dung Thùy xuất lĩnh hiển nhiên vẫn chưa đủ sức. Làm thế nào để bảo vệ Biên Hoang tập, thật sự là một vấn đề hao tổn tâm trí. Nếu như có Lưu Dự ở đây, chàng sẽ không cần phải lo lắng, tiếc rằng Lưu Dự khẳng định vẫn đang vùng vẫy cầu tồn ở phương Nam, không có cách nào phân thân.

Yến Phi ly khai vách núi cao, tiến về hướng của Thiên huyết.

Tại phòng chính của Thanh Khê Tiểu Trúc.

Lưu Dự đang đối thoại cùng Tống Bi Phong vừa mới quay trở về.

Tống Bi Phong nói: "Đúng như chúng ta đoán, Tư Mã Đạo Tử tự mình nói với nhị thiếu gia là muốn kết thông

gia, lại bị nhị thiếu gia đẩy sang đại tiểu thư, Tư mã Đạo Tử chỉ đành tạm thời xóa bỏ."

Lưu Dụ hỏi: "Với tác phong bá đạo của Tư Mã Đạo Tử lại không lập tức đến gặp đại tiểu thư sao?"

Tổng Bi Phong nói: "Có lẽ hẳn có tật giật mình, vì đã hại chết cốt nhục chí thân của đại tiểu thư nên không dám đối mặt với người. Đối với đại tiểu thư hẳn cũng có một phần kính sợ, nghe đâu hẳn thầm nói với tả hữu, nhìn thấy đại tiểu thư có điểm giống như nhìn thấy An công, đệ nói xem hẳn trong tình huống như vậy có dám đi gặp đại tiểu thư không?"

Lưu Dụ toàn thân nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, hỏi: "Tôn tiểu thư có biết việc này không?"

Tổng Bi Phong đáp: "Là ta tự mình đem tin tức này nói với nàng. Ta mềm lòng rồi, không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn bực không vui của nàng. Nàng nghe xong rất vui mừng, còn hỏi ta có phải là diều kẻ do đệ nghĩ ra không."

Lưu Dụ hỏi: "Huynh trả lời nàng thế nào?"

Tổng Bi Phong nói: "Ta đành phải lập lời cho qua, nói là do chúng ta nghĩ ra. Đệ thật sự không nên gặp tôn tiểu thư nữa, nàng đối với đệ đích xác là đã có cảm tình. Nàng nói với ta, lúc gặp đệ thì lại nhớ đến cha nàng, có thể nhận thấy đệ trong mắt nàng thế nào cũng là anh vũ bất phàm."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Minh bạch rồi!"

Lúc này Đồ Phụng Tam đã quay lại, sau khi ngồi xuống uống hai ngụm trà liền nói: "Tiệm gạo đã triệt dời toàn bộ những trạm gác ngầm lẫn công khai, theo ta suy đoán Lư Tuần chắc đã nghe được phong phanh nên tìm nơi khác để ẩn thân."

Lưu Dụ đầu đầu nói: "Lư Tuần thủy chung vẫn là kẻ khó nắm bắt, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào làm rối loạn trận thế của chúng ta, ảnh hưởng đến hành động thủ tiêu Can Quy."

Tổng Bi Phong nói: "Sợ nhất là hẳn bắt được tin tức về cuộc tụ họp ở Hoài Nguyệt lâu vào chiều mai, như vậy thì thật là gay go."

Đồ Phụng Tam nói: "Khả năng này rất nhỏ, trừ phi Can Quy và Lư Tuần ở trong bóng tối ngầm thông đồng với nhau, Lư Tuần mới có thể biết được chuyện bí mật này. Nhưng Lư Tuần căn bản không có khả năng tiếp xúc với Can Quy, hơn nữa còn thêm chương ngại yêu nữ Nhậm Thanh Thị cho nên nhất định là không thể."

Lư Dụ gật đầu nói: "Lẽ ra là như vậy!"

Đồ Phụng Tam nói: "Mấy ngày nay ta nhất mực suy tư, nghĩ tới mỗi khả năng có thể khiến cho chúng ta gặp thất bại. Trong đó có một khả năng có liên quan đến Trần công công."

Lưu Dụ và Tổng Bi Phong đồng thời biến sắc, cùng thất thanh: "Trần công công?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta vẫn còn trong giai đoạn hoài nghi, cũng có thể là ta đa nghi, Lư Tuần hôm đó ở ngoài cửa lớn Vương phủ bất ngờ tập kích các người, nhất định không chỉ đơn giản là tình cờ chạm mặt như vậy."

Lưu Dụ chấn động nói: "Ý người là Trần công công ngầm đưa tin tức cho Lư Tuần."

Tổng Bi Phong hít một hơi khí lạnh, nói: "Hi vọng không phải là như vậy! Nếu là như thế chỗ này của chúng ta không thể nói là bí mật."

Đồ Phụng Tam nói: "Nghĩ ngờ của ta tịnh không phải là không có đạo lý, nhìn bề ngoài, hành động ám sát đó của Lư Tuần là đối với Tư Mã Đạo Tử hoặc Tư Mã Nguyên Hiên, nhưng kỳ thật như thế lại là không hợp lý. Người mà hiện tại Tôn Ân cố kỵ nhất phải là Lưu gia của chúng ta, sau đó là Lưu Lao Chi hoặc Hoàn Huyền, nhất định không phải cha con Tư Mã Đạo Tử. Chúng ta thử tưởng tượng xem! Giết chết Tư Mã Đạo Tử đối với Thiên Sư quân có chỗ nào tốt, Tư Mã hoàng triều giờ chỉ còn hư danh, Lưu Lao Chi vì thế mà lớn mạnh, thậm chí khống chế cả triều chính, điều này đối với Thiên Sư quân có chỗ nào tốt chứ?"

Lưu Dụ nói: "Cách nghĩ lúc đầu của ta là hẳn đang dò xét ở ngoài cửa Lang Nha Vương phủ, nghe thấy ta và Tư Mã Nguyên Hiến ở trong xe nói chuyện, cho nên liền nắm lấy cơ hội, đột nhiên hạ sát thủ."

Đồ Phụng Tam nói: "Khả năng này là không lớn, trừ phi Lư Tuần có thể tiếp cận được xe ngựa của các người, cho dù Lư Tuần luyện thành Hoàng Thiên đại pháp nhưng phải nghe lén cuộc đối thoại trong xe đang bồn hành vẫn là không có khả năng."

Sắc mặt Tống Bi Phong biến thành rất khó coi, trầm giọng nói: "Nếu nói như vậy, Lư Tuần đã nắm bắt được tin tức chính xác, cố ý mai phục ngoài cửa Lang Nha Vương phủ, sắp tâm ám sát tiểu Dụ."

Đồ Phụng Tam nói: "Cách giải thích này là hợp lý nhất. Mấy ngày nay ta phái người ngày đêm không ngừng giám sát vùng lân cận tiệm gạo nhưng không phát hiện được bóng dáng của Lư Tuần. Tới tối qua lại rút đi toàn bộ những trạm gác ngầm ở tiệm gạo, hiển nhiên là Lư Tuần đã có được tin tức, nhưng vì không muốn để người khác nghi ngờ, cho nên đợi quá hai ngày mới chịu rút đi."

Tống Bi Phong nói: "Nếu như Trần công công là người của Tôn Ân, tại sao lại ngồi nhìn Cô Thiên Thu bại vong?"

Đồ Phụng Tam nói: "Trần công công không thể không để cho Cô Thiên Thu hy sinh, bởi vì Cô Thiên Thu không còn giá trị lợi dụng nữa."

Lưu Dụ nói: "Nếu Trần công công thật sự có quan hệ với Tôn Ân, chúng ta còn có bí mật quân cơ nào đáng tin nữa chứ?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta hoài nghi Trần công công tịnh không phải bắt đầu từ ngày hôm nay. Lão tùy miệng nói ra Lư Tuần đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp, hiển nhiên là sớm đã biết chuyện này, điều đó đủ để ta bắt đầu nghi ngờ. Dựa vào niên kỷ và võ công mà đánh giá, Trần công công nếu có quan hệ với Tôn Ân, chắc phải là loại quan hệ sư huynh đệ ngang hàng, còn vì sao lão biến thành thái giám thì có lẽ chỉ Tư Mã Đạo Tử mới biết."

Lưu Dụ hỏi: "Ta có nên trực tiếp nói cho Tư Mã Đạo Tử biết không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Đó là biện pháp tốt nhất lại cũng là cách làm ngu xuẩn nhất. Bởi vì người phải thuyết phục Tư Mã Đạo Tử, đầu tiên phải phí lời giải thích, vì sao người có thể là mục tiêu hàng đầu mà Lư Tuần muốn ám sát. Ví dụ như Lư Tuần vì người có tài dụng binh như thần mà đâm ra cố kỵ, hay đại loại như người là chân mệnh thiên tử trong lòng quần dân Nam phương. Mà lần này lại là từ chính miệng người nói ra, người nói xem Tư Mã Đạo Tử sẽ nghĩ như thế nào?"

Tống Bi Phong hỏi: "Vậy thì có biện pháp nào nữa? Chúng ta còn phải nhờ cậy vào hắn để đối phó với Can Quy."

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta trước hết phải tìm hiểu thật rõ ràng, Lư Tuần có thật muốn giết Can Quy hay không?"

Lưu Dụ nói: "Điều này là đương nhiên, nếu Lư Tuần có thể giết Can Quy trước rồi sau đó giết ta, có thể xem như là thắng lợi trở về, còn Thiên Sư quân thì lập tức uy thế đại chấn, quân tâm phấn khởi."

Đồ Phụng Tam nói: "Cho nên chúng ta có thể y kế mà làm, giết Can Quy trước, sẽ không phải gặp sự cố, vấn đề chỉ có thể phát sinh sau khi giết chết Can Quy, nói không chừng chúng ta còn có thể có cơ hội đối phó với Lư Tuần, một hòn đá ném chết hai con chim."

Lưu Dụ hỏi: "Người cho rằng Can Quy sẽ hạ thủ với ta ở chỗ nào?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Nơi tốt nhất để tiến hành ám sát, không gì tốt hơn là ở trong nước, nếu có thể tiến hành hạ độc người trong yến tiệc thì càng mười phần chắc chắn. Nữ nhân của Can Quy rất giỏi dụng độc, hẳn cũng phải tìm đâu xa, ngay trong đám thủ hạ cũng có cao thủ dụng độc của Tiểu gia. Còn như để làm cho thuyền của Vương Hoàng nhanh chóng chìm xuống, chỉ cần là người có một chút tay nghề giang hồ cũng có thể dễ dàng làm được. Cho nên nếu người không có tâm đề phòng, hành động ám sát lần này của Can Quy khẳng định có thể thành công. Đó gọi là 'hữu tâm toán vô tâm', hiện tại đương nhiên đã lại là

chuyện khác."

Tổng Bi Phong hỏi: "Còn Lư Tuần có thể gây khó dễ ở chỗ nào?"

Đồ Phụng Tam cười khỏ đáp: "Đương nhiên cũng là trong nước, ở tình huống địch ta khó phân đó, người nào chuẩn bị đầy đủ, người đó càng có thể chiếm được thượng phong. Khi chúng ta thủ tiêu Can Quy thành công, sau khi lực chiến thì cũng là lúc sức cùng lực kiệt, Lư Tuần dưới sự phối hợp với Trần công công đột nhiên tập kích, có lẽ chỉ có hạng cao thủ như Yến Phi mới có hy vọng sống sót, ba người chúng ta đều không thể."

Tổng Bi Phong nói: "Đó là nếu như Trần công công đích thực là nội ứng của Thiên Sư quân trong Tư Mã Vương phủ."

Đồ Phụng Tam nói: "Khả năng này là rất lớn. Đây là tác phong làm việc của ta, tuyệt đối không thể để sơ suất bất cứ một nhân tố nào có thể dẫn đến thất bại."

Lưu Dự hỏi: "Chúng ta có khả năng đồng thời giải quyết thỏa đáng hai việc này không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đây là phải xem thực lực của Tư Mã Nguyên Hiên, nhưng phải nói khéo thế nào để cho hần ngay cả cha mình và Trần công công cũng nói dối thì tịnh không phải là dễ."

Tư Mã Đạo Tử đã biết về cuộc gặp gỡ ở Hoài Nguyệt lâu vào chiều mai, chắc chắn cũng nhận thấy rằng đây là cái bẫy mà Can Quy dày công bố trí, cho nên sẽ hạ lệnh cho Tư Mã Nguyên Hiên toàn lực giúp đỡ bọn họ.

Tổng Bi Phong nói: "Sự tình càng làm càng lớn ra, không thông tri cho Vương Hoàng, xong việc hần sẽ cho rằng chúng ta không phải là bằng hữu."

Đồ Phụng Tam hỏi Lưu Dự: "Người thấy thế nào?"

Lưu Dự biết hần đẩy trách nhiệm sang người mình, càng minh bạch tâm tình của hần cho rằng có thể hy sinh Vương Hoàng, nhưng bản thân Lưu Dự lại không phải là loại người như vậy, thờ dài đáp: "Dưới tình huống như thế này, nếu không biết rõ sự tình, người của hần nhất định sẽ gặp thương vong nặng nề, Vương Hoàng cũng khó giữ được tiểu mệnh. Xem ra nên dặn dò hần trước, tốt nhất là đổi người của hần cho người của chúng ta, trong lòng ta sẽ dễ chịu hơn."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Mọi việc tuân theo sự phân phó của Lưu gia. Lần này tốt nhất là ngoài ba người chúng ta ra, còn lại toàn bộ là người của Tư mã Nguyên Hiên, đây là cách làm thông minh nhất."

Lưu Dự gật đầu đồng ý, nói: "Tư Mã Nguyên Hiên chắc sắp tới rồi, hành động ám sát ngược lại này trước lúc tối hậu chỉ nên bàn bạc bí mật."

Ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao trên vòm trời đen thẳm khiến người ta phải động lòng, Thiên huyết an tĩnh nằm trong lòng dãy núi, tựa như đã ngủ say, lại như không thêm quan tâm đến chuyện thế gian. Nó đại diện cho một bí mật kinh thiên động địa, đại diện cho một bí mật đã lưu lại dấu vết không thể phai mờ.

An Ngọc Tình đứng cạnh mép Thiên huyết, khi Yến Phi xuất hiện ở phía bên kia, nàng lập tức sinh ra cảm giác, nhìn về phía chàng. Cho dù cách xa hơn mười trượng, lại là trong đêm tối, Yến Phi vẫn thấy được đôi mắt thần bí của nàng lấp lánh dị quang.

Chàng rõ ràng cảm thấy An Ngọc Tình đã đổi khác, nhưng lại không thể nắm bắt cụ thể nàng đã thanh đổi ở chỗ nào. Có lẽ những đặc chất trước kia của nàng đều đã đặc sắc hơn, biến thành thần bí hơn, siêu thoát hơn, diễm tĩnh hơn và đặc biệt hơn. Rốt cục trên người nàng đã phát sinh chuyện gì? Vì sao nàng có thể khiến cho bản thân mình sinh ra cảm ứng đối với nàng. Hít thở vài lần, Yến Phi đi đến cạnh nàng.

Đôi mắt xinh đẹp của An Ngọc Tình vẫn chăm chú nhìn Thiên huyết, nhìn từ góc độ của Yến Phi, những đường nét trên khuôn mặt thanh tú của nàng như sông núi trập trùng, cũng chỉ có đôi bàn tay khéo léo của tào hóa mới có thể khắc họa nên những đường nét mỹ lệ kinh tâm động phách đến như vậy. Lão thiên gia thật không công bằng, vì sao đối với một số người lại ưu đãi như vậy? Về mỹ lệ của nàng tuy khác với Kỷ Thiên Thiên nhưng đều chấn động lòng người, nếu như Kỷ Thiên Thiên là mặt trời rực rỡ trên cao, nàng lại là

mặt trăng ngọc bích trong khe sâu.

Nàng thật sự đã thay đổi, cơ mặt trở nên sáng lóng lánh, nhãn thần càng thâm thúy khó đoán hơn, với linh ứng của Yến Phi vẫn nhất thời không có cách nào nắm bắt được độ nông sâu của nàng. Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

"Huynh tới rồi!"

Yến Phi hỏi: "Nàng liên tục kêu gọi ta ư?"

An Ngọc Tình điềm đạm đáp: "Ta đã quanh quẩn ở chỗ này hai ngày ba đêm, lúc nào cũng nghĩ tới huynh. Lúc ban ngày đều không ngừng có người đến đây tham quan, ta đành phải ẩn tránh. Nhưng ta biết huynh đang chạy tới chỗ này, cho nên mới một mực đợi huynh."

Yến Phi nghe thấy thanh âm động lòng người của nàng, không biết có phải là đã chịu ảnh hưởng của nàng hay không mà tâm linh trở nên an hòa, trong gió nhẹ hây hây thổi, sinh ra cảm giác cho dù đứng ở điểm tận cùng của thiên địa, cũng sẽ không thấy phiền muộn chút nào.

Chàng nói: "Trên người cô nương đã phát sinh điều gì đó rất kì diệu."

Ngọc dung của An Ngọc Tình vẫn tĩnh lặng như nước, khe khẽ nói: "Huynh muốn biết sao? Để ta nói cho huynh nghe! Chiều hôm đó ở đây đã phát sinh một tiếng nổ lớn chấn động cả Biên Hoang, khiến cho Ngọa Phật tự biến thành tro bụi, chỉ lưu lại một hố sâu trước mắt, ta biết rằng đã phát sanh một chuyện hết sức không tầm thường. Vì vậy mà vội vàng trở về nhà, báo cáo với gia phụ chuyện này."

Yến Phi nói: "Ta hiểu được tâm tình của cô nương lúc đó."

An Ngọc Tình nói: "Lúc đó ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đồng thời trong lòng sinh ra một loại hứng thú không có cách nào nói ra, huynh thật sự minh bạch chứ?"

Yến Phi đáp: "Ta thật sự minh bạch."

An Ngọc Tình nói: "Huynh chắc hiểu rõ gia phụ là người thế nào, ông suốt đời trầm mê đa đạo, cả ngày chỉ lo tìm thuốc luyện đan, cắm đầu vào lô đỉnh chi thuật. Tuy được tiếng là Đan Vương, lại cả vợ con cũng không ngó ngang tới, đến cuối cùng thì mắc phải sai lầm, luyện mà không suy nghĩ, nếu không có huynh ra tay tương cứu, ông không biết vẫn còn hồ đồ đến tận khi nào?"

Yến Phi hỏi: "Hiện tại ông ấy và mẹ nàng hòa hảo như trước rồi chứ?"

An Ngọc Tình vẫn không ngược lên nhìn chàng, chỉ chăm chú nhìn Thiên huyết, từ từ trả lời: "Không những trở lại tốt như xưa mà còn thân thiết hơn trước, ta thật sự rất cảm kích huynh."

Mục quang của Yến Phi chiếu xuống Thiên huyết, mỉm cười hỏi: "Cha nàng có từ bỏ luyện đan hay không?"

An Ngọc Tình đáp: "Hoàn toàn ngược lại, ông quay về nhà không lâu, liền khai lò luyện cái ông cho là bước cuối cùng chính là 'Động Cực đan'. Mẹ lần này không những không tức giận, còn giúp ông các việc lật vật trong chuyện chuẩn bị luyện đan, có lẽ là muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này cho ông. Chàng có biết hàm ý chân chính của hai chữ 'Động Cực' này không? Đó chính là khai mở Tiên môn, phá không mà đi."

Yến Phi nói: "Nói như vậy, nếu như lệnh tôn có thể luyện thành loại đan ấy, sau khi uống vào có thể thành tiên rồi. Mẹ nàng sao có thể đồng ý cho ông ấy làm như vậy, ông lại nhẫn tâm buông bỏ mẹ nàng sao?"

An Ngọc Tình nói: "Sao có chuyện dễ dàng như vậy? Mẹ căn bản không tin, có lẽ cha cũng bán tính bán nghi. Bất quá cha đã ham mê luyện đan đến thành si dại, nếu không thử thì lại ăn ngủ không yên."

Yến Phi là người đầu tiên không tin, bất luận uống tiên đan linh dược gì đi nữa, hiệu quả tốt nhất cũng chỉ là biến hóa thể chất và cải biến trạng thái tinh thần, đối với khả năng phá không mà đi không hề có quan hệ trực tiếp. Nếu không cha của Ni Huệ Huy, sư phó của An Thế Thanh đã không phải ôm hận mà chết.

An Ngọc Tình nói tiếp: "Lúc ta về đến nhà, cha vừa luyện thành 'Động Cực đan', tắm rửa thay quần áo, trai giới ba ngày, chuẩn bị uống vào."

Yến Phi hỏi: "Ông ấy không sợ lại xảy ra tình trạng hỗn loạn hay sao?"

An Ngọc Tình đáp: "Lần này ông mười phần tin tưởng, tự tin đã chế phục được tình huống vì quá lạnh mà sinh ra thủy độc. Mẹ cũng tin rằng đan này tuy không thể biến ông thành tiên thành đạo, nhưng chắc có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, cho nên không nói đến nửa lời."

Yến Phi nhớ tới "Đan Kiếp" mà vẫn còn thấy sợ hãi, nhất thời im lặng.

An Ngọc Tình cuối cùng cũng nhìn chàng, nhãn thần hai người tiếp xúc, Yến Phi tâm thần chấn động. Nhãn thần của mỹ nữ này rõ ràng đã thay đổi, cảm giác không thể đoán biết và chỉ tăng chứ không giảm. Có sức hấp dẫn nhất là sự an tĩnh bình hòa ở bên trong còn vượt trội hơn tất cả thể tục, tựa như hai đầm sâu vô đáy, tách biệt với sự phiền nhiễu bên ngoài của nhân thế.

Khóe miệng nàng khẽ lộ nét cười, ôn nhu nói: "Ta đem tiền nhân hậu quả mà ta biết có liên quan đến Thiên huyết nói cho cha, người biết ông có phản ứng gì không, nói câu gì không?"

Yến Phi đáp: "Nếu ta là ông ấy, sẽ rất ngạc nhiên."

An Ngọc Tình lắc đầu nói: "Phản ứng của ông so với những gì huynh nghĩ còn mãnh liệt hơn nhiều. Ông nghe xong cả người nhảy lên đỉnh của đan phòng, rồi nhảy xuống khóc to: 'Mẹ của ta ơi! Nguyên lai là thật!'"

Yến Phi bật cười: "Đây là lần đầu tiên ta nghe cô nương nói tục, cảm giác mới mẻ phi thường, ta hiểu nỗi khổ tâm của cô nương, không thuật đúng những lời này thì khẳng định là không được sinh động. Mẹ nó chứ! Chẳng lẽ lệnh tôn một mực không tin tam bội hợp nhất, thật sự có thể khai mở Tiên môn sao?"

An Ngọc Tình bình tĩnh nói: "Ông không những bán tính bán nghi đối với chuyện tam bội hợp nhất có thể mở được Tiên môn hay không, thậm chí là có thể thành tiên thành đạo hay không cũng mang thái độ hoài nghi. Khi ông nói với ta tam bội hợp nhất mới có thể có dị tượng Thiên huyết, ta cũng bán tính bán nghi. Nhưng hiện tại Yến huynh nói như vậy, đó không chỉ là tam bội hợp nhất mà còn có liên quan trực tiếp đến Yến huynh, đúng không?"

Yến Phi nói: "Quả đúng là như vậy, ta cũng không định giấu giếm cô nương chuyện này."

An Ngọc Tình mỉm cười ngọt ngào, nói: "Cảm ơn huynh." Mục quang lại tiếp tục nhìn vào Thiên huyết, ung dung nói: "Cha tự nhốt mình trong đan phòng trầm tư cả đêm, tới ngày hôm sau mới tìm mẹ đến nói chuyện. Sau đó lại gọi ta vào, quyết định cho ta uống 'Động Cực đan', còn nói tiên duyên chỉ có một, làm cha mẹ thì đương nhiên muốn lưu lại thứ gì đó tốt nhất cho nữ nhi của mình. Trước đây không biết có tồn tại tiên giới hay không, cát hung khó lường, mới không dám có ý nghĩ này, hiện tại tất cả đều đã khác rồi."

Yến Phi nghe mà lạnh cả tóc gáy, chẳng trách An Ngọc Tình có biến hóa lớn như vậy, nguyên lai là đã uống viên linh đan cuối cùng được tinh chế bởi tâm huyết cả đời của Đan Vương An Thế Thanh.

Hồi 85

Phá Toái Hư Không

Yến Phi và An Ngọc Tình sánh vai ngồi trên sườn đồi, phía dưới là Thiên huyết. Nghe Yến Phi kể xong quá trình tam bội hợp nhất, An Ngọc Tình hỏi: "Tiên môn có xuất hiện hay không?"

Yến Phi nói: "Ta đích xác đã cảm ứng được một không gian kì dị. Lúc đó ta có cảm giác như đã dán thân vào không gian ấy, có thể tới được một thế giới khác, bên trong chứa đựng thiên địa vô hạn."

Trừ Ni Huệ Huy ra, đây là lần đầu tiên chàng thổ lộ với người khác về bí mật kinh nhân này, lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, giống như giảm nhẹ được gánh nặng tinh thần. Bởi vì bí mật này không những đã ép chàng ngạt thở, mà còn hại chàng phải không ngừng nói dối bằng hữu.

An Ngọc Tình thần sắc bình tĩnh như biển lặng, nói: "Không gian trong không gian. Đó là "Phá Toái Hư Không", chiêu cuối của "Chiến Thần đồ lục"."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi lại: ""Phá Toái Hư Không"? Đặt tên thật là hay. "Chiến Thần đồ lục" là thứ gì vậy?"

An Ngọc Tình đáp: "Thái Bình Động Cực kinh ghi chép lại rất nhiều sự tích bắt nguồn từ Quảng Thành tử. Trong đó có một thiên [1](#) nói tới Thiên, Địa, Tâm tam bội, kể rằng Quảng Thành tử vào một nơi được gọi là 'Chiến Thần Điện', đem Thiên, Địa, Tâm tam bội tới nhân gian tặng cho Hoàng đế. Sau đó lại không biết tung tích ông ta ở đâu, có người nói ông ấy đã tự mình phi thăng, có người nói ông ấy đã quay lại "Chiến Thần Điện". 'Phá Toái Hư Không' là do Quảng Thành tử nói ra, chỉ rằng đây là chiêu cuối cùng của "Chiến Thần đồ lục". Mọi chuyện là như vậy."

Yến Phi hỏi: "Thái Bình Động Cực kinh không phải là đã sớm thất truyền rồi sao?"

An Ngọc Tình nói như hồn đã bay tận nơi đâu: "Thái Bình Động Cực kinh thất truyền do sự công ta, sau khi người đọc thông toàn bộ quyển kinh liền đem nó đi hỏa thiêu. Trong suốt mười năm tiếp đó, người dựa vào Thái Bình Động Cực kinh luyện thành bí pháp dùng tinh thần cảm ứng để tìm được tam bội. Sau đấy người chọn một đạo sơn, còn thu nhận chín đạo đồng, khai lò luyện đan, cố gắng để hợp nhất tam bội. Sau Hán Đại Trương thiên sư, sư công là người đầu tiên đọc thông Thái Bình Động Cực kinh. Điều này không nghi ngờ gì nữa đã khiến cho người trở thành đạo môn đệ nhất nhân, giống như không ai dám hoài nghi Yến Phi huynh là Biên Hoang đệ nhất cao thủ."

Yến Phi cảm thấy rất thoải mái, không phải hoàn toàn vì có mỹ nhân bầu bạn, đương nhiên đấy cũng là một nguyên nhân trong đó, làm bạn với nàng giống như bầu bạn với một trong những sự vật mỹ hảo nhất thế gian, không nhất định phải liên quan tới tình yêu nam nữ. Quan trọng là chàng tìm thấy đối tượng để dốc bầu tâm sự. Hiện tại, ngoài Tôn Ân ra, nàng là người có tư cách nhất cùng chàng đàm luận về Tiên môn.

Chàng thấy thắc mắc: "Lệnh sư công rốt cuộc có bao nhiêu đồ đệ? Trong ấn tượng của ta hình như không nhiều đến như vậy."

An Ngọc Tình nói: "Trong đó có hai người bị trục xuất khỏi sư môn. Đại sư huynh là Tôn Ân, cha ta xếp thứ hai, tiếp theo là Giang Lăng Hư. Trong các sư huynh đệ, bọn họ cũng là những người có thành tựu cao nhất, nhưng cha ta lại được sư công ưu ái nhất."

Yến Phi không nhịn được, hỏi: "Sư công của nàng đã luyện thành 'Động Cực đan' chưa?"

An Ngọc Tình điềm đạm đáp: "Đây chính là nguyên nhân khiến cho sư công lúc tuổi già tâm tàn ý lạnh. Người thủy chung không có cách nào giải quyết vấn đề "Đan độc". Lúc ấy sư công tin rằng nếu luyện thành "Động Cực đan", uống vào cùng lúc với "Đan Kiếp" thì có thể đủ sức để hợp nhất tam bội. Nhưng đáng tiếc trước sau người vẫn không thể hoàn thành được tâm nguyện, cuối cùng ôm hận mà chết."

Yến Phi hỏi: "Nàng sau khi uống 'Động Cực đan' vào, có cảm giác gì khác biệt không?"

An Ngọc Tình quay lại nhìn chàng, nhẹ nhàng hỏi: "Huynh nói sao?"

Yến Phi không thể nào rời ánh mắt khỏi khuôn mặt nàng. An Ngọc Tình thực sự đã thay đổi, khí chất càng trở nên thần bí thanh tú hơn, giống như nước suối trong xanh chí thuần chí tịnh chảy trong thâm sơn cùng cốc, càng nhìn càng động lòng. "Động Cực đan" khiến nàng giống như tiên tử của một thế giới khác, tách biệt với thất tình lục dục của thế tục đầy tham, sân, si, viên mãn tự túc, bất giả ngoại cầu [2](#).

Hiện tại có lẽ chỉ có Tiên môn mới có thể làm nàng động tâm.

Yến Phi nhận xét: "Cô nương đã thay đổi rất nhiều, nhưng ta lại không thể tìm ra từ ngữ nào để hình dung sự biến hóa của cô nương."

An Ngọc Tình mỉm cười: "Huynh lại nói nhảm rồi, ta chẳng có gì biến đổi cả, chỉ là thèm ăn thôi, khi đói bụng so với trước đây thì càng muốn ăn một bữa lớn. Ta đã năm ngày chưa có đến nửa hạt cơm vào bụng rồi!"

Yến Phi vui vẻ nói: "Là ta hồ đồ, đã trẻ thế này mà không hỏi cô nương đã ăn gì hay chưa. Tương ước không bằng ngẫu ngộ ³, để Yến Phi miễn làm chủ nhà, thỉnh cô nương tới Dạ Oa Tử, nơi không có ngày cũng không có đêm, ăn một bữa thật thống khoái."

An Ngọc Tình hé miệng cười nói: "Huynh không sợ huynh đệ Hoang nhân của huynh hiểu lầm huynh tình cảm thay đổi, có tình nhân mới sao?"

Yến Phi cảm thấy bối rối, nhưng lại thấy nàng không có chút đồ kỵ nào, chỉ là trêu ghẹo đùa giỡn với chàng, cười khổ nói: "Nàng đối với tình huống của ta khá rõ ràng mà."

An Ngọc Tình ung dung nói: "Chuyện tình của Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên cả thiên hạ đều biết. Ta tuy không quan tâm đến thế sự nhưng chuyện này muốn không biết cũng không được. Nói tới Kỷ Thiên Thiên làm ta liên tưởng đến Mộ Dung Thùy, tiện mang một tin tức nói cho huynh, coi như báo đáp việc huynh thắng thần kể cho ta nghe chuyện tam bội hợp nhất khai mở Tiên môn."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Tin tức gì mà lại liên quan đến Mộ Dung Thùy?"

An Ngọc Tình nói: "Huynh đã nghe qua Bí tộc chưa?"

Yến Phi bất ngờ chấn động: "Xin cô nương hãy tiếp tục."

An Ngọc Tình dụng thần nhìn chàng: "Dựa vào thần sắc kinh hãi hiếm khi xuất hiện ở huynh, Bí tộc nhất định có liên quan đến huynh."

Yến Phi thở dài: "Có thể nói như vậy, xin cô nương cứ nói tiếp."

An Ngọc Tình nói: "Bí tộc là một dân tộc thần bí nhất ở vùng tái bắc đại mạc, nhân số không nhiều, từ trước đến nay không vượt quá một ngàn người. Đây là vì điều kiện sinh tồn ở sa mạc khắc nghiệt, phải có sức sống rất kiên cường mới có thể tồn tại. Bọn họ tự mở ra một đường lối võ công cho riêng mình, trên sa mạc đến nhanh như gió, lúc đối địch họ là những chiến sĩ đáng sợ nhất, vào dịp lễ hội thì điên cuồng ca hát cho tới sáng, so với Hoang nhân bọn huynh còn hoạt bát cuồng dã hơn. Đây là một dân tộc kì dị mang đầy sắc thái bi quan, luôn hướng về cái chết. Họ cho rằng sinh mệnh chỉ là một quá trình ngắn ngủi, không có ý nghĩa."

Yến Phi ngạc nhiên: "Cô nương vì sao lại có nhận thức sâu sắc như vậy về Bí tộc?"

An Ngọc Tình hồ hững: "Bởi vì mẹ ta chính là người của Bí tộc."

Yến Phi thất thanh: "Cái gì?"

An Ngọc Tình nói: "Khi cha ta tới đại mạc tìm Mặc Huyền Thạch thì quen biết với mẹ ta. Người lúc đó là mỹ nữ xuất sắc nhất của Bí tộc, võ công cao cường. Hai người vừa gặp đã yêu, không màng đến sự phản đối của tộc nhân, cùng nhau trốn về Trung Nguyên."

Yến Phi trầm nghĩ, chẳng trách An Ngọc Tình lại có đôi mắt khác biệt như vậy, nguyên lai đã kế thừa truyền thống của Bí tộc mỹ nữ. Câu chuyện của nàng đã khơi dậy cơn sóng trong lòng chàng, cảm giác mệnh vận hình như rối cuộc vẫn đang trêu đùa chàng.

An Ngọc Tình kể tiếp: "Năm đó Bí tộc và Nhu Nhiên kết thành liên minh cùng đối kháng với Phù Kiên, khiến y tức giận, phái Vương Mãnh suất quân tới đánh lưỡng tộc. Nhu Nhiên tộc chạy tới cực bắc, Bí tộc quay lại ẩn náu ở đại mạc. Ban đầu với khả năng của Vương Mãnh, vẫn khó có thể tìm cách tới được đại mạc của Bí tộc. Chỉ hận có người của Bí tộc không chịu nổi sự dụ dỗ của Vương Mãnh, lại thêm tham sống sợ chết, phản bội lại Bí tộc, hại người đứng đầu Bí tộc, Mặc Sĩ Nỗ Nã, bị Vương Mãnh bắt được, áp giải về Trường An cầm tù. Bí tộc liền phái người tới Trường An tìm cách cứu viện, được Mộ Dung Thùy ra sức giúp đỡ, Mặc Sĩ Nỗ Nã vượt tù thành công chạy về đại mạc, chấp nhận hạ lời hứa với Mộ Dung Thùy, chỉ cần hãn có họa, tất sẽ toàn lực ra tay tương trợ. Hiện tại chính là lúc Bí tộc báo đáp đại ân cho Mộ Dung Thùy. Sắc mặt của huynh tại sao lại biến thành khó coi như vậy?"

Yến Phi cười khổ trả lời: "Chuyện này mất ba ngày cũng khó nói được hết, đầu óc ta lúc này có chút hồ đồ. Mẹ nàng chẳng phải đã thoát li khỏi Bí tộc rồi sao? Vì sao lại có thể biết được tình hình của Bí tộc?"

An Ngọc Tình đáp: "Con gái của Mặc Sĩ Nỗ Nã tên là Mặc Sĩ Minh Dao, người tái đắc đều gọi nàng là Bí nữ. Mặc Sĩ kỳ thật là một dòng họ trong Tiên Ti tộc, Bí tộc vẫn là một nhánh trong Tiên Ti tộc, cho nên Mộ Dung Thùy mới chịu bất chấp nguy hiểm đắc tội với Phù Kiên để giúp đỡ Mặc Sĩ Nỗ Nã thoát hiểm. Khi ta uống tiên đan, Bí nữ tới nhà để gặp mẹ ta, thỉnh người xuất thủ tương trợ để báo đáp đại ân của Mộ Dung Thùy. Nhưng bị mẹ ta cự tuyệt, nói rằng bản thân đã không còn là người của Bí tộc nữa. Ta nghĩ rằng Mộ Dung Thùy nhờ sự giúp đỡ của Bí tộc, chắc là để đối phó với Hoang nhân bọn huynh và thân tộc của huynh, cho nên báo cho huynh một tiếng."

Yến Phi ngược nhìn bầu trời đêm, trong lòng trăm ngàn cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Mặc Sĩ Minh Dao, Ôi!

An Ngọc Tình nhẹ nhàng nói: "Huynh biết Bí nữ Minh Dao sao? Mẹ ta nói nàng bất luận là võ công, tài trí đều vượt trên cha nàng, mẹ ta cũng tự nhận không bằng. Những lời nói này khiến ta kinh hãi phi thường, người có thể được mẹ ta xem trọng như vậy, trong thiên hạ chẳng có được bao nhiêu. Tôn Ân một mực không dám tìm tới cha ta cưỡng ép đòi Tâm bội, nguyên nhân rất lớn là sợ mẹ và cha ta cùng nhau liên thủ."

Yến Phi thở dài: "Ta biết nàng ấy."

An Ngọc Tình hứng thú nói: "Để cho ta đoán trúng rồi. Nàng có phải trông rất xinh đẹp không? Mẹ ta nói về mỹ lệ của nàng giống như "phép lạ", kinh tâm động phách. Nàng so với Kỳ Thiên Thiên thì như thế nào?"

Yến Phi chán nản nói: "Nàng đích xác là vô cùng xuất chúng, bất quá so sánh như vậy là rất khó mỗi người đều có những điểm đặc biệt. Trong lòng ta, vẻ đẹp của cô nương càng không dưới nàng, mỗi người đều có khí chất riêng."

An Ngọc Tình vui vẻ nói: "Ta lần đầu nghe người khác nói về vẻ ngoài của ta, nhưng về mỹ lệ bên ngoài đối với ta mà nói thì chẳng là gì cả. Được rồi! Chúng ta tạm thời chia tay nhé?"

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Không phải đã nói là tới Dạ Oa Tử sao?"

An Ngọc Tình nói với hảo ý: "Huynh còn có tâm tình sao? Huynh vừa mới tường tận giải thích tình huống tam bội hợp nhất. Chỗ vi diệu trong đó, khiến ta nghĩ tới rất nhiều thứ, cần thời gian để hiểu thật kỹ, cũng muốn tự mình yên tĩnh một chút."

Yến Phi không nói được lời nào.

An Ngọc Tình chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: "Nếu như có một ngày huynh hiểu thông chiêu cuối cùng 'Phá Toái Hư Không' này, huynh sẽ làm như thế nào? Hiện tại không cần phải nói đáp án cho ta biết, lần sau gặp ta hãy nói."

Nói xong nàng liền yêu kiều bỏ đi.

Yến Phi si ngốc ngồi đó, trong lòng đột nhiên nhớ Kỳ Thiên Thiên da diết.

Kiến Khang.

Tạ Diễm mang theo ba mươi chiến thuyền, rời khỏi khu bến tàu. Dân chúng sống ở gần sông vui vẻ đưa tiễn, động viên tinh thần cho bọn họ, hi vọng họ có thể chiến thắng trở về, giải trừ tai họa như dầu sôi lửa bỏng đang uy hiếp Kiến Khang.

Sáng nay cử hành lễ ra quân. Hoàng đế Tư Mã Đức Tông chủ trì nghi thức tuyên thệ trước khi xuất quân. Đại quân theo đường bộ lập tức lên đường, tiến thẳng tới Nghĩa Hưng ở bờ tây bắc Thái Hồ. Tạ Diễm thì dẫn một đội quân khác, chuyên chở lương thực và đồ quân dụng, ngồi thuyền ven theo Trường Giang vào Vận Hà để tới Vô Tích. Xa xa đối diện với Vô Tích là thành địch, Ngô Quận.

Lưu Lao Chi sớm đã li khai từ hai ngày trước, tới Đan Đồ hội họp với thủy sư thuyền đội của hần. Hôm nay hần cũng sẽ xuất phát về hướng cửa sông, dọc theo bờ Tây để xuống Nam, mục tiêu tấn công là Hải Diêm, cùng với Tạ Diễm phối hợp chặt chẽ.

Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong và Lưu Dụ đứng lẫn trong đám dân chúng đi tiễn biệt, cảm thấy được khát vọng và sự chờ đợi của dân chúng đối với việc Nam chinh dẹp loạn quân, cùng nỗi sợ hãi sâu sắc của họ đối với Thiên Sư quân.

Đồ Phụng Tam ghé vào tai Lưu Dụ nói nhỏ: "Ai có thể đánh lui Thiên Sư quân, dân chúng sẽ ủng hộ người đó, bất kể hần có phải là cao môn danh sĩ hay là hàn môn áo vải. Lúc bình thời quyền quý có thể coi dân chúng như là tôi tớ rẻ mặt, mặc sức chà đạp. Nhưng lúc chiến tranh, sự ủng hộ của dân chúng lại ảnh hưởng trực tiếp đến thành bại. Thường ngày không chịu tốn chút công phu để ý tới mẹ góa con côi, đợi đến lúc có chuyện mới mong vọng cầu sự ủng hộ của dân chúng, nhất định là chỉ phí công tốn sức."

Lưu Dụ lúc này lòng lại thầm nghĩ đến Nhậm Thanh Thị. Hôm nay nếu có thể giết được Can Quy, gã sẽ phải đối xử với thị thế nào? Phương pháp giải quyết tốt nhất đương nhiên là giết chết thị, nhưng gã lại biết rằng mình không xuống tay được. Còn nếu dựa vào phương thức chiếm hữu để thể hiện rằng mình thật sự tiếp nạp thị, gã lại cảm thấy do dự, sợ càng vướng mắc với thị, tổn hại đến uy tín của bản thân. Lòng gã mâu thuẫn đến cực điểm.

Gã nghe thấy những lời này của Đồ Phụng Tam, chỉ đành gật đầu đồng ý, nói không ra lời.

Tống Bi Phong đứng bên cạnh, hưng phấn nói: "Kiến Khang lâu lắm chưa xuất hiện tình cảnh vạn người đổ xô ra đường như trước mắt. Lần trước là tin thắng lợi ở Phì Thủy truyền về, An công ngồi xe ngựa đến Hoàng cung báo hỉ, dân chúng chen nhau đến hai bên ngựa đạo, giáp với phố để hoan hô."

Lưu Dụ có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy, nghĩ tới có một ngày nếu như bản thân có thể khiến dân chúng Kiến Khang vui mừng như điên, kiếp này không có gì phải tiếc nuối. Nghĩ tới đây gã lại thấy kích động, ngay lập tức huyết khí sôi sục, vứt bỏ Nhậm Thanh Thị ra khỏi đầu.

Lúc này có người chen về phía ba người, thì thầm với Đồ Phụng Tam. Lưu, Tống hai người nhận ra đó là thủ hạ của Đồ Phụng Tam nên không để ý.

Sau khi thủ hạ lui đi, Đồ Phụng Tam nói với Lưu Dụ: "Có người từ Biên Hoang tới!"

Lưu Dụ và Tống Bi Phong hiểu ý, theo Đồ Phụng Tam li khai.

Một lát sau bọn họ đến khu bến tàu nổi danh với thiên lí mã hành. Đó là cửa hàng mà Khổng lão đại mở ở Kiến Khang, chuyên bán ngựa Hồ, hiện tại đã thành trạm truyền tin với Biên Hoang, là trung tâm tình báo của bọn họ ở Kiến Khang.

Ba người bước thẳng vào trong, một thủ hạ ra nghênh đón, báo: "Hần ở hậu viện."

Đồ Phụng Tam nói: "Dẫn đường!"

Dưới sự dẫn đường của tên thủ hạ, ba người lướt qua khoảng ba chục thớt ngựa gần đó, xuyên qua một sân vườn lớn rồi đến hậu viện rộng rãi, hai bên đều dựng kho chứa cỏ khô, chính giữa là một tòa nhà dùng để ở.

Một thủ hạ khác chạy ra mở cửa để ba người vào. Trong phòng có một người đang ngồi, thấy ba người bước vào, liền vội vàng đứng dậy. Người này lúc đang ngồi thì không cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng khi hần đột nhiên đứng dậy, tự nhiên có một cỗ khí thế, lại thêm dáng người cao lớn, mặt đầy anh khí. Ba người chỉ thoáng nhìn qua đều lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Đồ Phụng Tam lạnh nhạt hỏi: "Khoái Ân?"

Khoái Ân hai mắt ửng đỏ như muốn khóc lên, lại vội vàng kim nước mắt lại, thì lễ: "Chính là bỉ nhân."

Đồ Phụng Tam đứng chấp tay sau lưng, nói: "Bỉ nhân là Đồ Phụng Tam. Hầu tiên sinh muốn người chuyển lời gì đến ta?"

Khoái Ân nhìn sang Lưu Dụ và Tống Bi Phong.

Đồ Phụng Tam giới thiệu: "Vị này là Lưu Dụ, không cần ta nói người chắc cũng biết gã là ai."

Tống Bi Phong sinh lòng bất nhẫn đối với thái độ lạnh lùng của Đồ Phụng Tam khi chào hỏi Khoái Ân, nói: "Ta là Tống Bi Phong, mọi người đều là người một nhà, nói lời không cần phải kiêng kỵ."

Lưu Dụ quát: "Những người khác lui xuống."

Những thủ hạ đi theo liền vội vàng rời khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Ba người đứng dựa vào một bên cửa, Khoái Ân lại đứng ở một bên khác. Bầu không khí thật cổ quái.

Khoái Ân thở dài: "Đồ gia có phải nghi ngờ ta không?"

Lúc nói, ánh mắt hắn lại không ngừng dò xét Lưu Dụ hiển nhiên là đối với gã rất hiếu kỳ.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Tại Giang Lăng ta chỉ tín nhiệm một mình Hầu Lượng Sinh. Nếu đổi lại người là ta, đột nhiên có người từ xa đến tìm ta, nói là thay Hầu Lượng Sinh truyền đạt một câu di ngôn, người nói ta sẽ phải nghĩ thế nào?"

Khoái Ân không có chút thần thái giống như bị chịu nhục, người vẫn đứng thẳng như cây bút, song mục không còn nước mắt, lấp lánh có thần, nói: "Ta sau khi nói xong lời Hầu gia muốn ta truyền đạt sẽ lập tức đi ngay."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Nếu vậy Khoái huynh đệ sẽ không xứng nỗi khổ tâm của Hầu tiên sinh."

Khoái Ân ngạc nhiên hỏi: "Các vị không phải hoài nghi ta là gian tế do Hoàn Huyền phái tới hay sao?"

Đồ Phụng Tam kiêu ngạo trả lời: "Muốn lừa được chúng ta há lại dễ dàng như vậy sao, với tài trí của Hầu huynh, nếu như thật sự là ông ấy bảo người đến truyền lời, câu nói ấy nhất định có thể gạt bỏ nỗi nghi ngờ của chúng ta. Hoàn Huyền há có thể nghĩ ra như vậy."

Tống Bi Phong nói: "Nói đi!"

Khoái Ân lộ ra thần sắc cảm động, nói: "Đồ gia đúng là tri kỷ của Hầu gia. Xin cho phép ta trước khi nói ra, trước hết thuật lại tình cảnh của ngày hôm đó."

Tiếp theo hắn đem chuyện xảy ra vào sáng ngày hôm đó kể lại tỉ mỉ, cuối cùng nói: "Hầu Gia gọi ta lại bên cạnh xe rồi sai ta lập tức đi nhanh tới Biên Hoang tập, nói..."

Đồ Phụng Tam ngắt lời: "Thần thái của Hầu huynh lúc đó như thế nào?"

Khoái Ân đáp: "Ngữ khí của người mặc dù khản trương, nhưng thần thái vẫn bình tĩnh, không hề hoảng loạn."

Lưu Dụ thở dài: "Huynh ấy chắc chắn có cách để tự tận."

Đồ Phụng Tam nhìn lên trần nhà, hai mắt sát khí đại thịnh thốt: "Hoàn Huyền à! Thù giữa ta và người càng kết càng sâu." Sau đó nói với Khoái Ân: "Nói đi!"

Khoái Ân trầm giọng nói: "Hầu Gia sai tôi nói với ngài rằng, người hại ông ấy chính là Nhậm yêu nữ."

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ sớm đã đoán ra câu nói này, nhưng khi nghe thấy vậy vẫn không ngăn được chấn động.

Đồ Phụng Tam vẫn bình tĩnh như thường, mục quang nhìn lại trên người Khoái Ân, hỏi: "Khoái Ân người sau này có tính toán gì?"

Khoái Ân đáp: "Ta chỉ muốn biết Nhậm yêu nữ là ai."

Ánh mắt Đồ Phụng Tam hướng sang Lưu Dụ, để cho gã nói.

Lưu Dụ hỏi: "Khoái Ân người có biết Hài tiên sinh vì sao muốn người không quản ngàn dặm xa xôi tới Biên Hoang chuyển lời cho Đồ gia hay không?"

Khoái Ân lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói: "Lưu gia vừa rồi nói ta sẽ không xứng với nỗi khổ tâm của Hài gia, hiện tại lại nói như vậy, ta thật sự không minh bạch."

Đồ Phụng Tam nói: "Người không hiểu, chỉ vì người không nghĩ sâu về vấn đề này, bởi vì người cho đến giờ phút này, trong lòng chỉ có một ý niệm, là hoàn thành di mệnh của Hài huynh truyền đạt lại những lời này. Sự thật câu nói này không cần người truyền đạt chúng ta cũng có thể đoán ra, nhưng Hài huynh lại vẫn muốn sai người đến, đó là muốn an bài tương lai cho người, không để lãng phí một tài năng có thể đào tạo như người."

Khoái Ân chấn động: "Hài gia....."

Lưu Dụ quát: "Không được khóc, đây tình không phải là lúc rơi lệ. Người hiện tại có thể tự do li khai, cũng có thể lưu lại với chúng ta, hoàn toàn là do người tự mình lựa chọn."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Lưu lại tình không phải là chỉ đơn giản là vì giết Nhậm yêu nữ báo thù cho Hài huynh, người thậm chí phải bỏ đi thù hận, kế thừa di chí của Hài huynh, phấn đấu vì trợ Lưu gia sáng lập ra sự nghiệp vĩ đại. Chúng ta hoàn toàn không phải vì vinh nhục của cá nhân, mà là vì hạnh phúc và lợi ích của vạn dân. Nếu như người không có đại chí như vậy, hiện tại có thể lập tức li khai."

Khoái Ân bực một tiếng quỳ xuống đất, thành tâm thành ý thốt: "Khoái Ân nguyện vĩnh viễn đi theo Lưu gia, sinh tử thành bại đều không màng."

1 Thiên: Trang.

2 Viên mãn tự túc, bất giả ngoại cầu: Tròn đầy tự thấy đủ, không cầu tìm sự giả tạo bên ngoài.

3 Tương ước không bằng ngẫu ngộ: Hẹn gặp không bằng tình cờ.

Hồi 86

Bạch Nhạn Bắc Phi

Biên Hoang tập.

Cổ Chung lâu nghị đường.

Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Hồ Lô Phương, Phí Nhị Phiết, Cơ Biệt, Trình Thượng Cổ, Giang Văn Thanh, Diêu Mãnh, Âm Kỳ và những người được phép dự thính là Cao Ngạn, Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh, Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác đều đã tới, mỗi người chiếm một vị trí. Ngược lại Trác Cuồng Sinh thân là người triệu tập kiêm chủ trì vẫn chưa tới, người còn lại đến trễ là Hồng Tử Xuân.

Trong lúc nghị đường đang ồn ào thì Trác Cuồng Sinh cuối cùng cũng tới. Vừa mới bước qua cửa, lão đã ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, khiến cho ai cũng phải liếc nhìn, cũng vì thế mà ngừng nói chuyện, ánh mắt tập trung lên người lão.

Phí Nhị Phiết cười nói: "Lại phát điên vì cái gì đây!"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ: "Người nói đúng, ta chính là đang phát điên, điên vì sung sướng, bởi vì ta từ lúc bắt đầu chuyển tham quan Biên Hoang vẫn một mực chờ mong một người, cuối cùng cũng xuất hiện rồi."

Chúng nhân nghe mà đầu óc mù mịt, không biết lão đang nói gì.

Diêu Mạnh gãi đầu: "Lão Trác ngươi chờ mong ai? Chẳng lẽ là thê tử đã thất lạc mười tám năm?"

Câu nói của hắn lập tức khiến cho cả phòng cười rộ. Chỉ có Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác hai người không có cách nào hòa nhập được vào bầu không khí thoải mái đó. Bởi vì tư cách dự thính của hai người họ vốn đã gây ra tranh luận, đại bộ phận thành viên đều phản đối để bọn họ dự thính, còn cần Trác Cuồng Sinh ra sức vì bọn họ. Có thể nói tương lai của họ ở Biên Hoang tập sẽ được quyết định tại nghị hội lâm thời lần này.

Trác Cuồng Sinh bước tới vị trí chủ tịch, cười: "Biến con mẹ ngươi đi Diêu Mạnh." Rồi lão nghiêm mặt: "Ta trình trọng thông báo tại đây. Đêm qua ta rất cuộc đã gặp một người tham gia chuyến tham quan Biên Hoang, tới Biên Hoang Tập không phải là vì Thiên Huyết, càng không phải là vì cờ bạc rượu chè của Dạ Oa Tử, mà là vì đặc biệt muốn nghe Trác Cuồng Sinh ta thuyết thư. Bây giờ các ngươi đã minh bạch vì sao ta mong đợi người đó rồi đấy."

Chúng nhân cười càng dữ dội hơn.

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống vị trí chủ tịch, quay mặt về phía chúng nhân, thần sắc ngất ngây, còn làm mặt quỷ hưng phấn như điên.

Đột nhiên mọi người dồn ánh mắt về phía lối vào. Hồng Tử Xuân bất ngờ xuất hiện, đứng ở lối vào, trên tay giơ lên thứ gì đó giống như một bức thư, còn vẫy nhẹ nhẹ, thu hút sự chú ý của mọi người. Trông hắn thần thái dễ chịu thoải mái, khiến người ta cảm thấy tâm tình của hắn rất tốt.

Mộ Dung Chiến nói: "Đủ người rồi! Cuối cùng cũng có thể bắt đầu. Lão Hồng, bọn ta đã không trách cứ lão đến muộn, lão còn không mau lăn vào đi."

Hồng Tử Xuân dùng cước pháp có chút giống như đang múa bước vào, mỉm cười nói: "Cao Ngạn! Gọi một tiếng cho cha nghe nào."

Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân giao tình thâm sâu nhất, lập tức trợ trận, bắt chước thần khí và giọng nói của Cao Ngạn, tiếp lời theo kiểu âm dương quái khí: "Oái! Ta làm gì để lọt vào tay tên gian thương chết bầm này vậy?"

Chúng nhân đều là lão giang hồ, cuối cùng cũng nhận thấy tín hàm trên tay Hồng Tử Xuân tuyệt không tầm thường mà còn có liên quan đến Cao Ngạn. Cao Ngạn liều mạng chăm chăm nhìn vào bức thư đang bị Hồng Tử Xuân lắc lắc, trầm giọng: "Bức thư này có phải là gửi cho ta không?"

Hồng Tử Xuân đi đến giữa nghị đường, dùng thần thái tận tình khuyên bảo trên Cao Ngạn: "Con trai ta, con có ngoan ngoãn không?"

Chúng nhận nhìn không nổi lại cười phá lên, luôn cả Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác cũng chịu không nổi, cuối cùng cũng hòa nhập vào bầu không khí đặc biệt của hội nghị.

Cao Ngạn không dám nổi nóng, mặt đỏ lên: "Coi như ta sợ ngươi rồi, lá thư đó là ai gửi tới?"

Hồng Tử Xuân càng trên già: "Con đang hỏi cha à?"

Mọi người đều cười lớn, trong nghị đường không có đến nửa điểm tình cảnh nghiêm túc.

Trác Cuồng Sinh quát lên: "Im lặng!"

Tiếng cười dần tắt.

Trác Cuồng Sinh nói: "Lão Hồng ngươi đừng có thừa nước đục thả câu, ta và Cao Ngạn xem như là huynh đệ một nhà, không đành lòng nhìn hắn chịu nhục. Được rồi! Cao tiểu tử, ngươi gọi một tiếng cha thật tự nhiên và đồng dạ đi!"

Chúng nhân vốn tưởng rằng hắn định ra tay trợ nghĩa giúp đỡ Cao tiểu tử, ngờ đâu một câu cuối cùng hoàn toàn lộ ra đuôi chồn, chính là đồng mưu với Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân. Trận cười lớn lại nổ ra.

Giang Văn Thành cười hỏn hển, nói: "Đừng trêu chọc Cao Ngạn nữa, phong thư này là của ai gửi tới?"

Hồng Tử Xuân vui vẻ đáp: "Lão bằng hữu của ta ở Lương Hồ, Nhiếp Sử Nhân gửi tới."

Cao Ngạn hú lên một tiếng, rồi ghé đứng dậy, lộn một vòng hạ xuống trước mặt Hồng Tử Xuân.

Hồng Tử Xuân dấu bức thư ra sau lưng, kêu lên: "Muốn cướp hả?"

Cao Ngạn mặt đầy hỉ sắc, khom người nói: "Phụ thân đại nhân ở trên cao, xin nhận một lạy của tiểu nhi Cao Ngạn."

Chúng nhân lúc này mới phát ra tiếng reo hò, biết rằng có tin tức mới nhất của Tiểu Bạch Nhạn.

Bàng Nghĩa cười lớn: "Giờ ngươi là người cha đã chết của Cao tiểu tử rồi!"

Hồng Tử Xuân không hề để tâm, cười trêu: "Cha này há có giống cha kia, bắt quá để trừng trị thằng con ngỗ nghịch bất hiếu này, lão Trác tiếp lấy!" Phất tay một cái, lá thư bay về phía Trác Cuồng Sinh. Cao Ngạn bay người thò tay muốn chặn đường đoạt lấy, còn chút xíu nữa là thành công nhưng cũng đành trơ mắt nhìn lá thư rơi vào tay Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh quát: "Không được động đây! Đợi lão tử xem qua rồi mới nói, bởi vì lão tử là người có tư cách nhất để xem lá thư này."

Cao Ngạn vẻ mặt đau khổ đứng trước mặt lão, Hồng Tử xuân đã quay lại chỗ ngồi của hắn.

Ánh mắt chúng nhân toàn bộ đều dồn vào lá thư trên tay Trác Cuồng Sinh, nín thở im lặng đợi lão đọc lá thư rút từ trong phong bì ra.

Trác Cuồng Sinh mặt không biểu cảm đọc hết lá thư. Đột nhiên lão đứng dậy bước đến cửa sổ lớn ở đằng sau, giờ lá thư lên cao quá đầu vấy vấy.

Cao Ngạn lao đến cạnh lão, hốt hoảng: "Ngươi muốn làm trò điên gì vậy?"

Hàng vạn ánh mắt ngoài cửa sổ, từ quảng trường hướng về Trác Cuồng Sinh. Để biểu lộ lòng ủng hộ đối với hội nghị, chúng tổ tình đoàn kết của Hoang nhân, cho nên Hoang nhân đều đã tạm thời vứt bỏ công việc bên mình, tự động tập trung ở quảng trường.

Trác Cuồng Sinh không để ý tới Cao Ngạn, hướng tới quần chúng ở bên dưới hét lớn: "Ta có một sự kiện muốn tuyên bố. Tiểu Bạch Nhạn đang trên đường tới đây, chúng ta cần phải khoản đãi nàng thật tốt, dốc hết tình chủ nhà, ngàn vạn lần đừng để đại tiểu thư nàng có chỗ nào không hài lòng."

Trên quảng trường lập tức tiếng hò hét, tiếng vỗ tay hoan hô bùng lên, vang vọng tới trời cao.

Tiếp đó Trác Cuồng Sinh dúi lá thư vào tay Cao Ngạn, tự quay lại chỗ ngồi, đặc ý nói: "Đã bảo thủ đoạn của ta rất tốt mà, nhìn xem! Hiện tại cuối cùng cũng đã khai hoa kết quả, thiên thư của ta vẫn có thể tiếp tục viết."

"Mẹ của ta ời!"

Cao Ngạn lộn một vòng quay trở lại giữa nghị đường, vung tay reo lên: "Mẹ ời! Ta thành công rồi!"

Rồi hắn nhét lá thư vào tay Diêu Mãnh ở bên cạnh, nói: "Mọi người truyền cho nhau xem."

Diêu Mãnh vội vàng kêu: "Ta không biết chữ à! Ai giúp ta đọc với."

Nói chưa hết đã bị Phương Hồng Sinh thò tay cướp bức thư giở ra đọc.

Nghị đường tràn ngập không khí vui vẻ, ai ai cũng cao hứng nhảy nhót vì Cao Ngạn.

Trác Cuồng Sinh cười lớn: "Nghị hội hôm nay có sự khởi đầu tốt đẹp phi thường. Ha! Nên bàn chính sự thôi!"

Nghị đường bắt đầu im lặng, thư vẫn tiếp tục được truyền đọc.

Trác Cuồng Sinh mở lời: "Đầu tiên là vấn đề dự thính của Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác, có ai phản đối không?"

Hồng Tử Xuân cười: "Hôm nay mọi người đều vô cùng vui vẻ, cho nên không muốn vì có tranh luận mà cãi nhau đến đỏ mắt tím tai. Ta đề nghị lão nói rõ lý do để xin cho bọn họ làm người dự thính, sau đó mọi người giờ tay quyết định."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Vậy đành phải để ta nói! Ta mời Lưu tiên sinh và Vương huynh tới dự thính Chung Lâu nghị hội, đầu tiên vì cho rằng bọn họ không có gì đáng nghi. Ta tin rằng phần lớn thành viên của nghị hội đều đồng ý với cách nhìn này của ta."

Cơ Biệt gật đầu đồng ý: "Ta hôm nay cũng chỉ mới quen biết hai vị. Nhưng sau khi nghe Trác quán chủ nói qua về lai lịch xuất thân của hai người, cũng đồng ý bọn họ chắc không phải là gian tế do phía địch phái tới trà trộn vào bọn ta. Nếu như sự an bài của địch nhân xảo diệu đến vậy, ta cũng đành phải viết chữ "phục"."

Cao Ngạn nói: "Bọn họ tuyệt đối không thể là nội ứng của địch nhân, bởi vì bọn họ đều là người có trí tuệ, đó gọi là chim khôn chọn cành mà đậu. Hiện tại vận thế của Biên Hoang tập chúng ta như mặt trời giữa chợ, lại xuất hiện điềm lành Thiên Huyết, Lưu gia vẫn đang thể hiện tài năng ở Nam phương. Không đến quy phục chúng ta, chẳng lẽ lại tới góp sức cho Hoàn Huyền tính như lang sói, Tư Mã Đạo Tử hại nước hại dân, Lưu Lao Chi bất trung bất nghĩa? Ta tin tưởng ở bọn họ."

Trác Cuồng Sinh khoát tay hỏi: "Phương diện này chắc không cần phải giờ tay biểu quyết nhỉ?"

Giang Văn Thanh nói: "Ta ủng hộ việc dự thính của bọn họ. Đạo lý rất đơn giản, bởi vì bọn họ đều là nhân tài hiếm có, mỗi người đều có sở trường. Lưu tiên sinh giỏi về chính trị và kinh tế, ông ấy tốn hai ngày hai đêm để nghĩ ra đại kế chấn hưng Biên Hoang Tập. Đó cũng chính là khiếm khuyết của bọn ta, bởi vì bọn ta không có tầm nhìn bao quát như ông ấy. Hơn nữa chúng ta mỗi người đều có nhiệm vụ riêng. Giống như Cao tiểu tử tuy nghĩ ra "Tham Quan Biên Hoang", nhưng tinh thần của hắn lại để cho Tiểu Bạch Nhạn nắm giữ, nào còn có thời gian để chăm nom đến 'Tham Quan Biên Hoang'. Cho nên chúng ta cần một người toàn tâm toàn ý quản lý toàn bộ Biên Hoang tập về phương diện quân sự, kinh tế và phát triển dân sinh, mà Lưu tiên sinh chính là lựa chọn có một không hai."

Cơ Biệt vỗ tay khen: "Ta đã bị đại tiểu thư thuyết phục rồi."

Hồng Tử Xuân kêu to: "Ta thì bị tờ quảng cáo đó của Lưu tiên sinh thuyết phục. Cái khó nhất là vừa phải suy xét tới lợi ích của mỗi phương diện, nhưng lại không ảnh hưởng tới nét đặc sắc vốn có của Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói với Lưu Mục Chi: "Tâm nguyện của tiên sinh đã đạt được rồi! Bắt đầu từ hôm nay, người đã có tư cách dự thính tại hội nghị."

Trong tiếng vỗ tay hoan nghênh của chúng nhân, Lưu Mục Chi đứng dậy nói: "Hôm nay Lưu mỗ thật sự cảm động phi thường, cũng triệt để cái biến ẩn tượng của ta đối với Hoang nhân. Ở đây giống như đang sống trong một gia đình lớn Hồ Hán lẫn lộn. mỗi người đều vứt bỏ tư lợi, tận tâm tận lực vì tương lai của Biên Hoang tập mà phấn đấu. Mà đó chính là nhân tố có thể khiến chúng ta thành công, tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích."

Chúng nhân lại hò hét một trận. Lưu Mục Chi mỉm cười ngồi xuống, chỉ cần mấy lời bộc bạch này, đã khiến cho lão xác lập được địa vị ở nghị hội.

Ánh mắt của mỗi người lại nhìn về phía Vương Trấn Ác, làm y thoáng hiện vẻ bối rối có chút không giống với thói quen.

Hồ Lô Phương nói: "Lão Trác bắt ép ta điều tra kỹ ngọn ngành về Vương huynh, ta đành phải cùng với Vương huynh uống rượu đàm luận suốt đêm. Chuyện Vương huynh là cháu của Vương Mãnh chắc không có gì nghi vấn. Bởi vì ta từ chỗ của Diêu Hưng đã nghe qua danh tự của huynh. Diêu Hưng còn muốn ta lưu ý

xem Vương huynh có trốn tới Biên Hoang tập hay không, nếu gặp thì giết chết không tha. Có thể nói như thế này, ngày đó Trường An thành bị phá, người đầu tiên mà Diêu Trường muốn giết chính là Phù Kiên, thứ nhì là đến Vương huynh, vì sợ Phù Kiên lại trọng dụng huynh ấy. Từ đó có thể thấy được sự lợi hại của Vương huynh. Không ngờ huynh ấy cuối cùng lại trốn tới nam phương, hiện tại lại đã quay về."

Âm Kì hỏi: "Vương huynh vì sao lại không tham gia trận chiến Phì Thủy?"

Vương Trần Ác sắc mặt trầm lặng, nói: "Từ khi gia gia mất đi, gia phụ bị ám sát mà chết, Mộ Dung Thủy và Diêu Trường một mực tìm trăm phương ngàn kế để loại trừ ta, khiến ta nhàn rỗi chán nản, trận chiến Phì Thủy há có thể có phần của ta?"

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Vương huynh từ thuở nhỏ đã theo gia gia học nghệ, được chân truyền toàn bộ võ công và binh pháp của Vương Mãnh. Tám tuổi theo gia gia xuất chinh, mười sáu tuổi đã một mình phụ trách một cánh quân, đánh thắng trận đầu tiên. Xuất sắc nhất là huynh ấy hiểu rõ chiến pháp của Mộ Dung Thủy. Nếu như Mộ Dung Thủy tới xâm phạm, Vương huynh có thể là một Lưu gia khác."

Âm Kì nhíu mày nói: "Quan hệ giữa Lưu gia cùng chúng ta và Vương huynh có khác biệt rất lớn. Mà huynh đệ Hoang nhân chúng ta phần lớn đều không quen biết Vương huynh, tùy tiện sắp xếp cho Vương huynh một vị trí quan trọng như vậy, sợ khó phục chúng."

Thác Bạt Nghi tiếp lời: "Vương huynh nếu như thành quân sư của chúng ta, hoài nghi của Âm gia có thể giải quyết dễ dàng."

Mọi người đều kinh ngạc, bởi vì nếu truy nguyên nguồn gốc, Thác Bạt tộc của Thác Bạt Nghi cùng với kẻ một tay hủy diệt Đại quốc là Vương Mãnh có thâm cừu mới đúng. Cho nên mọi người đều không hiểu vì sao Thác Bạt Nghi lại quay sang nói giúp cho Vương Trần Ác.

Trác Cuồng Sinh ha ha cười lớn: "Thật không ngờ! Để ta nói nguyên nhân cho mọi người hay. Là ta thỉnh Vương huynh nghĩ ra sách lược Mộ Dung Thủy công phá Biên Hoang tập, lại thỉnh Mộ Dung đương gia và Thác Bạt đương gia liên thủ tiếp chiêu. Vương huynh rốt cuộc là rỗng hay là rắn, dưới tình huống này sẽ lập tức hiện chân thân rỗng. Mọi người minh bạch cả chứ?"

Trong nghị đường tĩnh lặng đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, còn ngoài hội trường vẫn trang nghiêm.

Cao Ngạn phá vỡ im lặng, nói: "Đó gọi là hổ tổ vô khuyến tôn. Ta có thể bảo chứng Vương huynh là chính nhân quân tử, là một người có đại chí."

Trác Cuồng Sinh vui mừng hỏi lại lần nữa: "Còn có ai phản đối Vương huynh dự thính nghị hội không?"

Cư Biệt giơ tay nói: "Thông qua!"

Chúng nhân còn chưa kịp phát ra tiếng hoan nghênh thì bên ngoài đột nhiên tiếng hoan hô vang lên như sấm.

Mọi người đều ngạc nhiên.

"Yến phi về rồi! Yến Phi về rồi!"

Cả nghị đường bắt đầu rối loạn, ai ai cũng chen đến cạnh cửa sổ, nơi tiếng hoan hô truyền tới, nhìn xuống quảng trường.

Chỉ thấy đám đông như thủy triều tách ra, Yến Phi lưng đeo Điệp Luyến Hoa, dùng bộ pháp ung dung tiêu sái, mỉm cười tiếp nhận tiếng hoan hô của quần chúng. Chàng thông dong bước tới phía dưới Chung Lâu, ngược lên nhìn bọn họ.

Thác Bạt Nghi là người đầu tiên hô lớn: "Mọi người im lặng một chút, nếu không làm sao có thể nghe được Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi nói gì."

Tiếng hoan hô như thủy triều liền lắng xuống, Cổ Chung trường to lớn như vậy mà im phăng phắc, chỉ có

tiếng hô hấp hưng phấn lúc lên lúc xuống.

Tháp Bạt Nghi hét lớn: "Là chúng ta thắng phải không!"

Yến Phi nói: "Mộ Dung Bảo suất tám vạn tinh binh tới tấn công bọn ta, đóng quân ở Ngũ Nguyên. Nhưng hán không có cách nào đạt được ý đồ, bị bọn ta dùng xảo kế bức cho phải vội vã triệt thoái, quân ta truy sát ngàn dặm. Yên quân tại Tham Hợp Pha bị tổn thất nặng nề, Mộ Dung Bảo phải chật vật lắm mới thoát thân được."

Trên quảng trường đầu tiên tĩnh lặng như tờ, tiếp đó lại bạo xuất những tiếng hô kinh thiên động địa, giống như cả quảng trường đã chìm ngập trong cơn hồng thủy.

Thác Bạt nghi nhiệt lệ tuôn trào, Thác Bạt tộc cuối cùng cũng có cơ hội để phục hưng.

Yến Phi bước vào Chung Lô. Cao Ngạn, Diêu mãnh hai tên lãnh xằng cuống quít thăm hỏi, ôm lấy chàng cùng bước vào nghị đường, tiếp nhận lời chúc mừng và thăm hỏi của mỗi người thêm một lần nữa. Bầu không khí sôi nổi đến cực điểm.

Lúc này bên ngoài quảng trường tiếng hô vang trời, không ai có thể khống chế được tình cảm của bản thân.

Trác Cuồng Sinh nói: "Chúng ta nhất định phải ăn mừng thật lớn."

Ánh mắt Yến Phi chiếu lên người Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác. Giang Văn Thanh liền vội vàng giới thiệu hai người với Yến Phi, ngắn gọn nói ra nguyên do vì sao họ ở đây.

Yến Phi nói: "Mọi người ngồi xuống rồi nói."

Sau khi ngồi xuống, Yến Phi nói: "Lần này ta không đợi thu phục được Bình Thành và Nhận Môn đã chạy về, là vì có chuyện khẩn cấp muốn nói với các vị."

Cao Ngạn cười: "Không cần vội vã như vậy! Hôn lễ của ta và Tiểu Bạch Nhận còn phải qua vài ngày nữa mới cử hành."

Mọi người đều cười lớn, bầu không khí được hâm nóng đến cực điểm.

Trác Cuồng Sinh nói: "Đừng chọc cười nữa, khiến cho Yến gia của chúng ta phải lo lắng, khẳng định là chuyện lớn."

Yến Phi nghiêm mặt: "Nếu ta đoán không lầm, Mộ Dung Thùy có thể sẽ trong một thời gian ngắn tới tấn công Biên Hoang tập."

Ánh mắt của chúng nhân cùng hướng sang Lưu Mục Chi, tịnh không bắt ngờ như trong dự liệu của Yến Phi.

Trác Cuồng Sinh vỗ tay nói: "Ta không nhìn lầm người! Lưu tiên sinh chính là loại trí sĩ có thể bày mưu tính kế quyết thắng ngoài trăm dặm."

Tiếp đó lão nói với Yến Phi: "Lần này triệu tập mở Chung Lô hội nghị, có một nửa nguyên nhân là vì Lưu tiên sinh dự đoán Mộ Dung Thùy sẽ tiến công Biên Hoang tập, hiện tại đã có người chứng thực rồi."

Yến Phi hai mắt dựng thần dò xét Lưu Mục Chi, hỏi: "Một nửa nguyên nhân khác là gì?"

Giang Văn Thanh đáp: "Lưu Dự muốn chúng ta phái người tới nam phương trợ giúp huynh ấy đối phó với Thiên Sư quân. Huynh trở về thì tốt rồi, có thể vì Biên Hoang tập mà tác chủ."

Yến Phi nghe thấy mà ngồi đờ tại chỗ, cuối cùng cũng có thể hiểu được nỗi khổ không thể phân thân của Mộ Dung Thùy.

Xưng Đế Thì Ky

Thác Bạt Khuê và Trương Tôn Tung, Thúc Tôn Phổ Lạc, Thôi Hoành, Trương Tôn Đạo Sinh tứ đại danh tướng đi lên tường thành của Bình Thành, căng mắt nhìn tứ phía, ai nấy đều cảm thấy có được thành này thật không dễ.

Quả như bọn họ sở liệu, Mộ Dung Bảo sau khi trốn chạy về Trường Thành, Mộ Dung Tường tự biết chống cự không nổi, lập tức bỏ thành rút về Trung Sơn, chấp tay nhường Bình Thành, Nhậm Môn lưỡng đại trọng trấn.

Đại quân Thác Bạt tộc tới nơi, dân trong thành mở cửa nghênh đón, khiến bọn họ không tốn hơi thổi bụi cũng chiếm được thành này. Chiều hôm đó, Trương Cỗ và Hứa Khiêm dẫn một toán quân khác, đi trước tiếp nhận Nhậm Môn.

Thác Bạt Khuê đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, lòng ngập tràn hào tình tráng khí, vui vẻ nói: "Hiện tại là thời cơ tốt để lập quốc xưng đế phải không? Thỉnh chúng khanh cho ta một chút ý kiến."

Trương Tôn Tung nói: "Lần này đại phá Yên quân, hiển đạt hết chiến công bất thế của tộc ta, danh chấn thiên hạ, sau này còn có ai dám xem nhẹ tộc ta? Hán nhân có câu 'tất phải chính danh, danh không chính thì lời không thuận', cho nên hạ thần nhận thấy nếu có thể lập quốc vào lúc này, sẽ càng tăng thêm uy thế của chúng ta, khiến các bộ tộc ở tái bắc cùng đến quy phục."

Thúc Tôn Phổ Lạc và Trương Tôn Đạo Sinh cùng lên tiếng phụ họa, biểu lộ sự tán thành.

Chỉ có Thôi Hoành vẫn im lặng không nói.

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên hỏi: "Thôi khanh có ý kiến khác phải không?"

Thôi Hoành đáp: "Lập quốc xưng đế là chuyện phải làm. Bất quá xưng đế tịnh không phải chỉ là thay đổi quốc hiệu danh hiệu đơn giản như vậy, mà là một con đường không thể quay lại, cho nên chúng ta phải cân nhắc lợi hại, xem xem xưng đế có phải là có lợi nhất đối với tình cảnh của chúng ta hay không."

Vì hần nói năng uyển chuyển, lại khẳng định lập quốc xưng đế là điều tất yếu, vấn đề chỉ nằm ở chỗ nắm vững thời cơ, cho nên bọn Trương Tôn Tung đều không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn muốn nghe hần từng bước giải thích những chỗ vi diệu và những điểm mấu chốt trong đó.

Thác Bạt Khuê đầy vẻ hứng thú hỏi trước: "Với thanh thế hiện tại của chúng ta, có xưng đế lập quốc hay không chỉ là vấn đề hình thức, chẳng lẽ trên thực tế lại có phân biệt sao?"

Thôi Hoành ung dung trả lời: "Xin thứ cho hạ thần hỏi trực tiếp thẳng thắn một vấn đề, nếu như Mộ Dung Thùy khởi hết tinh binh, dùng thế lôi đình vạn quân, đến thẳng Bình Thành, chúng ta sẽ phải làm gì?"

Thác Bạt Khuê thờ dài: "Mấy đêm nay ta mỗi lần nằm trên thảm da dê, đều suy nghĩ về vấn đề này. Ài! Nếu không phải nghĩ về phương diện này, ta có thể ngủ ngon hơn."

Thác Bạt Khuê thường bị mất ngủ là chuyện chư tướng trong quân ai cũng biết.

Thác Bạt Khuê hỏi tiếp: "Thôi khanh có đề nghị gì hay?"

Thôi Hoành đáp: "Thần không có đề nghị hay, nhưng lại hiểu rằng chúng ta chỉ có một lựa chọn, vẫn là phương pháp đã dùng để đối phó với Mộ Dung Bảo, đầu tiên tránh đi thế công, rồi trừ mưu phản kích. Chúng ta đã biết trước tình huống này, tất cả những sách lược lúc trước đều phải thiết kế xoay quanh trọng tâm này, cũng từ đó mà đưa ra phán quyết có nên lập tức xưng đế hay không."

Ánh mắt Thác Bạt Khuê nhìn về phía Trung Sơn, trầm ngâm suy nghĩ.

Trong mắt Thúc Tôn Phổ Lạc ánh lên thần sắc lo sợ, trầm giọng nói: "Mộ Dung Thùy thiện dụng kì binh, chỉ sợ quân của hần tới dưới thành chúng ta mới biết. Trừ phi chúng ta buông bỏ Hồ Thành, nếu không dùng cách cũ đã đối phó với Mộ Dung Bảo, có lẽ sự phản kháng sẽ làm chúng ta buông lợi phòng thủ, tiến thoái lưỡng nan."

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói: "Sự phản công này không cần phải lo, thuật dùng kì binh của Mộ Dung Thùy đối với ta không có tác dụng."

Hắn đương nhiên là nghĩ tới cảm ứng thần diệu giữa Yến Phi và Kỳ Thiên Thiên, lại sợ bị thủ hạ hỏi rõ gốc rễ liền vội vàng nói tiếp: "Được rồi! Giả như chúng ta quyết định tránh xung đột chính diện với Mộ Dung Thùy, thì có liên quan gì đến việc xưng đế?"

Thôi Hoành đáp: "Nếu như địch thủ ở phương bắc của chúng ta chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thùy, thì việc có xưng đế hay không sẽ không có ảnh hưởng gì đến đại cục. Hiện thời tình huống hiển nhiên không như vậy, Bắc phương đang lâm vào cục diện cát cứ xưng hùng, giả như tộc chủ xưng đế lúc này, đột nhiên đại quân Mộ Dung Thùy tới tấn công, chúng ta ngày nào cũng chạy trốn mỗi ngày thì còn gì là khí phách đế vương của tân triều nữa?"

Thác Bạt Khuê xúc động nói: "Lời của Thôi khanh rất có lý. Giống như lúc xưa chúng ta làm mã tặc chạy đôn chạy đáo, không có ai dám nói chúng ta nửa câu, còn muốn khen lấy khen để, bởi vì đó chính là phương thức sinh tồn của mã tặc. Nếu như ta lập quốc xưng đế, lại dùng Bình Thành làm kinh đô, rồi bị tấn công đến đế đô cũng phải mất, thì còn ra thể thống gì? Ha! Một lời của Thôi khanh đã thức tỉnh ta như người đang trong cơn mộng."

Thôi Hoành khiêm nhường nói: "Nếu là Trương Cổn và Hứa Khiêm hai vị đại nhân, bọn họ cũng sẽ đề xuất lời khuyên cáo như vậy, cũng vì Hán nhân bọn ta đối với chuyện xưng đế đều đặc biệt chú ý."

Trương Tôn Tung hiển nhiên rất hân thưởng những lời nói khiêm tốn này của hắn, hỏi: "Vậy thì tộc chủ xưng đế vào lúc nào là thích hợp nhất?"

Thôi Hoành nghiêm mặt trả lời: "Đương nhiên sau khi đánh bại Mộ Dung Thùy, như vậy tộc ta sẽ lập nên thế mạnh, chấn nhiếp thiên hạ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, tình thế ở Bắc phương lập tức sẽ trở nên rõ ràng."

Thác Bạt Khuê thở dài: "Hay cho câu thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết."

Người thân thiện nhất với Thôi Hoành là Trương Tôn Đạo Sinh cất tiếng khen: "Sau khi nghe được những lời này của Thôi huynh, khiến ta hiểu ra nhiều điều. Như vậy chúng ta sẽ không cần phải tốn khí lực để bảo vệ Bình Thành và Nhạn Môn, chỉ cần tập trung nhân lực vật lực trùng kiến Thịnh Nhạc."

Lúc này có cận vệ chạy tới báo cáo với Thác Bạt Khuê, hiển nhiên có chuyện cơ mật khẩn cấp, nếu không thì há dám làm phiền Thác Bạt Khuê vào lúc này. Chúng nhân biết ý tản sang hai bên.

Thác Bạt Khuê nghe xong hai mắt sáng rực, trước tiên lệnh cho cận vệ lui xuống, sau đó gọi mọi người quay trở lại bên cạnh, vui vẻ nói: "Sở dĩ nhân đã đào được Phật tàng, chuyển về Thịnh Nhạc, chỉ riêng hoàng kim cũng đã chở đầy mười hai xe, còn những pháp khí trân bảo khác thì nhiều vô số. Chúng ta phải dùng khoản tài phú này như thế nào?"

Thôi Hoành là người duy nhất không hiểu Sở dĩ nhân là ai, đang định hỏi thì bị Trương Tôn Đạo Sinh phẩy nhẹ tay ngăn trở, dùng mắt ra hiệu đợi sau này sẽ giải thích cho hắn.

Thúc Tôn Phổ Lạc đáp: "Trùng kiến Thịnh Nhạc rất cần tiền của, đồng tài phú này thật là quà mừng đúng lúc mà ông trời đã ban ơn."

Thác Bạt Khuê nói: "Nếu chỉ để trùng kiến Thịnh Nhạc, thì đúng là không biết người biết của. Ta muốn thông qua đồng tài vật này để chấn hưng Biên Hoang tập, Biên Hoang tập trước đây là địa phương tốt để chúng ta bán ngựa kiếm tiền. Ngựa thì đương nhiên chúng ta vẫn tiếp tục bán, nhưng chúng ta chuyển này càng cần thông qua Nam phương mua vào một cách đại quy mô những vật tư mà chúng ta thiếu, đặc biệt là chiến thuyền, binh khí, ngũ cốc và vải vóc. Kể này là một đá ném hai chim, Biên Hoang tập càng cường thịnh, đối với Mộ Dung Thùy càng có uy hiếp lớn, chỉ cần Mộ Dung Thùy không ngu xuẩn như con trai của hắn, tất sẽ hiểu rằng nếu không đối phó với Biên Hoang tập trước tiên mà toàn lực tới thảo phạt ta, sẽ là tổn thất nghiêm trọng nhất."

Trưởng Tôn Vô Tung biến sắc hỏi: "Vạn nhất Hoang nhân không giữ được Biên Hoang tập thì sao?"

Thác Bạt Khuê cười dài nói: "Hoang nhân có thể giúp đỡ chúng ta, chúng ta đương nhiên cũng có thể giúp đỡ họ. Có huynh đệ Yến Phi của ta ở đó, ai có thể đánh bại hắn chứ? Kể cả Mộ Dung Thùy cũng không làm được."

Lưu Dụ bước vào hiệu màn thầu, ngồi xuống một góc cạnh Đồ Phụng Tam, nói: "Nhậm Thanh Thị quay lại Giang Lăng rồi." Hắn cố gắng không biểu lộ cảm giác nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng ở trong lòng, để tránh bị người tinh minh như Đồ Phụng Tam phát hiện.

Đồ Phụng Tam nói: "Không đếm xỉa gì hết chính là cách làm thông minh nhất, cũng biểu lộ rằng trong lòng thị cần thiết nhất là không để cho Hoàn Huyền sinh nghi, còn Lưu gia người đối với nàng như thế nào thì chỉ là thứ yếu."

Lưu Dụ hiểu rằng Đồ Phụng Tam đang nói quanh co để đề tỉnh hắn đừng nên dây dưa nhập nhằng với Nhậm Thanh Thị, bởi vì tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt. Mà lời hắn nói càng không phải là cố ý làm thương tổn đến Nhậm Thanh Thị, sự thật là hắn cũng có cách nghĩ giống như vậy. Nếu Can Quy bị giết ở Kiến Khang, chỉ cần Nhậm Thanh Thị vẫn ở Kiến Khang, lại không mấy may thương tổn, với tính cách của Hoàn Huyền nhất định sẽ sinh nghi trong lòng."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Thị li khai khi nào?"

Lưu Dụ đáp: "Theo chỉ thị của ám kí thị để lại, thì đã đi từ hôm trước."

Đồ Phụng Tam cay nghiệt nói: "Đúng là một yêu nữ giáo hoạt."

Lưu Dụ minh bạch cảm tình của Đồ Phụng Tam đối với Hầu Lượng Sinh, càng hiểu rằng Đồ Phụng Tam tuyệt đối không buông tha cho Nhậm Thanh Thị.

Nhậm Thanh Thị đột nhiên bỏ đi như vậy, cũng là một thái độ biểu hiện mà giữa thị và Lưu Dụ đều hiểu rõ. Đó là thị cuối cùng cũng chọn Hoàn Huyền. Hoặc thị hiểu rằng Lưu Dụ sau cùng cũng sẽ không tiếp nạp mình, cho nên lưu lại bên Lưu Dụ chỉ là phí thời gian vô ích.

Nghĩ tới việc Nhậm Thanh Thị rời bỏ mình, gã tuy rằng đã tránh khỏi một nỗi phiền não to lớn, cũng không khỏi bối rối trong lòng.

Đồ Phụng Tam nói: "Không nên nghĩ nhiều về thị, hiện tại chúng ta không thể không để cho thị mượn đao giết người, ngồi không hưởng lợi. Lượng Sinh mất rồi, Can Quy nếu nuốt hận tại Kiến Khang, Hoàn Huyền tả hữu không còn mưu sĩ cao minh nữa. Nhậm Thanh Thị càng có khả năng khuếch trương vô hạn ảnh hưởng của thị đối với Hoàn Huyền. Từ xưa tới nay đầu ấp tay gối luôn luôn là vũ khí có sức sát thương nhất."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, hỏi: "Người đã thử qua Khoái Ân rồi phải không? Công phu của hắn thế nào?"

Đồ Phụng Tam nói: "Khoái Ân khẳng định là một nhân tài, binh pháp được Hầu Lượng Sinh chân truyền, võ công chủ yếu tập theo sở trường của danh gia vùng Lương Hồ, lại có chỗ độc đáo. Theo ta phán đoán, cho dù ta toàn lực xuất thủ, muốn giết hắn vẫn phải tốn một phen công phu, và lại không tránh khỏi có một chút hi sinh mới làm được."

Lưu Dụ động dung nói: "Như thế thì thật là phi thường không sai!"

Đồ Phụng Tam nói: "Có cao thủ như Khoái Ân trợ trận, khiến ta đối với hành động tối nay càng nắm chắc."

Lưu Dụ nói: "Đêm nay nếu chúng ta có thể làm thịt Can Quy, sẽ có thể dành được sự tín nhiệm của Tư Mã Đạo Tử, và hành động đối phó của chúng ta đối với Tôn Ân càng có thể triển khai toàn diện."

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta một mặt khiến cho Tư Mã Đạo Tử coi trọng chúng ta, mặt khác khác sẽ làm nảy sinh sự cố kị và đề phòng đối với chúng ta, nếu như tình huống cho phép, chúng ta nên nhường cho Tư Mã Nguyên Hiền tay giết Can Quy, điều đó không những có thể chiếm được nhiều cảm tình của Tư Mã

Nguyên Hiên, mà còn có thể làm an lòng Tư Mã Đạo Tử."

Rồi lại vui vẻ cười nói: "Máu đương nhiên là để người dưới đổ, công lao thì do người trên hưởng, để Tư Mã Nguyên Hiên cảm thấy bản thân mình không phải là lâu la mà là đại đầu lĩnh, quan hệ của chúng ta và cha con họ sẽ cải thiện phần lớn."

Lưu Dự khen: "Có đạo lý!"

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một hồi, nói: "Ta hi vọng Lưu gia người sẽ trọng dụng Khoái Ân."

Lưu Dự tiếp xúc với Đồ Phụng Tam càng lâu, càng phát hiện ra rằng hần bề ngoài nhìn tuy tâm ngoan thủ lạt, sự thật lại là một người trọng cảm tình. Đồ Phụng Tam đặc biệt nói ra những lời này, chính là đại biểu cho tâm ý của hần đối với Hầu Lượng Sinh.

Lưu Dự nói: "Điều này là tất nhiên rồi. Bất quá kinh nghiệm của hần còn non nớt, Đồ huynh cần phải tài bồi hần thêm nữa."

Đồ Phụng Tam đứng dậy nói: "Đến lúc đi gặp Tư Mã Nguyên Hiên rồi."

Hai người trả tiền rồi đi.

Thác Bạt Nghi bồi rồi theo Yến Phi bước lên Quan Viễn đài, ngạc nhiên hỏi: "Người đề nghị tạm thời ngừng cuộc họp, lại cùng ta đến đây nói chuyện riêng, người không sợ người khác trong lòng không vui hay sao?"

Yến Phi dựa vào lan can nhìn xuống, hiện tại trên quảng trường Hoang nhân vẫn chưa rời đi, vẫn giống như biển người bao quanh Chung Lô, ai ai cũng ngừng đầu lên nhìn chàng. Yến Phi hét lớn: "Nghị hội vẫn phải tiến hành thêm một khoảng thời gian nữa, hiện tại là lúc các người nên đi chề chén ăn mừng, sao còn đứng ngẩn ngơ ở đây. Đi đi! Cứ vui vẻ một chút, sau khi hoàn tất hội nghị chúng ta lập tức đến gia nhập với các người."

Chúng nhân đồng thanh hoan hô, theo lời mà giải tán. Trong lòng bọn họ, Yến Phi không những là đại công thần hai lần thu phục Biên Hoang tập, mà còn là trụ cột vững chắc, là thiên thần ổn định cả Biên Hoang."

Yến Phi quay người lại, cười nói với Thác Bạt Nghi: "Giữa Hoang nhân chúng ta đã kiến lập nên quan hệ tin tưởng lẫn nhau, không có ai hoài nghi người khác. Vừa rồi ta đề nghị tạm dừng cuộc họp lại một khắc, Lưu Mục Chi lập tức lộ ra vẻ hiểu ý, có thể thấy người này tài trí rất cao, đủ để có thể khám phá ra ý đồ của chúng ta."

Thác Bạt Nghi ngây ngô nói: "Ta lại không biết người muốn làm gì. Xem ra tài trí của ta không bằng hần."

Yến Phi nói: "Người không phải là tài trí không bằng hần, chỉ là người trong cuộc tối. Trong tình huống hiện thời, ta phải lập tức tới Kiến Khang, chỉ vì chữa thương cho Tạ Đạo Uẩn, cũng là nghĩa bất dung từ, hà huống Tôn Ân tuyên bố xuất chiến thư tới ta, cuộc chiến này càng không thể tránh khỏi."

Thao Bạt Nghi nói: "Mọi người đều là huynh đệ, có gì cứ nói thẳng ra đi!"

Yến Phi nói: "Một mặt là Mộ Dung Thùy, mặt khác là Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Trước sau Hoang nhân chúng ta phải đối phó với chiến tranh ở hai bên chiến tuyến. Hội nghị lần này việc trọng yếu nhất là đề cử ra chủ soái nắm toàn bộ quân chính. Mà có tư cách nhất để trở thành chủ soái lại là Mộ Dung Chiến và người."

Thác Bạt Nghi giật mình nói: "Nguyên là vì chuyện này, đối với ta mà nói, để Mộ Dung Chiến là chủ soái hoàn toàn không có vấn đề, chỉ sợ tộc chủ sẽ trách ta."

Yến Phi nói: "Trận chiến lớn này liên quan đến việc lập quốc của tộc ta, ta đương nhiên minh bạch tính tình của tiểu Khuê. Dưới tình huống như thế này, ai trở thành chủ soái đương nhiên không có vấn đề, nhưng nếu xuất hiện tình cảnh mâu thuẫn về lợi ích của mỗi bên giữa việc lập quốc của tộc ta và Biên Hoang tập, người nếu thành chủ soái sẽ rất khó xử. Vì vậy ta cho rằng để Mộ Dung Chiến làm chủ soái là thích hợp nhất, tiểu Khuê muốn trách thì đến tìm ta mà trách."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Người nghĩ rất chu đáo, mà sự thật đúng là như thế, tộc chủ nói ta cũng không thể không nghe, nếu khiến huynh đệ Hoang nhân của chúng ta cảm thấy Biên Hoang tập trở thành phụ thuộc vào tộc ta, sẽ phạm vào đại kỵ của Hoang nhân."

Yến Phi nói: "Người đồng ý rồi!"

Thác Bạt Nghi quả quyết trả lời: "Đồng ý!"

Yến Phi nói: "Sau nghị hội, người lập tức gửi phi cấp truyền thư cho tiểu Khuê, nói hẳn phải đề phòng thích khách và thám tử của Bí tộc, bởi vì Bí tộc đã đến góp sức cho Mộ Dung Thùy, sẽ dốc hết sức lực của toàn tộc để làm việc cho hắn."

Thác Bạt Nghi biến sắc hỏi: "Không ngờ là có việc này? Bí tộc chẳng phải là không bao giờ để ý tới chuyện ngoài sa mạc sao?"

Yến Phi trả lời: "Chuyện này sẽ giải thích kỹ càng cho người sau, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường Bí tộc, Mộ Dung Bảo lần này chủ yếu là thua về mặt tình báo, không thể biết mình biết người. Mộ Dung Thùy chính vì đã nhìn thấy nhược điểm của mình, cho nên thỉnh viện trợ của Bí tộc. Một khi tình huống ta tối địch sáng bị xoay chuyển, chúng ta khẳng định sẽ chịu thua trận. Nói thật, ai ai trong thiên hạ cũng hiểu chính diện giao phong với Mộ Dung Thùy trên chiến trường là chuyện cực kỳ ngu xuẩn, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể để Mộ Dung Thùy nắm được cơ hội này. Tiểu Khuê như thế nào thì Hoang nhân chúng ta cũng thế."

Thác Bạt Nghi lo lắng nói: "Nhưng Bí tộc xưa nay ở thảo nguyên và đại mạc đi lại như gió, thần không biết quỷ không hay, có thể nói là rất khó đề phòng, có lẽ từ nay về sau, nhất cử nhất động của phe ta đều nằm trong lòng bàn tay Mộ Dung Thùy."

Trong lòng Yến Phi hiện lên hoa dung của Kỷ Thiên Thiên, nói: "Tình huống của Biên Hoang tập chúng ta cũng là như vậy, bất quá mỗi bên một cách, chỉ cần chúng ta nắm rõ được tình huống, sẽ có thể nghĩ ra được phương pháp ứng phó."

Thác Bạt Nghi cười khỏ nói: "Hóa ra chúng ta vẫn ở trong tình thế bất lợi."

Ánh mắt Yến Phi hướng về Dĩnh Hà, nói: "Một ngày Mộ Dung Thùy chưa chết, một ngày Kỷ Thiên Thiên vẫn ở trong tay hắn, chúng ta càng ở trong tình thế bất lợi."

Thác Bạt Nghi nói: "Từ sau trận chiến Phì Thủy, Biên Hoang tập chưa bao giờ có một ngày yên vui."

Yến Phi mỉm cười nói: Nghe những lời này của người, tựa hồ như đã coi bản thân mình là Hoang nhân rồi."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Có lúc ta thật sự hi vọng bản thân mình biến thành Hoang nhân không có gia tộc, không có gì vương mặc, ở Biên Hoang tập qua một ngày thì tính là một ngày. Suốt ngày phải sống một cuộc sống nhìn trước nhìn sau, nơm nớp lo sợ, thành công hầu khanh tướng gì cũng cảm thấy không hứng thú."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Không tưởng được những lời này lại có thể từ chính miệng người thốt ra, xem ra người bị tiểu Khuê làm cho sợ hãi rồi. Bất quá tiểu Khuê về bản chất vẫn là người sống có tình nghĩa với huynh đệ, qua một hồi là thành không có chuyện gì. Chúng ta đều nên thông cảm cho hắn."

Thác Bạt Nghi nói: "Con người có thể biến đổi, đặc biệt là người sẽ trở thành hoàng đế, ta thật sự sợ rằng tộc chủ cũng không phải là ngoại lệ."

Yến Phi nói: "Người cũng thay đổi rồi, biến thành một Thác Bạt Nghi lòng đầy cảm xúc, không giống như trước kia nghênh ngang không sợ trời không sợ đất."

Thác Bạt Nghi thấp giọng nói: "Ta đúng là đã thay đổi rồi, bởi vì ta đã yêu một nữ tử Hán tộc."

Yến Phi mừng rỡ nói: "Có chuyện đó sao? Thế thì ta phải chúc mừng người mới đúng! Nàng ở đâu? Có thể cho ta gặp nàng hay không?"

Thác Bạt Nghi cảm nhận được quan tâm sâu sắc của Yến Phi đối với hắn: "Đương nhiên là có thể, trong mắt nàng người là một trong những người nàng muốn gặp nhất, hơn nữa nàng còn gián tiếp vì người mà tham gia du ngoạn Biên Hoang để được tới Biên Hoang tập. Hiện tại nàng tính lưu lại Biên Hoang tập, ta đang đau đầu không biết làm thế nào tìm được một ít vụ làm ăn nhỏ thích hợp với nàng để nàng ký thác tinh thần, bởi vì ta không thể cả ngày bồi tiếp nàng được."

Yến Phi vỗ vai hắn, bước về đại lâu, cười nói: "Biên Hoang tập chính là một địa phương tốt để tìm mộng, là nơi có thể phát sinh những chuyện không có khả năng nhất. Một khắc trước người đối với những người trong nhân thế không có đến nửa điểm hi vọng, một khắc sau người đã có thể có tất cả. Đừng nghĩ đến tiểu Khuê nữa, hắn và chúng ta là hai loại người khác nhau. Mà một ngày người còn chưa quay lại bản tộc, người vẫn là Hoang nhân, hãy hưởng thụ thật tốt tư vị làm Hoang nhân đi!"

Thác Bạt Nghi cười nói: "Đột nhiên ta lại biến thành loại người giống như người, đáng tiếc đồng nhân bất đồng mệnh, người không biết rằng ta ham mộ người biết bao."

Yến Phi tình ý sâu xa nói: "Không ai có thể biết trước được biến hóa của tương lai, tình huống của Hoang nhân lại càng giống như vậy. Chỉ cần Yến Phi ta có còn một hơi thở, nhất định sẽ ra sức vì mộng tưởng của người."

Hai người quay lại nghị đường trong tiếng cười.

Hồi 88

Mưu Định Hậ Động

Lưu Dụ cùng Đồ Phụng Tam về đến Thanh Khê tiểu trú, thì Tư Mã Nguyên Hiển đã tới trước bọn họ một bước, đang sốt ruột đợi. Hắn thấy hai người trở về, thần sắc hưng phấn hỏi: "Các người rất cuộc đã đi đâu? Bây giờ là đầu giờ Thân rồi đấy!"

Đồ Phụng Tam đáp: "Bọn ta đi xem ám ký mà Nhậm yêu nữ lưu lại, thị đã trở lại Kinh Châu hôm qua. Theo quy củ giang hồ, nếu như đêm nay chúng ta có thể thành công giết được Can Quy, thì bọn ta nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối việc thị có xuất lực đóng góp. Cho dù thị sau này có trở thành địch nhân, vẫn phải giữ bí mật việc này cho thị."

Tư Mã Nguyên Hiển vui vẻ nói: "Điều này ta hiểu, mọi việc cứ theo quy củ giang hồ mà làm."

Lưu Dụ trong lòng cảm kích, càng minh bạch Đồ Phụng Tam dùng cách đó để tỏ rõ cho gã biết ân ân oán oán cùng Nhậm Thanh Thị đã chấm dứt tại đây, sau này mọi người sẽ không còn nợ nần gì nhau nữa, đường ai nấy đi.

Ba người ngồi xung quanh trên chiếu. Tư Mã Nguyên Hiển từ trong bọc lấy ra một cuốn đồ trục, mở ra cho hai người xem. Đó chính là bức vẽ từ trên cao nhìn xuống của khu vực Hoài Nguyệt lâu. Bức họa được vẽ bằng phẩm màu xanh đậm, tinh xảo phi thường, đoạn khu vực sông Tần Hoài càng tinh tế uyển chuyển.

Đồ Phụng Tam khen: "Đây là thợ vẽ thuộc hàng nhất lưu."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Cha ta đã chọn cho ta ba trăm người, trong đó có một trăm người tinh thông thủy tính, mang theo lợi khí và công cụ để tác chiến dưới nước. Nhóm người này chịu sự điều động của chúng ta, khi đến lúc sẽ chỉ nghe theo lệnh do ta phát động."

Tiếp đến hắn lấy làm lạ hỏi: "Đến hiện tại ta vẫn không minh bạch tại sao Lưu huynh đêm qua vài lượt nhấn mạnh điểm này với ta?"

Đồ Phụng Tam đáp thay: "Đạo lý rất đơn giản, bởi vì ngoài công tử ra, bọn ta không tin tưởng bất cứ người nào hết."

Tư Mã Nguyên Hiển ngạc nhiên hỏi lại: "Nghe theo chỉ lệnh của các người lại có vấn đề hay sao?"

Lưu Dụ nói: "Cái đó gọi là tập trung quyền chỉ huy vào tay một chủ soái. Có thể tưởng tượng nếu địch nhân chọn tiến hành ám sát tại sông Tần Hoài, tình thế khẳng định sẽ cực kỳ hỗn loạn. Nếu có nhiều trung tâm chỉ huy, người của ta sẽ không biết nghe theo ai. Chỉ sợ có người tự ý quyết định, sẽ phá hủy kế hoạch tác chiến mà chúng ta đã định sẵn."

Đồ Phụng Tam nói: "Đến lúc đó ta vẫn sát cánh cùng công tử, trợ giúp công tử chỉ huy đại cục."

Tư Mã Nguyên Hiên phấn khởi nói: "Ta minh bạch rồi."

Cả hai đương nhiên không thể nói ra đích nhắm tới là Trần công công, nếu không sẽ khiến Tư Mã Nguyên Hiên sợ hãi.

Lưu Dụ hỏi: "Có áp dụng biện pháp cách ly không?"

Tư Mã Nguyên Hiên gật gù đáp: "Cái này ta làm sao dám sơ suất? Nói thật với các người, vì việc này ta còn được cha ta khen làm việc càng ngày càng cẩn thận. Ba trăm người này hợp thành một đội quân tinh nhuệ, bị cách ly trong nội phủ của ta đợi lệnh, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, liền có thể nhanh chóng đến bất kỳ địa điểm nào trong thành Kiến Khang. Tuyệt nhất là không có ai biết được đi làm gì."

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp: "Bất quá ta vẫn là nghĩ không thông, mấy cái này đều là thủ đoạn các người nghĩ ra, vì sao lại muốn mình ta ôm tất vào người? Thậm chí không thể tiết lộ tình hình cho cả cha ta. Hắc! Các người không phải là hoài nghi luôn cả cha ta chứ?"

Đồ Phụng Tam nói: "Cái này gọi là giang hồ thủ pháp, ngay cả người thân nhất cũng không thể tiết lộ bí mật, cố gắng giảm những sai lầm có thể đến mức thấp nhất."

Tư Mã Nguyên Hiên nghe đến bốn chữ "Giang hồ thủ pháp", lập tức hết nghi ngờ, lộ ra thần sắc bừng tỉnh, gật đầu nói: "Hóa ra là như vậy, về phương diện này kinh nghiệm của ta quá nông cạn, cần phải học tập các người nhiều."

Hắn nói tiếp: "Toàn bộ đều làm theo phương pháp của các người, hiện tại nên triển khai hành động như thế nào?"

Lại nói: "Ồi! Ban nãy phụ thân ta đã hỏi ta tình hình hành động. Ta không biết, thật quá khó xử, đành phải rập theo những lời Lưu huynh đã nói với ta để ứng phó. Ta nói cần theo tình hình mà biến hóa, đến thời điểm cuối cùng mới quyết định đưa vũ lực ra hành sự. Ha! Thật không ngờ, phụ thân ta vậy mà lại cực kỳ vui mừng, không trách cứ ta hồ đồ. Hắc! Ta thực sự cảm thấy có điểm mơ hồ không thỏa đáng, hiện tại tâm tư của ta vẫn rất rối loạn."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam mỉm cười hiểu ý, bọn họ cố ý tạo nên tình hình như vậy. Nếu như Trần công công đó đích thực là gian tế của Thiên Sư quân, thì không có cách nào trước một bước nắm được kế hoạch quyết định cuối cùng của bọn họ.

Để giết chết Can Quy, hai người bọn họ đã cố gắng vắt óc suy nghĩ, thi triển hết bản lĩnh của mình.

Đồ Phụng Tam nói: "Tối nay chúng ta chỉ cần thực hiện được ba việc, Can Quy khẳng định không còn mạng trở về Kinh Châu."

Tư Mã Nguyên Hiên hỏi: "Ba việc đó là gì?"

Đồ Phụng Tam ung dung trả lời: "Việc thứ nhất là dụ địch."

Tư Mã Nguyên Hiên rất kinh ngạc hỏi lại: "Dụ địch? Vẫn còn phải dụ địch sao? Kẻ địch không phải sớm đã trúng kế rồi sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Công tử chớ nên trách ta vô lễ nói thẳng, trong binh gia có một đại kị, đó là đánh giá thấp địch nhân. Theo tin tình báo trên nhiều phương diện mà bọn ta thu thập được, Can Quy là chuyên gia tình thông kỹ thuật ám sát, lại có được sự ủng hộ toàn lực của Tiểu gia ở Ba Thục, do hi vọng mượn tay Hoàn

Huyền phát triển về phía đông, đến đó làm ngư ông đắc lợi. Lần này theo Can Quy đến tuy chỉ là năm mươi người ít ỏi, nhưng không ai không phải là cao thủ. Nếu như võ công không cao cường thì cũng có các sở trường khác, ví dụ như thu thập tình báo, do thám trộm cắp, dùng hỏa khí độc dược, dịch dung cải trang, thậm chí còn có bàng môn tà đạo trên giang hồ, có thể nói là nhân tài đầy rẫy."

Lưu Dụ tiếp lời nói: "Công tử trong bảy, tám ngày này, khẳng định đã phái đi toàn bộ nhân thủ thám thính tình hình bên phía Can Quy, nhưng công tử có tìm kiếm được chút tung tích nào của đối phương chưa? Từ đây có nhìn thấy sự cao minh của Can Quy."

Tư Mã Nguyên Hiền bị gã nói trúng, gật đầu nói: "Tình huống đúng là như vậy."

Đồ Phụng Tam nói: "Dấu vết duy nhất có thể tìm ra đối phương, chính là hấn phụng mệnh Hoàn Huyền đến ám sát Lưu huỳnh, không bỏ cuộc nếu chưa đắc thủ. Cho nên chúng ta mới có thể dựa theo mấy lời của Nhậm yêu nữ, đoán ra được cuộc hội đêm nay ở Hoài Nguyệt lâu là cạm bẫy được sắp xếp kỹ càng. Lần này do Can Quy chủ động xuất kích, lại có đầy đủ thời gian chuẩn bị, hơn nữa không thiếu nhân thủ, cho nên hấn có thể mưu tính không bỏ sót một khả năng nào, tránh bất cứ sai lầm nào, lại có thể nghĩ đến khả năng bị chúng ta khám phá ra âm mưu của hấn mà đề ra kế sách tiến thoái cho tốt. Ta dám nói một câu, nếu như không có thủ đoạn phi thường thì dù Can Quy có ám sát thất bại, vẫn có thể an nhiên thoát thân."

Tư Mã Nguyên Hiền đầy thích thú hỏi: "Hành động đêm nay càng lúc càng kích thích thú vị, chúng ta rốt cuộc có thủ đoạn phi thường gì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Can Quy, sẽ không ẩn nấp ở trên thuyền không làm bất cứ việc gì. Để biết rõ tình hình địch, hấn sẽ bố trí một mạng lưới giám sát, là người có quan hệ với Lưu huỳnh, một ngày mười hai canh giờ triển khai giám thị nghiêm mật. Ví dụ như công tử, Vương Hoảng và Tà gia. Mỗi một tin tình báo mới đều lập tức được chuyển đến cho Can Quy, hấn một lần nữa lại tổng kết phân tích, cho ra phán đoán."

Tư Mã Nguyên Hiền nói: "Ta mỗi lần ra khỏi cửa đều vô cùng cẩn thận, đặc biệt là đến đây lại càng tốn công phu."

Lưu Dụ nói: "Nếu đối phương có cao thủ tài giỏi truy tung thì rất khó qua mặt bọn họ. Thanh Khê tiểu trúc đáng ra cũng đã bị khám phá. Có một giả thiết là bọn họ chỉ ước chừng biết một khu vực tại đây, còn chưa thể xác định vị trí."

Tư Mã Nguyên Hiền ngạc nhiên: "Tại sao không sớm cảnh tỉnh ta?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười đáp: "Đây chính là một phần quan trọng của kế dụ địch."

Tư Mã Nguyên Hiền đột nhiên thốt: "Nguyên lai là như thế."

Lưu Dụ nói: "Can Quy chỉ có một cơ hội để ám sát ta, cho nên trừ phi hấn tin rằng chắc chắn thành công, nếu không sẽ không bao giờ hành động. Kế dụ địch của chúng ta chính là muốn Can Quy lầm tưởng hành động đêm nay sẽ chín phần thành công khiến hấn tiến hành không chút ngờ vực."

Tư Mã Nguyên Hiền nghi hoặc hỏi: "Nếu như đối phương xác thực có một mạng lưới giám sát nghiêm mật, sự điều động nhân thủ của chúng ta làm sao che giấu được hấn?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Chuyện này sẽ bàn sau, trước tiên hãy bàn cách dụ địch đã. Phương pháp thật ra rất đơn giản đó là khiến cho địch nhân cảm thấy "mọi chuyện như thường". Chẳng hạn đại loại như Tống Bi Phong vẫn về Tà gia thăm đại tiểu thư còn công tử vẫn nhập cung xử lý sự vụ. Sau khi Can Quy biết tin, y tất sẽ cho rằng Lưu huỳnh vẫn không biết ước hội đêm nay là cạm bẫy. Như vậy kế sách dụ địch của chúng ta đã thành công rồi."

Tư Mã Nguyên Hiền hỏi lại: "Ta chỉ giả trang nhập cung thôi phải không?"

Đồ Phụng Tam biết hấn đã lạc lối, lại vô pháp bảo trì tự tin, trở nên y lại vào bọn họ. Thật sự hấn đối với Tư Mã Nguyên Hiền đã dùng chút thủ đoạn, cho Tư Mã Nguyên Hiền đại khái nắm được toàn bộ hành động, cũng khiến cho y cảm thấy không thể kiểm soát được hết các bố trí phức tạp vi diệu, tránh việc y vì háo hức muốn biểu hiện mà ảnh hưởng đến thành bại. Lần này lâm trận phải thắng, tuyệt không được thất bại, nếu

vuột mất lần này sẽ không còn cơ hội nữa. Dưới tình thế như vậy, Đồ Phụng Tam chỉ tin nhiệm một người, đó chính là bản thân hắn. Điều này tịnh không nói lên rằng hắn không tin nhiệm năng lực của Lưu Dự, nhưng bởi vì Lưu Dự phải lấy thân mình làm mồi, trọng trách chỉ huy phải đặt trên vai hắn thôi.

Đồ Phụng Tam cười nói: "Cái này đương nhiên! Đêm nay còn muốn nhờ vào công tử chỉ huy toàn cục. Về chuyện an bài cụ thể, đợi bọn ta đem toàn bộ sách lược ra giải thích, thỉnh công tử xem xét. Nếu như công tử cho rằng có thể thực hiện được, chúng ta sẽ y kế mà hành động.

Tư Mã Nguyên Hiển mừng rỡ, vui vẻ hỏi: "Bước đầu tiên dự địch ta hiểu rõ ràng, còn bước thứ hai sẽ như thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Để biết dự địch có thành công hay không phải có dấu vết để truy. Khi Can Quy nhận định không có gì khả nghi, có thể tiến hành ám sát, sẽ dốc hết toàn lực, đem tất cả nhân lực vật lực tham gia hành động đến vị trí công kích đã xác định từ trước. Lúc đó, hắn sẽ rút toàn bộ mạng lưới giám sát, tập trung toàn lực hòng một trận toàn thắng. Trên thực tế, mạng lưới giám sát cũng mất đi tác dụng, vì tin tức không thể truyền đạt giống như trước kia nữa. Cho nên chỉ cần chúng ta tiến hành giám thị ngược lại đối với mạng lưới giám sát của hắn, chúng ta có thể chắc chắn nắm rõ Can Quy có trúng kế hay không, càng biết được khi nào nên hành động để không đã thảo kinh xà."

Tư Mã Nguyên Hiển nghe xong ngẩng đầu lên nói: "Ta đã minh bạch phần đầu, nhưng làm sao để có thể tiến hành giám thị ngược lại mạng lưới giám sát của địch nhân?"

Lưu Dự trả lời: "Phương diện đó sẽ do bọn ta phụ trách, Đồ huynh những ngày này đã tốn rất nhiều công phu. Việc này giao cho các hảo thủ phản trinh sát nhất lưu do Đồ huynh đem đến phụ trách. Bọn họ cũng trở thành kỳ binh độc lập, ngoài toán quân hành động của chúng ta. Địch nhân sẽ hoàn toàn không biết được sự tồn tại của bọn họ."

Đồ Phụng Tam hừ lạnh: "Nhìn bề ngoài là địch ám ta mình, nhưng thực tế là ngược lại. Can Quy vẫn chưa biết là ta đã đến, cho nên nhất định hắn phải nuốt hận ở Kiến Khang."

Lưu Dự nảy sinh cảm giác kỳ dị, trận chiến ám đấu lần này tại Kiến Khang tiến hành gấp rút như lửa bỏng, không chỉ là cùng Hoàn Huyền một trường quyết đấu tay đôi, mà còn là một cuộc đụng độ nho nhỏ với Hoàn Huyền trước khi chính diện giao phong. Vị trí của Can Quy hiện nay dưới trướng Hoàn Huyền cũng giống như địa vị của Đồ Phụng Tam trước đây. Ai thắng ai bại, sẽ chứng minh rốt cuộc là mới không được như cũ, hay là cũ không bằng mới.

Lời nói của Đồ Phụng Tam càng tăng thêm lòng tin của Tư Mã Nguyên Hiển, trước đó còn so đo chuyện bị che giấu về việc giám thị ngược lại địch nhân. Hắn mừng rỡ nói: "Hóa ra nếu nhìn biểu hiện bên ngoài thì chỉ giống như một hành động giản đơn, mà bên trong lại có nhiều học vấn như vậy. Khó trách các người nói, nếu không dùng thủ đoạn phi thường, thì không có cách nào giết chết Can Quy."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu đổi lại do Nha Vương xử lý việc này, người cũng sẽ dùng thủ đoạn tương tự như thế này."

Tư Mã Nguyên Hiển thấy hắn tán tụng cha mình, càng thấy sung sướng, gật đầu nói: "Đúng, cha ta đối phó với địch nhân thủ đoạn cũng cao minh phi thường. Lần này cha khẳng khái để ta đi làm, chính là muốn ta học hỏi nhiều điều từ hai vị. Binh thư ta đã đọc qua rất nhiều, nhưng làm thế nào để áp dụng được thì còn cần phải rèn luyện trong thực tiễn nhiều."

Hai người đều nảy sinh cảm giác khác thường, Tư Mã Nguyên Hiển thường xuyên để lộ ra với bọn họ những lời xuất phát từ đáy lòng, cho thấy hắn càng ngày càng đặt hết niềm tin vào bọn họ, mất đi cảnh giác, có chút tự vị như mọi người đều là huynh đệ nghĩa khí trên giang hồ.

Tư Mã Nguyên Hiển xoa tay hưng phấn hỏi: "Bước đầu tiên chung quy đã thông hiểu rõ ràng, bước tiếp theo sẽ như thế nào?"

Đồ Phụng Tam tập trung tinh thần, hạ giọng đáp: "Sau khi dự địch thành công là đến biết địch, đây là binh pháp trong binh pháp, biết người biết ta trăm trận trăm thắng."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hay chẳng ngay sau khi địch nhân tiến vào vị trí công kích, chúng ta cử thám tử theo sát dò la tình hình của đối phương?"

Đồ Phụng Tam nói: "Với tình huống đối chiến bình thường, đây sẽ là phương pháp trực tiếp nhất. Nhưng tại trường chiến đấu trong bí mật thế này không thể dùng được, rất dễ dẫn đến thất bại trong gang tấc. Khi Can Quy và người của hắn tiến vào vị trí công kích, bọn chúng hẳn sẽ đề cao cảnh giác đến cực điểm, bất cứ động tĩnh gì ở gần đó đều khó có thể qua nổi tai mắt bọn chúng. Nếu chúng ta vẫn phái người đến đó tìm kiếm bóng dáng của bọn chúng, thì chẳng khác gì kêu to lên rằng chúng ta đã hiểu rõ kế hoạch của chúng."

Tư Mã Nguyên Hiển càng nghe càng cảm thấy hưng phấn và kích thích, khiêm tốn hỏi: "Vậy làm thế nào để có thể biết địch đây?"

Đồ Phụng Tam đưa tay mở quyển họa đồ ở giữa ba người ra, đoạn thông thả nói: "Yếu tố để một thích khách thành công, không những phải có bản lĩnh, có quyết tâm thấy chết không chùn bước, mà còn phải nắm rõ hành tung của mục tiêu hành thích, suy nghĩ định liệu vị trí tốt nhất để triển khai, nắm chắc thời cơ tốt nhất để hành động. Chúng ta tuy không biết địch nhân hạ thủ vào lúc nào, nơi đâu, nhưng lại rất rõ tình huống của mình. Có thể nói rằng quyền chủ động đã nằm trong tay chúng ta, địch nhân tất chỉ là chờ chúng ta dặt mũi kéo đi thôi. Ví như khi nào Lưu huynh rời Hoài Nguyệt lâu, trước hoặc sau lúc lệnh giới nghiêm được thực thi, đều sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sự sắp đặt của địch nhân."

Lưu Dụ cười nói với Tư Mã Nguyên Hiển: "Có cái cảm giác như đang nghe phu tử thuyết giảng hay không, bài này gọi là bài về thích sát. Về phương diện này ta cũng chỉ là kẻ ngoại đạo, cho nên nghe cũng cảm thấy mới mẻ thú vị."

Tư Mã Nguyên Hiển vui vẻ đáp: "Hà hà, đúng là có cảm giác như vậy."

Hai người chính là muốn Tư Mã Nguyên Hiển cùng bọn họ chân thành hợp tác, nhưng lại sợ thương tổn đến tính tự tôn của hắn, nên không thể cứ cao cao tại thượng mà ra lệnh cho hắn được. Do đó phải thường xuyên đề ý đến cảm giác của hắn, khiến hắn có cảm giác chính hắn là người chủ sự, chứ không phải mặc cho người khác xếp đặt bố trí. Sự thật thì nếu không có sự hỗ trợ của Tư Mã Nguyên Hiển, bọn họ cho dù có trí Khổng Minh, kế Trương Lương cũng không cách gì thực hiện được.

Đồ Phụng Tam tiếp tục nói: "Việc địch nhân cuối cùng sẽ ra tay trước hay sau cuộc họp ở Hoài Nguyệt lâu, chúng ta phải tự đưa ra phán đoán. Công tử có ý kiến gì chăng?"

Tư Mã Nguyên Hiển dường như muốn thuận miệng đáp "không có ý kiến", nhưng hiển nhiên không đành lòng trước mặt hai người biểu hiện sự yếu kém như vậy. Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta thật sự không nghĩ đối phương sẽ phát động công kích trên đường tới Hoài Nguyệt lâu, hoặc do các người có nói đối phương sẽ dùng độc, mà việc đó chỉ có thể thi triển trong buổi họp ở Hoài Nguyệt lâu."

Đồ Phụng Tam nói: "Công tử một lời trúng đích. Thật tình sự việc là như vậy. Trước tiên là vì chỉ khi Lưu huynh xuất hiện tại Hoài Nguyệt lâu, Can Quy mới có thể xác định được vị trí của Lưu huynh. Bằng không nếu Lưu huynh tịnh không theo thuyền của Vương Hoảng đến Hoài Nguyệt lâu, thì có phải là tấn công nhằm chỗ không?"

Tư Mã Nguyên Hiển rút cuộc cũng thấy chính mình có điểm "biểu hiện", mặt sáng lên, gật đầu nói: "Đúng là như thế! Đúng là như thế!" Hắn tuyệt không phải thứ đồ ngu dốt, nhưng so với Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ, vẫn còn kém một bậc.

Đồ Phụng Tam nói: "Tiếp theo chỉ là vấn đề dụng độc. Đầu tiên là có cần phải như thế không? Bởi vì vạn nhất không hay bị khám phá ra, không những sẽ gây họa cho bọn nội gián đang dự hội, mà còn có thể bại lộ toàn bộ âm mưu."

Hai người đồng thời chăm chú nhìn Tư Mã Nguyên Hiển, chờ đợi hắn ta phát biểu ý kiến.

Tư Mã Nguyên Hiển lần này lòng tin gia tăng, nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói: "Theo ta phương pháp dùng độc là rất có khả năng. Thứ nhất đối phương có cao thủ dùng độc tự nhiên sẽ có thể nghĩ ra phương pháp thi độc vẹn toàn. Thứ nữa là trong màn đêm trên Tàn Hoài hà, bất luận đối phương dùng thủ đoạn nào đi nữa, cơ hội để giết một cao thủ trí dũng song toàn như Lưu huynh là vô cùng nhỏ, bằng không Lưu huynh đã sớm

bị giết chết vài lần rồi. Hà, ta nói có đúng không?"

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ đồng thời biến sắc. Phân tích vừa rồi của Tư Mã Nguyên Hiển rất tinh minh lão luyện. Tiểu tử này đúng là một viên ngọc quý cần mài dũa.

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Tốt lắm! Chúng ta có thể nhận định địch nhân sẽ dùng độc. Bây giờ đến lượt vấn đề tiếp theo là biết địch, kẻ địch sẽ hạ thủ ngay tại Hoài Nguyệt lâu hay là đợi đến khi chúng ta lên thuyền quay về hẻm Ô Y mới động thủ?"

Tư Mã Nguyên Hiển phản chấn nói: "Cuộc họp cử hành tại Bắc sương ¹, tầng áp mái nằm bên bờ sông của Hoài Nguyệt lâu. Mỗi người tham dự cuộc họp đều có gia tướng cao thủ đi theo, đứng bảo vệ ở phía ngoài sương phòng. Vì vậy đột kích là không có khả năng, càng không phải là hoàn cảnh lý tưởng để thích sát, trừ phi người của Can Quy có khả năng hóa thân thành tỷ nữ phục vụ trong phòng. Điều này đương nhiên là không có khả năng."

Lưu Dụ nói: "Lại giải quyết xong một vấn đề nữa, địch nhân sẽ để ta rời khỏi Hoài Nguyệt lâu mới hành động. Hiện tại nảy sinh vấn đề khác, nếu ta không tiện thể theo thuyền của Vương Hoàng rời đi, mà một mình theo đường bộ về nhà, tình huống sẽ như thế nào đây?"

Tư Mã Nguyên Hiển chấn động nói: "Ta hiểu rồi, đây vốn là kế hoạch của các người, muốn xỏ mũi địch nhân dắt đi, dụ bọn chúng tiến vào thế trận thiên la địa võng do chúng ta bày ra."

Đồ Phụng Tam nói: "Đó chính là chỗ tuyệt diệu nhất. Nếu do Can Quy ra tay tập kích thuyền, bên ta khó tránh khỏi tử thương. Hơn nữa tại vùng sông nước vây quanh, từ trong đám địch nhân để phân biệt rõ ai là Can Quy có lẽ cũng là một nan đề, cho nên đó là lí do chúng ta vì sao lại phải bỏ dễ chọn khó. Điều đáng lo là bên ta nếu điều động một số đông người tại khu vực ám sát, làm sao mà có thể qua mặt Can Quy đang mai phục ở đấy. Cho nên phương pháp duy nhất giết chết Can Quy chính là dụ hắn tiến vào vùng cạm bẫy."

Tư Mã Nguyên Hiển nghi hoặc hỏi: "Lưu huynh đến bằng đường thủy, lại rời đi bằng đường bộ, có thể sẽ khiến địch nhân nghi ngờ chăng?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Điểm mấu chốt là Lưu huynh có giống như người đang trúng độc không. Đối phương có loại kịch độc phát chậm lợi hại phi thường, sau khi hành công một lúc mới bắt đầu phát độc. Bất quá loại độc này cần thông qua một loại công cụ là độc châm trực tiếp tiêm vào cơ thể của mục tiêu mới có thể phát sinh công hiệu. Đương nhiên sẽ khó có thể thi triển dưới tình huống trong buổi họp đó. Nhưng chúng ta có thể giả thiết đối phương sẽ sử dụng loại tựa như độc mãn tính, sau một quãng thời gian mới phát sinh công hiệu, gần giống loại mông hãn được ² mà bọn vô sỉ thích dùng. Cho nên nếu Lưu huynh ví như bị đối phương thi độc thành công, đổi lại thì bất luận kẻ nào cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội này, Can Quy cũng không phải là ngoại lệ, loại mạo hiểm này hẳn vốn không thể không tham gia."

Tư Mã Nguyên Hiển hít sâu một hơi hỏi: "Bước thứ ba là làm gì?"

Đồ Phụng Tam lãnh đạm trả lời: "Bước thứ ba là giết địch, như chúng ta vừa rồi đã có nói qua, trước khi ra tay chém giết Can Quy tuyệt không thể nói cho bất luận người nào, bao gồm cả người mà ta và người tín nhiệm nhất."

¹ Sương: mái nhà, mái hiên.

² Mông Hãn được: thuốc mê.

Hồi 89

Khoái Lạc Ly Biệt

Tuy Yên Phi chỉ nhìn thấy chủ yếu là những hàng cột trụ thẳng tắp nhưng ít ra Đệ nhất lâu cũng đã thành hình, hai mắt chàng ánh lên tia tán thưởng: "Chỉ cần có thể cùng Thiên Thiên ngồi trên bình đài thưởng thức hương vị Tuyết Giản Hương thì Yên Phi ta quyết không để Mộ Dung Thùy quấy nhiễu sự trùng sinh của người."

Cao Ngạn đứng một bên nói: "Tên Bàng Nghĩa này tịnh không chuẩn bị xây bình đài đâu, hấn sợ người nổi tiếng quá làm lu mờ Đệ Nhất lâu của hấn."

Yến Phi thất thanh kêu lên: "Cái gì?"

Bàng Nghĩa túm gáy Cao Ngạn tức giận nói: "Chớ nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, cố tình ly gián tình cảm chúng ta, làm sao có chuyện đó được?"

Trác Cuồng Sinh cười ha ha chêm vào: "Đúng là đồ ăn cháo đá bát mà. Tiểu Bạch Nhạn sắp đến rồi, hấn không cần lão Yến người nữa, chính vì thế hể có cơ hội là hấn trêu chọc người thôi!"

Cao Ngạn giơ tay lên nói: "Đầu hàng! Xin thứ cho ta còn nhỏ, ăn nói hồ đồ, thân thể lại thê thảm, một tuổi đã ..."

Bàng Nghĩa bỏ tay ra nói: "Ta đã khôi phục lại hầm chứa rượu như trước, lần sau khi quay về Biên Hoang tập, có thể cấp cho người hai vò."

Yến Phi cầm vò Tuyết Giản Hương mà Hồng Tử Xuân tặng nâng lên trước mặt, hóp một ngụm, sau đó đặt lên vai, cười nói: "Tiền người ngàn dặm cuối cùng cũng phải chia tay. Chúng ta tạm biệt tại đây, có người nào muốn ta chuyển lời đến cho hấn không?"

Hồ Lô Phương, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trình Thương Cổ, Cao Ngạn, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Phí Nhị Thiết, Diêu Mãnh, Phương Hồng Sinh và Âm Kỳ, mọi người mắt không hện đều nhìn về phía Giang Văn Thanh. Gò má nàng lúc này đã lập tức đỏ hồng như ráng mây chiều: "Nhìn ta làm gì?"

Một âm thanh giả giọng nữ, âm dương quái khí tiếp lời: "Các người không biết trong lòng người ta đang rất rối loạn sao? Nhất thời làm sao nghĩ ra những lời nào để nhờ Yến Phi chuyển đi? Hơn nữa những lời đó làm sao có thể nói ra trước mặt mọi người được chứ? Yến Phi người đúng là tên hỗn đản mà."

Giang Văn Thanh tức giận: "Cao Ngạn!"

Chúng nhân thấy Cao Ngạn trêu Gian Văn Thanh đều phải khổ sở nhin cười.

Trác Cuồng Sinh cười khanh khách cất tiếng: "Vẫn là Cao Ngạn người, tên tiểu tử này, phải chăng vì Tiểu Bạch Nhạn sắp đến nên mắc chứng bệnh phấn khích quá?"

Mộ Dung Chiến than: "Cao tiểu tử người lần này gây thù chuốc oán khắp nơi, coi chừng sau khi Tiểu Bạch Nhạn đến, không có ai sẵn lòng vì người mà che giấu tiểu sử phong lưu trước đây của người đâu."

Hồng Tử Xuân nói: "Lúc này đáng lẽ nên kêu hấn nhào lộn vài trăm vòng xem còn đủ khí lực để trêu chọc khắp nơi không."

Yến Phi mỉm cười đi đến bên Giang Văn Thanh: "Đối phó với tên tiểu tử Cao Ngạn này thực ra dễ như trở bàn tay. Chỉ cần gọi tất cả tình nhân trước đây của hấn đến trước mặt Tiểu Bạch Nhạn đòi hấn món nợ phong lưu, bảo đảm có thể làm hồng hảo sự của tên tiểu tử này."

Giang Văn Thanh ra chiều phải suy nghĩ, gật đầu nói: "Đây là biện pháp tốt để chỉnh sửa hấn, để ta nghĩ xem."

Cao Ngạn đầu hàng: "Là ta không đúng, xin đại tiểu thư đại nhân đại lượng, tha thứ cho ta trẻ tuổi vô tri, một tuổi đã ..."

Giang Văn Thanh lạnh lùng kêu lên: "Ngậm miệng!", ngay lập tức chặn câu tiếp theo của của hấn.

Mộ Dung Chiến nói: "Yến Phi người hãy yên tâm mà đi! Lực lượng đoàn kết vùng lên của Hoang nhân có thể vượt xa dự đoán của Mộ Dung Thùy, chúng ta sẽ dốc toàn lực ứng phó nguy cơ trước mắt."

Trác Cuồng Sinh tiếp: "Lần này bọn ta quyết tâm cùng sống chết với Biên Hoang tập, cùng nhau kháng địch,

chiến trường sẽ là toàn bộ Biên Hoang. Bọn ta sẽ khiến Mộ Dung Thùy sa lầy, tiến thoái lưỡng nan."

Thác Bạt Nghi cười nói: "Chúng ta nên đa tạ Diêu Hưng, hắn đã bỏ lại lâu bắn tên, hầm đất và hàng loạt vũ khí phòng thủ khác, càng tăng cường thêm khả năng phòng ngự, Biên Hoang tập sẽ không bị công phá dễ dàng nữa."

Cơ Biệt tiếp lời: "Hơn nữa chúng ta còn có thêm Lưu tiên sinh cùng cháu nội của Vương Mãnh. Hà hà ..."

Phí Nhị Thiết ngắt lời: "Đến giờ lên đường rồi! Bọn ta sẽ duy trì liên hệ chặt chẽ với nhau."

Giang Văn Thanh nói: "Nói với bọn họ ... hắc! Tên tiểu tử nguoi lại nheo mắt nhíu mày nữa."

Cao Ngạn cố ý làm mặt đau khổ nói: "Ta bởi vì mắc chứng phẫn khích nên không có cách nào khống chế cơ trên mặt hết. Ha ha"

Mọi người không nhịn được bật lên tràng cười lớn.

Trác Cuồng Sinh nói: "Đoạn này nên miêu tả như thế nào nhỉ? Rõ ràng là chia tay khiến người ta thương cảm, Tiểu Phi lần thứ ba phải đi quyết chiến với Tôn Ân, trong khi đó mọi người lại mắc chứng hoan hỉ rồi."

Yến Phi nói: "Bởi vì chúng ta đối với tương lai tràn đầy hi vọng, lại tin tưởng sâu sắc Hoang nhân sẽ không bị đánh bại. Được rồi! Đại tiểu thư có lời nào muốn ta nói với "bọn họ" không?"

Chàng càng nhấn mạnh ngữ điệu khi nói đến hai từ "bọn họ".

Mặt Giang Văn Thanh lần nữa lại đỏ hồng khiến vẻ đẹp của nàng càng rực rỡ. Nàng trợn mắt liếc Yến Phi một cái, trong ánh mắt như đang mắng Yến Phi và Cao Ngạn là cá mè một lứa, đều không phải là người tốt.

Cơ Biệt cười nói: "Kỳ thực đại tiểu thư không có lời đặc biệt nào để người truyền đạt, chỉ hi vọng bọn họ mọi chuyện nên cẩn thận, phải bảo trọng thân thể, quan trọng nhất là còn sống để trở về gặp nàng."

Hắn nói đến câu cuối cùng đã lộ rõ chân tướng cùng một bọn với Cao Ngạn và Yến Phi.

Lần này mọi người đều không tưởng được cả Cơ Biệt cũng không kiềm được gia nhập vào đội ngũ trêu chọc Giang Văn Thanh, không nhịn được cười lớn. Những tên thích làm trò như Cao Ngạn và Diêu Mãnh cũng cười đến chảy nước mắt, thần tình thống khổ vô cùng.

Mọi người từ lâu đã đồng sanh cộng tử, vinh nhục có nhau, chính vì thế thiết lập nên tình cảm tha thiết chân thành phần nào xoa dịu nỗi đau biệt ly.

Giang Văn Thanh nào chống đỡ nổi, vừa bực vừa buồn cười nói: "Ta không thèm nói nữa."

Trình Thương Cổ liền giải vây: "Việc Văn Thanh muốn nói đích thực nghiêm chỉnh. Phiền Tiểu Phi nói với Lưu gia, hai mươi chiếc Song Đầu thuyền đang được toàn lực chế tạo tại một căn cứ bí mật ở Phụng Hoàng hồ, nửa năm sau có thể đưa vào sử dụng tại chiến trường. Chưa hết chúng ta sẽ chọn hai nghìn người từ Đại Giang bang và Chấn Kinh hội, chia nhóm tiềm nhập Kiến Khang. Cuối cùng xin Lưu gia mọi việc cẩn thận, bảo trọng thân thể, tự nhiên có thể sống tốt. Ha ha ..."

Giang Văn Thanh giận hờn nói: "Cổ thúc, người ..."

Trong tiếng cười ha hả của mọi người, Yến Phi vác vò rượu lên vai, thốt lên một tiếng "Nhớ rồi", liền vui vẻ hướng Đông môn lướt đi nhanh như làn khói, chớp mắt đã biến mất ở ngoài cửa Đông.

Lưu Dự ngồi xếp bằng trên giường, toàn lực hành khí vận công

Những ngày này hắn cùng Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong trời chưa sáng đã dậy luyện võ. Cùng hai đối thủ hiểm có này luyện đao khiến gã gần đây đã lĩnh ngộ được đao pháp mới, hơn nữa còn dung hợp quán thông, phát triển thành võ công mang đậm phong cách cá nhân gã.

Lưu Dụ tự mình cũng cảm thấy hoài nghi, nếu như không ở trong tình cảnh nguy cơ tiềm ẩn khắp nơi như vậy, bản thân gã sẽ không thể bền bỉ tu luyện như thế này. Gã hiểu được vài phần cảm giác "văn kê khởi vũ" ¹ cũng như tâm tình của Tổ Địch năm đó. Tổ Địch cuối cùng đã thất bại, vận mệnh Lưu Dụ gã sẽ như thế nào? Chân mệnh thiên tử gì đó chỉ là câu chuyện vô căn cứ và gã cũng chưa bao giờ tin vào chuyện này.

Đồ Phụng Tam đẩy cửa đi vào báo: "Đến giờ rồi."

Lưu Dụ kinh ngạc đáp: "Hai canh giờ mà nhanh vậy sao, thật khiến người ta khó tin."

Đồ Phụng Tam ngồi bên mép giường quan sát kỹ gã, nói: "Ta đã từng đến xem qua ngươi hai lần. Theo ta đánh giá, chân khí trong nội thể ngươi đã đạt đến cảnh giới đại gia "khí tùy ý động, pháp tùy tâm chuyển" mà người luyện võ ao ước. Quả thực miễn tử kim bài của Tiểu Phi phi thường quá."

Lưu Dụ hỏi: "Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền có đúng là lợi hại như lời đồn không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hoàn Huyền không nghi ngờ gì là một thiên tài luyện võ, mà ta là người có tư cách nói câu đó nhất, vì ta từ nhỏ đã cùng hắn tập luyện võ công. Chẳng qua hắn mang khuyết điểm là có quá nhiều sở thích, đó cũng là thói quen phổ biến của con cháu nhà cao môn, bằng không võ công của hắn sẽ không chỉ có thành tựu như vậy. Hiện tại hắn có thay đổi hay không, ta cũng không thể biết được."

Lưu Dụ hỏi tiếp: "Nếu hắn như ngươi đã biết, ngươi có chắc chắn giết được hắn không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Rất khó nói, kể ra thì năm ăn năm thua. Bởi vì kinh nghiệm thực chiến của ta hơn hắn rất nhiều."

Lưu Dụ chấn động nói: "Như vậy đúng là không thể coi thường Hoàn Huyền."

Đồ Phụng Tam than "Hầu Lượng Sinh bất hạnh chết đi khiến lòng ta rất đau buồn. Ta biết hắn trong thời gian quá ngắn, cơ hội tiếp xúc cũng không nhiều nhưng lại cực kỳ hợp nhau. Sự ra đi của hắn càng làm ảnh hưởng lớn đến kế hoạch đối phó Hoàn Huyền của ta."

Lưu Dụ cảm nhận được tâm trạng bi thống của hắn.

Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Ta vốn có một cách đối phó với Hoàn Huyền, đó là tìm ra tội chứng giết huynh trưởng của hắn. Đừng cho rằng nó không có tác dụng gì, chủ yếu là có nắm được thời cơ chính xác để dùng hay không thôi. Hãy tưởng tượng khi Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, mà chúng ta lại chiếm lĩnh các trấn ở Quảng Lăng, cùng hắn giằng co không dứt, tình hình tung ra vụ bê bối này, tổn thất đối với hắn là không thể tưởng tượng được. Điều này không chỉ khiến cao môn đại tộc Kiến Khang xem thường hắn, mà còn triệt để làm dao động lòng quân của Kinh Châu quân, thậm chí dao động nội bộ Hoàn gia vẫn ủng hộ hắn."

Lưu Dụ hỏi: "Việc này vẫn có biện pháp sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Tạm thời chúng ta không có cách nào, đành phải đợi thêm thời cơ."

Lưu Dụ rời khỏi giường mặc áo nói: "Hiện tại ta đi tìm Vương Hoảng trước, sau đó theo đường thủy đến Hoài Nguyệt lâu, mọi việc khác phải dựa vào lão ca ngươi."

Đồ Phụng Tam nói: "Toàn bộ đã chuẩn bị ổn thỏa. Ta sẽ tự thân giám sát tình huống trên mặt sông, để sau khi ám sát ngươi có thể nhanh chóng ly khai Kiến Khang. Chiếc thuyền mà Can Quy ngồi sẽ đậu trên sông Tàn Hoài, gần thủy khẩu Đại Giang, như vậy sẽ không phải là không có dấu vết để có thể truy tìm."

Lưu Dụ nói: "Không được quên Can Quy có hơn một con thuyền."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Nhưng thuyền chờ hắn đào tẩu, khẳng định là thuyền có tính năng tốt nhất, làm sao mà qua mắt được ta?"

Lưu Dụ nói: "Chúng ta bố trí Trần công công như thế nào?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ: "Nếu như có thể trước một bước tìm được con thuyền Can Quy ngồi, thì Trần công công sẽ dẫn người vào lúc thích hợp chiếm lĩnh con thuyền đó trước. Lúc đó cho dù Can Quy có thể may mắn thoát thân, cũng có Trần công công đợi sẵn để tiếp đãi hẳn."

Lưu Dụ than: "Trần công công có thể là vấn đề khó khăn khiến chúng ta đau đầu, có gì không tốt sẽ khiến Tư Mã Đạo Tử hiểu lầm rằng chúng ta ly gián bọn họ."

Đồ Phụng Tam nói: "Sự hoà nghi của chúng ta với Trần công công có lẽ chỉ là vô căn cứ."

Tiếp đó hắn đứng dậy nói thêm: "Chỉ cần qua tối nay, chúng ta sẽ có thể biết rõ chuyện này."

1 Văn kê khởi vũ: nghe tiếng gà gáy dậy luyện kiếm. Ý chỉ những người có chí lớn lập quốc.

Tổ Dịch (266 – 321) tên tự Sỹ Trí/Sỹ Nhã là người huyện Từ, Phạm Dương (phía Bắc huyện Lai Thủy, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc ngày nay), là đại tướng thời Tấn. Câu chuyện trứ danh "Văn kê khởi vũ" là cổ sự giữa ông và người bạn thân Lưu Côn của ông.

Tổ Dịch thời còn nhỏ vốn là một đứa trẻ tinh nghịch không ưa thích đọc sách. Đến thời thanh niên, ông ý thức được tri thức của bản thân quá nghèo nàn, thiếu hụt, cảm nhận sâu sắc rằng không đọc sách thì không thể đền đáp quốc gia, bèn quyết chí chuyên cần đọc sách, học vấn tăng tiến một bước dài. Ông từng nhiều lần đến kinh đô Lạc Dương, những người đã từng tiếp xúc với ông đều nhận xét ông là một nhân tài có thể phụ tá đế vương trị quốc. Năm Tổ Dịch 24 tuổi, đã từng có người tiến cử ông làm quan nhưng ông đều chối từ, vẫn không ngừng nỗ lực học tập.

Về sau, Tổ Dịch cùng bạn thân thời thơ ấu của ông là Lưu Côn (276-318, tự Việt Thạch người Ngụy Xương, Trung Sơn, nay thuộc Vô Cấp, Hà Bắc) cùng ra đảm nhận chức chủ bạ (chức quan trông coi sổ sách) Tư Châu. Tổ Dịch và Lưu Côn tình cảm thâm sâu, không những thường ngủ chung giường, đắp chung chăn, mà còn cùng chung lý tưởng vĩ đại: kiến công lập nghiệp, phục hưng Tấn quốc, thành nhân tài lương đồng của quốc gia.

Một lần, Tổ Dịch nửa đêm nghe tiếng gà gáy sáng mà tỉnh dậy, bèn một cước đạp Lưu Côn tỉnh dậy, nói: "Người khác đều cho rằng nửa đêm nghe thấy tiếng gà gáy là điềm gỡ, còn ta lại không nghĩ như vậy, chúng ta dứt khoát từ nay về sau cứ nghe thấy tiếng gà gáy thì dậy luyện kiếm, người nghĩ thế nào?" Lưu Côn vui vẻ đồng ý. Thế là, bọn họ cứ mỗi ngày sau khi nghe thấy tiếng gà gáy đều rời giường đi luyện kiếm. Kiếm quang múa lượn, kiếm thanh vang vang. Xuân qua đông lại, lạnh qua nóng lại, chưa từng gián đoạn. Công sức bỏ ra đã không phụ người có lòng, qua huấn luyện và học tập khắc khổ trường kỳ, bọn họ rốt cục đã trở thành những người văn võ toàn tài. Sau này, Tổ Dịch được phong Trấn Tây tướng quân, thực hiện nguyện vọng báo ân quốc gia. Còn Lưu Côn sau làm đô đốc cai quản quân sự ba châu Tinh Châu (thuộc Sơn Tây ngày nay), Ký Châu (thuộc Hà Nam ngày nay), U Châu (đông bắc Trực Lệ và Tây Bắc Phụng Thiên ngày nay), phát huy hết mức văn tài võ lược của ông. (trích Tấn thư – truyện Tổ Dịch) Tổ Dịch chiêu binh Bắc tiến, xin Lang Nha Vương Tư Mã Tuấn Bắc phạt. Tư Mã Tuấn trong bụng không ưng nhưng không thể thể hiện ra ngoài nên chỉ cấp cho ông 1000 suất lương thực, 3000 miếng vải, không cấp vũ khí, giáp sắt. Mùa thu 314, Tổ Dịch dẫn hơn 100 gia đình trong họ tộc từ Kinh Khẩu lên Giang Bắc. Khi qua sông, đến giữa dòng, bèn gõ mái chèo mà thề "Tổ Dịch nếu không bình định được Trung Nguyên, quyết sẽ không trở về Giang Đông nữa". Tổ Dịch sang sông, tự mở lò luyện sắt rèn binh khí, chiêu mộ binh sĩ, sau phá được Thạch Lạc, khôi phục toàn bộ đất phía nam sông Hoàng Hà. Do nội bộ nhà Đông Tấn liên tục lục đục mâu thuẫn nên chính sách Bắc phạt không được trường kỳ, đến tháng 9 âm lịch năm 321, Tổ Dịch mất tại Ủng Khâu (huyện Kỳ, Hà Nam Trung Quốc ngày nay), được phong Xa kỵ tướng quân. Sau khi ông mất, Thạch Lạc phát binh thu hồi nhiều vùng đất phía Nam Hoàng Hà. Em Tổ Dịch là Tổ Ước rút chạy về Nam. Việc Bắc phạt của nhà Tấn bị gián đoạn nhiều năm cho tới khi Hoàn Ôn (312-373) lên nắm binh quyền. (trích wikipedia Việt - Tổ Dịch)

Thay lời kết: Cổ sự này cũng được đưa vào lời thơ Lý Bạch:

"劉琨與祖逖
起舞雞鳴晨"

"Lưu Côn dữ Tổ Dịch
Khởi vũ kê minh thần"

dịch

"Lưu Côn và Tổ Dịch

Gà gáy dậy luyện võ" (trích Tuyển tập thơ Lý Bạch quyển 23)

Mệnh Trung Chú Định

Biên Hoang Tập, Dạ Oa Tử.

Hoang nhân có một tập quán là không ngồi cùng người lạ. Bất kể là tửu lâu hay quán ăn dù có hết chỗ nhưng bàn nào đã có người ngồi rồi thì Hoang nhân vẫn như không thấy và thích đi thẳng đến bàn của Hoang nhân hơn.

Lúc này tại bàn lại là một nữ tử xinh đẹp đang ngồi một mình nên Hoang nhân lại càng cẩn tâm đề phòng. Một nữ nhi xinh đẹp dám một mình đi lại ở Biên Hoang tập nếu không phải võ công cao cường, thì cũng có chỗ dựa lưng vững chắc. Hoang nhân căm ghét nhất là đám tặc hái hoa, một khi bất cẩn gây phiền phức tới đàn bà con gái sẽ làm mọi người phẫn nộ là một trong những cấm kỵ của Hoang nhân.

Cho nên khi Mộ Dung Chiến bước vào quán ăn món Hồ tên Tuấn Tượng vốn nổi tiếng đã lâu nằm cạnh Hoàng Kim Oa thuộc góc Tây Bắc của Dạ Oa Tử, thì gã thấy cả tiệm đang đầy khách, nhưng Sóc Thiên Đại vốn một mình lại độc chiếm một bàn lớn gây nên cảm giác như hạc giữa bầy gà, càng thu hút được nhiều chú ý hơn.

Mộ Dung Chiến lên tiếng thỉnh an, Sóc Thiên Đại quay sang nhìn với ánh mắt sắc lẹm. Mộ Dung Chiến lộ một nụ cười rực rỡ, đến cạnh nàng kéo ghế ngồi xuống nói: "Xin chào công chúa."

Sóc Thiên Đại không vui: "Đến bây giờ mới đến tìm người ta, người đã trốn đi đâu?"

Mộ Dung Chiến háo hức nhìn nàng từ trên xuống dưới, vui vẻ: "Ta vốn là người công tư phân minh, xong chánh sự rồi mới làm việc riêng tư."

Sóc Thiên Đại không hề vì mình ở vị trí thứ yếu mà nổi giận, quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn: "Hiện tại người đã có thời gian chưa? Làm sao người lại biết ta ở đây? Ai đã nói cho người biết ta là công chúa?"

Mộ Dung Chiến bình tĩnh đáp: "Công chúa đã quên đây là đâu à, Biên Hoang tập là khu vực của ta, nếu muốn tìm ai, Hoang nhân của ta để làm gì? Trong thiên hạ Biên Hoang tập này vốn là nơi tin tức linh thông nhất, công chúa đã có tên tuổi như vậy chúng ta đương nhiên là điều tra được!"

Sóc Thiên Đại tiếp lời: "Nghe nói ở đây canh thịt dê là nổi tiếng nhất, đúng chẳng?"

Lúc này tiểu nhị mang canh thịt dê còn bốc hơi lên, Sóc Thiên Đại nhắm mắt ngửi một hơi khen: "Thơm quá!"

Khi tiểu nhị giúp Mộ Dung Chiến bày biện bộ đồ ăn xong, Mộ Dung Chiến biểu hiện phong độ của một nam nhi Hoang Nhân, tự mình phục vụ nàng, cười: "Vốn nghe công chúa vốn rất thích ăn món 'Thiên thượng phi tường' ¹ gì đó, điều này có thật không?"

Sóc Thiên Đại không hề khách khí, bưng canh thịt dê uống một hớp lớn, thay đổi sắc mặt nói: "Mùi vị thật kích thích."

Sau đó nàng nhìn hắn nói: "Nhu Nhiên tộc chúng ta vốn là dân tộc thích tự do nhất! Cho nên càng thích tự do như chim bay trên trời. Kỹ thuật cung tên của chúng ta lại càng vượt trội, Tiên Ti nhân của các người cũng phải cam bái hạ phong. Bọn ta kiếm một nơi nào đó để so tài bắn tên chứ?"

Mộ Dung Chiến cười lớn, trả lời: "Nàng thử qua đao pháp của ta còn chưa đủ à? Còn muốn thử thứ khác? Phải chăng là đang tuyển chồng?"

Sóc Thiên Đại thần nhiên nhún vai nói: "Nếu vậy thì sao?"

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Vậy thì nàng đã tìm sai đối tượng rồi. Mộ Dung Chiến ta không phải là loại người thích có cuộc sống gia đình, giống như người tộc Nhu Nhiên của nàng thích sinh hoạt tự do. Ta thân là Hoang Nhân, sống hôm nay không biết đến ngày mai, không hề lo lắng, ta không đặt sống chết trong mắt chỉ làm chuyện gì mình thích."

Sóc Thiên Đại thần thái không đến nửa phần thương tổn cười nói: "Được, chúng ta cùng đợi xem! Muốn làm chồng của ta người nghĩ là đơn giản à? Ít ra phải có biểu hiện xuất sắc, bằng vào thành tựu hiện giờ của người, chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận. Hừm! Nói lời thanh cao như vậy thế thì đêm nay vì sao người đến đây tìm người ta?"

Mộ Dung Chiến cực kỳ hứng thú: "Hỏi hay lắm! Nếu như ta nói với nàng là thấy sắc động lòng, muốn xem đêm nay có thể chiếm lấy nhiều tiện nghi của công chúa hay không, lại sợ sau này lại không hy vọng trốn được trách nhiệm, công chúa liệu có tin tưởng không?"

Sóc Thiên Đại đưa bát lên, thần nhiên nói: "Chúng ta cạn một chén!"

Mộ Dung Chiến nâng chén cùng nàng đối ẩm, uống cạn đến một giọt không còn, hai người đặt bát xuống. Sóc Thiên Đại kiều mị nói: "Trả lời vấn đề vừa nãy của người! Ta không tin! Biên Hoang Tập đích xác có rất nhiều sắc quý, ví dụ như Cao Ngạn, Hồng Tử Xuân, hoặc là Cơ Biệt, nhưng tuyệt không phải Mộ Dung đương gia người. Đã không phải mỹ sắc của người ta mà đến, vậy thì vì chuyện gì?"

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Ta lần này đến tìm công chúa là vì muốn xem công chúa thuộc phe nào."

Sóc Thiên Đại ngạc nhiên: "Vậy người hoài nghi ta là người phe nào đây?"

Song mục Mộ Dung Chiến xạ ra tia nhìn sắc bén: "Việc Công chúa đến Biên hoang tập lần này, phải chăng là có quan hệ tới Bí tộc?"

Sóc Thiên Đại lộ ra thần sắc ngạc nhiên cau mày hỏi: "Bí tộc! Sao đột nhiên lại có liên quan đến bọn chúng?"

Mộ Dung Chiến lạnh nhạt: "Vì Bí tộc đã đầu hàng đại địch của chúng ta là Mộ Dung Thùy mà Nhu Nhiên tộc lại đòi đòi có quan hệ thân cận với Bí Tộc."

Sóc Thiên Đại không đồng ý: "Vậy là người đang hoài nghi ta có phải là gian tế không rồi. Nhưng đó cũng không phải vì việc tư mà là vì việc công, người thu được tin tức này vào lúc nào? A, ta hiểu rồi! Tin tức là từ chỗ Yến Phi, thế nên người đến tối nay mới tới tìm ta mà lại có ý bất thiện."

Mộ Dung Chiến cười khở: "Nếu ta muốn gặp nàng vì việc công thì sẽ không đích thân đến đây thế này. Hiện tại ta đích thân tới gặp nàng, tức là đã nhận lãnh hết mọi việc của nàng, không để cho các huynh đệ Hoang nhân khác xen vào."

Sóc Thiên Đại thần sắc hòa hoãn trở lại liếc hắt một cái: "Nói vậy là người có hứng thú với ta à, nhưng sao lại không lập tức tới tìm ta chứ? Đối với nữ nhân tộc Nhu Nhiên mà nói thì đây là sự nhục nhã rất lớn."

Mộ Dung Chiến nói: "Là vì ta sợ nàng xem là thật, mà ta lại không muốn xem là thật. Ha ha! Như vậy đã đủ thẳng thắn chưa?"

Sóc Thiên Đại phẫn nộ: "Ta thật sự không có sức hấp dẫn sao?"

Mộ Dung Chiến than: "Nếu ta nói công chúa đối với ta không có sức hấp dẫn, thì chính là dối lòng. Thực sự là tính cách của nàng rất hợp với sở thích của ta, hận không thể lập tức ôm nàng lên giường ngay, để xem nàng phải chăng có đủ tư vị như vậy không."

Đối với lời nói trực tiếp và bạo dạn của Mộ Dung Chiến, Sóc Thiên Đại chẳng những không hề cho là ngang ngược, còn lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào, vui sướng nói: "Đã như vậy, sao còn phải có nhiều lo lắng? Có thể ta chỉ cần một đêm vui vẻ thôi mà?"

Mộ Dung Chiến nói: "Toàn là vì thân phận đặc thù của nàng. Công chúa kén rể, sao có thể dễ dãi như nữ nhân khác chọn chồng, chỉ cầu một đêm hoan du? Được! Xin công chúa giải thích cho ta một nghi vấn trước, rốt cuộc công chúa là người phe nào?"

Sóc Thiên Đại cười lớn: "Đổi lại người khác hỏi ta, ta sẽ đổ dương nhục thang còn thừa lên đầu hắt, với người thì ta coi như tạm tha! Người nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần không lặp lại nữa. Sóc Thiên Đại ta chỉ

thuộc về bản thân ta, cũng không quan tâm đến ý đồ của Bí tộc, càng không hứng thú đến việc của Hoang nhân các người. Rõ ràng chưa?"

Mộ Dung Chiến cười nói: "Công chúa quả thật nhất ngôn cửu đỉnh, ta an tâm rồi!"

Nhìn thấy hấn chuẩn bị tư thế li khai, Sóc Thiên Đại nhú mày nói: "Người bạn vậy sao?"

Mộ Dung Chiến vốn đã đứng lên, nghe thấy vậy lại ngồi xuống ghế, kinh ngạc nói: "Đã hiểu rõ tâm ý của công chúa, ta còn lưu lại đây làm gì nữa?"

Sóc Thiên Đại cả giận nói: "Hoang nhân các người không có một ai bình thường cả. Thực hận là không khiến các người thua trận một cách hồ đồ, bắt cả cái tên Thác Bạt Khuê hỗn đản cho ném mùi đau khổ một phen."

Mộ Dung Chiến cười nói: "Ai dám coi thường Hoang nhân chúng ta, thì sẽ không có kết quả tốt, trước là như vậy bây giờ cũng thế, tương lai cũng không ngoại lệ."

Sóc Thiên Đại mỉm cười nói: "Lần này không giống! Bởi vì địch nhân của các người ngoại trừ Mộ Dung Thùy, còn có rất nhiều Bí nữ của Minh Dao, ta và nàng biết nhau từ nhỏ, ta là người biết rõ nhất bản lĩnh của nàng, dưới sự lãnh đạo của nàng, chiến sĩ Bí tộc sẽ phát huy uy lực rất đáng sợ, Mộ Dung Thùy thông qua họ nắm rõ nhất cử nhất động của các người và Thác Bạt Khuê như lòng bàn tay. Cho nên mặc dù chưa chân chánh khai chiến, ta đã biết được các người và Thác Bạt Khuê chắc chắn sẽ bại trận, hơn nữa còn bại trận vô cùng thê thảm. Thức thời vụ thì hãy tìm nơi khác ẩn náu, nếu không có ngày hồi hận không kịp."

Mộ Dung Chiến cười dài nói: "Để ta mượn lời của công chúa được không? Mọi người chờ mà xem!"

Nói xong tiêu sai đi ra, Sóc Thiên Đại tức giận đến trợn trừng mắt, nhưng không thể làm gì được.

Yến Phi nâng vò Tuyết Giản Hương ngồi xuống, phía sau năm dặm là Thiên Huyệt ở vùng núi Bạch Vân Sơn, chàng không có hứng thú ngoạn cảnh bởi vì phiền não đã quá nhiều rồi, không muốn Thiên Huyệt lại làm ảnh hưởng tâm tình mình nữa.

Chàng cần rượu. Từ lúc chia tay Mặc Sĩ Minh Dao, rượu luôn là biện pháp duy nhất giúp hấn chống lại nội tâm thống khổ, đặc biệt là Tuyết Giản Hương. Hấn vô thức bóp vỡ niêm phong của vò rượu, kéo nút ra, mùi rượu thơm xộc lên mũi. Chỉ có rượu mới có thể khiến cái thế giới "chân" này trở nên không "chân" nữa, không còn đe dọa nữa.

Yến Phi nâng bầu rượu lên uống ba hớp, sau đó hạ bình rượu xuống, thuận tay đem nắp đậy miệng bình lại. Càng yêu sâu đậm bao nhiêu thì càng thương tổn sâu sắc bấy nhiêu, để đối phó chàng chỉ biết giấu kín trong lòng, chàng vốn tưởng rằng vĩnh viễn không thể phục hồi trở lại cho đến lúc gặp Kỷ Thiên Thiên. Trong lúc chàng đang ở vào thời khắc thống khổ nhất, nàng tựa như một tia nắng chiếu sáng rạng rỡ, soi vào thế giới nội tâm âm u giá lạnh của chàng.

Thiên Thiên, nàng hiểu được ta chăng, nàng có thấu được sự đau xót chăng? Nàng hiểu ta hơn bất luận kẻ nào khác, bởi vì lúc chúng ta quen nhau thì cả hai giống như đồng bệnh tương lân, đều có điều đau khổ, nên mới đem chia sẻ.

Tuyết Giản Hương là loại rượu thơm ngát, uống vào cơ thể sẽ nóng dần lên, khiến tâm tình ngày càng dâng lên, không có cách nào bình ổn lại sự tiếc nuối trong thâm tâm. Mặc Sĩ Minh Dao là giấc mộng đẹp thời niên thiếu, cũng là giấc mộng của Thác Bạt Khuê. Lúc ấy bởi vì trốn tránh người của Nhu Nhiên truy sát, vì kinh hoàng mà thất thố lạc vào vùng sa mạc rộng lớn, lầm lẫn xông vào vùng lục châu [2](#) bên lề sa mạc, tình cờ chàng đã tham dự vào lễ cuồng hoan của một tộc thần bí. Đúng tại nơi này, bọn họ đã gặp được nữ thần của lòng mình. Trải qua một đêm khó quên đến ngày hôm sau, người của tộc thần bí đã như hoàng hạc biến mất không để lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ còn lại hai tên tiểu tử họ say say tỉnh tỉnh, khiến cho bọn họ cả đời nghi hoặc là thật hay là "Mộng".

Chàng và Thác Bạt Khuê từ đó không cách nào quên được Mặc Sĩ Minh Dao, nhiều năm tiếp theo cứ đến mùa đó lại quay lại sa mạc để cố tìm mảnh đất xanh lục kia, mỗi lần đều thất bại quay về, như là nó căn bản không tồn tại, phảng phất trong hai người bọn họ chỉ còn khí trời nóng cháy, khiến cả hai đều coi đây như ảo ảnh về giấc mộng đẹp.

Đương nhiên chàng hiểu được thật sự chuyện gì đã xảy ra. Tại Trường An trùng hợp gặp lại nàng, cho dù đã gần bảy năm xa cách, chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra nàng. Chàng lần đầu cảm thấy mất đi tự chủ, bỏ hết cùng nàng đi hành thích Mộ Dung Văn, rồi vì nàng làm nhiều việc không suy nghĩ, điên cuồng theo đuổi nàng. Vì yêu nàng mà sẵn sàng hy sinh tất cả, nhưng không được đáp lại tương xứng, đổi lại chỉ là thương tâm tuyệt vọng. Bất quá chàng tuyệt không có hối hận đã từng điên cuồng vì nàng như thế.

Lúc rời Trường An, trong lòng chàng đã hạ quyết tâm là ra đi vĩnh viễn không quay đầu lại, càng sẽ không tìm nàng. Nhưng tạo hóa trêu ngươi, bọn họ như nhất định phải gặp gỡ tại nhân gian vốn hư ảo này, ai cũng đều không có cách nào tránh né. Không ai rõ sự lợi hại của Mặc Sĩ Minh Dao hơn chàng, nàng chẳng những là một thích khách đáng sợ mà còn là thám tử cao minh. Lúc ấy kiếm thuật của Yến Phi còn thua nàng một khoảng cách, khinh công, công lực còn kém xa hơn nhiều. Mỗi lần tỷ thí là Yến Phi thọ nhục, đã thế lại còn bị nàng cười cợt nhạo báng.

Bây giờ thì như thế nào đây? Mộ Dung Thùy có Mặc Sĩ Minh Dao ra tay trợ giúp khẳng định là như hổ thêm cánh. Nếu không phải An Ngọc Tình trượng nghĩa cảnh tỉnh, e rằng họ thất bại hồ đồ mà vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chàng chưa bao giờ nghĩ tới tình huống bị Mặc Sĩ Minh Dao vây công, nhưng sự thật bày ra trước mắt. Vì cứu chủ tỷ Kỳ Thiên Thiên, vì nghiệp lớn phục quốc của Thác Bạt Khuê, chàng và Thác Bạt Khuê đều không có cách lựa chọn nào khác.

Mộ Dung Thùy có thám tử thần kỳ, chàng cũng có tâm linh kỳ diệu với Kỳ Thiên Thiên, đến cuối cùng ai thắng ai bại? Yến Phi có điểm không muốn tưởng tượng thêm sau đó sẽ ra sao.

Yến Phi để vò rượu xuống, triển khai cước pháp, toàn lực tăng tốc theo hướng Hoài Thủy điên cuồng lao tới.

Diêu Mãnh và hơn mười huynh đệ Dạ Oa Tộc theo Cao Ngạn cưỡi ngựa dong ruổi lên Trấn Hoang Cương, đôi mắt tìm kiếm về phía sơn lâm hoang dã phía Nam.

Một người trong đám thờ dài nói: "Cao thiếu, Tiểu Bạch Nhạn sẽ không thể tới Biên Hoang tập nhanh như vậy, người bởi không tin nên khiến mọi người cùng người đi một chuyến công toi, đêm nay ta khẳng định không có cách nào đến Lạc Dương lâu để cùng Tiểu Thúy gặp mặt, nàng tối qua còn nhắc đi nhắc lại ngàn lần rằng đêm nay ta phải tới gặp nàng."

Cao Ngạn đưa đầu roi ngựa về hướng tiểu Kiệt, cười quái dị nói: "Thanh Huy người yên tâm đi, tiểu Thúy gần đây vận đỏ, không khiến người phải lo lắng nàng phòng không đơn chiếc. Ặc ặc!"

Giọng Thanh Huy la lên một cách giận dữ: "Ta đi với mẹ người, ân tình của ta với tiểu Thúy người làm sao hiểu được."

Diêu Mãnh cười nói: "Lần này khẳng định là Thanh Huy người lẫn lộn rồi! Cảm tình của người với tiểu Thúy ra sao, chúng ta đều là người từng trải, làm sao lại không rõ. Khắc! Nói về chuyện chính, chúng ta có thể mở đường quay về tập không?"

Cao Ngạn nói: "Các người làm sao mà hiểu được Tiểu Bạch Nhạn, nàng nghe được tin ta tử nạn, nhất thời lòng như lửa đốt, bất chấp mọi chuyện toàn lực lao đến, bằng vào khinh công trác tuyệt của nàng, không dừng lại một khắc và sẽ không ngủ không nghỉ mà đến đây. Chỉ cần một ngày nửa buổi sau khi nhận tin, là có thể xuất hiện ngay trước mặt ta ngay bây giờ. Ta đến nơi này là muốn nàng có thể nhanh chóng lao vào vòng tay mạnh mẽ ấm áp của ta, hiểu chưa?"

Tiểu Kiệt vội nịnh nọt nói: "Đúng, đệ ủng hộ Cao đại ca."

Một tên khác lải nhải nói: "Trừ phi Tiểu Bạch Nhạn có thể bay, nếu không dù có ở đây đợi thêm hai ngày ba đêm nữa cũng không có cái tình huống Tiểu Bạch Nhạn xuất hiện như Cao tiểu tử nói. Trở về đi! Cái gì muốn tới thì sẽ tới, nếu khinh công của Tiểu Bạch Nhạn được như lời người nói thì bọn ta có thể phải chờ thêm nhiều canh giờ nữa mới đến lúc nàng nhào vào lòng người."

Diêu Mãnh nói: "Cao thiếu, người ngấm lại đi, thay vì cùng nàng tình tự ở đây rồi lại phải chạy một đoạn

đường dài mới về tới Biên Hoang tập để thành thân, chỉ bằng chờ nàng nhào vào lòng người tại Biên Hoang tập thì người lập tức có thể động phòng. Tiểu Bạch Nhận còn không đem chung thân đại sự tính cho rõ ràng được ư? Rồi lại mơ mơ hồ hồ đem cái trân quý nhất của nữ nhân để mất trên tay người, người nói xem tính toán thế có thiếu điểm nào không?"

Mọi người lập tức rộ lên cười lớn, hò hét quái dị liên tục.

Cao Ngạn than thở nói: "Lần này là các người vì rượu thịt quên bạn, con bà nó, bình thường theo ta phát tài thì tư thái nghĩa bạc vân thiên ngời ngời, bây giờ mới nếm có chút khổ cực thì đã hiện nguyên hình, chỉ có tiểu Kiệt là có chút nghĩa khí. Các lão già này! nói cho cùng là không chịu theo giúp ta nghênh đón tiểu Bạch Nhận."

Thanh Huy nắm tay lôi kéo cương ngựa Cao Ngạn quay đầu lại, ý định muốn buộc cả người lẫn ngựa theo phải hấn trở về phía Tây, Cao Ngạn chưa kịp có cơ hội kháng nghị, mắt chợt trông thấy một bóng đen đang từ phía sườn dãy núi của Biên Hoang tập, lao như làn khói nhẹ hướng về phía bọn họ.

Nếu không phải trùng hợp xoay người theo ngựa, có lẽ đến khi kẻ đánh lén ra tay bọn họ mới một phen kinh hãi mơ hồ, nhưng lúc đó khẳng định hồi thì đã muộn.

Cao Ngạn hô lớn "Thích khách!"

Lần này theo Cao Ngạn đi, ngoài Diêu Mãnh cố nhiên là đệ nhất lưu cao thủ, các người khác đều là tinh nhuệ của Dạ Oa tộc, mỗi người vốn đều kiếm sống trên đầu đao lưỡi gươm cả, đều đã trải qua trăm trận, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tinh thông đường lối giang hồ, phản ứng đương nhiên là nhanh nhẹn đồng loạt như nhau.

Diêu Mãnh đầu tiên kêu to một tiếng, nhảy lên lưng ngựa, rút ra trường đao, những người khác nếu không lách dưới bụng ngựa thì cũng xuống ngựa, hiện trạng lập tức thay đổi hoàn toàn, điều này khiến thích khách đột nhiên xuất hiện không thể tiến hành theo chiến lược đột kích bất ngờ.

Diêu Mãnh có tầm quan sát rộng nhất, là người đầu tiên nhìn thấy thích khách, trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ dị. Đối phương toàn thân mặc y phục dạ hành, chỉ để lộ cặp mắt, tựa như một u linh hòa lẫn vào đêm đen, từ trong hắc ám bước ra. Lại có tốc độ kinh người khiến cho Diêu Mãnh có cảm giác nửa giả nửa thật, tựa như đối phương không phải là một thực thể mà chỉ là một cái bóng hư ảo.

Mặc dù lộ tuyến di chuyển của đối phương phiêu hốt khó đoán, dật dờ bất định, nhưng Diêu Mãnh vẫn cảm giác được mục tiêu của thích khách là Cao Ngạn. Hấn liền hét to một tiếng, người và đao hợp nhất hướng về phía trước Cao Ngạn ngăn chặn địch nhân.

"Keng! Keng!"

Thích khách với tư thái như hổ vào bầy dê, nhảy vào vòng chiến giữa bọn họ. Đột nhiên trong người thích khách phát ra mũi kiếm, hai huynh đệ đang nhào đến lập tức trúng đòn, lão đảo ngã ra, tiếp đó người nào xông tới cũng bị đánh lùi, không thể hình thành thế hợp vây.

Diêu Mãnh lúc này lăn tròn trên mặt đất chưa kịp đứng lên chắn trước mặt Cao Ngạn. Trước mắt Diêu Mãnh chỉ là hàn khí kiếm ảnh dày đặc, nhất thời mắt hoa cả lên.

Diêu Mãnh bất chấp sinh tử, toàn lực bỏ ra một đao, trực tiếp chịu một thế kiếm vô cùng cường bạo.

"Choang!"

Trường đao bổ ngay vào mũi kiếm hung mãnh như rồng bay của đối phương, với căn cơ vững vàng của Diêu Mãnh, cũng thấy khí huyết nhộn nhạo, chịu không nổi một kiếm của đối phương, loạng loạng thối lui, vô tình vấp vào người Cao Ngạn, khiến hắn lại biến thành hồ lô lăn tròn trên đất, nhưng lại thành công chặn đứng địch nhân.

Các huynh đệ còn lại lao vào không màng sống chết, quyết một trận sinh tử, thích khách đột nhiên di chuyển sang ngang, phá khỏi trùng vây, xoay mình xuống sườn núi đi mất.

Chúng nhân hoang mang nhìn nhau, giao thủ đến thời khắc này, đối phương là nam hay là nữ cũng không hề hay biết.

Tiểu Kiệt nâng thanh kiếm bị chém đứt một nửa lên, nói không nên lời: "Thật lợi hại!"

Diêu Mãnh thần sắc nghiêm trọng nói: "Trong thiên hạ không ngờ vẫn còn thích khách đáng sợ như thế này, chẳng lẽ là Mặc Sĩ Minh Dao đến đây?"

1 Thiên thượng phi tường: Bay bổng trời cao.

2 Lục châu: mảnh đất xanh biếc pha sắc vàng.

Hồi 91

Tần Hoài Chiến Vân

Cánh buồm nhanh chóng rời hẻm Ô Y, xuôi theo sông Tần Hoài hướng về Hoài Nguyệt lâu. Vương Hoảng cùng người tùy tùng bên hấn là Lưu Dụ giả trang đứng ở đầu thuyền, chăm chú lưu ý tình huống trên sông. Nói cho cùng, hai người đều không biết Can Quy sẽ chọn loại thủ đoạn nào để tiến hành ám sát, toàn bộ chỉ dựa vào suy đoán.

Lưu Dụ cảm khái nói: "Không có Kỳ Thiên Thiên của Tần Hoài hà, Kiến Khang phải chăng rất đổi buồn tẻ?"

Vương Hoảng giọng điệu có kèm theo chút lo lắng nói: "Chỉ nghe câu hỏi của Lưu huynh liền biết Lưu huynh không hiểu chúng ta."

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Điều này và việc có minh bạch các ngươi hay không có quan hệ gì?"

Vương Hoảng đáp: "Đương nhiên có quan hệ lớn, bản lĩnh lớn nhất của Kiến Khang từ đệ chúng ta là khinh thường cười ngạo thế gian, không có sự việc gì là không thể tiếp nhận, việc lớn như thay đổi triều đại, việc nhỏ như Kỳ Thiên Thiên rời Kiến Khang, chúng ta đều có thể tìm cách gửi gắm tình cảm. Quan trọng nhất là chúng ta có thể duy trì được phương thức sinh hoạt. Chúng ta sợ hãi Tôn Ân, cố kỵ Lưu Lao Chi, nhưng không sợ Hoàn Huyền, bởi vì Hoàn Huyền cùng với chúng ta là loại người giống nhau."

Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói: "Nói thẳng ra, trước đây ta cũng là loại người này, đến khi thảm bại trong tay Tiêu Liệt Vũ mới tỉnh ngộ, bằng không sau khi trở về Kiến Khang, ta vẫn tiếp tục lối sinh hoạt thỏa thích buông trôi, túy sanh mộng tử. Đó xác thực là phương thức khiến người dễ dàng sa vào và chìm đắm, nói là quên đi hiện tại cũng đúng, bất mãn với hiện trạng cũng đúng, dù sao sinh hoạt như vậy cũng không có phiên nào."

Lưu Dụ tâm thần chấn động, thầm nghĩ bản thân xác thực là chưa hiểu rõ cao môn tử đệ Kiến Khang. Chỉ khiếm tốn xin thỉnh giáo: "Vương huynh có thể chỉ điểm cho ta phương diện này không?"

Vương Hoảng trầm ngâm giây lát đáp: "Chỉ cần huynh hiểu rõ Thanh Đàm là việc gì thì sẽ nắm bắt rõ ràng tâm thái của sĩ tộc chúng ta. Trước tiên là từ cuối thời Đông Hán, thiên hạ đại loạn, tầng lớp đại phu đã bắt mất hiện thực xã hội, lại không thể thay đổi và càng nhìn thấu các việc xấu xa của nhân tình thế gian, mâu thuẫn đã hình thành như vậy. Đến Đại Tấn chúng ta an phận ở Giang Tả. Nhiều lần bắc phạt đều không thành quay về, quốc nghiệp thật đã dần tiến tới cảnh tuyệt vọng, chúng ta chỉ có thể từ tinh thần tìm lối thoát, về tâm linh hoặc về hành vi đều khao khát có được tự do và giải thoát. Thanh Đàm là làm theo tư tưởng tự tìm đường về của Lão Trang và Phật môn, ly khai hiện thực tàn khốc, dựa vào đàm luận từng người sẽ lĩnh hội quan điểm, phân tích những chỗ kỳ diệu để kỳ thác tinh thần."

Lưu Dụ nghe thấy chỉ lời mờ hiểu, lắc đầu nói: "Ta vẫn không minh bạch lắm."

Vương Hoảng mỉm cười nói: "Lưu huynh bởi vì chưa từng tham gia Thanh Đàm yến hội của chúng ta, cho nên không thể bằng một vài câu nói của ta mà hiểu được tình huống kỳ diệu trong đó. Qua đêm nay, Lưu huynh sẽ có nhận thức mới."

Lưu Dụ sừng sốt hỏi: "Đêm nay nếu thực sự có một cuộc tụ họp Thanh Đàm, bảo ta làm sao mà ứng phó?"

Vương Hoảng đáp: "Đêm nay tuyệt không phải là buổi yến hội được sắp đặt để Thanh Đàm, nhưng Thanh Đàm đã trở thành một bộ phận trong sinh hoạt của nhân sĩ chúng ta, bất cứ cuộc tụ họp nào rồi cũng sẽ tự nhiên tràn ngập không khí Thanh Đàm. Tuy nhiên ta rất tin tưởng vào kinh nghiệm và kiến thức của Lưu huynh, tất có phương pháp khác để ứng phó."

Lưu Dụ vốn đối với Thanh Đàm không có nửa điểm hứng thú, nhưng để không bắt lực trước buổi yến hội sắp tới, buộc lòng phải hỏi thêm vài câu để tăng thêm nhận thức đối với Thanh Đàm: "Vương huynh ban nãy nói về nguồn gốc bắt đầu của Thanh Đàm dường như chưa hết ý, đúng không?"

Vương Hoảng gật đầu: "Đúng vậy! Thanh Đàm sở dĩ có thể có thành tựu như vậy còn có một vài nguyên nhân. Thanh Đàm còn gọi là Huyền Đàm, bởi vì Thanh Đàm không tách rời với Tam Huyền."

Lưu Dụ bắt đầu cảm giác bộ óc phình to như quả dưa, bởi vì mặc dù gã có nghe sơ sơ về phong trào Thanh Đàm thịnh hành, nhưng thực chất không phải là người đọc sách, cho nên một chút cũng không biết, cười khổ hỏi: "Tam Huyền là cái gì?"

Vương Hoảng giải thích: "Tam Huyền chính là Lão Tử, Trang Tử và Chu Dịch, cùng gọi là "Tam Huyền". Trào lưu này bắt đầu từ thời Tào Ngụy, danh sĩ trong triều là Hà Yến, Vương Bật đứng đầu "Chánh Thủy Huyền Phong". Kỳ thật đó là mười người cùng chống lại việc học theo truyền thống Nho gia, vì bất mãn với quan niệm đạo đức cứng nhắc và sự trói buộc của lễ giáo truyền thống, chuyển sang ngưỡng mộ tư tưởng mọi thứ đều thuận theo tự nhiên của Lão Trang. Thế là theo ngôn luận huyền hoặc này, tiến tới hành vi phóng đảng cũng không bị xem là lầm lỗi, quan trọng nhất là phẩm chất cao quý, tâm hồn thanh khiết, còn việc có thể giúp dân cứu nước hay không, lại không phải là vấn đề bọn họ quan tâm."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Như vậy nếu bàn luận về những lý lẽ huyền hoặc này thì có thể vui vẻ cả đêm sao?"

Vương Hoảng vui vẻ trả lời: "Người chưa thử qua Thanh Đàm thì rất khó mà hiểu được diệu thú trong đó. Thanh Đàm khi bắt đầu, mọi người cùng nắm tay nhau đi vào một cảnh giới khác, vứt bỏ hiện thực lãnh khốc lên chín tầng mây. Hiện thực đối với người Thanh Đàm không có bất kỳ quan hệ và ảnh hưởng nào, càng không nhận bất cứ sự trói buộc nào của lễ giáo. Mọi người phóng túng không gò bó, thỏa thích rượu vui, vài người còn ăn ngũ thạch tán, thông qua các loại phương pháp đạt đến cảnh giới không âu lo, tự do tự tại. Cực điểm Thanh Đàm hư vô, nhưng cũng cực điểm phong nhã."

Lưu Dụ quan sát kỹ hần nói: "Vương huynh dường như đặc biệt hưởng thụ niềm vui Thanh Đàm."

Vương Hoảng chán nản đáp: "Nói không hưởng thụ là lừa huynh. Bất quá ta cũng hiểu đó là uống rượu độc để ngừng cơn khát, mà không có chọn lựa khác, cũng có thể cái đó được xem như cách bảo mệnh tốt nhất. Cái gọi là bồng đã xuất đầu điều ¹, người xem trên thực tế các danh sĩ muốn có thành tựu bậc nhất, có người nào có kết cục tốt đẹp không? Kể cả An công và Huyền soái trong đó. Vương Cung và Vương Quốc Bảo càng không cần phải nói đến. Hiện tại huynh cần hiểu rõ chúng ta hơn, trừ phi rơi vào tình thế hết sức đặc thù, cao môn Kiến Khang chỉ khoan tay đứng nhìn coi mọi việc như đã qua, họ không muốn từ bỏ sinh hoạt túy sanh mộng tử, họ căn bản không đủ dũng khí đối diện với tình huống hiện thực. May thay tình huống hiện tại đúng là hết sức đặc thù, nếu để Tôn Ân chiếm được Kiến Khang, bọn thổ hào Nam phương tích oán lâu ngày sẽ lan tràn thành họa, hủy diệt hoàn toàn kiểu ngụ thế tộc, chúng ta đang sợ hãi, khát vọng có cứu tinh, và Lưu huynh hiện tại đã trở thành lựa chọn số một của chúng ta."

Lưu Dụ hời hợt hỏi: "Hoàn Huyền không phải là một lựa chọn khác sao?"

Vương Hoảng đáp: "Đúng như vậy. Hoàn Huyền bản thân cũng là kiểu ngụ thế tộc, có thù sâu như biển với Tôn Ân kẻ đại diện thổ hào Nam phương, thế bất lưỡng lập, hần có trở thành một Hoàn Ôn khác hay không cũng không quan hệ, quan trọng nhất là hần có thể bảo vệ lợi ích của chúng ta. Nhưng hần đã hại Đạm Chân tiểu thư tự sát thân vong, kích thích sự công phẫn của chúng ta, khiến địa vị hần trong lòng chúng ta sụp đổ, cũng khiến cho Lưu huynh so với hần uy thế đại tăng."

Lưu Dụ hỏi: "Bọn họ dám tin tưởng ta, một tên áo vải này sao? Giữa hào môn và hàn môn là trùng trùng mâu thuẫn."

Vương Hoảng trả lời: "Nói đúng ra, chúng ta chẳng những không tín nhiệm hàn sĩ áo vải, mà còn coi thường họ. Nhưng Lưu huynh không phải là kẻ áo vải bình thường, mà là người Huyền soái tự tay chọn lựa, lại được An công gật đầu đồng ý. Lưu huynh về phương diện bối cảnh này khiến chúng ta cảm thấy huynh sẽ là người suy nghĩ tới đại cục, sẽ bảo vệ ích lợi và phương thức sinh hoạt của chúng ta, khôi phục lại xã hội ổn định và thịnh vượng thời An công và Huyền soái đương quyền."

Lưu Dụ cười khỏ nói: "Vương huynh rất thẳng thắn. Huynh nói nghĩ tới đại cục là chỉ về phương diện nào?"

Vương Hoảng nói: "Đại cục trong lòng ta là chỉ về toàn bộ kết cấu và sự an bình của xã hội. Sự xuất hiện và sự trở thành tầng lớp thống trị của cao môn không phải là chuyện một sớm một chiều, mà là bắt đầu từ cuối thời Đông Hán, sự đánh giá về nếp sống giới thượng lưu và chế độ cửu phẩm trung chính đã thành thâm căn cố đế. Bất luận người nào muốn thay đổi triệt để tình huống này, sẽ khiến cho toàn bộ cơ cấu xã hội sụp đổ, mọi người không có chỗ để nghe theo, phương Nam chia năm xẻ bảy, càng khó chống lại Hồ tộc phương Bắc."

Hắn lại than: "Những lời này ta kìm nén trong lòng từ rất lâu! Trước đến giờ không dám nói thẳng với huynh. Sự thật phụ thân ta cũng có chung một nghi vấn, Lưu huynh, huynh rốt cuộc là người ủng hộ hay là kẻ phá hoại chế độ hiện tại đây?"

Đến lúc này Lưu Dụ mới hiểu rõ Vương Hoảng là mượn đề mục để nói ra ý khác. Nói cho cùng Vương Hoảng cuối cùng vẫn là cao môn đệ tử, tịnh không thể vì ân cứu mạng của Lưu Dụ mà không nhìn đến lợi ích gia tộc, mù quáng đi theo một kẻ áo vải như Lưu Dụ, so về gia thế khác biệt một trời một vực với hắn.

Nhưng gã có thể trở thành người được Tạ Huyền chú ý, thật ra cũng đại biểu cho sự suy yếu của cao môn đại tộc. Sự hình thành của nếp sống Thanh Đàm đã khiến công khanh Ngụy Tấn tuy thân mang trọng trách của quốc gia mà chỉ biết nói lời sáo rỗng, không làm việc thật, sa sút tinh thần chí khí, mạnh mẽ tôn sùng sự hư vô của Lão Trang mà lại trần trề ham muốn hưởng thụ vật chất, đắm chìm phục dục, sinh hoạt thối nát bại hoại. Vì thế binh quyền dần rơi vào trong tay một số tướng soái xuất thân hàn môn.

Nếu như Tạ Huyền có thể tìm được nhân tuyển trong đám đệ tử cao môn đại tộc, khẳng định sẽ không chọn lựa Lưu Dụ gã. Nói thẳng ra, Tạ Huyền thực tế là người anh hùng hào kiệt cuối cùng của cao môn.

Vấn đề Vương Hoảng đề ra, trên thực tế Lưu Dụ chưa hề suy nghĩ nghiêm túc qua. Gã hiện tại chỉ đi một bước tính một bước, mò mẫm tìm cách tiến tới. Nhưng thân vốn tầng lớp hàn môn, gã càng thiếu hụt, không có được sự thừa hưởng về chính trị trong gia đình của đám cao môn đệ tử, mà đây lại chính là khâu yếu kém nhất của gã.

Gã biết rõ lúc này chỉ cần trong lời nói có chút hàm hồ sẽ khiến Vương Hoảng nảy sinh suy nghĩ rút lui. Gã lập tức nhớ lại những lời nói của Đồ Phụng Tam, khi người ở vị trí nào đó thì chắc chắn phải nói những lời nói phù hợp vị trí ấy, và không bị lung lạc bởi tình cảm yêu ghét cá nhân.

Trước mắt rõ ràng là như vậy, nếu như gã lộ ra tư thái sau khi lấy được quyền lực, sẽ bãi bỏ quyền thế mà cao môn đại tộc được hưởng một cách bất công, cao môn Kiến Khang sẽ lập tức đầu phục Hoàn Huyền, trở thành kẻ địch của gã, và gã sẽ từ người lãnh đạo trở thành kẻ lệ thuộc vào Tư Mã Đạo Tử. Cho nên lựa chọn như thế nào, đã rõ ràng phân minh.

Lưu Dụ nói một cách kiên quyết: "Vương huynh yên tâm, những điều mà huynh lo lắng sẽ không xảy ra, ta sẽ kế thừa chí hướng để lại của An công và Huyền soái, chấn hưng Hán thống, đánh đuổi người Hồ ra khỏi Trung Nguyên, giữ xã hội ổn định phồn vinh như trước kia, tất cả các chuyện khác ta chưa từng nghĩ qua."

Vương Hoảng thở phào một hơi vui vẻ nói: "Ta quả nhiên đã không nhìn nhầm Lưu huynh."

Lưu Dụ cười nói: "Chúng ta phải chẳng đã nói quá xa? Chỉ một câu "Không có Kỳ Thiên Thiên của Tần Hoài hà" thì đã nói đến đại sự về giai đoạn khó khăn của quốc gia."

Vương Hoảng nói: "Không có Kỳ Thiên Thiên, thì có Lý Thực Trang của Hoài Nguyệt lâu danh xưng "Thanh Đàm nữ vương" thay thế. Nàng ta và Kỳ Thiên Thiên phong tư hoàn toàn không giống nhau, đầy mùi vị giang hồ, còn là nữ lão bản của Hoài Nguyệt lâu, nói đến chuyện nàng ta liêu lĩnh làm giàu như thế nào, càng có

nhieu tình huống chí quái truyền kỳ."

Lưu Dụ hỏi: "Chí quái truyền kỳ là cái gì?"

Vương Hoảng hơi chút kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Lưu Dụ ngay cả việc bình thường như vậy cũng không biết, nhieu mày suy nghĩ một lát, đoạn giải thích: "Chí quái truyền kỳ, chính là trường phái thứ mười trong cái Ban Cổ thời Đông Hán gọi là Chư Tử thập gia ², trường phái gọi là: "Tiểu thuyết gia giả lưu, cái xuất vu bì quan, nhai đàm hạng ngữ, đạo thính đồ thuyết giả chi sở tạo dã." ³ Trước kia chí quái tiểu thuyết đã tồn tại dưới phương thức thần thoại, truyền ngôn và ngụ ngôn. Cho đến ngày nay, do việc theo đuổi thuật trường sinh thịnh hành, những lời thần bí vì thế hợp thời, khiến mọi người có thể kích thích ham muốn phá bỏ bất bình trong lòng, nguyện vọng trừng phạt kẻ có tội, biểu thị khát khao của mọi người mong muốn qua cơn bất cực tới hồi thái lai. Giống như Lưu Huỳnh "Nhất tiễn trầm ẩn long" thật đúng là một đề tài thích hợp cho tiểu thuyết, thể hiện đầy đủ tinh thần đằng sau của chí quái tiểu thuyết."

Lưu Dụ cảm thấy nút thắt bỗng chốc mở ra, thì ra Trác Cuồng Sinh lúc đầu soạn thảo cuốn thiên thư kia, là có một số nguyên nhân và bối cảnh. Trác Cuồng Sinh chẳng những là người thuyết thư cừ khôi mà còn là người nổi bật trong việc dẫn dắt trào lưu văn hóa.

Vương Hoảng cực kỳ hứng thú nói: "Sự ra đời và phát triển của tiểu thuyết cùng với Thanh Đàm kỳ thực có liên quan gần gũi. "Chí" là ý tứ được ghi chép, chí quái là những chuyện thần bí, quái dị được ghi chép, cho nên ngoài chí quái hãy còn có chí nhân tiểu thuyết, ghi lại những ý nghĩa bàn luận tình diệu và hành vi đặc biệt của các Thanh Đàm danh sĩ."

Lưu Dụ nào có hứng thú đi sâu nghiên cứu, liền quay trở lại đề tài trước hỏi: " Lý Thục Trang bao nhiêu tuổi, có mỹ lệ hay không, nàng ta làm sao có thể trở thành đại lão bản của Hoài Nguyệt lâu vậy?"

Vương Hoảng đáp: "Không ai rõ nàng bao nhiêu tuổi, nhìn bề ngoài chỉ lớn hơn Kỷ Thiên Thiên bốn, năm tuổi. Về về mỹ lệ, Kỷ Thiên Thiên ở Kiến Khang không có đối thủ, còn Lý Thục Trang lại thắng ở điểm biết phô bày vẻ phong tình. Nói đến nàng lập nghiệp như thế nào, nói với huynh chỉ sợ huynh vẫn không cách nào tin, nàng chính là bằng buôn bán ngũ thạch tán mà phát tài."

Lưu Dụ thất thanh kêu: "Cái gì? "

Chiếc thuyền từ từ giảm tốc độ, cuối cùng cũng đến Hoài Nguyệt lâu.

Can Quy đúng như sở liệu, không ra tay trên đường họ đến Hoài Nguyệt lâu.

Đồ Phụng Tam đến bên cạnh Tư Mã Nguyên Hiên, cùng hắn nhìn Hoài Nguyệt lâu ở bờ bên kia qua cửa sổ, hạ giọng nói: "Lần này chúng ta có lẽ cực khổ không công rồi."

Tần Hoài hà bắt đầu nhiệt náo.

Bảy tám chiếc thuyền hoa đậu lại ở khúc sông này, tất cả đều đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng cả một khúc Tần Hoài hà như ban ngày. Tiếng đàn tiếng sáo theo sóng nước sáng lấp lánh trên mặt sông bay bổng khắp không gian rộng lớn hai bên bờ, càng hiện rõ sự phồn hoa của chốn ăn chơi trử danh thiên hạ mười năm như một giấc mộng này. Thuyền chèo trên mặt sông qua lại không ngớt, tao nhân mặc khách tựa như muốn trước lúc chấp hành lệnh giới nghiêm, tận tình hưởng thụ nhân sinh.

Nơi này là Vũ Bình đài của Kỷ Thiên Thiên. Sau khi Kỷ Thiên Thiên bỏ đi, Vũ Bình đài liền bỏ không, tịnh không để cho các cô nương khác trong thanh lâu chiếm dụng, sự thật cũng không có người nào dám chiếm cứ thánh địa này của Tần Hoài hà. Lần này là do Tống Bi Phong ra mặt, mượn dùng Vũ Bình đài, để bọn họ làm bộ chỉ huy lâm thời.

Tư Mã Nguyên Hiên giữa lúc nhìn đến say mê, trong lòng suy nghĩ, muốn ở giữa đám thuyền đông đúc đang qua lại như con thoi, tìm thấy được con thuyền mà Can Quy ngồi, nhưng bản thân hắn quả thực không có bản lĩnh này.

Lúc này nghe Đồ Phụng Tam nói trong lòng chấn động, biến sắc hỏi: "Đồ huynh sao lại có những lời này."

Đồ Phụng Tam thần sắc ngưng trọng, ánh mắt ném sang phải hướng cửa sông chảy vào Trường Giang, nói: "Mạng lưới giám sát của Can Quy không hề có động tĩnh, tựa như hoàn toàn không biết đến việc họp mặt ở Hoài Nguyệt lâu, nếu như tình hình giữ nguyên như vậy, chúng ta không có cách nào điều động quân đội tinh nhuệ trong quý phủ."

Tư Mã Nguyên Hiến nhin không nổi hỏi: "Đồ huynh nói mạng lưới giám sát, rốt cuộc là chỉ về cái gì?"

Đồ Phụng Tam nói: "Là chỉ bảy tám người chứng thực là thám tử do Can Quy phái đến, bọn họ mỗi ngày đều đóng giả thành những người có thân phận bề ngoài khác nhau, có nhiệm vụ canh chừng các địa điểm như quý phủ, Tạ gia."

Tư Mã Nguyên Hiến nhíu mày hỏi: "Làm sao có thể chứng thực họ xác thực là người của Can Quy?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Bởi vì họ luân phiên trực ban xong sẽ quay về khu vực bến đò rộng lớn, dùng thủ pháp trở về thuyền tương tự như Nhậm Thanh Thị."

Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: "Chúng ta có thể dùng phương thức sấm đánh không kịp bưng tai không, một phát bắt toàn bộ địch nhân giám thị, rồi hãy điều động nhân mã?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Người của Can Quy toàn bộ đều là hảo thủ kinh nghiệm đến nơi đến chốn, muốn một phát bắt tất cả bọn họ gần như là chuyện không thể, nếu như bị đối phương dùng pháo bông hỏa tiễn để truyền tin tức thì càng thêm đả thảo kinh xà."

Tư Mã Nguyên Hiến nhức đầu hỏi: "Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Chúng ta hiện tại nên giải quyết như thế nào?"

Đồ Phụng Tam nói: "Càng khiến cho người ta nghi hoặc là mãi cho đến lúc này chúng ta vẫn không phát hiện người nào khả nghi ở phụ cận Hoài Nguyệt lâu, cũng không cảm thấy có hoạt động nào khả nghi, xác thực là khó nghĩ."

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Có thể nào chúng ta phán đoán sai không, Can Quy căn bản không biết cuộc họp ở Hoài Nguyệt lâu, chúng ta nghi ngờ vô cớ cho hấn, chuyện này đi công toi?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta vẫn cho rằng chúng ta không suy đoán sai, vấn đề nằm ở chỗ không đoán được thủ đoạn ám sát của hấn."

Tư Mã Nguyên Hiến sốt ruột nói: "Nhưng nếu như chúng ta không có cách nào để điều động nhân mã, vạn nhất Can Quy thực sự xuất thủ, chúng ta dựa vào cái gì để giết hấn?"

Ánh mắt Đồ Phụng Tam nhìn lên cửa sổ đèn đuốc sáng rực của sương phòng đối diện bờ sông trên tầng năm Hoài Nguyệt lâu, kín đáo nhìn nhân ảnh thiêm động, nói: "Hiện tại chúng ta nhất định phải bình tĩnh, sau đó đem toàn bộ cao thủ tập trung nơi đây, yên tĩnh chờ tình hình phát triển. Chúng ta tịnh không phải là hoàn toàn không có cơ hội."

Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: "Nếu như người của Can Quy trà trộn vào đám tân khách của Hoài Nguyệt lâu, chúng ta làm sao ứng phó?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Phương diện Hoài Nguyệt lâu do người của Vương Hoảng phụ trách. Tối nay theo hấn tới Hoài Nguyệt lâu có tám tùy tùng, chỉ có hai người xác thực là gia tướng của hấn, sáu người còn lại qua mối quan hệ của phụ thân hấn được mời đến, đều là nhất đẳng cao thủ, có đầy đủ năng lực và kinh nghiệm phòng ngừa địch nhân bên trong lâu làm loạn."

Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: "Còn bên ngoài lâu thì sao?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Chúng ta có bốn khoái thuyền tuần tra tại đường sông phụ cận, mỗi thuyền có bốn người, do Tống Bi Phong chỉ huy. Công tử sẽ không hoài nghi năng lực của Tống Bi Phong về phương diện này chứ?"

Tư Mã Nguyên Hiển không thể không đồng ý, nói đến phòng ngựa thích khách, chống ám sát, Kiến Khang không có người nào xuất sắc hơn Tống Bi Phong.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hiện tại đi theo ta có mười sáu hảo thủ, trong đó có hai người đã được phụ thân ta đặc biệt phái đi cho hành động lần này, chủ yếu phụ trách theo bên mình bảo vệ ta. Đồ huynh phương diện này có bao nhiêu người?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Trong tay ta chỉ có mười chín người, tất cả đều đưa cả vào hành động lần này. Hừm! Can Quy có lẽ còn cao minh hơn suy đoán của ta, mặc dù ta đã cố gắng hết sức đánh giá cao hẳn."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hoặc là cuộc họp ở Hoài Nguyệt lâu với hân xác thực không có quan hệ."

Đồ Phụng Tam lắc đầu, nói: "Khả năng là hân đang dùng thủ đoạn "mọi việc như thường", khiến chúng ta nảy sinh ảo giác, chúng ta tuyệt đối không được lơ là cảnh giác."

Tư Mã Nguyên Hiển lộ một chút thần thái buồn tẻ, than: "Hiện tại chúng ta nên làm thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chúng ta vẫn phải bắt tay vào chuẩn bị, một mặt thỉnh Trần công công bí mật tới, mặt khác thông tri cho Lưu Dự tình huống trước mắt, để hân biết rõ nội tình."

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Nhân mã đang chờ điều động trong phủ thì như thế nào?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Hãy để họ tiếp tục chờ lệnh, không được vọng động."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Chúng ta có nên phái chiến thuyền phong tỏa chỗ giao nhau của sông Tần Hoài và Đại Giang không?"

Đồ Phụng Tam thở dài hỏi: "Nếu như công tử làm như vậy, Can Quy có chịu đến không?"

Tiếp theo vui vẻ cười nói: "Niềm vui và nỗi khổ của đấu tranh trên giang hồ chính là ở chỗ này, chưa đến khi địch nhân thật sự phát động, người sẽ không biết được địch nhân sẽ dùng sách lược thủ đoạn gì, cái này gọi là đấu trí đấu lược, chỉ có đến lúc nào phân rõ thắng bại, người mới biết rốt cuộc là làm đúng hay là làm sai."

1 Bồng đã xuất đầu điều: chim xuất đầu thì bị gậy đập.

2 Chư tử thập gia do Lưu Hâm đề xướng chia từ Bách gia chư tử ra làm 10 trường phái tư tưởng: âm dương, nho, mặc, danh, pháp, đạo, tung hoành, tạp, nông, tiểu thuyết. Trường phái thứ 10 là tiểu thuyết gia, trường phái phản ánh tư tưởng bình dân cổ đại có ảnh hưởng cực ít so với 9 trường phái kia (9 trường phái kia được gọi là Cửu lưu).

3 Những người theo trường phái Tiểu Thuyết Gia, phơi bày lợi ích che đậy của nhà nước, lấy những chuyện nghe được trên đường phố để viết sách.

Hồi 92

Hoài Nguyệt Chi Hội

Coài Nguyệt lâu nằm ở bờ Nam sông Tần Hoài, cùng một thanh lâu khác là Tần Hoài lâu tề danh đối nhau hai bờ. Lầu cao năm tầng, vượt hẳn các tòa lầu gần đó. Lầu chủ yếu được xây từ gỗ cây long não, vật liệu đơn giản nhưng tinh tế, góc mái uốn cong, khí thế hùng vĩ. Đỉnh lầu hình như hồ điệp, phối hợp tiếp nhau lên cao, tư thế hiên ngang khoáng đạt như hồ điệp vỗ cánh bên bờ sông. Toàn bộ lầu do cột đá chống đỡ trên không, tựa như ngừng lại trên mặt nước, trong tĩnh có động.

Khắp bên ngoài lầu trồng toàn cây quế hình thành bố cục tường cao viện sâu. Bên trong lầu các vật dụng đều được làm bằng hồng mộc 1, khiến người ta khi vừa mới bước vào đại sảnh đón khách dưới lầu lập tức có cảm giác mộc hương nồng nàn trong mũi. Bất luận xà nhà, cột trụ, cửa sổ, cửa chính hay cầu thang đều được chạm khắc đề trang trí mỹ thuật, ý tưởng bay bổng, trong cái đơn giản có cái hoa lệ, khiến người ta chỉ biết tấm tắc khen ngợi.

Lưu Dụ hóa trang làm tùy tùng, hòa mình trong đám "gia tướng" của Vương Hoằng. Gã sau khi xuống thuyền thì theo Vương Hoằng tiến vào Hoài Nguyệt lâu. Mọi việc tự có Vương Hoằng vốn rất thông thuộc nơi này ứng phó.

Nói chuyện cùng Vương Hoằng trên đường đi khiến Lưu Dụ càng hiểu rõ sâu sắc tâm thái của cao môn danh sĩ Kiến Khang, mở rộng tầm mắt và càng minh bạch rõ ràng vị trí của bản thân mình.

Bởi sự nghi kỵ của triều đình, tình huống thiên hạ chia năm xẻ bảy, Hồ nhân uy hiếp, chính cục bất an khiến kẻ sĩ bất mãn với hiện thực, nhưng lại sợ ra mặt thì chuốc họa vào thân. Cho nên họ lấy tháng ngày vui chơi khoái hoạt để thoát khỏi hiện thực phiền não. Họ đối với hiện thực không có dũng khí cải cách, chỉ hy vọng có thể tìm được phút giây giải thoát và khuây khỏa từ những buổi thanh đàm. Họ muốn trốn tránh hiện thực, đi tìm kiếm chốn đào nguyên trong thế giới tinh thần, cuộc sống thần tiên mà họ khao khát. Nam Tấn nếu không phải trước có Vương Đạo, sau có Tạ An, lại có Tạ Huyền vô địch thống soái thế gian hãn hữu, thì thực không biết sẽ biến thành như thế nào. Hiện tại Tạ An và Tạ Huyền trước sau ra đi, lòng người tan tác không chỗ dựa, tình trạng hỗn loạn đã xuất hiện. Cho nên Nam Tấn từ trên xuống dưới đều trông ngóng một vị anh hùng cứu quốc khác xuất hiện. Người anh hùng đó sẽ là Lưu Dụ gã chăng?

Đối với cao môn Kiến Khang mà nói, người bọn họ cần không phải là người cải cách thay thiên lập địa, phản loạn đảo chính, mà là người bảo hộ để bọn họ có thể tiếp tục duy trì phương thức sinh hoạt hiện nay. Đó mới là ý nghĩa bên trong của cuộc gặp tối nay.

Nói đến Tổ Địch, người mà gã sùng bái thật sự là hiện tượng lạ của thời kì đó. Ông biết rõ việc nói suông chỉ làm hại nước, muốn dùng ý chí ngoan cường, tinh thần bền bỉ sớm khuya, để xuất sư Bắc phạt, quy phục Trung thổ. Nhưng cuối cùng vì không thể trên dưới một lòng, đã thất bại khi gần đạt tới thành công.

Cách sống "Bất luận thế sự, duy vịnh huyền hư" [2](#) sẽ có một ngày khiến giang sơn của người Hán huỷ diệt sao? Lưu Dụ gã có thể bằng vào thân phận dân thường áo vải, trong tình huống hể cao môn đại tộc sẽ đương nhiên thành kẻ thống trị, cứu vãn lại thế cục đã mất hay không?

Vương Hoằng dừng bước, quay đầu ra sau mỉm cười nói với Lưu Dụ: "Tới rồi!"

Thì ra đã đến bên ngoài sương phòng đã đặt trước ở tầng lầu thứ năm. Đám cao thủ tùy tùng người người đều lộ ra thần sắc như trút được gánh nặng, đương nhiên là vì không có thích khách tập kích khi leo lên lầu.

Lưu Dụ trong lòng chợt bừng lên ý niệm cổ quái. Bất luận trên đường đến đây hay li khai, người người đều đề cao giới bị, chỉ có lúc ở trong sương phòng phong hoa tuyết nguyệt, uống rượu vui vẻ mới bớt cảnh giác. Như vậy không phải cơ hội thích hợp nhất để ám sát phải là trong sương phòng chứ không phải bên ngoài hay sao?

Thế nhưng trong vòng bảo vệ của các cao thủ, ai có khả năng tiến hành ám sát lúc bọn họ đang say sưa trong sương phòng? Cái đó căn bản là không thể.

Sự thật là sau khi bữa tiệc tối nay bắt đầu, cả tòa Hoài Nguyệt lâu đều đặt dưới sự giám thị nghiêm mật của phe ta, bất cứ động tĩnh gì cũng không thể qua được tai mắt của bọn họ.

Bản thân Lưu Dụ sau khi được Tạ Huyền nhìn trúng, liên tục vào sinh ra tử, đã nuôi dưỡng được tính cảnh giác cao độ. Tuy gã vẫn chưa đoán ra thủ đoạn của Can Quy, nhưng đã ngầm để ý cẩn thận. Đối với những nơi nhìn có vẻ như an toàn lại càng làm cho gã có cảm giác đặc biệt nguy hiểm.

Cửa mở.

Vương Hoằng dẫn đầu đi vào sương phòng.

Khoái thuyền xuôi dòng chạy nhanh.

Dưới tài điều khiển thuyền của Đồ Phụng Tam, kẻ tinh thông các ngón nghề giang hồ, không đợi Tống Bi Phong phải chỉ thị, đã biết phải nên chọn tuyến đường nào, làm sao để không gây chú ý cho địch nhân.

Tổng Bi Phong và Khoái Ân đóng vai tao nhân mặc khách ³, giả vờ làm như đang uống rượu du sông. Đây là một cảnh quá quen thuộc trên sông Tần Hoài. Lúc này còn có hơn mười chiếc thuyền cũng đang du sông như bọn họ.

Tối nay đêm thu trăng thanh gió mát, ánh trăng trên không rót ngân quang xuống nước, sông nước từ ngàn xưa vẫn vậy, mệnh mang kiên trì chảy về với biển.

Tổng Bi Phong như đang tự nói với mình: "Thật không hợp lý!"

Khoái Ân đang đưa mắt dò xét Hoài Nguyệt lâu ở bờ đối diện, nghe vậy liền hỏi: "Sao địch nhân còn chưa triển khai hành động vậy?"

Tổng Bi Phong hỏi ngược lại: "Nếu ngươi là Can Quy, ngươi có biết lúc nào thì Lưu gia đi khỏi không?"

Khoái Ân thật thà lắc đầu đáp: "Không biết! Nhưng ta sẽ phỏng đoán là Lưu gia thế nào cũng lưu lại trong lầu đó nửa canh giờ hoặc lâu hơn."

Tổng Bi Phong nói: "Đã như vậy, địch nhân nên sau khi Lưu gia đến Hoài Nguyệt lâu, lập tức triển khai hành động, tiến nhập vị trí công kích theo kế hoạch đã vạch sẵn. Bất luận Lưu gia khi nào rời khỏi đều có thể tiến hành ám sát. Nhưng bây giờ xung quanh sông Tần Hoài hoàn toàn không có bóng dáng địch nhân, điều này bất hợp lý. Giải thích duy nhất là chúng ta đoán sai phương thức ám sát địch nhân."

Khoái Ân suy tư: "Có thể nào địch nhân căn bản không biết ước hội đêm nay?"

Tổng Bi Phong nói: "Ngươi tin vào trực giác trong chuyện này sao? Không cần bất cứ đạo lý gì, tóm lại ngươi hiểu được sự tình sẽ theo cảm ứng của người mà phát triển."

Lúc này tiểu thuyền đi qua một chiếc thuyền lớn đậu cách bờ phía nam hơn mười trượng, nơi ánh đèn từ các lầu thuyền thấp sáng như ban ngày. Trên thuyền đèn lửa soi rõ bóng người và vật. Tiếng ca vũ nhạc tràn ngập không gian vọng lại bên tai, so với tâm tình lúc này của bọn họ, cảm giác càng cổ quái đặc dị.

Mục quang sắc bén của Khoái Ân liếc qua lầu thuyền, nói: "Một cách giải thích khác là có thể địch nhân không hề chuẩn bị tiến hành ám sát trên sông."

Tổng Bi Phong nói: "Cái này cũng không hợp lý. Địch nhân chắc chắn có phái thám tử giám thị Vương Hoảng. Nhìn thấy hần theo thủy lộ đến Hoài Nguyệt lâu, Lưu gia lại đóng giả thành người hầu, chúng tự nhiên có thể dự đoán Lưu gia sẽ theo thủy lộ li khai, dù không muốn phát động công kích trên sông cũng không được."

Khoái Ân chấn động nói: "Vậy nhìn theo tình hình hiện giờ, địch nhân nên chọn tiến hành ám sát ở trong lầu."

Tổng Bi Phong nhíu mày: "Nhưng cái đó không còn là ám sát nữa mà là liều mạng xông vào. Những người tham dự tụ họp tối này, toàn là danh sĩ có tiếng, cao môn hiển hách, mỗi người đều có cao thủ gia tướng tùy tùng. Cho dù với thực lực của Can Quy, cũng không có cách đắc thủ dưới tình cảnh như vậy. Kẻ khôn ngoan sẽ không làm như thế."

Khoái Ân nghĩ nát óc nói: "Địch nhân nhất định có cách chui vào Đông sương."

Tổng Bi Phong than: "Nếu chúng ta nghĩ không thông điểm này, đêm nay sẽ tốn công vô ích."

Khoái Ân lấy làm lạ thắc mắc: "Tổng gia tựa hồ như không quan tâm lắm tới an nguy của Lưu gia."

Tổng Bi Phong nói như đó là chuyện đương nhiên: "Sự thật là bọn ta chưa bao giờ lo lắng Lưu gia sẽ bị người giết. Đối với Đồ gia mà nói, Lưu gia chính là chân mệnh thiên tử, làm sao có thể vô dụng đến mức tráng chí chưa thành đã chết được? Đối với ta mà nói, nếu trước đây Lưu gia là người kém may mắn, An công sẽ không gặt đầu để cho gã làm người kế thừa Huyền soái."

Khoái Ân nghe xong liền ngậy người ra.

Tiểu thuyền ly khai khỏi phạm vi ánh sáng của lầu thuyền trắng lệ, tiến vào đêm trăng.

Tổng Bi Phong mỉm cười hỏi: "Người không tin gã là chân mệnh thiên tử sao?"

Khoái Ân cúi đầu đáp: "Tiểu Ân làm sao dám?"

Tổng Bi Phong nói: "Tin hay không cũng không quan trọng, ít nhất Lưu gia và người cũng có cách nhìn giống nhau. Bản thân gã cũng không tin tưởng rằng mình là cái gì mà chân mệnh thiên tử. Cho nên gã nhất định sẽ đề cao cảnh giác, cũng vì vậy mà đêm nay gã tuyệt không thể chết."

Khoái Ân lại ngẩng đầu nhìn Tổng Bi Phong, hai mắt ánh lên tia nhìn chua xót nhưng kiên định, trầm giọng: "Khoái Ân ta tối nay ở đây quyết tâm sẽ giống như Hầu gia trung thành đi theo Lưu gia, vì người sẵn sàng hy sinh tính mạng."

Tổng Bi Phong ngược nhìn trăng sáng trên trời, chậm rãi nói: "Tốt! Nam nhân vốn nên có đại chí. Ta có thể khẳng định với người, trong tương lai người sẽ không hối hận."

Khoái Ân ánh mắt hướng về bốn khung cửa sổ đặc biệt lớn bên sông của Đông sương trên tầng thứ năm của Hoài Nguyệt lâu, đột nhiên mắt phát ra ánh sáng kì lạ, kinh hoàng nói: "Ta đã nghĩ ra!"

Tổng Bi Phong ngây ngốc hỏi: "Người đã nghĩ ra điều gì?"

Khoái Ân đáp: "Ta đã nghĩ ra thủ đoạn thích sát của địch nhân."

Tầng cao nhất của Hoài Nguyệt lâu chỉ có Đông Tây hai đại sương phòng, cũng là hai sương phòng tôn quý nhất Hoài Nguyệt lâu. Người bình thường đừng nghĩ có thể tiến vào đây nửa bước, chỉ có những bậc quyền quý hiển hách có địa vị tốt cùng mới có thể vào đây. Trong đó thì Đông sương phong cảnh đẹp nhất, cho dù quý khách có đủ tư cách, vẫn cần phải đặt trước.

Bọn Lưu Dụ đi vào phạm vi Đông sương, còn phải đi qua một khách sảnh hình chữ nhật. Hơn mười gia tướng theo hầu chủ nhân cũng đến nơi này đợi lệnh, đồng thời có bốn tiểu tỷ xinh đẹp phía trước nghênh tiếp phục vụ khách nhân.

Vương Hoàng sau khi cất cử chúng gia tướng canh gác các cửa chính và cửa sổ, liền cùng Lưu Dụ tiến vào Đông sương, quý tân phòng trên tầng năm của Hoài Nguyệt lâu nổi danh ở Kiến Khang. Với quang cảnh ở đây, trầm tĩnh lão luyện như Lưu Dụ cũng phải ngẩn người ra mà nhìn. Mọi thứ vượt xa dự liệu của gã, vì gã không hề nghĩ đến sẽ gặp phải tình huống trước mắt.

Đông sương đại khái là một phòng hình vuông rộng mười lăm bộ, rộng rãi thoáng mát, toàn bộ được trải thảm ngồi, hai bên tường tả hữu đều có câu đối. Bức tường bên trái đề "Nhất tri bách thủy, kỉ diệp hà hoa, tam đại tiền hiền tùng bách hàn". Bức tường bên phải viết "Mãn viện xuân quang, doanh đình hạo nguyệt, sở triều khiển vận chi lan hình". Mặt hướng ra sông có bốn khung cửa lớn kéo đến sát đất, đứng ở chỗ cửa ra vào cũng có thể nhìn thấy hết mỹ cảnh trắng lệ, đèn đuốc huy hoàng của Kiến Khang cung. Cái lạnh mùa thu len lỏi vào qua cửa sổ.

Trong phòng không thấy cột trụ, đỉnh phòng theo kiểu vòm cuốn, chắc chắn, mạnh mẽ, đơn giản và thoáng đãng. Trong phòng bày biện đơn giản, ngoại trừ những vật nhu yếu như bàn trà, thu hút sự chú ý nhất là bảy giá hoa, trên đặt các loại cây cảnh, giống như đem thiên nhiên vào trong phòng.

Nhưng nằm ngoài ý liệu của Lưu Dụ không phải vật mà là người.

Năm người ước hội lần này toàn bộ đã đến đủ. Trong đó, làm gã liếc mắt nhìn trước tiên là một người đang nằm ở một góc, trên ngực có thả một bình rượu, không biết là hần đã say hay là đang ngủ thiếp đi một lúc.

Một người khác quay lưng lại ngồi bên cửa sổ, tay đang vuốt ve một dây đàn trên thất huyền cầm, nhưng không hề phát ra bất cứ nhạc âm nào. Tuy nhiên nhìn tư thế thân mình đung đưa tựa như chuyển động theo điệu nhạc, điệu bộ như đang lạc bước trong một khúc nhạc, có thể biết đây là dạng người đang mê say quên mình.

Một người nữa thì ngồi tựa vào tường phía bắc, cổ áo phanh rộng, để lộ ngực trần, mắt nhắm, miệng lẩm bẩm nói một mình, thần thái mê muội. Nếu không biết hẳn là một đương kim danh sĩ, sẽ nghĩ hẳn là thằng điên đến đây.

Người duy nhất Lưu Dụ có thể hiểu rõ đang làm cái gì là một người đang dùng lò than nhỏ đun rượu ở một góc. Bất quá người này không những trên mặt thoa phấn, mà còn có chút ái nam ái nữ, khóe miệng ngậm một ống điếu dài. Hắn đối với việc Lưu Dụ đi đến, nhìn mà như không thấy, nghe mà như không thông.

Người bình thường nhất lại đang ngồi chính diện hướng Lưu Dụ và Vương Hoảng đi tới. Bất quá y phục của hắn đích thực chỉ có một không hai, đầu đội khăn trắng, mình mặc áo lông cừu, bên mình để đôi guốc gỗ, tay cầm quạt trần. Thấy hai người tiến đến, hắn vẩy quạt trần khê một tiếng, ra hiệu "im lặng", hạ giọng nói nhỏ: "Chờ ta nghe xong khúc này rồi nói chuyện."

Lưu Dụ chưa bao giờ gặp qua tình cảnh như trước mắt, nhất thời cũng không biết nên tức giận hay buồn cười. Gã càng cảm thấy bản thân không hòa nhập với bọn họ được, không những vô pháp hiểu được bọn họ, mà còn sinh ra ý muốn quay đầu bỏ đi.

Vương Hoảng kéo nhẹ tay áo gã, cùng gã ngồi xuống. Sương môn ở đằng sau đã đóng lại.

Người cầm quạt trần nhắm mắt, thân thể nhẹ nhàng dung đưa, toàn bộ tinh thần tập trung nghe cầm tấu vô âm đó.

Vương Hoảng ghé sát tai Lưu Dụ nói nhỏ: "Đây là tiết mục thần giao của danh sĩ ở buổi tụ hội, có nguồn gốc từ "Đại Âm Hi Thanh" của Lão Tử, ý tứ là âm nhạc làm động lòng người nhất là thanh âm không nghe thấy, mà Trang Tử cũng chỉ ra rằng, nhất thiết không dùng tai nghe mà dùng tâm để nghe. Mọi người đều cho rằng chỉ có loại âm vô thanh mới có thể không chịu bất cứ sự ràng buộc nào của nhạc khí và kỹ xảo, vứt bỏ mọi hình thức bên ngoài, chỉ dùng tâm ý, giải thoát khỏi tròng điệp chế ước, đạt được sự tự do lớn nhất."

Nhìn thấy Lưu Dụ lộ ra thần sắc như không cho là vậy, hắn vội nói thêm: "Lưu huynh uống rượu phục phục xong sẽ hiểu phần nào lời ta nói."

Lưu Dụ đương nhiên không thể li khai. Không chỉ bởi vì buổi tụ hội đêm nay tịnh không bình thường, mà có thể là cơ hội duy nhất để giết Can Quy. Lúc này gã ngồi quay mặt về cửa sổ, từ từ cời Hậu bối đao xuống, đặt bên trái ghế ngồi. Chỉ cần tay trái cầm vỏ đao, tay phải gã có thể cấp tốc bạt đao, ứng phó bất kỳ cuộc tập kích nào.

Trước mặt gã và Vương Hoảng đều có một chiếc bàn vuông, phía trên bày một bộ đồ ăn, mặt bàn bốn thước vuông vức, tương đối rộng.

Gã tự vẫn không có bản lĩnh "Tâm trung hữu nhĩ", không nghe được "Đại âm" của "Hi thanh" mà người đó đàn. Bất quá ở trên lầu cao cảnh đẹp mê người, vẫn có thể hưởng thụ nhã thú trăng thanh gió mát mùa thu.

Trăm nghe không bằng một thấy.

Hắn hiện giờ đã hiểu rõ ràng cái gọi là "thanh đàm ngộ quốc"⁴.

Thanh đàm tịnh không chỉ là một trường thảo luận biện chứng, nói lý cãi lẽ đơn giản như vậy, mà là một loại thái độ xử thế và phương thức sinh hoạt, còn là một loại hình xa hoa lãng phí, thói quen phóng túng làm cản đến cực điểm. Những việc đi ngược lại với sự ràng buộc lễ giáo bị bề cong thành việc chính đáng. Cách sống phóng đảng không kiềm chế, hủ bại thối nát, tiết tháo truy lạc đã khiến cho chính quyền Đại Tấn rơi vào khốn cảnh bước đường cùng, chỉ còn tạm kéo chút hơi tàn.

Bọn người trước mặt đúng là điển hình của loại phóng đảng trác táng, mãi chơi không cầu tiến. Trong lòng bọn họ xét cho cùng là sung sướng hay đau khổ đây?

Lưu Dụ khó có thể tưởng tượng nổi một trong số bọn họ lại có mối quan hệ với người của Can Quy.

Trước đây không biết họ, gã có thể theo lẽ thường mà phán đoán, nhận định. Nhưng vì đã quá rõ ràng bọn họ là loại người nào, nên gã đối với suy đoán của chính mình cũng mất đi lòng tin. Bởi vì căn bản không thể

đổi đãi như người thường với năm người trước mắt.

Có một số thứ không thể giả vờ được, thế gia danh sĩ là một trong số đó. Lúc khởi đầu, cái gọi là thanh đàm, có thể chỉ là những buổi tụ tập của danh sĩ để tìm thế giới khác bên ngoài sách vở, giả đại lánh trần. Nhưng khi các loại trào lưu thịnh hành phổ biến liên tục được truyền lại, sẽ xác lập thành một loại hình thức tư tưởng hành vi, được kế thừa tiếp tục, biến thành một loại phong tục và truyền thống không thể phá, mà năm người trước mắt chính là thể hiện của thói quen đó. Bọn họ căn bản thiếu đi cái dũng khí "nhân thế", làm sao có thể vì Hoàn Huyền mà bán mạng, nhúng tay vào việc ngu xuẩn rất dễ rước lấy họa sát thân ấy.

Chẳng lẽ đêm nay chỉ là một sự nhầm lẫn, một trò cười huyền ảo thôi sao?

Bỗng nhiên tiếng reo hò tán thưởng ngông cuồng vang lên khắp Đông sương, hóa ra "Cầm tấu" vừa mới chấm dứt.

Người tấu cầm trong tiếng hoan hô, mãn nguyện đứng lên, ngâm nga: "Đắc tượng tại vong ngôn, đắc ý tại vong tượng." ⁵

Vương Hoàng ho khan một tiếng, lôi kéo sự chú ý của mọi người về phía hắn. Sau khi thấy người nhắm mắt đã mở mắt, người nằm đã ngồi dậy, hắn mới nói: "Nào chúng ta hãy hoan nghênh Lưu Dụ Lưu đại nhân."

Mọi người lại reo hò một trận.

Công tử mặc hoa phục, đầu đội khăn xếp màu trắng ấy, cầm cây phát trần phát nhẹ một tiếng "soạt" rồi mới nói: "Văn sinh Chư Cát Trường Dân, thỉnh Lưu đại nhân thứ cho tội đến sớm, chỉ vì sương phòng tầng năm phía đông này cũng giống như Vũ Bình đài của Kỳ Thiên Thiên, là thánh địa của Tần Hoài hà, có ngàn vàng cũng khó cầu, cho nên không dám lãng phí, từ giờ Thân đã tụ tập về nơi này để tìm hoan hưởng lạc."

Lưu Dụ nghe thấy trong lòng rung động, đang muốn hỏi vì sao gian sương phòng này khó cầu đến thế, lại chỉ có thể thu xếp trong vài ngày ngắn ngủi. Lúc đó vị công tử khuôn mặt thoa phấn mang lại cho người ta cảm giác đang điểm ấy cầm bình rượu đứng lên đi đến quầy trước mặt Lưu Dụ, vừa châm rượu cho Lưu Dụ, vừa cười nói: "Tại hạ là Si Tăng Thi, Lưu đại nhân lần đầu tham gia cuộc gặp gỡ của Kiến Khang lục hữu chúng tôi, có thể là không quen với hình dáng lãng tử phóng túng, hành động cuồng loạn rất thật của chúng tôi. Bất quá khi Lưu đại nhân hiểu rõ được rằng chỉ có vượt qua những ràng buộc câu thúc của lễ giáo và thế tục, mới có thể bộc lộ ra bản chất của mình. Lúc đó Lưu đại nhân sẽ có thể hiểu được chúng tôi."

Đến tận thời khắc này, Lưu Dụ vẫn chưa biết nói chuyện gì cho phải, duy nhất chỉ biết là không thể hòa nhập với bọn họ dù chỉ một điểm, hoàn toàn không một chút tâm đầu ý hợp. Lại có một điểm hồ đồ là bọn họ muốn gặp gỡ là bởi lý do gì, chẳng lẽ là muốn biến gã thành người thứ bảy thêm vào "lục hữu" của bọn họ."

Si Tăng Thi sau khi châm tửu xong cho Lưu Dụ, đoạn rót tiếp rượu vào chén của Vương Hoàng. Tuy miệng vẫn ngậm một tẩu thuốc dài nhưng vẫn nghe được hắn nói chuyện một cách rõ ràng, có thể thấy là đã được đào luyện tinh tường.

Người vốn lúc trước nằm ở một góc, sau một hồi ngồi yên lặng chợt đứng lên, bình rượu tiện tay đặt ở một bên. Thì ra người này dáng vẻ to khỏe khôi ngô, thần khí phong thái nhiếp người. Nếu không phải Lưu Dụ vừa tự mất nhìn thấy tư thái phóng đãng của hắn, e rằng không thể tưởng tượng nổi con người trẻ tuổi triển vọng như thế lại lấy cuộc sống đời trụ này đầu độc bản thân.

Vương Hoàng giới thiệu: "Vị này trước đây đã từng đề cập với Lưu huynh. Đó là Chu Linh Thạch Chu huynh, văn võ song toàn, ở Kiến Khang e rằng khó kiếm nổi mấy người có bản sự như huynh ấy."

Người gầy đàn vô thanh phá lên cười: "Vương huynh nói vậy là không đúng rồi! Nhất bên trọng nhất bên khinh, chỉ đề cao Chu huynh, không lẽ những người khác không đáng nhắc tới chăng?"

Vương Hoàng cười nói: "Lưu huynh không cần trách hắn thẳng tính, Mao Tu Chi vẫn luôn như thế."

Lưu Dụ cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở lời. Gã hướng về phía gã thanh niên vẫn ngồi dựa vách tường, ngực áo phanh ra, nói: "Vị này chắc hẳn là Đan Đạo Tể huynh, thế mới biết Vương huynh tuyệt chẳng phải chỉ đề cao một người."

Chư Cát Trường Dân lại phẩy phất trần một cái, đoạn cười nói: "Lưu Dụ quả nhiên là Lưu Dụ. Một câu là có thể giải thoát Vương huynh khỏi tai ương bị mọi người đồng thời công kích. Tốt lắm! Hội Hoài Nguyệt lâu Đông ngũ tăng có thể bắt đầu được rồi."

1 Hồng mộc: gõ cây dái ngựa.

2 Bất luận thể sự, duy vịnh huyền hư: Không màng thể sự, chỉ ngâm thơ gảy đàn.

3 Tao: Nhã nhặn, có tài thi văn. Nhân: người. Mặc: mực. Khách: người.

Tao nhân là người có tài về thơ văn, đó là các thi sĩ. Mặc khách là khách cầm bút, đó là các văn sĩ. "Tao nhân mặc khách" là chỉ chung những thi sĩ và văn sĩ.

4 Thanh đàm ngộ quốc: thanh đàm hại nước.

5 Ý nói được hình thì mất lời mà được ý thì mất hình.

Hồi 93

Công Tài Công Vọng

Sau khi Cao Ngạn cùng Diêu Mãnh về đến Biên Hoang tập, lập tức đến Bắc Kỳ liên tìm Mộ Dung Chiến, báo cáo về việc đã bị tập kích ở trấn Hoang Cương. Đây là quyết định của Chung lâu hội nghị. Bất kỳ chuyện gì cũng phải thông báo cho chủ soái trước tiên, để còn định ra kế hoạch xử lý.

Mộ Dung Chiến tịnh không hề nhàn rỗi, gã đang nghị sự cùng Hồ Lô Phương, Giang Văn Thanh, Vương Trấn Ác và Lưu Mục Chi ở đại đường trong tổng đàn phía Tây môn của Bắc Kỳ liên. Sau khi nghe chuyện, ai nấy tâm tình đều trở nên nặng nề, không thể ngờ hôm nay lại nhận được tin tức Bí tộc đầu nhập về với Mộ Dung Thủy, khi đêm xuống đã có chiến binh của Bí tộc xuất hiện ở Biên Hoang.

Hồ Lô Phương nhíu mày hỏi: "Bí nhân làm như vậy phỏng có tác dụng gì? Nếu như họ đắc thủ, giết được Cao Ngạn, cũng chỉ rước lấy sự phản kích của chúng ta mà thôi."

Mộ Dung Chiến hướng về phía Vương Trấn Ác nói: "Hiện giờ ở Biên Hoang tập, trừ Sóc Thiên Đại thì Trấn Ác là người thông thuộc Bí tộc nhất, người đối với việc này có ý kiến gì không?"

Vương Trấn Ác trầm ngâm: "Bí nhân nhìn ra được nhược điểm của chúng ta, nên muốn triệt phá ưu thế của chúng ta, làm nền kinh tế của chúng ta mới được chấn hưng phải sụp đổ."

Giang Văn Thanh hừ lạnh: "Có chuyện dễ dàng thế sao?"

Diêu Mãnh hỏi: "Kể lên tấn công bọn ta có phải là Mặc Sĩ Minh Dao không?"

Do Vương Mãnh từng giao chiến với Bí tộc, lại đã từng bắt giữ tộc chủ của họ đưa về Trường An giam cầm, nên mọi người đều tin rằng tôn tử của Vương Mãnh là Vương Trấn Ác nhất định sẽ biết rõ về tình hình cũng như tác phong của Bí tộc.

Vương Trấn Ác nói: "Khả năng này rất thấp, Mặc Sĩ Minh Dao là lãnh tụ kiệt xuất nhất của Bí tộc trong gần trăm năm trở lại đây, nếu quả đúng là nàng xuất thủ, chỉ sợ Cao công tử đã một đi không trở lại."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: Mặc Sĩ Minh Dao quả thật lợi hại như vậy sao?"

Vương Trấn Ác nói: "Năm đó Mặc Sĩ Nỗ Nã bị cầm tù tại thiên lao của Trường An, do các cao thủ Đê tộc canh giữ, nhưng Mặc Sĩ Minh Dao vẫn có thể dựa vào tin tình báo do Mộ Dung Thủy cung cấp, xâm nhập vào cung cứu Mặc Sĩ Nỗ Nã đã bị phế võ công ra, từ chuyện này có thể thấy tài trí võ công của nàng đến mức nào."

Cao Ngạn nói: "Nhưng kẻ xuất thủ đầu tập chúng ta đêm nay công phu cũng không tệ. Ngay cả Diêu Mãnh cũng bị hấn một kiếm chấn lui. Hà!"

Diêu Mạnh bức bối từng mắt nhìn gã.

Vương Trấn Ác nói: "Đây là võ công tâm pháp khiến cho Bí tộc có thể trở thành thích khách đáng sợ nhất, là trong khoảnh khắc có thể dựa vào bí pháp vận công độc môn để đề tăng công lực lên đến cực hạn, rồi lại đem toàn thân công lực phát huy hết trong một khoảng thời gian ngắn, nên không thể duy trì được lâu, sau một số đòn tập kích mà không thành công, ắt phải lập tức đào tẩu, đợi công lực hồi phục lại như cũ"

Diêu Mạnh gật đầu đáp: "Đúng! Thích khách đến đã nhanh, mà thoát đi cũng hết sức đột ngột, đúng như tình huống mà Vương huynh đã nói. Ôi! Gã tiểu tử Bí tộc này làm ta nghĩ đến thân pháp của Hoa Yêu."

Vương Trấn Ác nói: " Diêu huynh đã nói ra một nghi vấn từ lâu của chúng ta, chính là việc Hoa Yêu rất có thể là cao thủ đến từ Bí tộc. Hoa Yêu võ công cao cường khỏi phải nói, nhưng lợi hại nhất phải là đòn thuật của hắn, giúp hắn dù liên tục hấp nhập thiên la địa võng vẫn có thể đột phá vòng vây một cách thành công."

Hồ Lô Phương hít vào một hơi khí lạnh nói: "Mẹ ơi! Nếu như chiến binh Bí tộc ai ai cũng đều lợi hại như Hoa Yêu, thì trận này làm sao mà đánh được đây?"

Vương Trấn Ác bình thản mỉm cười đáp: "Nếu như Hoa Yêu đúng là Bí nhân, thì hẳn khẳng định phải là cao thủ siêu quần bạt tụy trong tộc. Bí nhân không có mấy người được như hắn đâu, các vị có thể yên tâm đi."

Giang Văn Thanh hỏi: "Chúng ta nên ứng phó với bọn chúng như thế nào?"

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: "Trước tiên chúng ta phải hiểu rõ ý địch nhân, xem thực ra bọn chúng có ý đồ gì? Tại sao lại phải xuất thủ với Cao thiếu?"

Mộ Dung Chiến nói: "Có khả năng Bí nhân muốn thị uy với chúng ta!"

Lưu Mục nói tiếp: "Nếu chỉ vì muốn thị uy thì chỉ cần tùy tiện giết một vài người là xong. Nhưng hành động thích sát đêm nay dường như chỉ đối phó với một mình Cao thiếu."

Hồ Lô Phương nói: "Chẳng lẽ hắn từ Biên Hoang tập liên tục theo dõi Cao Ngạn, mãi đến trấn Hoang Cương mới hạ thủ?"

Lúc này Thác Bạt Nghi mới đến, vẻ mặt vui vẻ, ngạc nhiên hỏi: "Mọi người sao lại tập trung hết cả ở đây thế này?"

Mộ Dung Chiến vui mừng đáp: "Thình Thác Bạt đương gia ngồi xuống, bọn ta đang gặp chuyện đau đầu đây!"

Thác Bạt Nghi ngồi xuống chiếc ghế cạnh Mộ Dung Chiến, nói: "Đầu tiên phải báo một tin tốt lành, ta nhận được tin vui từ phương bắc truyền đến, tộc chủ của bọn ta đã quyết định phái người áp tải năm xe hoàng kim đến Biên Hoang tập, muốn chúng ta tiếp ứng trên đường."

Mọi người nghe xong đều ngậy người ra, không biết nên cao hứng hay nên kinh hoàng.

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên gạn hỏi: "Đây không phải là một tin rất tốt lành hay sao? Chúng ta hiện giờ đang rất thiếu vốn cho việc kinh doanh vận tải mà."

Lưu Mục Chi nói: "Trước tiên ta muốn hỏi một vấn đề ngoài lề, muốn thiết lập hệ thống phi cấp có thể truyền thư ngoài ngàn dặm, thì phải mất bao nhiêu thời gian?"

Thác Bạt Nghi tuy không rõ ý tứ vấn đề mà lão nêu ra nhưng vẫn nén nghi ngờ trả lời: "Bọn ta mất khoảng hai năm."

Lưu Mục hướng về mọi người nói: "Đây chính là đáp án, Bí nhân không thể trong khoảng thời gian ngắn thiết lập một hệ thống thông tin hoàn thiện. Sau khi đến Biên Hoang, thám tử của bọn chúng muốn truyền tin tức trở về địa phương phía bắc Tử Thủy tất phải dùng người để truyền tin, không những tốn thời gian mà Bí tộc còn khó phát huy được tác dụng của chúng. Muốn xoay chuyển thế bất lợi, bọn chúng ắt phải bỏ công ở hai phương diện. Đầu tiên là phải nắm rõ tình huống ở Biên Hoang, thiết lập một hệ thống truyền tin tình báo

nhANH chóng hữu hiệu; mặt khác, phải phá hoại làm giảm năng lực truyền đạt thông tin tình báo của chúng ta. Cao thiếu là đệ nhất phong môi của Biên Hoang tập, lại là thủ lĩnh phụ trách thám thính nội tình của địch. Trừ được gã sẽ làm suy yếu năng lực nắm bắt địch tình của chúng ta. Trong tình huống kẻ mất người được, địch nhân sẽ có thể thu hẹp được khoảng cách với chúng ta trong việc thu thập thông tin tình báo."

Thác Bạt Nghi ngẩn ngơ hỏi: "Cao thiếu bị Bí nhân thích sát à?"

Cao Ngạn mặt mày khổ não rên rỉ: "Thật ra ta gặp vận hạn gì đây? Lúc nào cũng là mục tiêu thích sát của kẻ khác, sau này còn có thể ngủ yên được nữa hay không?"

Giang Văn Thanh trước tiên giải thích tình hình cho Thác Bạt Nghi, sau đó nói: "Lưu tiên sinh đúng là suy đoán chặt chẽ, từ hành động thích sát Cao tiểu tử của đối phương mà đoán ra kế hoạch của địch nhân. Bất quá bảo vệ Cao tiểu tử thì dễ, nhưng muốn bảo vệ cả Biên Hoang tập lẫn khách thương qua lại thì khó như lên trời. Sợ rằng ngày mai sẽ có tin tức truyền về, một đội thương lữ nào đó trên đường đến Biên Hoang toàn thể bị ngộ hại, hay có người tham gia đoàn du ngoạn Biên Hoang bị giết trong tập, thì Biên Hoang tập chúng ta sẽ gay lắm đấy!"

Thác Bạt Nghi than: "Chẳng ngạc nhiên khi các người nghe có người mang vàng đến lại chau mày ủ mặt vậy. Ôi! Hiện giờ ta cũng lo Bí nhân nghe được phong thanh về việc vận chuyển vàng."

Lưu Mục Chi ung dung nói: "Bình đến thì tướng ngăn, trong tình thế hiện giờ, không có địch nhân nào mà Hoang nhân chúng ta đối phó không lại cả; cũng không có việc gì mà Hoang nhân chúng ta không giải quyết được. Vì Biên Hoang tập là địa phương tập trung tinh anh trong thiên hạ, cần nhân tài gì có nhân tài ấy. Xin các vị cho ta trình bày ý kiến."

Mọi người đã sớm tâm phục khẩu phục đối với tài trí siêu phàm của lão, liền vội vàng xin chỉ giáo.

Lưu Mục Chi nói: "Thiên biến vạn hóa cũng không thoát khỏi bản thể, nói đến cùng vẫn không ngoài bốn chữ "biết mình biết người". Lần này Mộ Dung Bảo viễn chinh Thịnh Nhạc, toàn quân bị tiêu diệt, đối với thực lực Yên quốc đã là một đả kích nghiêm trọng, làm Đại Yên rơi vào nguy cơ to lớn nhất từ khi lập quốc đến giờ. Có thể nói như thế này, Yên nhân bảo vệ được thành trì ở một dải kinh đô Trung Sơn đã là giỏi chứ đừng mong nhắc đến chuyện thu phục Bình Thành và Nhạn Môn."

Mọi người biết đây chỉ là đoạn mở đầu nên không ngắt lời, yên lặng nghe lão tiếp tục nói.

Lưu Mục Chi dừng lại một lúc, quan sát phản ứng của mọi người, đoạn ung dung nói tiếp: "Lực lượng quân đội duy nhất có thể phản kích Thác Bạt tộc nằm trong tay Mộ Dung Thủy, nhưng vì vừa mới phá tan Mộ Dung Vĩnh, đại cuộc tuy đã định song muốn tận diệt lực lượng tàn dư của hãn phải mất thêm một thời gian nữa. Nếu như Mộ Dung Thủy đột nhiên tập trung binh lực phản công Bình Thành và Nhạn Môn, ắt sẽ bị bá chủ các phương khác thừa cơ xâm lấn, chiến quả trăm cay nghìn đắng mới có được sẽ đành cung kính dâng cho kẻ khác, đó thật là hành vi của kẻ bất trí. Mà điều cốt yếu nhất của Mộ Dung Thủy là sợ dẫm vào vết xe đổ của con mình, lao sư động chúng viễn chinh mà lại không thấy tầm hơi quân Thác Bạt đâu cả. Vì vậy hãn mới phải cầu đến sự báo ân trợ quyền ¹ của Bí tộc."

Thác Bạt Nghi tán thưởng: "Tiên sinh phân tích thấu triệt vô cùng, cứ như tận mắt chứng kiến vậy."

Giang Văn Thanh nói: "Theo cách nói của tiên sinh, sợ rằng trong nửa năm một năm, Mộ Dung Thủy khó mà dụng binh được đối với Biên Hoang tập chúng ta."

Lưu Mục Chi nói: "Nên nói thế này: ngày nào Mộ Dung Thủy chưa hoàn toàn nắm được tình thế xác thực, ngày đấy hãn còn không dám khinh cử vọng động."

Cao Ngạn lập tức hai mắt lóe sáng: "Vậy nếu như chúng ta không để Bí nhân nắm bắt được thực hư, thì Mộ Dung Thủy cũng sẽ không thể đến tiến công chúng ta nữa ư?"

Hồ Lô Phương cười khổ: "Việc này nói thì dễ nhỉ?"

Vương Trần Ác nói: "Tình huống Lưu tiên sinh chỉ ra đích thực rất tổng thể, bao quát được tình thế Bắc phương và bố trí chiến lược của Thác Bạt tộc. Chỉ cần Mộ Dung Thủy thấy có cơ hội, sẽ lập tức dùng kỳ binh

đột tập, chỉ đánh một trận là thu được thành công. Đây chính là nguyên nhân hẳn xem trọng Bí tộc, vì Bí tộc có thâm tử thiên hạ vô song và thích khách cực kỳ đáng sợ."

Mộ Dung Chiến trầm giọng nói: "Biên Hoang tập là một thành tập không có tường thành phòng vệ, hoàn toàn thông thoáng với bên ngoài, đối với Bí nhân lại càng không thể đề phòng được. Đây là nhược điểm và sơ hở mà chúng ta không thể có cách nào bù đắp được."

Lưu Mục Chi thần thái vẫn ung dung, mỉm cười: "Ta chưa bao giờ nghĩ có những sơ hở không thể bỏ cứu được, phương pháp của chúng ta là nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng." [2](#)

Mộ Dung Chiến nói: "Cả đời ta lần đầu tiên có người phản đối nhận định của mình mà vẫn cảm thấy cao hứng, rốt cuộc làm thế nào để nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng đây?"

Bảy chỗ ngồi được sắp xếp thành hình bán nguyệt trong sương phòng vương vấn, bốn phía đều có cửa sổ chắn song dài xuống sát đất, để ai nấy đều có thể thường lãm phong cảnh cung thành Kiến Khang ở bên ngoài.

Lưu Dụ ngồi giữa ở chủ vị, bên trái là Mao Tu Chi, Chư Cát Trường Dân và Si Tăng Thi; bên phải là Vương Hoảng, Chu Linh Thạch, Đan Đạo Tể.

Mọi người đầu tiên nâng ly đối ẩm, cùng cạn một ly.

Rượu vào đến cổ họng, Lưu Dụ biết ngay không có độc, mặc dù đã có ví dụ của Cao Ngạn trước kia nhưng Lưu Dụ đối với mình cũng không xác nhận được có năng lực kháng độc hay không. Trong lòng gã vẫn thấy hoài nghi bất an. Trước khi địch nhân phát động, gã cũng không chắc tí nào có khu trục được độc tố đã xâm nhập vào thể nội hay không, vì vậy trong rượu không có độc đương nhiên là một việc tốt.

Vương Hoảng nghiêm mặt nói: "Đêm nay Vương Hoảng ta có thể mời Lưu huynh đến quả là chuyện không dễ, mọi người chắc cũng biết ta đang nói về chuyện gì. Mà Lưu huynh cũng không tiện ở lại đây lâu. Vì nguyên nhân này, ta đã định ra quy tắc cho buổi tụ hội đêm nay, mọi người phải nghiêm chỉnh chấp hành."

Lưu Dụ và Vương Hoảng đã thương lượng trước về những lời này để rút ngắn thời gian Lưu Dụ lưu lại Hoài Nguyệt lâu, nhằm bảo toàn trạng thái tốt nhất cho gã ứng phó với thích khách của địch nhân. Nếu không Lưu Dụ cơm no rượu say, sự cảnh giới qua một thời gian dài sẽ giảm, đối với gã chỉ có hại mà không có lợi.

Chu Linh Thạch nói: "Chúng ta đương nhiên biết rõ, thỉnh Vương huynh chỉ đường."

Trong năm danh sĩ Kiến Khang ở đây, Lưu Dụ có ấn tượng tốt với Chu Linh Thạch và Đan Đạo Tể. Tại sao có ấn tượng như thế quả không thể nói ra đạo lý, chỉ thuần túy là dựa vào trực giác cảm nhận.

Vương Hoảng nói: "Đêm nay Lưu huynh chỉ uống một chén rượu, không ăn cơm, không hút thuốc, không trò chuyện phiếm, không gọi ca kỹ. Các vị mỗi người chỉ được hỏi một câu, Lưu huynh sau khi trả lời xong sẽ rời đi, mọi người sẽ coi như chưa từng gặp Lưu huynh."

Mao Tu Chi nhíu mày: "Ta bụng đầy nghi vấn, hy vọng Lưu huynh có thể giải quyết giùm. Một câu hỏi làm sao đủ được?"

Đan Đạo Tể cười: "Cực kỳ đơn giản. Vương huynh đưa ra điều kiện chỉ hỏi một câu thực ra chứa đầy ý vị thiên cơ đạo pháp, vừa khảo sát công lực truy vấn của chúng ta, bên trong cũng rất thú vị là vừa xem xét phạm vi mà câu hỏi đề cập đến. Ví như Đại Tấn của ta sau này sẽ đi đâu về đâu, Lưu huynh có thể phải nói đến sáng cũng chưa thể thoát thân được. Hà hà!"

Vương Hoảng cười: "Ta vẫn chưa nói rằng câu hỏi không được liên quan đến phương diện thay đổi triều đại, nếu không cuộc gặp đêm nay sẽ làm mọi người phạm phải đại tội bị chém đầu."

Chư Cát Trường Dân nói: "Đạo Tể chỉ đùa thôi mà, chúng ta đều biết cân nhắc nặng nhẹ, Lưu huynh và Vương huynh yên tâm."

Lưu Dụ nghe họ nói có chút lơ đãng, vì tâm trí một nửa phải phân ra nghe ngóng động tĩnh phía ngoài sương

phòng, đáng lý ra phải có tin tình báo mới nhất truyền đến, để gã có thể nắm được tình hình về Can Qui.

Vương Hoảng nói: "Tốt! Mọi người đã nắm vững qui tắc, ai sẽ hỏi trước đây?"

Si Tăng Thi hỏi: "Trước hết ta có thể giải thích tại sao chúng ta muốn gặp Lưu huỳnh được không? Như thế khi Lưu huỳnh trả lời câu hỏi của bọn ta trong lòng mới có thể rõ ràng một chút. Bởi những lời tối nay chỉ được giới hạn trong một phạm vi trói buộc, lại không thể một câu nửa chữ mà nói xong được."

Vương Hoảng nhìn về phía Lưu Dụ, ngụ ý do gã quyết định.

Lưu Dụ không thể không thu hồi tâm trí, gật đầu: "Tốt thôi! Các vị tại sao lại muốn gặp một tiểu tướng bất đắc chí của Bắc Phủ quân như ta?"

Chư Cát Trường Dân nói: "Danh vọng của Lưu huỳnh đâu chỉ như một tướng lĩnh bình thường ở Bắc Phủ binh. Ta khá quen biết với tướng quân Lưu Nghị, đồng hương kiêm bạn học của Lưu huỳnh, từ chỗ y mà biết được rằng tên tuổi Lưu huỳnh trong đám quan tướng nơi quân ngũ, Lưu Lao Chi so ra còn xa mới bằng được. Ta không nói nguyên nhân, tuy nhiên nếu tuân theo quy tắc thì không nói ra cũng là hợp lý. Chúng ta đêm nay phơi bày gan ruột, mong Lưu huỳnh tin tưởng."

Trong lòng Lưu Dụ thấy rất ngạc nhiên, Lưu Nghị nói tốt cho mình, rốt cuộc là muốn hại mình hay giúp mình. Nếu về đầu là đúng thì chắc hẳn hẳn mượn cơ giúp mình để thay đổi hướng chú ý của triều đình.

Chư Cát Trường Dân không dám nói ra nhưng ai nấy đều hiểu rõ. Đó là thân phận người kế thừa Tà Huyền và câu sấm truyền "Nhất tiễn trầm Ẩn Long" mà Lưu Dụ có được.

Lưu Dụ cười: "Các vị đã quá kỳ vọng vào ta. Tốt thôi! Ta đã hiểu rõ! Ai sẽ hỏi câu đầu tiên đây?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, do dự không biết có nên là người đầu tiên đưa ra câu hỏi không.

Vương Hoảng gọi ý: "Lưu huỳnh chỉ định được không?"

Lưu Dụ nói bừa: "Đạo Tể huynh vậy!"

Đàn Đạo Tể hân hoan nói: "Vốn ai nấy đều muốn tranh nhau nói, giờ lại biến thành ai cũng tiếc lời vàng ngọc bởi sợ phí mất câu hỏi quý báu. Giờ đây Kiến Khang nhân tâm bối rối, hết sợ Thiên Sư đạo như lửa hoang đồng cỏ lan đến Kiến Khang lại lo Hoàn Huyền tạo phản. Vì vậy lòng người không yên hy vọng có cơ hội biến chuyển thần kỳ, lại càng nhớ đến thời thái bình an thịnh lúc trước khi An Công, Huyền Soái còn tại thế. Ôi! Nói quá xa rồi, điều mà ta muốn hỏi là Tà Diễm phải chăng giống Tà Vạn, cũng chỉ là một kẻ 'bach vọng'?"

Gã lại tiếp: "Ta hỏi vấn đề này là có dụng tâm, hi vọng Lưu huỳnh có thể vứt bỏ cố kỵ, giải bày trung thực để chúng ta còn biết mà theo, cũng để tối nay tụ hội mọi người có thể nói chuyện có ý nghĩa, chứ không phải bàn chuyện phù phiếm."

Tà Vạn là em Tà An, thông minh tuấn tú, giỏi khoe khoang, mặc dù thanh danh còn xa mới bằng Tà An nhưng cũng có chút danh khí trong giới sĩ phu. Đương thời có thuyết "Phan An Đề Vạn", ý nói phải leo lên mới có thể tới độ cao của Tà An, trong khi leo giữa chừng có thể rẽ ngang sẽ đến chỗ Tà Vạn ở dưới, từ đó có thể thấy được khoảng cách khác biệt giữa hai người trong tâm trí mọi người.

Tà Vạn tuy là danh sĩ tâm cao khí ngạo ngông cuồng nhưng đối với chuyện thống lĩnh quân đội lại không có tư cách nhắc đến. Được triều đình bổ nhiệm chức Tây Trung lang tướng, Dự Châu thứ sử kiêm Hoài Nam thái thú, nhưng vẫn không thay đổi thói quen phong lưu phóng đãng của danh sĩ, cả ngày chỉ uống rượu viết nhạc, không quan tâm đến việc quân vụ, kết quả thảm bại về tay Hồ nhân, một người một ngựa đào tẩu, bị biếm làm dân thường, đã sớm chết vì bệnh. Tà An chính vì vậy mới bắt buộc phải rời Đông Sơn, quản lý việc triều chính.

Lưu Dụ đương nhiên biết Tà Vạn có tài gì, Đàn Đạo Tể lấy Tà Diễm so sánh với Tà Vạn không phải là nói tốt. Tuy nhiên gã không rõ cái gì là "bach vọng", bèn hỏi: "Bach vọng có nghĩa là gì?"

Vương Hoảng giải thích: "Hiện nay ở Kiến Khang lưu hành thuật ngữ 'bach vọng' ý để chỉ hư danh, không có

danh vọng. Từ "bach vọng" lại sinh ra 'dưỡng vọng', chỉ cần đàm luận những điều cao siêu bí ẩn, rượu chè phóng khoáng, phóng túng buông tuồng chuyện lễ giáo, trở thành danh sĩ, sẽ có cơ hội kiếm được quan chức."

Mao Tu Chi nói: "Từ thời Hán mạt đến nay, con đường duy nhất để có được quan chức là 'dưỡng vọng'. Vì vậy mới có câu 'Tuyển quan dùng người, không cần thực đức, chỉ cần bạch vọng, không cần tài cán'."

Si Tăng Thi nói: "Câu 'Trước bạch vọng sau thực sự' như An công và Huyền soái đều là ví dụ đặc biệt trong mọi ví dụ. Nhưng Tạ Vạn lại là 'bach vọng' từ đầu đến đuôi. Đạo Tể huynh lo Tạ Diễm cũng là một loại bạch vọng nữa, vậy thì triều đình nguy mất."

Vương Hoàng nói: "Lưu huynh hiện tại cần minh bạch Kiến Khang lục hữu bọn ta đều là những người có tâm, không như bọn danh sĩ khác chỉ giỏi miệng lưỡi biện bạch để chống lại hiện thực. Xin Lưu huynh yên tâm nói thẳng."

Lưu Dụ thực sự trong lòng khó xử, nếu những lời bất mãn Tạ Diễm bị truyền ra ngoài, liệu có bị coi là kẻ ăn cháo đá bát hay không? Gã ngược lại không lo những lời nói ở đây truyền đến tai Tư Mã Đạo Tử, vì Tư Mã Đạo Tử đã sớm biết cách nhìn của gã đối với Tạ Diễm.

Đúng lúc này gã nghe được tiếng gõ tường làm ám hiệu từ bên ngoài truyền lại.

Lưu Dụ mỉm cười: "Trước tiên ta phải ra ngoài thay đổi không khí cái đã, khi quay về sẽ trả lời câu hỏi của Đạo Tể huynh."

Ai nấy ngạc nhiên.

Chỉ có Vương Hoàng biết rõ tại sao như vậy.

1 Vì báo đáp ơn nghĩa mà ra tay trợ giúp.

2 Nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng: Người thì tận dụng hết tài năng, vật thì tận dụng hết tác dụng. Ý nói phát huy tối đa khả năng và tác dụng của những gì đang có.

Hồi 94

Nhân Tận Kỳ Tài

Lưu Mục Chi nói: "Thực lực chân chính của Bí tộc, chỉ sợ ngoài người trong tộc ra, không ai biết rõ, nói 'vĩnh viễn không vượt quá con số một ngàn' sợ rằng cũng chỉ là tin đồn thất thiệt, không thể coi là chuẩn xác. Bất quá nhân số cũng không thể đông đúc hỗn tạp, nếu không thì chẳng có lời dèm pha như vậy."

Giang Văn Thanh nói: "Nhận định này cũng có đạo lý. Chúng tộc thần bí này luôn gợi lòng hiếu kỳ của người khác, cộng thêm đủ loại xuyên tạc phụ họa và tin đồn truyền khắp chốn nữa."

Lưu Mục Chi nói: "Chiến binh Bí tộc có thể phái đi giúp Mộ Dung Thùy đấu với thiên hạ nhân số nhất định hạn chế, bởi vì nhất định phải lưu lại đủ để bảo vệ người già yếu hoặc để bảo vệ địa bàn của bọn họ ở sa mạc. Nếu cả tộc tính là ngàn người, có thể động viên được một nửa là năm trăm người cũng đã giỏi lắm rồi."

Thác Bạt Nghi đồng ý: "Ước tính như thế dù không đúng nhưng cũng không sai là mấy. Như lời tiên sinh nói trước kia, chiến binh Bí tộc sẽ phân tán ra các chiến tuyến khác nhau. Thế nhưng, bằng vào chiến thuật và mưu lược của Mộ Dung Thùy khẳng định sẽ tập trung chiến binh Bí tộc lại ứng phó trên cả hai chiến tuyến là tộc ta cùng với Biên Hoang. Trong đó Biên Hoang là chủ yếu, bởi vì Sóc Bắc chính là địa phương Bí nhân hiểu rõ nhất, một ít chiến binh cũng đủ để đảm đương các nhiệm vụ trinh sát và xâm nhập."

Mộ Dung Chiến động dung: "Cách nhìn của Thác Bạt đương gia rất có đạo lý, Bí nhân sẽ tập trung lực lượng để đối phó với Hoang nhân chúng ta, tiến hành đủ loại trinh sát, thủ đoạn phá hoại, làm cho Biên Hoang tập vô phương phục hồi, chịu những tổn hại nghiêm trọng. Khi chúng ta tự lo cho mình còn không được, thì Mộ Dung Thùy lúc đó có thể hướng mũi thương về phía Thác Bạt tộc. Nếu Thác Bạt tộc mà bị đánh bại hoặc bị

dồn về đại thảo nguyên, bọn ta lúc đó cũng sẽ đi đời."

Hồ Lôi Phương thở ra một hơi: "Đó là sách lược hữu hiệu nhất của Mộ Dung Thuý hiện nay để phá hoại liên minh giữa chúng ta, nếu vận dụng thỏa đáng thì căn bản không phải dụng binh đối với Biên Hoang tập."

Diêu Mãnh hỏi: "Lưu tiên sinh đối với việc này có biện pháp ứng phó gì không?"

Lưu Mục Chi bình tĩnh đáp: "Bọn ta phải cùng Bí tộc đối đầu một trận hoàn toàn quyết liệt."

Cao Ngạn vò đầu hỏi: "Đối với Bí nhân lai vô ảnh khứ vô hình làm sao có thể đối đầu quyết liệt được?"

Lời của gã đúng là nghi hoặc trong lòng mọi người, nếu như song phương bày binh bố trận chính diện quyết chiến, khẳng định Bí nhân sẽ bị tiêu diệt toàn quân. Nhưng chỗ phiền hà nhất của Bí nhân là bọn họ quen tác chiến trong hoàn cảnh ác liệt nhất, thần xuất quỷ mật, dù địch nhân thực lực có cường đại đến đâu cũng không thể chạm được đến sườn họ, lợi dụng ưu thế địch sáng ta tối, phát huy sức phá hoại đáng sợ nhất.

Lưu Mục Chi nói: "Bí nhân thâm tập chúng ta đêm nay chắc là quân tiên phong của họ, thích sát Cao thiếu lần này chỉ là hành động bột phát, tình không có dự mưu, chỉ là bỗng nhiên có được cơ hội, hi vọng một kích thành công. Từ đây có thể thấy được Bí nhân hiện nay chỉ có thể hiểu rõ bề ngoài của chúng ta, còn xa mới nói là hiểu rõ như lòng bàn tay được. Nếu như trước khi Bí nhân nắm rõ được tình hình của bọn ta, chúng ta đánh bại toán quân đang không ngừng tiếp cận Biên Hoang của họ, tính toán thiến cận của Mộ Dung Thuý sẽ như chuông vỡ gỗ không lên tiếng được."

Mọi người đều nhìn Lưu Mục Chi không chớp mắt, đến giờ khắc này vẫn không đoán ra được sách lược ứng phó của hắn.

Lưu Mục Chi cười nói: "Nếu như Bí nhân hiểu biết toàn diện về chúng ta hơn, mục tiêu cần giết nhất không phải là Cao thiếu mà là Phương tổng tuần của chúng ta."

Ai nấy đều cảm thấy phân tích của hắn đột ngột chuyển hướng, khiến mọi người không ai hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Giang Văn Thanh kinh ngạc nói: "Hoá ra tiên sinh hiểu rõ bản lĩnh đặc thù của Phương tổng tuần, thật khiến người bất ngờ mà."

Lưu Mục Chi vui vẻ nói: "Đây là vấn đề "Biết mình". Mấy ngày gần đây, ta luôn luôn tìm cách lý giải Biên Hoang tập, cảm thấy hứng thú tại sao Phương tổng tuần lại trở thành tổng tuần bộ của Biên Hoang tập, lại có tư cách đại biểu tại Oa hội."

Diêu Mãnh hỏi: "Phương tổng có thể phát huy tác dụng gì trong tình huống này?"

Lưu Mục Chi trả lời: "Nếu như người chúng ta muốn đối phó không phải là Bí tộc, cái mũi nhanh nhạy của Phương tổng tuần khó mà phát huy được tác dụng. Thế nhưng đối với Bí tộc, cái mũi của Phương tổng tuần chính là khác biệt. Mấy đời Bí tộc đều lấy sa mạc làm nhà, thói quen lối sống và đồ ăn thức uống đều khác biệt so với các tộc ở ngoài sa mạc khác, cho nên có mùi vị thân thể đặc dị. Điều này có thể chứng minh được, chỉ cần lập tức đưa Phương tổng đến trấn Hoang Cương, gã có thể khi khí vị chưa tiêu tán hết nắm lấy dạng khí vị của thích khách Bí tộc nọ."

Cao Ngạn vui mừng: "Nếu như bọn ta có thể lập tức đuổi theo bắt sống hắn trước khi công lực hắn kịp phục hồi. Ha ha! Quả nhiên là cao chiêu."

Lưu Mục Chi nói: "Truy tìm địch nhân theo cách này khó mà tự tin được, càng lãng phí thời gian vô tích sự. So ra có một cách sáng suốt hơn, là sau khi Phương tổng nắm được khí vị thân thể đặc thù của Bí nhân thì trở về Biên Hoang tập tiến hành hành động dùng khứu giác tìm kiếm địch nhân. Chỉ cần bố trí phù hợp là chúng ta có thể tung lưới tóm gọn địch nhân đã tiềm nhập trong Tập. Sau khi hoàn thành bước thứ nhất, chúng ta có khả năng tiện tay triển khai hành động ra toàn miền Biên Hoang, hóa bị động thành chủ động."

Chúng nhân đồng thanh khen hay.

Lưu Mục Chi nói: "Một mặt chúng ta phải chống lại các chiến binh Bí tộc xâm nhập Biên Hoang, mặt khác chúng ta phải có sự phân bổ mới về quân sự ở Biên Hoang tập. Bước thứ nhất là chuyển công tác chế tạo chiến thuyền đến Phương Hoàng hồ, khiến Phương Hoàng hồ trở thành một trung tâm quân sự bên ngoài Biên Hoang tập, có thể hỗ trợ hô ứng với Biên Hoang tập, phòng thủ lại càng dễ dàng hơn, cũng có thể chi viện cho Thọ Dương, nhất cử lưỡng tiện. Đương nhiên là việc này cần nhiều tiền của nhưng chỉ cần năm xe hoàng kim của phương Bắc đến Biên Hoang tập thành công, những vấn đề khó khăn về tiền bạc đều được giải quyết dễ dàng."

Giang Văn Thanh nói: "Bọn ta luôn muốn xây dựng Phương Hoàng hồ thành cứ địa quân sự, chẳng qua do thiếu tài vật thôi."

Hồ Lôi Phương nói: "Đây là sách lược vô cùng cao minh."

Vương Trấn Ác nói: "Ta tình nguyện phụ trách hộ tống hoàng kim, tiến hành một kế dụ địch khác."

Lưu Mục Chi vui vẻ: "Vương huynh quả nhiên là người thông minh."

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi nhìn nhau, cùng cảm thấy kinh ngạc đối với khả năng suy nghĩ miễn tận của Vương Trấn Ác, Bọn họ vừa nghĩ đến việc có thể dễ dàng biến việc vận chuyển vàng làm kế dụ địch thì Vương Trấn Ác đã nói trước một bước rồi.

Lưu Mục Chi nói: "Hành động chống lại Bí tộc đêm nay sẽ bắt đầu từ giờ phút này, một mặt phiên Thác Bạt đương gia lập tức phi cấp truyền thư, thông báo cho quý tộc chủ những sự việc liên quan đến việc vận chuyển hoàng kim, mặt khác thỉnh Phương tổng động thân đến trấn Hoang Cương, sáng sớm ngày mai, tình thế địch tối ta sáng sẽ hoàn toàn đảo ngược lại."

Thành Thọ Dương.

Ở bên ngoài tổng đàn Dĩnh Thủy bang xuất hiện một gã thiếu niên vận thanh y, tả thủ cầm kiếm, lưng đeo túi hành lý nhỏ, đội nón sụp xuống tận mắt.

Hai hán tử trông cửa thấy gã muốn sấn vào liền vội vã đưa tay cản lại. Hán tử cao hơn quát: "Tiểu tử muốn tìm ai?"

Gã thiếu niên cộc cằn nói giọng thô lỗ: "Ta đến tham gia du ngoạn Biên Hoang."

Hai hán tử nhờ ánh đèn trên cửa đưa mắt xem xét kỹ, chỉ thấy gã thiếu niên mặt mũi tuấn tú tuyệt luân chẳng hợp tí nào với giọng nói của gã, nhất thời cùng trợn mắt ngẩn ngơ.

Gã thiếu niên nói tiếp: "Hai người các người trước tiên trả lời câu hỏi của ta, du ngoạn Biên Hoang có một qui định, chỉ cần đến tham gia du ngoạn Biên Hoang, dù là địch nhân cũng phải toàn tâm chiêu đãi à?"

Gã thiếu niên nói năng không khách khí, ngữ điệu như ra lệnh. Bất quá hai người bị phong thái của gã nhiếp hồn nên cả hai đều không phát sinh phản cảm. Người kia nói: "Đúng là có một điều qui định như vậy. Hà! Cái loại tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi thì có tư cách gì mà đối đầu với Hoang nhân?"

Gã thiếu niên tuy bị nói là miệng còn hôi sữa nhưng chẳng hề bực mình, quát lên: "Thế thì được rồi, ít nói lời thừa đi, ta cần tham gia đoàn ngay lập tức, ngày mai đi thuyền đến Biên Hoang tập."

Hai hán tử nhìn nhau cười lớn.

Hán tử lúc đầu nói: "Muốn báo danh phải đến Biên Hoang đại khách sạn, bất quá hơn ba mươi đoàn tiếp theo đã đủ chỗ rồi!"

Gã thiếu niên tức giận: "Ta không quan tâm! Ngày mai ta nhất định phải đến Biên Hoang tập, bằng không bản cô nương sẽ làm cho Dĩnh Thủy bang các người...Ồi!"

Hai người đồng thời trợn mắt nhìn gã, cùng hét lên: "Bản cô nương?"

Gã thiếu niên bỏ nón ra, một mái tóc mượt như mây liền xõa ra hai bên vai, biến thành một tiểu mỹ nhân xinh tươi ngát hương, mắt phượng hàm đầy sự giận dữ nói: "Bản cô nương thì bản cô nương! Ta đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là tiểu Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã, đủ tư cách làm kẻ thù không đội trời chung với Hoang nhân rồi nhé! Ta đã đến Biên Hoang đại khách sạn báo danh tham gia đoàn du ngoạn lại bị nói giọng khinh thường là hôm nay đã đóng cửa, ngày mai xin đến sớm, làm bản cô nương đánh cho ba tên khốn nạn đó bỏ lê bỏ cày ra mới chịu nói phải đến đây làm thủ tục. Các người hiện giờ lại muốn nói ta quay lại cái quỷ tặc điểm ấy, Doãn Thanh Nhã ta dễ khinh phụ lắm à? Ta không thèm, ngày mai mà không lên được thuyền đến Biên Hoang tập thì ta sẽ kéo sập cái tổng đàn vô dụng của các người."

Nàng vẫn dùng cái giọng cộc cằn thô lỗ, tuy phi lý câu nào câu nấy thóa mạ người ta, nhưng giọng nói ngọt ngào như hoàng oanh bay lượn trên thung lũng rót vào lòng người, khiến kẻ khác hy vọng được nàng tiếp tục thóa mạ.

Hán tử cao vội bảo: "Doãn tiểu thư đừng giận, là do tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, Doãn tiểu thư muốn ngồi thuyền nào thì cứ lên thuyền ấy, nhất thiết đều là tiểu nhân phụ trách hết."

Tiếp theo ngẫm huých hán tử lùn vẫn đang ngẩn ngơ nhìn Doãn Thanh Nhã, quát lên: "Còn đứng ngẩn ngơ ra đấy làm gì? Còn chưa mau đi thông báo cho lão đại biết tiểu Bạch Nhạn đại tiểu thư lão nhân gia đến rồi."

Doãn Thanh Nhã phì cười: "Cái gì mà tiểu Bạch Nhạn đại tiểu thư lão nhân gia, nhà người đột nhiên phát cuồng rồi à?"

Hán tử lùn nhìn thấy thần thái tươi cười yêu kiều động nhân của nàng, tựa như đóa tiên hoa nở rộ kiều diễm, miệng thì đáp ứng nhưng chân lại mọc rễ không nhúc nhích nửa tấc.

Hán tử cao cũng quên cả trách mắng nói: "Doãn tiểu thư đã biết chuyện Cao gia chưa? Huynh ấy...."

Doãn Thanh Nhã ngắt lời: "Không cần lải nhải lắm nhảm, chán chết đi được. Tiểu tử Cao Ngạn đạo hạnh thế nào, ta há không biết hán giả chết lừa người ta sao? Đưa tay ra đây."

Hán tử cao còn chưa kịp hiểu để có phản ứng thì hán tử lùn đã chia cả hai tay ra như bị ma ám.

Doãn Thanh Nhã thò tay vào bọc, lấy ra mấy đĩnh vàng, quẳng vào tay gã, cười nói: "Giao đủ phí tham gia đoàn rồi nhé! Theo quy củ giang hồ là không được thất hứa đâu đấy. Ngày mai thuyền khởi hành lúc nào?"

Hán tử cao cung kính nói: "Giờ thìn ngày mai thuyền sẽ khởi hành."

Doãn Thanh Nhã hoan hỉ quay người đi luôn.

Hán tử cao gọi to: "Doãn tiểu thư nghe qua bài thuyết thư 'Cao tiểu tử hiêm trung mỹ nhân kế' tại Biên Hoang đại khách sạn chưa?"

Tiếng Doãn Thanh Nhã uyển chuyển vọng lại: "Có quỷ mới hứng thú đi nghe đồ lường gạt đó."

Yến Phi leo lên đỉnh một ngọn núi cao, đêm mát lạnh như nước, từng trận gió thổi tới làm quần áo chàng tung bay phất phơ, tựa như muốn theo gió mà đi.

Hoài Thủy ở xa xa phía trước nhìn không rõ, chậm chậm trôi. Rừng núi và thảo nguyên hoang dã chìm trong bóng tối, tựa như nhân gian mộng cảnh, ngoại trừ bầu trời mênh mông sâu thẳm ra, những thứ khác dường như đều không hề tồn tại.

Nhân gian tốt đẹp như vậy, vì sao lại luôn luôn có nhiều việc làm đau lòng người như vậy.

Buổi tối lúc li khai Mặc Sĩ Minh Dao khiến chàng cảm thấy lại nỗi buồn bi thống và đau thương lúc sinh tử biệt ly cùng với mẹ, lúc đó chàng như đã mất hết mọi cảm giác, biến thành người không có hồn phách, chỉ còn lại thân xác biết đi, cuộc đời không còn một chút xúy ý nghĩa nào nữa.

Cũng chính trong tâm trạng không luyến tiếc sinh mệnh, chàng đã thích sát thành công Mộ Dung Văn ở phố hoa nổi tiếng nhất Trường An, hoàn thành lời thề trước mộ của mẹ chàng.

Nếu mọi thứ chỉ là một phần của giấc mộng nhân thế, chàng có thể tiếp nhận được chăng?

Có một việc mà chàng không thể phủ nhận được, sau khi biết được sự tồn tại của Tiên môn, chàng không thể hồi phục được tâm trạng trước kia. Chàng luôn luôn hoài nghi – hoài nghi tất cả mọi sự trước mắt.

Cho nên chàng thật không hiểu Tôn Ân.

Lão nhằm vào Tạ Đạo Uẩn tập kích, rõ ràng là công khai tuyên bố khiêu chiến với chàng.

Lão vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Bất luận đạo pháp hay võ công, Tôn Ân đều đứng trên chàng, tuyệt đối không kém. Chàng đã cảm ứng được Tiên môn, Tôn Ân cũng sẽ cảm ứng được. Đã biết được đích xác có chuyện phá không mà đi thì thế gian đấu tranh cừu hận giết chóc này đối với lão còn có ý nghĩa gì? Sao không theo đúng phương hướng này mà khổ công tu luyện? Luyện thành tuyệt kỹ bí truyền khôn lường từ cổ xưa "Phá toái hư không", thành tiên thành thánh, bạch nhật phi thăng mà đi, lại muốn làm cái hành động nhỏ nhặt dạng này.

Chàng quả thực không rõ.

Giết chết Yến Phi chàng thì có tác dụng gì? Lẽ nào làm như vậy có thể làm thần tiên phá không mà đi?

Yến Phi ngấm ngầm cảm thấy trong đó có nguyên nhân mà chàng khó có thể lý giải được. Tôn Ân không những không phải là kẻ ngu dốt, mà còn là chi sĩ đại trí tuệ. Lão sáng lập Thiên Sư đạo phản Tấn, chàng cũng khó mà bình luận. Đúng hay sai chỉ là vấn đề lập trường. Nói đến hoàng triều của dòng họ Tư Mã, Tôn Ân đương nhiên là đại nghịch bất đạo, nhưng đối với dân Nam phương bị áp bức bóc lột mà nói, lão chính là cứu tinh.

Vô luận thế nào, quyết chiến với Tôn Ân, đã tựa như mũi tên đặt sẵn trên cung, ở vào thế tất phải phát ra. Bất luận cục diện cuộc chiến sẽ như thế nào, ai thắng ai bại, đều không thể ảnh hưởng đến trường quyết chiến liên quan tới bí mật của tận cùng sinh mệnh vượt trên tất cả này.

Chàng tuyệt đối không thể thua được, bằng không tất cả đều phải kết thúc.

Đồ Phụng Tam và Tư Mã Nguyên Hiên cùng sánh vai đứng trên tầng hai của Vũ Bình đài, nhìn Hoài Nguyệt lâu cao ngất ngưỡng ở bờ đối diện qua song cửa sổ. Mọi chuyện vẫn bình an hoà thuận. Thuyền bè qua lại, ở bên tay phải là Chu Tước kiều vắt ngang Tần Hoài hà nổi hai bờ nam bắc, chỉ thấy mố sắt, trụ sắt cùng xích sắt. Chiếc xích sắt cực lớn buộc mấy chục chiếc thuyền lại, hình thành cây cầu phao trú danh nhất Kiến Khang. Sự tồn tại hay phá huỷ nó đại biểu cho chiến tranh hay hoà bình của Kiến Khang.

Suy đoán của Khoái Ân đã truyền vào tai họ.

Tình huống nhìn như không thể đã thành sự việc có khả năng phát sinh nhất trong tương lai, nếu không thì không thể giải thích vì sao đến thời khắc này địch nhân vẫn chưa có động tĩnh gì. Có một cách giải thích khác là Can Quy căn bản không biết được buổi tụ hội ở Hoài Nguyệt lâu.

Có tiếng bước chân truyền lại.

Hai người chuyển thân nhìn lại, bất ngờ ngoài ý liệu của cả hai người, không chỉ Trần công công đến mà cả Tư Mã Đạo Tử quyền khuynh loát Kiến Khang cũng đến, còn có thêm sáu bảy cận vệ hảo thủ nhất lưu. Toàn thể mặc kinh trang dạ hành chỉ rõ ràng Tư Mã Đạo Tử muốn tự thân xuất trận.

Cận vệ lưu lại tại cầu thang dẫn lên lầu, Tư Mã Đạo Tử và Trần công công bước đến chỗ hai người, Trần công công đi sau một chút, thần thái lạnh lùng, ngược lại với vẻ tươi cười xuất hiện trên khuôn mặt của Tư Mã Đạo Tử: "Tình hình thế nào?"

Đồ Phụng Tam cung kính thi lễ nói: "Phụng Tam thỉnh an vương gia."

Tư Mã Đạo Tử đến giữa hai người nói: "Không cần đa lễ, ta đang nhàn rỗi vô sự nên mới đến xem nhiệt

náo."

Trần công công đứng sau lưng Tư Mã Đạo Tử gần Đồ Phụng Tam. Nếu như lão đột nhiên cùng Tư Mã Đạo Tử đồng xuất thủ, khẳng định với năng lực của Đồ Phụng Tam cũng khó thoát chết.

Tư Mã Nguyên Hiền vui vẻ nói: "Có cha đến chỉ huy đại cục, chuyện đêm nay lại càng vạn vô nhất thất."

Tư Mã Đạo Tử đột nhiên nhớ đến Vương Quốc Bảo, tình cảnh tự mình giết hấn hôm đó hiện về trong tâm trí, nói: "Ta khó có cơ hội thi triển chân tay, bỏ qua thì thật đáng tiếc."

Nói không đề phòng Tư Mã Đạo Tử và Trần công công là hoàn toàn trái ngược với tính cách của Đồ Phụng Tam, nhưng hấn biết đối phương có thể có ý dò xét mình, không chỉ không nên ngấm phòng bị, mà còn phải cố gắng thể hiện mình không có ý cảnh giác để không làm đối phương sinh lòng cảnh giác, để lộ địch ý trong lòng. Cảm giác này xác thực không dễ chịu.

Đồ Phụng Tam lại hiểu rõ Lư Tuần tối nay khó có thể thừa cơ hội nước đục thả câu, vì Tư Mã Đạo Tử có mặt ở đây trợ trận, không chỉ làm thực lực của bọn họ tăng cao, càng khiến Trần công công khó mà ám trợ Lư Tuần, thậm chí không có cách gì truyền tin tức cho Lư Tuần được.

Đương nhiên, đó là giả thiết Trần công công quả thực có quan hệ với Tôn Ân.

Lư Tuần có thể đang mai phục ở quanh đây, nhưng vì hấn không thể nắm được tình hình mới nhất, nên chỉ có thể chờ thời hành động, tùy cơ ứng biến. Nếu như mọi việc theo dự đoán của Khoái Ân xảy ra, Lư Tuần khẳng định không có cơ hội.

Khoái Ân chính là nhân tài hiếm có, thảo nào Hầu Lượng Sinh phải tự mình nhờ hấn giúp đỡ.

Thanh âm Tư Mã Đạo Tử tràn đầy uy nghiêm truyền đến: "Hiện tại tình hình thế nào? Tất cả xem ra bình tĩnh phi thường, không có chút nào khác lạ."

Tư Mã Nguyên Hiền đáp: "Cho đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa phát hiện được hành tung của kẻ địch."

Tư Mã Đạo Tử ngắt ra hỏi: "Phải chăng tin tức tình báo có gì sai sót?"

Đồ Phụng Tam nhìn về phía thánh địa Đông ngũ tầng của Hoài Nguyệt lâu, nói: "Đó chính là chỗ cao minh của Can Quy, cũng là sách lược thích sát siêu quần trác việt nhất. Trước sự việc thì chẳng thấy nửa điểm triệu chứng, đến khi hấn phát động thì quyền chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay hấn, lại có thể lôi đình vạn quân. Nếu lúc ấy chúng ta mới tỉnh ngộ ra thì mọi chuyện đã quá muộn."

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng: "Tốt! Các người đã đoán được thủ đoạn của Can Quy rồi, nhanh nói ra để bản vương xem xét."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Chuyện này nên để cho công tử tự mình nói ra."

Hành động này của Đồ Phụng Tam rất cao minh, thừa cơ dâng một phần đại lễ lên cho Tư Mã Nguyên Hiền, cố ý dùng từ hàm hồ, để nói là Tư Mã Nguyên Hiền hiểu rõ kế hoạch thích sát Can Quy, chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiền chấp nhận là mọi việc không liên quan gì đến Khoái Ân. Nếu như liên quan đến Khoái Ân, không chỉ tổn miệng lưỡi giải thích Khoái Ân từ đâu mà ra, mà còn bộc lộ rõ nhân tài bên mình, đối với bọn họ có hại mà không có lợi.

Quả nhiên Tư Mã Nguyên Hiền lập tức ưỡn ngực, bộ dạng coi suy đoán của Khoái Ân như ý kiến của mình, hướng đến cha già tranh công.

Hồi 95

Thứ Sát Hành Động

Lưu Dụ quay trở lại chỗ ngồi. Không hiểu thế nào, mọi người ngay cả Vương Hoàng trong đó, đều cảm

thấy gã so với trước đây có điểm bất đồng, nhưng lại không thể nói ra bất đồng ở chỗ nào.

Vương Hoảng bảo: "Vừa nãy huynh đi ra bên ngoài, bọn ta mượn cơ hội trao đổi ý kiến. Mọi người đều nghĩ nên thẳng thắn đối với huynh, để Lưu huynh hiểu rõ bọn ta thêm một bước."

Đàn Đạo Tử nói: "Do ta đại diện cho mọi người đem câu chuyện nói ra. Sáu người bọn ta chỉ vì chí khí tương đồng mà kết thành bằng hữu, là vì bọn ta cùng những cao môn tử đệ khác có một sự khác biệt rất lớn. Bọn ta đều cho rằng không thể đoán trước hoang đường như thế được, cảm giác thật rất không được thỏa đáng. Mà thế lực của Thiên Sư quân khuếch trương mau như vậy, khiến trong lòng bọn ta nổi lên tín hiệu cảnh cáo. Đối với triều đình nhà Tư Mã bọn ta đã tuyệt đối thất vọng, với hành động và hành vi của Hoàn Huyền cũng không dám tăng bốc. Cho nên Lưu huynh là hy vọng cuối cùng của bọn ta."

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Người thừa biết, nếu những lời nói này, người ta truyền đến tai Tư Mã Đạo Tử, khẳng định sáu người bọn người sẽ chết bất đắc kỳ tử đó."

Si Tăng Thi đáp: "Chỉ cần bọn ta bề ngoài giữ nguyên phương thức sinh hoạt danh sĩ tiêu cực ẩn dật, sẽ không có người nào hoài nghi bọn ta. Vừa rồi bọn ta cố ý giả vờ thái độ phóng túng, để Lưu huynh tự mình nhìn thấy. Mà nhìn thần tình vừa rồi của Lưu huynh, khẳng định đã bị bọn ta qua mặt, đỉnh ninh không chút nghi ngờ gì chuyện con cháu thế gia bọn ta coi như đã hết thuốc chữa."

Lưu Dụ vô cùng ngạc nhiên, không thể tưởng được sự việc vừa nãy tận mắt chứng kiến lại là giả tạo. Sáu người trước mặt không chỉ là những danh sĩ thế hệ mới có tâm "chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh" ¹ tại Kiến Khang, mà còn là những chi sĩ có lý tưởng hiểu được mưu thuật. Bất quá trong lòng vẫn thầm nhủ khó trách mình đánh giá sai lầm, vì tâm tình gã đã hoàn toàn dành cho sự việc sát tử Can Quy.

Vương Hoảng nói: "Kiến Khang lục hữu bọn ta tuyệt không giống bọn tiểu nhân bỉ ổi bán bạn cầu vinh, sáu người cùng một lý tưởng, mong Lưu huynh hiểu cho."

Lưu Dụ hiểu được rằng việc hoài nghi trong bọn họ có nội gián đã làm Vương Hoảng tổn thương sâu sắc. Nói cho cùng, tính tình Vương Hoảng thủy chung vẫn là danh sĩ thâm căn cố đế, không giống loại người có lòng dạ hiểm ác mà gã đã biết rõ.

Mao Tu Chi nói: "Bản thân ta là Tứ Xuyên đại tộc, bị một đại tộc Tiều Túng ² khác hại cho tan nhà nát cửa người chết thân vong, mà người ủng hộ phía sau Tiều Túng chính là Hoàn Huyền. Cừu này không thể không báo. Lưu huynh là người duy nhất bọn ta có thể hy vọng, chỉ cần Lưu huynh nói một câu, Kiến Khang lục hữu bọn ta sẽ toàn lực phò trợ Lưu huynh. Không có người nào hiểu rõ chính quyền ở Kiến Khang hơn bọn ta, vả lại bọn ta ai nấy đều nắm giữ quyền cao chức trọng, đối với tầng lớp thanh niên Kiến Khang lại càng có sức ảnh hưởng rất lớn. Nếu không Vương huynh sẽ không bị Tư Mã Đạo Tử nghi kỵ, chút nữa không còn mạng."

Lưu Dụ thâm đồng ý, gã hiện tại thiếu nhất chính là sự ủng hộ của cao môn Kiến Khang, đặc biệt là sự ủng hộ của thế hệ trẻ tuổi. Trước mắt chính là một cơ hội đánh vào đám con cháu thế gia ở Kiến Khang, nhưng liệu gã có thể thực sự hoàn toàn tin nhiệm bọn họ hay không? Nếu như trong bọn họ quả thực có người ra sức vì Hoàn Huyền, chỉ cần đem lời nói của gã tối nay tiết lộ cho Tư Mã Đạo Tử, thì triển kế mượn đao giết người thì gã khẳng định xong đời anh hùng, mà còn chết rất thảm. Cả bọn Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong cũng sẽ phải bồi táng theo.

Nhưng nếu gã không chấp nhận bọn họ, dội một gáo nước lạnh lên lòng trung thực của bọn họ, hậu quả cũng nguy hiểm tương tự.

Giết Can Quy đương nhiên cần thiết, nhưng "sự chuyển hướng lòng trung thành" của bọn họ cũng có vai trò quan trọng, ảnh hưởng đến thành bại trong tương lai. Bọn họ nhìn trúng Lưu Dụ là vì sức ảnh hưởng của gã trong quân đội. Còn điểm mấu chốt khiến gã xem trọng bọn họ, chính là vì bọn họ có thực lực trên vũ đài chính trị Kiến Khang. Quân sự và chính trị thiếu một cũng đều không thể được.

Đột nhiên Lưu Dụ hỏi: "Vì sao Si huynh không châm thuốc hút, hưởng thụ cái thú hít mây nhả khói?"

Mọi người ngạc nhiên, không hiểu Lưu Dụ đang lúc bàn chính sự quan trọng, vì sao đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan vào.

Si Tăng Thi cười khở: "Ta đang thềm chết đây, nhưng quy củ đêm nay không cho phép dùng thuốc, ta đành phải chịu thôi."

Chu Linh Thạch rất ít lên tiếng, cười nói: "Thuốc hút của Si huynh không phải loại thuốc bình thường, mà là 'Lưu Đan Bạch Tuyết' rất khó tìm, người luyện đơn dùng Văn Vũ hỏa thất phần cửu hoàn ³ tinh luyện mà thành. Phương pháp dùng tốt nhất là đốt lên sau đây hấp thụ khói thuốc, sau khi dùng tinh thần sáng khoái suốt, phiền não đi hết."

Đàn Đạo Tể ngạc nhiên hỏi: "Vì sao Lưu huynh đột nhiên lại hỏi đến vấn đề đây?"

Lưu Dụ hỏi: "Lưu Đan Bạch Tuyết của Si huynh có phải gần đây mới tìm được không?"

Si Tăng Thi rất lạ kỳ hỏi: "Lưu huynh sao đoán được? Hôm nay ta phải dùng trọng kim mới mua được một bình từ Lý Thục Trang. Loại hàng tốt thế này tại Kiến Khang luôn luôn thiếu, mà thứ này còn là loại hàng cao cấp nhất."

Lưu Dụ không trực tiếp trả lời y, lại hỏi: "Bọn người trước khi ta đến có dùng qua chưa?"

Chu Linh Thạch trả lời: "Chỉ là mỗi người mới thử một hơi, vốn đợi Lưu huynh đến rồi, nhường Lưu huynh có thể nếm mùi diệu thú trong đó, để cho mọi người khả dĩ thoải mái tâm sự, bỏ đi tất cả cố kỵ."

Lưu Dụ lại hỏi: "Thông thường Si huynh sử dụng thứ đan dược này lúc nào?"

Mọi người bắt đầu cảm thấy Lưu Dụ kiên trì truy hỏi vấn đề này không ngừng, trong đó chắc có thâm ý. Chỉ có Vương Hoàng hiểu được sự việc có thể có liên quan đến việc dùng độc của phe địch."

Si Tăng Thi đáp: "Đương nhiên trong trường hợp nhân đàm, không có vật này, tựa như thiếu một cái gì đấy."

Đàn Đạo Tể nói: "Thỉnh Lưu huynh minh bạch, đối với Ngũ thạch tán, Tiểu hoàn đan và Đan thạch nào đó .v.v., bọn ta đã sớm ngừng sử dụng. Duy chỉ có Lưu Đan Bạch Tuyết là bọn ta vẫn có hứng thú vì sau này không có di chứng gì khác."

Lưu Dụ cười: "Vậy chẳng lẽ Lý Thục Trang hiểu rất rõ tình hình sử dụng thuốc của những danh sỹ Kiến Khang sao?"

Chư Cát Trường Dân gật đầu: "Lưu huynh suy xét nhanh nhẹn chính xác, thực tình đúng là như thế. Bọn ta vẫn không ngừng mua thuốc của ả cũng là thủ đoạn che giấu tai mắt người khác. Khi đốt Tuyết Phấn lên hương thơm của nó có thể lan truyền rất xa."

Lưu Dụ lại thấy nhẹ cả người, cười nói: "Quay lại chính đề nhé, các vị nên thông cảm hoàn cảnh khó khăn hiện tại của ta, không thể dễ dàng tin tưởng người khác. May mắn ta tìm được một phương pháp có thể làm cho mọi người tin tưởng lẫn nhau."

Tất cả đều ngạc nhiên, Vương Hoàng hiểu kỳ hỏi: "Cái này cũng có phương pháp khả dĩ chứng minh sao?"

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Không có việc gì mà không có khả năng, bây giờ thỉnh Si huynh đi đến bên cửa sổ, đốt Tuyết Phấn lên, hút khói thuốc vào rồi chỉ phun ra bên ngoài cửa sổ, đợi một chút sẽ có sự việc phi thường kích thích phát sinh."

Tiểu thuyền đậu ở thượng du cách Hoài Nguyệt lâu hơn hai mươi trượng, có thể giám sát tình hình cả một khúc sông.

Khoái Ân đang cầm xem một cái cung lớn, tựa như có được đồ trân quý yêu thích, không muốn bỏ xuống.

Tổng Bi Phong nói: "Chỉ coi thủ pháp tiểu Ân cầm cung, cũng biết tiểu Ân là người thiện xạ."

Khoái Ân nói: "Toàn nhờ Hầu gia chỉ điểm, cho nên ta mới đặc biệt khổ luyện thuật xạ kỵ. Mỗi buổi sáng đều đến giáo trường luyện tập kỵ xạ, không dám trễ nải."

Tổng Bi Phong đưa mắt nhìn về phía cửa sông Tần Hoài thoát ra Đại Giang, trầm giọng hỏi: "Người còn tin tưởng Can Quy sẽ đến không?"

Khoái Ân gật đầu: "Hầu gia thường giáo huấn ta, sau khi đã đưa ra phán đoán, thì phải tin tưởng nhận định của mình, kiên định không thay đổi cho đến khi đạt được mục tiêu. Trong hoàn cảnh chiến tranh hung hiểm thế này, thái độ cực kỳ quan trọng, vì như khi lâm trận mà lưỡng lự, thành công cũng có thể biến thành thất bại. Lần này là cơ hội duy nhất để Can Quy thích sát Lưu gia, mà phương pháp thích sát chỉ có một cách. Cho nên ta tin tưởng Can Quy chẳng những sẽ đến, mà phương pháp hành sự sẽ đúng như bọn ta suy đoán. Ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng."

Tổng Bi Phong: "Tiểu Ân người có lẽ vẫn chưa hiểu ra, nếu như đêm nay có thể thành công giết chết Can Quy, người coi như lập được đại công. Đối với tiền đồ của người sẽ có sự giúp đỡ rất lớn. Quan hệ giữa người và Hầu gia mới khiến người được gia nhập bọn ta, nhưng được trọng dụng hay không, còn phải xem biểu hiện của người. Tối nay là một cơ hội tốt nhất."

Khoái Ân cung kính trả lời: "Tiểu Ân hiểu rõ, đa tạ Tổng gia chỉ điểm."

Tổng Bi Phong giật mình: "Đến thật rồi!"

Khoái Ân nhìn ra cửa sông, một chiếc thuyền hai buồm đang chạy hết tốc độ ven theo bờ Bắc lao đến. Chiếc thuyền này có chỗ làm cho người ta cảm thấy đặc biệt khác thường. Những thuyền khác khi tiến vào sông Tần Hoài, đều sẽ giảm tốc độ tránh va chạm ngoài ý muốn, vì đây là tuyến giao thông đường thủy nhộn nhịp. Chỉ có chiếc thuyền ấy lại không ngừng tăng tốc, càng biểu hiện chỗ khác biệt không tầm thường."

Tổng Bi Phong hét: "Chuẩn bị!"

Những huynh đệ phụ trách chèo thuyền cầm lấy mái chèo thò xuống dưới nước, nhin không nổi thở một hơi nặng nề.

Tư Mã Đạo Tử hai mắt nheo lại, ngữ điệu vẫn giữ nguyên bình tĩnh, nói: "Can Quy quả nhiên trúng kế!"

Đồ Phụng Tam, Tư Mã Nguyên Hiên và Trần công công đồng thời nhìn thấy thuyền địch từ Đại Giang tiến đến, đúng như dự kiến, ven theo bờ Bắc ngược dòng mà lên, thần tốc tiếp cận.

Trần công công nói: "Đúng là thuyền của Can Quy rồi."

Tư Mã Nguyên Hiên líu lưỡi: "Chạy ngược dòng mà vẫn có tốc độ như thế chắc chắn phải có cao thủ cầm lái."

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Trừ phi trong đám thủ hạ của Can Quy có người thân thủ cao minh hơn y, không cần y tự mình ra tay, nếu không tối nay nhất định Can Quy phải chết."

Tư Mã Đạo Tử hét: "Mọi người chuẩn bị!"

Can Quy mặc một bộ y phục dạ hành màu đen, đứng ở vị trí gần đầu thuyền, hai mắt lấp lánh thần quang sống động, nhìn Hoài Nguyệt lâu cao năm tầng nằm bên bờ phải đằng trước. Bên cạnh là một máy bắn đá đã được cải tiến lại."

Gió sông thổi đến, làm cho y cảm thấy rất đặc chí.

Y cảm giác bản thân đang ở vào trạng thái tốt nhất, nắm chắc hoàn thành nhiệm vụ thích sát tối nay, qua kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận. Hành động đêm nay, tuyệt không để sơ thất, chẳng những địa vị có thể được nâng lên rất cao trong Hoàn gia, lại có thể giúp y danh chấn thiên hạ, đập tan thần thoại Lưu Dụ là chân mệnh thiên tử giết không chết.

Cái y đang mang trên tay chỉ cần là phạm nhân thì bất luận võ công cao cường như thế nào, cũng không có cách chống được lợi khí sát nhân Vạn Độc Thủy Pháo. Nhìn qua chỉ là một cái ống đồng dài ba thước rộng nửa thước, nhưng bên trong chứa đầy Vạn Độc Thủy có độc tính và sức ăn mòn rất cao, do Tiều gia ở Tứ

Xuyên luyện chế mà thành, thiết kế xảo diệu. Chỉ cần y dùng nội lực đẩy mạnh, Độc Thủy sẽ phá nắp mà ra, hướng Lưu Dụ phun tới. Chỉ cần một trong mười phần Độc Thủy trúng Lưu Dụ, bảo đảm gã sẽ chết rất thê thảm. Nếu như phun trúng mắt, bảo đảm lập tức biến thành kẻ mù.

Hành động thích sát lần này thật tuyệt diệu, đến như tia chớp đi tựa cuồng phong. Khi máy bắn đá bắn y lên tầng năm chỗ Lưu Dụ, y sẽ phát động nhất kích oanh động cả vạn quân.

Khi đó đám tùy tùng vẫn còn đang ở trên mặt sông quan sát, đến khi y thành công thối lui, đám tùy tùng này mới chỉ đến được sát dưới chân Hoài Nguyệt lâu. Mà y lại có thể nhảy thẳng xuống thuyền, vào cái lưới to do thủ hạ giăng ra hứng sẵn, nên sẽ không thụ thương vì quá cao.

Tiếp theo đương nhiên là dương buồm ra sông, xuôi dòng trở về Giang Lăng.

Thủ hạ kêu: "Tất cả như thường, không có hình tích địch nhân."

Can Quy vẫn không buông lời cảnh giác, hai mắt đã sớm quan sát gần xa trên mặt sông. Sau khi nhận thấy tất cả đều thỏa đáng, đề khí khinh thân nhảy lên trên vị trí phát xạ "Nhân đạn" của máy bắn đá.

Tiến hành thích sát như thế này khẳng định là sáng kiến mới. Nói không chừng uy danh có thể lưu truyền thiên cổ trong lịch sử thích khách.

Khi Can Quy nghĩ đến đoạn nếu như Lưu Dụ chết rồi, coi Hoang nhân còn đem cố sự "Nhất tiễn trầm ản long, chánh thị hòa thạch thiên hàng" tiếp tục kể truyện nữa không, thì chiến thuyền đã tới đoạn sông dưới Hoài Nguyệt lâu.

Can Quy chuyên chú tinh thần, đem tất cả những suy nghĩ vớ vẩn bỏ ra khỏi đầu, trong lòng không còn một ý niệm, hét: "Phát xạ!"

"Vù!"

Máy bắn đá phát ra âm thanh dữ dội, Can Quy giống như viên đạn bằng đá xiên xiên bắn lên, vượt qua một khoảng sông lớn, nhằm thẳng tầng trên cùng của Hoài Nguyệt lâu lao tới.

Cái cảm giác đằng vân giá vũ này y đã rất quen thuộc, bởi vì hai ngày qua, y từng tại nơi hoang dã luyện tập nhiều lần. Lần này tuy yếu tố sóng gió nhiều hơn, nhưng y vẫn có thể dựa vào công phu của bản thân để bỏ khuyết vào những chỗ bất cập.

Mỹ cảnh sông Tần Hoài phía dưới lọt vào tầm mắt y, bất quá tinh thần y lại hoàn toàn tập trung nơi tầng năm.

Trong thoáng chốc y đã lên đến độ cao hơn bốn mươi trượng, thể bay yếu dần, khoảng cách đến phía Đông của tầng năm vẫn còn những bảy, tám trượng.

Can Quy vận chuyển thể nội chân khí lại khổng chế được quyền điều khiển, "vù" một tiếng nhào thẳng đến một trong những cửa sổ ở phía Đông tầng năm. hai tay nâng Vạn Độc Thủy Pháo lên, chuẩn bị xuất ra một đòn trí mạng đối với Lưu Dụ.

Vào thời khắc y vừa lên đến bệ cửa sổ, vẫn chưa nhận rõ tình hình, thì một vật thể màu đen đón đầu trực diện đánh lại.

Dẫu Can Quy dùng công phu trấn định, cũng lập tức bị dọa cho hồn phi phách tán, hiểu được không hay. Giữa lúc nguy cấp y phát xạ Thủy Pháo theo bản năng. Một chùm Độc Thủy phun ra đằng trước như mưa, lại bắn hết lên trên vật phi đến. Lúc này y mới nhìn được rõ ràng là một cái ghế lớn hình vuông.

Thanh âm Lưu Dụ truyền đến: "Can huynh không mời mà đến, theo lý phải chịu phạt!"

Can Quy trong lòng biết nguy to, đâu còn thời gian suy xét vì sao hình tích bị bại lộ. Tuy biết được đám tùy tùng vẫn chưa đến được vị trí tiếp ứng cho Lưu Dụ, nhưng cũng không thể không lập tức thối lui. Y hét lên một tiếng lớn, dùng chân điểm một cái trúng ngay giữa chiếc ghế. Chiếc ghế lập tức đổi hướng ngược trở lại, bay vào trong cửa sổ. Y lập tức mượn lực lật người, lao đầu hướng xuống sông Tần Hoài.

Một cước này Can Quy đã dùng hết chân khí bản thân. Chẳng những hóa giải được thể đánh mãnh liệt mang đầy nội lực mà Lưu Dụ đã chuẩn bị sẵn, còn khiến ghế bay ngược trở lại, làm cho đối phương không có cách nào tiếp tục thực hiện được hành động tập kích, tuy nhiên việc này cũng khiến cho khí huyết của y nhộn nhạo, hoa mắt.

Trong phút chốc y đã rơi xuống gần hai trượng, đúng trong lúc này, y nghe được tiếng dây cung bật lên.

Can Quy trong lòng kêu cứu mạng, nghe tiếng gió suy đoán, miễn cưỡng trong không trung mượn cách co mình mong tránh được một chút, nhưng vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn. Đột nhiên vai trái đau thấu tận tâm can, bị trường tiễn kết hợp với nội lực lăng lệ, bắn xuyên từ vai ra đến sau lưng.

Can Quy kêu lên một tiếng thê thảm, bị lực đạo của cường tiễn đẩy văng qua hướng bờ Bắc. Lại không giữ được Vạn Độc Thủy Pháo, rời khỏi tay y rơi xuống.

Nhìn qua không cần phải suy nghĩ, y cũng biết địch nhân tràn lên chiến thuyền của mình, đang triển khai tàn sát, tiếng binh khí giao tranh từ trên thượng du truyền vào tai.

Tay phải Can Quy nắm lấy trường tiễn, vận kinh chấn gãy đoạn gần đầu mũi tên, rồi nhả mạnh mũi tên ra.

Lúc này y đang đầu dưới chân trên rơi xuống, cách mặt sông chưa đầy hai mươi trượng. Chỉ thấy một số đạo nhân ảnh từ Vũ Bình đài lao xuống sườn dốc bên bờ sông, hiển thị rõ ràng muốn tấn công y tại không trung. Một người trong số đó chính là Trần công công.

Bất luận là Can Quy kiên cường như thế nào, giờ phút này cũng ngăn không nổi cảm giác anh hùng khí đoản. Tất cả phảng phất như trong cơn ác mộng không cách giã giũa trốn tránh. Hành động thích sát vốn thiên y vô phù, ngược lại đã biến thành việc làm ngu xuẩn khiến bản thân rơi vào cạm bẫy của địch nhân. Tình thế phát triển ra ngoài sự tiên liệu trước, thật không cách nào tiếp thụ.

Can Quy quát lên một tiếng lớn, lật tay đánh mạnh lên thiên linh cái của mình, lập tức thanh âm xương vỡ vang lên.

Cho dù phải chết, cũng không thể chết vào tay người khác.

Ý niệm cuối cùng trong đầu là nếu không bị trúng một tiễn của người chưa biết tên làm nội phủ thụ trọng thương, công lực giảm sút nhiều, y vẫn còn đủ sức liều mạng, chỉ cần thoát vào trong lòng sông, sẽ có cơ hội đào sinh.

Hai kiếm, một đao và một chưởng đồng thời đánh trúng vào thân thể y, nhưng y lại chẳng có cảm giác gì.

Lưu Dụ cùng bọn người Vương Hoàng, tại phía Đông tầng năm trên cao nhìn xuống. Thấy được rõ ràng cả quá trình Can Quy chạy trốn, trúng tiễn rồi tự sát. Chỉ trong thời gian chớp mắt mọi việc đã kết thúc.

Bọn Vương Hoàng nhìn thấy đều trợn mắt ngẩn ngơ, kinh tâm động phách, ngay Lưu Dụ trong lòng cũng cảm thấy cảm khái.

Không phải người chết, thì ta chết.

Nếu như chẳng phải Nhân Thanh Thị đề tình gã, kẻ chết hôm nay có khả năng rất lớn là Lưu Dụ gã.

Kiến Khang lục hữu không có vấn đề nội gian. Vấn đề xuất phát từ vị Thanh Đàm Nữ Vương danh xưng Lý Thực Trang. Thị chẳng những để cho bọn họ có thể gặp nhau tại phía Đông của tầng năm, còn trước khi lục hữu gặp nhau lại lấy loại Lưu Đan Bạch Tuyết tốt nhất bán cho họ. Cái thứ độc phẩn có thể khiến cho người ta vui vẻ quên âu lo này, khẳng định đã bị người của Can Quy cho thêm độc phẩn, mới có thể làm yếu đi năng lực ứng biến của gã, để gã không thể thoát khỏi sự tập kích của Can Quy. Nếu như bị thủy khí lợi hại của Can Quy phun vào được trong sương phòng, những người khác cũng gặp tai họa.

Tại sương phòng tầng dưới phải có người của Can Quy, sau khi ngửi được mùi thơm, lập tức dùng thủ pháp thông báo cho đồng bọn ở gần đây chuyển tiếp cho Can Quy biết, khiến cho y có thể nắm vững, tiến hành

thích sát kịp thời.

Gã phải đối phó thế nào với Lý Thục Trang đây?

Mặc dù vẫn chưa nắm được bằng chứng thực sự có thể vạch mặt thị, nhưng chỉ cần nói một lời với Tư Mã Nguyên Hiến, khẳng định Lý Thục Trang khó mà thoát chết. Chẳng biết như thế nào, gã cảm thấy làm như vậy thật không phải là một hành động sáng suốt.

Gã còn ẩn ước cảm thấy Nhâm Thanh Thị không phải một lòng giúp gã giết chết Can Quy, mà hy vọng bọn họ lưỡng bại câu thương.

Máu chốt nằm ở trên người Lý Thục Trang.

Nếu như ngày mai thị không chạy trốn, gã sẽ đi đến bãi phóng thị, coi thị rút cuộc là một nữ nhân như thế nào rồi sẽ có biện pháp.

Tối nay tất cả thế đã quá đủ rồi.

1 Chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh: Mọi người đều say mình ta tỉnh. Ý nói mọi người u mê nhìn nhận không rõ, chỉ mình mới tỉnh táo suy xét vấn đề.

2 Tiều Túng (?- Năm 413), Tây Thục quốc thành lập vào thời kỳ mười sáu nước (thập lục quốc), thêm người Ba Tây Nam, Hán tộc. Đông Tấn An Đế Nghĩa Hy nguyên niên (năm 405), Thứ Sử Ích Châu Mao Cừ lệnh cho quân đội đông hạ thảo phạt công hãm Giang Lăng, Hoàn Chấn bắt sống An Đế. Do Thục Quân không nguyện ly hương, bèn binh biến. Tiều Túng lúc đó đảm nhiệm Tham Quân trong quân đội, cá tính luôn luôn cẩn thận hòa ái, mọi người đều rất quý trọng y. Bởi vậy mới muốn y làm thủ lĩnh, bản thân Tiều Túng không chịu tiếp nhận, nhảy xuống nước muốn tự sát, sau khi được cứu thoát lại hướng về mọi người khẩu đầu cự tuyệt. Tuy nhiên biến quân vẫn dùng bạo lực ép y phải làm, đề cử y làm Thứ sử hai châu Lương và Tần. Không lâu sau, biến quân giết Mao Cừ, chiếm lĩnh Thành Đô, Tiều Túng bèn xưng Thành Đô Vương. Năm 407, hướng Hậu Tần tự xưng phiên thuộc. Năm 409, Hậu Tần Thiên Vương Diêu Hưng phong Tiều Túng làm Đại đô đốc, Tướng Quốc, Thục Vương, thêm Cửu Tích. Năm 413, Thái Úy Đông Tấn Lưu Dự dùng Chu Thạch làm soái phạt Tây Thục, phá Thành Đô, Tiều Túng tự sát, Tây Thục diệt vong.

3 Một trong những cách dùng nội lực vận khí luyện đơn.

Hồi 96

Phương Tâm Nan Trắc

Biên Hoang tập, tiệm màn thầu của lão Vương.

Bọn Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Mộ Dung Chiến và Tiểu Kiệt hơn mười người chiếm nguyên cả cửa hàng, ăn điểm tâm. Nếu như đổi lại là ngày thường, khẳng định vào thời gian này mỗi người bọn họ vẫn đang ngủ, hoặc là chuẩn bị lên giường đi ngủ. Chỉ vì tối qua bọn họ cùng nhau hộ tống Phương tổng đến trấn Hoang Cương "ngủ địch", đến tận lúc rạng sáng mới trở về.

Diêu Mãnh nói: "Tên tiểu tử họ Lưu quả nhiên có chút đạo hạnh, những thứ hấn nghĩ ra so với lão Trắc điên còn khó tin tưởng hơn, nào ngờ hấn nhìn nhận trúng hết, tỏ ra bản lĩnh tuyệt diệu. Phương tổng quả thật nắm được khí vị của cao thủ Bí tộc ấy, và chứng thực tương tự như của Hoa Yêu, xác nhận được bọn ta hoài nghi Hoa Yêu là Bí nhân là phỏng đoán đúng. Lần này cái mũi của Phương tổng lại có thể đại hiển thần oai."

Mộ Dung Chiến giáo huấn hấn: "Đối với Lưu tiên sinh tôn trọng một chút được không?" Cái gì mà cứ kêu réo tên tiểu tử này, tên tiểu tử kia, thật không có phân lượng."

Cao Ngạn đang nhăm nháp màn thầu bên cạnh, lúng búng trong mồm, tiếng có tiếng không, nói: "Khí vị Hoa Yêu thực ra có hữu ích như vậy, việc này giao cho Phương tổng, hấn làm quen rồi. Con bà nó, bọn ta thấy một người thì giết một người, cho đến khi Bí nhân cong đuôi chạy khỏi Biên Hoang, như thế mới có thể biểu hiện ra thủ đoạn của Hoang nhân bọn ta."

Diêu Mãnh còn đang định nói, đột nhiên có cảm giác, nhìn ra ngoài cửa.

Thực tế không người nào trong tiệm không nhìn ra cửa, vì hình dạng Trác trâu điên giống như người điên tựa cơn gió lốc cuốn vào tiệm, một bước đến ngay sau lưng Cao Ngạn, hai tay chụp lấy vai gã, một phát nhấc gã từ trên ghế lên như một con gà con, rồi rít: "Tiểu tử ngươi hôm nay vận may đến, còn không cảm tạ ta?"

Đầu tiên mọi người im lặng, tiếp theo reo hò ầm ĩ, biết sự tình khẳng định có liên quan đến tiểu Bạch Nhạn. Ngay lão Vương cũng từ trong bếp chạy ra, hỏi: "Chuyện gì? Chuyện gì?"

Cao Ngạn có vẻ hớn hở: "Con bà nó! Có phải nàng đến không?"

Trác Cuồng Sinh buông Cao Ngạn xuống, vui vẻ nói: "Là như thế cũng không sai biệt lắm. Tiểu Bạch Nhạn của người đêm qua tại Thọ Dương đã đăng ký vào đoàn du ngoạn Biên Hoang, giờ Tý sáng nay đã ngồi thuyền đến Biên Hoang tập. Hắc! Coi tên tiểu tử ngươi có còn oán giận ta suốt ngày nữa không."

Nhất thời tiếng hoan hô, reo hò sôi động, chút nữa đổ cả cửa tiệm của lão Vương.

Cao Ngạn nghe xong vọt tới cửa định đi ra ngoài.

Trác Cuồng Sinh chớp mình một cái, nhanh hơn một bước chặn cửa lại, quát: "Người phát điên hả? Định đi đâu?"

Cao Ngạn ôm đầu réo lên: "Đừng có cản ta! Ta phải lập tức đi gặp tiểu Nhạn của lão tử."

Mộ Dung Chiến hét: "Kéo y trở lại!"

Có vài huynh đệ tại đương trường giúp đỡ, nắm gã lôi lôi kéo kéo ép trở về nguyên vị.

Trác Cuồng Sinh mắng: "Tên tiểu tử ngươi thật là thành công thì chưa đủ, thất bại thì có thừa. Đối diện với cửa quan trọng yếu liên quan đến việc chung thân cả đời của ngươi, sao có thể hành động lỗ mãng vậy? Lần này thành công hay thất bại, hoàn toàn phải xem bọn ta có thể lập kế hoạch trước rồi mới hành động không, một khi để cho ngươi làm hỏng, đấy gọi là nước đổ đổ khó hốt, gương vỡ khó lành. Đến nông nổi như thế ngươi đừng có oán giận người khác."

Lão Vương ra vẻ quan trọng: "Trác quán chủ nói đúng! Người nên khiêm nhường thỉnh giáo những nhân sỹ có kinh nghiệm thành công về phương diện này. Lòng của nữ nhân không phải dễ dàng nắm bắt được. Bộ dạng ngươi như vậy thì người rõ ràng thích ngươi cũng sẽ bị ngươi yêu đến phát khiếp. Nghĩ năm đó ta..."

Thanh âm Vương tẩu từ trong bếp truyền ra: "Lão Vương người lập tức lăn vào đây cho ta!"

Lão Vương nghe tiếng lập tức như gà trống bại trận, trở về bếp trong tiếng cười cổ nén của mọi người.

Cao Ngạn hỏn hển hỏi: "Hiện tại ta phải làm thế nào?"

Diêu Mãnh: "Tình trường như chiến trường, trước hết cần phải biết mình biết người, tìm hiểu rõ ràng tiểu Nhạn rút cuộc là đi tìm chồng hay là tìm cừu nhân để tính sổ? Người như vậy đi đến gặp nàng, sẽ là cát hung khó liệu."

Cao Ngạn lăm bầm: "Đương nhiên là tìm chồng, lẽ nào đến Biên Hoang tập để du ngoạn sao?"

Trác Cuồng Sinh đối diện với gã ở bên kia mặt bàn cầm cái ghế xoay ngược lại ngồi xuống, nắm lưng ghế thần nhiên nói: "Sự tình có phần ly kỳ, những người Dĩnh Thủy bang hỏi nàng biết tình hình của ngươi không, nàng lại cười nhạt nói, nàng hiểu rõ đạo hạnh của ngươi, khẳng định ngươi chỉ là giả chết. Hỏi nàng đã nghe qua truyện 'Cao tiểu tử hiểm trung mỹ nhân kế' đang sôi nổi ầm ỹ chưa, nàng nhấn mạnh bốn cô nương không có hứng thú. Ha ha! Rút cuộc trong đầu nàng đang nghĩ ngợi gì đây?"

Tiểu Kiệt nói: "Lão đại ngươi xác thực phải bình tĩnh một chút, trước tiên hiểu rõ ý định của nàng, gặp chiêu phá chiêu. Chiếu theo đạo lý dựa vào thân thủ của nàng, căn bản không cần tham gia du đoàn để đến Biên Hoang."

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỗ này chính là mấu chốt. Nàng trước tiên hỏi có phải du ngoạn Biên Hoang có một quy củ, dù cho là địch nhân tham gia vào đoàn du ngoạn, chỉ cần tuân thủ quy củ du ngoạn Biên Hoang, phía bọn ta cũng phải thành thật đón chào."

Mộ Dung Chiến vỗ đùi: "Khẳng định nàng ta chưa nghe qua toàn bộ 'Tiểu tử hiểm trung mỹ nhân kế', còn nghĩ bọn ta vẫn coi nàng là địch nhân, còn người là anh hùng cứu mạng. Lần này gay go rồi! Nữ nhân ghét nhất là nam nhân không trung thực, hận nhất là người lừa dối nàng, nếu như để nàng phát hiện chân tướng, khẳng định sẽ ra tay giết chồng, sau chuyện này bọn ta không thể có cách nào báo thù cho người. Khắc"

Mọi người đồng thanh cười to, cục diện toàn trường hỗn loạn náo nhiệt.

Cao Ngạn hướng mặt về Trác Cuồng Sinh gào lên: "Tốt xấu gì cũng toàn là lão già người gây ra cả, mau nghĩ biện pháp giải quyết cho ta."

Trác Cuồng Sinh lắc đầu thở dài: "Tên tiểu tử người chỉ được cái oán hận người khác, con bà người, đã nói phải nghĩ mưu trước rồi mới hành động! Có cái gì phải sợ chứ, mọi người trong Tập đều đứng bên cạnh người, sự việc nào mà bọn ta không có biện pháp giải quyết? Trước tiên người hãy để cho ta yên tĩnh đã. Mọi người đừng ồn ào nữa!"

Trong cửa hàng lập tức yên lặng đến mức nghe được tiếng kim rơi.

Thanh Huy ngữ khí có phần quái lạ: "Ta nghĩ rằng Cao thiếu chỉ có hai lựa chọn. Một là tiếp tục làm anh hùng. Một nữa là trở lại nguyên hình cẩu hùng."

Mọi người không thể khống chế được nữa bật lên tiếng cười cuồng dại, bầu không khí có một chút nghiêm túc bị phá tan hết.

"Bình!"

Thấy Mộ Dung Chiến dùng sức vỗ mạnh tay lên trên mặt bàn, mọi người ngừng cười.

Mộ Dung Chiến: "Bây giờ có phải là lúc đùa giỡn không? Tiểu Bạch Nhạn chi luyện đã thành chuyện thiên hạ ai cũng biết, càng quan hệ đến sự vinh nhục của Hoang nhân bọn ta và thiên thư của lão Trác."

Diêu Mãnh nhin cười khở sở nói: "Đúng! Vì đại cục mà nghĩ, Cao tiểu tử mặc dù thời gian qua đắc tội với nhiều người, được lòng ít người. Nhưng bọn ta cũng vui vẻ bỏ qua ân oán riêng tư giữa nhân gian với nhau, vì khát vọng mãnh liệt về đêm động phòng hoa chúc của gã mà nỗ lực."

Cao Ngạn quát: "Cút mẹ cái ân oán của người đi, ta là cừu nhân giết cha người sao?"

Mọi người lại bật cười rộ lên, bất quá so với trước kìm chế phần nào. Trong cửa tiệm tràn đầy khoái lạc, vui vẻ và háo hức nồng nhiệt như sợ thiên hạ không loạn.

Trác Cuồng Sinh: "Tóm lại chỉ một lời, bất luận tiểu Bạch Nhạn vì sao mà đến, sự thật cuối cùng là nàng sẽ đến đây, đến rồi sẽ có cơ hội. Nếu như Cao tiểu tử không nhanh chóng nắm lấy cơ hội này, sợ rằng câu chuyện tiểu Bạch Nhạn chi luyện chỉ đến đây thôi. Cao tiểu tử chỉ có thể thương tâm tuyệt vọng, ôm cô đơn nuối tiếc sống nốt nửa phần đời còn lại."

Thanh Huy: "Như thế nào mới coi là nắm được cơ hội đây? Hành động gì tất cũng phải xác định mục tiêu chính xác rõ ràng, mới có thể vận trù chiến lược. Mục tiêu lúc này của Cao tiểu tử là thế nào?"

Một người khác kêu lên: "Đương nhiên là đem tiểu Bạch Nhạn bỏ lên trên giường, để gạo sống nấu thành cơm."

Trong cửa hàng lại cười reo ầm ỹ. Mỗi người, người một câu, ta một câu tranh nhau hiển kế, huyền não đến nghiêng trời lệch đất, loạn hơn tình thế thiên hạ bấy giờ.

Trác Cuồng Sinh hét lớn: "Tất cả câm miệng lại cho ta!"

Mọi người ngoan ngoãn không dám lên tiếng nữa.

Trác Cuồng Sinh: "Trước tiên bọn ta phải quyết định, Cao thiếu nên lưu lại Biên Hoang tập đợi kiều thê tương lai, hay ngồi thuyền rung chuông đánh trống đi nghênh đón? Cái nào lợi? Cái nào hại?"

Mộ Dung Chiến: "Lão nhận được phi cấp truyền thư, nói về chuyện phát sinh đêm qua, nhưng tiểu Bạch Nhạn có lên thuyền sáng nay hay không vẫn chưa thể chứng thực. Có lẽ nàng tham gia đoàn du ngoạn chỉ là muốn mua sự bảo đảm an toàn của Hoang nhân bọn ta, sự thật trong đó, tối qua nàng đã sớm lên đường đến Biên Hoang tập rồi."

Tiểu Kiệt gật đầu: "Có đạo lý! Với cước trình của nàng, nếu tối qua động thân, khẳng định có thể đến sớm hơn lâu thuyền một ngày."

Thanh Huy nói: "Thế phải coi là nàng tình thâm ái phu hay là tâm lo báo cừu."

Diêu Mãnh than: "Không nên trêu chọc Cao tiểu tử nữa, các người nhìn xem con người gã thảm thương thế, sao còn nhẫn tâm chứ?"

Cao Ngạn cả giận: "Người mới thảm thương. Không biết đầu chí của lão tử hiện tại thịnh vượng hơn nhiều, tình huống gì cũng đều có thể ứng phó."

Trác Cuồng Sinh vội vàng nói: "Phải rồi! Phương pháp chiếm được trái tim tiểu Bạch Nhạn là giả đáng thương. Để tiểu Bạch Nhạn nhìn thấy Cao tiểu tử đối với nàng hết lòng vô tư cống hiến và hy sinh, thấy được Cao tiểu tử vì yêu nàng mà bất chấp tất cả."

Cao Ngạn lắc đầu: "Cách này dùng ở trên người tiểu Bạch Nhạn là vô tác dụng. Trong tâm trí nàng trò chơi phải có đủ kích thích, nếu như ta biến thành một tên buồn phiền đáng thương, khẳng định nàng sẽ cho ta một cước bay ra khỏi Biên Hoang."

Mộ Dung Chiến bảo: "Cao tiểu tử nên trở lại là chính mình thì tốt hơn! Giấy không gói được lửa, để nàng nhìn ra chân tướng, chỉ sợ tướng khéo hóa vụng. May mà ít ra còn hơn hai ngày thời gian, mọi người bọn ta nghĩ biện pháp cho Cao thiếu đi."

Cao Ngạn thống khổ nói: "Mấy ngày này ta làm thế nào chịu đựng đây? Rõ ràng ta có thể sớm gặp được nàng, lại phải ở lại Biên Hoang tập khổ sở chờ đợi."

Tiểu Kiệt nói: "Nếu như lão đại dùng thuyền đi đón, tiểu Bạch Nhạn lại từ đường bộ đến, không phải là mất cơ hội gặp nhau sao. Bọn ta lại không có bản lĩnh giữ nàng, bị nàng đến Thuyết Thư quán nghe được thuyết thư "Tiểu Bạch Nhạn chi luyến" ấy, càng cát hung khó đoán."

Cao Ngạn hướng về Trác Cuồng Sinh oán giận: "Giả thần là người, làm quỷ cũng lại là người, làm cho bây giờ ta tiến thoái lưỡng nan, mau lấy công chuộc tội cho lão tử."

Trác Cuồng Sinh đang định nói, thì Vương Trấn Ác xuất hiện ngoài cửa, tiến vào nói: "Đến lúc làm việc rồi!"

Mọi người trong cửa hàng thu liễm nụ cười đồng thời đứng dậy, lập tức sát khí đằng đằng theo Vương Trấn Ác rời khỏi tiệm màn thầu lão Vương.

Phương tổng dùng mũi tìm địch nhân đã có kết quả.

Kiến Khang thành, Thanh Khê tiểu trúc.

Tổng Bì Phong, Đồ Phụng Tam và Lưu Dự đang ngồi ăn bánh ngọt do Tư Mã Đạo Tử sai người mang đến ở trong phòng, hiển thị Tư Mã Đạo Tử đối với việc đêm qua giết chết Can Quy vô cùng vừa ý.

Ba người tâm tình vui vẻ, cho nên mặc dù được ngủ chưa đến hai canh giờ, vẫn cảm thấy tinh thần đầy đủ.

Tổng Bi Phong nói: "Điều nuối tiếc duy nhất là không khám phá được quan hệ giữa Trần công công và Lư Tuần."

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Ta lại cho rằng có chút không được hoàn hảo mới tốt, đầy đủ ngược lại thành tổn thất. Nếu bọn ta một lần thu thập cả Can Quy và Lư Tuần, sẽ khiến trong lòng Tư Mã Đạo Tử càng cố kỵ bọn ta. Để lại Lư Tuần là một sự uy hiếp, đối với bọn ta là chuyện tốt."

Lưu Dụ hướng sang Khoái Ân hỏi: "Tiểu Ân cảm giác như thế nào?"

Khoái Ân: "Trong lòng ta thoải mái hơn rồi."

Đồ Phụng Tam: "Biểu hiện của tiểu Ân tối qua vô cùng xuất sắc, nhưng ngàn vạn lần đừng vì thế mà tự mãn, người phải khiêm nhường tài năng mới có tiến bộ."

Khoái Ân cung kính đáp: "Tiểu Ân kính cẩn tuân theo giáo huấn của Đồ gia."

Tổng Bi Phong cười: "Tiến thuật của tiểu Ân tựa hồ tốt hơn ý liệu của ta, nắm vững bất luận là thời gian, góc độ và kinh đạo đều không thể chống đỡ được, đã đạt cảnh giới như đại gia rồi."

Lưu Dụ nói: "Tiểu Ân làm rất tốt, ta sẽ để cho ngươi có cơ hội thi triển sở trường."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Tiểu Ân ngoại trừ xạ tiễn, còn có sở trường đặc biệt gì?"

Khoái Ân khiêm nhường đáp: "Ta từng làm Mã đồng, hiểu rõ tính ngựa. Khi đến Hầu gia làm thủ hạ, lại kiêm luôn quản lý chuồng ngựa, tại phương diện chăm sóc và xem ngựa coi như có chút tâm đắc."

Đồ Phụng Tam cười: "Ta sẽ ghi nhớ." Lại nói tiếp: "Tiểu Ân, ngươi lập tức đến mã trạm, coi xem có tin tức từ Biên Hoang tập đến không."

Khoái Ân lĩnh lệnh đi khỏi.

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ biết hẳn có ý sai Khoái Ân đi khỏi, bình tĩnh đợi hẳn lên tiếng.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một chốc, nói: "Lý Thục Trang chắc không phải là người của Hoàn Huyền. Nữ nhân này ba năm trước đã bắt đầu lập nghiệp ở Kiến Khang, với quan hệ giữa ta và Hoàn Huyền lúc ấy, nếu như thị làm việc cho Hoàn Huyền, thì không thể che giấu được ta."

Tổng Bi Phong: "Đến bây giờ ta vẫn không minh bạch, vì sao đêm qua bọn ta không trực tiếp tìm thị tính chuyện, còn để thị có cơ hội đào tẩu, nói không chừng lúc này thị đã sớm rời khỏi Kiến Khang."

Đồ Phụng Tam: "Cái này gọi là tình thế không cho phép, sự thật trong đó là bọn ta vẫn chưa nắm được đuôi của thị, lại không thể không xem xét đến sức ảnh hưởng của thị tại Kiến Khang. Tư Mã Đạo Tử xác thực có thể đem thị ra chính pháp trị tội, cũng chẳng có người nào dám vì thị ra mặt. Nhưng tất sẽ dẫn đến sự phản cảm của triều đình và dân chúng Kiến Khang, làm liên lụy tổn thất thanh danh bọn ta, việc này trí giả không nên làm. Phương pháp thông minh nhất là quay trở lại không chế thị, mà chuyện này tất phải Lưu gia tự thân ra tay."

Lưu Dụ thông dong nói: "Ta đã kêu Vương Hoảng đi hẹn thị gặp mặt, chắc là tin tức sẽ nhanh đến thôi."

Tổng Bi Phong: "Sợ nhất là thị sợ tội bỏ trốn."

Đồ Phụng Tam lắc đầu nói: "Ta khẳng định thị vẫn ở Kiến Khang, trong kế hoạch hành động phản hành thích, ta từng điều tra kỹ càng về thị. Tổng hợp tình báo từ các mặt, thị là một nữ nhân mảnh khảnh đủ điều. Trong hắc bạch lưỡng đạo quan hệ phi thường gần gũi, đối với triều đình và dân chúng cũng có sức ảnh hưởng nhất định, quan hệ với Tư Mã Đạo Tử cũng không tồi."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Chẳng lẽ Tư Mã Đạo Tử cũng dùng Ngũ thạch tán sao?"

Đồ Phụng Tam: "Hoàn Huyền cũng dùng, Tư Mã Đạo Tử cũng dùng. Sử dụng Ngũ thạch tán phổ biến giống

như bình thường ta và người uống rượu. Đây là thói quen xấu của cao môn phương Nam, ta cũng thử qua vài lần, xác thực làm cho người ta có cảm giác vui vẻ quên sầu, tâm hồn phiêu diêu. Người thử qua một lần sẽ rõ ràng."

Tổng Bi Phong: "Thứ này không nên thử là hay."

Lưu Dụ lảng tránh hỏi: "Vì sao Phụng Tam bảo tiểu Ân đi?"

Đồ Phụng Tam: "Nhân vì ta muốn bàn luận chuyện Nhậm Thanh Thị, không thích hợp có ý tại trường."

Lưu Dụ: "Có phải người suy đoán Nhậm Thanh Thị và Lý Thục Trang có quan hệ không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Người không nghĩ là Nhậm Thanh Thị bỏ đi đột ngột phi thường sao?"

Lưu Dụ nói: "Có phải Phụng Tam hoài nghi Lý Thục Trang là dư nghiệt của Tiêu Dao giáo không?"

Đồ Phụng Tam: "Cái khả năng này tính ra cực kỳ ít. Lý Thục Trang năm năm trước đến Kiến Khang, tại Tần Hoài lâu làm cô nương ba ngày, bị đại lão bản Cổ Thương của Hoài Nguyệt lâu chấm trúng, thu thị về làm thiếp. Do thủ đoạn làm ăn của thị phi thường xuất sắc, năng lực làm việc cao chẳng phải nói, lại am hiểu cách giao tiếp với giới quyền quý Kiến Khang, cho nên dần dần nhận được sự coi trọng của Cổ Thương. Hai năm trước đây Cổ Thương đột nhiên vì dùng được vật quá liều mà chết, Hoài Nguyệt lâu mới rơi vào tay thị. Sau đó thị mới bắt đầu buôn bán lớn Ngũ thạch tán, khiến cho tài phú tăng mạnh. Dựa vào tác phong khẳng khái phóng khoáng trượng nghĩa, càng khiến cho thị trở thành nữ nhân nổi tiếng nhất ngoài Kỳ Thiên Thiên ở Kiến Khang. Một con người như vậy, phải chăng Nhậm Dao có thể chi trì và khống chế phạm vi hoạt động giới hạn tại phương Bắc. Hậu trường của thị phải tại phương Nam, ví dụ như nguồn nguyên liệu Ngũ thạch tán của thị là từ đâu tới?"

Tổng Bi Phong: "Lý Thục Trang xác thực là một nữ nhân có biện pháp, bắt quá An công lúc sinh tiền ẩn tượng đối với thị rất xấu, cố tình không thêm đặt chân vào Hoài Nguyệt lâu nửa bước. Lý Thục Trang nổi tiếng thích lang quân tuần tú, không ít cao môn tử đệ đã từng cùng thị âm thầm hẹn hò, bọn được tuy chưa đến mức ba nghìn, nhưng khẳng định số lượng chẳng ít."

Lưu Dụ nói đùa: "Nguyên lai là một nữ nhân ăn uống cầu kỳ, thế thì ta không hợp khẩu vị nàng rồi."

Tổng Bi Phong: "Vấn đề này có quan hệ thế nào với Nhậm Thanh Thị?"

Đồ Phụng Tam: "Ta hoài nghi Lý Thục Trang là người của Nhiếp Thiên Hoàn."

Lưu Dụ chấn động: "Nếu mà như thế, tất cả những vấn đề trước đây nghĩ không thông có thể dễ dàng hiểu được."

Tổng Bi Phong vẫn thấy mờ mịt bèn hỏi: "Ta vẫn chưa rõ?"

Đồ Phụng Tam: "Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn là bạn hợp tác, nếu như Lý Thục Trang có quan hệ với Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên trong sự việc thích sát Lưu gia sẽ là một cánh tay đắc lực hỗ trợ Can Quy. Mà Nhậm Thanh Thị lại vì Nhiếp Thiên Hoàn mới cùng Lý Thục Trang âm thầm qua lại, cho nên hiểu rõ kế hoạch của Can Quy. Xác thực Lý Thục Trang có lòng hỗ trợ Can Quy, chỉ là không nghĩ qua Nhậm Thanh Thị sẽ bán đứng bọn họ. Mà Nhậm Thanh Thị tâm kế hiểm độc, muốn Can Quy sau khi thành công thích sát Lưu gia, không còn mạng trở về Giang Lăng. Bất luận ai sống ai chết, thị cũng là người thắng lớn."

Tổng Bi Phong thở ra một hơi khí lạnh, nói: "Nữ nhân này thật độc ác."

Lúc này Vương Hoàng đến, vui vẻ nói: "Thật không thể tưởng được, nghĩ cũng không ngờ Lý Thục Trang một lời đáp ứng gặp Lưu huynh. Thời gian giữa giờ Dậu tối nay, địa điểm là hậu viện Vọng Hoài đình cạnh bờ sông của Hoài Nguyệt lâu, điều kiện là Lưu huynh phải đơn độc đến gặp thị."

Tổng Bi Phong than: "Phụng Tam đoán đúng rồi, thị quả nhiên không nỡ bỏ gia tài."

Đồ Phụng Tam: "Như thế căn bản thị không sợ bọn ta có thể bắt giữ thị, còn muốn thử đảm lượng của Lưu

gia."

Lưu Dự: "Nếu như ta không dám đến, sau này còn có thể trước mặt thị ngẩng đầu làm người sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu như người gặp được Lưu Tuần, có nắm chắc giữ mạng trốn thoát không?"

Lưu Dự mỉm cười: "Người lại quên mất ta là ai sao? Chân mệnh thiên tử có giết cũng không chết."

Hồi 97

Bán Bả Tiên Thi

Ba Lăng thành.

Nhiếp Thiên Hoàn đang ngồi thưởng thức trà thơm ở Động Đình lâu trú danh thì Hác Trường Hanh mang tin tức mới nhận được từ Thọ Dương tới. Nhiếp Thiên Hoàn xem xong liền lộ thần sắc kỳ dị mà ngoài Hác Trường Hanh ra không ai có thể hiểu nổi, vô cùng phức tạp, vừa kinh ngạc lại pha chút mất mát, vui buồn khó phân.

Hác Trường Hanh thấp giọng: "Thật làm người ta không thể tin nổi. Từ tối hôm kia, Dĩnh Thuỷ bang mời thuyết thư tiên sinh đến Biên Hoang đại khách sạn mỗi tối phục vụ ba buổi kể câu chuyện "Cao tiểu tử hiềm trung mĩ nhân kế", làm toàn thành bàn tán xôn xao. Quái chiêu của Hoang nhân quả là xuất mãi mà không hết."

Động Đình lâu được xây dựng sát bờ hồ, lâu cao hai tầng. Bàn hai người ngồi ở một góc trên lầu hai cạnh cửa sổ, nhìn qua cửa sổ có thể thu hết cảnh đẹp của Động Đình hồ vào trong tầm mắt.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm ngâm không nói. Rõ ràng là nhất thời lão không thể tiêu hoá nổi sự thật mà tin tức này mang tới.

Hác Trường Hanh lại tiếp: "Nếu quả thực nội dung câu chuyện "Cao tiểu tử hiềm trung mĩ nhân kế" mà có bảy phần là sự thật, thì đó là một thất bại lớn của Hoàn Huyền, lại có thể thấy Hoàn Huyền tuyệt không tin tưởng chúng ta, giấu giếm chúng ta đi cấu kết với Tiều gia Ba Thục. Nếu không phải thế thì con gái Tiều Túng là Tiều Nộn Ngọc tại sao lại làm việc cho hắn? Nhưng lần này Tiều Nộn Ngọc đã làm Tiều gia mất mặt quá rồi."

Nhiếp Thiên Hoàn gằn giọng: "Tiều Túng!"

Hác Trường Hanh nói: "Không lạ tại sao Hoàn Huyền có thể dễ dàng khống chế Ba Thục. Tiều Túng là ông vua vô danh nhưng hữu thực của Ba Thục. Từ sau khi trừ khử Mao gia thì lão độc bá Thành Đô, thế lực mở rộng ra khắp đất Thục, khống chế huyết mạch kinh tế của toàn bộ khu vực. Hoàn Huyền có lão tương trợ đúng là như hổ thêm cánh, không còn phải lo lắng về mặt vật tư hàng hoá, lại khống chế hoàn toàn khu vực trung, thượng du Trường Giang, không thể coi thường được. Ài! Không tưởng nổi là thông tin quan trọng này lại do Hoang nhân khám phá ra."

Nhiếp Thiên Hoàn dường như không nghe hắn nói gì, lẩm bẩm tự nói một mình: "Không ngờ Cao tiểu tử gặp đại nạn mà không chết ư? Việc đó không thể nào, hắn thì có tài đức, năng lực gì? Lại có thể ứng phó được với kỹ năng dụng độc danh chấn thiên hạ của Tiều gia?"

Hác Trường Hanh đáp: "Việc này thật khó tin, nhưng đệ tử cho rằng đó là sự thật vì nếu Cao Ngạn một mạng ô hô rồi thì làm sao có thể giấu người khác được?"

Nhiếp Thiên Hoàn hít sâu một hơi, hai mắt lấp lánh thần quang, gật đầu: "Đúng! Cao tiểu tử đúng là mạng lớn. Rốt cuộc là chúng ta nên cao hứng hay là thất vọng đây? Nhã nhi sẽ có phản ứng thế nào đối với việc đó? Ài! Ta chửi mửi tám đời tổ tông bọn Hoang nhân, ngay đó ước giữa chúng ta và Yến Phi lại dám công khai cho thiên hạ biết, trở thành đả kích rất lớn đối với danh dự của chúng ta."

Hác Trường Hanh đáp: "Về mặt đó thì coi như Hoang nhân vẫn còn để lại chút tình, không hề đề cập đến

việc Yến Phi thành công cứu người từ tay chúng ta nên mới thắng đồ ước đó....."

Nhiếp Thiên Hoàn than: "Cái gì mà Yến Phi đại chiến với ta một trăm hiệp, không phân thắng bại rồi vì anh hùng trọng anh hùng nên ta sáng khoái đáp ứng không can thiệp vào chuyện tình giữa Cao tiểu tử và Nhã nhi nữa. Con mẹ chúng nó! Lại còn phóng đại chuyện đó lên tới mức đó nữa sao? Tin này mà truyền đến tai Hoàn Huyền thì hẳn sẽ có phản ứng gì?"

Hác Trường Hanh đáp: "Về mặt đó thì chúng ta ngược lại không cần lo lắng. Chỉ cần cái đầu của Hoàn Huyền không để ở sau đít hẳn thì hẳn sẽ biết đó là tác phong nhất quán luôn khoa trương của Trác Cuồng Sinh trong đám Hoang nhân. Hơn nữa, đó là do chúng ta thỉnh thoảng làm thịt giúp Cao tiểu tử. Điều chúng ta lo lắng là Thanh Nhã sau khi biết việc đó thì sẽ nghĩ gì."

Nhiếp Thiên Hoàn lo lắng: "Trong lòng ta rất rối loạn. Người nói xem ta phải làm sao?"

Hác Trường Hanh đáp: "Tốt nhất là không cần nghĩ gì nữa."

Nhiếp Thiên Hoàn thất thanh hỏi: "Cái gì? Làm sao lại không nghĩ cách gì cho được?"

Hác Trường Hanh cười khổ: "Sự tình đã phát triển đến mức không thể khống chế được nữa rồi, sức chúng ta không làm được gì. Chỉ hy vọng Thanh Nhã có thể hiểu tâm ý của bang chủ, không làm ra những việc khiến cho bang chủ khó chịu."

Nhiếp Thiên Hoàn muốn nói mà không biết nói gì.

Hác Trường Hanh lộ vẻ do dự, một lúc sau mới hạ quyết tâm hỏi: "Cao tiểu tử không chết, sai lầm lớn đã không xảy ra. Giả sử Thanh Nhã thật chui đầu vào lòng gã thì bang chủ có thể tiếp nhận được không?"

Nhiếp Thiên Hoàn ngây người một lúc rồi đưa mắt nhìn hẳn, chán nản: "Ta có thể làm gì đây? Nếu như có thể do ta quyết định thì đương nhiên là không thể chấp nhận. Nhưng con gái lớn rồi thì không ở trong nhà nữa. Ài! Ta làm sao nhẫn tâm mà trách mắng nó."

Hác Trường Hanh hỏi: "Giả sử Cao tiểu tử không phải là Hoang nhân thì bang chủ vẫn sẽ phản đối hai đứa chúng kết hợp sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Không phải là vấn đề thân phận Hoang nhân, mà là vấn đề nhân phẩm. Tên tiểu tử đó nổi tiếng thích gái ưa rượu, trong đầu chỉ nghĩ đến sắc đẹp, sợ nhất là gã đùa cợt tình cảm của Nhã nhi. Người như thế làm sao là người chồng tốt được?"

Hác Trường Hanh nói: "Nói đến chuyện thích gái ưa rượu thì chúng ta lẫn lộn trong giang hồ có ai là không như thế? Hơn nữa, tiểu tử đó từng hai lần thả Thanh Nhã từ tay Hoang nhân đi, lại dám đến Ba Lăng, chắc là gã có thành ý."

Ánh mắt đang hoang mang của Nhiếp Thiên Hoàn bỗng trở nên lợi hại, trừng mắt nhìn Hác Trường Hanh hỏi: "Người lại nói tốt cho Cao tiểu tử, phải chăng muốn tác hợp cho chúng nó?"

Hác Trường Hanh vội đáp: "Xin bang chủ minh bạch đệ tử chỉ vì nghĩ cho Thanh Nhã. Nếu nó đã quyết định việc gì thì ai cũng không cách gì thay đổi nó được."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khổ: "Người nói đúng lắm! Ài! Nhã nhi phải chăng đã nhìn trúng Cao tiểu tử rồi? Nó chẳng phải vẫn ghét nhất những nam nhân rượu chè, trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Nếu nói về diện mạo thì Cao tiểu tử thật không đáng nói đến. Nếu như nó yêu Yến Phi thì ngược lại ta lại dễ chấp nhận. Luận võ công thì mười tên Cao Ngạn cũng không đánh lại Nhã nhi được. Đúng! Hắc! Vô cùng đúng! Tốt nhất là không nghĩ gì nữa. Thuận theo ý trời là biện pháp tốt nhất trong tình huống này."

Lão lại tiếp: "Bắc Phủ binh xuất phát rồi."

Hác Trường Hanh: "Như đã biết Bắc Phủ binh chia thành hai lộ nam hạ. Trận đánh mở màn sẽ xảy ra trong vài ngày tới."

Hai mắt Nhiếp Thiên Hoàn lấp lánh tinh quang lợi hại. Lão bình tĩnh nói: "Ta và Hoàn Huyền đã ước hẹn, khi tin tức về trận đại bại của Bắc Phủ binh truyền tới, thì cũng là lúc chúng ta sẽ diệt trừ Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ."

Hác Trường Hanh: "Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Một trăm năm mươi chiến thuyền đang đợi lệnh. Chỉ chờ bang chủ ra lệnh một câu."

Nhiếp Thiên Hoàn nói liền hai tiếng "Hảo hảo", đoạn từ từ nói: "Trường Hanh đi đi! Ta muốn ngồi yên tĩnh một mình một lát."

Tôn Ân phóng vọt ra từ nơi bí mật mà lão dùng để tiềm tu, chạy thẳng tới ghềnh đá cao sát bờ biển, tinh thần lên cao đến cực điểm.

Yến Phi cuối cùng cũng đến rồi.

Từ khi trở về từ Biên Hoang tập, Hoàng Thiên đại pháp của lão không ngừng đột phá cao hơn, đạt tới cảnh giới tối cao là thiên nhân giao cảm. Chỉ hận là lão cũng biết khi mình tiến bộ được một phần, thì lại cũng rời xa khỏi cơ hội khai mở Tiên môn một phần.

Đạo lý rất đơn giản. Chỉ khi Thái Dương chân hỏa và Thái Âm chân thủy lưỡng cực tương giao ¹, thì năng lượng sinh ra mới có thể phá mở hư không, phi thăng bỏ đi, thoát khỏi tù ngục trói buộc của giấc mộng kiếp nhân sinh này.

Lão đã có Thái Dương chân hỏa đến mức cực hạn, có một nửa năng lực để phá không mà đi, nhưng vẫn còn thiếu nửa kia là Thái Âm chân thủy.

Nếu như lão có thể luyện lại từ đầu thì đương nhiên là sẽ không thiên lệch về một phía như thế. Đáng hận là không thể đảo ngược lại, lão có thể phế bỏ hết võ công để luyện lại từ đầu sao? Việc đó không thể vì tuổi tác lão không cho phép lão làm thế.

Bản thân Thái Dương chân hỏa cũng phân thành âm dương, tất cả đều tự cung tự cấp, nhưng nếu muốn khai mở Tiên môn thì lão hiện giờ chỉ có một nửa khả năng. Nửa kia là ở trên mình Yến Phi.

Khi tu vi võ công về Thái Dương chân hỏa càng thâm hậu, thì càng khó dùng lực Thái Âm chân thủy, vì hai lực lượng tương phản cực đoan này trong tình huống bình thường sẽ bài xích lẫn nhau. Một chút không hay là sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng lực lượng tương phản đó trong tình huống cực đoan nhất thì vật cực tất phản, sẽ biến thành hấp dẫn lẫn nhau, giống như tình hình lúc tam bội hợp nhất. Lực hút đó thì không thể có bất kỳ một lực lượng của thế gian nào có thể thay đổi nó hoặc cản trở nó.

Yến Phi tuy thân mang sự cân bằng vi diệu giữa chân hỏa và chân thủy, nhưng vẫn chưa đại thành, chưa đạt tới năng lực có thể khai mở Tiên môn. Nếu như có thể phá hủy chân hỏa trong người Yến Phi, bức chàng phải toàn lực thi triển kỳ công Thái Âm chân thủy thì Tôn Ân có thể lợi dụng lực hấp dẫn kỳ dị ảo diệu giữa chân hỏa và chân thủy để hút sạch toàn bộ chân thủy của Yến Phi làm của mình. Sau đó thuần hoá tu luyện thì việc khai mở Tiên môn là việc có thể mong đợi trong tương lai biết trước.

Yến Phi đang đến, không ngừng tiếp cận, mục đích là Kiến Khang.

Người duy nhất trên thế gian này có thể làm lão lại được nhìn thấy Tiên môn đã đến rồi.

Lão sẽ gửi chiến thư, hẹn kỳ quyết chiến với Yến Phi.

Thu thập xong Yến Phi thì thanh uy Thiên Sư quân sẽ đại chấn, coi như là một chút lòng tốt cuối cùng của lão đối với Thiên Sư quân do một tay mình sáng lập nên.

Bọn Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh, Vương Trấn Ác, Cao Ngạn, và Diêu Mãnh đến vị trí ở Bắc môn đã thấy bọn Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Âm Kỳ và gần năm mươi cao thủ đang đợi ở đó, người nào cũng trang bị đầy đủ, đại bộ phận mang theo tên cứng cung mạnh.

Họ tụ tập ngoài quảng trường dịch trạm. Hơn trăm chiến mã đã chuẩn bị sẵn sàng bên cạnh.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Phương tổng đâu?"

Phương Hồng Sinh là nhân vật linh hồn của hành động lần này, nên không thấy hắn đương nhiên là lão cảm thấy kỳ quái.

Thác Bạt Nghi lưng đeo đại đao và đoàn mâu vui vẻ đáp: "Đến rồi!"

Được Giang Văn Thanh và Phí Nhị Phiết bảo vệ hai bên, Phương Hồng Sinh hăng hái tiến vào quảng trường, đi thẳng đến trước mặt mọi người, nói: "Khắc định là y ẩn nấp ở một trong những toà nhà hoang phế góc tây bắc."

Góc tây bắc có đến hơn trăm gian phòng hoang phế đã bị tàn phá, Hoang nhân gọi là Bắc phế khu.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Làm sao mà phát hiện tung tích địch?"

Phương Hồng Sinh đáp: "Sau khi trở về, ta đã lượn một vòng bên ngoài Biên Hoang tập, đến Bắc phế khu thì đã có phát hiện. Vì sợ đánh cỏ động rắn, nên ta không dám vào trong đó tìm kiếm mà chỉ đi vòng quanh khu vực hoang phế đó, nhưng lại không ngửi thấy khí vị của địch nhân nữa. Ta khắc định người đang nấp trong đó và thích khách ở Trấn Hoang Cương là một người."

Cao Ngạn nghiêng răng: "To gan lắm. Sau khi chọc giận ta lại còn dám trốn vào trong Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đó gọi là nghề cao mật lớn. Nếu chúng ta có thể tìm thấy y trước khi y hồi phục tà công thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức lực. Vì thế hành động cần nhanh chóng không được chậm trễ. Mời Chiến soái hạ lệnh."

Mộ Dung Chiến đưa mắt nhìn đám chiến mã nói: "Tiếng vó ngựa sẽ làm địch nhân cảnh giác, nên chúng ta không dùng ngựa nữa. Ta và Phương tổng, Thác Bạt đương gia, Trác quán chủ, Hồng lão bản năm người vào tìm người. Những người khác do đại tiểu thư chỉ huy phân phối, cần phải bao vây khu vực hoang phế đó mưa gió không lọt. Người đó giống như là một Hoa Yêu khác, hoặc có thể là nhân vật lợi hại nhất của Bí tộc là Mặc Sĩ Minh Dao nên chúng ta tuyệt không thể coi thường."

Mọi người không dám lơ là, gật đầu đáp ứng.

Vương Hoàng đi rồi, Tư Mã Nguyên Hiển thần thái từng bừng đến.

Trải qua chiến dịch tối qua, ít nhất thì ngoài mặt hắn và Tống Bi Phong không còn khúc mắc nữa, nên gặp nhau lúc này đương nhiên sẽ không xuất hiện tình huống sượng sùng.

Tư Mã Nguyên Hiển ngồi xuống xong liền hưng phấn nói: "Can Quy lần này đúng là hại người không được thành ra hại mình, tự chuốc hại vào thân. Chúng ta lại quét sạch một đám tai mắt lợi hại của Hoàn Huyền. Cha ta không biết là cao hứng đến thế nào mà nói, nhưng cũng kỳ quái sao các người lại có thể nắm được một cách chính xác hành động của Can Quy như thế. Không cần nhìn ta như thế. Ta không hề tiết lộ bí mật về Nhậm Thanh Thị với ông ta đâu. Ồ! Chút nữa thì quên mất, cha ta hỏi ta trong sổ Kiến Khang lục hữu có bao nhiêu tên gian tế, ta nói cần phải hỏi Lưu huynh thì mới biết được."

Lưu Dự sinh cảm giác cổ quái coi Tư Mã Nguyên Hiển như là bằng hữu, thản nhiên: "Trong bọn họ không có gian tế."

Tư Mã Nguyên Hiển vô cùng ngạc nhiên.

Đồ Phụng Tam giải thích: "Can Quy từ một kênh khác mà biết được tin mọi người gặp mặt. Chỉ nghĩ tới việc hắn dùng thủy pháo để phun độc thủy là biết. Nếu hắn phun thẳng vào vị trí sương phòng thì sẽ trúng phải tất cả mọi người trong đó, mà phạm vi phun nước độc ra của thủy pháo này có thể điều chỉnh được. Bọn ta tìm thấy thủy pháo dưới đáy sông, thấy nó được điều chỉnh có thể bao trùm phạm vi lớn nhất. Từ điểm này mà đoán thì mục tiêu của Can Quy là tất cả những người trong sương phòng. Nếu trong số đó mà có người của

hắn thì hắn làm sao làm thế được?"

Tư Mã Nguyên Hiến gật đầu: "Các người suy nghĩ thật chu toàn."

Tổng Bi Phong hỏi: "Tình hình tù binh thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiến đáp: "Bọn người của Can Quy đều là loại hung hãn không sợ chết. Nếu Tổng thúc không tự thân xuất thủ thì chỉ sợ không còn lại tên nào sống sót. Hiện giờ chỉ có ba người bị thương chưa chết. Đợi khi tình trạng chúng tốt lên thì cha ta sẽ phái chuyên gia thị hầu bọn chúng, đừng hòng có thể giấu giếm nữa câu. Cha ta thường nói con người không thể nào chịu nổi nghiêm hình bức cung, chỉ coi lúc nào thì tinh thần tan rã, khuất phục thôi!"

Ba người đều thấy ớn lạnh, không phải vì Tư Mã Đạo Tử dùng thảm hình tàn khốc mà là vì cách nhìn người của lão, cho thấy lão là người có thiên tính tàn nhẫn lạnh lùng thì mới có ý niệm như thế.

Đặc biệt là Tổng Bi Phong đã nhiều năm sống trong cảnh thơ rượu phong lưu ở Tạ gia, càng khó thi triển hình phạt thảm khốc đối với những người đang sống sờ sờ ra đó, có máu có thịt.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Lần này, trong một thời gian ngắn như vậy mà giết chết được Can Quy, cha ta cao hứng vô cùng, đang nghĩ xem trọng thưởng cho các người như thế nào. Ta nói cho ông biết các người muốn có cơ hội lập công với triều đình, cha ta đáp ứng sẽ xem xét tích cực, còn mời Lưu huynh, Đồ huynh và Tổng thúc hôm nay vào Hoàng cung dùng cơm trưa với ông ấy. Ta sẽ đi cùng ba vị, phụ trách dẫn đường."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ánh mắt giao nhau, đều cảm thấy thành quả trước mắt đạt được không phải dễ dàng. Từ Biên Hoang đến Hoàng cung, trong đó đã trải qua biết bao sóng gió, con đường dài đó gian nan biết chừng nào.

Đương nhiên không thể loại trừ khả năng Tư Mã Đạo Tử với bản tính sài lang, thỏ hết thì giết chó săn, nhân cơ hội này làm thịt bọn gã. Nhưng nếu tầm nhìn của Tư Mã Đạo Tử chỉ ngắn hẹp như vậy, cho rằng Can Quy là con thỏ còn quan trọng hơn hai con thỏ khác là Hoàn Huyền và Tôn Ân thì họ chỉ còn cách chịu chết. Họ không thể không mạo hiểm. Nếu không, mọi nỗ lực trong quá khứ sẽ trôi tuột về biển đông mất.

Khả năng lớn nhất là Tư Mã Đạo Tử đã thay đổi cách nhìn đối với bọn gã, cho rằng bọn họ trung thành làm việc cho lão. Ít nhất thì cho tới trước lúc Hoàn Huyền và Tôn Ân mất mạng, lão vẫn có thể lợi dụng bọn gã, dùng uy thế hoàng cung chấn nhiếp chế phục họ, dùng vinh dự của Hoàng triều để lung lạc họ. Đó là cách giải thích hợp lý nhất.

Tư Mã Nguyên Hiến bỗng nhiên thấp giọng thì thào: "Có một chuyện ta vốn không định nói cho các người biết, nhưng ta quả thực coi các người là chiến hữu và bạn tốt, nếu giấu các người thì đâu còn nghĩa khí giang hồ gì nữa."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Đồ Phụng Tam và Tổng Bi Phong đều tập trung tinh thần lắng nghe. Cả hai đều thấy khẩn trương.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Cha ta hiện giờ hoàn toàn yên tâm về các người vì một người như Hoàn Huyền, nhất định sẽ báo thù các người đã làm thịt thủ hạ đại tướng xuất sắc nhất của hắn. Vì thế, chúng ta hiện giờ biến thành ngồi chung một thuyền, cùng chung vinh nhục."

Lưu Dụ nhẹ cả người, thuận miệng hỏi: "Nếu là như thế, Vương gia tại sao không tin tưởng Lưu Lao Chi? Lão chẳng phải đã giết Vương Cung sao?"

Tư Mã Nguyên Hiến lạnh lùng: "Các người làm sao lại giống tên tiểu nhân phản phúc vô thường đó? Hắn có thể phản bội Hoàn Huyền, thì cũng có thể phản bội triều đình. Hơn nữa hắn không hề báo cáo bất cứ tình hình gì cho cha ta. Cha đối với hắn không còn hy vọng gì nữa."

Đồ Phụng Tam nói: "Công tử có thể hoàn toàn tin tưởng bọn ta. Chúng đều nói tới nghĩa khí giang hồ, là thứ vĩnh viễn không thay đổi."

Lưu Dụ hiểu rõ Đồ Phụng Tam tuyệt không nói hoang, chỉ là hấn không nói ra dự đoán về cuộc kháng chiến với Hoàn Huyền là trước bại rồi sau mới cầu thắng, khi đó thì triều đình Đại Tấn sớm đã kết thúc rồi, căn bản không tồn tại vấn đề lời hứa nữa. Gã cũng thầm nghĩ nếu như sau này có thể giữ được mạng Tư Mã Nguyên Hiền thì mình sẽ làm. Đó chính là nghĩa khí giang hồ.

Tư Mã Nguyên Hiền than: "Tối qua ta hưng phấn đến nỗi không thể chợp mắt được. Lần này so với lần ứng phó với Hác Trường Hanh trên Đại Giang kích thích hơn nhiều. Tuyệt diệu nhất là tất cả đều dựa vào dự đoán, cho đến ngay trước khi hành động vẫn không hề có đầu mối rõ ràng. Cho tới phút cuối cùng mới mạo hiểm bắt đầu nắm được hành tung địch nhân. Cả quá trình quả thực kinh tâm động phách, giống như là cao thủ quyết chiến phân thắng bại trong chớp mắt. Cảm giác này quả là làm người ta cảm thấy dư vị lạ thường."

Tổng Bi Phong vỗ vai hấn nói: "Toàn là nhờ có công tử lãnh đạo."

Sắc mặt Tư Mã Nguyên Hiền đỏ bừng lên nói: "Trước mặt các người ta làm sao dám tự xưng là anh hùng đây? Nhưng quả thực ta đã học được rất nhiều điều. Chỉ cần các người khẳng khái ra sức vì triều đình, thì Tư Mã Nguyên Hiền ta đảm bảo triều đình sẽ không bạc đãi các người."

Lưu Dụ nghĩ tới việc ước hẹn gặp mặt với Lý Thục Trang tối nay, tiện dịp liền hỏi: "Cao môn Kiến Khang có phản ứng thế nào đối với chuyện tối qua?"

Tư Mã Nguyên Hiền đáp: "Đương nhiên là rung động toàn thành. Buổi triều sớm nay, rất nhiều đại thần đã hỏi cha ta đó là chuyện gì. Cha chỉ nói một nửa sự thật, đương nhiên là không tiết lộ quan hệ giữa Can Quy và Hoàn Huyền, càng không đề cập tới các vị một chữ, chỉ nói ta thành công bắt giết được một tên đại đạo đã gây họa cho Ba Thục nhiều năm, lại chỉ rõ Can Quy là hung đồ chủ yếu trong việc giết hại Mao gia ở Tứ Xuyên. Lại đem xác hấn bêu tại Ngọ môn thị chúng ba ngày."

Tổng Bi Phong lắc đầu than: "Không tưởng nổi Can Quy đã tung hoành bao năm lại kết thúc như thế."

Lưu Dụ lại hỏi: "Đại lão bản của Hoài Nguyệt lâu có phản ứng gì không?"

Hai mắt Tư Mã Nguyên Hiền sáng bừng lên, đáp: "Tối qua, ta tự thân bồi bạn với nàng ta, lại đáp ứng sẽ tu bổ tầng năm lầu đông cho nàng. Chi bằng hôm nào bọn ta đến tầng năm lầu đông hưởng phong lưu khoái hoạt, hồi tưởng lại tráng cử chém chết Can Quy được không?"

Ba người không biết nói gì. Càng hiểu sâu sắc hơn về sức ảnh hưởng của Lý Thục Trang ở Kiến Khang.

1 Lưỡng cực tương giao: hai thứ cực đoan giao hoà.

Hồi 98

Hoang Khư Chi Hung

Giang Lăng thành, Hoàn phủ.

Hoàn Huyền ngồi trong thư phòng, trong lòng chỉ muốn làm một việc, chính là giết người.

Hôm nay hấn trước sau thu được hai tin tức, tin sau xấu hơn tin trước. Với

tính cách cương nghị bất khuất của hấn cũng cảm thấy chịu đựng không nổi. Chỉ có máu của địch nhân mới có thể trấn tĩnh tình cảm đang dao động của hấn, phải để Đoạn Ngọc Hàn uống máu địch nhân.

Tin tức đầu tiên là Cao Ngạn bất ngờ lại không chết, hơn nữa còn bị Hoang nhân nhân cơ hội truyền bá rộng rãi nói cái gì "Cao tiểu tử suýt trúng mĩ nhân kế", đã châm chọc còn vạch trần mối quan hệ mật thiết giữa hấn và Tiều Túng.

Tiều Túng tương tự như một Nhiếp Thiên Hoàn khác, mỗi người đều có thực lực riêng của mình, người sau có đội chiến thuyền hùng mạnh, Tiều Túng thì thao khống tài nguyên Ba Thục giàu nhất thiên hạ.

Mối quan hệ với Tiều Túng tịnh không phải thiết lập trong một sớm một chiều. Trước khi chinh phục Ba Thục hần đã sớm ngầm đi lại với Tiều Túng trong bóng tối. Hần cung ứng muối, thứ mà khu vực Ba Thục thiếu thốn nhất cho Tiều Túng, còn Tiều Túng thì chuyển sắt ngược lại. Chuyện này Hoàn Xung cũng biết nhưng không can thiệp vào, bởi vì không có sắt quân Kinh Châu sẽ nảy sinh vấn đề trong việc cung ứng binh khí.

Trong một mức độ nào đó, Tiều Túng do một tay hần nâng đỡ.

Cho nên sau trận chiến Phì Thủy, binh quyền quân Kinh Châu rơi vào tay, hần lập tức thừa thế dẫn quân phạt Thục, Tiều Túng thì giúp đỡ hết mình trong ứng ngoại hợp thu phục Ba Thục. Tiều Túng được hần dâng tấu thỉnh triều đình sắc phong làm Ích Châu công, trở thành đệ nhất đại tộc ở Ba Thục.

Tiều Túng tuy lớn hơn hần mười bảy tuổi nhưng hai người cùng xuất thân vọng tộc, tính cách hợp nhau, đều có chí lớn. Hoàn Huyền hần muốn cướp lấy địa vị của Tư Mã thị còn Tiều Túng thì hy vọng trở thành thiên hạ đệ nhất gia, chính thức thay thế hai nhà Vương, Tạ. Cho nên hai người như cá gặp nước, cùng quý tài của nhau, so quan hệ vì lợi ích mà kết hợp với Nhiếp Thiên Hoan cách biệt một trời một vực.

Vì vậy hần tin nhiệm Can Quy không ngừng đề bạt y.

Còn Can Quy là người giỏi như thế không ngờ đã chết, điều này thật khó mà tin nổi, càng khó tiếp nhận. Tin tức xấu hơn lần lượt nổi đuôi, khiến hần kinh hãi. Sức chấn động của nó gần bằng cái chết của Vương Đạm Chân tạo cho hần.

Người của Can Quy gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn bảy tám người hoảng loạn chạy khỏi Kiến Khang, và truyền phi cấp truyền thư báo cáo tình huống Can Quy bị giết.

Hần biết Can Quy gục ngã trong tay người nào, khẳng định là Đồ Phụng Tam. Hần quá quen thuộc Đồ Phụng Tam, chỉ từ thủ pháp thì biết có Đồ Phụng Tam chủ trì đại cục trong bóng tối.

Hần trọng dụng Can Quy vì nhìn trúng Can Quy thuộc loại người như Đồ Phụng Tam, thâm mưu viễn lược giỏi về dùng mưu kế, bộ dạng giống như vĩnh viễn không phạm sai lầm. Nào ngờ Can Quy mà hần dùng để thay thế cho Đồ Phụng Tam lại bị Đồ Phụng Tam làm thịt. Điều này là sự chế nhạo cực lớn đối với hần.

Hiện tại Đồ Phụng Tam đã thành cái gai trong mắt của hần, chỗ nào cũng nhúng tay vào đánh lại hần, hơn nữa chiêu nào cũng trúng vào chỗ yếu hại. Hầu Lượng Sinh cũng vì bị vạch trần cấu kết với y mà sợ tội uống thuốc độc tự sát.

Nếu như Hầu Lượng Sinh là cánh tay trái của hần, Can Quy chính là cánh tay phải, hai tay đều bị Đồ Phụng Tam chém đứt.

Đoạn Ngọc Hàn của hần phải uống máu, là máu của Đồ Phụng Tam, Lưu Dự ngược lại trở thành thứ yếu.

Thanh Thị tiểu thư đến!

Bóng dáng xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị đập vào mắt Hoàn Huyền, dù trong thời khắc tâm tình tồi tệ như thế, hần vẫn cảm thấy tâm thần thoải mái hơn, đau khổ tích tụ trong lục phủ ngũ tạng như biến đi đâu hết.

Mỹ nữ khó đoán này chầm chậm ngồi xuống trước mắt gã khề nói: "Thanh Thị xin thỉnh an Nam Quận công."

Hoàn Huyền tịnh không giống như thường ngày quen dùng ánh mắt lướt trên cơ thể hấp dẫn của thị, trái lại lạnh lùng nhìn thị nói: "Thái độ Lưu Lao Chi ra sao?"

Nhậm Thanh Thị bình tĩnh nói: "Hần sợ ngài."

Hoàn Huyền ngạc nhiên: "Sợ ta?"

Nhậm Thanh Thị nói: "Chuyện mất mặt như thế hần dĩ nhiên không chính miệng nói ra, mà là cảm giác của nô gia. Bất quá hần chịu gặp nô gia đã chứng tỏ hần có suy nghĩ thừa cơ nước đục thả câu. Hần nhờ nô gia chuyển cáo Nam Quận công, tình hình hiện tại vẫn chưa phải lúc liên thủ với Nam Quận công, khi thời cơ

xuất hiện hẳn mới cân nhắc có ủng hộ Nam Quận công hay không."

Hoàn Huyền hừ lạnh: "Vẫn là không biết thức thời."

Nhậm Thanh Thị đột nhiên hơi cúi đầu quỳ bên cạnh dịu dàng nói nhỏ: "Nam Quận công hôm nay có tâm sự ư?"

Hoàn Huyền trong lòng dâng trào tình cảm cả bản thân cũng không hiểu, chỉ muốn nhào qua đè ngửa ra đất ả mỹ nữ giao hoạt đến bây giờ vẫn nửa muốn dâng hiến nửa chống cự này để tùy tiện dâm loạn. Như thế mới có thể tiết ra khí phẫn nộ trong lòng. Nhưng cũng biết thời gian và địa điểm đều không thích hợp. Vì trước khi Nhậm Thanh Thị đến Giang Lăng, hẳn đã sai người đi thỉnh Tiều Nộn Ngọc đến, vị mỹ nhân phong tư khác với Nhậm Thanh Thị có khả năng đến bất cứ lúc nào.

Với tính cách buông thả ngang ngược của Hoàn Huyền, cũng cảm thấy nếu như khi vợ góa của Can Quy đợi ngoài cửa lại nghe thấy thanh âm mây mưa cuồng bạo phát ra bên trong của hắn, sẽ hết sức không thích đáng.

Hắn cũng có chút không hiểu mình, không ngờ trong tình hình như vậy lại sinh ra dục vọng nguyên thủy.

Hoàn Huyền đè nén khát vọng trong lòng, trầm giọng nói: "Can Quy chết rồi."

Thân thể yếu đuối của Nhậm Thanh Thị hơi run, ngẩn đầu nhìn hắn thất thanh: "Cái gì?"

Hoàn Huyền lặp lại lần nữa, chán nản: "Can Quy lần này quả thật trí không bằng người, đi hành thích Lưu Dự trái lại trúng phải gian kế của gã. Ta không muốn tiếp tục nói về việc này. Thanh Thị đi đường vất vả, trước tiên đến nội viện nghỉ ngơi cho khỏe, ta còn rất nhiều việc cần xử lý. Tối nay sẽ đến thăm nàng."

Nhậm Thanh Thị lườm hắn một cái, không lưu ý hỏi: "Tối nay?"

Hoàn Huyền bực bội nói: "Không phải tối nay? Lễ nào phải đợi tối mai hay tối kia ư? Đi đi!"

Nhậm Thanh Thị không nói tiếp, tha thướt bỏ đi.

Hoàn Huyền ngậm thở dài, trong tâm nổi lên ánh mắt nóng bỏng đến mức có thể làm mềm đi trái tim người ta của Tiều Nộn Ngọc. Thật không biết nên nói ra sao chuyện Can Quy chết thảm ở Kiến Khang với nàng.

Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Phương Hồng Sinh năm người vượt tường thành sụp đổ ở góc tây bắc Biên Hoang tập, đạp chân vào đồng cỏ nát. So với tứ đại nhai của Biên Hoang tập, nơi đây như một thế giới hoàn toàn bất đồng, đại biểu cho một gương mặt khác hoang vu, hỗn loạn của Biên Hoang tập.

Trác Cuồng Sinh cảm khái nói: "Vốn dĩ tường thành của chúng ta không đến mức trở thành đất bằng như thế này. Nhưng Biên Hoang tập trước đây mọi người chỉ nghĩ cho mình, tháo dỡ gạch đá của tường thành xây dựng nhà cửa cho mình khiến tường thành càng bị hủy hoại không chịu nổi mà sụp đổ."

Hồng Tử Xuân cười: "Hiện tại nào phải lúc oán trách? Vẫn còn lưu lại mùi vị phải không?"

Câu nói sau nhắm vào Phương Hồng Sinh.

Phương Hồng Sinh ưỡn ngực biến thành một người khác, lãnh tĩnh nói: "Nếu thật không có mưa, không có gió thổi mạnh thì mùi vị hai ngày trước không giấu được ta. Nơi đông người qua lại sẽ khó hơn nhiều nhưng tại khu hoang phế loại dấu tích này rất hiếm, ta mười phần tin chắc. Theo ta!"

Mộ Dung Chiến rút đao khỏi vỏ, Thác Bạt Nghi nắm đoản mâu vào tay, chia ra hai bên Phương Hồng Sinh thâm nhập vào khu hoang phế.

Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân rơi lại sau, chia ra cùng tiến tới. Năm người đều lão luyện giang hồ, trong tình huống như thế tuy không cần phải thương lượng với nhau cũng đã biết phối hợp hô ứng như thế nào.

Giang Văn Thanh đã dẫn mọi người bao vây toàn khu vực, đem thủ pháp bắt rùa trong rọ ra đối phó với địch nhân, rồi chiếu theo đề nghị của Vương Trấn Ác chuẩn bị một đội khoái mã khác, ngay cả nếu địch nhân đào thoát ra khỏi khu hoang phế cũng phải có cước lực nhanh hơn ngựa mới hòng thoát thân được.

Hoa Yêu xác thực đã xuất thân từ Bí tộc, bởi đã có vết xe đi trước nên chúng nhân đối với cao thủ Bí tộc này không hề dám khinh thường. Lần này Hoang nhân mang hết cao thủ ra tay nhất định muốn thành công. Nếu bắt sống được đối phương là lý tưởng nhất, bằng không cũng muốn giữ cái mạng nhỏ của đối phương lại.

Dấu tích hoang tàn đổ nát ngổn ngang khắp nơi, đại bộ phận phòng xá chỉ còn tàn dư hư hoại, chỉ có thể bằng óc tưởng tượng mới hình dung được trạng thái lúc hoàn hảo của chúng. Mấy gian còn hoàn chỉnh nhất cũng đã sụp đổ hầu hết khiến trên mặt đất đầy tường xiêu ngói đổ. Dấu vết của hỏa thiêu còn lại khắp nơi, biến thành cây hoang cỏ dại. Nếu bước tới khu này vào đêm tối sẽ tưởng như quỷ vực, nhưng đúng là một địa phương lý tưởng cho việc ẩn nấp, nhà cửa đường xá lẫn lộn khó phân biệt khiến người ta phải kinh hoàng vì cảm giác bị mất phương hướng.

Phương Hồng Sinh vẫn nhanh chóng nhìn ra một chỗ vốn trước đây phải là một tòa nhà lớn với vẻ ngoài rất quy mô, nhưng bây giờ cảnh tượng của cổng vào thật tiêu điều đổ nát, lão ra dấu cho họ ý bảo địch nhân đang ẩn nấp trong ngôi nhà hoang đó.

"Soạt, Soạt" hai tiếng, Hồng Tử Xuân và Trác Cuồng Sinh từ sau chia ra phóng lên hai bên đầu tường cao nhất của căn phòng đổ nát, sẵn sàng động thủ.

Mộ Dung Chiến ra hiệu cho Phương Hồng Sinh thoái lui, hắn không dám chậm trễ rút đại đao khỏi vỏ bước lui gần mười bộ mới ngừng.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi nhìn nhau ra hiệu rồi đồng thời tấn công vào lỗ hổng lớn vốn là cửa ra vào. Uy lực của hai người liên hợp tạo ra thì ngay cả người bên trong là Tôn Ân, Yến Phi cũng phải ứng phó hết sức cật lực mới hòng chịu nổi.

Bất ngờ phía trước một bóng đen phóng lại nghênh đón, kinh phong thốc vào mặt. Chuyện này thật ngoài ý liệu của hai người nhưng không ai vì thế mà trận cước bị loạn. Bọn họ trước khi hành động đã sớm có chuẩn bị tâm lý, bởi nếu đối phương đúng như Cao Ngạn, Diêu Mạnh và các người miêu tả cao minh như thế tất sẽ biết có người đến, chỉ không tưởng rằng đón chào bọn họ không phải vũ khí bén nhọn mà lại là một tấm khăn choàng.

Đoản mâu của Thác Bạt Nghi đâm ra, gã quát lớn: "Người lên!"

Mộ Dung Chiến phóng tới, khi ngực hắn gần đụng mặt đất đầy ngói gạch cỏ dại bên trong phòng thì hai chân duỗi ra, người và đao hợp nhất như mũi tên theo tấm áo choàng rơi bắn tới bên kia. Động tác của hắn sắc khoái liên lạc giống như đã tập dượt cả vài trăm lần, cùng Thác Bạt Nghi phối hợp nhịp nhàng ăn khớp, không hề sai chút nào.

Khi Thác Bạt Nghi đâm đoản mâu vào tấm khăn choàng, Mộ Dung Chiến đã đến phía bên kia, vừa kịp thấy một hắc y nhân phóng lên không trung vừa phóng lại một ngọn phi đao, nhanh như thiểm điện nhắm mặt gã bắn tới, phản ứng cực lẹ và chuẩn xác đáng khâm phục vô cùng. Mộ Dung Chiến tức giận hừ một tiếng, lặn tới một bên tránh ngọn phi đao cực kỳ nguy hiểm.

Hai bên tả hữu đồng thời vọng lại âm thanh giận dữ của Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân.

"Há!"

Thác Bạt Nghi không hề trực tiếp đâm tới tấm khăn choàng đầy chân kinh, mà dùng một thủ pháp dùng mâu quấn lấy tấm khăn choàng "soạt" một tiếng cuốn lấy nửa vòng, tấm khăn choàng mới rời mâu bay đi, như một đám mây cắt tới hai chân của Bí tộc cao thủ nọ. Hắn liên tục ra chiêu, hoàn toàn biểu lộ thân thủ và trí tuệ.

Tiếp theo đó lại phóng mình vọt lên, cùng với Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân đã từ hai bên tả hữu bay lên không trung chặn đánh địch nhân.

Lúc này Mộ Dung Chiến từ mặt đất vọt phóng lên, trường đao nhắm lên trên phong bế bên dưới của địch

nhân.

Người ấy đầu che vải đen chỉ lộ hai mắt, tinh quang ngời ngời không chút gì kinh sợ, trở mình phóng xuống, bất ngờ đập lên tấm khăn choàng do Thác Bạt Nghi đánh bật lại, thân thủ y quả cao minh, mặc dù trong vị trí đối lập nhưng cũng làm cả bốn người trong lòng bội phục.

Lúc bốn người thầm kêu không hay thì người ấy chân đã đập tấm khăn choàng, dằng vân giá vự lướt theo tấm khăn choàng mà đi, tránh khỏi sự chặn đánh chớp nhoáng ác liệt của Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân.

Trác Cuồng Sinh nhanh trí hét lớn: "Nghi gia đuổi theo, lão Hồng trợ thủ."

Lúc này Thác Bạt Nghi mới vừa đến giữa hai người, Hồng Tử Xuân hiểu ý, cùng Trác Cuồng Sinh đồng thời vận chưởng đẩy vào lưng Thác Bạt Nghi. Thác Bạt Nghi có được hai đạo chân khí trợ giúp nên tốc độ gia tăng càng lẹ, phóng sau đến trước, nhắm địch nhân đuổi theo.

Cao thủ Bí tộc cười ha hả một tiếng, vận kinh vào hai chân, giở lại trò cũ, tấm khăn choàng rời chân nhắm đầu mặt Thác Bạt Nghi bay ngược lại, còn tự mình đổi hướng, bay về phía bắc.

Thác Bạt Nghi tức giận đến độ thất khiếu bốc khói vì thấy đã sắp đắc thủ rồi bị đối phương lại liên miên giở ra toàn quái chiêu để hóa giải.

Bỗng nhiên có thanh âm của đao kiếm kịch liệt vọng tới, thì ra Mộ Dung Chiến đã sớm hơn một bước mau lẹ chặn ở vị trí phía tây bắc chờ người đó vừa hạ xuống thì bất ngờ tấn công.

Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân cả mừng đuổi tới, chỉ thấy người đó đầu vai đầy máu, cũng nghĩ Mộ Dung Chiến ra tay đã thành công, nào ngờ người đó như làn khói nhẹ thoát khỏi đao quang đang bao phủ của Mộ Dung Chiến, còn với tay phóng kiếm lại rồi sau đó mới đào thoát về hướng bắc.

Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Thác Bạt Nghi đến bên cạnh hắn, quát to: "Đuổi theo!"

Mộ Dung Chiến thần sắc ngưng trọng nói: "Đuổi theo cũng không ích gì. Võ công người này cực cao, so ra còn cao hơn cả Hoa Yêu, thân pháp khinh công cũng ngang tầm, bọn ta khẳng định không chặn được hắn đâu."

Nói chưa dứt câu, "Đừng! Đừng! Đừng!" ba đám khói đen kịt bốc lên bên cạnh khu hoang phế, sau đó là một loạt tiếng la ó hò hét.

Phương Hồng Sinh cũng đã đuổi tới, nhìn thấy bốn người trong dáng vẻ chán nản, thất hồn lạc phách, cầm trường kiếm địch nhân bỏ lại trên mặt đất, nói: "Đây chính là văn tự của Bí tộc."

Bốn người đưa mắt nhìn trường kiếm đang nằm trong tay y, chỉ thấy trên kiếm khắc một hàng hơn mười văn tự cổ quái tựa như sâu bò.

Kiến Khang đô thành là thành trì quy mô to lớn nhất trong thành khu Kiến Khang. Chu vi thành là hai mươi dặm mười chín bộ, có sáu cửa, ba cửa ở phương nam. Tuyên Dương môn hoành tráng nhất nổi với ngợp đao ở ngay giữa, phía trên treo xà ngang to lớn nặng nề, hai bên có hai con hổ bằng gỗ nhìn nhau, cực kỳ tráng lệ.

Từ Tây Minh môn ở phía tây cho đến Kiến Dương môn ở phía đông là một con đường lớn chạy ngang nối hai bên đông tây, chia đô thành ra hai phần nam bắc rộng lớn. Bắc là cung thành, nam là các đài tỉnh sở tại của triều đình.

Cung thành lại gọi là Đài thành, là nơi cung điện của Kiến Khang. Đài thành hùng vĩ tráng lệ, có tường dày hai lớp, tường của nội cung kéo dài năm dặm, tường của ngoại cung kéo dài tám dặm, Kiến Khang cung nằm ở ngay giữa.

Lúc mới xây cung thành có tường đất, đến năm Hàm Khang thứ năm, mới đào lũy xây thành, xung quanh có thành hào rộng năm trượng sâu bảy thước bao bọc, hiện rõ mối lo lắng của Tư Mã hoàng triều đối với thời

cuộc bất ổn.

Phía nam Đài thành có hai cửa, có Đại Tư Mã môn làm chủ, phàm những người dâng lên tấu chương, phải tới cửa này quỳ gối đợi kêu, vì vậy cũng được gọi là "Chương môn".

Lưu Dự, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ba người theo Tư Mã Nguyên Hiến nhập đô thành qua ngã Tuyên Dương môn, phía trước có binh lính mở đường, phía sau có binh lính đi theo hộ vệ, cảm giác phong quang đó có chút cổ quái, làm cho Lưu Dự có chút không quen. Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đã sớm quen với kiểu tiền hô hậu ủng như vậy, nên vẫn cứ an nhiên tự tại.

Lưu Dự lần đầu tiên bước chân vào đô thành, giục ngựa chạy trên ngự đạo dài đến hai dặm từ Tuyên Dương môn đến Đại Tư Mã môn, bị kiến trúc hoành tráng hai bên đường trấn nhiếp, nghĩ đến mình được người ta cho là "chân mệnh thiên tử", cảm giác thật không bút mực nào có thể hình dung được.

Chỉ riêng ngự đạo trong đô thành này cũng đủ cho người thưởng thức. Bề ngang có thể để tám ngựa song hành, hai bên có kênh ngòi, trên bờ kênh trồng cây hòe và cây liễu. Dưới bóng cây rậm rạp ẩn hiện những khu thự của mệnh quan óng ánh màu vàng sáng chói, làm già có vọng tưởng thế nào, cũng không sao tưởng tượng được có một ngày sẽ biến thành chủ nhân của đô thành hào hoa mỹ lệ này.

Bất quá nếu từ góc độ quân sự mà nghĩ, tòa đô thành này đúng là một bảo lũy hết sức kiên cố, mà an nguy của Đài thành phía trước, cũng chính là đại biểu cho hưng vong của Tư Mã hoàng triều.

Tư Mã Nguyên Hiến vào đến đô thành, liền trở nên thoải mái như về tới nhà, không ngừng chỉ trỏ, giới thiệu những tòa nhà dọc đường.

Sau khi đi qua Đại Tư Mã môn, Lưu Dự cuối cùng cũng đạp chân vào Đài thành, chỉ thấy lớp lớp lầu các, cung vàng điện ngọc, sông núi ao hồ, xảo đoạt thiên công, Lưu Dự tựa như "lão nhà quê" ra thành thị, nói không ra được câu nào.

Một tòa đại điện đứng ở phía trước, cao tám trượng rộng mười trượng, dài độ hơn hai mươi trượng, tả hữu hai bên điện đối chọi lẫn nhau càng làm tăng thêm khí thế.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Đây là Thái Cực điện nơi hoàng thượng triệu kiến đại thần, cử hành yến tiệc cung đình và xử lý chính vụ thường ngày."

Phía trước Thái Cực điện là quảng trường rộng sáu mươi mẫu, mặt đất dùng đá cẩm thạch lát thành, bóng loáng mỹ lệ, xung quanh trồng đủ các loại cây, cung điện tàn lá tương phản, đứng ở nơi này cứ ngỡ đã rời xa nhân thế.

Lưu Dự bắt đầu minh bạch vì sao Hoàng Đế không thể đi sát dân tình, hoàng đế sống trong cung cấm, căn bản vốn bị cách biệt trong một hoàn cảnh độc lập xem như là an toàn, sự hiểu biết về dân tình toàn do thần tử đưa lên, chuyện tổ quốc giang sơn tự nhiên là không để ý đến.

Bất luận là nhìn trái ngó phải, nhìn gần trông xa, Lưu Dự chỉ thấy toàn là đình viên lầu các, không nhìn được mới hỏi: "Trong cung thật ra là có bao nhiêu cung điện đền đài?"

Tư Mã Nguyên Hiến hào khí dâng cao đáp: "Nói ra nhiều khi Lưu huynh không tin. Tổng số có trên dưới ba ngàn năm trăm cung điện, trước các cung điện đều có trọng lầu phục đạo thông tới ngự hoa viên ở trung tâm.

Lưu Dự thất thanh kêu: "Cái gì?"

Đồ Phụng Tam hỏi: "Công tử muốn dẫn bọn ta đến cung điện nào để diện kiến Vương gia?"

Tư Mã Nguyên Hiến làm như vô sự đáp: "Là Tỵ Hàn điện ở phía tây của Ngự Hoa viên."

Tống Bi Phong hiểu rất rõ tình huống trong cung, ngạc nhiên hỏi: "Tỵ Hàn điện không phải là nơi Hoàng thượng làm việc sao?"

Tư Mã Nguyên Hiến ung dung đáp: "Sau khi diện kiến Hoàng thượng, cha ta sẽ thiết yến khoản đãi ba vị tại

Lưu Hỏa các, là một trong những chỗ có phong cảnh đẹp nhất trong nội cung."

Ba người lấy làm ngạc nhiên nghĩ lại, mới biết lần này phụng chiếu nhập cung không phải là đơn giản, nếu không sao lại phải đi tham kiến Hoàng Đế.

Hồi 99

Bí Trung Chi Bí

Tình huống Hoàn Huyền dự tính tình không xuất hiện.

Tiêu Nộn Ngọc cảm phi cấp chứa tin tức Can Quy bị chết ra xem, nàng không hề có chút phản ứng kịch liệt đau khổ khi chồng chết mà chỉ chậm chậm cúi đầu, đặt thư tín sang một bên, thần sắc bình tĩnh khê khàng nói: "Chàng chết rồi!"

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Nộn Ngọc, Hoàn Huyền đã bị khí chất đặc biệt của ả hấp dẫn. Nhìn ngang nhìn dọc, mỹ nữ xinh đẹp thông minh chưa đến mười chín tuổi tựa như người mới bước vào đời, không chút xảo trá, đoan trang cao nhã như nữ nhân cao môn, khí chất như lan như ngọc có điểm giống Vương Đạm Chân, nhưng trong vẻ tĩnh lặng lại chứa đựng một thứ sức sống sinh động nào đó. Khi ả đưa mắt ngắm nhìn người nào, người ấy sẽ cảm thấy ả biến thành một con người khác. Nhiệt lực yêu mị trong mắt ả như có từ tính hút lấy người ta, như muốn khiêu chiến với định lực của nam nhân, khiến người ta nghĩ ngay đến thần sắc lúc phóng túng của ả, ví như chuyện được khích lệ cùng ả làm điều gì đó, hay nắm tay cùng đi dạo, hoặc cùng ngủ vài đêm, làm cho người ta rất kích thích. Phương diện này ả có nét giống với Nhậm Thanh Thị. ả chính là tiên nữ và yêu tinh kết hợp trong cùng một thân thể. Căn bản là ả ta muốn thể hiện phương diện nào với người ta mà thôi. Mỗi lần thấy ả, cảm giác của Hoàn Huyền đều không giống nhau.

Nếu như ả không phải là vợ của Can Quy, mà còn là con gái Tiêu Tung, hẳn sẽ tìm mọi cách chiếm đoạt ả. Trước kia ước nguyện này hẳn chỉ có mỗi cách áp chế trong lòng, hiện tại Can Quy đã chết, hẳn đối diện với quả phụ mới này sẽ như thế nào đây?

Trong lòng Hoàn Huyền dâng trào những tư vị khó hình dung, trầm giọng nói: "Mong Càn phu nhân bớt buồn phiền. Món nợ máu này ta sẽ vì phu nhân mà đòi lại. Hoàn Huyền ta đảm bảo điều đó."

Tiêu Nộn Ngọc thờ ơ đáp: "Ta không còn là Càn phu nhân nữa. Nam quận công gọi lại ta là Nộn Ngọc được rồi."

Một cỗ nhiệt khí trong nháy mắt chạy khắp toàn thân Hoàn Huyền làm huyết dịch hẳn như sôi lên. Người con gái này chẳng những kiên cường ngoài sự tưởng tượng của hắn mà sự vô tình cũng có thể so được với hắn.

Tiêu Nộn Ngọc ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hai mắt xạ xuất những tia sáng yêu mị nóng bỏng kỳ lạ, ngữ điệu lại vẫn bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Người chết không thể phục sinh. Nhiệm vụ chấn hưng gia tộc của Nộn Ngọc không cho phép Nộn Ngọc bi thương, sẽ có một ngày ta tự tay giết chết tên Lưu Dự cầu tặc đó."

Sau đó ả cúi đầu khê khàng nói: "Dù trong lòng Nộn Ngọc tràn đầy phẫn hận, nhưng vô pháp phát tiết. Nam quận công có thể giúp Nộn Ngọc một chuyện được không?"

Hoàn Huyền ngưng đáp: "Chỉ cần ta làm được, tất sẽ vì Nộn Ngọc mà hoàn thành."

Tiêu Nộn Ngọc chậm rãi đứng lên, hai má ửng hồng, song mục xạ xuất dục tình nóng bỏng, khê giọng: "Nam quận công đương nhiên làm được."

Sau đó với tư thế xinh đẹp như múa, trước mắt trợn trừng mở to hết cỡ của Hoàn Huyền, ả chuyển thân quay vòng. Mỗi lần chuyển thân y phục của ả lại bớt đi một thứ, rồi rơi xuống đất. Khi ả ngừng quay và đối diện với Hoàn Huyền, trên người ả không còn vật gì, chỉ còn chiếc vòng cổ hình con chim bằng ngọc sáng lấp lánh trên ngực.

Hoàn Huyền bỗng có cảm giác bản thân quay lại thừa thiên địa sơ khai hàng vạn nghìn năm trước. Trong thiên địa trừ hắn ra chỉ còn vưu vật có thể làm bất cứ nam nhân nào cũng phải say mê trước mắt này thôi.

Tiêu Nộn Ngọc bình tĩnh nói: "Hai ta chuyện gì cũng chẳng lý tới, chuyện gì cũng chẳng nghĩ, quên tất cả mọi sự hợp thể giao hoan với nhau. Chỉ có làm như vậy, Nộn Ngọc mới có thể phát tiết nỗi khổ trong lòng. Nam quận công có chịu giúp Nộn Ngọc chuyện này không?"

oOo

Mộ Dung Chiến quay lại tổng đàn Bắc Kỳ Liên ở tây môn đại nhai, trong lòng chứa đầy cảm giác thật khó mà nói ra. Từ sau khi quang phục lại Biên Hoang tập, tâm tình hắn chưa bao giờ kém như thế này.

Rõ ràng đã chặn được cao thủ bí tộc đó, lại để đối phương chịu một chiêu của hắn rồi sau đó chạy đi thật xa, làm hoang nhân mất hết mặt mũi.

Địch nhân đáng sợ như vậy phải ứng phó sao đây?

Kẻ không sợ trời, không sợ đất như Mộ Dung Chiến, lần đầu tiên bỗng phát sinh sợ hãi. Trách nhiệm thống soái trên vai hắn càng nặng nề hơn. Chuyện tốt duy nhất là Phương Hồng Sinh tịnh không nghĩ thấy tung tích của các bí nhân khác ở bên trong tập. Như vậy rõ ràng là bí nhân vẫn chưa tiến vào trong tập.

Tình trạng này đương nhiên không phải mãi mãi giữ nguyên không đổi. Cao thủ bí tộc chạy thoát chính là kẻ tiên phong mở đường. Sau lần thua thiệt này, khi bí tộc chính thức triển khai hành động đối phó với Biên Hoang tập sẽ càng cẩn trọng hơn, định rõ kế hoạch ổn thoả.

Mộ Dung Chiến đặt thanh kiếm tùy thân của cao thủ bí tộc đó lên mặt bàn, rồi chán nản ngồi xuống ghế, trong lòng rộn lên bao lo lắng.

Bất lợi lớn nhất của bọn họ bây giờ là địch tối ta sáng. Vì vậy địch nhân có thể dễ dàng nắm được tình hình của bọn họ. Chỉ cần nhìn bí tộc cao thủ đó tìm cách hành thích Cao Ngạn là biết địch nhân có sự hiểu biết nhất định đối với Biên Hoang tập.

Bọn họ lại không biết chút gì về bí tộc, chỉ biết bí tộc do thần bí "Bí nữ" Minh Dao lãnh đạo.

Uy hiếp của Mộ Dung Thùy đối với Biên Hoang tập giờ trở thành thứ yếu. Bởi vì Mộ Dung Thùy căn bản không cần phải ra tay. Bí nhân đã đủ làm loạn Biên Hoang tập lên rồi. Chỉ cần bí nhân tùy tiện tiến hành những việc phá hoại mà bọn họ không thể đề phòng nổi hết như sát nhân phóng hoả, tập kích các thương nhân qua lại Biên Hoang tập là đủ biến Biên Hoang tập đang lấy lại sức lực trở thành một toà Tập chết.

Trong tình huống này, chỉ dựa vào chiếc mũi của Phương Hồng Sinh thật khó có tác dụng.

Trước khi tình huống phát triển kịch liệt hơn phải tìm được biện pháp ứng phó.

Bỗng nhiên hắn lại nhớ tới Sóc Thiên Đại. Nàng có thể nói là người duy nhất ở Tập biết về bí nhân. Có nên nhờ nàng giúp đỡ không?

Mộ Dung Chiến do dự khó quyết định.

Bởi vì chẳng những nàng đã nói không quan đến chuyện của hoang nhân, còn vì hắn cảm thấy tình ý của Sóc Thiên Đại đối với mình.

Hắn với Sóc Thiên Đại vốn không có chút hảo cảm nào, nhưng vì vậy lại thành có động lực mà sản sinh ra hảo cảm, tuy còn xa mới làm hắn cải biến cường độ cách thức sinh hoạt hiện nay. Điều quan trọng là hắn đã từng trải qua đau khổ khó mà chịu đựng đó rồi.

Hắn vẫn yêu Kỷ Thiên Thiên sâu sắc.

Chuyện này đã biến thành bí mật chôn kín trong lòng hắn.

Hắn từng tự thân hứa trước Kỷ Thiên Thiên, kể cả hy sinh tính mệnh cũng đảm bảo được an toàn cho nàng. Lúc hắn vì Kỷ Thiên Thiên hết lòng khuyên ngăn, không còn cách nào khác phải rời nàng mà đi, hắn đã lập

thệ trong lòng, ai dám làm nàng bị tổn thương, hắn sẽ báo thù bất chấp thủ đoạn.

Người Kỳ Thiên Thiên yêu chính là Yến Phi chứ không phải hắn. Điều đó đương nhiên làm hắn đau khổ, nhưng hắn nguyện ý chấp nhận, còn thắm chúc phúc cho hai người trong lòng. Bởi vì Yến Phi là người hắn tôn kính và yêu mến nhất.

Trong lòng hắn bây giờ, việc cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên cao hơn nhiều với so với lợi ích của cá nhân hắn, kể cả việc quan trọng liên quan đến sinh mệnh.

Tâm tình này không có cách nào giải thích cho ai hiểu, bao gồm cả Đồ Phụng Tam. Hắn cũng mơ hồ cảm thấy Đồ Phụng Tam trong lòng vẫn còn yêu Kỳ Thiên Thiên. Bất quá Đồ Phụng Tam so với hắn đã thư thái hơn nhiều, nên sao có thể hiểu được cảm giác khổ sở sâu sắc trong lòng hắn.

Trong tình huống này, hắn không cách nào tiếp nhận được Sốc Thiên Đại, còn có điểm sợ nàng, bởi vì hắn sợ sẽ làm tổn thương nàng.

Nghĩ đến đây hắn không biết nên khóc hay nên cười. Bản thân hắn và Sốc Thiên Đại gặp nhau không quá hai lần, nhưng sao lại cảm giác hiểu rõ nàng. Đó có phải chỉ là ảo tưởng do cam tâm tình nguyện của một phía hay không?

Hắn thật sự có cảm giác hiểu rõ nàng có thể vì nàng rất thẳng thắn, không có tác phong giấu kín tình cảm vào trong lòng. Nàng có hảo cảm với Mộ Dung Chiến hẳn là điều không phải nghi ngờ gì. Nhưng trong đó có chút tình cảm nam nữ nào không? Có bao nhiêu phần là xuất phát thuần túy từ việc suy nghĩ lợi ích hơn thiệt? Hắn không biết.

Đúng như nàng đã nói. Muốn làm chồng của nàng tuyệt không dễ dàng, phải xem có bản lĩnh hay không.

Bỗng có thủ hạ đến báo: "Có một cô nương xinh đẹp tên Sốc Thiên Đại muốn gặp Chiến gia."

Mộ Dung Chiến trong lòng thầm nghĩ sao lại khéo thế, vừa nghĩ tới nàng thì nàng đến. Đồng thời hắn cũng cảm thấy kỳ quái. Nàng không giận hắn sao? Sao lại chịu xuống nước ủy khuất đến tìm hắn như vậy?

Khoát tay ra hiệu cho thủ hạ mời nàng vào, Mộ Dung Chiến ngả người ra ghế, tự nhiên đặt hai chân lên mặt bàn. Đây là tư thế hắn thích ngồi nhất, giúp hắn đầu óc thoải mái. Hắn cũng rất thích cảm giác phóng túng kiểu này.

Sốc Thiên Đại đã đến. Thần tình nàng có chút lạnh lùng. Nàng nhú mào khi nhìn thấy Mộ Dung Chiến ngồi gác cả chân lên bàn mà không chịu đứng lên chào đón nàng.

Mộ Dung Chiến muốn dứt việc cho xong, thầm nghĩ nàng bất mãn cũng tốt, hận hắn cũng tốt. Quan hệ giữa nàng với hắn không dễ phát triển hơn, hắn cười nhẹ nói: "Mời công chúa ngồi."

Sốc Thiên Đại bỗng nhiên không nhịn được bật cười phì một tiếng đáng yêu rồi ngồi xuống bên cạnh, nhăn mũi nhìn đôi giày của hắn hỏi: "Người không biết chân mình rất có mùi hay sao?"

Mộ Dung Chiến phá ra cười đáp: "Cái gì mà chẳng tập cho quen được huống chi là cái chân thối không thể vứt bỏ này. Công chúa đại giá quang lâm không hiểu có việc gì?"

Sốc Thiên Đại nhún vai thản nhiên đáp: "Ta sắp đi rồi."

Mộ Dung Chiến thu hai chân xuống ngồi thẳng người dậy ngạc nhiên hỏi: "Phải về nhà rồi sao?"

Sốc Thiên Đại chăm chú nhìn hắn đáp: "Cứ ở đây chẳng có ý nghĩa gì, còn bị người ta hoài nghi là gian tế thật khó chịu. Ta không muốn chết cùng với bọn chẳng tự biết mình như các người."

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Tình huống chưa tồi tệ như vậy chứ!"

Sốc Thiên Đại giận dữ: "Chẳng những hoang nhân không hiểu bản thân mà bọn người cũng chẳng có hy vọng gì. Nghĩ tình đã từng là bằng hữu ta mới đến chào từ biệt. Ta sẽ lập tức ly khai Biên Hoang tập, vĩnh

viễn không quay trở lại."

Mộ Dung Chiến trong lòng chợt nổi lên cảm giác mát mát gì đó mà bản thân cũng không rõ. Hắn hỏi: "Bọn ta sao lại không có hy vọng gì?"

Sóc Thiên Đại giận dữ nói: "Hy vọng gì? Hy vọng ở đâu? Trên chiến trường không ai là đối thủ của Mộ Dung Thuỳ. Trước kia hắn không có cách nào tập trung tinh thần đối phó với bọn ngươi. Hiện tại hắn đã thu thập xong Mộ Dung Vĩnh, thống nhất Mộ Dung Tiên Ti tộc. Bọn ngươi còn nói có hy vọng sao? Mộ Dung Thuỳ cộng thêm với Vạn Sỹ Minh Dao, trong thiên hạ hỡi ai là địch thủ của bọn họ? Thác Bạt Khuê không phải. Bọn ngươi lại càng không phải."

Mộ Dung Chiến nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, cảm nhận được cá tính can đảm kiên cường và tính tình lạnh lợi tinh tế của nàng rồi mới chậm rãi nói: "Người làm tộc Nhu Nhiên bọn nàng lo lắng nhất có phải là Thác Bạt Khuê không?"

Sóc Thiên Đại đáp: "Hoá ra ngươi cũng rất hiểu biết."

Mộ Dung Chiến bình tĩnh nói: "Nàng phải biết Mộ Dung Thuỳ trước kia trợ giúp Thác Bạt Khuê là muốn Thác Bạt Khuê thay hắn bảo vệ bắc cương, áp chế người Nhu Nhiên bọn nàng."

Sóc Thiên Đại thản nhiên đáp: "Đại khái là như vậy. Có liên quan gì không?"

Mộ Dung Chiến thở dài: "Sao lại không có liên quan gì? Nếu để cho Mộ Dung Thuỳ trước tiên thu thập Thác Bạt Khuê và hoang nhân bọn ta, rồi khi Mộ Dung Thuỳ thể lớn đã vững sẽ dùng tư thế như cơn gió lớn quét sạch lá để dọn sạch phương bắc. Với dã tâm của Mộ Dung Thuỳ, chỉ cần điều kiện chín muồi sẽ lập tức dẫn quân xuống phía nam tiêu diệt chính quyền người Hán ở phương nam."

Sóc Thiên Đại nhíu mày hỏi: "Thế thì sao?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Không lạ khi nàng lại muốn tìm một người chồng có bản lĩnh hùng tài đại lược. Cái điều kiện chín muồi ta nói chính là khi cục thế phương bắc trở nên ổn định, muốn chuyện đó cần phải ưu tiên bắc cương trước tiên. Nhu Nhiên tộc của nàng từ hồi Phù Kiên thống nhất phương bắc luôn là dân tộc cường đại nhất trên thảo nguyên. Mộ Dung Thuỳ chịu để bọn nàng ngồi yên, rồi nhân dịp hắn xuống phương nam chinh chiến mà từng bước xâm chiếm các dân tộc khác trên thảo nguyên đến mức trở thành nạn cướp ở biên giới hay sao?"

Sóc Thiên Đại không hiểu hỏi: "Chuyện đó thì có vấn đề gì? Ai làm chủ của phương bắc bọn ta cũng ứng phó như vậy."

Mộ Dung Chiến nói: "Đương nhiên khác biệt rất nhiều. So với Mộ Dung Thuỳ, thực lực của Thác Bạt Khuê hẳn còn cách một cự ly dài, kể cả khi hắn có thể đánh bại Mộ Dung Thuỳ, muốn diệt được nước Yên cũng phải mất một năm hay hơn mới làm nổi. Lúc đó quần hùng Quan Tây đã lũ lượt kéo đến tìm cách phân chia đất đai Yên quốc. Điều Trường, Khuất Phục Quốc Nhân, Hách Liên Bột Bột, Lữ Quang, Ngốc Phát Ô Cô đều toàn là đối thủ mạnh, chỉ sợ sẽ sinh một chút bắc phương sẽ rơi vào loạn cục quần hùng tranh đoạt, chứ không giống với chuyện mỗi Mộ Dung Thuỳ chiếm ưu thế như bây giờ. Điều Trường hùng mạnh ở Quan Trung cũng chỉ đợi tình huống thuận tiện như vậy. Trong tình thế đó, Thác Bạt Khuê tay chân sẽ bị trói buộc, thân mình lo còn chưa xong. Bọn nàng mới có thể thừa thế phát triển ra bốn phía. Phân tích rõ ràng như vậy rồi, giờ công chúa hy vọng liên quân bọn ta và Thác Bạt Khuê đánh bại Mộ Dung Thuỳ hay là hy vọng Mộ Dung Thuỳ dễ dàng thu thập bọn ta đây?"

Sóc Thiên Đại ngây ngốc một hồi, khẽ thở ra một hơi rồi gật đầu nói: "Lời ngươi vừa rồi rất có lý. Bất quá vấn đề là bọn ngươi không có khả năng là đối thủ của Bí tộc và Mộ Dung Thuỳ. Thực lực chênh lệch quá lớn."

Mộ Dung Chiến thản nhiên đáp: "Công chúa có biết chuyện tám vạn đại quân chinh phạt Thịnh Nhạc của Mộ Dung Bảo đã bị Thác Bạt Khuê dùng kỳ binh đánh tan ở Tham Hợp Pha, toàn quân bị diệt, chỉ còn Mộ Dung Bảo được hơn mười danh tướng liều chết bảo hộ mới chạy được về Trung Sơn hay không?"

Sóc Thiên Đại biến sắc hỏi: "Lại có chuyện vậy sao?"

Sau khi Mộ Dung Chiến kể lại một hồi, cuối cùng nghiêm chỉnh nói: "Vì vậy Mộ Dung Thủy không còn cách nào khác mới phải mời bí tộc để nhanh chóng thu thập bọn ta. Chỉ khi gạt bỏ được nỗi lo lắng là bọn ta bọn chúng mới có thể toàn lực đối phó với Thác Bạt Khuê. Có thể nói ngày nào Biên Hoang tập chưa bị lật đổ, Mộ Dung Thủy vẫn có khả năng bị thất bại trong trận chiến này."

Sóc Thiên Đại lần đầu tiên dời ánh mắt đi nơi khác, ngẫm nghĩ đến những lời Mộ Dung Chiến nói. Khi mục quang nàng chuyển đến trường kiếm đặt trên mặt bàn, nàng giật mình thảng thốt: "Đây chẳng phải là trường kiếm của Hướng Vũ Điền hay sao?"

Mộ Dung Chiến thần tình chần động hỏi: "Hướng Vũ Điền?"

Thần tình sợ hãi trên vẻ mặt của Sóc Thiên Đại chỉ có tăng mà không có giảm, trừng trừng nhìn hấn hỏi: "Bọn người giết được Hướng Vũ Điền. Chuyện này tuyệt không thể nào."

Mộ Dung Chiến đáp: "Nàng trước tiên hãy nói cho ta biết Hướng Vũ Điền là ai, sau đó ta sẽ nói cho nàng biết tại sao lại lấy được thanh kiếm này."

Thần sắc Sóc Thiên Đại hoài nghi nhìn hấn rồi lại liếc nhìn thanh kiếm đặt trên mặt bàn.

Vừa rồi Mộ Dung Chiến đặt chân lên bàn che mắt thanh kiếm, sau đó Sóc Thiên Đại lại mãi nói chuyện với Mộ Dung Chiến nên không để ý đến thanh kiếm trên mặt bàn.

Mộ Dung Chiến giục: "Nói đi! Công chúa vốn là người thẳng thắn mà."

Sóc Thiên Đại thoả hiệp đáp: "Được rồi. Hướng Vũ Điền là bí nhân trong bí nhân. Võ công của hấn gồm cả võ công của bí tộc đã đại thành và võ công được truyền riêng duy nhất cho hấn trong bí tộc. Thanh danh hấn tuy không bằng "Bí Nữ" Minh Dao, nhưng võ công nghe nói không dưới Mặc Sĩ Minh Dao, thậm chí còn vượt hơn. Thêm vào đó người này thiên sinh bác học, hiểu biết sâu rộng, bất kể trí tuệ hay đảm thức đều có thể so với Minh Dao."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Tên của hấn sao lại giống tên người Hán vậy?"

Sóc Thiên Đại đáp: "Đơn giản nói với người thế này, đó chính là bí mật của Bí tộc. Bí tộc vẫn luôn bài xích ngoại nhân. Dù cho người có quan hệ rất tốt với bọn họ, cũng vô pháp thâm nhập vào chỗ sinh sống của bọn họ. Chỉ có một người là ngoại lệ, đó là một người Hán. Người đó chẳng những được bọn họ tiếp nhận, còn tôn thờ như thần minh. Còn đó là nhân vật thế nào? Xuất thân lai lịch ra sao? Tên gọi là gì? Đều là những điều cấm kỵ của Bí tộc bọn ta vô pháp biết được. Người đó chỉ thu nhận một đồ đệ duy nhất, chính là Hướng Vũ Điền, tên gọi của Hướng Vũ Điền là do người Hán này đặt. Được rồi! Đến lượt người nói cho ta biết làm sao có được thanh kiếm này?"

Mộ Dung Chiến đem quá trình đoạt được thanh kiếm kể lại tỉ mỉ một lượt, không giấu điều gì, chỉ giấu chuyện Phương Hồng Sinh bằng chiếc mũi thính mà tìm ra bí mật của Hướng Vũ Điền mà thôi.

Quả nhiên Sóc Thiên Đại hỏi ngay: "Hướng Vũ Điền có danh đến vô tung đi vô tích. Sao lại để bọn người dễ dàng tìm được như vậy?"

Mộ Dung Chiến không muốn nói dối cho qua chuyện. Thật ra hấn cũng không tìm ra lời nói dối làm cho nàng tin nên chỉ còn cách đáp: "Chuyện này thứ cho ta không nói được."

Sóc Thiên Đại tức giận hỏi: "Người không tin ta sao?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Cô nương chẳng phải không có hứng thú quản chuyện của bọn ta sao? Hơn nữa còn sắp ly khai."

Sóc Thiên Đại bực tức trừng trừng nhìn hấn nói: "Người đúng là loại người chết đến nơi vẫn không đổi tính. Hiện tại đã rõ là Hướng Vũ Điền đối phó bọn người. Minh Dao chắc là đối phó với Thác Bạt Khuê. Chỉ riêng một Hướng Vũ Điền đã đủ làm bọn người rối tung lên rồi, vậy mà còn dám tự mãn nữa."

Mộ Dung Chiến thở dài: "Chẳng nhẽ ta nghe được ba từ Hướng Vũ Điền là phải sợ hãi cúp đuôi chạy mất

sao? Như vậy công chúa mới hài lòng hả? Hoang nhân bọn ta quả là đang rất sợ hãi đấy. Ta tuy không chặn được hấn lại, nhưng cũng đã chém hấn được một đao. Nàng nói ta phải sợ hấn sao?"

Sóc Thiên Đại tức khí: "Vô tri!"

Mộ Dung Chiến thất thanh hỏi: "Vô tri cái gì?"

Sóc Thiên Đại lại càng tức nói: "Hấn cố tình để người làm hấn bị thương đấy. Đó gọi là "Huyết Giải", là bí pháp chỉ một mình Hưởng Vũ Điền có, có thể mượn sự mất máu để vận hành huyết mạch, nhanh chóng đề thăng công lực, phá vây chạy đi."

Mộ Dung Chiến thờ ra một hơi hỏi: "Đó là công pháp gì vậy? Sao lại quá tà dị."

Sóc Thiên Đại than thở: "Đó chính thị là chỗ làm người ta sợ Hưởng Vũ Điền nhất. Kỳ công dị thuật của hấn xuất mãi chẳng hết. Năm đó nếu không có hấn giúp đỡ Minh Dao đến cấm cung của Phù Kiên ở Trường An làm loạn một trận, việc cứu thoát phụ thân của Minh Dao rất có thể đã thất bại rồi."

Mộ Dung Chiến trong lòng chợt trầm xuống, thuận miệng hỏi: "Hoa yêu có phải cũng là bí nhân?"

Sóc Thiên Đại bực tức: "Không nói!"

Rồi nàng đứng bật ngay dậy.

Mộ Dung Chiến cũng đứng dậy nói: "Để Mộ Dung Chiến tiễn nàng một đoạn."

Sóc Thiên Đại lườm hấn một cái rồi nói: "Không cần phải tiễn. Ta không đi nữa."

Mộ Dung Chiến vui mừng: "Công chúa có phải đã nghĩ thông rồi chăng?"

Sóc Thiên Đại đáp: "Ta không biết. Ta đang bối rối lắm. Tối nay đến Tiểu Kiến Khang tìm người ta được không?"

Hồi 100

Lộ Các Ngộ Yến

Tâm tình Yến Phi tuyệt không an tĩnh. Nguyên nhân đến từ nhiều phương diện vì chúng có ảnh hưởng lẫn nhau, tạo thành một mạng lưới vận mệnh. Chỉ cần là đặt thân trong thế cục của sinh tử như vậy thì không ai có thể may mắn tránh được.

Sáng sớm nay, chàng cảm ứng được Tôn Ân. Tinh thần và lực lượng của Tôn Ân đã lớn mạnh rất nhiều, làm chàng phát sinh cảm giác đất trời tuy rộng nhưng lại không có chỗ nào có thể trốn tránh được. Đương nhiên chàng không nghĩ sẽ chạy trốn vì căn bản là muốn tránh cũng không được, chỉ còn cách đối mặt với lão. Sự tiến mạnh mẽ của Tôn Ân quả thực làm chàng không thể tưởng nổi. Điều đó cho thấy do được tiên môn khai mở, làm Hoàng Thiên đại pháp của lão đạt tới cực hạn trên nhân thể, hoàn toàn vượt quá võ kỹ của thế tục. Lão đã đạt tới cảnh giới tối cao là "tinh hoa đoạt cả thiên địa", "thiên nhân hợp nhất".

Sở dĩ chàng có ý trốn tránh tuyệt không phải vì sợ hãi Tôn Ân mà chính là hy vọng có thể sớm quay về Biên Hoang tập để ứng phó sự xâm phạm của Bí tộc.

Chàng hiểu rõ hơn ai hết sức phá hoại của Bí tộc, biết phương thức hành sự của chúng vì chúng tuyệt không chịu tiếp thu quy phạm đạo đức lễ pháp mà người bình thường tuân theo.

Mặc Sĩ Minh Dao gây ra vết thương lòng nghiêm trọng sâu sắc đến thế là vì chàng đã quên mình theo đuổi rồi mới phát giác ra nàng ta đang đùa giỡn với tình cảm của mình.

Đối với Mặc Sĩ Minh Dao mà nói, Yến Phi chỉ là một món đồ chơi tiện tay cầm lấy, bỏ đi cũng không tiếc. Sự tình ngộ này làm tổn hại triệt để tâm tình Yến Phi. Trước khi rời khỏi Mặc Sĩ Minh Dao, mọi cử chỉ của Yến

Phi vẫn như thường, không hề có một câu trách cứ nàng ta. Chàng chỉ âm thầm bỏ đi.

Khi đó, Mặc Sĩ Minh Dao giả trang thành quý tộc Quy Tư quốc, đến Trường An biểu diễn nhạc vũ vang danh thiên hạ của Quy Tư. Đi cùng nàng là một người tên Hướng Vũ Điền. Y mới là tình lang chân chính của Mặc Sĩ Minh Dao.

Chàng chưa từng giao thủ với Hướng Vũ Điền, nhưng cảm thấy võ công y không dưới Mặc Sĩ Minh Dao. Đó chỉ thuần là cảm ứng giữa cao thủ với cao thủ.

Bỏ qua không nói chuyện võ công thì bất kể là tư tưởng, hành vi hay cách xử sự của Hướng Vũ Điền đều có điểm khác người. Từ vẻ ngoài cho tới tính cách đều tràn đầy mỹ lực. Đó là một loại mỹ lực gần như yêu dị, làm y trở thành một người vô cùng đặc biệt, tràn đầy phong cách riêng.

Hồi tưởng lại, việc Mặc Sĩ Minh Dao thích chàng, một nửa chắc là xuất phát từ sức hấp dẫn giữa nam và nữ. Nửa khác khẳng định là để đả kích Hướng Vũ Điền, làm y đổ kỵ.

Nhưng Hướng Vũ Điền lại làm như hoàn toàn không quan tâm đến quan hệ nóng bỏng giữa Mặc Sĩ Minh Dao và chàng. Y còn tỏ ra thân cận hơn với Yến Phi, thường cùng Yến Phi đàm luận về những ý niệm và suy nghĩ thiên hình vạn trạng của y.

Cuối cùng cũng đến một ngày Yến Phi phát hiện quan hệ thực sự giữa Mặc Sĩ Minh Dao và Hướng Vũ Điền. Minh chỉ là một tên đại ngốc chen vào giữa họ. Yến Phi lòng đau như cắt, biết rằng không thể ở lại được nữa, chỉ còn cách bỏ đi cho xong.

Chàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp lại hai người. Nhưng rõ ràng vận mệnh không tha cho chàng, lại còn là quan hệ đối địch không còn lựa chọn nào khác.

Nếu như không thể đánh bại Bí tộc, Biên Hoang tập khẳng định sẽ kết thúc. Thác Bạt Khuê sẽ biến thành cô lập không có viện trợ. Mộ Dung Thùy sẽ trở thành người thắng lợi. Chủ tì Thiên Thiên sẽ vĩnh viễn là tù nhân trong tay Mộ Dung Thùy.

Trong tình hình đó, Tôn Ân trở thành vấn đề đau đầu nhất của chàng.

Mộ Dung Chiến đến Bắc môn. Bọn Trác Cuồng Sinh, Giang Văn Thanh, Thác Bạt Nghi, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Âm Kì, Phương Hồng Sinh và Lưu Mục Chi đã tập trung ở đây. Ngoài ra còn có mấy chục huynh đệ Hoang nhân nữa. Mọi người đều lộ vẻ ủ rũ.

Mộ Dung Chiến nhíu mày hỏi: "Đuổi theo không kịp ư?"

Âm Kì than: "Thật là người ta không thể tin được. Hắn luôn chạy trước bọn ta, càng chạy càng nhanh, ngựa không thể đuổi kịp. Khi hắn chạy vào trong một khu rừng hoang dã thì ta sợ hắn sẽ tập kích trong rừng nên mới hạ lệnh thủ tiêu hành động truy sát hắn."

Diêu Mãnh hỏi: "Đó là võ công quỷ quái gì vậy? Trên đoạn đường ngắn chạy nhanh hơn ngựa thì không có gì kỳ. Đằng này trên đoạn đường dài hơn mười dặm mà vẫn nhanh hơn ngựa thì ta chưa từng nghe qua."

Mộ Dung Chiến đáp: "Đó là một loại kỳ công "Huyết Giải", dùng việc trích máu để thúc đẩy hết tiềm năng trong cơ thể. Vì thế có thể làm những việc mà bình thường con người không làm được."

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn.

Giang Văn Thanh hỏi: "Mộ Dung đương gia làm sao lại biết?"

Mộ Dung Chiến giơ cao thanh kiếm đang cầm trong tay trái lên, cười khỏ nói: "Là do Sốc Thiên Đại cho ta biết. Chủ nhân thanh kiếm này tên là Hướng Vũ Điền, là một cao thủ siêu quần ngoài Mặc Sĩ Minh Dao của Bí tộc, võ công lại có sư thừa riêng, kỳ công bí kỹ xuất ra không bao giờ hết. Hà! Tại sao không thấy Trấn Ác huynh?"

Phương Hồng Sinh đáp: "Hắn không chịu bỏ, kiên trì tiếp tục truy đuổi địch. Bọn ta chỉ còn cách mặc kệ hắn."

Âm Kì nói: "Hắn là một hảo hán tử. Nói thật, khi ta thấy bóng sau lưng tên cao thủ Bí tộc tên là Hưởng Vũ Điền gì đó càng chạy càng nhanh, trong lòng ta càng lúc càng thấy ớn lạnh. Nếu muốn ta một mình đuổi theo y thì ta thật không có dũng khí."

Mọi người trong lòng đều cảm giác được sự ớn lạnh do sợ hãi gây ra đó. Âm Kì không phải là một hảo thủ giang hồ bình thường mà đã kinh qua nhiều gió to sóng lớn trên giang hồ, là nhân vật hạng nhất mà Đồ Phụng Tam coi là trợ thủ đắc lực. Hắn mà cũng phát sinh cảm giác sợ hãi người đó thì đủ biết Hưởng Vũ Điền lợi hại đến thế nào.

Trác Cuồng Sinh cảm thán: "Kỳ công dị thuật của người đó làm người ta không tưởng nổi. Nhưng làm người khác kinh hãi nhất là trí tuệ tùy cơ ứng biến của y. Một ngày mà chưa trừ diệt được người đó thì Biên Hoang tập thật khó yên ổn được."

Lưu Mục Chi vẫn giữ vẻ khí định thần nhàn, cười nhẹ: "Hiện tại, quyền chủ động vẫn ở trong tay chúng ta. Ít nhất thì đã bức Hưởng Vũ Điền phải chạy khỏi Biên Hoang tập. Trần Ác huynh lại không phải là người thất phu cậy mạnh. Hắn dám tiếp tục truy đuổi thì sẽ tự có cách nhìn nhận và sự đảm bảo. Bọn ta không cần lo cho hắn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đến Thuyết Thư quán của ta đi. Đứng giữa đường đông người xung quanh mà nói chuyện này sẽ làm họ sợ hãi đó."

Thác Bạt Khuê giục ngựa từ từ tiến về phía tây. Trưởng Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc theo sát hai bên đằng sau. Hơn trăm thân vệ theo sau, làm đầy lên một đám bụi mờ.

Gió tây bắc từng trận quét tới, làm bụi mù trên không trung tan dần.

Hai ngày nay khí trời chuyển lạnh. Xem ra một trận tuyết lớn không còn xa nữa.

Thác Bạt Khuê lòng như lửa đốt, chính hắn cũng không hiểu nguyên nhân.

Nhận được tin Sở Vô Hạ mang Phật tàng trở về, hắn lập tức phái Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành lĩnh năm trăm quân tinh nhuệ đến Thịnh Nhạc hộ tống họ và một lượng lớn hoàng kim về Hồ Thành, sau đó chuyển tới Biên Hoang tập.

Hắn có ý muốn tài bồi cho Thôi Hoành, để hắn quen thuộc hết hoàn cảnh địa lý khu vực đó.

Thác Bạt Khuê căn bản chưa từng nghĩ trong tình thế như bây giờ lại có người dám có ý đánh cướp xa đội của hắn. Hiện tại, Mộ Dung Tường và Mộ Dung Bảo đều đang quay về Trung Sơn nên từ Thịnh Nhạc cho tới Bình Thành và Nhận Môn đều nằm trong phạm vi thế lực hắn thao túng. Ai mà dám động thổ trên đầu Thái tuế? ¹

Nửa khắc trước, hắn tiếp được tin khoái mã báo về xa đội bị phục kích trước khi trời sáng. Dự định tuy chỉ có hơn trăm người, nhưng người nào cũng võ công cao cường, trước khi tập kích lại không hề có dấu hiệu báo trước. Toàn nhờ Sở Vô Hạ, Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành liều chết phản kích, đánh lui địch nhân nhưng bên mình mất gần năm mươi chiến sỹ, tử thương thật thảm trọng.

Sở Vô Hạ, Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều bị thương. Trong đó, Sở Vô Hạ thương thế nghiêm trọng nhất.

Rốt cuộc là từ đâu đột nhiên mọc ra đám địch nhân lợi hại đó? Sở Vô Hạ tuyệt không phải là người tài hèn trí thấp. Nàng kiêm thủ tuyệt kỹ hai nhà Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy. Kể cả Yến Phi nếu muốn giết nàng cũng phải tận hết sức lực. Thần thánh phương nào có thể lợi hại đến thế?

Bản thân hắn cũng không rõ tâm tình của mình phiền não bất an có phải là do đột nhiên mọc ra đám địch nhân thần bí đó hay không, hay là do tức giận vì xa đội vận chuyển hoàng kim bị tập kích, hoặc cũng có thể do Sở Vô Hạ bị thương nên trong lòng lo lắng.

Làm người ta kinh hãi nhất là bên địch hoàn toàn không lưu lại một người chết nào, khiến người ta càng cảm

thấy sự quý dị của địch nhân.

Làm sao đối phương biết có xa đội vận chuyển hoàng kim? Nếu không có Trưởng Tôn Dao Sinh và Thôi Hoành đến tiếp ứng thì tình hình càng không dám tưởng tượng.

Bỗng nhiên Thác Bạt Khuê hiểu được gian khổ đã quay lại, ưu thế mà hắn phải trải qua bao gian lao vất vả vừa mới tạo được đang chịu một sự khiêu chiến và khảo nghiệm rất khắc nghiệt.

Thạch lựu đỏ hồng như lửa, tỏa hương thơm khắp điện đường.

Lựu Hỏa các nằm ở phía bắc ngự trì trong ngự hoa viên. Điện đài, lầu các bốn phía đều đầy thạch lựu, quýt, hòe và dương thụ. Cây cối xanh tươi, trái lựu đỏ hồng, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Từ Lựu Hỏa các nhìn ra phía ngự trì thì thấy một loạt đình đài lầu các hành lang quanh co bên bờ đối diện, kỳ thạch quái thụ đan xen lẫn nhau, ý cảnh thâm sâu.

Lựu Hỏa các kết cấu dựa vào Uyên Ương thính, hai tòa thính các đông tây đều có xà cột. Nhìn từ trong ra thì thấy hai nóc nhà, mái ngoài là một mái cong vênh hướng lên phía đỉnh. Trong phòng dùng bình phong ngăn cách. Tư Mã Đạo Tử vì đã cho gọi ba người bọn Lưu Dụ tới nên di chuyển bình phong đi, hai phòng nhỏ trở thành một phòng lớn.

Cùng tiếp khách, ngoài Tư Mã Nguyên Hiên còn có hai đại tướng tâm phúc của Tư Mã Đạo Tử là Tư Mã Thượng Chi và Vương Du, cho thấy Tư Mã Đạo Tử đối với cuộc ngộ yến tưởng chừng tùy tiện đó không đơn giản.

Lưu Dụ nhìn ra mặt ngự trì được trồng đầy hoa sen, trong lòng lại nhớ đến lúc này gặp Hoàng đế Đại Tấn, gã có chút cảm xúc.

Tư Mã Đức Tông nhìn qua chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mình mặc long bào. Hắn không nhìn những người trước mặt mà trong mắt là một phiến mơ hồ, chừng như đang nhìn người, nhưng nhưng lại không nhìn. Khí trời mặc dù bắt đầu chuyển lạnh mà hắn đã mặc áo bông dày ngự hàn, chừng như bên ngoài đang đổ tuyết lớn. Khó chịu nhất là những hỏa lò do cung nga thái giám thị hầu đằng sau hắn, làm những người gặp hắn đều phải chịu khổ như nhau. Không biết vì hắn tiết kiệm lời nói hay là có trở ngại trong việc dùng ngôn từ biểu đạt mà ngoài việc gật đầu ra hiệu đồng ý thì tất cả đều do Tư Mã Đạo Tử làm thay.

Nhưng lần gặp này đúng là một sự chuyển đổi có tính quan trọng. Tư Mã Đạo Tử thông qua vị Hoàng đế con rối chỉ biết gật đầu đó ban hành cho gã nửa mảnh hổ phù và Nhậm mệnh trạng [2](#), có thể mang theo hai vạn quân. Lại cho Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong làm tả hữu phó tướng của gã, đồng thời ân tứ cho hai mươi người mà Lưu Dụ tuyển chọn làm thân binh. Từ nay, Lưu Dụ đã có căn cứ để ra lệnh trong quân, ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Từ trước tới nay, việc thăng chức trong Bắc Phủ binh ngoại trừ chức Đại đô đốc thì triều đình không trực tiếp tiến hành, chỉ do Đại đô đốc bẩm lên triều đình, rồi do triều đình chấp thuận. Nhưng gần đây, uy thế của Lưu Lao Chi thua xa Tạ Huyền, lại đang xuất chinh bên ngoài. Tư Mã Đạo Tử thừa cơ bỏ qua Lưu Lao Chi, trực tiếp trao quân quyền cho Lưu Dụ làm gã không còn là một tướng quân chỉ có danh mà không có lính nữa.

Chỗ xảo diệu là hàm cấp chức vụ của Lưu Dụ không thay đổi, thêm nữa bản thân Lưu Dụ trong quân có địa vị đặc thù. Cho nên dù lần này Tư Mã Đạo Tử tuy rõ ràng tước quyền giao nhiệm vụ của Lưu Lao Chi trong quân nhưng lại đạt được sự ủng hộ của đại bộ phận tướng lĩnh trong quân. Lưu Lao Chi cũng khó đưa ra dị nghị gì.

Rượu đã quá ba tuần, Tư Mã Đạo Tử ân cần mời mọc, không khí rất hòa hợp.

Trong ba người, lộ vẻ không tự nhiên nhất là Tống Bi Phong. Nhưng Tư Mã Đạo Tử nói một hồi về chuyện "hoài niệm Tạ An", tỏ ra tôn sùng Tạ An vô cùng, làm Tống Bi Phong cũng cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Chủ đề nói chuyện chuyển sang việc giết Can Quy tối qua. Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam một mực quy công lao cho Tư Mã Nguyên Hiên đã giúp đỡ rất nhiều. Tư Mã Nguyên Hiên càng nói càng nở mày nở mặt, vô cùng hưng phấn.

Ít nhất thì bề ngoài Tư Mã Đạo Tử đã cởi bỏ lòng cảnh giới đối với Lưu Dự làm chủ khách càng thêm hoan vui vẻ.

Tư Mã Thượng Chi đột nhiên nói về cuộc chiến chinh phạt Thiên Sư quân. Lão nhìn Lưu Dự ra giọng khách khí dễ thỉnh giáo: "Lưu đại nhân cho rằng quân Nam chinh sẽ thắng nhỏ trước, sau sẽ đại bại rồi cuộc có căn cứ nào?"

Lưu Dự khiêm tốn đáp: "Đó chỉ là dự đoán của tiểu tướng mà thôi, tuyệt không có bằng cứ đặc biệt nào. Do tiểu tướng từng giao thủ với Thiên Sư quân ở Biên Hoang tập nên có chút hiểu biết đối với Từ Đạo Phúc, lại đặt bản thân mình vào vị trí đó mà nghĩ. Ví dụ đặt bản thân vào vị trí Từ Đạo Phúc sẽ ứng phó quân binh loạn của triều đình thế nào? Vì thế mới có kết luận đó."

Lời gã nói vô cùng đặc thế, không làm người ta khó chịu vì thấy hắn khoa trương tài trí. Gã lại chỉ ra việc mình biết rõ chiến lược của Từ Đạo Phúc hơn là Tạ Diễm và Lưu Lao Chi vì thế tuyệt không phải gã cố ý nói quá lên để dọa dẫm.

Vương Du không hiểu hỏi: "Lưu đại nhân tại sao chỉ đề cập đến Từ Đạo Phúc mà không nói đến Tôn Ân? Chẳng lẽ Tôn Ân không còn là lãnh tụ tối cao của Thiên Sư quân sao? Thân thúc của Tôn Ân là Tôn Thái bị triều đình xử quyết, Tôn Ân chạy ra hải đảo, mang chí phục thù, tôn Tôn Thái là tổ thần đã vũ hóa thành tiên. Lần này Thiên Sư quân làm loạn, Tôn Ân lại tụ thủ bàng quan sao?"

Hai vấn đề mà hai người thay nhau hỏi là đã thương lượng với Tư Mã Đạo Tử trước. Đó cũng là nghi vấn trong lòng Tư Mã Đạo Tử nhưng do người thân tín hỏi thay thì phù hợp hơn.

Lưu Dự biết buổi ngộ yến này vô cùng quan trọng, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cách nhìn của Tư Mã Đạo Tử đối với gã, ảnh hưởng tới giá trị lợi dụng của gã trong lòng Tư Mã Đạo Tử.

Lưu Dự ung dung đáp: "Tôn Ân tuy có tiếng là thủ lĩnh Thiên Sư quân, nhưng lại là thượng cấp siêu nhiên của Thiên Sư quân, trở thành lãnh tụ tinh thần. Toàn bộ việc quân đều giao cho hai đồ đệ xử lý. Tình hình đó đã lộ rõ khi Thiên Sư quân cử hành chiến dịch đánh chiếm Biên Hoang tập. Khi Từ Đạo Phúc và Lư Tuần lĩnh quân đánh Biên Hoang tập thì lão lại ở Trấn Hoang cương quyết chiến cùng Yến Phi. Suốt chiến dịch, lão độc lai độc vãng. Điều đó có thể thấy lão không có hứng thú lãnh đạo quân đội. Đến chiến dịch gần đây nhất là đánh phá Cối Kê, lão chỉ một mình hành động đuổi giết Vương phu nhân."

Tư Mã Đạo Tử gật đầu: "Có đạo lý! Sau khi công hãm Biên Hoang tập, Tôn Ân lập tức bỏ về hải đảo tiềm tu. Như vậy đủ biết lão không quan tâm tới việc quân, chỉ một lòng truy cầu việc vô bổ là thành tiên thành thánh gì đó."

Lưu Dự đáp: "Chỉ cần xem việc Lư Tuần có thể đến Kiến Khang gây sóng gió là biết quân quyền đã rơi hết vào tay Từ Đạo Phúc rồi. Đối thủ của quân dẹp loạn chính là Từ Đạo Phúc không còn nghi ngờ gì nữa."

Tư Mã Thượng Chi hỏi xen vào: "Từ Đạo Phúc là người thế nào?"

Lưu Dự đáp: "Người này mưu lược cực kỳ phong phú, tinh thông binh pháp, tuyệt không phải là loại hữu dũng vô mưu. Từ việc ngày trước hắn cơ trí liên thay đổi chiến lược, rút khỏi Biên Hoang tập để bảo tồn thực lực Thiên Sư quân là biết hắn là người lắm mưu nhiều kế."

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Lần này quân ta Nam hạ dẹp loạn là đã qua nhiều lần tính đi tính lại, có kế hoạch chu toàn. Về nhân số tuy thua xa loạn dân, nhưng là quân tinh nhuệ, được huấn luyện bài bản, hơn xa Thiên Sư quân chỉ là một bọn ô hợp. Lưu huynh tại sao lại không lạc quan thế?"

Lưu Dự đáp: "Thiên Sư quân đánh Biên Hoang tập tuyệt không phải là đội quân ô hợp. Vì thế trong Thiên Sư quân cũng có tinh binh, nhân số cũng không dưới năm vạn. Với tác phong của Từ Đạo Phúc sẽ không dễ dàng đưa số tinh binh này ra chiến trường mà chờ đợi cơ hội. Lại có thể làm quân dẹp loạn sinh ra cảm giác sai lầm, cho rằng Thiên Sư quân chỉ có thể thôi, sau đó sẽ sinh lòng tự tin sai lầm. Một khi khinh suất sẽ là cơ hội cho địch lợi dụng."

Tư Mã Đạo Tử nhíu mày hỏi: "Con số năm vạn ấy làm sao có được?"

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Là do Phụng Tam cung cấp. Phụng Tam quan tâm nhất là công tác tình báo, tự tin con số đó tuy không chính xác nhưng cũng không sai mấy."

Mọi người trầm mặc hẳn xuống. Ai nấy đều thầm tính toán.

Lưu Dự và Đồ Phụng Tam luôn giữ vững quan điểm quân viễn chinh sẽ thắng lợi nhờ rồi sau sẽ đại bại. Chỉ cần Tư Mã Đạo Tử tin tưởng cách nhìn này của họ thì kế hoạch của họ có thể triển khai toàn diện. Nếu như quân viễn chinh đại bại quay về đúng như sở liệu thì dưới tình hình đó, nếu Tư Mã Đạo Tử muốn đánh bại Thiên Sư quân thì Lưu Dự trở thành lựa chọn duy nhất của lão.

Đồ Phụng Tam phá vỡ bầu không khí nặng nề khó thở: "Hai lộ quân dẹp loạn phải chăng chuẩn bị hội sư ở Cối Kê?"

Tư Mã Đạo Tử, Tư Mã Nguyên Hiên, Tư Mã Thượng Chi và Vương Du đồng thời động dung.

Tư Mã Đạo Tử nói: "Phụng Tam rốt cuộc là đoán mò hay có tin tức chính xác?"

Tổng Bi Phong chen ngang nói: "Ta dám đảm bảo là Phụng Tam đoán ra vì Bi Phong lần đầu tiên nghe thấy chuyện này."

Từ phản ứng của bọn Tư Mã Đạo Tử là biết Đồ Phụng Tam đã đoán đúng. Đó không những là mục tiêu quân sự của quân dẹp loạn, lại là bí mật trọng yếu. Chỉ có những người chủ soái như Tạ Diễm và Lưu Lao Chi mới biết. Lưu Lao Chi đương nhiên không nói cho Lưu Dự biết. Tính ra chỉ còn Tạ Diễm, nhưng Tổng Bi Phong đã biểu lộ rõ như thế đã loại trừ khả năng Tạ Diễm đã làm lộ tin.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta có thể đoán được thì đương nhiên cũng khó giấu được Từ Đạo Phúc. Nếu ta là hắn, sẽ lợi dụng quân dẹp loạn hành quân rất dài mà nghĩ ra biện pháp chặt đứt hai tuyến đường cấp lương thủy lục, làm quân dẹp loạn không được bổ sung, lún sâu vào trận dịch."

Tư Mã Đạo Tử cười nhẹ: "Vấn đề này chúng ta chưa từng nghĩ qua, nhưng may là một dải Chiết Đông ³ là quê hương lúa gạo, lương thực sung túc. Chỉ cần lấy lương ở đó là có thể giải quyết vấn đề quân nhu rồi."

Lưu Dự than: "Đó chính là hậu quả mà bọn tôi lo lắng nhất. Cũng là việc Từ Đạo Phúc mong muốn xảy ra nhất. Cưỡng bức thu lương thực của dân sẽ làm tình hình bộc phát không thể thu thập được, biến thành việc dung túng cho thủ hạ sát nhân cướp lương, càng đẩy cao lòng quyết tâm chống đối đến chết của dân chúng. Thế yếu đó nếu đã xuất hiện thì không một thống lĩnh nào có thể khống chế được."

Tổng Bi Phong nói: "An công sinh tiền từng nói muốn dẹp loạn Thiên Sư đạo thì ngoài việc chuyên cần tu bổ vũ bị, còn phải mất công phu đối với dân chúng, cần có sách lược phủ dụ dân chúng. Nếu không, dân loạn sẽ biến thành nguyên liệu để lửa cháy càng to thêm, cuối cùng sẽ có một ngày thiêu hủy cả Kiến Khang."

Tư Mã Đạo Tử tắc miệng không nói được gì.

Mọi người đều không dám nói năng, sợ làm nhiễu loạn suy nghĩ của lão.

Một lát sau, Tư Mã Đạo Tử thở dài, trầm giọng: "Đại quân đã đi rồi. Việc đó đã không thể thay đổi. Ba vị có biện pháp bổ cứu nào không?"

Ba người ngẫm ngẫm thờ nhẹ. Cái họ muốn nghe nhất chính là câu cuối cùng này.

Lưu Dự và Đồ Phụng Tam khẽ liếc mắt nhìn nhau, biết đã đến lúc đem toàn bộ kế hoạch dâng lên, không sợ Tư Mã Đạo Tử sẽ cự tuyệt vì lão là người thông minh, biết không còn lựa chọn nào khác.

¹ Nguyên văn: Thái tuế đầu thượng động thổ (太岁头上动土). Nghĩa của thành ngữ này có thể hiểu như xâm phạm người cường bạo hùng mạnh. Ở đây tác giả muốn nói ai ở trong vùng của Thác Bạt Khuê mà dám giỡn mặt hắn, vuốt râu hùm.

- 2 Hổ phù và Nhậm mệnh trạng: Hổ phù là thẻ của tướng ngày xưa, được dùng để nhận biết, có thể dùng để điều động binh sĩ trong phạm vi quyền lực. Nhậm mệnh trạng thường là một quyển trục ghi rõ nhiệm vụ và các điều cam đoan của tướng lĩnh khi được giao việc.
- 3 Chiết Đông: Chiết là sông Chiết, tỉnh Chiết Giang. Trong cách nói một dải Chiết Đông, chúng tôi nghĩ là nói dải phía đông của sông Chiết. Trong lịch sử có Chiết Đông học phái rất nổi tiếng. Học phái này bắt đầu từ thời Tống, phát triển mạnh ở thời Minh Thanh.